

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

“THE KIND OF BOOK THAT STEALS A PART
OF YOUR SOUL . . . I COULDN'T PUT IT DOWN.”
—IMANI ERRIU, AUTHOR OF *HEAVENLY BODIES*

WRATH OF THE DRAGONS

A NOVEL

OLIVIA ROSE DARLING

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR OF
FEAR THE FLAMES

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

TARAFINDAN OLIVIA ROSE DARLING

Alevlerden Korkun
Ejderhaların Gazabı

WRATH OF THE DRAGONS

A Novel

OH VIA ROSÉ DARLING

DE LACORTE PRESS
Adet Bağlantı Noktası

Delacorte Yayınları
Random House'un bir baskısı
A division of Penguin Random House LLC 1745
Broadway, New York, NY 10019
randomhousebooks.com
penguinrandomhouse.com

Telif Hakkı© 2025 yazar Olivia Rose Darling

Penguin Random House telif haklarına değer verir ve destekler. Telif hakkı yaratıcılığı besler, farklı sesleri teşvik eder, ifade özgürlüğünü destekler ve canlı bir kültür yaratır. Bu kitabın onaylı bir baskısını satın aldığınız ve telif hakkı yasalarına uyarak kitabın herhangi bir bölümünü herhangi bir biçimde çoğaltmadığınız, taramadığınız veya dağıtmadığınız için teşekkür ederiz.

izin veriyorum. Yazarları destekliyor ve Penguin Random House'un her okuyucu için kitap yayınlamaya devam etmesini sağlıyorsunuz. Lütfen bu kitabın hiçbir bölümünün yapay zeka teknolojileri veya sistemlerini eğitmek amacıyla kullanılmayacağını veya herhangi bir şekilde çoğaltılamayacağını unutmayın.

DELACORTE PRESS tescilli bir ticari markadır ve DP kolofonu Penguin Random House LLC'nin ticari markasıdır.

Library of Congress Cataloging-in-Publication Data İsimler:

Darling, Olivia Rose yazar

Başlık: Ejderhaların Gazabı: Bir Roman / Olivia Rose Darling.

Açıklama: İlk baskı. | New York: Delacorte Press, 2025.

Tanımlayıcılar: LCCN 2025013034 (basılı)| LCCN 2025013035 (e-kitap)| ISBN 9780593873922 ciltli asitsiz kağıt| ISBN 9780593873939 e-kitap

Konular: LCGFT: Fantastik kurgu| Romantik kurgu| Romanlar

Sınıflandırma: LCC PS3604.A7465 W73 2025 (baskı) | LCC PS3604.A7465 (e-kitap) | DDC 813/.6- dc23/eng/20250331

LC kaydı <https://lccn.loc.gov/2025013034> adresinde mevcuttur

LC e-kitap kaydı <https://lccn.loc.gov/2025013035> International

ISBN 978-0-593-98490-1 adresinde mevcuttur

Ebook ISBN 9780593873939

KİTAP EKİBİ: Yapım editörü: Robert Siek - Yönetici editör: Saige Francis - Baskı üretim müdürü: Angela McNally -

Düzeltilmeler: Alissa Fitzgerald, Bridget Sweet ve Pam Rehm

Kitap tasarımı Caroline Cunningham'a ait, e-kitap için uyarlayan Kyle Madigan Ön

kapak haritası, ön kapak haritası ve bölüm girişleri Andrés Aguirre'ye ait

Lucy Walls'un arka kapak illüstrasyonu

Kapak tasarımı: Regina Flath

Kapak illüstrasyonu: Aurelie

Maron

Ürün güvenliği ve uyumluluğu için AB'deki yetkili temsilci Penguin Random House Ireland'dır, Morrison Chambers, 32 Nassau Street, Dublin D02 YH68, İrlanda. <https://eu-contact.penguin.ie>

ep_prh_7.3a_152421534_c0_r0

İÇİNDEKİLER

[Adanma](#)

[Haritası](#)

[Yazarın Notu](#)

[Uyuyan On Tanrı](#)

[Yönetici Evler ve Sığı'lar Telaffuz](#)

[Kılavuzu](#)

Bölüm I: Tacın Ağırlığı

[Birinci Bölüm: Cayden İkinci](#)

[Bölüm: Elowen Üçüncü](#)

[Cayden Bölüm: Dördüncü](#)

[Bölüm Cayden Beşinci](#)

[Bölüm Elowen Altıncı Bölüm](#)

[Cayden Yedinci Bölüm](#)

[Elowen Sekizinci Bölüm](#)

[Elowen Dokuzuncu Bölüm](#)

[Cayden Onuncu Bölüm](#)

[Elowen Bölüm Onbir:](#)

[Elowen Bölüm On İki:](#)

[Cayden On Üçüncü Bölüm](#)

[Elowen Bölüm On Dört:](#)

[Cayden On Beşinci Bölüm](#)

[Elowen Bölüm On Altı:](#)

[Elowen](#)

Bölüm II: Yüksелеcek Bir Varis

[On Yedinci Bölüm: Cayden On](#)

[Sekizinci Bölüm Elowen Bölüm](#)

[19: Cayden Yirminci Bölüm](#)

[Cayden Bölüm Yirmi Bir: Elowen](#)

[Yirmi Bölüm Bölüm Yirmi Üç:](#)

[Elowen İki: Cayden Bölüm Yirmi](#)

[Dört: Cayden Bölüm Yirmi Beş:](#)

[Elowen Bölüm Yirmi Altı:](#)

[Cayden Bölüm Yirmi Yedi:](#)

[Elowen Bölüm Yirmi Sekiz:](#)

[Elowen Bölüm Yirmi Dokuz:](#)

[Cayden Bölüm Otuz: Elowen](#)

Bölüm Otuz Bir: Elowen Bölüm
Bölüm Otuz Üç: Elowen Otuz İki:
Cayden Bölüm Otuz Dört:
Cayden Bölüm Otuz Beş:
Elowen Bölüm Otuz Altı: Elowen
Bölüm Otuz Yedi: Elowen Bölüm
Otuz Sekiz: Elowen Bölüm Otuz
Dokuz: Cayden

Bölüm III: Dört Krallık Savaşı

Bölüm Kırk: Elowen Bölüm
Kırk Bir: Elowen Kırk Kırk
Bölüm İki: Elowen Elowen
Bölüm Üç: Elowen Bölüm Kırk
Dört: Cayden Bölüm Kırk Beş:
Elowen Bölüm Kırk Altı:
Cayden Bölüm Kırk Yedi:
Elowen Bölüm Kırk Sekiz:
Cayden Bölüm Kırk Dokuz:
Cayden Bölüm Elli: Elowen
Bölüm Elli Bir: Elowen Elli
Bölüm İki: Cayden Bölüm Elli
Üç: Elowen Elli Bölüm Dört:
Cayden Bölüm Elli Beş:
Elowen Bölüm Elli Altı:
Elowen Bölüm Elli Yedi:
Elowen Elli Bölüm Sekiz:
Cayden Bölüm Elli Dokuz:
Cayden Bölüm Altmış: Elowen
Bölüm Altmış Bir: Elowen
Altmış Altmış Bölüm İki:
Elowen Elowen Bölüm
Üç: Elowen Bölüm Altmış Dört:
Elowen Bölüm Altmış Beş:
Cayden Bölüm Altmış Altı:
Elowen Bölüm Altmış Yedi:
Cayden Bölüm Altmış Sekiz:
Elowen Bölüm Altmış Dokuz:
Elowen Bölüm Yetmiş:
Elowen
Bölüm Yetmiş Bir: Cayden
Bölüm Yetmiş İki: Cayden Bölüm
Yetmiş Üç: Cayden Bölüm Yetmiş
Dört: Cayden

Bölüm Yetmiş Beş: Cayden _____

Tesekkür Yazar

Hakkında

152421534

Sevdikleri insanlar için cehennemde yürüyenlere.

*Ve sevgili arkadaşım Grace'e. Girdiği her odayı aydınlatan bir kadın.
Seni her gün özleyorum.*

YAZARIN NOTU

Ejderhaların Gazabı, Fear the Flames serisinin ikinci kitabıdır. *Fear the Flames* ilk olarak 2022 yılında bağımsız olarak yayımlanmış ve 2024 yılında Delacorte Press tarafından yeniden basılmıştır. Yeniden yayınlandıktan sonra *Alevlerden Korkun*'da değişiklikler yapıldı ve *Ejderhaların Gazabı*'ndan önce yeni versiyonu okumanızı şiddetle tavsiye ederim!

ON UYUYAN TANRI

*Alevler, Yaşam ve Yıldızlar Tanrıçası
Su, Ölüm ve Ay Tanrısı Ruhlar,
Merhamet ve Kader Tanrıçası İllüzyon,
Zihin ve Hafıza Tanrısı Hava ve
Fırtınalar Tanrıçası
Güneş ve Işık Tanrısı Toprak
ve Hasat Tanrısı Keder ve
Hüzün Tanrıçası
Aşk, Evlilik ve Doğurganlık Tanrıçası Savaş
ve Strateji Tanrısı*

YÖNETİCİ EVLER VE İŞARETLER

EV VELES

Vareveth'in Hükümdarları

Sigil: Koyu mavi bir sancak üzerinde bir çift çapraz altın kılıcın arkasında farklı renklerde gözleri olan beş siyah ejderha

ATARAH EVİ

Imirath Hükümdarları

Sigil: Koyu mor bir sancak üzerinde bir tacı mızraklayan altın bir üç dişli mızrak

EV DUŞKBANE

Feynadra Hükümdarları

Sigil: Koyu gri bir sancak üzerinde hırlayan gümüş bir kurt

EV ILARIA

Galakin Hükümdarları

Sigil: Turuncu bir afiş üzerinde sarı bir güneşin etrafına sarılmış kırmızı bir deniz yılanı

LİLURIA EVİ

Thirwen'in Hükümdarları

Sigil: Koyu kırmızı bir afiş üzerinde bir geminin etrafına sarılmış siyah bir kraken

HOUSE WARTHORNE

Urasos'un Yöneticileri

Sigil: Koyu yeşil bir afiş üzerinde bir dağı çerçeveleyen kahverengi geyik boynuzları

VEFAT EDEN EVLER

EV DASTERIAN

Vareveth'in Eski Yöneticileri

Sigil: Zümrüt yeşili bir bayrağın üzerinde yayılan kökleriyle altın bir meşe ağacı

Veles Hanesi tarafından fethedildi

HOUSE VELLGRAVE

Güney Adalarının Eski Hükümdarları

Sigil: Mor bir sancak üzerinde beyaz bir hilal

Atarah Hanesi tarafından fethedildi

TELAFFUZ REHBERİ

YERLER

Aestilian: uh-still-e-an

Avaloria: a-va-lor-ia

Caleum Nehri: cai-leum

Dolent Denizi: doe-lent

Emer Nehri: ee-mer

Erebos: ere-bos

Etril Ormanı: et-rill

Feynadra: faye-na-dra

Fintan Nehri: fin-tan

Galakin: gal-ah-kin

Imirath: im-ir-ath

Kallistar Cezaevi: cal-i-star

Ladislava: la-dis-lava

Neera Gölü: nee-ra

Celestria Limanı: ce-les-tri-ah

Ravaryn: ra-var-in

Seren Dağları: se-ren

Sweven Ormanı: swe-ven

Syssa Şelaleleri: si-sa

Terrwyn Ormanı: ter-win

Thirwen: thir-wen Urasos:

u-ra-sos Vareveth: var-

eh-veth Verendus: ve-

ren-dus Zario: za-ri-oh

Zinambra: zi-nam-bra

Zraka: zuh-ra-ka

İNSANLAR

Ailliard: Ail-liard

Alexus: uh-lek-suhs

Asena: uh-sen-uh

Asterin: as-ter-in

Aveline Lilura, Thirwen kraliçesi: ave-line lil-ur-a

Braxton: brax-ton

Hazar: caspi-an

Cayden Veles, Vareveth kralı: kay-den vuh-lez

Cordelia Ilaria, Galakin kraliçesi: cor-delia ih-lar-e-uh

Cyra: see-ra

Cyrus: cy-rus

Drystan: dris-tan

Eagor Dasterian, Vareveth'in eski kralı: ee-ah-gor das-ter-e- in

Elowen Atarah: el-o-win uh-tar-uh

Erix Ilaria, Galakin kralı: eh-rix ih-lar-e-uh

Esmeralla: es-mer-alla

Evrin: ev-rin

Fallon Lilura, Thirwen kralı: fal-uhn lil-ur-a Finnian

Eira: fin-e-in ey-ra

Garrick Atarah: ga-rick uh-tar-uh

Gryffin: gryf-fin

Hale Warthorne, Urasos Prensi: hail war-thorne

Hyacinth: hy-acinth

Isira, Imirath kraliçesi: isir-a

Jarek: jar-ek

Killian: kil-lian

Koa: koh-uh

Lethia Warthorne, Urasos Prensesi: lee-thia war-thorne

Lycidias Duskbane, Feynadra kralı: ly-cid-ias dusk-bane Lycus: ly-cus

Nasha Duskbane, Feynadra kraliçesi: nah-sha dusk-bane Nessa: nes-sa

Nykeem: ny-keem

Nyrinn: ny-rinn

Ophir: oh-fer

Rhys Froydin: reese froy-din

Ruella Liluria, Thirwen'in eski kraliçesi: ru-ella lil-ur-a Ryder

Neredras: ry-der ne-re-dras

Saskia Neredras: sas-kia ne-re-dras

Sillas, Baelyn Hanesi'nin lordu: sil-las bae-lyn

Valia Dasterian, Vareveth'in eski kraliçesi: va-lia das-ter-e-in

Xantheus, Baelyn Hanesi'nin lordu: xan-theus bae-lyn

Zale Ilaria, Galakin Prensi: zale ih-lar-e-uh Zander:

zan-der

EJDERHALAR

En büyükten en küçüğe doğru sıralanmıştır:

Basilius: ba-sil-ius

♦ gök gürültüsü-wraith, erkek, lavanta gözlü lavanta

Delmira: del-mira

♦ gökyüzü saldırganı, dişi, sarı işaretli gök mavisi, mavi gözlü

Sorin: sor-in

♦ Deathclaw, erkek, zümrüt yeşili, siyah uçlu kanatları ve boynuzları var, yeşil gözlü

Venatrix: ven-a-trix

♦ bloodfury, dişi, kıpkırmızı, pembe ve altın rengi işaretler, kırmızı gözler

Calithea: cal-ithea

♦ yıldız yiyen, dişi, gümüş gözlü ve beyaz uçlu kanatlı

RAVARİAN

Addi: addi

Amito evidani: am-ito evi-dani

Ardama: ard-ama

Essa: eh-ssa

Nunti: nun-ti
Ravarian: ra-var-ian
Sirantia: sir-an-tia
Sirse: sir-se
Sosta: sos-ta
Tasuri: ta-suri
Tesis: te-sis
Ulessi: ul-essi
Veantia: vean-tia

EJDERHA KOMUTLARI

♦ Tanım: saldırı	<i>Veta: vè-ta</i>
♦ Tanım: uçmak	<i>Solka: sol-ka</i>
♦ Tanım: ejderha ateşi	<i>Zayèra: zay-e-ra</i>
♦ Tanım: itaat etmek	<i>Lotas: lo-tas</i>
♦ Tanım: daha hızlı	<i>Andula: an-dula</i>

Bölüm I

Tacın Ağırlığı

BÖLÜM
BİR

Cayden

Şatoya geri dönüp atımdan indiğimde GECE NEREDEYSE şafağa teslim oluyor. Arnavut kaldırımlarını kaplayan soğuk, botlarımin tabanlarından sızıyor ve rüzgâr parmak eklemlerimdeki çatlamış, yarılmış deriyi ısıyor. Bir elimle Koa'nın dizginlerini yumrukluyor, diğer elimi ağzıma götürerek dişlerimle bir kıymığı çekip çıkarıyorum.

İki ahır görevlisi bana doğru koşmaya başladı, ama onları elimle savuşturdum. Yardım ettikleri adamı çabucak kovmaları, eğer omuzlarındaki sertleşme bir şey ifade ediyorsa, onu daha da sinirlendirmiş gibi görünüyor. Tamamlamam gereken daha fazla görev olması en iyisi; boş boş oturursam kendimi olmamam gereken bir yerde bulacağımı biliyorum.

Kapının kilidini açıp Koa'yı taze saman kokan ahırına götürdükten sonra eyerini çözüyor ve parlak tüylerini düzeltmek için bir fırça alıyorum. Ön toynaklarını yere vururken sabırsızca ofluyor.

"Şımarık bir çocuktan farkın yok," diyorum bir fıçı taze yulafı içeri taşımak için ahırdan çıkarken. Erken kahvaltısına dalmadan önce ağızla omzumu dürtüyor. Dışarıda yankılanan öfkeli emirleri yarı dinlerken onu fırçalamaya devam ediyorum. Adam büyük ihtimalle Egor'a sadık bir lord ama kesinlikle hiyanın teki. Egor'u devirdiğim gece kaleyi boşaltmaya başladılar ama Elowen ejderhalarını sürdürdükten sonra bir dalga daha geldi. Dasterian Hanesi yüzyıllar boyunca Vareveth'e hükmetti ama Egor hiçbir zaman benim iddiama meydan okuyacak bir varis doğurmadı.

Koa'nın icabına bakıldıktan sonra, ahırların ağzındaki muhafızlara başımı sallayarak onu dinlenmesi için bırakıyorum. Birkaç sandığın çevrelediği büyük, gösterişli bir arabanın yanından geçerken yüzümdeki alaycı ifadeyi uzak tutmayı başarıyorum. Üzerinde o kadar çok altın süsleme var ki, hala sokaklarda yaşıyor olsaydım, hırsız ellerim için bir fener görevi görürdü.

Sesi, meydana çevreleyen taş duvarlarda yankılanmaya devam ediyor, hepsi de donmuş sarmaşıklarla sarılmış. Girişin iki yanında Veles Hanesi'nin mührünü taşıyan sancaklar asılı, kapıyı süsleyen sancakla eşleşiyor ve Elowen'in bu kadar kısa sürede yaptığı her şey onu hevesli bir gelin gibi gösteriyor. Görünüşümüzü korumak uğruna görevlerini yerine getirdiğini bilmek içimde bir burukluk yaratıyor.

Elowen'i o ziyafet salonundan çıkardıktan sonra benden istediği tek şey yalnız kalmaktı ve onu ararken benden hiç olmadığı kadar uzakta olduğunu bilerek tanrıların lanetlediği odalarımızda kalamazdım. Sessizlik bir veba gibi odayı kaplamıştı ve yine de içgüdülerim beni tam olarak oraya gitmeye zorluyordu, onun geri çekilmesini izlemek ne kadar acı verici olursa olsun.

Venatrix ve Sorin'in etrafında döndüğü en yüksek kuleye baktığımda çenem sıkılıyor, solmakta olan ay ışığı pullarını boyuyor.

Adam arkamdan "Katil!" diye bağıyor ve sanki her muhafız tepkimi beklerken nefesini tutmuş gibi görünüyor.

Yavaşça omzumun üzerinden bakıyorum, kısa boylu, iri yarı, işlemeli paltosuyla ulaşım aracından daha iğrenç bir adam. "Öldürdüklerimden birini tartışmak istiyorsanız, hangisini istediğinizi belirtin. Her geçen gün listeme cesetler ekleniyor." Bu adamlar konuşurken sık sık merak ediyorum, bildiklerini yüksek sesle söyledikleri için kendilerini zeki mi görüyorlar, yoksa beni herkesin içinde aşağıladıkları için cesur mu? İnsan eninde sonunda karanlığa adım atmalı ve onları neyin beklediği tamamen onların eylemlerine ve benim ne kazanacağıma bağlı.

İki muhafız bir adım öne çıktı ama yaklaşımlarını engellemek için elimi kaldırdım. Şarabını, kılıcını tutabildiğinden daha iyi tutabilen bir lord benim için tehdit değildir ve canlı olarak benim için daha yararlıdır... şimdilik.

"Egor Dasterian Vareveth'in gerçek kralıydı. Sen gaspçıdan başka bir şey değilsin."

"Bana meydan okuyabilirsin."

"Ona asla meydan okumamalıydın!" diye feveran ediyor, yanakları kızarıyor. "Düşmanımızın doğurduğu bir sürtük senin için bacaklarını açtı ve sen-"

Kinini yutuyor, dünya kaybolurken topuklarımin üzerinde döndüğümde gözleri açılıyor ve hedefime odaklanıyorum. Parmaklarımı boğazının nemli etine doluyorum ve sırtını, ağzını tıkayacak ve canavarı sarsacak kadar sert bir şekilde arabaya çarpıyorum. İçinden bir kadın çığlık atıyor ama gelmiyor.

araştırmak için dışarı çıktı. Kavrayışımı sıkılaştırdığımda alnındaki damar çıkıntı yapıyor ve korkusunu içime çekerek başımı bir yırtıcı gibi eğiyorum.

"Ben Vareveth'in sekiz lordundan biriyim!" diye haykırıyor, elimi pençeleyerek. "Beni öldüremezsin!"

"Değerini gözünde büyütme. Bir kral vardı ve bu beni durdurmadı." Ona doğru eğildim.

aramızdaki büyük boy farkını vurgulamak için. "Kadınım bir daha hakaret edersen dilini koparırım. Seni hemen öldürmeyeceğim çünkü bir cesede işkence yapamam ama sana merhamet etmeden önce ölüm için yalvarmanı sağlayacağım."

"Tehlikeli bir oyun oynuyorsunuz, Majesteleri." Bu saygı ifadesi benim için boşa gitti.

"Ben senin oyununu oynamıyorum. Siz benimkini oynuyorsunuz."

Sanki kilometrelerce koşmuş gibi nefes nefese kamburunu çıkarırken elimi bırakıp cebime sokuyorum. "Hemen malikânene geri dön. Öğlen olduğunda hâlâ sandıklarını düzenliyor olursan sabrım tükenmiş olacak ve uyarımı diğer lordlara nasıl ileteceksin?"

Hala nefes nefese arabaya binerken cıvalı çizmeleri basamakta kayıyor ve kapıyı arkasından çarparken arkamı dönüyorum. İçeri adım atmadan önce girişteki muhafızlardan birinden adını öğreniyorum.

Baelyn Hanesi'nden Lord Xantheus.

Soyluların desteği krallığın refahı için önemli, zira toprakları gıdamızın çoğunu sağlıyor ve insanlara istihdam yaratıyor, ancak Eagor'dan asla korkmadıkları gibi benden de korkmayı unutmayacaklar. Vareveth'in önceki kralı, soyluların ona pençelerini geçirmelerine ve onu istedikleri yere yönlendirmelerine izin verdi. Onu sadakatlerinden dolayı değil, benimle aynı sebepten dolayı desteklediler; o yumuşak başlıydı. Hepsi onun omuzlarına tünemiş, kulaklarına fısıldıyorlardı ve benden nefret ediyorlardı çünkü hepsinin üstündeydim, bağlı olduğumu bilmedikleri kukla iplerini kontrol ediyordum.

Kale, Dasterian Hanesi'nin zümrüt yeşili ve altın renginden ziyade alacakaranlığın tonlarıyla yıkıyor. Yüksek, tonozlu tavanlar gece gökyüzünü andıracak şekilde boyanmış ve koridorları kaplayan taş kemerlere ejderhalar oyulmuştur. Koyu mavi ve altın rengi perdeler pencereleri ve oyukları süslüyor, oturma odaları yeniden döşendi ve en küçük ayrıntılar bile hükümdarlığımıza hitap ediyor. Saatin erken olmasına rağmen camcılar merdivenleri tırmanarak Veles'in koyu mavi, altın ve siyah renklerini yansıtan vitray mozaikler oluşturuşor.

Dasterianlar, bazıları toprak büyüsü kullanan ve bu nedenle mühürlerini kazanan uzun bir savaşçı krallar soyuydu. Eagor, bir zamanlar toprak büyücülerini ile dolup taşan ve ruh büyüsü ile kara büyüyü araştıran büyücülerini kabul eden bu topraklarda büyüyü yasaklayan ilk kişiydi. Artık toprak büyücülerini tanrısal topraklarda dolaşan toprak kültüne ya da Urasos'a sığınıyor, ancak halkın çoğu onları hor görüyor. Tanrılar ne kadar uzun süre uyursa, insanlar o kadar dengesizleşiyor ve büyücülere karşı o kadar çok suç işliyorlar.

Köşeyi dönüyorum ve taht odasının girişini geçerken adımlarımı yavaşlatıyorum. Kapının her iki yanında, yürüyüş yolunun üzerinden geçen, kanatlarını açmış ve pençelerinde kılıç tutan devasa bir ejderha heykeli duruyor. İleriye doğru adım atıyorum ve ejderhaların yanında dalgalanan kadifemsi gece mavisi kumaşı çimdikliyorum ve göğsümde gurur kabarıyor. Hepsi aynı yöne bakan ve bir kanadı yukarı kalkık beş siyah ejderha, bir çift çapraz altın kılıcın arkasına yerleştirilmiş, neredeyse bir tekerlek gibi bir daire şeklinde dikilmiş. Ejderhaların gözlerinin renkleri Elowen'in ejderhalarına bir saygı duruşu niteliğinde: kırmızı, mavi, yeşil, gümüş ve lavanta. Bizden sonra kim gelirse gelsin, Veles Hanesi'nin kurucularını tanıyacaklar. Ejderhaları dünyaya geri getiren kraliçeyi ve ona sahip olmak için bir krallığı fetheden kralı.

Birkaç kat kıvrımlı merdivenden yukarı doğru yoluma devam ediyorum ve pelerininim kapüşonunu aşağı doğru çekerek Ryder'in kapısına parmak uçlarımla vuruyorum ve Saskia'yla tartıştıklarını duyabildiğim için kapıyı iterek açıyorum. Şafak söktüğünde Saskia her zaman olduğu gibi güne hazır ve Ryder'in tacı devirmeme yardım ederken karnında oluşan yarayı sarmasına yardım ediyor. Saskia sargıları sıkarken fincanına bir küfür savuruyor, ancak benim varlığımı fark ettiğinde yarı kapalı gözlerini açıyor.

"Sanırım dün gece nişan yatağını ısıtmıyordun," diyor, çamurlu botlarıma, silahlarıma ve uyumlu tuniğimin üzerindeki siyah deri göğüs korumama bakarak.

"Sanırım asla bir nişan yatağını ısıtmayacaksın."

Saskia'nın iyileştirici yetenekleri irkilmesine neden olmadan önce fincanına doğru yine anlaşılmaz bir şeyler mırıldanıyor. "Krallığın güvenliğini kontrol etmek için sınıra gittiğini varsayıyorum. Herhangi bir sorun çıktı mı?"

"Yok. Eagor hiçbir zaman askerlikle ilgilenmedi, bu yüzden onun ölümü askerleri etkilemez." Pencereye doğru yürüyorum ve gölün kenarında kalan üç ejderhayı fark ettiğimde omuzlarımdaki gerginliğin gevşediğini hissediyorum. Calitheia kıyıda, onu bir yavru gibi gösterecek kadar iri olan Basilius'un yanında dinlenirken, Delmira kanatlarını açıp pençelerini suyun içinde kaydırıyor. "Solunu asla korumuyorsun."

"Bir gün öğreneceğim," diye cevap veriyor Ryder kıkırdarak. "Sınıra bensiz gitmemelisin. Krallık istikrarsız. Elowen dün ejderhalarını sürdürdüğünden beri soylular kaleden kaçıyor."

"Evet, yolda biri Cayden'e saldırırsa savaşmak için çok iyi durumdasın," diye mırıldandı Saskia.

"İyileştirme becerilerin daha iyi olsaydı ben de öyle olurum. Elowen güne hazırlanıyor olmasaydı ona sorardım." Saskia'nın bakışları şiddetlenince Ryder sırtıyor.

Boğazımı temizliyorum ve sehpanın diğer tarafındaki sandalyeye oturuyorum. "Onu gördün mü?"

Saskia'nın bakışları bana kayıyor, ama kısa sürede daha düşünceli bir hal alıyor ve beni deşifre etmek için sabırsızlandığı şifreli mektuplardan biri gibi hissettiriyor. Sanırım beni hiçbir zaman diğer insanları okuyabildiği kadar iyi okuyamaması onu her zaman rahatsız etmiştir. Ryder'in bandajını bitiriyor ve onun tekrar irkilmesine neden oluyor. "Sadece kısa bir süre. Bir saat önce odama geldi ve bugün Verendus'ta ona eşlik edip edemeyeceğimi sordu."

"Nasıl görünüyordu?"

Saskia kanepede arkasına yaslanmadan önce tepside küçük bir kâse meyve aldı. "İyi görünüyordu."

Uyumadı. İyi değil. Amcası ona ihanet etti ve onun ölümü onu korkutmuyormuş gibi davranmak istese de, korktuğunu biliyorum. Onun onayını ve sevgisini istiyordu, ama o ikisini de ona hiç vermedi. Sürekli elini uzatıyordu ve onu el üstünde tutması gereken adam ondan nefret ederken avucunda kan birikmiş halde bırakıyordu. Onu o ziyafet salonundan adamın kaniyla kaplı olarak çıkardığımda, paramparça görünüyordu.

"Biz dışarıdayken biraz düşün planlaması yapmayı umuyorum. Taht üzerindeki hak iddianı mümkün olduğunca çabuk sağlamlaştırmalısın."

"Ona biraz zaman ver," dedim. "Sadece onu bu kaleden çıkar."

Saskia'nın gözleri biraz yumuşuyor ama sessizliğini koruyor. Ejderhalarına iyi geceler diledikten sonra onu kaleden uzaklaştıracaktım ama çimlere inip onu beklediğimi görür görmez gözleri acıyla doldu. Ejderha töreninden sonra gökyüzüne çıktı ve o kadar üşüylene kadar aşağı inmedi ki zorlukla yürüyebiliyordu. Benden uzakta zaman geçirmek istiyor ve içgüdülerime ters düşse de buna saygı duymaya çalışıyorum. Ama oturup zihninin sınırları içinde kendine işkence etmesini izleyemem. Etrafındaki tüm acıları içselleştiriyor, herkesten uzaklaştırmaya çalışıyor ve bıçak kalbinde dönerken kendi acısını bir kenara itiyor. O herkesi korumak istiyor ve benim tek korumak istediğim o.

Ryder bir fincan kahveyi yarısına kadar doldurduktan sonra masanın altındaki raftan bir viski şişesi çıkarıp dolduruyor. "Bunu kullanabilirmişsin gibi görünüyorsun."

Siyah alevlerle boyanmış etikete dikkat ediyorum. "Bunu benim rezervimden mi aldın?" Omuz silkiyor. "İyi malları ithal ediyorsun."

Fincanı ondan alıyorum ve kilidi değiştirmeyi aklıma not ediyorum. Saskia'nın gözleri hâlâ yüzümü yakıyor, bu yüzden aklından geçenleri söylemesi için ona bir işaret yapıyorum. "Şu işi bitirelim artık."

"Ona aşkınsın..." diyor usulca. "Ve bu seni öldürüyor."

"Lanet olsun, Sas," diye mırıldandı Ryder. "Onu analiz etmeye başlamadan önce en azından adamın içkisini bitirmesine izin ver."

Aşk.

Aşk bir insanı kendine bağlar ve verecek hiçbir şeyi kalmayana kadar onu tüketir. Birini yeniden yaratır ve tanınmaz hale getirir. İnsan doğasındaki pek çok kusurdan biri de kalbi kan pompalayan bir organdan daha fazlası olarak görmektir. Sonsuz savaşlarla dolu bir hayat yaşadım, yüzümün önündeki ve arkamdaki tehditlere karşı her zaman silahlarımı kaldırmam gerekiyordu. Sevgiye yer yok. Bu asla göze alamayacağım ve asla istemeyeceğim bir zayıflık.

Yine de Elowen'i düşündüğümde, kendimi bildim bileli içimde yanan ateş dindiriliyor. Onun varlığı, bir ömür boyu süren acının içinde bir anlık huzur. Onun için hissettiklerim, bugüne kadar

yaşadı. Buna aşk demekten hoşlanmıyorum; çok sıradan bir kelime ve çok ikiyüzlü görünüyor. Erkekler eşlerini sevdiklerini söylerler ama alyansla süsledikleri ellerini bir başkasının teninde gezdirirler. Elowen ruhuma kopmaz bir şekilde bağlı. Onun için her şeyi yaparım ama hiçbir zaman bir zayıflık gibi hissettirmedim. Biri bana zarar vermek isterse onu hedef alacağı doğru, ancak Elowen'in varlığı, onun benden asla alınmamasını sağlamak için beni hiç olmadığım kadar acımasız yapıyor.

O, görünürde bir panzehir olmadan isteyerek dudaklarıma götürdüğüm ve beni ondan ayırırsa ölümün bana hiçbir rahatlama sunmayacağını bilerek hayatta kalmak için kendimi zorladığım bir zehir.

Saskia'nın gözlemini görmezden geliyorum. Aşkın ne olduğunu bilmiyorum ama Elowen Atarah için hissettiklerim bu dünyada bilinmeyen bir şey. "Bugün onun muhafızı olarak hizmet edeceğim."

"Finnian, Braxton ve ondan asla çok uzakta olmayan beş ejderhamız olacak." Saskia iç geçirir. "Onunla konuşmaya çalışmama izin ver. Sen orada olursan o kadar net düşünemeyecektir. İnsanlar etrafları acıyla çevriliyken acılarını sindiremezler."

Yeterince iyi değil kelimesi dilimin ucuna geliyor ama kelimeleri viskiyle ıslatıyorum. "Eğer ona bir şey olursa..."

"Hepimiz tetikte olacağız."

Boynumdaki gerginliği kırıyorum. "Bütün gün senin ama bu gece o benim. Finnian'ın da bunu bildiğinden emin olun."

BÖLÜM

iki

Elowen

KIŞ RÜZGÂRINDA KAR YAĞIYOR ve yere düşüyor, arnavut kaldırımlı sokakları tezgâhın arkasındaki şeker tozlu hamur işlerine benzetiyor. Şömine bana pencerenin ötesindeki soğuğu unuttururken, Lemon Drop Bakery'de onların kokusu ağır ağır yayılıyor. Tıpkı buraya son geldiğimizde olduğu gibi, ballı çörekler, meyveli tartlar ve düşündüğümünden daha fazla katmanı olan kekler güzel bir şekilde sergileniyor. Sepetime birkaç reçel kavanozu ekledim ve hazır olur olmaz yanıma almak için taze bir somun ekmek de isteyeceğim.

"Aklınızda bir renk paleti var mı?" Saskia gözlerimi uzaktaki sıradağlardan ayırarak soruyor.

"Şey için...?"

"Düğün için."

"Evin renklerini kullanacağız." Gülmeye zorladım. "Sanırım renkleri kendin seçmenin faydası da bu. Kimse kendisini tamamlamayan renkleri seçmez."

Ejderha töreninden sonra, Veles Hanesi armasının tasarımına, evimizin renklerine ve kalenin yeniden dekore edilmesine karar vermek için birkaç saat harcadım. Herkes bana dinlenmem gerekiyormuş gibi bakıyordu ama ben dinlenemiyordum. Görevler zihnimi düşünmek istemediğim şeylerden uzak tutuyor. Ne zaman uykuya dalmaya çalışsam, Ailliard'ın yanmış etini görmeye devam ediyordum ve kokusunu aldığımı yemin edebilirdim.

Küçük bir parçam armamız olarak bir çiçek seçmeyi ve ev renklerini pembe ve mor yapmayı tartıştı, ancak armalar dünyaya kim olduğumuzu göstermenin bir yoludur. Vareveth ejderha kraliçesi ve iblis kralın krallığıdır ve sancaklarımız bunu yansıtmalıdır.

Her iki elinde üç katlı bir tepsi taşıyan fırıncının çırağı yaklaştığında düğün hakkında daha fazla konuşmaktan kurtuldum. "Ekselansları." Tepsileri masamıza yerleştirdikten sonra reverans yapıyor ve bana utangaç bir gülümseme sunuyor. "Tüm lezzetlerimiz istediğiniz gibi burada, ancak başka bir şeye ihtiyacınız olursa lütfen bize bildirin."

Gülümsemesine karşılık vererek sinirlerini yatıştırmaya çalışıyorum. "Teşekkür ederim. Eminim bu fazlasıyla yeterli olacaktır."

Heyecanla başını sallıyor ve mutfığa geri dönerken omzunun üzerinden bakıyor. Dikkatimi tezgâha çekiyor ve kalbim göğsümde sıkışıyor. Cayden'in kulağımın arkasına bir çiçek sıkıştırdığı anı zihnimde öylesine parlıyor ki, lavantalı keki burnuma götürerek baş ağrımı bastırmaya çalışıyorum.

"Bu da neydi şimdi?" Finnian soruyor. "Senin varlığının böyle bir sersemliğe neden olabileceğini bilmiyordum."

"Elowen bir pasta tadımı sipariş etti. Muhtemelen düğünü için tatları denemek için burada olduğunu düşünüyorlar," diye cevaplıyor Saskia çayını yudumlarken. "Bu yüzden burada değil miyiz?"

"Hayır." Ahududu dolgulu küçük bir bitter çikolatalı kek dikdörtgenine uzanıyorum, koyu pembe kremanın bir kısmını yalamak için parmağımı ağızıma götürüyorum. "Dileklerimi yerine getirmek için buradayız. Ejderhalar için doğum günü pastaları."

Finnian bana dönüp elini omzuma koymadan önce iki yoldaşım birbirlerine şaşkın şaşkın bakıyorlar. Benimle yavaşça konuşuyor. "Hayatım, onlar canlı hayvan yiyorlar. Doğum günü pastalarına ihtiyaçları yok."

"Hepsinin tatlıya düşkünlüğü

var." "Fang," diye mırıldandı

Saskia.

"Ve ayrıca," diye devam ediyor Finnian. "Aynı doğum gününü paylaşmıyor musunuz? Daha birkaç hafta var." "Kaybettiğim zamanı telafi ediyorum." Çikolatalı pastayı bitiriyorum ve Saskia'ya şunu yazmasını işaret ediyorum

Finnian'ın tabağına iki kek koymadan ve yaban mersinliyi kendim için almadan önce defterine lezzet notu düşü. "Limonluyu mu yoksa portakallıyı mı daha çok sevdiğini söyle."

Finnian'ın şaşkınlığı yerini heyecana bıraktı. Benim saçma fikirlerime uymaya alışkın; neredeyse bir ömür boyu böyle şeyler yaşadık. Limonlu keki ağızına tıkıştırıyor ve başını sallarken inliyor. Saskia'ya onaylanmış tatlar listesine eklemesi için baş parmağımla onay verirken, Finnian'a boğulup ölmemesi için biraz çay uzatıyorum. Gözlerini deviriyor ama dudaklarının bir tarafa doğru eğilmesi gerçek duygularını ele veriyor.

"Limon tabii ki, ama portakal olmaz." Finnian kaşlarını çatarak yarısı yenmiş kekine bakıyor.

"İlginç. Saçının rengini düşününce turuncuyu tercih edeceğini düşünmüştüm."

Kaşlarını çatıyor. "Bunun damak tadına bir etkisi yok."

"Saçlarım neredeyse siyah ve favorim bitter çikolataydı."

Parmaklarını şıklattı. "Haklısın."

"Hayır, haklı değil," diye araya giren Saskia bir an tereddüt ettikten sonra masanın öbür ucuna uzanıp elimi tutuyor. "Acını bizden saklamak zorunda değilsin. Kafanın içinde neler olup bittiğini bize anlatabilirsin."

İki çift göz bana bakıyor ve sanki ayak bileklerime ağırlıklar bağlanmış, delilikle yargılanan bir gemide duruyormuşum gibi hissediyorum. Başka bir gülümsemeyi zorluyorum, bunun bugün verdiğim diğerlerinden daha iyi olduğundan emin oluyorum ve vücudum isyan etse de, Saskia'ninkini sıkamak için elimi çeviriyorum. "Ejderhalarım ile yeniden bir araya geldim, ki bu hayatım boyunca umduğumdan çok daha fazlası ve babamın düşmanı ile nişanlandım. Ben iyiyim, Sas. Söz veriyorum. Ayrıca, tatlı bir ikramın iyileştiremeyeceği kötü bir günüm hiç olmadı."

Birkaç saniye daha sessizlik içinde beni izliyor. "Emin misin?"

Diğer elimi masanın altına sokup tırnaklarımı avucuma geçiriyorum, gözlerimin Finnian'ın boğazında Ailliard'la birlikte komplo kuran bir İmirath askerinin açtığı kesiğe kaymasına izin vermiyorum. Ailliard Finnian'ı yetim bir çocuk olduğundan beri tanıyordu ve benim yanımda büyümesini izlemişti ama yine de onu düşmanıma teslim etmişti. Finnian'ın hayatı için kendi hayatımı feda edeceğimi bilecek kadar beni iyi tanıyordu. Beni Garrick'e geri vermeyi planlamamış olsaydı bile, Finnian'a zarar verdiği için onu öldürdüm.

Onu kaybedebilirdim. Suçluluk duygusu ciğerlerimi saran ve beni içten içe boğan yılanlar gibi içimde geziniyor. Ben olmasaydım Finnian burada olmazdı. Sıkıntısız ve huzur dolu bir sabaha ihtiyacı var ve duygularımın üzerine geçirdiğim maske her geçen saniye daha da ağırlaşsa da, onu mutlu görmek için acımı saklayacağım.

İntikamımı alacağım bir zaman olacak ama bugün değil. Finnian'la ilgilenmenin ötesinde, bugün ortaya çıkıp dünyaya Eagor, Ailliard ve Garrick'in başarısız olduğunu göstermek istedim. Ejderha ateşinin yarattığı ışıla sarmalanmak varken karanlıkta sinmeyeceğim. Halkın, iktidardaki yükselişimizle ilgili her türlü endişeyi bastırmak için yöneticilerini huzursuz ve rahatsız edilmemiş görmeye ihtiyacı var. Gerçek duygularımı açığa vurmadan nasıl yaşayacağımı öğrenmek için bir ömür harcadım. Acı ve öfkeyi saklamanın anahtarı, onsuz bir gün bile yaşamamaktır.

"Eminim." Cumbanın köşesindeki bir hareket gözüme çarpınca elimi onunkinden çekiyorum. Aralanmış pembe perdeyi aralıyorum ve bir kraliyet ulağının Braxton'a bir mektup verdiğini görüyorum. Lemon Drop Bakery'nin tek bir girişi var ve biz ve çalışanlar dışında kimsenin içeri girmesine izin verilmiyor.

Finnian mektubu almak için dantellerle kaplı masalar denizinde ilerliyor, bir eli kılıcının kabzasında kapıyı kırarak açıyor ve dar sokağı bir bıçak gibi kesen kış havasını içeri alıyor. Parşömeni önüne bırakıyor ve Cayden'in elinde karalanmış adımı fark ettiğimde kuru bir şekilde yutkunuyorum. Parşömeni ateşe atma isteğime rağmen hevesle mührü yırtıp açıyorum ve krallığın benim olduğuma inanması gereken kızarmış gelin adayı gibi mektubu açıyorum. Savaş söz konusu olduğunda manipülasyon en az muharebeler kadar faydalıdır. Savaşlar toprak kazanmanıza ve düşmanlarınızı azaltmanıza yardımcı olur, ancak manipülasyon pençelerinizi birinin zihnine geçirmenizi ve dışarıdan birinin bakış açısını kontrol etmenizi sağlar ve *bu* güçlü bir şeydir. İnsanlara yalnızca düşüncelerini istediğiniz şeyleri gösterin, asla gerçekten nasıl hissettiğinizi değil.

"Ladislava'da bir yerde bir adres." Başka bir şey söylemiyor ve beni dürtten hayal kırıklığını görmezden gelmeyi seçiyorum. Yer istemiştin. O da bana veriyor. İhtiyacım olan şey bu. Onu görmek istemiyorum.

Ama kelimeleri kafamda tekrarlar bile yalan gibi geliyorlar.

"Alabilir miyim?" Saskia soruyor ve ben de mektubu ona uzatıyorum. Yavaşça gözlerini kırptırıyor, sonra yüzünde beliren gülümsemeyi gizlemek için dudaklarını yalıyor. "Braxton seni kolayca oraya götürebilir. Ne yazık ki benim kaleye dönmem gerekiyor."

"Bana bir ipucu

ver." "Hayır."

"Dükkân mı?"

"Dükkân olsaydı seninle gelirdim."

Gözlerimi deviriyorum ve kollarımı paltomun içinden geçirirken ayağa kalkıyorum, merak beni ileri itiyor. Silüet, dolgun etekleri ve çan kollarıyla bana bir kar meleğini hatırlatıyor; neyse ki kuşak

Belimin etrafındaki kürk, ona biraz belirginlik kazandırıyor ve iç kısımdaki kürk astar beni sıcak tutuyor. Narin altın ejderhalar ön tarafa işlenmiş ve etek ucu ile manşetleri çevreliyor.

Keklerin parasını ödüyorum ve ayrılmadan önce dükkânlarını benim için kapatmalarının maliyetini karşılamak için biraz daha teklif ediyorum. Ejderhalarım beni sokakta gördüklerinde çığlık atıyorlar ve ben de bana en yakın olan Basilius'a el sallayıp mektubumu arabacıya veriyorum çünkü beni gitmem gereken yere o götürecektir. Ejderhalarım binerdim ama Saskia ve Finnian'dan ayrılmak istemiyorum, gezimizi ben planlamıştım ve kaburgalarımdeki çürükler bugün beni rahatsız ediyor.

Şirin dükkânlar, kafeler ve krallığı boydan boya kesen buz gibi nehirlerle çevrili dolambaçlı sokaklardan geçiyoruz. Bir zamanlar kıvrılan ağaç dallarına benzeyen fener direkleri şimdi altın direğin iki yanında ateş püskürten ejderhaları tasvir ediyor. Finnian başını omzuma yaslıyor ve atların düzenli tırsıları ve tok karnı onu uyuturken gözlerini kapatıyor. Bizi kalenin önündeki çembere götüren kemerli bir köprüden geçerken Saskia'nın beni arabanın üzerinden analiz ettiğini fark etmemiş gibi yapıyorum ve taşın çarpan kazma sesleri Finnian'ı harekete geçiriyor. Sanatçıların ne üzerinde çalıştıklarını görmek için pencereden dışarı bakıyorum ama bunu söylemek için henüz çok erken. Cayden'in sipariş ettiği bir şey olmalı.

"Braxton'ı yanımda tutacağım ama sen dinlenmelisin,"

diyorum ona. "Emin misin?" Finnian esnemeye çalışarak soruyor.

Saskia, "Cayden bu gece onun gelmesini istedi, sanırım yakında onu bulacaktır," diyor.

Kalbim göğsüme sıkışıyor ve altımdaki bankı daha sıkı kavıyorum. "Git," diye zorluyorum onu hissetmediğim bir rahatlıkla.

Bir kolunu omuzlarıma dolayarak başını sallıyor ve arabadan inip Saskia'ya elini uzatıyor. Bana bakmak için duraklıyor. "Bir şeye ihtiyacın olursa ben buradayım."

"Teşekkür ederim, Sas." Kapı kapanana kadar yüzümdeki gülümsemeyi koruyorum, yalnız kaldığımda ve vagon yeniden hareket etmeye başladığında gülümsememin erimesine izin veriyorum. Keşke kendimi kandırmak da bu kadar kolay olsaydı. Perdeleri kapalı tutuyorum, böylece Verendus ve Ladislava arasında uzanan ormanı hayranlıkla izleyebiliyorum, ejderhalarımın gölgeleri onları ele geçirmeden ve sığınak için kaçmadan önce bir geyik sürüsünün yarı donmuş bir dereden su içmesini izliyorum.

Ladislava'ya geçiyoruz ve araba üzerinde HEALER'S ROW yazan bir tabelanın bulunduğu bir sokağa dönene kadar pencereden geri çekiliyorum. İçlerinden sıcak ışık sızan birkaç taş ev dikkatimi çekiyor ve bana Nyrinn'i düşündürüyor. Acaba Ailliard'ın ihanet haberini şimdiye kadar duymuş mudur? Braxton'ın atının arabanın arkasında durmasını ve yaklaşırken çizmelerinin karda kaymasını dinliyorum.

"Kraliçem," diyor kapıyı açıp bana elini uzatırken.

"Teşekkür ederim general." Kısa demir kapının kilidini açarken gıcırıyor ve Cayden'in bana verdiği adrese uyan kulübeye giden patikada beni takip ediyor. "İçeri girmek ister misiniz?"

"Hayır, teşekkür ederim Majesteleri. Verandanızda nöbet tutacağım." Köşede duran dökme demir bacayı işaret ediyor. "Ateş yakacağım ve burada, sınırda askerleri çocuk gibi i z l e m e k t e n daha çok mutlu olacağım."

"Fikrini değiştirirsen kilidi açık bırakırım."

Kolu çevirip kendimi içeri bıraktığımda başını sallıyor, sırtımı kapıya dayayıp sessizlikte rahat bir nefes alıyorum. Belimdeki kuşağı hızla açarak paltoyu omuzlarımdan sıyrıyorum ve kaburgalarımdeki zonklayan morlukları okşuyorum. Gözlerim sıkıca kapanıyor ve tüm acı seslerini içimde hapsetmek için dudaklarımı birbirine bastırıyorum.

Cayden az önce burada olmalı çünkü ocakta taze odunlarla yanan bir ateş var. Bunun dışında, mezarlıkta yarım kalmış bir işi olan bir ruh gibi varlığını hissedebiliyorum. Elimde olmadan odayı geçip küçük bir depoya açılan ilk kapıyı ve tuvalete açılan ikinci kapıyı açıyorum.

İşte istediğim buydu.

Zihnimi düzene sokmak için ihtiyacım olan

şey boşluk. Geçmişte bana hep yardımcı olan

şey buydu.

Çatıdan gelen gürültülü bir ses raflardaki birkaç kavanozun tıkırdamasına neden olunca sıçrayıp ellerimle ağzımı kapatıyorum ve tüm paramı oraya tünemiş Sorin'in olduğuna yatırıyorum. Bazen kendisinin omzuma tünediği zamanki kadar küçük olduğuna inandığını düşünüyorum.

Koyu renkli ahşap kirişler tavanı ve duvarları kaplıyor, aralarında da soluk sarı duvar kâğıtları var. Tonikler için boş şişelerin, boş bir kitabın ve tüy kalemin bulunduğu uzun bir masa ve Sorin'in neredeyse ölüme gönderdiği bitki dolu kavanozların önünde duran bir havan ve havan tokmağı var. Bulutlar kadar yumuşak görünen küçük bir kanep ve sandalye taş şöminenin yanında duruyor, masanın üzerinde birkaç kitap ve elimi porselene bastırduğım da hâlâ sıcak olduğunu fark ettiğim bir çay seti var.

Kanepeye çöküp çay tepsisinden mektubu alırken kalbim boğazıma düğüm leniyor. Üzerindeki mürekkep hâlâ ıslak ve Cayden'in adını parmağımla lekeliyorum.

Angel,

Kır evi Healer's Row'da yer almasına rağmen, kapılarınızı açmanıza gerek yok.

Hazır olana kadar kimseyle görüşmeyeceksin. Burayı bir kaçış yeri olarak kullanabilirsiniz.

Şato ya da Veles Malikanesi. Ejderhalar hakkında ilginç bulacağınıza inandığım bazı kitapları derledim ve şatodan güncel okumalarınızı getirdim.

Sessizliğin tadını çıkarın. Sonra görüşürüz.

Her zaman senin,

Cayden

Mektubu göğsüme bastırıp alevlere bakarken kanepeye uzanıp bacaklarımı kıvırıyorum. Lavanta, çam ve biberiye kokusu beni sakinleştiriyor ve yanımda sadece kendim varken dış görünüşümü bir kenara bırakıyorum. Bazen o kadar uzun süre olmadığım bir şeymişim gibi davranıyorum ki, kendimin o versiyonu olabileceğimi düşünüyorum, ama ne kadar denersem deneyeyim, kendimi iyi olmaya zorlayamıyorum. Acı çekmek istemiyorum ama çekiyorum ve bundan nefret ediyorum.

Bazen boğuluyormuşum gibi hissediyorum ama suyun nereden geldiğini bilmiyorum ve nasıl durduracağımı da bilmiyorum.

BÖLÜM

ÜÇ

Cayden

YUMRUĞUMU GERİ ÇEKİP rakibimin suratına çarpıyorum ve yere düşmesini izliyorum. Parmak eklemlerimdeki tanıdık ağrı, içimde yanan hayal kırıklığını b a s t ı r m a k için hiçbir şey yapmıyor ve zil çalınırken ve kalabalık kükrerken bile uyuşmuş durumdayım. İşe yaramaz et yığını, insanlar kalkması için bağırırken ter ve kan sıçramış yerde kalıyor.

Spiker "Engerek kazandı!" diyor ve o bana dokunmaya fırsat bulamadan ben sarılı yumruğumu havaya kaldırıyorum.

"Bana bir tane daha ver."

Göz ucuyla Ryder'ın bahisleri manipüle etmek için kalabalığa laf sokmasını ve bazılarını bana karşı oynamaya ikna etmesini izliyorum. Bu yıllardır bizim rutinimiz ve kazancımızı önemli ölçüde artırıyor. Kimse beni tanımıyor. Eğer tanısalsardı, planımız asla işe yaramazdı. Aldığım tonik beni birkaç saat içinde cehennem gibi uyuşturacak ama cildimdeki yara izlerini ve kaburgalarındaki dövmeyle gizleyecek. Gençken kimse kim olduğumu umursamazdı, sadece yumruklarıyla para kazanmaya çalışan yaralı bir suçluydum, ama komutan olduğumda önlem almak zorundaydım.

Toniği Imirath'ta alabilirdim ama soygun sırasında aklımın başımda olmaması alabileceğim bir risk değildi. Düşman hatlarının gerisinde geçirdiğim zamanın çoğunda olduğu gibi, siyah bir maske yüzümün alt kısmını kaplıyor ve eşleşen bir bandana alınma yapışan birkaç terli tel dışında saçlarımı geride tutuyor. Ryder da aynı önlemleri alıyor, buklelerini örtmek için bir şapka kullanıyor ve Verendus'un kenar mahallelerinde alışılmadık bir şey olmayan bir yüz maskesi takıyor. Verendus'un bu kadar derinlerine pek fazla asker gelmiyor ve bu gibi yerlere sık sık giden insanlar günlerini Vareveth'in Komutanı gibi birinden uzak durarak geçiriyor.

Ter boncukları göğsümden aşağı kayıyor ve bir sonraki adam iplerin altından geçerken eğimli, şekilsiz ringde hareket ederken boynumu döndürüyorum. Benden daha tıknaz ama daha uzun değil ve kalabalığı coşturmak için bir gösteri yapıyor. Kalabalık sakatlandığımı düşünürse Ryder'a yardımcı olacağını bildiğimden, sakat omzumu tutup birkaç kez döndürüyorum.

"Dövüş!" diye bağırıyor spiker kalabalığın arasından, zil çalarken.

Rakibim saldırırken yumruklarımı birbirine vurup ayaklarımın üzerinde zıplıyorum, son anda yanından sıyrılıp dirseğimi kürek kemiklerinin arasına sıkıştırıyorum. Tezahürat ve yuhalama seslerinin karışımı kulaklarımı çınlatırken tökezleyerek kendini iplere bırakıyor. Dengesini tekrar bulup hırlıyor, yanakları saçları kadar kızarıyor ve ben de maskemin arkasından sırtıyıyorum. Tekrar saldırıyor ama beni köşeye sıkıştırmamasına ve etli yumruklarını kaburgalarımın altına indirmesine izin veriyorum. Kemiklerim yıllarca hırpalanmaktan ağrıyor ama sağlam duruyorum. Dürüst olmak gerekirse, eğer rolümü oynamazsam bu ringde yiyeceğim hiçbir dayak Ryder'ın sızlanmalarından daha kötü olmayacak ve içimde hiç istemediğim bir kişiyi incittiğimi bilerek acıyı arzulayan güçlü bir kuvvet var. Özür dilemeye çalıştığım sırada Elowen'in gözyaşlarını, şüphesini, acısını ve öfkesini düşündükçe bir darbe daha alıyorum.

Taktik değiştirip yüzüme doğru savuruyor ama ön kolumu iterek vuruşunu engelliyor ve ilerliyorum. Karnına bir yumruk indirdiğimde rakibim sendeliyor ama uzun koyu bukleler dikkatimi maçtan başka yöne çekiyor. Normalde ringe çıktığımda ya da herhangi bir dövüşe girdiğimde kafam sakinleşir ama burada zihinsel olarak değil, sadece fiziksel olarak bulunuyorum. Yumruğu yüzümün sol tarafına çarpıyor ve yanağımı yararak maskeme kan sızmasına neden oluyor.

Artan kızgınlığıma rağmen kıkırdıyorum. "Çok iyi."

Her savaşta içime yerleşen ürkütücü sükûneti uyanmaya zorluyorum. Nadiren de olsa Elowen burada olmadığı için şükrediyorum. Eğer böyle bir yerde olsaydı, kesinlikle onun yanından başka bir yerde olmazdım. Dövüşmek iyi olduğum tek şey; babam bundan emin oldu. Aldığım her darbeye eklemlerim zonkluyor, yarıyor ve sargılarımı ısıtıyor ama durmuyorum. Adam devrilmiş bir ağaç gibi yere yığılana, ağzından kan damlayana ve teslim olduğunu belirtmek için yumruğunu yere vurana kadar devam ediyorum.

Kalabalık tekrar patlıyor ama iplerin altından geçip platformdan aşağı atlamadan önce spikeri beklemiyorum. Ryder'ın oyununu oynamak için yeterince zamanı vardı.

Bu maskaralığa ilk başladığımızda olduğu gibi para sıkıntısı çekiyoruz. İnsanlar kazançlarını toplamak için acele ederken kalabalığın arasından geçmeme izin vermek için neredeyse yolumdan atılıyorlar.

Bu binayı yirmi yaşındayken, hem suikastçı olarak hem de bunun gibi bir ringde çalışarak yeterince yıl geçirdikten sonra satın aldım. Her iki işe de devam etmeme rağmen, işimi genişletmek için buraya ihtiyacım vardı. Babamdan kaçıp Imirath sınırından Vareveth'e geçtiğimde hâlâ çocuktum. Sahil kenarında kaldım ve havadaki rutubet burayı başımı sokacak bir çatı olmadan bulunabileceğim en kötü yerlerden biri haline getirdi ama kaçtığım yere kıyasla bir sığınak gibi hissettirdi.

Binaların iç içe geçmiş olması beni denizden esen rüzgârdan koruyordu, yani küçük bir merhamet vardı. İlk işim Verendus'un suçla dolu rıhtımlarında yük boşaltmaktı. Kaçakçılık sanatını öğrenmek ve kimse çelimsiz bir yetim çocuğun gizli bir amacı olduğundan şüphelenmediğinde defterlerden kişi çalmak kolaydı. Maaş çok düşüktü ama beni sokaklardan kurtarıp bir odaya yerleştirmeye y e t i y o r d u , tabii balık kokan bir meyhanenin üstündeki kutu buna dahil sayılabilirse.

İçimdeki nefretin, bir gün sonunda mücadeleyi bırakıp beni ele geçirmesine izin vereceğimi bilerek, içinden geçmeye zorlandığım bir katran çukuru gibi hissettiğim günler oldu ve öyle de oldu. Çocukken o çukurda boğuldum ve Ravaryn vatandaşlarının benim o çukurdan çıktığıma inandığı iblis oldum. Güçlü duygular genellikle insanları mantıksız yapar, ama ben duygularımı bir bıçak gibi kullanırım ve karşımda duranın öldürülmesini sağlarım. Verecek hiçbir şeyim kalmayana kadar bu dünya aldı ve aldı ve karanlık, kim olduğumun kabuğunu doldurdu.

Gizli kapıyı iterek açıp bir zamanlar yatak odam olarak kullandığım ofise giden merdiven boşluğuna girdiğimde köşeye yapışan gölgeler beni gizliyor. Bağırışlar, müzik ve bardak şıngırtıları ince duvarları delip geçerek tavernaya giden ana kata -aşağıda devam eden yasadışı bahislerin ön cephesine- ulaşıyor. Çok az sayıda güvenilir çalışan Demon's Den'in sahibi olduğumu biliyor, ancak çoğu için anonim kalmamı sağlamak için ekstra önlemler alıyorum.

Saskia daha rafine bir şeye yatırım yapmak istiyordu ama işin içine alkol girdiğinde dudaklar gevşiyordu ve sadece iş cephesine ihtiyacım yoktu, aynı zamanda toplayabileceğim her türlü dedikoduyu toplamanın bir yoluna ihtiyacım vardı. Yüzüm tanınır hale gelmeden önce barmenlik yaptım ve düşman krallığın kayıp ejderha prensesi hakkındaki mırıltıları dinledim ama Elowen'in yanı sıra, iktidardakiler hakkında da edinilecek bilgiler vardı. Egor'un burnuna çekmeyi sevdiği tozu ona satan tedarikçiyi tanıyordum ve baloda bunu yüzüne vurmak yaratabileceği şüphelere değdi.

"Tanrılar, kazanmanın verdiği heyecana bayılıyorum." Ryder içeri girdiğinde sesi merdivenlerden buhar gibi yükseliyor ve ben ikinci kata doğru yoluma devam ediyorum. "Maçın sonunda aldığın darbe mükemmeldi ama ne kadar acı çektiğini biraz daha abartabiliirdin."

Maskemi çıkarıp cebime sokuyorum. "Eğer ağlamanın bize yardımcı olacağını düşünüyorsan, benimle yer değiştirebilirsin. İkimiz de senin ağlamaya benden daha uygun olduğumu biliyoruz."

"Çok komik," diye mırıldanıyor. "Öncelikle, duygularımdan utanmıyorum. Hepimiz kırılabilirlik kavramından rahatsız olmayız. İkincisi, kalabalığı asla benim gibi etkileyemezsin. Beni seviyorlar."

"Birinin sevdiğine sevindim."

Kısa bir koridora açılan kapıyı iterek açıyorum ve buradaki iki odadan biri olan ofisimin kilidini açıyorum. Diğer Saskia ve Ryder'ın paylaştığı odaydı, ki bu beni birden fazla kez onları terk edip etmemem gerektiği konusunda düşündüren bir kâbustu. Oda birkaç fenerle aydınlatılıyor ve hiçbir kişisel eşya bulunmuyor. İşlerimle ilgili tüm kayıtlar Veles Malikânesi'ndeki bir kasada tutuluyor, ancak herhangi biri içeri girerse diye, Saskia tarafından organize edilen tavernanın kayıtları duvar boyunca uzanan dolaplarda tutuluyor.

Buradaki tek pencerenin kepenklerini açmadan önce masamdaki sigara kutusunu alıyorum. Bir kibrit çakıp yakmadan önce bir sigarayı dudaklarımın arasına, diğerini kulağımın arkasına yerleştirirken soğuk hava tenimi okşuyor. Yanağımdaki kanı yedek bir bezle siliyorum, derin bir nefes çekiyorum ve dumanı dışarı üfleme için başımı arkaya eğiyorum. Hayatımı insanlardan kaçarak ve yalnızlığı tercih ederek geçirmişken, varlığını uyuşturucu gibi arzuladığım tek kişinin şu anda benden uzak durmamı istemesinde hastalıklı bir ironi var.

"İşte bu uzun zamandır yaptığını görmediğim bir şey," diyor Ryder, yüz hatlarımı gizlemek için aldığım toniğin panzehirinden bir şişeyi bana uzatırken, dudaklarının arasına kendi sigarasından sıkıştırıyor. "Elowen sana bir numara yapmış kardeşim."

Hiçbir fikri yok.

Gençken çeşitli nedenlerle sigara içerdim: açlığımı bastırmak, gecekonduların kokusunu bastırmak ya da ellerimle bir şeyler yapmak için. Bazı insanlar buna bağımlılık geliştirir ama ben hiç geliştirmedim. Sadece aklımı kaçıracakmışım gibi hissediyorum. Tanrılara şükür güneş battı. Onu görmeliyim, onunla konuşmalıyım, aramızdaki uçurumu düzeltmenin bir yolunu bulmalıyım.

Hafif bir vuruş kapıyı titretiyor, üç kısa vuruş ve ardından kısa bir duraklamayla ayrılan iki vuruş. Alexis'u içeri almak için pencereden uzaklaşıyorum, içeri girdiğinde tekrar kilitliyorum. Çenesinde kirli sakalları olan sarı saçlı bir adam ve etrafta dolaşıp onu araması için görevlendirdiğim bilgiyi elde etme yeteneğine sahip. Kalede ve sınırda casuslarımla buluşmak için çok fazla insan var ve Alexis fark edilmeden evime nasıl gireceğini biliyor olsa da, burada buluşmak en ideal yer.

Masanın önüne oturmadan önce bana doğru başını sallıyor. "Efendim."

"Sanırım soylularla ilgili haberleriniz var," diyorum otururken. "Toplanıyorlar mı?"

"Henüz değil ama sonuncusu da kaleyi boşalttığına göre yakında boşaltacaklarını tahmin ediyorum. Büyük ihtimalle Eagor ve Valia'ya yaptıkları gibi sizi de manipüle etmek için size ya da Kraliçe Elowen'e karşı kullanabilecekleri bir şeyler bulmaya çalışacaklardır." Katlanmış bir parşömen parçasını havaya kaldırıyor. "Eagor'a ne kadar yakın olduklarına göre en sadık olandan en az sadık olana doğru sekiz soylu hanenin bir listesini hazırladım."

Alexus en iyi casuslarımdan biridir ve komutan olduğumdan beri de öyledir. İlk kez Verendus'ta ikimiz de suikastçıyken tanıştık. Arkadaş değildik - bu unvanı isteksizce verdiğim tek kişiler Ryder ve Saskia'ydı - ama işlerle ilgili herhangi bir bilgimiz varsa, bireysel kârlarımızı veya itibarımızı azaltmadığı sürece paylaşırdık.

"Baelyn Hanesi'nde iş arayın." Listeye göz gezdirirken Lord Xantheus'un sondan ikinci sırada olduğunu fark ettim. "Kendini çoktan kanıtladı. Ücretini kırk bin syndril artırıyorum."

"İş kabul ediyorum ama sadakatimi uzun zaman önce kazandınız. Daha fazla ücrete ihtiyacım yok."

İtirazını görmezden gelip emirlerime devam ediyorum: "Bir toplantı ya da olası bir isyan hakkında duyduğun ilk fısıltının derhal bana bildirilmesini istiyorum."

"Sabah ilk iş oraya gideceğim. Eğer kaleyi yeni boşalttıysa, arazide açık pozisyonlar olacaktır." Pelerininden bir matara çıkarır ve bir yudum alır. Görevdeyken asla içki içmez, bu yüzden muhtemelen elinden geldiğince viskisinin son kalanını içiyordur. "Eğer ihanetlerini açıkça ifade etmezlerse planınız nedir?"

"Elowen ve ben onları kendilerini gösterecek kadar öfkeli edeceğiz bir şey yapacağız ya da bu savaşın ne kadar çabuk sonuçlanacağına bağlı olarak uzun bir oyun oynayacağız." Sigaramı söndürüp paketin yanındaki tenekeden bir nane yaprağı alıyorum ve üzerime yeni bir gömlek geçirip etrafımdaki karanlığı emen siyah pelerinimi giyerken çiğniyorum. Kapüşonum kapalıyken yüz hatlarım tanınmayacak kadar gizleniyor ama yine de güvende olmak için yeni bir yüz maskesi takıyorum. "Soylular koyun gibidir; doğru yönde güdüldüklerinde hizaya gelirler, aksi takdirde kesime gönderilirler. Kanıtla birlikte kimse idamlarına itiraz edemeyecek."

"Ryder'in en son iş aradığımda yazdığı sahte referans mektubu elimde, bu yüzden bir pozisyon edinme konusunda bir sorun olacağını sanmıyorum." Alexis oturduğu yerden kalktı, gözlerini kapadı ve başını tavana doğru kaldırdı. "Tanrılar, soylulardan nefret ediyorum."

Ryder, "Onlarla uğraştığın için en cesur askerimiz sensin," diyor. "Ben bunu yapamazdım ve bunun için doğmuşum."

Alexus kıkırdıyor ve ben köşedeki dolabın kilidini açıp daha önce Elowen için aldığım mor yıldız çiçeği ve mavi süsen buketini çıkarırken ses çıkarmadan ofisten sığıyorum.

Koridora adım attığımızda Ryder kıs kıs gülüyor. "Bu çok sevimli bir görüntü. Belki bir gün çocuklara ölümün bile yumuşak bir noktası olduğunu göstermek için resmini yaparım."

"Kendi sesini duymaktan hiç sıkılmıyor musun?" Kapıyı arkamızdan kilitliyorum ve arka girişe giden merdivene yöneliyorum. "Sadece bir aptal, kadını üzgün olduğunda eli boş gelir. Not alsaydın, belki de elinle uzun süreli bir kur yapmazdın."

"Evet, bakalım törene yetişebilecek misin?" Ryder'in kahkahası dar duvarlarda yankılanıyor. "Çok yaklaşımadan önce bıçaklarının üzerinde olmadığından emin ol."

Kendi kendime gülümsüyorum. "Umarım öyledir. İşleri ilginç kılar." Kahkahası artıyor. "Dengesiz piç."

BÖLÜM
DÖRT

Cayden

Şifacılar Sokağı'na dönerken dizginleri çekiyorum ve Elowen'in kulübesinden yolun karşısına gizlenmiş üç erkek figürü fark ediyorum. Askerler ve kendileri ya da refakatçilerine ihtiyaç duyan biri için tıbbi yardım arayan vatandaşlar sık sık burada toplanır, ama yerlerinde sallanmalarına bakılırsa sarhoş olduklarını tahmin ediyorum.

Koa'nın toynakları kaldırım taşlarında takırdarken ben hızını yavaşlatıp kapüşonumu ve maskemi indirerek onlarla onun arasına giriyorum. Kim olduğumu anladıklarında yanaklarındaki renk gibi kahkahaları da kısa sürede kayboluyor. Braxton verandaya çıkan merdivenlerin başında duruyor, bir eli kılıcının kabzasında, omuzları sanki yaklaşırlarsa tehdidi memnuniyetle karşılayacakmış gibi rahat.

Duygusuzca bakıyorum ve çenemi yolun ağzına doğru uzatıyorum.

İçlerinden biri, "Gidin," diye emrediyor ve onları harekete geçirerek yarım yamalak bir koşuyla gözden kayboluyor.

Elowen'i korumam sadece bencil nedenlerden kaynaklanmıyor, aynı zamanda bu dünyanın özellikle kadınlar için ne kadar acımasız olduğunu gördüğüm için. Annemle ilgili en keskin anım öldüğü gece attığı çığlıklar. Kahkahaları değil. Gülüşü değil. Acı bizi, bu yozlaşmış dünyada bulduğumuz azıcık neşeyi de elimizden almakla tehdit eden herkese doğrulttuğumuz bıçağı bileyen bir demirci gibi şekillendirir.

"O adamlar ne zamandır buradaydı?"

"Sizden sadece birkaç dakika önce geldiler," diye cevaplıyor Braxton. "Sen gelmeseydin onlarla kendim yüzleşecektim."

Attan inip dizginleri bir direğe bağlarken, "Dönerlerse onları yakalayın," diye emrediyorum. "Kan kaybından ölmüş olmaları ve Elowen'in Ravaryn'deki son şifacı olması umurumda değil. Bu eşiği asla geçemeyecekler. Anlaşıldı mı?"

"Evet, efendim." Alexis gibi Braxton da beni yıllardır tanıyor ve toplum kurallarına uyup bana *Majesteleri* demedikleri için minnettarım. Nezaketi hiçbir zaman önemsemedim.

Ryder dışında, Elowen'i koruması için güvendiğim tek general Braxton. Aynı anda birkaç düşmanla savaşıp tek bir çizik bile almadan çıktığını gördüm. Onu tanımadan önce onun için ölmeye yemin etmişti ve Braxton yeminini hafife alan bir adam değildir. Karısını ve çocuğunu yirmi yıl önce doğum yatağında kaybetmiş olmasına rağmen hâlâ evlilik yüzüğünü takıyor.

"Onu buradan aldım. İyi geceler, Braxton."

Yola çıkan patikadan aşağıya doğru süzülmeden önce başını eğiyor. Buketi sıkıca kavıyorum ve kapıyı iterek açıyorum. Sabırsızlığım bunu bir an daha erteleyemeyecek kadar güçlü. Kurdelelerle bağlanmış kuru çiçek demetleri şimdi kirişlerden sarkıyor. Onları dolaba bıraktığım sepette bulmuş olmalı. Nyri'nin dükkânında demetler olduğunu söylediğini hatırlıyorum, o yüzden burada da isteyebileceğini düşündüm. Masanın ve kanepenin üzerinde birkaç kitap açık ve aşağı bakacak şekilde duruyor ve gözlerim ona takıldığında göğsümde bir şeyler gevşiyor.

Keşke üzerimde bu denli kontrol sahibi olduğum için ondan nefret edebilseydim: düşüncelerimi ele geçirdiği ve eski versiyonumu bırakmak istemememe rağmen olduğum adamı yeniden yarattığı için. O benim tek istisnam, taştan yapılmış bir kalbin içindeki tek çatlak. Braxton girip çıkmış olmalı çünkü yüzünü bana dönmüyor. Bir taburenin üzerinde dengede durup umutsuzca en üst rafın arkasındaki bir kavanoza ulaşmaya çalışırken samal bukleler sırtından aşağı dökülüyor. Benim olduğumu anladığı anı görüyorum. Aramızdaki mesafeyi kapatıp kolaylıkla üzerine uzandığımda omuzları dikleşiyor. Saçlarının bahar esintisi gibi kokan koyu renk telleri yüzüme çarpıyor, dönerken birkaç şeyi tıkırdatıyor ve sırtı tahtaya çarpıyor.

Bir bal havuzunda boğulmak istememe neden olan geniş gözleriyle bana bakarken, kendine karşı bu kadar umursamaz olmasına duyduğum kızgınlığı bir kenara itiyorum. Her şeyde, her yerde onu arıyorum. Günümün sıradan ayrıntılarında onun gözlerini görüyorum ve onunla tekrar birlikte olacağım anı arzuluyorum.

Kavanozu elimden alıyor, diğer elindeki kocaman bukete görmezden gelmeyi başarıyor. "Braxton nereye gitti?"

"Gitti," diyorum tabureden atlayıp masasına doğru yürürken ve bardağı ışığa tutup içindekileri incelerken. "Karımı koruyabilecek durumdayken onu burada tutmanın bir anlamı yok."

Parmaklarının arasına sıkıştırdığı tüy kalem ikiye ayrılıyor ve envanter kütüğüne mürekkep sıçırıyor. "Ben Karınız."

"Bu hatayı bir saat içinde düzeltmekten mutluluk duyarım."

"Üzerinizde zamanımı harcamama değecek bir yüzük yoksa, uzunca bir süre bekleyeceksiniz." Burnunu kaşıdı ve gözlerini bukete dikti. "Yine de her zaman, bir oku uzuvdan çekip çıkarmak gibi, her şeyi bir an önce bitirmenin en iyisi olduğuna inanmışımdır."

Bana dik dik bakmaya devam ederken yıldızlardan birini koparıp kulağının arkasına sıkıştırıyorum. "Benimle akşam yemeği ye."

Çiçekleri elimden çekip alıyor ve bakmadan yere fırlatıyor. "Hayır." "İstemiyordum ki."

"Ne kadar şaşırtıcı," diye mırıldanıyor ve odanın diğer ucundaki şömineye doğru kayarak rastgele bir kitap alıp sayfalarını dikkatsizce çeviriyor. Tasmalı bir köpek gibi onu takip ediyorum ve kitabı elinden çekip alıyorum, o topuklarının üzerinde dönüp başka bir şeyle meşgul olmaya hazırlanırken kitabı bir kenara bırakıyorum. Normalde bu hoşuma giderdi ama topalladığını fark ettiğimde gitmiyor. Eğilip kollarımı beline doluyorum ve onu havaya kaldırıyorum, dışarıdakilere gösteri yapıp yapmadığımızı umursamadan ve o ciyaklarken yaralarından kaçınmaya dikkat ederek.

"Sen tam bir-" Onu nazikçe kanepeye bırakıp ellerimi kalçalarında tutarak sehpaye oturduğumda bir hırıltıyla sözünü kesti.

"Cümleyi bitir, aşkım. Benim hakkımda ne düşündüğünü bilmek için sabırsızlanıyorum."

Kollarını kavuşturup bakışlarını keskinleştiriyor ve tanırım, eğer bu bende boynundaki o noktayı öpme isteği uyandırmıyorsa, ellerimde eriyip gitmesine neden oluyor, ta ki ellerimi üzerinde tutmam için bana yalvarana kadar. "Şu anda mutlu bir şekilde nişanlanmış olmamız gerekirken krallıkta bir gece yarısı gezintisine çıkmanın ne kadar aptalca olduğunu düşünüyorum. Kalenin her yerinde olası bir çatlağa dair dedikodular vardı - Finnian bile ben onu görmeden önce bunu biliyordu."

"Ayrılmadan önce odamızda sana bir kütüphane inşa ettim," diye kesin bir dille ifade ettim.

"Evet, eminim kulede bir aşağı bir yukarı odun ve kırık mobilya taşıman da memnun bir adamın işaretiydi."

Eğer Elowen bana kızgın olmasaydı, onu gece boyunca meşgul ederdim ve neredeyse delirmeden önce onu biraz yalnız bırakmak için kanepede uyumaya çalıştım. İsteddiği kadar kızgın kalabilir ama bu onun işini kolaylaştıracağı anlamına gelmiyor ve artık onunla gerçekten birlikte olmanın nasıl bir şey olduğunu bildiğim için kapalı kapılar ardında ayrı hayatlar yaşamayı kabul etmeyi reddediyorum. "Çiftler tartışır."

"Biz değil. Bizim hata yapma ayrıcalığımız yok. Başarısız olamayız. Çok fazla şey var-" Nefes alış veriş hızlanıyor ve yüzü acıyla buruşurken bir elini kaburgalarının üzerine koyuyor. "Krallık için ikna edici bir cephe oluşturmamamız yüzünden bu savaşı kaybetmeyeceğiz."

"Elowen," diyorum adını, kendimde olduğunu düşünmediğim bir nezaketle ve elimi yavaşça onunkinin altına kaydırıyorum, hem daha sıcak hem de daha büyük olduğunu bilerek. "Sana bir söz verdim. Bu savaşı kaybetmeyeceğiz." Titreyerek nefes alıyor ama bunun dokunuşumdan mı yoksa sözlerimden mi kaynaklandığından emin değilim.

"Bir iç isyanı göze alamayız. Tüm gücümüz Imirath'a odaklanmalı, özellikle de Thirwen'le aynı safta yer aldıklarına göre. İki orduyla birden savaşıcağız ve Galakin'in istediği gibi prensleriyle değil de seninle nişanlı olduğum için bizi ağırlayıp ağırlamayacağını bilmiyorum."

"Onları etkilemeye yardımcı olacaksın başsağlığı dileklerini iletirim." Yüzündeki gülümsemeyi silmeden önce bana yarım bir gülümseme verdi. "Alexus işi soylulara casusluk yapmak için aldı, böylece içeriden bir adamla durumu izlemek daha kolay olacak. İç çatışmalar hızla ve merhamet gösterilmeden sonlandırılacak."

Vücudundaki gerginlik yavaşça gevşerken başını sallıyor. Yüzü benimkinden sadece birkaç santim uzakta ve teninin sıcaklığı parmaklarımın ucunu kızgın demir gibi yakıyor. "Ne yaparsan yap, damarlarımdaki kanı değiştiremeyeceksin. İnsanlar bunu her zaman önemseyecektir. Yapmalısın."

Kaşlarımla çatattım. "Umursamalı mıyım? Garrick'le olan ilişkini hiçbir zaman umursamadığımı biliyorsun."

Soğuk parmakları bileklerimi sarıyor ve ellerimi bedeninden ayırıyor. "Belki şu anda umursamıyorsun ama..."

Konuş benimle.

Aramıza yeniden örmeye çalıştığı duvarları görebiliyorum. Bu onun sesine benzemiyor. *Hayır.* Ailliard'a benziyor. Onu öldürdüğü gece ona ne söylediğini bana hiç anlatmadı ama bahse girerim bununla bir ilgisi vardı.

"Seni asla babanın kim olduğu ya da nereden geldiğin için yargılamam."

"Neden?"

Çünkü benim babam tanıdığım en kötü adamdı.

"Çünkü onlar seni asla hak etmedi." Başımı salladım. Imirath'ın prensesi Elowen Atarah olabilir ama o her zaman bundan çok daha fazlasıydı. Onun ruhunu gördüm ve içindeki karanlık, ışığı çok daha güzel kılıyor.

Keskin bir nefes alıyor ve ayağa kalkmaya çalışıyor, ama onu tutmak için bir elimi yaralanmamış kalçasına koyuyorum. Dinlenmeye ve sakat bacağına ağırlık vermemeye ihtiyacı var ama yine deniyor ve bana karşı koyarsa canı daha çok yanacak.

"Gözüne ne oldu?" Köşedeki dolaba doğru sert adımlarla yürüyor, bir teneke kutu ve bir bez çıkarıyor.

"Dikkatimi kaybettim ve dövüşürken darbe aldım."

"Bu senin yapacağın bir şey değil. Dikkati dağılan biri değilsin."

"Hayır, değilim" diyorum, gözlerim yüzüne kilitlenmiş halde. Yardımını reddetmek dilimin ucunda ve başka biri olsaydı hiç tereddüt etmeden reddederdim ama bez parçasını bir tas suya daldırıp yaklaştığında rahatsızlığımı yutuyorum. "Verendus'un kenar mahallelerinde bir tavernam var. Bir suikastçi olarak kazandığım parayla satın aldım ve mal kaçakçılığı yaparak ve bodrum katına bir dövüş ringi kurarak kârımı artırdım."

"Neden?"

"Oda kiralamak parayı sokağa atmak gibi geliyordu ve casuslarla buluşmak için bir yere ihtiyacım vardı." Omuz silkiyorum. "Ayrıca başkası için çalışmadığım sürece para kazanmanın bir yolunu bulamamaktan da bıkmıştım."

"Ve bu gece dövüş çukurunda dövüştün."

"Yüz hatlarımı gizlemek için bir tonik alıyorum, böylece kimse ben olduğumu anlamıyor."

Yutkunurken boğazı düğümleniyor. "Bu yüzden mi diğer komutanlardan daha zenginsin?" "Ve bazı krallardan."

"O zaman neden orduda çalışmakla uğraşıyorsun? Sahip olman gereken parayla bir ordu satın alabilirdin."

"Para sadakati satın almaz, kan alır ve benimki askerlerimin yanında döküldü. Seni bulduğumda Garrick'le aramızda duracak sadık bir orduya ihtiyacım vardı."

Merhem kutusunun kapağını açmadan önce başını tavana doğru eğdi. "Ve tüm bu stratejiyi kurarken evlilik maddesini planına dahil etmediğine inanmamı mı bekliyorsun?"

"Ben yapmadım. Sen-"

Elini kaldırıyor, yüz hatlarında yorgunluk belli oluyor ve ben dişlerimi sıkıyorum. "Bu senin kaçırdığın bir şey mi? İyileştirme büyüsü ile aşılanmış ve üzerindeki yasakları daha yeni kaldırdık."

"Evet, Galakin'den. Işık büyüsünü ilaca dönüştüren şifacıları var."

Parmak uçları elmacık kemiğime geliyor ve dokunuşu yavaşlayarak daha çok bir okşamaya dönüşüyor. Kıpırdamadan duruyorum, herhangi bir hareketimin onun içine düştüğü transı bozacağından korkuyorum. Aradaki mesafeyi kapatamayacağımı bildiğim için sanki içimde bir bıçak dönüyor. Onu istemek işkencenin en acımasız şekli.

Dışarıda bir at kişniyor ve Elowen arkasını dönerken bakışları düzeliyor. Açık mavi kadife elbisesinin üzerindeki göksel ve drakonik boncuklar süzülerek uzaklaşırken parıldıyor ve ben ellerimi yumruk yapıp tırnaklarımın derime batmasının acısını içimde titreşen özlemi bastırmak için kullanmaya çalışıyorum.

"Süitimize kütüphaneyi eklemek için yatak odanızdaki mobilyalardan kurtulduğunuzu düşünürsek, hâlâ ayrı odalara karşı olduğunuzu varsayıyorum."

Çenemi sıkıyorum. "Evet."

"Bu tamamen normal-"

"Diğer kraliyet mensupları, çiftler ya da onlar için neyin normal olduğu umurumda değil." Öfkesini göze alıp masadan kalkıyorum ve başını tam istediğim yere eğene kadar ellerimi kalın buklelerinde sıkıyorum. "Bana istediğin kadar kızabilirsin ama benden asla kurtulamayacaksın."

Boynunda ve yanaklarında bir kızarıklık belirliyor. "Bu geceden itibaren benimle yatakta uyuyacaksın ve şafağa kadar orada kalacaksın. Orada yatmanın senin için ne kadar acı verici olduğu umurumda değil; aslında umarım öyledir. Kanepe için çok uzunsun ve bir hizmetçinin seni görmesi riskini göze alamayız ama bana uzanırlarsa ellerini bağlarım."

"Oldukça iyi bir hayal gücün var."

Elindeki paçavrayı yüzüme fırlatıyor ve gözlerini yana çevirmeden önce, pencereden bizi görebilmek için yolda bekleyen birkaç kişiye dikkatle bakıyor. Imirath'ta tiyatroyu benimsediği kadar kolay bir şekilde, bana bakarken dudaklarında bir gülümseme kayıyor, ayak parmaklarının ucunda yükseliyor ve yaralanmamış yanağını öpüyor. Bunu daha önce hiç yapmamıştı ve kanıma utanç gibi bir şey pompalanıyor.

Yere attığı çiçekleri kucağına alıp göğsüne bastırıyor ve hafifçe gülümsüyor. Nişandan bu yana doğru bir şey yaptığıma dair ilk ipucu bu. Kapının yanındaki askıdan paltosunu alıp içine girmesine yardım ediyorum, kolumu ona uzatırken gözlerim onunla buket arasında gidip geliyor.

"Çiçekler masum," diye ısrar ediyor.

BÖLÜM
BEŞ

Elowen

BİR GÜN KENDİME ZARAR VEREN ALIŞKANLIKLARIMI SINIRLAMAYI ÖĞRENECEĞİM, ama bugün o gün değil. Vagonun penceresinden dışarı bakıyorum, manzarayı neredeyse hiç özümsemiyorum ama karşımdaki adama da bir bakış atmıyorum. Lanet olası vagonun yarısından fazlasını kaplıyor ama sadece onun varlığı bile kendimi duvara yaslanmış ve havasız kalmış gibi hissetmeme neden oluyor.

Atlar tırıs giderken bir dizimi diğerinin üzerine koyuyorum ve Cayden *kıkırdayınca* dudaklarımı büzüyorum. Bu ses bende çığlık atma isteği uyandırıyor. "Sana hiç bakmanın kabalık olduğunu söyleyen oldu mu?"

"Sana hiç kaba olduğumu söyleyen oldu mu?" "Kimse söylemek zorunda kalmadı. Oldukça erken fark ettim."

Yine kıkırdıyor. "Bütün gün seni görmek için yanıp tutuşurken neden karlara ve binalara bakayım ki?"

Biri içime sıcak çay dökmüş gibi göğsüme sıcaklık doluyor ama ses tonuma buz koymaya zorluyorum. "Yağcılık ve çiçeklerle hiçbir yere varamazsın."

"Tam da olmak istediğim yerdeyim."

Alay ediyorum ve nihayet yüzümü ona dönüyorum, içimi kesen acının yüz hatlarımda görünmesine izin vermiyorum. "Benim kötü tarafımda mı?"

Uzak durmak imkansızmış gibi duvarı itiyor, buklelerimden birini tembelce parmağının etrafında döndürüyor ama soruya cevap vermiyor. Yavaşlamaya başlıyoruz ve sokaktaki vatandaşların sesleri yaldızlı ahşaptan içeri süzülüyor, kraliyet arabasını gördüklerine dair heyecanla konuşuyorlar. Cayden beni öne doğru çekerken nefesim kesiliyor ve beni kucağına yerleştirirken göğsünde dengemi yakalıyorum.

Kokusu ve sıcaklığı beni sarıyor ve tek yapmak istediğim onun içine gömülmek olmasına rağmen kendimi itmeye çalışıyorum... onun içine. Daha önce defalarca yaptığım gibi başımı omzuna yaslamak ve dünyayı unutmak istiyorum ama kendime izin veremiyorum. Önce babam, sonra da Ailliard tarafından kullanıldım ve Cayden'la birbirimizi kullandığımızı başlangıçta bilsem de, sonumuzun buraya varacağını düşünmemiştim. Kurnaz doğasını benden hiç saklamadı ama bunun bir kurbanı olacağımı hiç düşünmemiştim. Öyle miyim onu bile bilmiyorum. Hiçbir şey bilmiyordum gibi hissediyorum ve kendi zihnim beni karanlığa hapsediyor. Kendine bile güvenemezken başkalarının söylediklerine nasıl güvenebilirsin?

"Beni kandırdıktan sonra bana dokunmana izin vereceğimi sanıyorsan-"

"Bütün gün ayrı kaldık ve o kapı açıldığında bizi görmeye çalışan birkaç vatandaş olacak," diyerek sözümü kesiyor ve bir koluyla kalçalarımın etrafında dönerek beni daha da yakınlaştırıyor. "Eğer mutlu bir çift anlatısını zorlamak istiyorsan, benim ne yapacağımı da hesaba katmalısın." Gözleri dudaklarıma kayarken kararıyor ve parmakları boynumdan yukarı süzülüp sırtıma dolandığında ürpertimi bastıramıyorum.

Başka bir titremeyi saklı tutmak için elimden geleni yapıyorum. Ona karşı olan hislerim yok olmuş değil. Öyle olsaydı bu kadar acı çekmezdim. Onu içimden söküp atmaya çalışmak, ruhumu ikiye bölmeye çalışmak gibi bir şey olurdu. "Ne yapıyor olurdun?"

İç çekişi tenimi okşuyor ve dudaklarını boynumda sevdiğimi bildiği noktanın üzerinde gezdirmek için öne eğiliyor. "Benden isteyeceğin son şeyin boşluk olmasını sağladım ve bunu kanıtlamak için acele etmezdim."

Kalçalarım kendi istekleriyle birbirine bastırıyor ama arzumu bir kenara itip parmaklarımı saçlarının arasından geçirerek onu boynumdan uzaklaştırıyorum. Dudaklarımı dudaklarının hemen üzerinde gezdirmek için indirdiğimde gözbebekleri gözlerine hükmediyor, umutsuzca istediği şeyi ona asla vermiyorum. Göğsüm hem sıkışır hem de keleklerle dolarken düzensiz nefesler küçük alanda dans ediyor. "Bu gerçek değil."

Kapı açıldığında tutuşu sıklaşıyor, şoföre defolup gitmesini ve bizi buraya kilitlemesini söylemeye hazır görünüyor, böylece birkaç saniye daha yakınlığın tadını çıkarabilir, ama başımı utangaç adama doğru kırbaçlıyorum ve kalçalarımı çıkıntısının üzerine sürmek için Cayden'in kucağından daha da yukarı kayıyorum, omuzlarını sertleştiriyorum.

"Ah, çok özür dilerim!" Bir kahkahayı bastırmak için ağzımı kapatıyorum.

"Sözünüzü kesmek istememişim Majesteleri," diye kekeleyor ve restoranın girişinde toplanmış olan küçük kalabalığa b a k m a k için gözlerini omzunun üzerinden kaydırıyor. "Sizi kaleye geri götürmemi ister misiniz?"

"Saçmalama." Sinirlerini yatıştırmak için gülümsüyorum. "Hemen geliyoruz."

"Elbette kraliçem." Eğilip kapıyı hızla kapatıyor ve Cayden'in kucağından inmeme izin veriyor. Arabayı dolduran ve kızarmış tenimi serinleten kış rüzgârına şükrediyorum.

"Kendini toparlayabilmen için gitmemi ister misin?" Mide bulandırıcı derecede tatlı bir sesle soruyorum.

Dirseklerini dizlerine dayıyor ve ellerini yüzünde gezdiriyor, başını sallarken nefesinin altında birkaç kez adımı fısıldıyor. "Eğer bu şekilde oynamak istiyorsan, memnuniyetle kabul ederim."

Bir meydan okumanın heyecanı içimi doldururken gözlerimi kısıyorum ve çenemi yukarı kaldırıyorum. Cayden yeterince zaman geçtikten sonra kapıyı iterek açıyor, inmeme yardım etmek için bir elini uzatıyor ve şöföre iki bozuk para atarken benimkini kolunun kıvrımından geçiriyor.

"Beklerken bir içki," diyor omzunun üzerinden, sanki içinde bir fener varmış gibi parlayan, girdaplı mavi desenlerle yontulmuş taş bir geçide kadar bana eşlik ederken.

Bizi küçük kalabalığın içinden geçirirken Cayden'e yakın duruyorum, ama bunu tamamen göstermelik olarak yapmıyorum. Etrafımın insanlarla çevrili olmasından hiç hoşlanmadım. Ailliard zaman geçtikçe bunu aşacağımı söylemişti ama hiç aşmadım ve bunun beni ne kadar zayıflattığını söyleme fırsatını hiç kaçırmadım. Eskiden sözlerine eşlik eden utanç, bir bıçak bükülmesinden bir tokat acısına dönüştü.

Ev sahibesi bizi selamlamak için beyaz mermer podyumun etrafından dolanırken başımı Cayden'in pazusuna yaslıyorum ve elbisesinin kıyıya vuran dalgalar gibi dalgalanmasına neden olan alçak bir reveransa giriyorum. "Majesteleri, Yıldızlı Gece'ye hoş geldiniz. Bu akşam size hizmet etmek bir onurdur."

Cayden arkamdan yaklaşıp paltomu kollarımdan aşağı indiriyor ve pelerinini çıkarıp onları bekleyen hizmetkâra veriyor. Bu sabah seçtiğim elbisenin böyle bir kurum için uygun olduğuna şükrediyorum. Kolları dirseklerimin altında genişliyor ve dramatik bir şekilde sarkıyor, koyu mavi mücevherler ve altın işlemeler ben yürüdükçe parlıyor. Ev sahibesi bizi perdelerin arasından geçiriyor ve derin sesli bir adam bizi anons ederken bir asa yere vurarak ayakakabılarının tabanlarını titretiyor.

"Kral Cayden Veles ve Kraliçe Elowen Atarah. Vareveth'in fatihleri."

Biz odada süzülürken tüm katılımcılar ayağa kalkarken sandalyeler yere sürtünüyor. Onların kıskırtıcı bakışları altında bocalamama izin vermiyorum. Her hareket, her adım, her nefes inceleniyor, zayıflığımız değerlendiriliyor. Eagor'a sadık kalanlar başarısız olmamızı bekliyorlar ama ben ne olursa olsun zafere giden yolu tırnaklarımın kazıyacağım. Artık insanların merhametine kalmayacağım, ama onlar benim için yalvaracaklar.

Tertemiz cilalanmış bir dizi basamaktan çıkıp yükselen bir platform üzerindeki tekil bir masaya doğru ilerlerken takılmamak için eteklerimi tutuyorum. Birkaç sarmaşık kaplı sütun, mahremiyet yanılması yaratmak için alanı çevreliyor, ancak toplananların tamamı tarafından görülebileceğiz. Altın şamdanlar, boşluklarda durdukları yerden sıcak bir parıltı yayıyor ve inanılmaz derecede samimi hissettiriyor.

Cayden bir sandalyenin arkasına tutunmak için bir sunucunun yanından geçiyor ve koltuğu masanın üzerinden yavaşça benimkine yaklaştırma sesiyle sessiz mekânı doldurmadan önce arkama kaydırıyor.

"Merak ediyorum, herkese karşı bu kadar çirkin misin yoksa bu büyüleyici özelliğini bana mı saklıyorsun?" İnsanlar yemeklerine dönerken yeniden başlayan sohbete rağmen fısıldıyorum.

"Başkasının yanında hiçbir işe yaramaz." Sandalyesinde arkasına yaslandı ve bir kolunu benimkinin arkasına doladı. "Onlarla ilişkilendirilmek istemiyorum."

"Vos essa un nunti tasuri." *Sen aptal bir adamsın.*

"Vet vos essa tesis mas ulessi ardama en Ravaryn." O kadar geniş gülümsüyor ki, ben kızarıırken yanaklarındaki gamzeler derinleşiyor. *Ve sen Ravaryn'deki en güzel kadınsın.* "Ravarian metinlerini incelediğini görüyorum."

Birkaç saattir onları yalayıp yutuyorum. Bana hem kadim dil hem de ejderha ilmi üzerine kitaplar bıraktı ve her birini açtığımda daha fazlasını istiyordum. Hepsi arabada güvenli bir şekilde paketlenmiş, kaleye döndüğümüzde devam etmem için hazır.

Ravarian, sadece sözlü olarak aktaran tarikatlar ve titizlikle kaydedip kilit altında tutan birkaç seçkin âlim tarafından kullanılan unutulmuş bir dildir. Büyücüler tarikat üyesi olmasalar bile büyü yapmak için bu dili kullanırlar. Yüzyıllar önce, biz ortak dili benimsemeden önce Ravaryn'de konuşulan dildi.

"Bana ikinci bir dil konuştuğunu hiç söylememiştin." Kaşlarım çatıldı. "Bu kitabı nasıl edindin?" Sayfalar yaşlılıktan sararmış ve mürekkep lekeleriyle birlikte su hasarı belirtileri gösteriyor. Bazı sayfalar dökülüyor ama neyse ki hiçbir eksik değil.

Omuz silkiyor. "Henüz ortaya çıkarmadığım pek çok yeteneğim var. Nasıl elde ettiğime gelince, başka bir şey olmadan önce bir hırsızdım."

"Akıcı konuşabiliyor musun?"

"Evet, sirantia." R'yi yuvarlama şekli, tekrar söylemesini dilememe neden oluyor. Sesi derin ve hırıltılı. Bunu hep sevmişimdir. Bana sabahları nasıl ses çıkardığını hatırlatıyor ama bu anıyı çabucak bir kenara itiyorum. Tanrım, ne zaman biri bana içki getirecek?

Boğazımı temizliyorum. "Bu ne anlama geliyor?"

"Sanırım unuttum." Bana sırtmaya devam ediyor. "Bana ejderhalar hakkında ne öğrendiğini anlat."

Bir hizmetçi *nihayet* merdivenleri çıkmaya başladığında dudaklarımı büzüyor ve gözlerimi devirmek için içimdeki dürtüyle savaşıyorum. "Sanırım unuttum."

Bu terimi zihnimin bir köşesine atıyorum ve anlamını bulmak için bütün bir gece avlanmaya hazırlanıyorum. Bakışlarımı yaklaştırmakta olan kusursuz giyimli adama çeviriyorum. "İyi akşamlar, Majesteleri. Size içecek bir şeyler getireyim mi?"

"Oh, evet. Şarap olmadan bir yemek tamamlanmış sayılmaz." Çenemi kenetlediğim ellerime dayıyorum. "Bana en pahalı şarabınızdan bir şişe getirin. Mahzende tozlanmaya yüz tutmuş bir şey. Kral ve ben henüz nişanımıza kadeh kaldırmadık ve bu mükemmel bir fırsat gibi görünüyor." Ona dönüyorum ama isteğimden rahatsız olduysa da belli etmiyor. "Kulağa nasıl geliyor, *kuzu pırzola*?"

"Madem nişanımızı kutlayacağız, o zaman bana en pahalı viskini de getir." Ağzı seğiriyor. "Senin için her şeyi yaparım, *şeftali*."

Burnumu kıvrıp mırıldanıyorum, sanki bu terim iştahımı kesmemiş gibi gülümsüyorum. Sunucu şefin spesiyallerini listeledikten sonra Cayden'in benim için sipariş verdiğini ve tam istediğim gibi doğru seçenekleri seçerek beni daha da sinirlendirdiğini düşünürsek bunun bir önemi yok. Garson giderken onunla konuşmamak için sepetten bir parça sıcak ekmek koparıp küçük bir tabak yağ ve pul bibere batırıyorum. Bakışları yüzümün yan tarafına yapışmış durumda ama onu kızdırmak umuduyla görmezden geliyorum.

Bakacak bir şey bulmak zor değil. Gece gökyüzü, üzerinde yıldızlar gibi parıldayan büyümlerle süslenmiş cam kubbeli tavandan görülebiliyor. Ejderhalarım sanki bakışlarımın nerede durduğunu hissedebiliyorlarmış gibi yukarıda uçuyor ve bulutların arasında sakince dönerlerken göğsümdeki düğüm gevşiyor. Tüm tesis Vareveth kalesine aitmiş gibi görünüyor, hizmetkârlar görünüşü değiştirmek için yorulmadan çalıştılar. Omzumun üzerinden bakıyorum, masamızın iki yanından akan ve önümüzde gümüş balıklarla dolu bir havuzda toplanan iki insan yapımı şelaleyi izliyorum.

Servis görevlisi şişeleri ve bardakları masaya koymak için geri dönüyor ama Cayden şişelerin tıplarını kendisi açmayı tercih ediyor. Kendimi parmaklarına sarılmış parmaklarından başka bir yere bakmaya zorluyorum ama kristal bardağı önüme kaydırarak dikkatimi tam da kaçınmaya çalıştığım şeye çekiyor. Birkaç parmağındaki altın halkalar etrafımızdaki loş ışığı yansıtıyor ve parmak eklemlerindeki kesikler üzerime bir nostalji dalgası gönderiyor.

"Boşanma hakkında ne düşünüyorsunuz?" Çok ihtiyaç duyduğum ve çok büyük bir yudum şarap almadan önce sordum.

"Bence bu, çökmekte olan bir birlikteliğin eziyetlerinden kurtulmak isteyen iki taraf arasında karşılıklı fayda sağlayan bir anlaşma." Viskisini döndürüyor. "Ancak, hayatımla ilgisi olmayan şeyler üzerinde fazla düşünmem."

Sanki Cayden eğlenceli bir şey söylemiş gibi, servis elemanı yemeğimizi getirdiğinde hafifçe gülüyorum. Şarabımdan bir yudum alarak ona doğru eğildim. Bana baktığında gözleri hafifçe yumuşuyor, bunun sahte olduğunu biliyor ama gerçek olmasını diliyor. Kadehim boşalana ve o bana ikinci bir kadeh doldurana kadar bir yudum daha ve bir yudum daha alıyorum.

Bu birliktelikten kaçış olmadığını biliyorum ve sanırım kendimi bir bakıma şanslı sayıyorum. Kraliyet evliliklerinin çoğu varisler daha bebekken yapılır ve mutsuzluklarıyla nam salmışlardır ama içimde bir yerlerde bıçağı biraz da olsa döndürmek isteyen küçük bir yan var. "Evliliğimiz sayesinde ben bir ordu kazanıyorum, sen de bir taç ve beş ejderhaya bağlı bir kadının sadakatini kazanıyorsun. Bu siyasi bir birliktelik, peki savaş bittiğinde ve artık hiçbir avantaj geçerli olmadığında ne olacak?" Başımı öne eğerek bir bacağımlı diğerinin üzerine atıyorum. "Çoğu kişi boşanmanın en doğru hareket tarzı olduğunu söyleyecektir."

"İnsanların çoğu aptal ve onların fikirlerini dikkate almamak şimdiye kadar işime yaradı." Aklımdan gerçekten neler geçtiğini anlamaya çalışır gibi yüz hatlarımı tarıyorum. "Sanki bu bir mantık nişanımı gibi konuşuyorsun, oysa hiç de öyle değildin. Kaç erkek istediği kadına sahip olmak için bir krallığı fethetmek zorunda kalır?" Omuzlarım sertleşiyor ve beni değerlendirmeyi hiç bırakmıyor. "Buna değmeyeceğini hiç söylemedim. Ne kadar kan dökmem gerekiyorsa dökeceğim, Elowen."

Keskin bir nefes çekiyorum ve kadehimin yarısını içiyorum, alkol etkisini gösterdikçe o tanıdık hafif hissin içime dolmasına izin veriyorum. "Tacın sonucu süslediğinden eminim."

Parmaklarını ensemde gezdiriyor ve yüzünü benimkine o kadar yaklaştırıyor ki neredeyse burun buruna geliyoruz. Gözbebekleri neredeyse onlara hükmetmesine rağmen gözlerinde altın rengi benekler var. "Sadece siyasi bir anlaşma yapmış olsaydık, seninle ilgili taptığım detayları hafızama kaydetmezdim. Seni tatmazdım ve açlıktan öldüğümü fark etmezdim. Sana nerede dokunacağımı, nasıl dokunacağımı bilemezdim ya da bunların hiçbirisi umurumda olmazdı ama yine de dokunuyorum ve duramıyorum."

Aman Tanrım.

Bunu yapamam.

Sonuçlarını ya da nasıl görüneceğini düşünmeden ondan uzaklaşmaya çalışıyorum ama elleri bileklerimi kavıyor ve beni göğsüne bastırana kadar öne doğru çekiyor. Dudakları kulağımı sıyrıyor, güneşe çıkmış bir kedi gibi ona doğru eğilmek istiyorum. "Uslu dur, meleğim. İnsanlar izliyor."

"Ne düşündüklerini umursamadığını söylemiştin."

"Ama senin umurunda." Ellerini yanlarıma kaydırıyor ve ağrıyan yaralarımı okşarken ürpermeme neden oluyor. "Ve ben seni daha yakın istedim."

Ona iğneleyici bir cevap vermek istiyorum ama boğazımda düğümleniyor. Şarabımı bulmak için masaya doğru dönüyorum. Bana her zaman dünyadaki diğer her şeyi unutturacak bir yolu olmuştur. Çenemi kendisine doğru eğiyor ve ben kapana kısıliyorum. Onun içinde kayboldum. Fırtınalı bir okyanusun ortasında çaresizce suda ilerliyorum.

"Roller tersine dönseydi, evlilik konusunu açmana nasıl tepki verirdim sence?" Başımı sallıyorum, göğsümdeki acı keskinleşiyor. "Yapma bunu."

"Soruya cevap ver El," diyor inatçı bir kararlılıkla.

"Handa olduğumuzda ya da daha uygun başka bir anda nişan konusunu açmadın," diye tıslıyorum. "Gelecekte bahsetmedin-"

"Seninle bir gelecekte söz etmedim çünkü geleceğimi intikam almaktan öte planlamadım ama bu senin de içinde olmanı istemediğim anlamına gelmez."

"Amcam bana ihanet edip saldırdıktan ve beni babama geri göndermek için kralınızla komplo kurduktan birkaç dakika sonra kanla ıslanmış bir ziyafet salonunda bu konuyu açtınız."

Egor'dan bahsettiğimde alay ediyor. "Handayken gitmene asla izin vermeyeceğimi söylemedim mi? Aylardır senin için ve sana sahip olmak için her şeyi yapacağımı söylemedim mi? Bizim durumumuzdaki insanlar için bunun ne anlama geleceğini düşünüyordun?" Duygularıma yenik düşmemek için yanağımın içini ısıırıyorum. "Bu dünyada hiçbir şey benim gözümde senden daha değerli olamaz. Seni güvende tutmak için yapmam gerekeni yaptım ve pişman olmadığım bir şey için özür dilemeyeceğim."

Artık kendimi tutma zahmetine girmiyorum, yorgunluğun beni göğsüne bastırmasına izin veriyorum ve birkaç dakikalığına dünyadan saklanabilmenin avantajını kullanıyorum. Bir eliyle yan tarafımı okşamaya devam ediyor, diğer elini de beni kendisine bastırmak için başımın arkasına dayadığında hafif bir titreme hissettiğime yemin edebilirim. Karanlık beni rahatlatıyor, tıpkı onun tik ağacı, amber ve deri kokusu gibi. Beni güvende tutacağını biliyorum; bu hiçbir zaman bir soru olmadı, ama insanlar gücün tadına varıyor ve bir kokunun peşinden koşan bir taziye gibi onları yönlendirmesine izin veriyor. Kendime her zaman sevme izni verdim ama bunun benim için olduğuna hiç inanmadım. Vermek ve karşılığında hiçbir şey beklememek çok daha kolay.

"Beni tanırıyorsun, El. Bana geri dön."

Buradayım, demek istiyorum ama değilim. Şüphe ve ihanetten örülmüş, şaşırtıcı derecede yüksek duvarları olan zihnimin labirentinde kaybolmuş durumdayım. "Öyle mi?"

"Herkesten daha fazla."

BÖLÜM
ALTI

Cayden

Hayatımda KORKUNÇ ŞEYLER YAPTIĞIMI, ceplerimi doldurmak için iş aldığımı, onursuzca savaştığımı ve hatırladığımdan daha fazla yalan söylediğimi biliyorum ama bu kadın - bu *kadın* - benim kişisel işkence markam.

"Buna daha ne kadar devam edeceksin?"

Normalde sessizlikten zevk alırım ve birinin sesi odayı doldurduğunda bunu arzularım ama Elowen'ın sessizliği, ayakkabısız çiviler üzerinde yürümek gibi tüm sinirlerimi gıcırdatıyor. Yatak odamıza açılan kapının pervazına yaslanıp botlarını çıkarıp duvara dayalı makyaj masasına doğru süzülüşünü izliyorum.

İç çekiyor, küpelerine geçmeden önce parmaklarındaki her yüzüğü yavaşça çıkarma işine dalmış gibi davranırken dudaklarını memnun bir gülümseme boyuyor.

"Elowen." Gerçekten de Ravaryn'de kimsenin onun kadar cüretkâr olduğunu sanmıyorum ve bu beni hem meraklandırıyor hem de sinirlendiriyor. Kaleye doğru yolculuğa başladığımızdan beri hiç konuşmadı, tüm konuşma girişimlerimi açıkça görmezden geldi. Makyajını silmek için birkaç pamuk kullanıyor ve hizmetçinin yatağı düzeltirken kaldırmış olması gereken birkaç dekoratif yastıkla döşenmiş kanepeye doğru yürümeden önce buklelerini başının üstüne yığıyor. "Saçlarımı kesmeyi düşünüyorum, belki de hepsini kazıtmayı."

Omzunun üzerinden bana buz gibi bir bakış fırlatıyor ve başını sallıyor.

"Ah, demek beni duyabiliyorsun."

Dudaklarını birbirine bastırıyor, şüphesiz bunun ne kadar talihsiz bir kader olduğuna dair alaycı bir yorum yutuyor ve dağ gibi yastıkları kollarına alıp yatağın üzerine atıyor ve ortalarına bir sıra halinde diziyor. Onu göreviyle baş başa bırakıyorum ve kendime bir viski daha dolduruyorum. Belki de sadece şişeden içmeliyim. Tanrılar biliyor, ihtiyacım var.

Onları bir düşmana karşı savunma inşa ederken gösterilecek bir gayretle paketliyor ve sırf onu kızdırmak için tümseklerden birini parmaklarımın arasına sıkıştırıp yukarı kaldırıyorum. "Kusursuz plan, aşkım." Bana ters ters bakıyor, gözüne inatçı bir kıvrım düşüyor ve yastığı tuttuğum yerden çekerek olduğu yere çarpıyor. "Aynı yatakta uyumanın bütün amacı normal görünmek değil mi? Uyurken sık sık kendinizi tüylerle boğmaya çalışır mısınız?"

"Buna kıyasla ölüm merhametli bir kader gibi görünüyor-" Bir elini ağzına kapatıp komodinden bir kitap alıyor ve koşarak banyo odasına giriyor.

"Lanet olsun," diye mırıldanıyorum burnumun kenarını sıkarken ve *yine* lanet olası bir köpek gibi onu takip ederken. Dilimi o kadar sert ısıtırıyorum ki, o beni görmezden gelip mumları yakmak ve büyük boy küvete biraz yağ dökmek için odanın içinde zıplarken kanın bakırımsı tadını alıyorum. Halimi görünce dudakları kıpırdıyor ve elindeki kitabı küvetin yanındaki masaya bırakıyor.

Elbisesini omuzlarından sıyrıp kalçalarının üzerinden geçirirken bir elimi yüzümde gezdiriyorum, ta ki hiç çıkarmadığı ay taşı kolyesinden başka bir şey takmayana kadar. Yine de yapmak istediğinden emin olduğum şeyi başaramıyorum. Onun bu tavrından duyduğum rahatsızlık, göğsümde ikinci bir kalp gibi çarpan erimiş sıcak öfkenin yanında hiçbir şey. Onu gördüğümde şehvetle yanıp tutuşan akılsız bir adama dönüşeceğimi düşündüyse, şimdi görebildiğim yaralarının durumunu da hesaba katmalıydı. Gövdesinin ve bacaklarının her iki yanında koyu morluklar var. Odaklanabildiğim tek şey onlar. Ben sadece diğer odadayken Ailliard'ın onu dövdüğünü ve tırnaklarını kalçasındaki kesiğe geçirdiğini bilmek midemi bulandırıyor. Bacağından akan kanla topallayarak ziyafet salonuna geldiğinde, onun acı çekmesinde parmağı olan her bir pislige işkence etmeye ve tüm kaleyi ateşe vermeye hazırdım.

"Özür dilerim."

Başını sallayıp kendini köpüklü suya bırakmadan önce bir adım geri atarken dudakları aralandı ve gözleri büyüdü.

"Nasıl hissediyorsun aşkım?"

Yüzümdeki öfkeyi silmeye çalışıyorum ama o bunu çoktan gördü. Beni, içimde sürekli yanan öfkenin onu asla yakmayacağını bilecek kadar uzun süredir tanıyor. Ona el kaldırmadan ya da yanımda kendini güvensiz hissetmesine neden olmadan önce kendi kılıcımın üzerine düşerdim. Babası ona işkence etti ve hapsetti, amcası onu dövdü ve ihanet etti, annesi o istismar edilirken sessizce oturdu ve ben onu kandırdım.

Ondan gelen bu sessizliğı hak ettiğimi biliyorum, muhtemelen daha da kötüsünü. Bana istediğı kadar keder verebilir ama ben onu bir kenara atacak başka biri olmayacağım. Bana yaptığı hiçbir şey, Imirath onu alsaydı hayatımın nasıl bir cehenneme dönüşeceğiyle kıyaslanamaz.

Ejderha ilmiyle ilgili kitabını alıyor ve açıyor. Küvetin kenarına yaslanmış, ama gözlerini kitaptan ayırmadan kitaba bakıyor. Bardağımda kalan viskiyi geri atarak arkamı dönüyorum.

Gözlerim Elowen'inkinin karşısında, taşa oyulmuş bir oyuğa yerleştirilmiş masaya takılıyor. Onu eski yatak odamdan taşıdım, şimdi sütümüzdeki ana oturma odasının dışında bir kütüphane. Kral ve kraliçenin odalarına da taşınabilirlik ama onlar birbirinden ayrı ve ne Elowen ne de ben bir zamanlar Eagor ve Valia'nın yaptığı gibi aynı odalarda yaşama fikrine sıcak bakmıyorduk. Drakonik kancalarla tutturulmuş gece yarısı perdelerinin arasından geçip en üst çekmecenin kilidini açıyorum. Burada birkaç rapor, okuma gözlüklerim ve elime aldığım küçük kadife keseden başka pek bir şey yok.

Yuvarlak oyuktaki tavandan tabana pencerelerden birine yaklaşıyorum ve yüzüğü buzlu camlardan sızan ay ışığına doğru tutuyorum. Ona baktığımda göğsümde bir şeyler sıkışıyor, ama karanlıkta yeterince uzun süre kaldı. Tedirginliğimi bastırıp Elowen'a dönüyorum. Tekrar içeri girdiğimde kitabının üstünden bakıyor ve yanında dizlerimin üzerine çöktüğümde kaşlarını kaldırıyor. Bileğini nazikçe tutup yüzüğü işaret parmağına geçiriyorum; altın bir bandın içine yerleştirilmiş elmaslarla çerçevelenmiş ışıltılı bir yıldız safir.

Taşı incelerken yavaşça gözlerini kırıştırıyor, sonra kendinden geçip gözleriyle oval taşı takip ediyor. Bunu ona vermeyi henüz planlamamıştım ama her zaman onun olacaktı. İçimde gurur ve sahiplenme duyguları birbirine karışıyor ve bunun evimizin renkleri olmasındaki ironiyi de gözden kaçırmıyorum.

"Bunu benim için sakla."

Bakmaya devam ettiği için ona herhangi bir bilgi vermiyorum ve teorilerini düşünmesi için onu yalnız bırakıyorum. Kadınlar nişanlandıklarını belirtmek için yüzük takmazlar ve eğer bu amaçla takmış olsaydım diğer elime ve yüzük parmağıma takardım ama onda görmek doğru geliyor.

Masama dönüp çekmecedeki mühürlü rapor yığınına alıyorum ve gözlüklerimi burnumun üzerine yerleştiriyorum. Ejderhalar kulelerin etrafında dönüyor ve kanatları bulutları yararken göz ucuyla onları izliyorum. Calithea, parlayan bir yıldızı andıran gümüş pullarıyla gecenin kendisinden doğmuş gibi görünüyor.

Imirath'ın cephesinde sessizlik hakim ama bu sükûneti barışla karıştırmıyorum. Garrick asla teslim olmayacak, ben de olmayacağım. O çok gururlu ve şimdiye kadar kim olduğumu anladiysa, yaşamasına asla izin vermeyeceğimi de biliyordur.

Bu savaşın ikimizin de hayatta kalacağı bir sonu yok.

Oyuktan çıkıyorum ve rapor yığınına dört direkli yatağın karşısındaki ateşe atıyorum. Kelimelerin içinde değerli hiçbir şey yok, bu yüzden onları saklamanın bir anlamı yok. Ellerimi şöminenin üzerine koyup başımı eğiyorum, bir yandan da kütüklerin çıtırtısını ve Elowen'in giyinmesini dinliyorum.

Odaya geri adım atıyor ama kapı aralığında duraklıyor. Gözlerinin sırtıma bir damga gibi vurduğunu hissediyorum ve yavaşça omzumun üzerinden bakıp onu içeri alıyorum. Yanakları banyodan dolayı kızarmış ve nemli, koyu bukleleri kalçalarına kadar sarkıyor. Altın işlemeli adaçayı rengi bir slip kalçalarının üst kısmını okşuyor ve beyaz dantelden yapılmış bir bornoz arkasından kollarına kadar iniyor.

Yutkunuyorum ve o yatağa tırmanırken bakışlarımı duvara çeviriyorum, hâlâ aynı kitabı sıkılı bir yumrukla tutuyor. Şömineyi itip küçük bir masanın üzerindeki süslü bir kutudan bazı tıbbi malzemeleri almadan önce tırnaklarım tahtaya batıyor. Ben yanına yaklaşıp otururken kitabı bir kalkan gibi göğsünde tutuyor.

"Acı çekmeni izleyemem ve bu konuda hiçbir şey yapamam," diyorum.

"Neden?" Kelimeyi fısıldıyor ve yorgunluktan ağırlaşıyor ama yüzeyin altında başka bir şey gizleniyor. Sanki yaptıklarımın zihninde yarattığı şüpheleri bastırmak için cevabı duymaya ihtiyacı varmış gibi bir çaresizlik hissi var.

Düşüncelerimi nasıl ifade edeceğimi düşünürken dilimi dişlerimin üzerinde gezdiriyorum. "Hayatıma girdiğin andan itibaren senin iyiliğini sağlamak için sürekli bir ihtiyaç duydum ve başkasının seninle ilgilenmesini izleyemeyecek kadar kıskanç bir hıyarım."

Sırtını yastıklara dayayıp dizlerini bükerek sessizce gülüyor, böylece ben de çalışabiliyorum.

"Siktir," diye mırıldanıyorum derin derin nefes alırken, gerçi içime çektiğim tek şeyin onun sarhoş edici lavanta ve vanilya kokusu olduğu düşünülürse bu pek de yardımcı olmuyor. Tekrar gülüyor çünkü baştan çıkarıcı kadın bana ne yaptığını çok iyi biliyor. Gözlerimi üzerinde gezdirirken daha önce üzerinde kullandığım ısıtılmış bandajları açıyorum. Uyluklarının tepesini kolayca kenara çekebileceğim küçük bir dantel parçası kaplıyor ve göğüs uçları, dengesiz bir şekilde yükselip alçalırken göğsünü kaplayan ipeğe baskı yapıyor.

Kalçasının yarısına kadar geldiğimde rahatlayarak mırıldanıyor ve hareketlerime kısa bir süre ara veriyorum. "Her gün uyanıp bana işkence etmek için yeni yollar mı düşünüyorsun?"

"Evet."

Sesi.

Gülüşü.

Bir savaş alanından çıktıktan sonra bir türkü dinlemek gibi.

Kalçasını bitirdiğimde doğruluyor ama yeni pozisyonumuzun tek yaptığı yüzünü benimkine yaklaştırmak olduğu için hiç rahatlamıyorum. Ellerimi eteğinin altına daldırıp parmaklarımı gövdesinde nazikçe gezdirirken dokunuşumun altında titriyor. Gözleri benimkilerden ayrılmıyor ve geri çekilmiyor, banyoda yaptığı gibi bana bakmaktan kaçınmıyor. Elimi sırtına bastırıyorum, bencilce bizi yakınlaştırıyor ve bandajları etrafına sarmaya başlarken başımı aşağı eğiyorum. Elleri öne doğru fırlayıp tırnaklarını omuzlarıma geçirirken keskin bir nefes alıyor.

"Onu tekrar öldürmek için diriltirdim. Bunu biliyorsun, değil mi?" Başının yan tarafına doğru mırıldanıyorum. Boynumun kıvrımında başını sallıyor. "Sadece benim için nefes al. Sarıldığında daha iyi hissedeceksin ama bunu yapmazsam yaralarının iyileşmesi daha uzun sürecek." Saniyeler içinde geri çekileceğini bile bile ona yakın olmak ne kadar zor olursa olsun, hareketlerime yavaşça devam ederken nefesi bana doğru yayılıyor. "Ravarian öğrenirken başka hangi kelimeleri öğrendin?"

"Temel bilgilere ve bazı ejderha komutlarına odaklandım, ayrıca seni başarılı bir şekilde aşağılamak için ifadeler kullandım." Bana karşı gevşiyor ve dudaklarını kıvrılıyor. "Sen bitirdikten sonra ben devam edeceğim. Ejderhaların kökenleri hakkında bir şeyler okumak için ara verdim. Onlarla bir bağ paylaşmamın bir nedeni olup olmadığını bilmek istiyorum."

"Ne öğrendin?"

"Baş rahibe Asena bana Alevler Tanrıçası tarafından kutsandığımı söyledi. Ejderha töreni sırasında ruhumun tanrıların ateşinde dövüldüğünü söyledi." Konuşurken bana bakmak için arkasına yaslanıyor. "Ejderhalar yüzyıllar önce Ejderhalar Çağı'nda dünyaya geldiler. Önce yıldızlardan yumurtadan çıktılar, ama tanrıça dünyanın çekirdeğinde gizlenen bir şey hissetti. Beş yıl boyunca her gün avuçlarını yere koyar ve büyüünün kendisinden sızmasına izin verirdi. Başkalarına deli olduğunu düşündüren rüyalarla boğuşuyordu, ama ejderhalar pençeleriyle dışarı çıkmaya başladı. O kadar çok ejderha olduğu söylenirdi ki, gökyüzünde bir tane görmeden asla dışarı adım atamazdınız."

Kaşlarını çatıldı. "Hepsine ne olduğu yazıyor muydu?"

"Çöküşlerine neyin sebep olduğunu söylemedi ama fırsatım olduğunda Asena'ya bunu sormak istiyorum." Gözleri Ailliard'ın öldüğü geceden beri görmediğim bir şekilde canlanıyor. "Eğer o haklıysa, aramızdaki bağın en sağlam açıklaması, yumurtalar beşiğimin etrafına yerleştirildiğinde ejderhaların içimdeki ateşi hissetmiş olması. Ruhum dünyaya geldiğinde onları çağırırdı."

"Peki sen ona inanıyor musun?" Umudunu kırmak istemem ama Asena en güçlü kaynak değil. Körü körüne inanç mantığının yokluğudur. Bazı insanlar için işe yarayabilir ama benim için değil.

Elowen'in gözleri pencereye kayıyor ve düşünürken ejderhalarının hareketlerini takip ediyor. "Tanrılara hiç tapmadım ama bakış açımı genişletmek için araştırmalarıma devam ederken tüm teorileri duymaya karşı değilim. Eğer dikkatli okursanız efsanelerde her zaman bulunabilecek bazı gerçekler vardır." Bana cevap verme fırsatı vermeden konuyu geçiştiriyor ve "Bana yüzükten bahsedecek misin?" diye soruyor.

"Bir gün." Kelimeler dilimde acı bir tat bırakıyor. İsteddiği cevap bu değil ama ihtiyacı olan cevap bu. Bu onun uzaklaşmasına neden olacak, ama kökenleri duymaya hazır değil. Keşke ona söyleyecek kadar bencil olabilseydim, herkese karşı nasılsam öyle olabilseydim, ama yapamam. Öfkesinde bile kalbi yumuşak kalıyor ve ben onu geçmişimden bir hikâyeyle değil, davranışlarımla geri kazanmak istiyorum.

Oflayıp puflayarak yastıklara uzanıyor ve bakışlarını benimkilerden korumak için kitabını açıyor. "Gizemli görünmeye devam etmene gerek yok. Güzel görünüyorsun, bu yüzden yıllar geçtikçe ilgimi çekeceğinden eminim."

Okşamanın hayaleti etimi yakıyor ve ellerimi boşluktan kurtarmak için esnetiyorum. "Yakışıklı olduğumu düşündüğünü ve düzgünce sorsaydım benimle evleneceğini mi ima ediyorsun?"

Kitabı göğsüne indiriyor. "Ben öyle bir şey demedim."
Bir parmağını dudaklarına dokunduruyorum. "Buna gerek yoktu, Sirantia."

BÖLÜM
YEDİ

Elowen

VENATRIX aşağıdaki denize paralel uçarken kalbim küt küt atıyor. Okyanus serpintisi yanaklarımı çiziyor, soğuk sıcaklıkta ciğerlerimden nefesimi çalıyor. Eyer boynuzlarındaki tutuşumu bırakıyorum, kollarımı genişçe açıyorum ve rüzgârın eldivenli parmaklarının arasından geçmesine izin veriyorum.

Bazen zihnim uçsuz bucaksız bir kanyonun kenarında duruyormuş gibi hissediyor, bazen de dibindeymişim de tepeye tırmanmak için hiçbir yol bulamadan karanlığa bakıyormuşum gibi. Bir hafta hızla geçti ve sorunlarımın çoğunun iki yanımda çırpınan ejderha kanatlarının sesleriyle boğulduğunu fark ettim, bu yüzden havada yerde olduğumdan daha fazla zaman geçirdim.

"Andula, Venatrix," diye emrediyorum, Ravarian dilinde *daha hızlı anlamına* gelen kelimeyi kullanarak. Uçmadığım zamanlarda dil öğrenmeye devam ediyorum. Cayden savaş toplantılarıyla meşguldü ama ikimiz de ejderhalarla mümkün olduğunca çok eğitim yapmanın hem kendime hem de orduya haritalar üzerinde çalışmak ya da stratejileri tartışmaktan daha çok fayda sağlayacağı konusunda hemfikirдик.

Sorin ileri atılarak Venatrix'i geçmeye çalışıyor ama ona hizaya gelmesini emrediyorum. İtaat ederken boğazından hoşnutsuz bir inilti yükseliyor ve omzumun üzerinden bakıyorum. "Dün sana binmişim, seni şımarık çocuk."

Hem ortak dil hem de Ravarian dili arasında sık sık geçiş yapıyorum ve her ikisini de anlıyor gibi görünseler de, ikincisinin kulağa hoş gelmesini tercih ediyorum. Sorin en hızlısı ve hiçbirinin bunu unutmamasına izin vermiyor, özellikle de hırıltısı bacaklarımı titreten Venatrix'in. Sorin ona arkadan çarptığında kendimi onun terazisinde yakalıyorum.

"Lotas." *İtaat et.*

Sorin yine inliyor ama bana meydan okumuyor ve ben de gülümsemem dağılmadan önce ona sırtımı döndüğümünden emin oluyorum. Şakacı maskaralıklarından zevk aldığımı fark ederse onu dizginleyebileceğimi sanmıyorum. Bir eğitim tatbikatına başlamak üzere olmasaydık onu eğlendirdim ama sivri kayalardan oluşan labirent gözüme çarpıyor. Suyun sersemletici sütunlara çarpmasıyla sis, karanlık taşları ürkütücü bir örtüyle kaplıyor.

Gelecek savaşlar için hazır olduklarından emin olmalıyım. Bana ne yapmış olursa olsun, bir ejderhanın hayatı babamıkinden değerli değildir. Kan davamı yerine getirmek için onların sevgisinden ve sadakatinden vazgeçmeyeceğim. Soğuk, çelik eyer boynuzlarına sızmış durumda ama buna rağmen tutuşumu sıkılaştırıyorum. Her ejderha, kemerime bağlanan ve dönüp durduklarında düşmemi engelleyen kayışları olan siyah bir eyer giyer. Bir ejderha ve binicisi bir bütün olmalı ve ben onların hareketlerini kısıtlamak istemiyorum. Eyersiz bindiğimde dikkatleri dağılıyor ve dikkatsizliğim onların yaralanmasına neden olursa kendimle yaşayamam.

Venatrix'in kıpkırmızı pullarında bir elimi gezdiriyorum ve o da usulca mırıldanıyor. Bu küçük jestin verdiği rahatlıkla onun sırtına uzanıp dünyayı unutmak istiyorum ama bunun bir seçenek olmadığını bildiğim için dişlerimi sıkıyorum. İnsanlar genellikle kontrol edemedikleri şeyleri yargılar ve bilinmeyene karşı kendilerini savunmak için düşmanlıklarını bir zırh gibi kuşanırlar. Ailliard ejderhalarımın lanetli yaratıklar olduğuna inanıyordu ama onun kaderini kemiklerinden etleri eriten ateş değil, ihaneti belirledi. Birinin bir şeyin canavarca olduğuna inanması onu öyle yapmaz.

Gücümü kabul etmeyen bir dünyaya doğdum ama burada kendime ve ejderhalarımın hem kılıçlarla hem de alevlerle bir yer açacağım.

İlk uçuşumun gölgesinden geçerken rüzgâr binlerce küçük iğne gibi yanaklarımı kamçılıyor. Bir zamanlar Ölüm, Su ve Ay Tanrısı'na adanmış tanrısal bir tapınağın kalıntıları obsidyen taştan bir labirent gibi duruyor. Havada tekinsiz bir his dolaşıyor ama biz yolumuza devam ediyoruz. Venatrix labirente küçük bir aralıktan girmek için bedenini döndürürken ona daha da yaklaşıyorum.

Uçmak gibisi yok.

Çarpışan iki sütunun oluşturduğu dar bir geçitten hızla geçiyor - tepe noktasında büyüyen deniz yosunları bana bunun yüzyıllardır böyle olduğuna inandırıyor. Bir sütunun etrafında zarafetle dönüyor ve yüzeyin hemen üzerinde kendini düzeltiyor. Çalkalanan dalgalar denizin yıprattığı duvarları kesiyor ve

Ona çarpan dalgalar gök gürültüsü gibi patlıyor. Zikzaklar çizerek ilerlerken keskin kayalar beyaz dalgaların arasından görünüyor.

Venatrix keskin bir dönüş yapıp pençelerini yıkıntılara sürtmek için kendine yaklaştırdığında başım geriye doğru sallanıyor. Göğsümü eyere bastırarak ona olabildiğince yakın duruyorum. Kanatları iki yana doğru açılarak bizi tekrar yukarı itiyor ve başka bir yıkık kaya yığınının içinde yatay olarak duran bir taşın üzerine çıkarıyor.

Venatrix yaptığı her şeyde vahşi ve bunun kökenleriyle bir ilgisi olup olmadığını merak ediyorum. Pullarının koyu kırmızısı onun bir Kan Hiddeti olduğuna işaret ediyor. Annelerinin yumurtalarını kaynayan kan havuzlarına bıraktığı volkanların içinde yumurtadan çıkarlardı. İnsan ya da hayvan, pek fark etmezdi. Kuluçka sürecinin kızıl renklerini nasıl kazandıklarına inanılır ve kana duydukları şehvet diğer ejderhalarinkinden daha güçlüdür. Anne, yavrularını dünyaya bir ziyafetle getirebilmek için yumurtlamadan hemen önce öldürme çılgınlığına kapılırdı.

Uzun bir şafta açılan şeridi fark ettiğimde boğazım sıkılıyor, girmeden önce yeterince ivme kazandığı sürece içinden geçebileceği kadar geniş. Sırtı bacaklarımı sığdıramayacağım kadar büyük - Calithea'nın üzerinde diz çökmem bile gerekiyor - bu yüzden eyer kayışlarımı çözüp karnımın üzerine uzanıyorum. Kalbi yanağımın altında çarpıyor ve o içeri girerken bu sesi beni topraklamak için kullanıyorum. Karanlık beni sarıyor. Taş o kadar yakın ki, nemi tenimi okşuyor. Bir santim kırırdarsam yanağım parçalanacak. Venatrix sabit, eşit bir şekilde süzölmeye devam ediyor ve kalbim onunkiyle aynı anda atıyor.

Hayatımda ilk kez hapsedilmekten korkmuyorum, gerçi bunu altımdaki ejderhaya borçlu olduğumu düşünüyorum. Deniz kayboluyor ve bir an için dünyada var olan tek şey gölge ve ateş oluyor.

O geçmeyi başardığında güneş ışığı gözlerimi yakıyor ve oturduğum yerden kalkarken örgüm arkamda savruluyor, tapınak kalıntılarını ardımızda bırakıyoruz. Sorin ve Calithea Venatrix'in yolunu takip ediyor ama Basilius ve Delmira son sütunun tepesinden atlıyor. Basilius o boşluğa asla sığamazdı ve Delmira'nın da sığabileceğinden şüpheliyim. Birbirleriyle oynarken ve takla atarken güneşte parıltıyan pullarını izlerken göğsümden gurur kabarıyor.

Bazen sadece onlara bakarken bile duygulanıyorum ve onlar için hissettiklerimin büyüklüğü beni ele geçiriyor. Bu bağın bana verdiği acı ne olursa olsun, ondan asla kaçamam. Sevginin birkaç saniye içinde kayba dönüşebileceğini bilerek kalbini açmanın cesurca olduğunu düşünüyorum. Ejderhalarıma hak ettikleri değeri vermeseydim kendimi korkak olarak görürdüm.

En küçük ejderham Calithea, ama hiç de küçük değil. Gümüş pulları ve bana kar tanelerini hatırlatan beyaz uçlu kanatlarıyla bir yıldız yiyici olarak kabul edilir ve var olan ilk ejderhalardan gelir. Yumurtası bir dağın içindeki sıcak bir kaynağın kıyısında tutulurdu ve yumurtadan çıktığında parlardı. Yıldız yiyen yavrularının enerji patlaması yaşadıklarında kayan yıldızlar gibi göründükleri söylenirdi. Parıltılarını ancak ilk üç aylarından sonra azaltmayı öğrenirlerdi ve yırtıcılardan korunmak için bunu yapana kadar mağarada tutulurlardı. Ejderhalar bebekken yanımdan hiç ayrılmadılar, bu yüzden odamda güvendedi.

Bir sonraki en büyüğüm Venatrix, sonra Sorin. Kanatlarında ve boynuzlarında siyah işaretler olan zümrüt yeşili tehdit. O her zaman içlerinde en pervasız olanı olmuştur - bana el kaldırdığı için Garrick'in serçe parmağını ısırduğunda daha bir bebektir. O şüphesiz bir ölüm pençesi. Annesi Urasos'un vahşi doğasındaki en yoğun ormana ya da daha kuzeydeki tanrısal topraklara uçup bir mürver ağacının dibine yavrusunu bıraktırdı. Doğmamış yavrularını çalmak için ormana giren herkesi avlar ve kanlarını yumurtaların etrafını saran köklere sanki gerçekten pençelermiş gibi yedirirdi.

Ondan sonra Delmira gelir; sarı işaretli açık mavi rengi bir gökyüzü saldırganınıninkine benzer. Delmira bir yaz günü gibi yumuşaktır ama aynı zamanda bir fırtınanın gücünü de ortaya çıkarabilir. Geceye karışmak için pullarını siyaha çevirme yeteneğine sahip olmakla kalmaz, aynı zamanda gündüze de karışabilir. Dişi bir gökyüzü saldırganı yumurtalarını korumak için aylarca uçar ve yumurtadan çıkmalarını beklerken alevleriyle doğmamış bebeklerini sıcak tutar.

Basilius hem en ürkek hem de en büyük olanıdır. Onun hakkında bilgi bulmakta çok zorlandım ama görünüşe göre Galakin çölünde Ateş Çemberi adı verilen bir dizi yanardağ var ve o da muhtemelen bu çemberin merkezinden geliyor. Havaya yükselen zehirli gazlar gökyüzünü mora çeviriyor. O bir gök gürültüsü-ruhu olarak kabul edilir. Thunder-wraith'ler en derin kükremlere sahiptir, genellikle gök gürültüsünün kendisiyle karşılaştırılır ve

Yetişkinler, yavruları yumurtadan çıktıktan sonra o kadar yüksek sesle kükrerlerdi ki, yer sanki bir yanardağ patlamış gibi gürlendi.

Venatrix kaleye doğru dönüyor ve ben gözlerimi tekrar kapatıyorum. Burası kendimi hafif ve özgür hissettiğim tek yer. Sanki yorgunluğum güneşle birlikte yükseliyor ve gün boyunca bana zincirlenmiş gibi kalıyor. Uyuyamayacak kadar endişeliyim ve gözlerimi her kapattığımda Aiiliard'ın onu yakmadan hemen önceki yüzünü görüyorum. Bıçağı fırlattıktan sonra ona batan bıçağın mide bulandırıcı sesini ve yıllar boyunca bana yüklediği kelimeleri duyuyorum.

Sesi onunla birlikte ölmedi; her gün içimi sızlatıyor. Benim hakkımda söylediği şeyler.

Cayden hakkında söyledikleri.

Onu ve diğer herkesi memnun etmek için o kadar çok yıl harcadım ki bazen olmam gerektiğini düşündüğüm kişinin dışında kim olduğumu bile bilmiyorum. Kafamın içine nasıl gireceğini ve beni nasıl manipüle edeceğini herkesten daha iyi biliyordu. Nereden vuracağını biliyordu ve bununla yaşamak zorunda olan benim.

Sorin kükrüyor ve ben de gözlerimi aralayıp ona bakıyorum. Omzumdan dürtecek kadar yakınımın uçuyor ve zümrüt bakışlarını kaplayan yaramazlığa gülüyorum. "Merhaba, tatlım."

Kendini düzeltip tekrar yaklaşımdan önce hızla dönüyor. "Ah, oynamak istiyorsun."

Cevap olarak çığlık atıyor.

Kalın bel kemerimi ve kışık montumu çıkarıp Sorin'in kaos arzusuna kurban gitmesini önlemek için Venatrix'in eyerine bağladım. Sanırım paltomon altında daha sıkı giyinmeliydim ama Delmira'nın kâbus gördüğünü hissettiğimde kaleden aceleyle çıktım. Koyu mavi mücevherlerle bezeli şeffaf lavanta kollar kollarımdan aşağı sarkıyor ve rüzgârda dalgalanıyor ama en azından ejderha pullu pantolonum yünle kaplı ve kaburgalarım neredeyse iyileştiği için korse artık üzerimde rahatsız edici bir şekilde durmuyor. Ellerimi altına koyuyorum ve Venatrix eşit bir şekilde çırpınırken yavaşça ayağa kalkıyorum. Ben kollarımı iki yana açıp zihnimi tekrar sakinleştirirken Sorin gözlerini benden ayırmıyor. Beklenti içimde bir fırtına gibi dönüyor ve Venatrix'ten atlamadan önce ona göz kırpyorum.

Bağda bir dizi farklı duygu ateşleniyor. Calitheia ve Basilus'tan korku, Venatrix ve Delmira'dan pervasızlığım yüzünden öfke, ama Sorin'den saf neşe. Sorin hızla dalarken ben denize doğru serbest düşüşe geçerken boğazımdan bir çığlık kopuyor. Gülüyorum ve yuvarlanıyorum, düşmeme asla izin vermeyeceğini biliyorum. Rüzgâr kulaklarımda bir ölüm perisi gibi uğulduyor ve kan vücuduma hücum ediyor. Ejderhalarımla geçirdiğim her gün bir ayrıcalık ve tek bir saniyeyi bile boşa harcamaya niyetim yok. Aramızdaki mesafeyi kapatıp burnunu botumun altına sokarak beni tekrar güldürürken kendimi düzeltmeyi ve çenemi eğmeyi başarıyorum.

Kanatlarını çırpıyor ve güçlü bedenini benimkinin yanına bırakıyor, ta ki gözlerimiz aynı hizaya gelene ve birlikte dibe çakılana kadar. Diğer ejderhalar bizi kovalarken ama yetişemeyecek kadar gerideyken, boğazının altından bir memnuniyet sesi mırıldanıyor. Öne uzanıp elimi burnuna bastırıyorum ve o da dokunuşuma doğru eğiliyor. Okyanusun sesi yükseliyor ama ben hareket etmiyorum ve Sorin bunun için yaşıyor. Bu bir pervasızlık anından çok daha fazlası; bu bir güven göstergisi.

Venatrix kükreyerek Sorin'in oflamasına neden oluyor ve beni eyerin hizasına getirmek için dönüyor. Ellerimi boynuzların etrafına doluyorum ve göğsüm sırtına baskı yapana kadar bizi yavaşça doğrultuyor ve sörf o kadar yakın ki, üzerimize çarpan bir dalğadan kaçınmak için sağa sapmak zorunda kalıyor.

Ormanı aştığımızda Sorin hızını yavaşlatıyor ve diğer ejderhaların ona yetişmesine izin veriyor. Delmira ve Venatrix'in gözlerinin daralmasına bakılırsa, ben sırtında olmasam ona çarpacaklarmış gibi bir his var içimde. Nefesimi tutuyorum ve gülümsemekten yanaklarımın ne kadar acıdığını fark etmiyorum, ta ki Sorin'in Venatrix'ten ceketimi aldıktan sonra beni Verendus'a geri taşımasına izin verene kadar.

Evimin mührünü taşıyan bir atlı grup kaleden uzaklaşıyor ve ben de hemen alarına geçerek eyerime atlıyorum. Bunun rutin bir devriye olabilmesi için çok fazla asker var. Henüz günün erken saatleri ve kuzeye giden birinden haberdar değildim. Finnian'ı fark etmek kolay, kızıl saçları buz gibi ormanda göze çarparıyor ve ondan sonra Cayden ve Ryder'i tanımak zor değil. Sorin yollarını takip ederek onları bir kanadın gölgesinde bırakıyor.

Kayaları kaplayan aynı sis ormanın üzerinde ağır ağır asılı duruyor ve uzaktaki meşale ışığının grinin arasında kolayca fark edilmesini sağlıyor. Tabur kristal mavisi bir gölün yanında durur ve Sorin alçalırken gölün etrafında yavaşça dönmeye başlar. Venatrix onu takip eder ama diğer üçü havada kalır. Yine de asla gözden kaybolmazlar.

Sorin yere inip omzunu eğdiğinde kenardaki buz çatlıyor ve ben de atlayabiliyorum... ama Finnian'ın bana dönüp baktığında çatılan kaşları duraksamama neden oluyor. Venatrix içimdeki gerilimin arttığını hissetmiş olmalı ki başını omzumun üzerinden kaydırıyor ve çamurda diz çökmüş dört Estilya askerine doğru hırlıyor.

BÖLÜM
SEKİZ

Elowen

Attan indiğimde ayağımın altındaki kar çatırıyor ama kıyının karşısındaki dört tanıdık yüze bakarken Sorin ve Venatrix'in arasından kıpırdamıyorum. Kanatları arkamdan dışarı fırlıyor ve ön pençeleri yere batarken boğazlarından alçak sesle hırıltıyorlar. Jarek ırkılıyor ve bağlı ellerini hızla Vareveth askerleri el koymadan önce kılıcının olduğundan emin olduğum yere götürüyor.

Venatrix'in hırıltısı keskinleşirken dilimi tıkırdatıyor. "Çok hızlı hareket etme. Ejderhaları ürküteceksin ve bana karşı oldukça korumacılar. Eğer seni öldürmek isterlerse, onları durduramam."

Cayden bana doğru adım atıyor, eski muhafızlarımı ve Jarek'i görüş alanımdan çıkarıyor. Bana bir şeylerin ters gittiğini söylemesine gerek yok; ters gittiğini biliyorum. Sınır devriyelerine herhangi bir Estilya vatandaşının krallığa girişine izin vermeleri ve onlara kaleye kadar güvenli bir eskort sağlamaları emredildi. Eldivenim tarafından örtülmüş olmasına rağmen başparmağımı bana hediye ettiği yüzüğün üzerinde gezdiriyorum. Bakışlarının kaç kez yüzüğü yakaladığına bakarak onun için önemli olduğunu tahmin ediyorum ama beni reddedeceğini bildiğim için kökenini tekrar sormamak için kendimi zorluyorum. Bu konu hakkında ne kadar düşündüğümü bilmesi tatminini ona yaşatmak istemiyorum.

"Neden buradalar?" Nessa, Esmé ve Zander, Ailliard ve benimle birlikte Imirath'tan kaçan dört muhafızdan üçüydü. Kayıp olan tek kişi Lycus. Sürü halinde hareket ettiler ve krallığımda bir yerlerde gizleniyorsa onu bir saat içinde bulacağım. Hepsinde boğuşma izleri var, dudakları yarılmış ve kanlı kesikler kıyafetlerine sızmış.

"Devriye gezen askerler Jarek hariç hepsinin üzerinde af belgeleri buldular. Her birinde Ailliard, Imirath'ı terk etmeleri için onlara şantaj yaptığını iddia ediyor ve Garrick'ten merhamet göstermesini ve sadakatlerini kanıtlamaları için onlara piyade birliklerinde görev vermesini rica ediyor," diye duygusuzca cevap veriyor ki şu anda ihtiyacım olan şey de bu. Bu, Ailliard'ın ihanetiyle kıyaslandığında önemsiz kalıyor ve Cayden bana acıyarak bakarsa öfkem daha da artacak.

Iskartaya çıkarılmış bir prenses olan Ailliard'ın sesi, ben onu susturmaya fırsat bulamadan zihnime çarpıyor. Ama bir unvandan daha fazlası olmalıyım. Ravary'nin diğer hükümdarlarından daha fazlası olmalıyım. Tacın ağırlığı çoğu kişiyi ezer ama onların bocaladığı yerde ben uçacağım.

"İstersen onları sorgulama için kaleye geri götürebiliriz," diye teklif etti bana af yığınının uzatırken. "Siz uçuş eğitimi için ayrıldıktan kısa bir süre sonra hareketlerinden haberdar oldum ve zindan muhafızlarını onları ayrı tutmaları için uyardım, ancak nasıl devam edeceğimize siz karar vereceksiniz."

Dudaklarımı birbirine dolayarak teklifini düşündüm. "Onlara Verendus sokaklarında eşlik etmemiz ve krallığımdaki ihanete karşı herkesi uyarmamız gerekecek. Omurgasız hainlerin beni zayıf göstermesine izin vermeyi reddediyorum. Krallığımızdan kaçmak için neden deniz yoluyla seyahat etmediler?"

"Zümrüt fırtınaları Dolent Denizi'nde ilerliyor. Muhtemelen bir deniz fırtınası yerine öldürebilecekleri bir rakiple karşılaşılırsa şanslarının daha yüksek olacağını düşündüler." Zümrüt fırtınası uyarısı hafife alınacak bir şey değildir ve tahmin edilmesi de kolay değildir. Fırtınalar bu adı almıştır çünkü deniz yeşile döndüğünde ölümünüzün yakın olduğu söylenir. Bir an en sakın sularda balık tutarken bir sonraki an dağ büyüklüğünde dalgalar tarafından dövülebilirsiniz.

Yaya olarak seyahat ederken de aynı riski alırdım ama yakalanacak kadar aptal olmadığımı eminim. Imirath'a ulaşmış olsalar bile, oracıkta öldürülmezlerse zindana atılıp işkence görürlerdi. Bir prensesi kaleden çalmak zamanla affedilecek ya da unutulacak bir suç değildir. Garrick onları yakaladığı anda ibret olsun diye cezalandırırdı. Bir yanım bunu kanıtlamak için sınırı geçmelerine izin vermek istiyor ama sabrım yok.

Pardonları ikiye bölüp çamurun içine atıyorum. "Peki ya Jarek? Onun amacı ne?"

"Askerlerle konuşmayı reddetti ama yeteneklerime ihtiyacınız varsa üstesinden gelemeyeceğim bir şey değil." Ona sırtıyorum. "Halledeceğime eminim."

"Umarım yaparsın."

Arkasını dönüp bana mahkûmların yanına kadar eşlik ederken bir elini kılıcının kabzasına koyuyor. Sorin ve Venatrix onları takip ederken yeri sarsıyor, diğer üçü de av arar gibi gökyüzünde daireler çiziyor. Tutsaklar en azından titreme sağduyusuna sahipler, bu yüzden tamamen kalın kafalı olmadıkları anlaşılıyor.

"Çok güzeller, değil mi?" Sırtımdaki ejderhaları işaret ediyorum.

"Evet, kraliçem," diye kekeleyor Jarek.

"Ejderhaların da oldukça zeki olduğunu biliyor muydunuz? Çoğu insandan çok daha zekidirler, gerçi bu bir iltifat sayılmaz." Parmaklarımı Jarek'in çenesine doluyorum ve başını yukarı kaldırıyorum. "Lycus nerede? Bana şimdi söyle ve ben de ona hızlı bir ölümlerle merhamet edeyim. Bana haber vermezse onu bulduğumda yalvarırım."

"O burada değil," diyor Jarek. "Size ihanet etmedi, ben de etmedim." "Sessiz ol," diye homurdanır Zander ama Jarek emre rağmen devam eder.

"Affetmeyi reddetti, görünüşe göre Ailliard'a birkaç yıl önce onu yakmasını ve bu konudan bir daha asla bahsetmemesini söyledi. Ailliard'ın evinizdeki odasında gevşek bir döşeme tahtasının altında saklanıyorlardı. Aestilian'dan ayrılırken Lycus bize karşı kılıcını çekti ama yaralandı. Durumu nasıl bilmiyorum."

Tutuşumu sıkılaştırıyorum, Lycus için acı ve korku içimde kabarıyor. Sadece Nyrinn'e ulaşmasını umabilirim. Bir iğne ve otlarla mucizeler yaratmak için asla büyüye ihtiyaç duymadı. "Ve sanırım hainlerle seyahat etmeniz sadece bir tesadüf?"

Onu kabaca serbest bırakıyorum, diğer üçüne bakarken başını utanç içinde sarkıtmasına izin veriyorum. Benim sağladığım yiyeceklerle dolu masalarda kaç kez Imirath'a dönmekten bahsettiklerini merak ediyorum.

"Savaş zamanında bağlılıklar değişir," diye başlıyor Nessa. "Nişanlandığını öğrendiğimizde, davan uğruna savaşacak askerler aramak için Estilya'ya döneceğini biliyorduk ama Kral Garrick'e karşı asla savaşamazdık."

"Yani seni istemeyen bir krala geri dönmek için krallığın içinde fareler gibi koşturmaya çalışıyorsun," diye hırlıyor Finnian, bir eli kılıcının kabzasında yanıma yaklaşırken yüzü tiksintiyle buruşuyor.

"Ailliard'ı sen öldürdün!" Zander ölen arkadaşı için sesi titreyerek haykırıyor.

"Yakında birçok sorunumu bu şekilde çözdüğümü anlayacaksınız."

Tükürüyor ama çizmelerime değmiyor. Kılıcını ilk sıyıran Cayden oluyor, onu etrafındaki askerler takip ediyor. "O senin ailen. Senin etin ve kanındı. Onu sen öldürdün!"

"Yaptığım şey gerekiyordu." Sorguyu bitirmesini engellemek için elimi Cayden'in elinin üzerine koyuyorum ve o da çelik bir bariyer oluşturmak için bıçağı önümde hareket ettiriyor. "Ve kendini tekrar etmene gerek yok. Sanırım hepimiz seni ilk seferinde duyduk."

Sonra Nessa ve Esme'ye dönüyorum. Daha birkaç hafta önce çay içerken Nessa'yla Aestilian ve Esme'yle kızları hakkında konuşmuştuk. "Moriko'yu terk mi ettiniz?"

Nessa keskin bir nefes çekiyor. "Ateşten öldü. Nyrinn onu kurtaramadı."

"Başın sağ olsun." Göğsümde bir şey acıyla bükülüyor. Moriko hayata yeni adım atmış bir masumdu ve çok geçmeden haksız yere aramızdan ayrıldı.

Cayden yerime geçip Jarek'e hitap ediyor. "Amacınızı hiç belirtmediniz."

"Ailliard birçok kez Kraliçe Elowen'in güvenliğini bana emanet etti ve bu birlikteliği onaylamadığını açıkça belirtti," diyor Jarek diz çökmüş birinin sahip olması gerekenden daha büyük bir özgüvenle.

Cayden konuşmadan önce bir süre şaşkın bir sessizlik oldu. "Ve?"

"Bir kraliçe bir iblisten daha iyisini hak eder," diye tükürüyor.

Esme nefesinin altından kıkırdıyor. "İyi bir asker olduğu için onu yanımıza aldık ama isteğinin kabul edileceğini düşünmedik. Ailliard, saraya geldikten sonra uygun bir eş bulamazsa Elowen'i Jarek'e vereceğine söz verdi."

"Esme," diye homurdandı Jarek.

"Savaşdaki değerini kanıtlamak ve onunla evlenmek için hayatta kalması konusunda pazarlık yapmak istedi. Garrick'in başka varisi yoktu ve Jarek, Elowen'i odalarına hapsedmek anlamına gelse bile Garrick'in şartlarını kabul edecekti. Buraya geldiğimiz süre boyunca bu konuda hiç susmadı. Fırtına olmasaydı bir tekneye binerdik ve ben de onu uçurumdan aşağı atardım."

"Kaltak," diye hırladı Jarek.

"Biz zaten ölüyüz," diye sakince cevap veriyor. "Bir savaşın farklı taraflarında olabiliriz ama o hâlâ Elowen. Elimden geldiğince ona cevaplar vereceğim."

O hâlâ Elowen.

Beni rahatlatması gereken bir cümle sadece midemi bulandırıyor. Yıllarımı bu insanların yanında geçirdim, onlar için kan döktüm, onları besledim, onlar için savaştım ve bu bile yeterli olmadı.

Tam olarak olduğun gibi yeterli olmanın nasıl bir his olduğunu merak ediyorum. Bazen ölüme bir santim kalana kadar savaşabilmişim ve o zaman bile yetersiz kalabilmişim gibi geliyor.

Cayden başını bana doğru eğiyor, ben de başımı sallıyorum. Kılıcı yükselen güneşin altında parlıyor ve Jarek'in yalvarışını keserek Cayden'in tek bir hamlede kafasını uçurmasını sağlıyor. Zander'ın yüzüne kan sızıyor ve kafası yere çarpıyor. Botuma yaklaştığında onu iterek uzaklaştırıyorum.

"Seni kraliyete ihanetten suçlu buluyorum. Ben, Elowen Atarah, Vareveth kraliçesi, Aestilian kraliçesi, Imirath prensesi, ejderha kraliçesi, seni ölüme mahkûm ediyorum." Hayatımın yıllarını onların yanında geçirdim. Yine de sevgi ve nefretin ince bir çizgide yürüdüğü ve ikincisinin yavaşça birincisine kanayabileceği, biri fark etmeden onu zehirleyebileceği doğru sanırım.

Mahkûmların arkasında duran askerlere uzaklaşmalarını emrettikten sonra öne çıkıyorum ve sesimi sadece onların duyabileceği şekilde alçaltıyorum. "Onları geride bıraktığında Garrick'in ejderhalarımı ne yaptığını biliyordun. Hayatta beş eksik uzuvla yürümemi izledin ve ne kadar yalvarsam da bir kez bile Imirath kalesi hakkında bilgi vermedin."

"Bunun aptalca bir iş olduğunu düşündük." Sorin'in başı benimkinin üzerinde belirirken

Nessa'nın sesi titriyor. "Görünüşe göre tek aptal sizsiniz."

Söyleyecek bir şey bulamayınca onlara sırtımı dönüyorum ama Zander ben daha uzaklaşmadan konuşuyor ve sesini benim gibi alçak tutuyor. "Damarlarında akan kandan nefret eden bir adamla gerçekten bir gelecek kurabileceğini düşünüyor musun? Baban her zaman onun düşmanı olacak ve varislerin olduğunda, bu çocuklar tıpkı ona benzeyebilir. Babanıza geri dönün ve görevinizi yapın Prenses."

Yalvarışı küçümsemeyle kaplı değil, gerçek. Bu dünyadan ayrılmadan önce Atarah soyuna son hediyesi. İçimden geçen titremeyi görmesini engellemek için ellerimi birbirine kenetliyorum. "Gelecek seni ilgilendirmemeli; onda senin yerin yok."

"Elowen, bekle!" Esme

ağlıyor. Ama yapmıyorum.

Çeneleri çözüldürken ve iki yanımdan alevler dökülürken Sorin ya da Venatrix de öyle.

BÖLÜM
DOKUZ

Cayden

Günü insanlarla çevrili bir şekilde geçirmenin ardından başım ağrıyor. Imirath'ın ya da Thirwen'in hareketleri hakkında hiçbir şey duymadığımız düşünülürse savaş toplantıları şu anda anlamsız ama yine de generallerim toplantı yapmakta ısrar ediyor. İyi askerler olmasalardı katılmaya zahmet etmezdim ama ne yazık ki öyleler. Yine de olanlardan sonra Aestilian konusunu gündeme getirdim ve Elowen'in en güvenilir danışmanı olduğu için Finnian'ı da tartışmaya dahil ettim. Generallerimin, savaş ensemizdeyken onun ve benim krallığı terk edeceğimiz konusunda uyarılması gerekiyordu.

Sınırdaki bir başka sonuçsuz çatışmada daha fazla asker kaybetmek istemiyorum ve Thirwen gelmeden orduyu ilerletmek istemiyorum. Biz Imirath'tayken onlar Vareveth'e yanaşırsa, iki cephede birden savaşma riskiyle karşı karşıya kalırız. Çocukluğumdan beri savaşa giden yolda yürüdüm ve kılıcım sahada havadayken kale duvarlarının arkasından ordusuna emir veren bir kral tarafından alt edilmeyeceğim.

Sütün kapısını iterek açtım ve sessizliğin tadını çıkardım. Elowen bütün gün uçtuktan sonra daha bir saat önce dönmüştü ve ona biraz huzur ve mahremiyet sağlamak için kendimi generallerimin stratejiler üzerine düşünmelerini dinlemeye zorladım. Toplantılara katılabileceğini açıkça belirttim ama zamanını en iyi ejderhalarını öğrenerek ve komutları test ederek geçirebilir. Savaşların ne kadar korkunç olabileceğini bildiğimden, yerde savaşmayacağı için rahatladım, ancak onu yüzlerce metre havada hayal etmek sinirlerimi tam olarak yatıştırmıyor.

Oturma odasındaki ocakta yanan ateş, lacivert ve altın rengi döşemelerin üzerinde sıcak bir parıltı yaratıyor. Kanepenin yanından geçiyorum, ama sola dönmek yerine sağa sapıyorum, bu da beni bir zamanlar bu ortak süitte benim odam olan odalara getiriyor. Ellerimi ceplerime sokarak kapının pervazına yaslanıyorum. Pencereilerin ve apliklerin kesintiye uğratmadığı duvarlarda koyu ahşap raflar sıralanıyor. Oturma alanını şöminenin yanında tuttum ve daha fazla ışık sağlamak için sehparların üzerine vitray fenerler ekledim.

Elowen burada olduğumu biliyorsa bile bunu belli etmiyor ve balkon kapılarından bakmaya devam ediyor. Kar yağarken ejderhalar buzlu gölün üzerinde uçuyor ve burası ile Ladislava arasında uzanan ormanın üzerine daha kalın bir örtü seriyor.

"Elowen," diye mırıldanıyorum öne doğru adım atarken, aklını kaçırmışsa onu ürkütmek istemiyorum. "El." Parmak uçlarını lavanta rengi elbisesinin yumuşak kumaşı boyunca kayıyor ve elimi saçlarının altından geçirip boynunun sütununu ovuşturduğumda keskin bir şekilde nefes alıyor.

"Aestilian." Kesik kesik nefes alıyor. "Tahliye edilmeli." Düşüncesini tamamlaması için ona zaman tanımak adına sessiz kalıyorum. "İkimiz de Garrick'in elinden ne gelirse bana zarar vermeye çalışacağını biliyoruz, bu bütün bir krallığı öldürmek anlamına gelse bile. Aestilian'ın Imirath'la yüzleşecek gücü yok."

"Buraya gelebilirler." Toplantı sırasında Verendus'ta Egor'a sadık olanlar tarafından boşaltılan ya da darbenin bir sonucu olarak olası çatışmalardan kaçmak için kırsal bölgelere kaçan evlerin bir listesini çıkardım.

"Eğer takip etmemeyi seçen olursa, gitmelerine izin vereceğinize dair bana söz vermenizi istiyorum. Onları tehdit etmeyin.

Yeterince şey yaşadılar."

Yeterince şey yaşadın, demek istiyorum. Çok fazla şey. O kadar kötü muamele gördü ki nezaketten kafası karıştı. Ailliard'ın Elowen'a karşı aşağılayıcı muamelesi, o piçle tanıştığım andan itibaren belliydi. Elowen'i bana karşı kıskırtmayacağından emin olsaydım onu o gün öldürürdüm.

"Seni baltalamayacağım," diye belirttiğim elime dönerken. "Ama sana karşı ihanet ya da saldırganlık belirtileri gösterirlerse harekete geçerim."

Ailliard ona zarar verirken boş boş duranlarla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. Birisi bir cinayeti sadece izlese bile, yine de suç ortağıdır. Aestilian neredeyse savunmasız durumda ve savaşırken kuzeyi savunmak için asker göndermeyi göze alamayız. Imirath Thirwen ile birleştiğine göre, Galakin'e bizim tarafımızı tutması için baskı yapmaya başlamamız gerekecek. Feynadra ve Urasos'un tarafsız oldukları biliniyor ve Garrick'in fetihçi doğası göz önüne alındığında, güney adalarındaki baskınların da gösterdiği gibi, muhtemelen öyle kalacaklar. En iyi şansımız Galakin. Imirath ile berbat bir ilişkileri olmasının yanı sıra Thirwen'den de nefret ediyorlar.

Otuz beş yıl önce, Thirwen ve Galakin arasında Kızıl Medcezir Savaşı patlak verdi. O dönemde prenses olan Kraliçe Cordelia'nın şimdiki gibi bir değil iki kız kardeşi vardı. Kralın bir oğlu yoktu ve Cordelia'yı varisi olarak atadı ve Ilaria ismini almak yerine onu koruması şartını koştı.

kocasının. İkinci kızı Nasha'yı, şu anda krallığı yöneten Feynadra'nın veliaht prensine söz verdi. Ancak üçüncü kızı Cyra'ya gerçekte ne olduğu bilinmiyor.

Galakin, Kral Fallon'un küçük kardeşi Thirwen'in ikinci doğan prensinin bir ziyafette ona aşık olduktan sonra onu kaçırdığını iddia ediyor, ancak Thirwen, Galakin'in son kralının isyanları nedeniyle ikisini de öldürdüğünü iddia ediyor. Bazı insanlar ikisinin tamamen kaçtığına ve kendilerine bir hayat kurduğuna inanıyor. Ravaryn tarihindeki en kanlı savaşlardan biri, hala çözülememiş bir yanlış anlaşılma yüzünden yapıldı. Buna Kızıl Medcezir denmesinin sebebi ligler boyunca denizin kırmızı akmasıydı. Büyük kayıplar göz önüne alındığında iki taraf da kazanan ilan edilmedi.

Savaş sona ermesine rağmen, nefretleri daha da büyüdü.

Imirath bir yarımada ve fethedilen adaların da gücüyle donanmaları oldukça güçlü. Thirwen de Galakin gibi bir ada krallığıdır ve her ikisi de gücünü denizden alır. Vareveth batı hariç her yönden karayla çevrili ve son birkaç yılını donanmamı inşa etmekle geçirmiş olsam da, diğer krallıklar bu alanda hakim.

İlk içgüdümlü Elowen'i burada, ordunun etrafını sardığı yerde tutmak. Aestilian halkının refahı beni geceleri uyutmuyor ama Elowen ben olsam da olmasam da onlara yardım etmenin bir yolunu bulacaktır ve akıl sağlığım için onunla birlikte olmam gerekiyor.

Bakışlarımı indirmeye çalışıyor ama çenesini yukarı kaldırıyorum. "Neyin var?"

Zander son sözlerini söylediğinde onun nasıl değiştiğini gördüm ama rüzgârdan onu duymadım. Hâlâ beni buzlandırıyor olmasaydı, uçup gitmesini engellemenin bir yolunu bulurdum. Bunun üstesinden nasıl geleceğimi bilmiyorum. Yaptıklarımı kimsenin vereceği tepkiyi hiç umursamadım ama Elowen'in düşüncelerinin içinde kaybolup kum taneleri gibi parmaklarımın arasından kayıp gitmesinden bana bağırmasını tercih ederim.

Kaşlarının arasında bir düğüm oluşuyor ve tekrar pencereye dönmek için benden uzaklaşıyor. "Burası ile Imirath arasındaki sınırı korumaları için iki ejderha ve yokluğumuzda kaleyi korumaları için de iki ejderha görevlendireceğim. Asena krallıkta kalıyor ve kaleye dönmeden önce onu aradım. Su kültürünün lideri Ophir de biz büyü yasaklarını kaldırdıktan sonra krallığa girdi. Ladislava yakınlarındaki ormanda kamplarını birleştirdiler ve birleşik güçleriyle bizim için bir geçit açabileceklerini söylediler."

Çenemi biraz daha sıkarsam dişlerim kırılacak ama ses tonumu eşitlemeye zorluyorum. "En fazla iki günlüğüne gideceğiz. Ejderhalarınızdan uzun süre ayrı kalmayacaksınız ve aranızdaki bağı uzak mesafelerde test edebileceksiniz."

Başını sallıyor, parmaklarını buklelerinin etrafında dolaştırıyor. Onu izlerken nasıl oluşturacağımı bilmediğim kelimeler boğazımda düğümleniyor. Sanki hayatımda her şeyden üstün tuttuğum tek şeyi kırmışım gibi hissediyorum ve uyanık olduğum her an düşündüğüm tek şey, bizi tekrar bir bütün haline getirmek için parçaları nasıl bir araya getireceğim. Bir şey söylemek için ağzımı açıyorum... herhangi bir şey, ama kapı çarparak açıldığında süitten *üç-ağırlaştırıcı*-ses giriyor.

"Alo?" Ryder sesleniyor ve ben cevap verme zahmetine girmiyorum. Elowen boş gözlerle odanın diğer ucuna bakıyor, sonra omuzlarını kaldırıp kapı aralığında belirdiklerinde hiçbirinin göremeyeceği bir gülümseme takınıyor. "Aşk yuvanıza sıcacık bir eklenti değil mi bu?"

Ryder ateşe en yakın sandalyeye çöktü ve çizmelerini masanın üzerine koydu. Eğer tanrılarla inansaydım, sabırlı olmaları için dua ederdim.

"Cayden muhtemelen aynı fikirde olurdu, eskiden burada bulunan tüm mobilyalarını yok etme şovu yapmaktan çok mutlu olduğunu düşünürsek."

"Kelimeleri ağzıma tıkma." Elowen'a gözlerimi kısıyorum. Ben asla bir şeyden *aşk yuvası* diye bahsetmem.

O da sırtıyor. "Dışarı çıkmaları hiç durmayacak gibi görünürken nasıl yapabilirim?"

Gözlerimi deviriyorum ve viski şişesini bulup bir yudum alıyorum. Dualar işe yaramıyor ama alkol beni henüz hayal kırıklığına uğratmadı.

"Yarın yola çıkmaya hazır mıyız?" Finnian, Elowen kanepede onun yanındaki yerini alırken soruyor.

Elowen grubumuza bakarken omuzları dikleşiyor. "Tahliye tartışmak için çoktan bir araya geldiniz mi?" Kollarını kanepenin arkasına dayıyor ve gözlerini bana diyor. "Size planlarımdan daha yeni bahsettim."

"Tahliye tek seçenek. Ailliard'ın sizi yakalamak için pazarlık yaparken Imirath'a ne anlattığını bilmiyoruz ve dediğiniz gibi Garrick sırf size zarar vereceği için krallığınızı katledecek. Eğer

Lycus sizi savunurken gerçekten yaralandı ve tıbbi yardım istedi, halkınız Aestilian'daki önde gelen kişilerin daha fazla ihanet edeceğini bilecek ve gergin olacak."

Sadece bu da değil, burası ile Aestilian arasında çok fazla toprak var. Urasos ve Feynadra krallıklar arasında dururken her ikisini de yönetemez.

"Günün ilk ışıklarıyla yola çıkacak mıyız?" diye soruyor ve o öne bakarken ben de başımı sallıyorum. Viskimi şöminenin üzerine koyuyorum ve ellerimi Elowen'in başının iki yanındaki minderlere gömüyorum. "Yumrulu yatağına geri döndüğün için heyecanlı mısın?"

Ryder'ın sesi odayı doldururken Finnian cevap olarak inliyor. "Neden hep sabahın ilk ışıkları? Bence öğleden sonra yolculuklarının kıymetini bilmeye başlamalıyız."

"Çünkü ölebilecek insanlar var," diyor Saskia, Elowen'a bir parça parşömen uzatmadan önce. "Cayden ve ben Verendus'taki mevcut konutların bir listesini çıkardık. Ladislava'ya karşı tavsiyede bulundu çünkü halkınızın çoğu mülteci. Şehir içinde sınırdan daha uzakta olacaklar."

"Teşekkür ederim." Hızla burnunu gazeteye gömdü. "Bu mükemmel." Sesinde Saskia'nın yüzüne yansıyan bir gülümseme var. Onunla tanıştığımdan beri Sas'ın Elowen gibi birine ihtiyacı vardı ve aynı şey Elowen için de geçerli. "Yetimhane olarak kullanılabilecek kadar büyük bir bina var mı? Çocukları bir arada tutmak istiyorum."

Eğilip ön kolumu kanepeye dayıyorum. Elowen'in boynundaki nabız atıyor ve liste parmaklarından kayıyor. Parmağımyı kalçasında gezdiriyorum. "Bu ikisi." Onları işaret ettiğimde bana bakmıyor ve Saskia'dan bir kalem alıp adreslerin altını çiziyor, ama daha çok şimşek gibi görünüyorlar.

"Dur," diye homurdandı.

"Ben bir şey demedim

ki."

"Senden yayılan kibri neredeyse hissedebiliyorum." Kıs kıs gülüyorum ve Elowen hemen konuyu değiştiriyor. "Vareveth'te kimsenin muhafızlarımyın bana ihanet ettiğini bilmesini istemiyorum. Bunu Aestilian'dan saklayamayız ama buradaki soylular benden nefret ediyor ve krallıkta kaos yaratmak için düzenledikleri dedikodularla kötülüklerinin halkıma kadar uzanmasını istemiyorum. Hâlâ bana karşı temkinli davranan bir avuç vatandaş ve asker var ama belki zamanla ısınırlar çünkü çoğu Cayden'e sadık."

"Bana sadık olan hiç kimse sana asla zarar vermez. Sonuçlarını bildiklerinden eminim."

"Ben bu krallığın tahtında oturan düşmanınınızın, onların düşmanının kızıyım."

"Ve nefretleri kulaklarıma ulaştığında binlerce kez ölecekler." Dudağımy kıvrılıyor. "Sana zarar vermeyi düşünürlerse binlercesi daha."

Saskia iç geçiriyor ama Saskia konuşurken gözlerimi Elowen'den ayırmıyorum. "Bu ilacı her sorun için kullanamazsın."

"Etkilidir."

"Haklı olduğı bir nokta var," diye ekliyor Ryder.

Saskia üzerimizden konuşmaya devam ediyor: "Kral ve kraliçe olarak kamuoyundaki imajınızı göz önünde bulundurmanız gerekiyor. Bunu hiç önemsemediğimizi biliyorum."

Elowen koltuktan kalkıp bir kalçasını kaldırıyor ve elini üzerine koyuyor. "Evlilik maddesini devreye soktuğunuzda kral ve komutan arasındaki ayrımı sildiniz. Eager'un rolü canını sıkıyor diye onu öldürmekle yetinemezsin."

"Soylular bizi asla sevmeyecek ama bizden korkacaklar. Ya bana itaat ederler ya da kellelerini alırım. Eğer bir kral değiştirilebiliyorsa, herkes değiştirilebilir." Kanepenin etrafından dolanarak aramızdaki mesafeyi kapatıyorum ve onu bana bakmaya zorluyorum. "Ben rütbemi doğru insanlarla dostluk kurarak değil, gerektiğinde doğru insanları öldürerek yükselttim." Bana bakarken dudakları aralanıyor, gözleri benimkiler arasında gidip geliyor. "Ve sana zarar vermek isteyen herkes mükemmel kişidir."

"İşte orada!" Saskia aniden sandalyeden kalkarak bağıırıyor ve Elowen'in dönerken irkilerek göğsüme düşmesine neden oluyor. Onu burada tutmak için bir kolumu beline doluyorum. "Bu hafta eksik olan da buydu!"

Ryder başını sallıyor. "Katılıyorum."

"Bir kez daha halkın karşısına çıkmaları gerekiyor. Ladislava'daki akşam yemeğinden beri birlikte dışarı çıkmadılar. Yasakları kaldırdıklarından beri gece pazarında büyüü satıcılar var, bu yüzden vatandaşlara da bir destek gösterisi olur," diyor Finnian ve Saskia merakla ona bakıyor. "Evet, oldukça iyi bir danışmanımdır, teşekkür ederim."

"Neler oluyor?" Elowen fısıldar.

"Gitmek istiyor musun?" Tanrılar biliyor ki istiyorum. "Odalarımızdalar."

Ona düz bir bakış attım. "Onları kilitleyebileceğimiz başka odalarımız var."

Saskia ellerini Elowen'ın omuzlarına kenetliyor ama ben hâlâ onu tutmaya devam ediyorum. "Herkes Yıldızlı Gece'de birbirinizden ne kadar etkilendiğinizden bahsetti ama görünüşünüzde tutarlı olmazsanız huzursuzluk söylentileri başlayacak."

Elowen öksürüyor. "Şey, ben *mest* oldum demezdim."

"Aylardır," diye söze başlayan Saskia bir el hareketiyle Elowen'in sözlerini geçiştiriyor. "İnsanlar ikinizin birbirinize aşık oluşunuzu izledi. Birbirinizin varlığında kaçtığınız dünyanın dışında duruyorduk."

Elowen sertleşiyor ve ben de elbisenin üzerinden kaburgalarını okşuyorum. Zihninin nasıl çalıştığını biliyorum ve muhtemelen bu konu açılmadan önce bir kez daha halkın karşısına çıkmaya gönüllü olmadığı için duyduğu suçluluk duygusuyla savaşıyor. Onu kendime doğru döndürerek odaklanabileceği başka bir şey, farklı bir duygu -öfke- veriyorum.

"Hadi ama meleğim." Boştaki elimle çenesini yukarı kaldırıyorum. "Köprü geçidinde benim sevgili karım gibi davranarak nöbetçiyi kandırın sen değil miydin?"

Dudaklarını büzüyor. "Bu sefil kadere yol açtığım için kendimi asla affetmeyeceğim."

"O ağız," diye mırıldanıyorum, başparmağımı alt dudağında gezdirerek. "Bu gece tekrar çıkabiliriz, ama artık buna hazır değilsen anlarım."

Göğsümden uzaklaşıyor. "Ne ima ediyorsun?"

İç çekiyorum. "Performans becerileriniz o anki baskıdan mı kaynaklanıyor? Eğer baskı yoksa, belki yetenek de yoktur."

Böyle bir şey söyleyebileceğime inanamıyormuş gibi bana ters ters bakıyor. *İşte bu*, söylemek istiyorum. *Benimle dövüş, bana meydan oku, taptığım versiyonun ol. Artık o lanet boş gülümsemeleri bırak ve burada benimle kal.*

"Ne yaptığınızı biliyorum." Ellerimi sahte bir masumiyetle havaya kaldırıyorum "Kandırdığım tek adamın kapıdaki muhafız olmadığını hatırlatmama gerek var mı? Peki ya meyhanedeki dikkatli asker?" Sırtışım düştü. "Adı neydi onun? Biliyor musun Cayden? Hafızan benden daha iyi ve gözlerini bizden alamadın. Boynunu kırman çok kötü oldu; oldukça çekiciydi."

Elbette onu hatırlıyorum. Onun bir İmirath askerine kırıpklerini kırıştırmasını izlemek, tanık olduğum en kötü manzaralardan biriydi. Onu omzuma atıp tavernayı yerle bir etmek istememe neden oldu, görev lanetlensin.

Parmağını çenesine vurdu. *Sakın söyleme.* "Evrin!"

Ryder, Finnin ve Saskia odanın on derece soğuduğunu fark etmiş olmalı ki hızla kütüphaneden çıkıyorlar ve pazar için hazırlandıktan sonra bizimle aşağıda buluşacaklarına dair bir şeyler mırıldanıyorlar. Birbirimize bakarken ellerimi yavaşça indiriyorum. Aramızdaki gerginlik hissediliyor ve o kadar canlı ki neredeyse duvarlardan yansıyor.

"Bunu unutmayacağım, Elowen."

"Bunun bir tehdit olması mı gerekiyor?"

Ona ne kadar yakın oturduğunu, ellerini kadının üzerine koyarken orada oturmak zorunda kaldığımı hatırlayarak kıkırdıyorum. Bir adım daha yaklaşıyorum ve nefes alış veriş hızlanırken göğüsleri elbisesinin kumaşına çarpıyor. Hemen karşılık vermedim, parmaklarımı köprücük kemiğinde ve boynunda gezdirmeyi tercih ettim, başını okşarken titremesine neden oldum. "Sana o kadar iyi davranacağım ki, karşılaştığın her erkek zihninin arkasında meçhul bir bulanıklığa dönüşecek çünkü benden başka kimseye yer yok. Bunu ve onu hatırlayacağım, çünkü bir gün sen hatırlamayacaksın."

Bana yaslanana kadar öne doğru adım atıyor, gözlerinde günlerdir görmediğim bir ateşle bakıyor ve ben de saçlarını sıkıca tutuyorum. "Beni neredeyse bir nişana kilitleyen bir adam için kendinden oldukça emin görünüyorsun."

"Nişanlılığımızı istediğin kadar küçümseyebilirsin ama nefretini dile getireceksen en azından dürüst ol."

"İkimizin arasında, dürüstlük *benim* zayıflığım değil."

Yüzlerimizi birbirine yaklaştırmak için eğilirken başımı sallıyorum. "Nişanlılığımızdan nefret ediyorsun çünkü bu tam da ruhunun derinliklerinde arzuladığın şey. Benim olmak istiyorsun ve ben seni beklemeye yabancı değilim, bu yüzden bunu kabul etmek için istediğin kadar zaman ayır çünkü hiçbir yere gitmiyorum."

Alay ediyor. "Küstahlığın gerçekten hayret verici."
"Kibirden konuşmuyorum."
"O zaman sana bunu söyleten ne?"
Takıntı. Bağımlılık. İhtiyaç. "Eminim bugünlerde bir yolunu bulacaksın."

BÖLÜM
ON

Elowen

SASKIA VE BEN soğuktan korunmak için kollarımızı birbirine doluyoruz. Daha fazla ısınmak için paltomun kapüşonunu yukarı çekmek istiyorum ama Sümbül görünüşüme ekstra özen göstermiş. Saçımın üst yarısı geriye doğru toplanmış ve minik örgüler başımın arkasında bir çelenk oluşturacak şekilde birbirine dolanmış. Saç tellerime işlenmiş koyu mavi mücevherler ceketimle uyumlu. Beyaz ceketimle benzer bir silüete sahip ve altın ejderha pullarıyla işlenmiş siyah bir kuşak belimi sarıyor.

Kalenin merdivenlerinin dibindeki çemberde sıralanan kabinlerden tatlı ve tuzlu kokular yayılıyor, bir sonrakinin bulutuna girmeden önce birini ayırt etmek için bana neredeyse yeterli zaman vermiyor. Basilius kalenin yanındaki şelalenin tepesine tünemiş durumda ve diğer dört kişi yukarıda daire çizerken lavanta rengi gözlerinin her adımımı izlediğini hissediyorum. "Sence Cayden'in yanımda olmaması yansıtmaya çalıştığımız imajı engeller mi?"

Saskia'nın boyalı kırmızı dudakları küçük bir gülümsemeyle aralanıyor. "Ayrıldığımızdan beri gözleri sırtını delip duruyor. Rolünü kusursuzca oynadığını söyleyebilirim."

Yolun ortasındaki taş ateş çukurlarından birinin yanında kısa bir süre durup sıcaklığı içimize çekiyoruz. Sanki bilmediğim bir güç tarafından çekiliyormuşum gibi omzumun üzerinden bakıyorum ve bakışlarım hemen Cayden'inkilerle çarpışıyor. Bir çizmesini arkasındaki duvara dayayıp dudaklarının arasında bir sigarayı dengelerken ilginç, karanlık bir aura yayılıyor. Gece eğrilmiş zengin kumaş ve deri karışımından yapılmış siyah bir palto geniş omuzlarını sarıyor ve kendimi öne doğru bakmaya zorlayıp Saskia'yı en yakın dikkat dağıtıcıya doğru çekiyorum.

"Kraliçem." Mavi gözlerini büyüten yuvarlak gözlükleri olan bir adam kırmızı bir kabinin içinde duruyor. Dağınık beyaz saçları gelişigüzel uzanıyor ve ceketinin üzerine giydiği önlüğe uyuyor. "Sizi pazarda görmek ne büyük bir zevk."

Bu insanların çoğu Eagor ve Valia'nın hükümdarlığı altında mallarını özel olarak satmaya zorlandı. İvr zıvırlara aşılana sihir pek zararlı değildir, çoğunlukla günlük yaşamı iyileştirecek şeylerdir - sizi sıcak tutmak için ateş sihriyle büyülenmiş eldivenler ve manşonlar, yerinizi korumak için üzerlerine basit bir büyü yapılmış kitaplar, asla kirlenmeyen etek uçlu elbiseler ve pelerinler bunlardan birkaçıdır.

Elementleri kullanabilenler ve nesneleri büyüleme konusunda daha az yeteneğe sahip olanlar vardır. Vaveveth bir zamanlar toprak büyüünü kabul ediyordu - ki Dasterian armasının bir meşe ağacı olduğunu düşünürsek bu beni şaşırtmadı. İlk Dasterian kralının yetenekleriyle Dünya Tanrısı'na rakip olabileceği söylenirdi. Pek çok kişi Urasos'un başkenti Craigon'a ve çevresindeki birkaç şehre kaçtı. Ancak dışarıdaki köyler, toprağı kullanma yeteneğine sahip olanlara zulmetmeyi kendilerine görev edinmişlerdir. Bu büyüye sahip olmanın tanrının kendisiyle alay etmek olduğuna inanıyorlar ve çoğu element büyücüsü yeteneklerini gizli tutuyor.

Sepetimi tezgâhın üzerine koyup kendimi Saskia'dan ayırıyorum ve içinde parfüm titreşen küçük şişelerden birini kavıyorum. "Bu neyden yapılmış?"

"Dumanlı bir hava vermek için yıldız ateşiyle aşılınmış hafif bir çiçek kokusu."

Parmağımı şişenin üzerinde gezdiriyorum, bakışlarımı ayıramıyorum. Aestilian'da ne kadar korunaklı olduğumu fark etmemiştim, sadece dünyadan değil, bilgiden de. Kaybettiğim zamanı telafi ediyorum, çünkü şimdi anlıyorum ki Ailliard beni bilerek cahil bırakmış. Beni dünyadan haberdar etmesi için ona güvendim ve düzgün bir eğitime ya da kütüphaneye erişimim olmadığı için ondan hiç şüphe etmedim.

Gerçek özgürlük eğitimden gelir, işte bu yüzden pek çok yönetici kitapları kilitler, yasaklar ya da yakar. Onları ayrıcalıklıların elinde ve kitlelerden uzak tutarlar. Tiranlığın ve kontrolün anahtarı birilerini cahil tutmaktır. Farklı bir şey bilmiyorlarsa, sahip olabilecekleri bir şey için savaşmak yerine bildikleriyle rahatlayacaklardır.

"Yıldız ateşi kullanabilir misin?" diye sordum.

"Hayır Majesteleri, sadece tanrıçanın kendisi böyle bir elementi kullanabilir. Tanrıçanın aynı zamanda onu çağırabilen tek kişi olduğunu ve yüzyıllardır uyuduğunu düşünürsek çok seyreli bir kaynağım var. Bulması çok zor. Benimki sadece kokularıma biraz ısıltı katacak kadar güçlü."

"Peki beni yakmayacak mı?"

"Hiç yakmaz." D e n e m e m için eliyle işaret ediyor. "Sıcak hissettirecek ama bir yaz esintisinden daha güçlü değil."

Şişeyi açıyorum, burnuma götürmeden önce boynuma ve bileklerime sürüyorum. Baharın zirvesindeki şişelenmiş bir bahçe gibi kokuyor, ancak dumanlı alt tonu fark ediyorum. Hafif ama güzel bir koku. "Fiyatı ne kadar?"

"Bunu kraliçe için bir hediye olarak düşünün." Önlüğünü yumruklayarak platformun üzerindeki tek tam boy parlayan şişeye yöneliyor. Çok sayıda başka parfümü de var ama bunun hem nadir hem de pahalı olduğu açık. Şişeyi elime tutuşturduğunda kaşlarının arasında bir düğüm oluşuyor ve o çekilmeden önce bozuk para kesemi avucuna yerleştiriyorum. Keseye bakarken yanaklarına renk geliyor. "Oh, hayır, Majesteleri."

"Bunun bunu karşılayacağına inanıyorum?"

"Bu çok fazla. Kral buna hırsızlık diyecektir."

"Ben mutlu olduğum sürece kral bir şey demeyecektir." Parfümü sepetime ekliyorum ve koluma geçiriyorum. "İyi geceler efendim."

Şaşkınlıkla aşağıya bakmaya devam ediyor ama sonunda bir yanıt vermeyi başardığında uzaktan bile gözlerinden süzülen yaşları fark ediyorum. "Size de Majesteleri."

Kısa bir süre önce sadece kıt kanaat geçiniyordum, paraya muhtaçtım ve kendimi ya da Aestilian'dakileri doyurmaya yetip yetmeyeceğini bilmiyordum. Parmağındaki altın yüzük ve boynundaki kalp madalyon evli olduğuna işaret ediyordu; belki bir ailesi bile vardır. Herkese yardım edemeyeceğimi biliyorum, ama daha fazla insan bir iyiliğin ne kadar ileri gidebileceğini fark etse, çok daha iyi bir dünyada yaşadık.

Saskia bizi mumlarla dolu bir standın önünde durdururken bana tekrar gülümsüyor. "Ne?"

Başını sallıyor, nilüfer kokusunu burnuna götürüyor. "Çok tatlısın, Elowen Atarah."

Alay ederek cevap vermiyorum, para kesesine uzanmasını engelliyorum ve onun yerine faturaya Ladislava adresiyle birlikte Cayden'in adını yazıyorum. Saskia elindekileri kendi sepetine bırakıp benimkilere iki tane eklerken gülüyor.

"Sence yeterince para harcarsam boynundaki damarı patlatabilir miyim?" Cayden buraya gelmem için bana meydan okudu ve kendini beğenmişliğinin ona ne kadar mal olacağını anlamak üzere. Ne de olsa nişanına düşkün olmaktan daha romantik ne olabilir ki?

"Bilmiyorum." Dudaklarını büzüyor. "Ama bir teoriyi test etmeye asla karşı

değilim." "Çabalarımındaki desteğiniz için minnettarım."

Sepetim dolmaya devam ediyor - hamur işleri, yeni bir kitap, parmağımda kıvrılan ejderha şeklindeki altın bir yüzük, saç zincirleri ve mücevherler, yemek pişirirken kullanmak istediğim baharatlar... ve yağlar. Cayden'in sırtındaki kırmızı, kabarık deriyi düşündüğümde beni ürperten şey kar değil. Omzunun düzgün iyileşmediğinden bahsetmişti ve kirpik izlerinin de ağrıyıp ağrımadığını merak ediyordum. Beni ne kadar incitmiş olursa olsun, acısını hafifletmek için yapabileceğim bir şey varsa yaparım.

Uyuyan on tanrıya adanmış uzuvları veya sunakları süslemek için her biri özel kristaller, mumlar ve oymalar satan bir dizi standın arasından geçiyoruz. Birçok hanım, Aşk, Evlilik ve Bereket Tanrıçası'na adanmış pembe ametist kolye ya da bilekliklerden hangisinin kendilerine uygun olduğuna karar verirken bir araya toplanıyor. Merhamet ve kadere de başkanlık ettiğini öğrendiğim Ruhlar Tanrıçası'na adanmış masanın etrafında daha tedirgin bir kalabalık toplanıyor ve lapis lazuli simgelerini kavrarken endişelerini ve çaresizliklerini neredeyse hissedebiliyorum. İnsanlar Savaş ve Strateji Tanrısı'nın standının etrafında toplanırken kabzaları kan taşıyla kaplı kılıçlar sallanıyor, ancak Keder ve Hüzün Tanrıçası'nınki gözden kaçıyor, turmalin kuleler gri örtülerin içinde dokunulmadan kalıyor.

"Ne aldın aşkı?" Cayden yaklaştığımda soruyor, cebinden bir kutu nane yaprağı çıkarmadan önce sigarasını dudaklarından çekip kaldırım taşlarına sürtüyor.

"Bunu yapmana gerek yoktu."

"Onu solumak senin için sağlıklı değil." "O

zaman neden sigara içiyordun?"

"Bana daha nazik olmam gerektiğini söylemiştin." Çenesini, Ryder ve Finnian'ın yanında kıkırdayarak kendi sohbetlerinde kaybolduğu yere doğru uzatıyor. "Onları aşağılamamak için ağızla bir şeyler yapmam gerekiyordu."

Gülümsememi elimin arkasına saklıyorum ve az önceki sorusuna yanıt veriyorum: "Bu nişanı atlatılmak için bol miktarda alkol aldım."

"Bunun şerefine." Ağır sepeti eline alıyor. "Daha fazla paraya ihtiyacın var mı?"

"Bittiğinde oldukça basit bir çözüm düşündüm." Yaklaşıyorum ve ona aşık bir nişanlı gibi bakıyorum. "Tüm faturalarıma senin imzanı attım."

"Seninkileri de imzalayabilirdin," diyor, az önce açıkladığım şeyden etkilenmemiş bir şekilde.

"Burada hiç hesabım yok." Hiç hesabım yok. Paramı Ailliard kontrol ediyordu. Finnian'ın ilaca ihtiyacı olduğunda bana borç vermemesinden sonra acil durumlar için yatağımın altında küçük bir teneke saklıyordum ama kazandığım her şey onun cebine gidiyordu. Bana Aestilian halkı için kullanıldığını söyledi ama artık neye inanacağımı bilmiyorum. Kendisi için harcasaydı hiç şaşırmazdım.

"Var." Duvarı iterek yüzünü benimkine yaklaştırıyor. "Seni de benimkilere ekledim." Sözlerini düşünürken zihnim yoğun bir şurubun içinde ilerliyormuş gibi hissediyorum. "Bunu değiştirmeyeceğim, bu yüzden tartışmaya zahmet etme. Savaşa gittiğimizde, bana bir şey olursa seninle ilgilenileceğinden emin olmalıyım."

Kuru bir şekilde yutkunuyorum. Cayden'in yakalandığı ya da öldürüldüğü görüntüler, düşüncelerimde hastalıklı bir türkü eşliğinde dans ediyor. "Öyle bir şey yok."

"Beni öldürmek çok zordur, El. Şimdilik bunu aklından çıkar." Beni tekrar pazarda gezdirmeye başladı. "Ama bana böyle bakmaya devam edersen, sen dilediğin gibi harcarken ben sessiz kalacağım."

Dudağımı ısııyorum, elimi koluna doluyorum ve başımı pazusuna yaslıyorum. "Tek yapmam gereken gülümsemek ve sen de hesaplarını boşaltmama izin mi vereceksin?"

"Nefes almak da işe yarıyor."

Bu kadar çok göz üzerimizde olduğu için kahkahalarımı gizleme zahmetine girmiyorum. Önüne geçerek mavi bir kabine doğru ilerliyorum ve tuzlu domuz etiyle doldurulmuş tatlı çöreklerle dolu bir tabağı kabul ettikten sonra onu taş oymacıların yapımını tamamladığı çemberin ortasındaki çeşmeye götürüyorum. Hem şaşırtıcı yükseklikte hem de karmaşık bir şekilde tasarlanmış olan bu çeşme, tepesinde bir hilal bulunan çapraz kılıçların etrafında uçuşan beş ejderhaya benziyor.

Kalenin giriş salonundaki Dasterian meşesini andıran çeşme de benzer bir tasarımla değiştirildi. Ejderhalarım etraflarında uçarken sivri kulelerin tepesindeki koyu mavi bayraklar rüzgârda dalgalanıyor ve Cayden oturmam için bana rehberlik etmeden önce taşın üzerindeki karın biraz tozunu alıyor. Beni kendine yaklaştırıyor ve ona tabağı uzatırken sıcaklığını içime çekiyorum.

Kıkırdıyor. "Şimdiden fikrini mi değiştirdin?" "Bunlar senin için."

Kaşları çatıldı, sanki jestim onu şaşırtmış gibi. "Ne?"

"Bütün gün toplantıdaydın." Yemeği kabul ettikten sonra ellerimi kucağımda birleştiriyorum. "Bazen yemek yemeyi unutuyorsun." Parmakları kolumda gezinmeyi bırakıyor ve o kadar uzun süre sessiz kalıyor ki kendimi ona bakmaya zorluyorum. "Beğenmediysen sana başka bir şey getirebilirim."

"Hayır." Boğazını temizliyor ve gözlerini yemeğe indirirken yumuşuyor. "Bu mükemmel. Teşekkür ederim."

Ona yaslanıp rahatlıyorum, bacaklarımı kucağına atıyorum ve başımı omzuna yaslıyorum. Uykusuzluk beni yakalıyor olmalı çünkü kalbinin sabit atışı göz kapaklarımın ağırlaşmasına neden oluyor. Aynı yataкта uyuyor olabiliriz ama bu işkence gibi. Karşılıklı yatıyoruz ve ben yorgunluğa yenik düşmeme izin vermiyorum, bilinçsiz halimle ellerimi ondan uzak tutacağımı güvenmiyorum. Uçarken Basilius'un sırtında uyuklamaya bile alıştım.

"Bundan sonra kaleye döneceğiz," diyor.

Başımı sallıyorum, parmaklarımı kolunun manşetini çevreleyen altın ejderhaların üzerinde gezdiriyorum. Süslü kıyafetleri hiç sevmez, bir kraldan çok bir suikastçı gibi giyinir, ama evimizin renklerinden birinin siyah olması da buna yardımcı oluyor. Her zaman iyi bir şekilde bir araya getirilmiş görünüyor, ancak asla zenginlerin tercih ettiği modadan sonra iğrenç kumaşlar ve dar pantolonlar giyecek bir adam olmayacak. Gerçi ben onun bu halini tercih ediyorum. Görünüşünü değiştirmesini istemiyorum. Yara izlerini, gözlerinin yoğunluğunu, alnını ve kulaklarının üstünü kaplayan dağınık dalgaları seviyorum. Karanlık bir rüyanın insan formuna bürünmüş hali gibi görünüyor.

Gözlerim rengârenk çadırlarda ve rengârenk paltolar giymiş insanların arasında geziniyor. Çocuklar büyümlü objelere gülümsüyor, kadınlar arkadaşlarıyla kol kola yürüyor ve erkekler sevgililerinin arkasından kolları alışverişle dolu bir şekilde ilerliyor. Kar yağmaya devam ediyor, kirpiklerimde ve çeşmenin çevresini saran buzda birikiyor. Cayden'e şatoya dönerken sıcak şarap içmek için durup duramayacağımızı sormak üzereyim ama omurgam sertleşirken ensemdeki tüyler diken diken oluyor. Hayır. Gözlerimi sıkıca kapattığımda daha önce yediğim yemek yeniden ortaya çıkma tehdidinde bulunuyor, ancak her yerde tanıyabileceğim mavi bir çift göz kapaklarımın arkasında yanıyor. Ailliard bana ihanet edene kadar hiç fark etmediğim bir nefretle bana bakıyor.

"Bu o değil," diye fısıldıyorum. "O öldü. O öldü."

"El?" Cayden yüzümü çerçevesiyor. "Neyin var?"

Başparmaklarını yanaklarıma sürüyor ve cevap vermediğimde küfrediyor. Bir elini çektikten sonra buzlar kırılıyor ve birkaç dakika sonra buz gibi parmakları enseme kavıyor. "Gözlerini aç," diyor ve ben de açıyorum, kendimi panik yerine sırtımdan damlayan suya odaklanmaya zorluyorum. "Nefes al."

"Ailliard." Ben adamı bulmak için etrafı tekrar tararken başparmağını saçıma sürüyor. Avuç içlerim nemleniyor ama aklıma sadece bıçağımyı çekmeye çalışırken Ailliard'ın kanının avuç içlerime bulaştığı geliyor. Beni harekete geçiren adam Ailliard'a dikkat çekici bir benzerlik taşıyor ama kesinlikle o değil. Onun yasını tutmadım, tutmak istemedim ve keşke onun hayatta olduğu düşüncesiyle rahatlayan içimdeki küçük parçacığı ezebilseydim. Ölüm hepimizi idealist yapar.

"Düşündüm ki-"

Kulağa ne kadar saçma geldiğinin farkına vararak başımı sallıyorum. Onu kendim öldürdüm. Onu yere seren bıçağı fırlattım ve Calithea'ya onu alevler içinde bırakmasını emrettim. Bir babaya en yakın şey olan adamın kanında diz çöktüm. O artık yok.

İçi boş bir kahkahanın boğazımda düğümlemesini sağladım. "Bana aldırmayın. Uykusuz kaldığımızda zihnimiz bize oyunlar oynar."

Kendimi ona bakmaya zorlayana kadar Cayden'in yeşil gözleri profilimi yakıyor. "Benimle bu oyunu oynamak zorunda değilsin."

Masumca omuz silkiyorum. "Ne oyunu?"

"El." Adımı söyleme şekli... yumuşaklığı... anlayışı.... Ellerime bir titreme daha gönderiyor.

"Lütfen yapma," diye fısıldıyorum.

Bu gece savunmamı aşamayacağını anladığında çenesinde bir kas kıpırıyor ve yüz hatlarında karanlık bir ifade beliriyor. Ailliard hakkında konuşmak istemiyorum. Onu düşünmek istemiyorum. Artık üzerimde herhangi bir gücü olmasını istemiyorum ama bazen ölüm bile zihnime sapladığı pençeleri geri çekemezmiş gibi geliyor. Cayden sessizliğini koruyor, devam eden inat savaşımızda kendini bir başka irade savaşına kilitliyor ama şimdilik beni zorlamıyor. Ne yeri ne de zamanı, ama aramızdaki gerilim ateşin üzerinde çığlık atmaya başlamak üzere olan bir çaydanlık gibi.

BÖLÜM
ON BİR
Elowen

Şatonun yan basamaklarından aşağıya, donmuş kayalarla dolu göle doğru ilerlerken DİŞARISI HALA KARANLIK. Bir an daha kapalı kalamam. Ejderhalarım kıyı boyunca usulca horluyor ve ben onların çemberinin ortasında diz çökerken toprağın rutubeti pantolonumun içinden sızıyor. Calithea'nın gümüş gözleri kırpışarak açılıyor ve başını bana yaklaştırıyor, ben rahatlatıcı bir melodi mırıldanırken parmaklarımı burnunun üzerinde gezdirmeme izin veriyor. Yorgunluktan uyuyakalmış olmalılar ve ejderha odasında birbirlerine sokularak uyuduklarını düşündüğümde kalbim göğsümde sıkışıyor.

Bu dar alanda uçamayacak kadar büyüdüklerinde kaç yaşındaydılar?

Şimdi içinden uçtukları gökyüzüne bakarken kaç gün ölmeyi dilediler?

Onları acı çekmekten kurtarmak için yapmayacağım tek bir şey bile yok. Diğerleri uykuda bile varlığımdan etkilenerken bana yaklaşıırken Delmira kuyruğunu bana doğru kıvrıyor. Tek istediğim ejderhalarımı, bir taç ya da krallık değil. Onlara, bana ve şimdi de Cayden'e yaptıkları için Garrick'i öldüreceğimi hep biliyordum. Ama geleceğimin nasıl görüldüğünü düşündüğümde, sanki asla ulaşamayacağım bir ufka bakıyor gibiyim. Hayatımda yaptığım tek şey uyanmak ve nasıl yaşayacağımı unuttuğum noktaya kadar hayatta kalmaya çalışmak.

Güneş dağların üzerinden süzülürken ayak sesleri çimenlere çarpıyor ve Sorin'in hırıltısı yeri titretirken çakıl taşları gölün buzlu kıyısında dans ediyor. Onu yatıştırıyorum ve omzumun üzerinden Finnian'a gülümsüyorum.

"Hazır mısın?"

"Öyle misin?" diye sordum. Giydiği yeşil pelerin ve kahverengi tunik yüz hatlarını güzelce tamamlıyor; göğsünde Veles armalı bir rozet gururla duruyor. Gerçek Finnian modasına uygun olarak omzuna bir yay ve sadak atmış, belinde de bir kılıç var.

Boğazı düğümleniyor, sesi boğuk bir fısıltı gibi çıkıyor: "Hayır."

Calithea'yı bırakıyorum ve onu karşılamak için ayağa kalkıyorum. "Senin için çok fazlaysa gelmek zorunda değilsin." "Sen evimizi kaybetmeye zorlanırken ben burada kalmayacağım."

"Toprak kaybediyorum." Elim onun elini sarıyor. "Evimi kaybetmiyorum."

Gözlerindeki suyu kırpıştırarak uzaklaştırıyor ve beni birleşik ellerimizden tutup öne doğru çekiyor. "Nereye gidersen git, ben

Git."

Vücudumdaki gerginlik gevşiyor. Finnian benim için her zaman bir arkadaştan daha fazlası olmuştur.

Beni ilk güldürdüğü an. Aramızdaki bağ hiçbir zaman ona verebileceklerime bağlı olmadı ve çoğu zaman İmirath'ın kayıp prensesi olmamamı dilediğini düşünüyorum. "Belki bir gün bu ifade bizi sıcak bir yere götürür." Gülüyor ama gergin bir gülüş ve ben de geri çekilip ona bakıyorum. "Ne oldu?"

"Bu konuda konuşmadığımızı biliyorum ama bunu söylemem gerekiyor." Göğsü derin bir nefesle yükselirken yanağının içini ısıyor. "Ailliard'ın bize ihanet ettiği geceden beri çok düşündüm... çocukluğumuzun anılarını, sana nasıl davrandığımı, beni koruduğun için hayatımın nasıl daha kolay olduğunu hatırladım."

"Finnian, dur."

"Ateşim çıktığında yanımda kaldığında sana nasıl bağırıldığını hatırlıyorum. Sayıklıyordum, ama hiçbir şey işe yaramadığında ilaç almak için ona yalvardığını hatırlıyorum, ama o sana tek bir kişi için bir ilaca bu kadar para harcamanın çok bencilce olduğunu söylemişti." Sertçe yutkunuyor. "Gittin ve birkaç saat sonra paranın yetmeyeceğini bildiğim bir ilaçla, titreyerek, kanlar içinde ve yanağında bir morlukla geri geldin. Nasıl olduğunu bana hiç anlatmadın."

"Finnian." Ellerimi pazılarına kenetliyorum, kilit altında tuttuğum anılarımı orada kalmaya zorluyorum ve çalkalanan midemi görmezden geliyorum. Bazı düşüncelere dokunmamak en iyisi. "Yıllar boyunca verdiğim kararların yükünü sen taşımayacaksın. Fırsat verilse yine yapacağım seçimler için uykunu kaçırma. Sürgünden içimdeki öfke sayesinde kurtulmadım, senin sayende kurtuldum."

Kesik kesik bir nefes alıp alınımdan öpüyor ve beni tekrar kendine çekerek birkaç dakika sessiz kaldıktan sonra, "Hangi ejderhayı alacağını karar verdin mi?" diye soruyor.

Göğsümdeki amansız ağrıyı ovuşturarak iç çekiyorum. "Sorin dışında diğerlerini hizada tutması için Venatrix'e güvenebilirim. Onun ne yapacağı belli olmaz ve emirlerime karşı gelip beni takip etmeyeceğinden emin değilim."

Yüz hatlarında tanıdık bir gülümseme beliriyor. "Sahip olmak için iyi bir nitelik."

Saskia en sıcak tutan paltosu ve çenesine kadar sardığı atkısıyla şatodan çıkarken cevap vermeden omzundan dürtüklüyorum. Göğsüne Finnian'la aynı iğneyi takıyor ve ben de göğsümde duran zinciri çekştiriyorum, güneşte parlayan mühürümün küçük bir kopyası. Beyaz kışlık paltomun manşetlerinin etrafında dönen altın ejderhalara uyuyor.

"Asena ve su büyücüsü kalenin ön merdivenlerine geldiler ve Braxton tarafından buraya kadar eşlik ediliyorlar," diyor Saskia.

Finnian ürperiyor. "Varlıkları tedirgin edici."

"Yüzlerini örten cüppeler giydiklerinden ve davetkâr görünmek için ormanda ilahi söylediklerinden şüpheliyim," diye mırıldanıyorum ve Finnian ters ters bakıyor.

Cayden bizi karşılamak için adım atarken Ryder'la sohbet ediyor, ikisi de zaten kaslı olan vücutlarını daha da iri gösteren silahlar ve siyah kışlık giysiler giymişler. Ejderhalarım kalabalığın oluştuğunu hissettiklerinde uyanmaya başlıyorlar ve gökyüzüne ilk çıkan Basilius oluyor.

Cayden yanımda durduğunda iç geçiriyor. "Korkarım Aestilian halkını benimle evlenmeyi seçtiğine asla inandıramayacağız."

Gözlerimi kısıyorum. "Neden?"

"Sen çok güzelsin. İnsanlar kaçınılmaz olarak konuşacaktır." "Çoğu insanın senin zengin olduğunu bilmesinin faydası var."

Kıkırdadığında gamzeleri derinleşiyor, bu ses bana güneşin altında ıslanıyormuşum gibi hissettiriyor. Gece pazarından sonra bana odamıza kadar eşlik etti ve ancak ben fenerleri söndürüp yatağa girdikten sonra balkondan içeri girerek birkaç saatliğine ortadan kaybolmadan önce meyhanesinde halletmesi gereken bir işi olduğunu söyledi. Görevinin ne olduğunu söylemedi ama eklemlerindeki taze kesikler yine dövüştüğünü düşünmeme neden oldu.

Asena merdivenlerden Ophir'le birlikte iniyor, her ikisi de sadakatlerine işaret eden ağır cübbeler giymiş: Asena için kırmızı, Ophir için mavi. Dün onu gördüğümde ejderhaların kökenleri hakkında bilgi alma fırsatım olmadı. Asıl odak noktam Aestilian ve onun bana yardım etmek için neler yapabileceğiydi. Sadece tanrılar elementleri çağırabilir, ama o çevresindeki alevleri kullanabilir. Ophir de benzer bir yeteneğe sahip ama su ile. Bununla birlikte, tüm yaşamları boyunca eğitim aldıktan sonra, her ikisi de portallar açmalarını sağlayan diğer sihirli yeteneklerde yeteneklidir. Kanlarındaki sihir nesiller boyu aktarılmıştır ve piyasada nesnelere tılsım aşılayanlardan daha güçlüdür.

Asena kukuletasını çıkarıp eğildiğinde bukleleri bir hale gibi etrafına yayılıyor. "Majesteleri, size Ophir'i takdim edebilir miyim, ünlü büyücü ve su tarikatının lideri."

Düz oniks saçları solgun yüzünü çerçeveleyip ve beline bağladığı siyah kuşağa dökülüyor. Cayden'e bakıp tek dizinin üzerine çöktüğünde karanlık bakışlarını hürmet kaplıyor. "Kralım."

Karşılıklı şaşkın bakışlar atıyoruz.

"Su kültü neden Vareveth'e geldi?" Cayden soruyor. "Açık konuş. Kaybedecek vaktimiz yok."

Gerçekten kıskanılacak bir görgü. Yine de en azından kendisi gibi davranarak bize zaman kazandırıyor.

Büyücüler ve tarikatlar hedef alınmamak için çoğunlukla Terrwyn ve Sweven ormanlarında kalırlar. Büyünün kültüre yerleştiği tek krallık Galakin ve Thirwen'dir. Galakin ateş büyüsünü kabul ediyor ve Thirwen'deki pek çok insan zihin kontrolü üzerine çalışıyor ve hayvan dostlarına bağlanıyor. Belki annem Thirwen'den olsaydı ejderhalara olan bağımlı açıklayabilirdi, ama o soylu bir Imirath kadınıydı. Imirath su büyüsünü kabul ediyor, Urasos havayı ve şimdi de toprağı kabul ediyor ama Feynadra'da büyü yasak.

Krallıklar birbirleri arasında güç dengesi kurmak için tek bir elemente bağlı kalırlar. Yüzyıllar önce, Ravaryn'de büyü daha güçlüyken, daha fazla büyücü yeteneklerini korkusuzca uyguladı. Her ne kadar Galakin ateş elementi üzerinde hak iddia etse de, ejderhalarla olan bağım göz önüne alındığında kimse benim iddiamaya karşı çıkamaz, ancak Imirath'ı kızdırmak için Cayden ve ben su büyüsü üzerindeki yasakları da kaldırdık.

"Asena'nın Kraliçe Elowen için burada olduğu gibi ben de senin için buradayım. Rüzgâr gelgitten mesajlar taşıyor ve senin adını fısıldıyor." Cayden'le bir bakış daha paylaşıyorum; Asena'nın bana tılsımı hediye ederken söylediklerine yakın bir şey. "Halkım ve ben Terrwyn'den buraya, kendi halkımıza

Sana, Su, Ölüm ve Ay Tanrısı tarafından kutsanmış krala sadakatle bağlıyız. Emriniz üzerine, savaş ve yıkım için sizi takip edeceğiz."

"Tıpkı ateş kültünün kendimizi Alevler, Yaşam ve Yıldızlar Tanrıçası tarafından kutsanmış kraliçeye adanmak istemesi gibi," diye ekliyor Asena. "Bu birliktelik tanrılar tarafından belirlenmiştir ve elementlerimize denge getirir. İlahidir ve kanla kutsanmıştır. Tanrılar bir kurbanı, bu dünyada bilinmeyen bir gücün doğuşu için Dasterian soyunun sonunu onurlandırıyor."

Ophir Cayden'e, "Kraliçe Elowen'in damarlarından alevler akıyor, seninkilerden ise denizin tuzu akıyor," der. "Dalgalara baktığımda Eagor Dasterian'ı öldürdüğünü gördüm ve tahtı ele geçirdiğinde havada bir değişim hissettim." Asena'nın bana alevlerin içinde tılsımı çalarken beni izlediğini söylediği zamanki kadar istilacı bir his.

"Nasıl bu kadar barışçıl bir şekilde bir arada yaşıyorsunuz?" Cayden soruyor. "Tarikatlar rekabetleriyle ünlüdür ve topraklarımda sizin savaşınıza izin vermeyeceğim."

"Bağılıklarımız tanrıların birbirleriyle kurdukları ittifakları yansıtıyor. Ruhlar Tanrıçası kültü Etril Ormanı'nın derinliklerinde yaşıyor ama onlarla da bir ilişkimiz var. Herhangi bir krallıkta yaşamıyorlar; biraz tuhaflar."

"Evet, eminim." Asena'nın onları böyle çağırması için ne kadar tuhaf olmalılar? Boğazımı temizliyorum. "Krallığımıza hoş geldiniz ama dindar yöneticiler beklemeyin. Adil olacağız ama sizin gibi tanrılara tapmıyoruz."

"Ve eğer bize hizmet etmek istiyorsanız avuçlarınızı açın ve kan yemini edin," diye ekliyor Cayden. Korkunç bir anlaşma. Eğer biri kan yeminini bozarsa, kanı birkaç işkence saati boyunca yavaşça canlı canlı kaynar. "O savaş alanında bize ihanet etmene ya da *rüzgâr* seni etkiledi diye başka bir hükümdara koşmana izin vermeyeceğim."

"Emredersiniz Majesteleri," diyor Ophir ve Asena hep bir ağızdan, bellerindeki iplerden birer kılıç çıkarıp avuçlarına saplamadan önce. Yeryüzüne düşmesine izin vermeden önce derilerinde kan birikiyor ve bize yeminlerini açıklıyorlar. Eylemleri hafife alınacak bir şey değil ve kolayca bozulabilecek bir şey de değil.

Tüm bu yeni bilgiler başımı döndürüyor, bu yüzden Alevler Tanrıçası ve ejderhalarla ilişkisi hakkında başka bir gün bilgi almayı seçiyorum. Öğleden önce ancak bu kadar bilgiyi özümseyebilirim. "Vareveth'e geri dönmek için geçidi açmanı istediğimde bunu nasıl bileceksin?"

"Ejderhalarına çok uzak mesafelerden komuta edebilecek misin?" Asena soruyor.

"Evet."

Başını sallıyor. "Gölün yanında bir ateş yakacağız. Tahliye zamanı geldiğinde ejderhalarından birine onu yakmasını emret, biz de acele edelim." Gözleri yumuşuyor, ejderhalar ve binicileri hakkında ne kadar bilgisi olduğunu bir kez daha merak ediyorum. "Sizi vedalaşmanız için yalnız bırakayım."

"Teşekkür ederim." Gülümsemeyi başarıyorum, ancak onlar gittikten sonra gülümsemeyi bırakıyorum.

Ejderhalarımı aşağı çağırıyorum, onun yerine uçmalarını izlemek istiyorum. Muhteşemler... olağanüstüler... Birinin onlara nasıl bakıp da zincirlemeyi seçtiğini asla bilemeyeceğim. Venatrix ve Delmira'ya sınıra doğru uçmaları emrini veriyorum, mesafe büyüdükçe küçüldükleri için onları izliyorum ve bir an için tekrar yavru olduklarını, omuzlarıma tüneyecek kadar küçük olduklarını farz ediyorum. Calithea kulelerin etrafında dönmeye başlıyor ve Basilius şelalenin üzerine dalıp kanatlarını Verendus'un üzerine açıyor.

Kendimi sakın kalmaya zorlayarak göğsümdeki ağrıyı ovuşturuyorum.

"Ryder'ın bana daha önce ne söylediğini bilmek ister misin?" Cayden soruyor ve dikkatimi dağıtmaya ne kadar ihtiyacım olduğunu bilip bilmediğini merak ediyorum.

"Hmm?"

"Görünüşe göre, tanrıların gözünde zaten benim karım olacaksın çünkü senin için öldürdüm," diyor.

"Eğer bir koca olmak için gereken tek şey buysa, şimdiki kadar çok iyi bir koca olduğumu söyleyebilirim."

Gözlerimi deviriyorum. "Tanrılara inanmıyorsun."

"Evlilik beni ıslah etti."

"Kefaret senin yeteneklerin arasında değil ve Elowen Veles benim adım değil, bu yüzden parşömen parçalarının üzerine kalpler çizmeye başlama."

Dudaklarımın kelimeleri nasıl şekillendirdiğini izlerken gözleri kararıyor, sanki kelimelerin şeklini ezberlemeye çalışıyor. Yüz hatlarında takıntıya varan bir şey belirliyor, mizahın tüm izleri kayboluyor. Eli sanki ileri uzanıp ağzımın izini sürmek istiyormuş gibi seçiriyor. O her zaman

Nişanlanmadan önce bile, sanki buraya, onun yanına aitmişim ve beni almaya çalışan herkesi öldürecekmişim gibi. "Kulağa hoş geliyor."

"Bu onu doğru yapmaz."

Gözleri çarpan nabzımda parlıyor. "Nişanlı gereksiz uzun bir kelime, çok fazla hece var." "Benim adımda daha fazla var ve bunu söylemekte bir sakınca görmüyorsun."

"Çünkü adının dilimde bıraktığı tada bayılıyorum, Elowen."

O baktıkça içimdeki sıcaklık ve ihtiyaç artıyor. Keşke handa geçirdiğimiz zamandan sonra ona sahip olma dürtüsü azalmış olsaydı, kendime mesafe koymak çok daha kolay olurdu.

"Bana o gözlerle bakma," diye mırıldanıyor, yaklaşıyor ama yine de bana dokunmuyor. "Seni yukarı taşıyacağım ve günlerce orada tutacağım."

"İ-" Başımı salladım. "Sana hâlâ kızgıyım."

"Özür dilemek istiyorsan yine dizlerimin üzerine çökeceğim. İşim bittiğinde beni seviyor olacaksın."

Oh, tatlı tanrılar.

Çığlık attığında Sorin beni kendimden kurtarıyor ama Cayden'e döndüğümde bile bacaklarımın arasındaki nabız atışları durmuyor. *Aferin oğlum*, diye bağıın üzerinden ateş ediyorum ama sonra neden bağırdığını anlıyorum. Asena ve Ophir ellerini kavuşturmuş, başlarını öne eğmişken hava ikiye ayrılıyor ve mor ve siyah ipliklerden oluşan bir yarık beliriyor. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim; kapsüllenmiş renkli sis gibi. Geçide yaklaştığımda Calithea ve Basilius çığlık atıyor ve ben de olduğum yerde duruyorum ama Cayden orada, hareket etmemi sağlamak için elini sırtıma bastırıyor. Çığlıkları durmuyor, nasıl olursa olsun

çok okşuyorum ve Venatrix ile Delmira'nınki de uzaktan takip ediyor. Gözlerim buğulanıyor ama yaşların düşmesine izin vermiyorum. *Yakında döneceğim, canlarım.*

Çığlık çığlığa bağıyorlar ve şu anda onları yatıştırmak için yapabileceğim hiçbir şey yok. Çaresizim, güçsüzüm, çocukluğumdan beri Ailliard'ın omuzlarıma yüklediği bir göreve zincirlenmiş durumdayım.

Cayden bir kolunu belime dolayarak, "Yürümeye devam et, aşkım," diye mırıldanıyor. Başımı sallıyorum, boşucu suçluluk duygusundan kelimeler üretemiyorum. Bana sanki acımın her zerresini alıp onunla yaşamayı, bu ıstıraptan kurtulacağımı bilmeyi istemiş gibi bakıyor.

Sorin portaldan içeri dalıyor ve hepimiz onu takip ediyoruz. Binlerce minik tüyün tenimde yarattığı his tozlanıyor ve geldiği gibi hızla kayboluyor. Botlarım karda çıtırıyor ve keskin dağ havası içime çarpıyor. Buzla kaplı ağaçlar ve el değmemiş karlar kilometrelerce uzanıyor ve donmuş nehirler ve şelaleler burayı büyülü bir kış krallığı gibi gösteriyor.

Sorin yanıma iniyor ve acı çekiyormuş gibi haykırıyor. Uyluklarımdaki kılıflardan iki hançer çıkarıp ona doğru koşuyorum... ama ortada bir tehdit yok. Adım attıkça pençeleri karda yarıklar açıyor ve kükremek için geriye eğilmeden önce kafası bir o yana bir bu yana savruluyor.

"Sorin." Bıçakları kınına soktum ve elimi bacağında gezdirdim. "Bir şeyin yok. Yakında diğerlerinin yanına döneceksin."

Sorin pençelerini iki yanımdaki toprağa batırırken Saskia, "Ondan olduğunu sanmıyorum," diyor. "Tanrısız topraklardayız. Yaratıklar bizim hissedemediğimiz şeyleri hissediler."

"Ama onlar daha önce de tanrısız topraklardaydı," diyorum. "Cayden ve ben onları serbest bıraktıktan sonra iyidiler."

"Hapsedildikleri yerden çıkıyorlardı." Cayden kılıcını kınına soktu. "Her şey bir kafesten daha iyi hissettirir."

Bu ifadenin ne kadar doğru olduğunu bilerek başımı sallıyorum. "Ziyaretimizi olabildiğince hızlı yapacağız ama önce Nyrinn'e gitmeliyim. Lycus orada olacak."

Uçmadan önce elimi son bir kez Sorin'in pullarında gezdiriyorum ve taburumuzu uzakta krallığı saklayan sisli duvardan uzaklaştırıp son bir kez Aestilian'a doğru dönüyorum.

BÖLÜM
ON İKİ
Cayden

ORMANIN ÖTESİNDE Buzlu nehirlerin ve dolambaçlı toprak yolların etrafına inşa edilmiş birkaç kulübeden oluşan bir köy. Bacalardan dumanlar yükseliyor ve renkli panjurlarla çevrili birkaç pencereden mum ışığı parlıyor. Etrafımızda dağlar gökyüzüne uzanıyor ve uzaktaki yalçın kayalıklardan birinden bir şelale yuvarlanıyor.

"Tanrılar," diye nefes alıyor Saskia, botları benimkilerin yanında karda çıtırdıyor. "Burası çok güzel bir yer."

Gözlerimi Elowen'in başının arkasından ayırmadan, sadece etrafı taramak için çekerken, hiçbir şey söylemiyorum, ifadesini ne reddediyorum ne de onaylıyorum. Elbette, bunun büyüleyici olduğunu düşünüyorum, ancak Elowen'in omuzlarındaki yükten bahsetme şeklini asla görmezden gelemeyeceğim. Bu insanları taşımakla amacım *onun hayatını* kolaylaştırmak, onlarınkini değil.

Burada olmamın tek sebebi o, doğru olan bu olduğu için değil. Ahlaki değerlere saygı duysaydım beni öldürtürlerdi.

Anımsamak, öfkemi beslemek için kullanmaktan başka bir işe yaramıyor ama bir anne ve oğlunun battaniyelere gömülmüş, güneşin doğuşunu izlerken kupalarından yudumlamalarını izlerken, kendi annemi düşünmeden edemiyorum. Babamı terk etseydi hayatı nasıl olurdu? Böyle bir yer bulsaydık? Çığlıklarını, kendi kanında boğulma şeklini hâlâ duyabiliyorum. En tatlı meyveyi bile ekşitecek kadar güçlü bir acı midemi bulandırıyor.

Onu tanıdığımdan daha uzun süre yasını tutmak zorunda bırakıldım. Babam öldükten sonra onu gömmedi bile; tek bildiğim yakıldığı, köylüler tarafından isimsiz bir mezara gömüldüğü ya da bir hayvanın ziyafet çekmesi için bırakıldığı.

Böyle bir yere asla ait olamam. İmirath askerinin yüzümü oyduğu andan beri, gün geçtikçe büyüyen bir öfkeyle yanıyorum. Bazen bu dünyada olduğumu ama bu dünyaya ait olmadığımı hissediyorum. Nefretle dövüldüm ve şiddetle bilendim. Beni öldürmeye çalışan herkesten kurtuldum ve bu zaferleri elde etmek için kendimden parçalar öldürmüş olsam da, bir düşmanın benden kaçmasına izin vermeden önce bu dünyada bir ceset olarak yürürdüm.

Ölüm Tanrısı tarafından kutsanmak gülünç bir kavram. Tanrıların benim hayatımda yeri yok. Hiç olmadılar.

"Cayden." Saskia ses tonunu alçaltıyor, konuşmamızı gizli tutmak için adımlarını biraz yavaşlatıyor. "Elowen'in aklından Aestilian'ı çıkardığımıza göre, İmirath'ın haleflliğini tartışmamız gerekecek."

Elowen'in bana hiçbir zaman İmirath'ta kalıcı bir yer istemediğini söylediği zamanı hatırlayarak dişlerimi gıcırdatıyorum. Ona aşık olmamın asla gerçekleşmemesi gerekiyordu. İntikamımı alıp Garrick'i öldürmem, bir anlaşma imzalamam ve elimi eteğimi çekmem gerekiyordu ama artık bu imkânsız. "Eve gittiğimizde onunla konuşacağım."

"Garrick'in başka çocuğu yok mu? Piç bile mi?" diye acele ediyor ve eğer endişesi bu kadar açık olmasaydı, çekip giderdim.

"Bir piç asla meşru bir kız çocuğundan daha güçlü bir hakka sahip olamaz," diyorum. "Ve hayır, yok."

Göz ucuyla Saskia'nın ellerini ceketinin ceplerine sokmasını izliyorum. "İmirath'ta neler konuşulduğunu öğrenmeye çalışacağım. En azından Elowen karar verme aşamasında daha fazla bilgiye sahip olur."

Finnian onu ve askerlerimi nöbetçi kulübesi olduğunu tahmin ettiğim yere götürürken Ryder Saskia'ya yetişmesi için işaret ediyor. Adımlarım Elowen'la aramdaki mesafeyi hızla kapatıyor ve herhangi bir buz parçasında kaymasını önlemek için onun kolunu kendi koluma bağlıyorum. İnsanların bize bakmak için pencerelerinden dışarı bakmalarını, hatta bazılarının kapılarını açıp dönen kraliçeleri için sevinmelerini görmezden geliyorum.

Elowen kolumdaki elini sıkıyor ve sevgilisini eve getiren birinin takınabileceği türden bir gülümsemeyle bana bakıyor. "Gülümse iblis. Bizi bu karmaşanın içine sen soktun, o yüzden kendi rolünü oyna."

"Nişanlanmadan önce neredeyse hiç gülümsemiyordum ve bu insanların sana aşık olduğuma inanmalarına engel olmadı." İrkildiğinde ona bakıyorum ama yüz ifadesi değişmiyor.

"Halkım bu kadar kolay kandırılmaz."

Boştaki elimle çenesini kavriyorum. "Eğer seni öpmemi istiyorsan, tek yapman gereken sormak."

Dudaklarına bakarken boynunda bir kızarıklık beliriyor. "Kendini övme."

"Ben sadece imajımızı güçlendirmek için bir yol öneriyorum." Önünde durduğumuz kapıyı çalmak için dönmeden önce bana ters ters bakıyor. "Sıkıntının güzel yüz hatlarında bu kadar açık bir şekilde yazılı olduğunu görmenin günümü ne kadar canlandırdığını biliyorsun."

Kapı açılıp biberiye, civanperçemi ve taze demlenmiş çay kokusu merdivenlerden aşağı süzülürken beni görmezden geliyor. Sıcak kahverengi tenli ve omuz hizasında kuzguni saçları olan bir kadın haykırarak Elowen'i kollarının arasına alıyor. Elowen önce sertleşiyor ama kısa süre sonra içeri girerken bu hızlı kucaklaşmanın içinde eriyor. Kapıyı arkamdan kapatmadan önce etrafa hızlıca bir daha bakıyorum.

"Kızım," diyor Nyrinn, sesi neredeyse anaç bir tonda. "Geri döneceğini biliyordum."

Elowen parmaklarını yerden tavana uzanan direklerden birinin üzerinde gezdiriyor. "İlk durağımız sensin."

Nyrinn başka birinin daha orada olduğunu fark edince başını kapıya doğru çeviriyor ve reverans yaparken çenesini yukarıda tutuyor. "Özür dilerim, Majesteleri. Sizin bir muhafız olduğunuzu düşünmüştüm."

"Formaliteye gerek yok, Elowen'in muhafızı olarak görev yapıyorum." Yeni insanlarla tanışırken hiç yapmadığım halde elimi uzatıyorum. "Cayden."

Nasırlı, çok daha küçük bir eli benimkinin etrafında kenetliyor. "Nyrinn. Adımı duymadıysan çok gücenirim."

Yarım bir gülümsemeyle idare ediyorum. "Elowen'a öğrettiklerin birçok kez bana yardımcı oldu ve senden hep övgüyle bahsetti."

Nyrinn yanıtından memnun görünüyor ve tekrar Elowen'e dönüyor. "Komutanlar ve krallar genellikle kadınlarının muhafızlığını mı yaparlar yoksa sen hâlâ ölümün seni hazır olmadan bulmasına mı kararlısın?"

"Ölümü kafaya takmıyorum." Elowen gözlerini deviriyor, kadına umutsuzca özlediğim bir sıcaklıkla bakıyor. Anılar zihnime pençelerini batırıyor, geçmişini hiç olmadığı kadar özlememe neden oluyor.

Kahkahalarının, bana baktığında gözlerinin yumuşamasının, kollarımda kendini güvende hissettiği için bedenimde eriyip gitmesinin yasını tutuyorum. "Cayden beni hayatta tutmaya kararlı.

Arada fark var."

"Akıllı adam," diye homurdanıyor, karanlık bakışları ikimizin arasında geziniyor. "Ancak, birkaç hafta önceki mektubunuzda epeyce detayı atlamışsınız gibi görünüyor."

"Kayda değer bir şey hatırlamıyor gibiyim." Elowen ellerini çırpı. "Lycus nerede? Sanırım boş odalardan birinde olacak?"

Nyrinn masasında bir sandalye çeker ve Elowen'e yanındaki sandalyeye oturmasını işaret ederken yüzünde pişmanlık ifadesi belirir. Elowen bir an tereddüt etse de Nyrinn'in isteğini yerine getiriyor. Parmakları altın zincir boyunca aytaşı kolyesini çekestiriyor ve zaten bildiğim kelimeleri fısıldıyor. "O öldü, değil mi?"

"Muhafızlar onu derinden yaraladı. Çok fazla hasar vardı ve çok fazla kan kaybı vardı. Tek yapabildiğim onu rahat ettirmektir." Nyrinn başını sallar. "Ancak son sözlerini size iletmemi istedi. 'Ejderha kraliçesi için ölmek bir onurdur' dedi."

Elowen kolyesini bırakıyor, dirseklerini masaya dayıyor ve başını ellerinin arasına alıyor. Duvarı itip yanına diz çöküyorum ve sandalyeyi yüzünü bana dönmesini sağlayacak kadar çekiyorum. "Onun kanı senin ellerinde değil. O sadık bir asker olarak görevini yaptı ve size ihanet edenlere karşı durdu. Siz zaten suçluyu idam ettiniz."

Elowen sanki derisindeki görünmez pisliği temizlemeye çalışıyormuş gibi kollarını ovuşturuyor. "Gitmelerine izin vermiydim."

"Sadakat ve ihanet eski dostlardır. Biri olmadan diğeri var olamaz ve ikincisinin varlığı olmadan birincisinin değerini bilemeyiz," diyorum. "Savaş sırasında ölüm kaçınılmazdır, ancak onun fedakârlığını kazanarak onurlandıracağız."

Dişlerini alt dudağına gömüyor, acı dolu gözleri benimkilere kilitleniyor. Rahatlamayı kabul etmekte zorlandığını biliyorum ama bu beni denemekten alıkoymuyor. Bazen etrafındaki acıyı üstlenip içselleştirdiğini düşünüyorum, böylece suçlayacak birini aradığında, bu her zaman kendisi oluyor. "Cenaze ne zaman?" Elowen soruyor.

"Bugün," diye yanıtlıyor Nyrinn. "Ailliard'ın haberi bize ulaştıktan ve muhafızların isyanından sonra döneceğini biliyorduk. Sen olmadan onu yakmak doğru gelmedi. Ayrıca durumu nasıl idare edeceğinize dair bir planınız olduğundan da şüpheleniyoruz."

"İstiyorum." Elowen derin bir nefes alıyor, ben ayağa kalkıp elimi omuzlarında gezdirirken Nyrinn'le yüzleşmek için dönüyor. "Halkın güvenliği için Aestilian tahliye edilmeli. Vareveth'in kraliçesi olarak, bu yolculuğu yapmak isteyen herkese sığınma teklif ediyorum. İhtiyacı olanlara barınma imkânı ve yeni krallıklarında ayaklarının üzerinde durabilmelerine yardımcı olacak fonlar sağlanacak."

Nyrinn sandalyeden kalkıp parmaklarını raflardaki cam şişelerde, tavandan sarkan çiçek demetlerinde gezdirerek dükkânına bakıyor ve Elowen'in sandalyeyi kavrarken parmak eklemlerinin beyazlaşmasını acele etmeden izliyor. "Lütfen burada kalma, Nyrinn. Burası güvenli değil. Cayden bana bir şifa dükkânı hediye etti ve onu kullanabilirsin."

"Öyle mi?" Kadın bize doğru dönüyor, Elowen'in omuzlarına koyduğum elleri fark edince merakla gözleri parlıyor. "Söylentilere göre çok daha cömert biri gibi görünüyor."

"Söylentiler doğru," diye belirtiyorum.

Nyrinn duvara yaslanmış boş bir sandığın kapağını açarken homurdanıyor. Başını eğip derin bir nefes alırken elleriyle kenarları kavriyor. "Dükkânın envanteri hakkında beni bilgilendirin ve eksik olan her şeyden kavanozlar almaya başlayın."

+ + +

Elowen'in Yaslı Çayır olarak adlandırdığı yeri düşündüğümünden daha fazla insan dolduruyor. Lycus, kılıcını hastalıklı gri ellerinin arasına sıkıştırmış, büyük bir ateşin üzerinde dinleniyor. Giydiği kahverengi deri, kafatasından aşağıya doğru düzgünce örülmüş saçlarıyla uyumlu.

"Ölümden sonraki hayat hakkında pek bir şey bilmiyorum," diye mırıldanıyor Elowen. "Ailiard genellikle cenaze törenlerinde konuştu." "

"Biraz biliyorum."

"Son bir kutsama olarak ona söyleyebileceğim bir şey biliyor musun?"

Hatıra bana çarpıyor: metal parmaklıklar sırtıma bastırırken, kir ve kana bulanmış ellerim geçmişin bir simgesini tutuyor. O zamandan beri o sözleri söylemedim, hiçbir zaman bir nedenim olmadı. "Ruhun nehri geçsin ve huzur bulsun."

Cehennemin birçok katmanı olduğu ve en tepeye ne kadar yakınsanız, hayatta o kadar iyi olduğunuz söylenir, ancak her yerde nehirler vardır. Bir ruh ölümü kabul edip karşıya geçene kadar huzur bulamaz. Ölüm Tanrısı kendilerini kanıtlamak için bir şansı daha hak ettiklerini düşünürse bazıları yeniden dünyaya gelir ama acımasız olduğu bilinir. Öldükten sonra yeraltı dünyasının dağlarına tırmanmanın bir yolunu bulmam gerekecek çünkü Elowen kesinlikle zirvede olacak ve benim sefil ruhum mesafe ne olursa olsun ona ulaşmanın bir yolunu bulacak.

Elowen yanağındaki bir damla gözyaşını siliyor ve Lycus'un ellerini sıkıyor. "Ruhun nehri geçsin ve huzur bulsun, Lycus."

Finnian, Saskia ve Ryder'in yanına döndüğümüzde kolumdaki tutuşunu sıkılaştırıyor. Sorin ateşin yanına iniyor ve birkaç ebeveynin çocuklarını daha yakına çekmesine neden oluyor. Elowen'in gözleri bir an için altın renginde parlıyor ve Sorin'in alevlerinin sıcaklığı ateş yakılırken yüzüme çarpıyor.

"Bunu kitaplarından mı öğrendin?" Elowen soruyor.

"Hayır." Boğazımı temizliyorum. "Annem kışın battaniye örerken bana masallar anlatırdı." Elowen

bana yaklaşıyor. "Adı neydi?"

Yutkunuyorum. "Asterin."

"Bu çok güzel," diye fısıldıyor Elowen.

"Battaniyeler değildi," diye mırıldanıyorum, beni pek çok kez yaptığı gibi onu da oyalamak istiyorum. "Ona hiçbir zaman düzgün örgü örmesi öğretilmedi. Saraydaki hanımlar iğne oyası yapardı. Yaptığı battaniyeler hep şekilsiz ve delik deşik olurdu ama sahip olduğum en sıcak şeylerdi. Yangından kurtarabileceğim tek bir şey olsaydı, o da bunlardan biri olurdu."

"Seni ne kadar derinden sevdiğini bilmek beni mutlu ediyor." Elowen'in eldivenli eli benimkine kayıyor, nişandan bu yana gerçek olduğunu bildiğim ilk sevgi belirtisi. "Onun intikamını alacağız Cayden."

Başparmağımı parmak eklemlerine sürüyorum ama Finnian öne çıkınca kendimi durduruyorum. Kalabalığa döndüğünde ince omuzları kaskatı kesilmişti ve sırtındaki alevler kararlı bakışlarına yansıyor.

"Ne yapıyor bu?" Ryder soruyor.

"Bilmiyorum," diye yanıtlıyor Elowen. "Daha önce hiçbir cenazede konuşmamıştı."

"Aestilian'a ilk kez çocukken geldim; yetim ve yalnızdım," diye başlıyor Finnian, sesi vadide yankılanarak. "Ailem tanrısal topraklarda yaşıyordu ve ben krallar ve kraliçeler hakkında pek bir şey düşünmedim, büyük hikâyelerdeki pek çok insanın neden onlar için canlarını verdiklerini hiç anlamadım. Benden çok da büyük olmayan bir kraliçeyle tanışmadan önceydi bu: Elowen Atarah."

Finnian devam ederken eli benimkinde sıklaşıyor.

"Lycus ona ihanet edenlere karşı durdu ve bunun için ruhu öbür dünyada huzur bulacak. O cesur ve sadık bir askerdi ve hepimizin örnek alması gereken biriydi. Onun fedakârlığının boşa gitmesine izin vermeyin. Elowen tanıdığım tek kraliçe. Tanrılar ruhumu alana kadar takip etmeyi seçtiğim hükümdar o. Çocukluğundan beri bizim için savaştı ve şimdi iyiliğimize karşılık verme zamanı. Babasına karşı savaşa gidiyor ve biz de onunla gitmeliyiz. Eğer Lycus onun adına kılıcını dostlarına karşı kaldırabiliyorsa, hepimiz kendi kılıcımızı düşmanlarımıza karşı kaldırabilmeliyiz. Kaç hükümdar sürgündeyken bir krallık kurdu? Kaç kişi ejderhaları dünyaya getirmekle kalmayıp onlara binmiştir?"

Kalabalığın sesi yükselirken kılıçlar kınından çıkarılıyor ve havaya kaldırılıyor. Finnian daha önce kullandığını hiç duymadığım bir tonda konuşuyor. Dikkat istiyor ve saygı emrediyor. Elowen Finnian'a doğru ilerlerken Sorin dişlerini gösteriyor ve kükrüyor. Tezahürattan ne konuştuklarını duyamıyorum ama aralarındaki sevgi gözlerinden okunuyor. Başında taç yok ama yine de ona bakan herkes duruşundan bir kraliçe olduğunu anlayabilir.

"Kraliçemiz için savaşıyoruz!" Finnian belindeki kılıcı kınından çıkararak başının üzerine kaldırıyor. "Ejderha kraliçesi!"

"Ejderha kraliçesi!" Kalabalık bir kez, iki kez yankılanıyor, ta ki bu bir ilahiye dönüşene ve tüm katılımcılar dizlerinin üzerine çökerken güneşte parıldaayan bir kılıç denizine dönüşene kadar.

Ejderha kraliçesi.

Aestilian kraliçesi değil. Vareveth'in kraliçesi değil. Halkının her diyara, her sona, savaşa ve ötesine kadar peşinden gideceği bir kraliçe.

BÖLÜM
ON ÜÇ
Elowen

Eski evime döndüğümüzde ay güneşi devirmişti. Cayden, Ryder, Finnian ve bize eşlik eden askerler sandıkları ve kasaları vagonlara yüklemeye başladıklarında, gün Saskia ve benim konut atamalarının sıralanmasından sorumlu olduğumuz tahliye için herkesi hazırlamakla geçti.

Mülkle ilgilenen kahya geri döndüğümü duyar duymaz fenerleri ve ateşleri yaktı. Buraya geri dönmenin beni rahatlatacağını düşünmüştüm ama bir zamanlar evim dediğim bir yere bakıp artık öyle olmadığını fark etmek çok tuhaf. Sürgüyü kaldırırken parmaklarım sert tahtaya sürtünüyor ama gıcırdayan kapının sesi kulaklarıma yükseldiğinde omuzlarımla gevşemesine neden olmuyor. Birkaç yaz önce boyadığım yontulmuş yeşil kapıya giden patikada yürürken teselli bulamıyorum.

Aestilian zamanın içinde donup kaldı. Değişen benim. Kolu çevirirken derin bir nefes alıyorum ama ocakta yanan ateşe doğru yürürken içimdeki huzursuzluk artıyor, geçmişte bir yerlerde buraya farklı bir insan olarak geldiğimi biliyorum. Ordusu olmayan bir kraliçe, ejderhaları olmayan bir binici, çökmekte olan bir krallığı bir arada tutmaya çalışan bir kadın. Paltomu kanepenin üzerine atılmış diğerlerinin üzerine atıyorum ve masada Saskia'nın yanındaki yerimi alıyorum, yoldaşlarımla birleşik varlığı bir zamanlar alanı kaplayan yalnızlığı kovuyor.

"Lütfen bana biradan başka bir şeyin olduğunu söyle," diye mırıldanıyor Saskia sefilce.

"Bunu bana sorma ihtiyacı hissetmen çok üzücü." Sırıtarak arkamdaki dolaba uzanıp bir şişe şarap çıkarıyorum.

Ryder turtadan büyük bir ısırk aldıktan sonra, "Tadına varmak için kendini biraya maruz bırakmaya devam etmelisin," diyor, bir şekilde et, patates, bezelye ve sos tamamen iştah açıcı görünmüyor.

Cayden gözlerini tavana doğru deviriyor. "Ağzındaki yemeği göstermekten kaçınabilir misin?" Saskia ve Finnian'a fısıldayarak, "Onlar her tartıştığında iç," diyorum.

Finnian masanın altından elimi sıkıyor ama Saskia'nın yüzü kızarıyor. "Ölmek mi istiyorsun?"

Ryder Cayden'a kara bir bakış fırlatırken ben kadehime gülüyorum. "Bir adamın midesinden düşen iç organları gördün ama yemek seni eğlendiriyor mu?"

Finnian yumruğunu tahtaya vurarak tabakları ve çatal bıçak takımlarını tıkırdatıyor. "Masada iç organlardan bahsetmek yok."

"Ben ne zaman düşman oldum?" Ryder kuşkuyla bağıırıyor.

"Planlar değişti." Masadan kalkıyorum, içki oyununu unutuyorum, tabağımı ve kadehimi iki elimle kavıyorum ve şarap şişesinin boynunu ısııyorum, böylece Saskia ve ben yeniden doldurmak için yürümek zorunda kalmıyoruz. Kanepeye çöküp rahatlıyoruz, kadehlerimizi tokuşturup tekrar dolduruyoruz.

Mutfak, oturma odası ve yemek alanı birbirine bağlı, bu yüzden erkeklerden uzaklaşmamıza rağmen fazla uzaklaşmadık ve kesinlikle sessizliğe kavuşmadık. Ryder aniden ayağa kalkıp yemeğini kısa mesafeye taşıırken sandalyesi gıcırdayıyor ve karşımızda yere çöküyor. "Dökmeye devam et, günüşiği."

Bir yandan şişeden içerken bir yandan da ona bakıyorum. Finnian yanımdaki yere sıkışıyor ve Cayden şömineye en yakın sandalyeyi alıyor.

"Sorin için tarlaya birkaç keçi saldım," diyor Cayden.

"Yine de çok sevimliler." Finnian inliyor, ben de omzunu okşuyorum.

"Bir ejderha ava müdahale ettiğin için seni kovalarken sen de onları yakalamaya çalışabilirsin." Cayden başını yemeğinden kaldırmadan pencereyi işaret ediyor. "İzleyebiliriz."

Ryder, "Elowen çığlık atmaya başlar başlamaz sen de dışarıda onun kıcını kurtarıyor olacaksın," diye şaka yapınca Cayden kafasının arkasına vuruyor ve ikisinin de kahkahalara boğulmasına neden oluyor.

Hayat bir dizi andan oluşuyor ve bir dakika içinde değişebiliyor. Yarının, hatta bir sonraki saatin ne getireceğini asla bilemem-ölüm, trajedi ya da tamamen başka bir şey. Ama en kötü günlerimde, bazen birlikte olduğum insanlar her şeyi daha iyi hale getiriyor.

Biralar ve şaraplar bitip yorgunluk hepimizin üzerine çöktüğünde, "Size odalarınızı göstereyim," diyorum ve onları birkaç odaya ayrılan uzun koridora yönlendiriyorum. Eskiden yıpranmış olan halı

Bir zamanların parlak kırmızısı artık soluk bir pembe, büyük olasılıkla güneşten ağarmış ve botlarla yıpranmış. "Dolapta daha fazla battaniye ve her şöminenin yanında fazladan odun var."

Ryder tökezleyerek kendi odasına girerken karnını ovuşturuyor, Saskia da onunkinin yanındaki odaya yerleşiyor. Odalar sade, bir yatak ve şifonyerden başka bir şey yok ama idare eder. Finnian kapısını açar ve iç çeker. "O topaklı şeyi hiç özlemedim."

"Ölü gibi uyuyorsun ve eminim horultun yakında döşeme tahtalarını titretecek."

"Ben o kadar sesli horlamam." Kıkırdıyor ama ben yanıt vermeyince kısa sürede kesiliyor ve sessizlikte sırtışım büyüyor. "Ellie." Çocukluk lakabım ihanetle sırlıslıklam. "Nasıl olur da bana hiç söylemezsin?"

"Rahatlatıcı bir şey." Masumca omuz silkiyorum. "Büyük bir ayının yanında uyumak gibi."

Bana mantıklı bir düşünce üretme kapasitemi kaybetmişim gibi bakıyor ve ben de Cayden'i odama çekip kapıyı kapatırken kendi kendime kıkırdıyorum. "Yatak alıştığından çok daha küçük ve ayakların kenardan sarkacak ama-"

"Sorum değil." Kılıcını belinden çıkarıp oturuyor ve odamdaki kitap yığınlarına, sandalyeye ve duvarların köşelerinde sıkıldığımda yaptığım küçük resimlere bakıyor. Okuyarak geçirdiğim gecelerden kalma mumlarla kaplı komodininin üzerindeki bir kâseye seyrek mücevherler yığılmış. "Paramın yettiği ilk yer, fare istilasına uğramış bir binadaki gösterişli bir dolaptı."

Yüzümü buruşturuyorum. "En azından bir penceresi var mıydı?"

"Evet, ama sokakların pisliğini koklamak ya da bağırان sarhoşları dinlemek istemiyorsanız pek de lüks sayılmazdı."

"Kaç yaşındaydın?"

Kafasında hesap yaparken kaşları çatılıyor, düzeltmek için ileri uzanmamak için ellerimi iki yanıma yapııştırıyorum. "On beş civarı." Midem bulanıyor. "Bana öyle bakma."

"Sana hiç bakmıyorum." Gözlerimi kaçırıyorum ve kitap yığınlarına doğru ilerliyorum, parmaklarımı eski dostları selamlar gibi kitap sırtlarında gezdiriyorum.

"Yatağı paylaşmak ister misin?"

Sümbül'ün bu sabah yaptığı örgüyü çözüp saç diplerime masaj yaparken omzumun üzerinden bakıyorum. "Neden istemeyelim ki?"

"Burada hizmetçileriniz yok," diyor. "Bu yüzden Vareveth'te aynı yatağı paylaşmak istememiş miydiniz? Bir hizmetçi odamıza girip beni yerde uyurken görürse dedikodu çıkmasın diye mi?"

"Ah, doğru." Ayağa kalkıyorum, saçlarımı omuzlarımin arkasına atıyorum ve ellerimi kavuşturuyorum. Buradaki yatağı da çok daha küçük, yani birbirimize dokunmadan yan yana uyumamız mümkün değil. "Sana başka bir oda göstereyim."

"Beni yanlış anladın." Yolumu kesiyor ve ben piriç kapının tokmağını çeviremeden bileğimi tutuyor. "Ben bu odada kalıyorum. Ev korunmuyor, yabancı topraklardayız ve düşmanlarımız kilometrelerce uzakta olsa da hâlâ savaştayız. Güvenliğinizi riske atamam. Eğer sizi daha rahat ettirecekse yerde uyuyabilirim."

O kadar yakın ki, fırtınanın içinden geçtikten sonra ateşin önüne adım atmışım gibi hissettiren gözlerle bana bakıyor.

"Seni yerde yatırmayacağım."

Beni rahatlatmak isteyen yorgun bir gezgin gibi kendine çekiyor ama ben hâlâ karda mahsur kalmış durumdayım. Ailliard'ın sesi zihnimde bir döngü halinde yankılanıyor ve avuçlarımı kulaklarıma bastırıp çığlık atma isteğı uyandırıyor. Hayatta korkunç şeylerle yüzleştim ve yine de birinin beni hayatımda kalan tüm yıllar boyunca sevebileceğı fikri ve buna eşlik eden korku, nasıl yeneceğimi bilmediğim tek şey.

Gözlerimi indiriyorum ve bileğimi tuttuğ

yerden çekiyorum. "El-"

"Biraz yalnız kalabilir miyim? Yalnız kalmak istiyorum." Yalanın tadı dilimde acı. Tam önümde duruyor ama *onu özlüyorum*. Parmaklarım ve dudaklarımla yara izlerini takip etmeyi özledim. Onun kollarında rahat olma hissini özlüyorum. Hiçbir şey istediğim gibi olmadı ama yine de onu istiyorum.

Cayden'in üzerimde kimsenin sahip olmadığı bir gücü var ve kendi mutluluğuma karşı bir bariyer inşa ediyormuşum gibi hissetmekten nefret ediyorum, ama akılsızca taşları üst üste yığmaya devam ediyorum, kendime şu anda beni inciten şeyin beni bir daha incitemeyeceğini söylüyorum.

Kimse aşğılık bir yarattığı sevemez.

Aramızdaki sessizlik beni boğarken birkaç uzun süre bana bakıyor. Boğazımı bir kurdele gibi sarıyor, korkaklık ve acı birbirine dolanarak bir yay oluşturuyor. Kılıcına uzanıyor ve botları gıcırdayan ahşaba çarparak odadan çıkıyor. Evin ön kapısı kapanıyor ve göğsümdeki ağrıyı ovuştururken alnımı duvara bastırıyorum.

Burada öylece duramam, delireceğim. Ailliard'ın kalbi duvarlarda gümürdüyor ve Jarek bana akların nerede saklandığını söylediğinden beri aklımı kurcalayan şeyin kaynağını bulmam için beni çağırıyor. Tırnaklarımı avuçlarıma geçirip koridora adım atıyorum. Bir yanıma eve geri dönmek istemiyordum ama bunun kaçınılmaz olduğunu biliyordum.

Ay odayı görebilmem için yeterli ışıkla yıkıyor ve gümüşü ışınların içinde yüzen toz kokuyor. İçeriye adımımı atarken kolyemi zincirinden çekiyor, tanıdık ama bir o kadar da yabancı olan odanın çevresini tarıyorum. Aynı çatıyı paylaşmamıza rağmen burada kalan adamı tam olarak tanıımıyordum.

Sersemlemiş bir halde yatağın dibindeki tahta sandığı kaldırırken dizlerim sertçe yere çarpıyor. Katlanmış birkaç tunik iki yığın halinde mükemmel bir şekilde istiflenmiş ve birini alıp göğsüme tutarken kendimi bedenimin dışında izliyor gibiyim. Dişlerimi kan tadı alana kadar dudağıma batırıyorum, tuniği sandığı geri atıp kapağını kapatıyorum.

Kalçamdaki kesik iyileşti ama Ailliard'ın tırnaklarını yaraya geçirdiğini hatırladığımda taze yara izi zonklıyor. Öyle bir kötülük, öyle bir nefret besliyordu ki, ben burada onun lanet tuniğine sarılıyorum.

Ayağa kalkıp odanın içine doğru garip bir şekilde uzanan şifonyerin etrafından dolanırken kanım donuyor. Biri çıkana kadar ellerimi döşeme tahtalarına bastırıyorum. Onu kaldırmadan önce derin bir nefes alıyorum ve yavaşça gevşek parmaklarımdan kaymasına izin veriyorum.

Midem bulanıyor ve sanki zihnime kazınan görüntüyü silecekmiş gibi gözlerimi sıkarak içindekilere bakmamaya zorluyorum kendimi. *Neden?* Neden bana ihanet etti? Hangi gün benimle kaçtığı için pişman olduğuna karar verdi? Hangi gün bana baktı ve ölmesini isteyen bir krala verdiği değerden daha fazlasını bana veremeyeceğini anladı?

Gözyaşlarım bir fırtınanın başlangıcı gibi etrafımdaki tahtaya çarpıyor ve parmaklarımı çocukken saçıma taktığım kurdelelerin üzerinde gezdirirken onları yüzümden silme zahmetine girmiyorum. Saç örgülerime renkli bir şeyler takmadan hiçbir yere gitmezdim. Ailliard bunu biliyordu ve her baskına gittiğinde benim için yeni bir renk getirirdi.

Bana okumayı öğretmek için kullandığı bahçecilik el kitabının eski sayfalarını çevirirken bir hıçkırık çerçevemi sarsıyor. Vücudumun her santimi o kadar kötü titriyor ki kelimeleri bile okuyamıyorum, bu yüzden onu bir kenara bırakıp bana hediye ettiği lavanta ve beyaz kumaştan yapılmış ilk elbiseyi çıkarıyorum. Büyümeden önce neredeyse içinde yaşamıştım. Her şeyi yere atıyorum, sanki gözyaşlarımı durduracakmış gibi avuçlarımdan topuklarını gözlerime bastırıyorum, ama daha fazlası şiddetli dalgalar halinde benden akmaya devam ediyor.

Nefes alışıma hızlanıyor ve görüşüm bulanıklaşıyor. Kendimi sakinleştirmeye, duygularıma yenik düşmemeye çalışıyorum ama onlar beni alt ediyor ve karanlık derinliklere sürüklüyor. Beni esir aldıklarında kaçış yokmuş gibi hissediyorum. Boğazımı tırmalıyorum, görünmez bir ilmiği çıkarmaya çalışıyorum ama nafile. Kendime kızarak tüm eşyalarımı elbisenin üzerine yığıyorum ve katlıyorum.

Artık burada kalamam.

Evin arka tarafına doğru ilerleyip kapıyı iterek açarken botlarım vuruyor, topuklarımdan üzerinde dönmeden önce çocukluğumu bahçeye fırlatıyorum. Bana Ailliard'ı hatırlatan her şeyi alıyorum: giysiler, battaniyeler, botlar, her zaman kullandığı fincan, aylarca biriktirdikten sonra ona aldığım hançerler, yemek masasındaki koltuğu.

Göğsüm endişe yerine efordan kabarana kadar durmuyorum. "Sorin!" Sesim bir törpüden öteye geçmiyor ama zümrüt yeşili pullarının tanıdık görüntüsü beni rahatlatıyor. "Hepsini yak!"

Alevler yığını yutar, ancak geçmişin simgelerini yok eden ateş değildir; şimdiki zamandır.

BÖLÜM
ON DÖRT
Cayden

Kar etrafımda dönerken, yoldaki birkaç kişi yola çıkmadan önce tamamlamaları gereken son dakika işlerine geri dönmek için adımlarını hızlandırmadan önce durup baktıklarında kafamı kaldırmaya zahmet etmeden WHETSTONE'u kılıcım boyunca yönlendiriyorum. Ayrılabilceğimiz ana kadar saniyeleri sayıyorum. Sabrım yıpranmış bir ip parçasına tutunuyor ve öfkem içimde bir fırtına gibi esiyor.

Ön verandadan öteye gitmeyi başaramadım. Dikkatimi dağıtmak istememe rağmen Elowen'ı korumak benim görevim. Anlaşmamızı yaptığımızda ona bir yemin ettim ve bu yeminden dönmeyeceğim. Şiddet hayatımı şekillendirdi ve sessiz anlarda bile ortaya çıkmasına hazırım. Vareveth halkı *Ravaryn'in iblisi* terimini icat etti, ancak bazen bir tanesinin beni çocukken gerçekten ele geçirdiğini ve ruhumu yavaşça kemirdiğini düşünüyorum. Adım korku içinde fısıldanıyor, gölgelerle örtülüyor ve kana bulanıyor. Biri evin yanından geçiyor, devriye gezen Vareveth askeri adımlarını hızlandırırken botlar karda çitirdiyor. Tüm dikkatimi onlara vermek için bileme taşını yanıma bırakıyorum. "Efendim, bu Kraliçe. O."

Kılıcımın kabzasını kavrayıp evin arka tarafına koşuyorum ve acısının kanıtlarını hemen görüyorum. Küller kışın öptüğü toprakta sürükleniyor ve kıvılcımlar alevlerin üzerinde yükseliyor. "Kraliçeyi içeri sokana kadar hiçbir asker buraya geri gelmeyecek," diye bağıriyorum omzumun üzerinden.

Ayak sesleri buzla kaplı ve sivri dağlarla çevrili bir göle doğru ilerliyor. Mükemmel yüzeydeki tek kusur, siyah kayaların üzerinden fışkıran şelalenin altındaki boşluk.

Elowen kıyı boyunca adım atıyor, rahatlamak istercesine kollarını kendine sarıyor. Acaba kaç kez sessizliğe gömülüp kendine sarıldı ve yanında onu tutacak birinin olmasını diledi. Lanet olsun, üzerinde palto bile yok ve yaklaştıkça titremesi daha da belirginleşiyor. Uzun mavi tuniğinin çan kollarına işlenmiş altın ejderhalar o hareket ettikçe parlıyor. Tuniğin önü açık kalıyor ve bıçakla kaplı bacakları, kalçalarından aşağıya doğru bir çizgi halinde inen daha narin işlemelerle ortaya çıkıyor. Sorin ondan çok uzakta değil, binicisini izlerken kanatlarını hışırdatıyor ve ayaklarını yere vuruyor.

Ona ulaştığımda paltomu çoktan çıkarmıştım ve paltomu ona sardığımda kafasını kaldırdı. "Ne oldu? Neden ağlıyorsun?"

Paltoyu yırtıp göğsüme doğru iterken dudaklarından vahşi bir hırıltı dökülüyor. "Seni burada istemiyorum."

Uyumuyor. Zar zor yemek yiyor. Çoğu zaman zihninin içinde kayboluyor ve benim onu bu durumdan kurtarmam gerekiyor. Paltoyu tutuyorum, karda düşmesine izin vermiyorum çünkü bu lanet şeyi ona giydiriyorum. Ağzını kapatıyor, gözleri eve dönerken korkuyla açılıyor. "Seni benden başka kimse duyamaz. Geçmişte istediğinde seni rahat bıraktım ama artık b i r a k m ı y o r u m çünkü belli ki işe yaramıyor."

"Beni incitemezsin ve her düşüncemi bilemezsin." Gözyaşlarının bir kısmını öfkeyle siliyor.

"Benimle konuşmazsan hiçbir şeyi düzeltemem."

"Seninle konuşmak mı?" Tiz bir sesle gülüyor. "Senden istediğim ve önemini vurguladığım tek şey iletişimdi ve sen beni düşmanlarla dolu bir odada gafil avladın, bu yüzden orada durup benimle sanki bocalayan benmişim gibi konuşamazsın." Nefesi dudaklarının önünde bulutlanıyor ve kısa soluklarla dışarı çıkıyor. "Belki de sana bakmak bana acı verdiği için mesafe talep ettiğim hiç aklına geldi mi?" Göğsümde şimşekler çakıyor, nefes almakta zorlanıyorum ama yüzüme yansımaya izin vermiyorum. "Sen her zaman güç istedin ve ben senin piyonun olmayacağım."

"İşte bu yüzden seni kraliçem yaptım." Öne doğru bir adım atıyorum, bana karşı mücadele ederken kollarını ceketin içinden geçirmeye zorluyorum. Onu serbest bırakmadan önce alçak bir hırıltıyla "Üzerinde kalsın," diyorum. Güneş doğana kadar benimle savaşılabir ama ısınmadan olmaz. Başka bir an olsa, üzerindeki elbisenin büyüklüğüne gülerdim ama gülümsersem beni hadım edeceğini hissediyorum. "Kafanın içinde, evlilik maddesini kral olmayı senden daha çok istediğim için kullandığımı söyleyen ses bana ait değil."

İrkiliyor, kollarını tekrar göbeğinin etrafında sıkıyor. "Ailliard hakkında konuşma."

"Adını söylemedim, aşkım." Başını tekrar sallıyor ve Ailliard'ın şu anda orada olup olmadığını merak ediyorum. Çok sevdiğim birinin kendini nasıl bu kadar kötü görebildiğini asla anlayamayacağım. "Hayatta çok daha kötü pozisyonlarda bulundum, bu yüzden evet, kral rolünü üstlendim ve ne gerekiyorsa yapacağım. Neredeyse hiçbir şeyim olmadan doğdum ve kendimi tuğla tuğla yeniden inşa etmeden önce o bile elimden alındı. Eğer kral olmakta başarısız olursam, hatta bocalarsam ve düşmanlarımıza istismar edebilecekleri bir fırsat veririm, sizi kaybederim. Bırakmak istemediğim her şeyi kaybederim. Benim önceliğim ve korumam gereken sensin, bir taht ya da krallık değil."

Keskin bir nefes alıyor ve göğsünü ovuşturuyor, başını sallarken gözlerini sıkarak kapatıyor. Yılların şartlandırması ona kendisini sadece sevgi veren ve asla sevgi almayan biri olarak görmeyi öğretmiş. Verecek bir şeyi kalmayana kadar kendinden parçaları bir tepside sunacak, ama bu benimle bitecek.

"Taç bir süstür, yaldızlı bir yalandan başka bir şey değildir. Bir kılıç karşısında hiçbir değeri yoktur ve sadece ordular onu bir hükümdarın başında tutar. Gölgede kalmış olabilirim, ama onlardan hüküm sürdüm ve dünyanın onayına asla ihtiyacım olmadı. Güç verilmez, alınır."

Hıçkırıyor ve bu içimde bütün olduğunu bilmediğim bir şeyi kırıyor. Bir adım öne çıkıyorum, yanaklarını ellerimle çerçeveleyerek öfkesini riske atıyorum. Geri çekilmiyor ama yaklaşıyor da. "Sana sahip olmak için bir krallığı fethettim. Tek yolu buydu."

"Eagor'u manipüle ettin. İstediyinizi elde etmek için etrafınızdaki herkesi manipüle ediyorsunuz." Göğsümü itiyor, onu açıkça yormasına rağmen öfkesi geri dönüyor. "Kolay bir hedef olmalıydım. En iyi arkadaşı dışında aşkı hiç tanımamış bir kadın. Ayı bir ipte sallandırdın ve ben de bir aptal gibi ona tutundum." Sonraki sözlerini dişlerinin arasından hırıdayarak söylüyor: "Sırf seninle olmak istiyorum diye gözlerimi kapatıp hak etmediğim bir muameleyi kabul etmeyeceğim."

"Seni manipüle ettiğimi mi düşünüyorsun?" İnanamayarak soruyorum ve bir elimi yüzümde gezdiriyorum. Elowen'in öfkesi soğuk ama kalbi sıcak ve hafif. Şiddetle seviyor ve bu yüzden derin acılar çekiyor. Onunla ilgili hiçbir şeyi değiştirmek istemiyorum, sadece o kalbi koruyan kişi olmak istiyorum. Benimle güvende olmasını istiyorum. "Seni manipüle ediyor olsaydım, ejderhalarını serbest bırakmadan önce benimle evlenmeni talep ederdim, bunu yapacağını biliyordum. Lanet olsun, Elowen. Seni manipüle etseydim, bu süreçte kendimi mahvetmezdim. Geçen her saatin aramızdaki mesafeyle geçtiğini bilerek işkence çekmezdim."

Başını sallamaya devam ediyor, hayal kırıklığı yüz hatlarından belli oluyor. Hayatı boyunca ona boş sözler söylenmiş; ne söylersem söyleyeyim şüphe duyduğu için onu suçlayamam. Kalçasındaki ejderha hançerini kınından çıkarıyorum ve parmaklarını kabzanın etrafına sarıyorum, benimkileri onunkilerin üzerinde tutarak bıçağı boynuma dayıyorum.

"Ne yapıyorsun?!"

"Görünüşe göre bir çıkmazdayız." Eli kavrayışımın altında titriyor ama sağlam duruyorum. "Yaptıklarımın dolaylı benden gerçekten bu kadar nefret ediyorsan öldür beni. Sana karşı hiçbir pişmanlığım yok ve başkasının eliyle ölmeyi reddediyorum. Seni gördüğüm andan beri yavaş yavaş ölüyorum, bu yüzden sonumu getirecek kişinin sen olması uygun görünüyor. Yaşadığım sürece benden asla kurtulamayacaksın ve ölürken bile sana musallat olmak için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Parmaklarını bıraktıktan sonra bıçak boynuma dayanıyor ve ben de keskin kenara doğru eğiliyorum. Elowen keskin bir nefes alıyor ve ben eğilip parmaklarımı buklelerinin arasından geçirirken göğsü kabarıyor, kan tanecikleri tenimden aşağı damlamaya başlıyor. Gözleri bıçakla benim bakışlarım arasında gidip geliyor, dudaklarım onunkilerin bir santim üzerinde gezinirken kaşları düğümleniyor.

"Seçiminizi yapın Sirantia, çünkü benim seçtiğim tek şey sizsiniz."

Yanaklarından süzülen her bir damla gözyaşı etime saplanan bir başka bıçak gibi. "En kötüsünü bilmek ister misin? Bana kral olmak istediğini söyleseydin, senin için savaşırdım. Eğer istediğini elde edeceksen seninle evlenirdim. Benim ve ejderhalarım için yaptığın onca şeyden sonra, evlenirdim."

"Böyle olmasını istemedim." Sadakatim kana bulanmış olabilir ama her zaman onun sadakati olmuştur. Elowen hayatımdaki ışık, tek iyi yanımdır. Kargaşanın içindeki sessizlik. "Hak ettiğin adam olmak için kendimi sunağında binlerce kez feda edeceğim, her zaman yetersiz kalacağımı biliyorum çünkü senin için yeterince iyi bir adam yok."

Sessizliğini koruyor, ay ışığı yanaklarından aşağı nehirler gibi akan gözyaşlarını aydınlatıyor. Gözyaşlarından nefret ederim, beni her zaman rahatsız etmişlerdir, ama bunlar beni bunu düzeltmek için vahşi bir çaresizlikle dolduruyor. Tek istisna o ve bunu nasıl başardığı hakkında hiçbir fikrim yok. Sorin onun etrafında kıvrılıyor,

boğazının derinliklerinden kederli sesler çıkarıyor. Elowen'in zaman zaman onları sakinleştirmek için mırıldandığı melodiye benziyor.

Bunu fark etmiş olmalı çünkü bıçağı yanına bırakırken tekrar hıçkırmasına neden oluyor. "Bunu yapamayacağımı biliyorsun. Ne olursa olsun yapamam."

"Gel buraya," diye mırıldanıyorum onu havaya kaldırıp bacaklarını belime dolamadan önce. Eve doğru yürürken bana doğru yığılıyor, sanki o da benim kadar çaresizmiş gibi bana sıkıca yapışıyor. Onu koridordan geçirip yatağa yatırdığımda vücudu titremeye devam ediyor. İhtiyacım olan tenekeyi bulmak için çantamı karıştırmadan önce ateşe bir kütük daha ekliyorum ve Elowen'in çenesini yukarı kaldırıyorum. "Sana çay yaparken yatağa hazırlanman için birkaç dakika vereceğim. Bir şeye ihtiyacın olursa seslenmen yeterli."

Başını sallıyor, gözleri kuru ama bayıldığım canlılıktan yoksun ve ayrılmadan önce dudaklarımı alnına bastırmaktan kendimi alamıyorum. Bronz çaydanlığı hala yanmakta olan ateşin üzerine koyarken, birini, bir şeyi, herhangi bir şeyi boğazlamak isteyerek başımı sallıyorum. Teneke mutfak tezgâhında takırdıyor ve başımı ellerimin arasına alıyorum. Elowen ne kadar kızgın olursa olsun, benden benim kendimden nefret ettiğimden daha fazla nefret edemez.

Koridorun sonundaki kapı gıcırdayarak açılıyor ve yüzümdeki duyguyu silerek omurgamı dikleştiriyorum. Finnian gece kıyafetleriyle virajdan içeri giriyor ve boynuma bakıyor. "Bilmek istiyor muyum?" "İstesen bile sana söylemezdim."

Okumak için kutuyu eline alırken kıs kıs gülüyor. "Papatya ve lavanta mı?" "Anksiyeteye iyi geliyormuş."

"Senin için mi?" diye soruyor, cevabı bilmeme rağmen, bu yüzden soruyu bir yanıtla onurlandırmıyorum. "Kız kardeşime aşkınsın."

Tanrım, bu grupta kimse kendi işine bakmıyor mu? Aşk bence en bencilce duygudur. Birinin sizi sevmesini sağlarsınız ve bu süreçte onu mahvedersiniz. Aşk ailemin ikisini de mahvetti.

Kader aşkı bir silah gibi kullanır ve ardında sadece trajedi bırakır.

Bir kupa bulmak için arkamı dönüyorum ama Finnian ben arkamı dönene kadar ortadan kaybolmuyor. "İnkâr etmemi bekliyorsan nefesini tutma. Eğer o kadın bu gece bir damla daha gözyaşı dökerse, birini öldürmek zorunda kalacağım."

Finnian usulca güler. "Garip bir şekilde senin gibi birine sahip olduğu için mutluyum. O geceden önce Ailliard'ı öldürmediğine şaşırdım."

Omuz silkiyorum, şu lanet olası kazanın bir an önce kaynamasını dileyerek. "Tehdit ettim." Finnian'ın kaşları havaya kalktı. "Bundan hiç bahsetmedi."

Bir duvara yapışmış haldeyken kusmanın eşiğine geldiğini itiraf edecek çok fazla erkek yoktur. "Elowen ve ben Kallistar Hapishanesi'nden döndükten sonraydı. Ona daha nazik davranmaya başlamazsa boynunu kıracağımı ve bunu bir binicilik kazası gibi göstereceğimi söyledim."

"Bu onun davranışlarındaki değişikliği açıklıyor," diye mırıldandı Finnian. "Bunu yıllar önce yapmalıydım."

Finnian'ı üzersem Elowen'in bundan nefret edeceğini bildiğim için karşılık vermekten kendimi alıkoyuyorum. Eğer rahatlamak istiyorsa Ryder'ı uyandırmayı tercih ederim. Aramızda açık ara daha arkadaş canlısı olan o ve bu durumla benden çok daha iyi başa çıkacaktır. "Eğer ona gitmek istersen odasında."

"Onun ihtiyacı olan ben değilim." Bana sert bir bakış attı. "Elowen doğası gereği intikamcı değildir. Karanlığıyla doğmadı, öyle yaratıldı. Göğsünde en nazik kalplerden biri atıyor ve bu savaş bittiğinde onun kendisi olmasına izin veren bir dünyada yaşamayı dört gözle bekliyorum. Zorlanmasaydı eline bıçak alacağını hiç sanmıyorum."

Çaydanlık ısıklık çalıyor ve ben de çay yapraklarını buharlı suya batırıyorum. En tehlikeli insanlar öfkeyle doğanlar değil, bir şeyin ya da birinin intikamını almak için ölümcül olanlardır. Motivasyon sizi dünyaya karşı keskinleştiren bir bilek taşına dönüşür. "Aestilian güçlerinin komutanı olmanı istiyorum. Sana bu görevi verebilecek tek yetkili kişi Elowen, ama kabul edeceğini biliyorsun."

Hışırtılı fısıltısını duyduğumda salona doğru yürümeye başlamıştım bile. "Neden?"

"Elowen bana hep sen olmasaydın sürgünden kurtulamayacağını söyler." Olduğum yerde durup omzumun üzerinden bakıyorum. "Aestilian Komutanı olmayı hak eden biri varsa, o da sensin."

Finnian yavaşça göz kırıyor ve ben de haberi sindirmesi için onu yalnız bırakıyorum. Elowen bu konuda onunla konuşabilir ama Finnian'ın sadakati tartışılmaz. Bu bana Ryder ve Saskia ile paylaştığım bağı hatırlatıyor. Ben büyüdüm

yanlarında oldum, onlarla mücadele ettim, güçlerini öğrendim. Bu yüzden Vareveth'in Komutanı olduğumda ikisini de terfi ettirdim.

Hatırlayabildiğimden çok daha fazla insanın canını yaktım, yüzlerinin içimdeki karanlıkta kaybolmasına izin verdim ama Elowen'inki hâlâ duruyor. Kapıyı iterek açıyorum ve yatak başlığına yaslanmış otururken kırmızı gözlerini ve etrafına dökülen koyu renk buklelerini gördüğümde göğsümde bir şeyler sıkışıyor.

"Ben-"

"Var olan en güzel kadın mı?" Sözümlü keserek kupayı ona uzattım. "Benden asla özür dileme."

Kupayı burnuna götürüyor, bir yudum almadan önce çiçeksi aromayı içine çekerken gözleri kayarak kapanıyor. Botlarımı tekmeleyip gömleğimi bir kenara fırlatıyorum ve yüzümü ona dönmek için yatağa oturuyorum. Parmağıyla bardağın kenarında geziniyor, sanki bir cevap arıyormuş gibi suya bakıyor.

"Çocukluk eşyalarımın bazılarını aflare sakladığı bölmede tutuyordu. Eşyalarıyla birlikte onları da yaktım." Burnunu çekiyor. "Denemiş olsa bile beni sevmeydi."

"Seni sevmemesi onun bir yansıması, senin değil. Değerini, denese senin yarın kadar bile iyi olamayacak birine dayandırma," diyorum. "Seni sevmeyi için aptalın tekiydi."

Bir yudum daha alıyor, sertçe yutkunuyor ve dudaklarını yalıyor. "İronik olan şu ki, bir keresinde bir av yapmadığımda beni cezalandırdı. Çocuktum, en fazla on iki yaşındaydım ve Ailliard bir geyik ile yavrusunu gördüğüm bir av partisi düzenlemişti. Bıçaklarımı yere bıraktığımda bana öfkelenmişti ve kafamı bir kayaya çarptığında herkese tökezlediğimi söyledi. Hatta beni ikna etti. Finnian beni eve taşımak zorunda kaldı." Ellerim bir kılıç kapmak için kaşınıyor ama hedef yok. "Ondan sonra ormanda geyiklerin izini sürdürdüm ve ikisini de gözümün önünde kanlarını akıttı, sonra da yemeye zorladı." Gözlerini benimkilere diyor. "O geyikler için kendi amcam için duyduğumdan daha fazla pişmanlık duyuyorum ve bana yaptığı her şeyi, bana söylediği her şeyi düşündüğümde zihnim karmakarışık oluyor. Kendi anılarım bile güvenilir bir kaynak değil çünkü neyi manipüle ettiğini bilmiyorum."

"Ölmeyi hak etti." Ölümü karşıladığımda, Ailliard'ı cehennemde bulacağımdan ve yaptığı her şey için ona işkence edeceğimden emin olacağım. Yatağa Elowen'in yanına kayıyorum, onu göğsüme doğru çekiyorum ve parmaklarımı saçlarının arasından geçiriyorum. Yorgun olmalı çünkü hiç karşı koymuyor ama yatak zaten dokunmadan paylaşmamız için çok küçük. Bacağını benimkinin üzerine örtüyor ve bastığı her yer tenimi yakıyor. Hayatta onu hak edecek hiçbir şey yapmadım ama yine de dinlere rakip olabilecek bir bağlılıkla onu istemekten kendimi alamıyorum. "Elowen, sana yemin ederim, bu dünyada sana zarar veren herkes çığlık atarak ölecek."

Başını kaldırıp bana bakıyor, akılsızca yaralarımın birinin izini sürüyor. Tanrım, o gözler. Sanki kalbime bir bıçak saplıyor ve ben onun yokluğunda hiçbir rahatlama hissetmiyorum. "Bana ihanet etme."

"Sana olan sadakatim asla bitmeyecek."

BÖLÜM
ON BEŞ

Elowen

Bir gök gürültüsüyle uykunun pençelerinden kurtuluyorum. Gözlerimi açıyorum ve perdelerin arasından sızan güneş ışığını fark edip bunun gök gürültüsü değil, Saskia olduğunu anladığımda yastığa doğru inliyorum. "Kalk!"

Yumruğu kapıya vurmaya devam ediyor ve böyle devam ederse muhtemelen o lanet şeyi kırıp geçecek. Eagor'u devirdiğimizden beri hiç bu kadar iyi uyumamıştım ve yorgunluğum beni rüyalarım zincirleyen zincirler gibi aşağı çekmeye devam ediyor. Uyuyabildiğim yetersiz uykudan kaçındığım noktaya kadar kabuslarla boğuşuyorum, ama dün gece bir kez bile uyanmadım.

"Siktir git, Sas," diye homurdanıyor Cayden kolunu etrafımda sıkarken. Sesi sabahları daha da derin ve törpülenmiş oluyor ve tenime karşı şehvetli sözler mırıldanırken boynumu öptüğü anılar aklıma geliyor. Yataktan kalkmalıyım; bu kesinlikle yapılacak en akıllıca şey, ama aynı zamanda yapmak istemediğim bir şey. Cayden hiçbir şeyi kaçırmıyor ve yüzüm ona dönük olmasa da uyanık olduğumu ve hareket etmediğimi biliyor. Gecenin bir vakti yer değiştirmiş olmalıyız.

Derin bir nefes alıyorum ve masumca geriniyormuş gibi yaparak ona doğru eğiliyorum. Lezzetli bir inilti sırtımı titretiyor. "Elowen," diye uyarıyor.

"Hmm?" Kalçalarımı tekrar geriye bastırıyorum ve sert uzunluğu içime giriyor. Battaniyeye tutunuyorum ve nefesimi sabit tutmaya odaklanmaya çalışıyorum.

"Lanet olsun," diye tıslıyor saçlarımın arasından ve elini karnımın üzerinde gezdiriyor. Başka hiç kimsenin dokunuşunu arzulamamıştım ve o yakınımdayken ona karşı koymak imkânsız. Zihnimin sakinleştiği tek anlardan biri onun kollarının bana sarıldığı andır. Cayden sanki ayrılacağımız ve birkaç saniye daha savaşaacağımız andan yakınıyormuş gibi bana dokunuyor. Terliğimi sıkıyor, istemeden de olsa kumaşını bacaklarımdan yukarı sürüklüyor. Uyluklarım tüy gibi hafif bir hisle birbirine bastırıyor ve biri kapıya tekrar vurduğunda bu beklenti boğazımda muhtaç bir inilti yaratıyor.

Dudaklarını boynumun sütunu boyunca gezdirirken diğer elini ağzımı kapatmak için kullanıyor. Ona daha fazla erişim sağlamak için başımı eğiyorum ve tenimde yavaş daireler çizmek için kayışımdaki tutuşunu gevşetiyor. "Benim için sessiz kal aşkım," diye fısıldıyor ve en hassas noktayı ısıtıyor, izini bırakırken dilini üzerinde gezdiriyor. Eli başka bir iniltiyi bastırıyor ve daha fazlası için çaresizliğim inanılmaz derecede güçleniyor.

Kapıya vurmaya devam ediyor, ardından sinirli bir homurtu geliyor. "Geri döneceğim," diyor Saskia koridorda sinsice ilerlemeden önce.

Cayden ağzımı bırakıyor ve kulak mememi kemiriyor. "Lütfen." Sesimi alçak tutuyorum ki diğerleri kâğıt inceliğindeki duvarlardan duymasın. "Kendimizi inkâr etmeyi bırakırsak belki birbirimizin yanında olmak daha kolay olur."

Eli karnımdan göğsümü avuçlamak için ilerliyor ve parmaklarındaki nasırlar beni ürpertiyor. Başparmağını meme ucumun üzerinde yoğurup fırçalarken hareketleri durgunlaşıyor. Kıkırdaması dilimde eriyen bir top çikolata gibi sıcak ve zengin. "Sence bu kadar basit olacak mı?"

Hayır, ama bunu yüksek sesle itiraf etmek kulağa aşağılayıcı geliyor. "Evet."

"Elowen." Sesiyle ismimi okşuyor, her heceyi tamamen kendine saklamak istediği bir sır gibi söylüyor. "Duygularım basit bir dokunuşla silinebilseydi, seni hak ettiğimden daha fazla arzulararak delirmezdim, ama ne istediğimiz konusunda aynı fikirde değiliz."

Ayağa kalkıp bacaklarını yatağın üzerinde sallarken sıcaklığını yitiriyor. Sabah ışığı sırtındaki kabarık kırmızı yara izlerini ve kaburgalarından aşağıya doğru inen yıldız parçalarını aydınlatıyor. Gerinirken sırt kasları esniyor ve bir elini dağınık dalgalarının arasında gezdiriyor.

Boğazımı temizliyorum ve reddedilmenin acısını görmezden gelmeye çalışarak sırtımı yatak başlığına yaslıyorum. Sadece birkaç dakikalığına olan biten her şeyi unutmak istiyorum. "Ne demek istiyorsun? Ne istiyorsun?"

"Benden neden şüphe ettiğini anlıyorum. Dün gece güvenini sarstığımı açıkça belirttin ve bunu onarmak benim önceliğim." Omzunun üzerinden bakıyor. "Çünkü seninle her şeyi istiyorum El ve bundan daha azını kabul etmeyeceğim, bu noktaya gelmemiz yıllar alsa bile."

"Yıllar mı?" Gözlerimi yavaşça kırıştıtarak yankılıyorum, ama sadece bir kez başını sallarken yüzündeki değişmeyen ciddi ifade değişmiyor. "Gerçekten öyle diyorsun."

Dudaklarını yalıyor ve elini yanağına koymak için öne doğru uzanıyor. "Tek istediğim, zihnini sana savaş açmaya başladığında bana ön saflarda yer vermen."

Bir gülümseme dudaklarını yukarı çekiyor ve gözleri yumuşuyor. Sanırım çoğu erkek düşüncelerini dudaklarının ardına hapsetmemi isterdi ama Cayden asla. Her kelimeme ve duyguma sanki sadece ona aitmiş gibi tutunuyor. "Tamam asker."

Ağzının bir köşesi yukarı kıvrılırken yanağında bir gamze derinleşiyor ve yataktan kalkmadan önce alnını öpmek için öne eğiliyor. Ağırılığının altında zemin gıcırıyor ve yemek odasında bir sandalye yere sürtünüyor, ardından yine ayak sesleri geliyor.

"Birbirinize uzun uzun bakarak yeterince zaman geçirdiniz mi?" Ryder bağılıyor ve Cayden başını tavana doğru eğip iç çekiyor.

Cayden, "Kendini dışlanmış hissetmemen için bir ayna bulacağım," diye karşılık veriyor.

Ryder kapının arkasında durduğunda gölgeler dans ediyor, ama sesini alçaltarak ahşabın arasından fısıldıyor. "Lütfen dışarı çık. Finnian uyanık değil ve Saskia geride kaldığını hissettiği bir görev listesi olduğunda korkunç oluyor."

Cayden pantolonunun büzgüsünü bağlarken bana düz bir bakış atıyor. "Pencereden gizlice kaçabiliriz." Yorganı üstünden atarken gözlerini deviriyorum. "Oh, bugün çok eğlenceli olacak."

BÖLÜM
ON ALTI

Elowen

DAĞIN ZİRVELERİNDEN İNEN SOĞUK **BİR** RÜZGÂR, üzerimize bir tutam kar serpiyor. Ağaçların tepeleri sallanıyor, uzuvları sonsuz, dolambaçlı bir labirentte birbirine sürtünüyor. Sorin kükrüyor ve yalnız sesi vadide yankılanıyor.

"Sence diğerlerini özlüyor mudur?" Yolda kol kola yürürken Finnian soruyor.

"Büyük ihtimalle. Doğduğundan beri onlardan ayrı kalmadı." Sorin'in huzursuz daireler çizerek uçmasını izlerken Saskia'nın dünkü sözlerini hatırlıyorum. "Ejderhalar eski büyüden doğar; belki de toprakta kalan tanrı büyüsunü hissedebilir."

"Tanrılara inandığını sanmıyordum."

"Onlara tapmıyorum ama dünyada sihir var." Ben doğmadan önce, insanların ejderhalar hakkında aynı şeyleri söylediğine eminim. Onlar efsanelerde ve masallarda kaybolmuş efsanelerdi, ebeveynlerin çocuklarını yatırıırken anlattıkları yaratıklardı. "Dünya her gün değişiyor, başkalarının imkânsız gördüğü yeni olasılıklar yaratıyor. Gerçekliği tanınmaz hale getirmek için tek bir kişi yeter, iyi ya da kötü."

Finnian ürperir. "Hayatım boyunca tanrısal topraklarda yaşadım ama en azından buradayken ayinlere biraz ara vermiş oldum."

"Törenler sırasında ahırda saklandığını sanıyordum."

"Annemin yanından ayrılabilircek yaşa geldiğimde." Gözleri çevredeki ağaçları tarıyor. "Ondan önce saatlerce ilahi dinlemek zorunda kalıyordum."

Geçmişi hakkında konuşmanın onun için zor olduğunu bildiğimden elimi koluna koyuyorum. Bir klan evini yaktığında kaybettiği ailesi. "Asena ve Ophir'in ilahilerini sınırlamaya çalışacağım."

"Teşekkür ederim," diye iç geçiriyor, sesi samimi geliyor. "Blade bizimle geliyor. Dün demirhaneyi toplamasına yardım ettim ve Ladislava'da çalışmak istediğinden bahsetti. Sanırım mümkün olduğunca çok silaha ihtiyacımız olacak."

Blade, Finnian'ı on üç yaşından büyük değilken kanatları altına almıştı ve sanırım tahliye edilmeseydik sonunda demirhaneyi devralacaktı. "Bir ay dolmadan syndrillerin içinde yüzüyor olacak."

Hayatımızı eğitimle geçirdiğimiz hedef alanında durduk. Finnian'ın büyüyen formuna uyum sağlamak için hepsi farklı boyutlarda olan birkaç yayla atış yapmasını izledim. On yıldan uzun bir süre önce tanıştığımızdan beri neredeyse her günümüzü birlikte geçiriyorduk ve bu, onunla yolumuza çıkan her şey arasında durmak anlamına geldiği için dünyaya meydan okuyordum.

Aestilian büyüdüğüm yerdı ama Finnian benim evimdi.

Hüzünleniyor ve acaba benim yerimde duran daha genç bir versiyonumu mu görüyor diye merak ediyorum. "Ailliard'ın ihaneti senin için Estilian'ı zehirledi mi?"

Burada kendimi hiçbir zaman gerçekten mutlu hissetmedim. İntikam ihtiyacım her zaman buranın sunduğu güvenlikten daha ağır bastı. Ben kemerimden sarkan bıçağı kınından çıkarırken Finnian yayına bir ok takıyor. Saman balyalarının arasında kırmızı boyalı hedefler göze çarpıyor ve ben ilk bıçağımı fırlatıyorum. "Burayla barıştım ama artık bir bariyerin arkasından izlediğim dünyanın bir parçası olmanın nasıl bir şey olduğunu bildiğim için burada kalamam."

"Onu özlüyor musun?"

"Hayır." Ailliard'ın ölümünün yasını tutmak için kendime izin vermem gerekiyordu. Sanki kırık bir vazoyu çıplak ellerimle bir arada tutmaya çalışıyormuşum, umutsuz bir görev üstlenirken sürekli kesiliyormuşum gibi hissediyordum. Tamamen kırılmasına izin vermeli ve bir daha asla bütün olamayacağını kabullenmeliydim. "Yaptıkları ölümüne neden oldu ve boynuna bıçak dayandıktan sonra onu asla bir hücrede tutmazdım."

İkinci bıçak hedefin ortasına batarken güneşte parlayan gümüş bir kasırgaya dönüşüyor. Finnian ve ben silahlarımızı almak için saman balyalarına doğru yürüyoruz ve o dirseğiyle beni dürtüyor. "Benim adıma canileşmeni her zaman sevmişimdir. Kızgın bir kedi yavrusunun tıslaması gibi."

"Biliyorsun, kafadaki her düşüncüyü dile getirmek zorunda değilsin."

Parmaklarımı kabzaya doluyorum ama buz gibi bir his omurgamdan aşağı kayıyor. İzlenirken hissettiğim duygunun aynısı. Ormandan gelen hisirtılar dikkatimizi çekiyor ve silahlarımızı hazır tutuyoruz.

Rüzgar olamayacak kadar gürültülü ve yakında ayrılacağımız için çevreyi koruyan devriye yok. Geçit açıldığında kimsenin geride kalması riskini almak istemedim.

Çat.

Çat.

Çat.

Çat.

Çat.

Sorin güçlü bir kükreme çıkararak irtifasını aniden düşürüp doğruca bana doğru uçarken Finnian ve ben bakışıyoruz.

"Saldırın!" Omzumun üzerinden sesleniyorum. Bir terslik var, bunu iliklerime kadar hissedebiliyorum. "Silahlarınızı çekin!"

Askerleri pusuya hazırlanmaları konusunda uyarmak için çanlar çalmaya başlıyor ve Basilius'a kalenin yanındaki ateşi yakmasını emrediyorum. Imirath'ın ordusuyla yüzleşmek için kendimi hazırlıyorum. Ailliard yeri ifşa etmiş olmalı. Garrick'in Vareveth'te hareketlerimden haberdar olan bir casusu olmalı. Sinirlerim sabit ve tek bir göz kırpmaya riskini bile göze alıyorum. Burada ölmeyi reddediyorum.

"Tüm tanrılar," diye mırıldanıyor Finnian.

Ağaçların arasından fırlayan Imirath değil, netherwraithler. Beyaz kürkleri karla karışıyor ama kırmızı gözleri ikiz kan damlacıkları gibi göze çarpıyor. Vahşi hırıltıları metrelerce ötedeki insanların çığlıklarına karışırken, açıktaki dişlerinden zehir damlıyor.

"Kasabadalar," diyor Finnian, başını hızla arkamızdaki evlerin olduğu yöne çevirerek. Bıçağımı fırlatırken Sorin'e önümüzdeki ağaçları yakmasını emrediyorum. Finnian ikincisine bir ok atarken kafatasına saplanıyor ama Sorin'in alevlerinin patlaması yeri sarsarken saldırmaya devam ediyor. Daha fazla canavarla birlikte yüzyıllardır burada duran ağaçları yutarken bir ateş duvarı yükseliyor. Bir bıçak daha fırlatıyorum ama yaratık kaçıyor, bıçak sadece kulağını kesmeyi başarıyor.

Finnian yayına bir ok daha takıyor ama yeterli zaman yok.

Netherwraith üzerimize atlarken ayağımı yerden kesip onu yakalıyorum ve ok hedefini ıskalayınca karda yuvarlanıyoruz. Canavar bize dönmüyor ve kasabaya doğru koşmaya devam ediyor.

"Başardım!" Finnian haykırıyor.

"Ve bu sırada sen de ölecektin."

Finnian kollarını bedenime doluyor ve başka bir netherwraith'in kafasının yan tarafına tekme atıyor. Soğuk havayı ve dumanı solumaktan ciğerlerim yanıyor ama boynunu kesip açacak kadar hızlı bir şekilde üstünden atlamayı başarıyorum. Çığlıklar tüm krallıkta yankılanıyor ve Sorin'e canavarların geldiği orman bölümlerini yakmaya devam etmesini emrediyorum. Yanımda kalmak isteyerek emre isyan ettiğinde göğsüm sıkışıyor, ama o itaat edene kadar emri yerine getiriyorum. Kan karı lekeliyor. Kulaklarım çınlarken çığlıklar birbirine karışıp panik içinde tek bir yardım çığlığına dönüşene kadar artıyor da artıyor.

Cayden.

Cayden'i bulmalıyım.

"Saskia hâlâ evde. Onu arabalara götürmen gerek. Cayden ve Ryder'ın yanı sıra portal da orada olacak," diye acele ediyorum. Tartışmak için vaktimiz yok -Saskia ve evi korumakla görevli Vareveth askeri Estilyanca'yı bizim kadar bilmiyor. Alnımızı birbirine bastırırken onun tedirginliği benimkiyle eşleşiyor. "Düzgün ateş et."

"Doğru at."

Alevler arkamızda, kasabaya doğru koşuyoruz. Kana bulanmış bir dizi küçük kulübe birbirine yakın duruyor ve Finnian'la birlikte bir ara sokağa dalıyoruz. Ortasında kanlar içinde yatan bir cesedin üzerinden atlıyorum ve biz geçer geçmez kaos patlak veriyor. Biri bana çarpmadan önce Finnian'a son bir kez bakıyorum. Omzumdaki zonklamayı fark edecek zaman bulamadan etrafım histerik bir insan kalabalığı tarafından sarılıyor ve bana her açıdan saldırıyorlar. Basilius ateşi başarılı bir şekilde yakmıştı, zira birkaç metre ötedeki ince geçit bir fener gibi parlıyordu ve insanlar geçebilmek için neredeyse tırnaklarıyla kazıyarak öne doğru ilerliyorlardı.

İsimler haykırılıyor, gözyaşları dökülüyor ve her yerde acı dolu çığlıklar duyuluyor. Kasabanın ana yolu vatandaşların akınıyla o kadar sıkışık ki, canavarlar hareketsiz insanları almak için binaların arasından koşmaya başladığında hareket edemiyorlar. Dirseklerimi etrafımı saranlara geçiriyorum, kalın çamurda ilerler gibi aralarından geçiyorum ve ayaklarımı altımda tutmaya odaklanıyorum. Kraliçe ya da halktan biri, kim tökezlerse kesinlikle ezilecek.

Nefes alamıyorum.

Nereye dönersem döneyim, kurtuluş yok. Kaçış yok.

Hep birlikte ileri atılıyor ve ben altımdaki birine basmak zorunda kalıyorum. Tanrım, umarım ölmüşlerdir. Hâlâ nefes alıyorsa kolumu onları acılarından kurtaracak kadar hareket ettirmeyi bile başaramıyorum.

Ter derimi kayganlaştırıyor ve bu kadar çok insanın bana dokunma hissinden dolayı boğazımdaki safrayı zorluyorum. Sorin bana doğru uçuyor, yeşil gözleri gözlerime kilitleirken haykırıyor ve o dalarken elimi yukarı kaldırmayı başarıyorum. İnsanlar onları bundan kurtarmak için omuzlarıma, kollarıma, herhangi bir parçama tutunmaya başladığında pençesini uzatarak üzerimde geziniyor. Üzerime tırmanmaya çalışıyorlar ama ben dik durmayı başarıyorum. Beni onlardan kurtarmak için diğer pençesini kullanıyor ve pençelerini gövdemin etrafına sararak beni kalabalığın üzerine taşıyor.

İlk derin nefesimi alıyorum, artık ejderhamla birlikte güvende olduğuma göre kaburgalarımı ovuyorum. "Teşekkür ederim, tatlı oğlum."

Alevleri yüz ağacı daha yutarken gözlerim sulanıyor ve bu görüş noktasından etrafımızı ne kadar çok canavarın sardığını görebiliyorum. Sayılamayacak kadar çok. Şimdiye kadar bir arada gördüğümde çok daha fazla. Cayden'in Ryder'la sırt sırta savaştığını gördüğümde yere doğru geri dönüyor. Bize eşlik eden Vaveth askerleri onlarla birlikte bir birim olarak savaşıyor ama ikisi de çok zorlu. Bu şekilde kaç kez dövuştüklerini merak ediyorum. Cayden ve Ryder sanki aynı zihin tarafından kontrol ediliyormuş gibi hareket ediyor, sadece birbirlerine tamamen güvenmekle kalmıyor, aynı zamanda bakmadan diğerine ne zaman yardım edeceklerini de biliyorlar.

Sorin karın üzerine iniyor ve ben belimdeki kılıcı ve diğer bıçağı çekerken beni yavaşça yere bırakıyor. Yaratıklardan kısa bir süreliğine uzaklaşan Cayden dönüp bana doğru koşuyor ve bir kolunu belime dolayarak kılıcını sıkıca kavıyor.

"Yaralandın mı?" diye soruyor, olmayan yaralarım için beni tarıyor.

Ben cevap vermeye fırsat bulamadan Ryder bize doğru koşuyor. "Kız kardeşim nerede?" diye çığgınca soruyor. "Finnian nerede?"

"Ayrılmak zorunda kaldık ama onu buraya getiriyor."

Çevredeki evler alev almış ve alevler içinde kalan netherwraithler köyün içinde yıkılana kadar çığgınca koşuyorlar. Baktığım her yerde ölüm ve kan var. Pençe izleri ölenlerin üzerini kaplıyor, kan ve kül ölümlerini süslüyor. Sorin, sürüler halinde yakmaya devam etmek için tekrar gökyüzüne çıkıyor.

Cayden başka bir canavarı kesip biçiyor, çizmelerini sıçratıyor ve bağırsaklarla dolu kıpkırmızı alana daha fazlasını ekliyor. Ryder'a doğru sıçrayan bir tanesine bıçağını fırlatıyorum ve ona yolundan dönüp bir diğerini bıçaklaması için zaman veriyorum.

"Çok fazlalar," diye soluyorum. "Öldürülmeden önce herkesi geçitten geçirmeli ve takip etmeliyiz. Eve dönene kadar bunun sonu yok." Cayden bana bakıyor ve ne söyleyeceğini şimdiden biliyorum. "Seni bırakmayacağım."

Krallığını savunuyorum çünkü bu benim görevim, ama arkadaşlarımı, Cayden'ı korumak için içimde vahşi bir ihtiyaç var.

"Gerekirse seni geçitten atarım," diyor. "Ve ejderha sırtında döneceğim."

Cayden'in kılıcını kafatasına saplaması için bir netherwraith'in ayak bileklerini keserek yere çömelıyorum. Gözlerini benden ayırmadan askerlerimize hitap etmek için sesini yükseltiyor. "Kraliçeye bir zarar gelirse hepimizi kendim öldüreceğim."

"Ne kadar tatlısın." Bir ok canavarın karnına saplanıyor ve içime bir rahatlama yayılıyor. Cayden bir sonraki hamlesinde dönerek ona doğru atlayan bir diğerinin kafasını koparıyor. Kafadan kıl payı kurtuluyorum ve dili ağzından fırladığında tekmeleyerek uzaklaştırıyorum. "Tanrım, bu iğrenç."

"Sas!" Ryder, o ve Finnian ortaya çıkınca bağılıyor. Onlar da bizim kadar kana bulanmış durumda ama bu Ryder'ın yeterince yaklaştığında kollarını kısa süreliğine ona dolmasına engel olmuyor.

"Bir netherwraith asla sisin içinden geçmeyi başaramadı," diyorum Cayden'e. "Sence bundan Thirwen sorumlu olabilir mi?"

Thirwen İmirath'la aynı hizaya gelmiştir ve orada doğan büyücüler güçlerini hayvan dostları aracılığıyla geliştirirler. En yetenekli büyücüler hayvanlarının zihnine girip onları kontrol edebilirler ama ya hayvanları kontrol etmenin bir yolunu bulmuşlarsa? Kanım donuyor. İnsan zihnini kontrol etmenin bir yolunu bulabilirler mi? Ejderhaları?

Cayden, "Eve döndüğümüzde bunu çözeceğiz," diye cevap veriyor. "Sıraya girin!" Vareveth askerleri hemen cevap veriyor, ayrıca Aestilian'dan en az on beş asker de emir almaya ve Cayden'i istediği her yerde takip etmeye hazır. "Kalabalık kaçarken etraflarını güvenlik çemberine almamız gerekiyor. İlk fırsatta geçide girin."

"Emredersiniz Majesteleri," diye hep bir ağızdan cevap verirler. Ryder, Saskia'ya "Yakın dur," der.

Savaşarak kalabalığın arkasına doğru ilerliyoruz. Netherwraith'ler binaların arasından bir nehre açılan birkaç dere gibi akıyor. Sorin yanlış bir şey mi sezdi? Bu yüzden mi bunca zamandır huzursuzdu?

Başımı sallıyorum, şimdilik düşüncelerimi temizliyorum.

Cayden arka cebinden bir şey çıkarıyor ve bir canavarı keserken siyah-gümüş bir küreden bir iğne koparıyor. Onu fırlatabildiği kadar uzağa fırlatıyor ve ateş patlıyor, yer sarsılırken alevler en az elli netherwraith'i yutuyor.

Sonra, yüzünden kanlar akarken ve savaşın ortasında Cayden *gülümser*.

Sorin'e alevleri yaklaştırmasını emrediyorum ve Aestilian'dan geriye kalanların ateşle yıkanmasını izliyorum. Ölen her vatandaş için bir ateş yakamam ama onlara bunu sunabilirim. Bunlar benim halkım ve Ailliard benden Imirath'ın ıskartaya çıkmış prensesi olarak bahsetmiş olabilir ama burası beni seçen, savaşta beni takip edecek o l a n krallık.

Daha fazla vatandaş geçitten geçerken biz de savaşmaya ve geçide doğru ilerlemeye devam ediyoruz. Sorin'in alevleri gözlerimi sulandırıyor ve üzerimi kaplayan kana kül yapışıyor. Bir yaratık pençelerini bacağıma geçiriyor ve ben de kanı ve acıyı görmezden gelerek bıçağıma bacağıma saplıyorum.

Büyü sırtımda titreşiyor ve beni ürpertiyor. Canavarlar alevlerden kaçmak için çılgına dönüyorlar ama Sorin onları kavuruyor. Ryder bir kolunu Saskia'nın beline doluyor ve onu geçitten geçirmeden önce Cayden'a son bir kez bakıyor. Finnian son okunu fırlatıyor ama hiç tercih etmediği bir silah olan kılıcını çekmeye fırsat bulamadan onu geçide itiyorum.

Cayden baltasını o kadar büyük bir güçle fırlatır ki vurduğu canavar hızla yaklaşan başka bir canavara çarpar. Sorin'in ateşi yaklaştığında çılgık atıyor, yavaşça kemikten eti eritiyor. Tek görebildiğim ateş ve kan. Geçit küçülmeye başlıyor ve ben onu uyarmaya fırsat bulamadan Cayden'in kolları bana sarılıyor ve Sorin'le birlikte dönen geceyarısı sislerinden oluşan bir çukura düşüyoruz.

Bölüm II

Yükselecek Bir Varis

BÖLÜM
YEDİ

Cayden

Toprağa çarpmasını önlemek için elimi ELOWEN'in başının altına sokuyorum ve parmak eklemlerimi toprağın içinden çıkan bir ağaç köküne sürtüyorum. Nefesimizi tutarken, sevdiklerimizin isimlerini sayıklamalarını ya da şifacılar için bağırımlarını dinlerken göğüslerimiz birbirine bastırıyor. Bu bir katliamdı. Kan ve trajediden payıma düşeni aldım, onurlu ya da onursuz sayısız savaşa katıldım ama canavarların böylesine çılgınca saldırdığını hiç görmemiştim.

Elowen'a nefes alacak yer açmak için dirseklerimi toprağa gömdüm. "Bacağın."

"Göğsün." Son anlarımızın karmaşası sırasında bir netherwraith pençelerini bana batırmayı başardı ama ölümcül değildi ve en azından zehirli bir ısırık değildi. Yaranın ona değdiği yerdeki parlak kırmızı kan Elowen'ın mavi ve altın rengi kıyafetini daha da mahvediyor. Yarasını incelemek için diz çöküp onu oturur pozisyona getiriyorum ama o parçalanmış gömleğimi çekiştirerek dikkatimi dağıtıyor.

"Ben iyiyim," diye ısrar ediyorum. "Kanı yıkadığımda yaranın o kadar da derin olmadığını göreceksin." Bakışlarını bacağına indiriyor. "Ben de aynıyım, pıhtılaşmaya başladı bile. Yine de ikisi de yara izi kalacak." "Oh, dehşet," diye mırıldanıyorum.

"Isırılan oldu mu?" Elowen çimenlere yığılmış diğer yoldaşlarımıza dönüyor, hepsi de konuşamayacak kadar bitkin ama başlarını sallıyorlar. "Biri ısırıldıysa bile zehri durduracak iyileştirici malzemelerim yok." "Peki ya Nyrinn?" Canavarlar geldiğinde onun sandıklarını yüklüyordum ve kadını ittim. O itiraz edemeden geçitten geçti. Elowen onun ölümüyle yıkılırdı.

Elowen, Nyrinn'i sandıkları arasında, kemerini otlar ve toniklerle doldururken ve etrafındaki Aestilian askerlerine emirler verirken görene kadar kafasını telaşla çevirir. "Ona yardım etmeliyim."

Kusma sesi bizi ters yöne çeviriyor. Finnian yere yığılmış ve karnını tutarken şiddetli bir şekilde titriyor. Elowen ona doğru koşuyor, sırtını ovuyor ve terli saçlarını alnından itiyor.

"Isırıldı mı?" Ryder dizlerinin üzerine çöktü.

Finnian kansız dudaklarının arasından, "Eskisi gibiydi," diye geveliyor ve koluyla ağzını siliyor. "Pek çok aile kayboldu. Pek çok çocuk şimdi yetim. Onları kurtaramadım." Finnian'ın bizimle olmadığını fark ediyorum. Aklında bir yerlerde kaybolmuş.

Elowen onları çerçevelediğinde yanaklarındaki kurumuş kan pul pul dökülüyor, yüz hatlarında koşulsuz sevgi açıkça yazıyor. "Annen, baban ve kız kardeşin, her neredelerse, o gece evde olmadığını için sana minnettarlar. Başlarına gelenler korkunç bir trajediydi ama inanıyorum ki senin kalbinin hâlâ atıyor olması onları teselli ediyor."

Finnian'ın gözleri yaşlarla doluyor ve Elowen'i kendine doğru çekiyor, vücudu sessiz hıçkırıklarla sarsılırken yüzünü onun boynuna gömüyor. Hepimiz kan revan içindeyiz ama Finnian sanki acısını dindirebilecek tek şeymiş gibi ona sarılıyor. Saskia'ya elimi uzatıyorum, sonra da Ryder'a. Ryder beni omzumdan alkışlıyor. Finnian'ın gözleri sulanırken, Elowen'ın gözleri öfkeden alev alev yanıyor. "Eğer bu Imirath ya da Thirwen tarafından düzenlenmiş bir saldırıysa, sorumluların gece çökmeden ölmesini istiyorum. mızraklara geçirilmiş kafalar."

"Mage!" Adını hatırlayamadığım için seslendim.

"Ophir'den tanrılar hakkında ders almak istemiyorum. Bir ejderhaya binip lanet kamplarını yakmak istiyorum," diye homurdanıyor Finnian onu serbest bırakırken. "Eğer bu onların ilk savaş eylemiyse, memnuniyetle karşılık veririm."

Elowen kazanmak için ne gerekiyorsa yapabilir ama masumları katletmez. Cephedeki askerleri ziyaret eden aileler, sınır boyunca çalışan şifacılar, bu insanlar onu takip etmekten alıkoyacaktır. Kaderin her zaman kindar bir kaltak olduğunu düşünmüşümdür ama Elowen'in beş ejderhayla aynı bağı paylaşan kişi olması nadir görülen bir merhamet.

"Tüm büyülerin diğer büyücülerin hissedebileceği bir imzası vardır. Bir mektubu imzalamak gibi. Nadir durumlarda bu imza gizlenebilir ama bu oldukça sıra dışıdır. Eğer Thirwen o canavarları kontrol ediyorsa, büyücü bunu doğrulayabilir."

Yine de bir terslik var. Eğer bu bir savaş eylemi olsaydı ve düşmanlarımız ordumuz tarafından korunmadığımızı bilerek bizi hedef alsalardı, kendilerini belli ederlerdi. Ya doğrudan bize saldırırlardı ya da ejderha ateşinden kaçmak için ormandan kaçacaklardı.

"Majesteleri, hoş geldiniz."

"Geçidin arkasını görebildin mi?" diye sordum.

"Evet, efendim. Geçit Asena ve benim için şeffaftı çünkü onu biz yarattık."

"Yani saldırıya tanık oldunuz?" Cevap olarak başını sallıyor. "Geçidi açtığınızda herhangi bir büyü hissedebildiniz mi?"

Ophir'in kaşları çatılır. "Hayır, efendim. Ejderhalar serbest bırakıldığından beri tanrısal topraklar daha değişken hissettiriyor ama hepimiz dengesizliğin sebebinin bu olduğuna inanıyoruz. Tanrılar bizi terk ettiğinden beri ejderhalar var olmadı."

Elowen oflayıp pufluyor ve gökyüzüne doğru bakıyor. "Yani netherwraithleri kimsenin kontrol ettiğine inanmıyor musunuz?"

"Hayır Majesteleri ama Sweven ve Terrwyn ormanlarında yaşadıkları biliniyor. Kan kokusunu takip ederek doğruca krallığınıza gelmiş olmalılar."

"Onlar seyahat etmezler..." Parmaklarını dudaklarına götürüyor. "Caleum Nehri'nin dağların arasından kıvrıldığı yerde bir geçit açmanız mümkün mü? Büyük olmasına gerek yok, sadece benim görebileceğim kadar olsun."

Ophir başını sallar, gözlerini kapatır ve Ravarca bir büyü mırıldanır. Parmak uçlarının etrafında kıvılcımlar ve tüyler toplanıyor, havayı yararak kılıcımın uzunluğundan daha büyük olmayan bir geçit yaratırken yılan gibi dönüyorlar. Büyülü sözlerine devam ediyor ve siyah ile mor renk solup net bir orman görüntüsü ortaya çıkıyor.

"Güneş ışığı." Elowen'in eli benimkine yapışıyor. "Sis yok oldu."

"Sisteki bu değişimde büyü hissetmiyor musun?"

"Hayır, efendim. Yaşayan hiç kimse onu kaldıramaz. Bariyerler tanrılar tarafından yapıldı ve geri alınamaz."

"Neden şimdi?" Elowen herkesten çok kendi kendine mırıldanıyor.

"Tanrıların geride bıraktığı büyü her yıl daha da zayıflıyor," diye cevap veriyor Ophir. "Bu da onun bir sonucu olabilir."

"Kapatabilirsin, teşekkür ederim," diyor Elowen, hâlâ düşüncelere dalmış bir halde. Büyücüye başımla selam veriyorum, o da başını eğip arkasını dönüyor ve Asena'yı sıra sıra bakım bekleyen insanların arasında buluyor. Kale şifacıları da onlara katılmış, hizmetkârlar ekmek ve su dağıtıyor.

"İyi misin meleğim?"

"Hayatımızdaki olaylardan sanki inanmadığım tanrılar tarafından belirleniyormuş gibi bahsetmeleri hoşuma gitmiyor," diye mırıldandı. "Ailliard sisin asla kaybolmayacağına yemin etmişti, sanırım haklı çıktığıma sevindim ama Sorin tanrısal topraklarda bulunduğumuz süre boyunca huzursuzdu. İnışe zar zor tahammül edebildi."

"Onlar fanatik. Yağmur yağsa bir tanrı açılıyor ya da işiyor derler." Yorgun bir şekilde güldüğünde yanaklarındaki kurumuş kan çatlıyor. "Ama en azından bir savaş eylemi değildi."

Başını sallıyor, hâlâ tam olarak ikna olmuş görünmüyor. "Yarın Galakin kraliçesine yazacağım ve Asena'nın sihirle göndermesini sağlayacağım, böylece anında ulaşacak. Thirwen'in ya da Imirath'ın eliyle yapılmamış olabilir ama geçen her gün bizi kaçınılmaz olana biraz daha yaklaştırıyor."

BÖLÜM
SEKİZ

Elowen

EJDERHALARIM yaklaşan fırtına bulutlarının arasından süzülüyor, canlı pulları köpüklü gri alanla tam bir tezat oluşturuyor ama asla Imirath sınırını geçecek kadar ileri gitmiyorlar. Yaklaşan savaşa rağmen Vareveth savaş kampı her zaman olduğu gibi rahat. Askerler ateş çukurlarının etrafında toplanıp güveç tencerelerini karıştırıyor, silahlarını bileyiyor, hikâyeler ve içkiler eşliğinde gülüşüyorlar.

"Bugün bir casustan... endişe verici bir rapor aldım," diyor Saskia, kolunu benimkine dolarken rüzgâr yasemin kokulu sabununun kokusunu taşıyor, ne kadar bitkin olduğumu düşünürsek muhtemelen en iyisi bu. Savaş kampının içinden geçen yollar çoğunlukla kuru, ama basmak istemediğim bazı çamurlu su birikintileri var. Neredeyse bütün geceyi Nyrinn'le birlikte yaralılarla ilgilenerek geçirdim, diğerleri ise halkımın yeni evlerine yerleşmesini denetledi. Uyumaya çalışırken saldırının görüntüleri aklımdan çıkmıyordu. Geçitten geçmeyi başaran herkes hayatta kalamadı. Netherwraith zehrinin panzehiri, kişinin ne kadar ileri gittiğine bağlı olarak her zaman işe yaramıyor. İnsanlar gözlerimin önünde solup giderken bana ne kadar yalvarırlarsa yalvarsınlar, ne kadar istesem de mucizeler yaratamam.

"Nerede konuşlanmışlar?"

"Imirath," diye fısıldıyor, koyu renk gözleri bölgeyi tarıyor. Adımlarım yavaşlıyor ve ona daha da yaklaşıyorum. "Bir sınır gözcüsü krallık boyunca taşınan büyük kafesler gördüğünü bildirdi."

"Kafesler mi?" Kaşlarım çatıldı. "Ne kadar büyük? İçlerinde ne vardı?"

"Yeterince yaklaşmadı. Örtülerle kaplılar ama içeride ne olduğunu ele verecek hiçbir ses yok. Eğer canavarları saklıyorlarsa, ejderha odasında yaptıkları gibi susturucu rünler kullandıklarını tahmin ediyorum. Kafesler ağır koruma altında ve her biri on asker tarafından taşınıyor." Tekrar etrafına bakınır. "Senin için geliyorlar, Elowen. Bu savaş kişisel."

Garrick beni sıradan kılıçlarla asla yenemeyeceğini biliyor. Sahip olduğu yaratıklar ne olursa olsun, asla bir ejderhanın gücünü geçemeyecekler. Beni onlardan uzaklaştırıp çılgınlıklarını dinlemeye zorladığı andan beri bu savaş kişisel oldu. "Güzel. Eğer sahada benimle yüzleşecek kadar cesurlarsa onları arama görevinden beni kurtarıyor."

"Ya kafeslerin içini görmenin bir yolu olsaydı?" diye soruyor. "Denemek ister miydin?"

"Elbette." Pelerinimin altından uzanıp kolyemi zincirinden çekiyorum. "Ama tekrar gizlice yaklaşamayacağımı biliyorsun. Onların savunması da bizimki gibi güçlenecektir."

"Ben bundan bahsetmiyorum." Beni sıra sıra kalkanlar ve çeşitli silahlarla dolu ama neyse ki insanların olmadığı bir çadıra çekmeden önce tekrar etrafına bakınıyor. "Imirath'tan kaçtığında kaç yaşındaydın?"

"On bir."

Kara gözleri parlıyor. "Büyük bir insanda on iki yaşındayken ortaya çıkar. Ya bağınızda bizim bildiğimizden daha fazlası varsa? Galakin'deki büyücüler ateşi kullanırlar ama beş ejderhaya bağlı değildir. Elementle senin gibi bir bağları yok. Ve Thirwen'de *bağ kurdukları* hayvan dostlarının gözünden görebilenler de var."

"Sen..." Tereddüt ediyorum. "Büyük yaptığıma inanıyor musun? Şimdiye kadar bilmem gerekmez miydi? Bilirsin işte... sinirlendiğimde kazara bir şeyleri yakarım, ki bu oldukça sık olur."

"Sanırım ayrılık yüzünden bağın uykuya daldı - kopmadı, sadece köreldi. Demek istediğim, belki de ata binmekten daha fazlasını yapabiliyorsunuzdur."

Saskia'nın kolundan tutup onu açıklıktan daha uzağa sürüklüyorum ve bizi mızrak fıçılarıyla dolu karanlık bir köşeye sıkıştırıyorum. "Silahlar ya da kafeslerdeki yaratıklar olsun, ejderhalarımı hedef alacaklar ve ben hazırlıklı olmayı tercih ederim. Asena bir şeyler biliyor olabilir. Ejderhalar hakkında okuyorum ama metinlerde eksik detaylar var ve uyandırma büyüsü hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"Onunla birlikte konuşacağız ama detayları mümkün olduğunca sınırlı

tutacağız." Başımı salladım. "Cayden'e henüz söylemedin mi?"

"Sadece kafesler hakkında, yeteneklerinle ilgili şüphelerim hakkında değil. Bu konuyu birlikte konuşmanızın daha iyi olacağını düşündüm."

"Teşekkür ederim." Cayden'den saklamayı planladığımdan değil, ama Saskia'nın bunu doğrudan bana getirecek kadar önemli olduğunu hissetmek hoşuma gidiyor.

"Bir şey değil." Gülümsüyor. "Bugün daha fazla araştırma yapacağım. Evimde geniş bir kütüphanem var; Cayden'in de öyle. İkimizin arasında, ortaya çıkarılacak bir şeyler olduğuna eminim." Başını sallarken saç örgüleri sallanıyor. "Tanrım, keşke babamın kütüphanesine erişimim olsaydı, gerçi muhtemelen eşiği bile geçmeden beni kapı dışarı ederdi."

İnsanların kalpleri bir başkasını sığdıramayacak kadar kendileriyle doluysa neden çocuk sahibi olduklarını hiç anlamadım. "Sana karşı zalim miydi?"

Gülüyor ama bu acı ve ona hiç benzemiyor. "On beş yaşımıdayken beni yaşımın iki katı bir adamla evlendirdi. Ryder nişan anlaşmasının mürekkebi kurumadan benimle kaçtı."

Bir çocuk.

"Bana onun adresini verirsen, intikamını sana iletirim." Saskia benim için düşman topraklarına girdi, ben de aynısını onun için tereddüt etmeden yapardım. Benden bunu isterse şu anda bir ejderhaya binerim.

İç çekiyor. "Onun gibi bir adam için en kötü ceza, Neredras adını devam ettirecek bir varis olmadan boş evinde yaşamasına izin vermektir."

Böyle olma şansına sahip olmayan o kadar çok kız var ki. Birileri bunu ellerinden alıp çirkin ve zayıf bir şeye dönüştürmeye çalışmadan önce kızlıklarının tadını çıkarmak için. "Sizin için tasarlanmamış bir dünyada var olmanın getirdiği yadsınamaz bir güç var ve bence bu durumu değiştirmenin zamanı geldi."

Elimi sıkmak için öne doğru uzandı ama bir ejderha inişi altımızdaki zemini sarsarak söylemek üzere olduğu şeyi kesti. Birkaç kılıç yere çarpıyor ve kanatlarının gölgesi karanlıktan yaratılmış bir hayal ürünü gibi tuvale yayılıyor.

"Kral döndü!" diye bağırıyor bir asker. O sırada çadırın yanına inen muhtemelen Venatrix'tir. Adamın dikkati karşısında kıpırdanıyor.

Cayden'in kamptan ayrıldığını bilmiyordum. Stratejileri tartışmak için Vareveth generalleriyle buluşmadan önce Ryder'la birlikte savaş planlarını gözden geçirmeleri gerekiyordu. Dışarı çıktık ve uzaktan bile olsa ondan yayılan gerginliği hissedebiliyorum. Şu anda savaşa girmeye hazır gibi görünüyor.

"Elowen nerede?" Sözcükler hırıltılı ve aceleyle çıkıyor.

"Ben buradayım!" Cayden'in atının dizginlerini tutmuş, korkudan ağzı açık k a l m ı ş askere acıyarak ileri atılıyorum. "Generallerle daha sonra buluşacağımızı sanmıyordum." Elleri omuzlarıma yapışıp kollarımdan aşağı kayarken bakışları üzerimde geziniyor, sanki yanlış bir şey arıyor. "Ne oldu? Nereden geldin?"

Başını sallıyor ve kolunu sırtıma doluyor, bizi çadırımıza doğru götürürken beni kendine yaklaştırıyor. Bana suikast planlayan askeri infaz ederken Cayden'i sınıra kadar takip ettiğim geceden beri aynı çadırı paylaşıyoruz.

Girişte durup nöbet tutan askerlerden birine sesleniyor. "Kesinlikle gerekli olmadıkça kimse bizi r a h a t s ı z etmeyecek."

Pelerinimi çözerken çadırın kanatlarının arasından kayıyorum. Soygun öncesinden beri buraya gelmemiştik ve itiraf etmeliyim ki burayı özlemişim. Şato güzel ama burası çok daha rahat. Cayden'in yatağı ön odadan kaldırıldığı ve masası bir zamanlar sadece bana ait olan yatak odasına geri eklendiği için artık çok daha geniş. Bana uyuyacak güvenli bir yer sağlamak için boşalttığını düşünürsek, sanırım ilk önce ona aitti.

Kadınları dekoru hiç değiştirmede ve askerlerinin, liderlerinin çiçeklerle dolu bir yatakta uyuduğunu öğrendiklerinde onunla nasıl alay edecekleri hakkında *bir* yorum yaptığımda, sadece omuz silkti ve "*Senin kadar güzel bir kadının yanında bir yatakta uyuyabilselerdi, çiçekleri fark edeceklerinden bile şüpheliyim*" dedi.

Ateş çukurunun yanında duran kanepeye çöküp ellerimi ısıtıyorum. "Eğer mesele kafeslerse, Saskia onları benimle tartıştı."

"Kahrolası kafesler." Mizahsız bir kahkaha attı. "O raporun hiçbir değeri yoktu. İmirath'ın sizi hedef almak için bir yol bulacağını zaten tahmin ediyorduk. Eğer söyleyecek kayda değer bir şeyleri yoksa, bütün bir iletişim zincirini tehlikeye atmak yerine mürekkeplerini sayfadan uzak tutmaları gerekirdi."

Elini paltosunun içine daldırıp ağır kumaşı silkiyor, bir sandalyenin üzerine örtüyor ve iki parça katlanmış parşömeni kucağıma bırakıyor. "İlk benden duyduğundan emin olmak istedim."

Kalın kalın yutkunuyorum. "Bunlar casuslarından birinden mi o zaman?"

Başını sallayarak karşımdaki sandalyeye oturdu. "İmirath'ta konuşlanmış bir casuslar zincirim var. Bir raporun zamanı gelmişti, ben de onu almak için tavernama gittim."

İçeriğini anlamak için ilkinin yavaşça açıyorum ve bir hata yapmadığımdan emin olmak için iki kez okuyorum. "Babam önümüzdeki haftalarda yeni bir eş alacak." Garrick ejderhalarım annemi yaktıktan sonra asla yeniden evlenmedi ve metres söylentileri bile olmadı. Paranoyaktır ve bilinmeyene karşı duyduğu korkunun onu yönetmesine izin verir. Ravaryn'in gözünde zorlu biri gibi görünebilir ama benim için her zaman küçük bir kızdan onu hapsedecek kadar korkan yetişkin bir adam olarak kalacak.

"Sıradakini oku."

Dediğini yapıyorum, onu alarma geçiren her neyse ona karşı kendimi hazırlıyorum. Buz damarlarımdan geçerek beni tepeden tırnağa donduruyor. Böyle bir şeyin olacağını bilmeliydim ve neden ilk hissettiğim şeyin öfke olduğunu bilmiyorum. Bir zamanlar düşündüğüm gibi rahatlatma değil.

"İlk doğan kızlarını Thirwen'in varisine söz verdi. İttifaklarını bu şekilde sağlamlaştırıyorlar."

Cayden sıkılmış çenesinin arasından, "Ve senin yerine ilk doğan oğlunu varis olarak koymak istiyor," dedi. "Daha fazla çocuğu olacak," diye yankılanıyorum şaşkınlıkla. Muhtemelen kardeşlerim olacak. Masumlar

savaşta zarar görmüş bir krallıkta doğdu. "Oh, tanrılar."

Erkek varisler tercih edilir, ancak Egor'un annesi gibi bazı durumlarda bir kadın da tahta çıkabilir.

"Sen İmirath'ın prensesisin. Beş ejderhaya bağlanarak ve düşman krallıklarının kralıyla evlenerek tahtın yasal varisi oldun. Baban ne derse desin insanlar senin adına yemin edecek."

"Eğer onu öldürmeden önce bir oğlu olursa sonsuz bir savaşa girmiş olacağız." Kâğıtları ikiye bölüp ateşe atıyorum ve alevlerin kenarlarını tozdan başka bir şey olmayana kadar kıvrmasını izliyorum.

"Garrick'ten sonra tahta kim geçerse geçsin, senin varlığın her zaman tehdit altında olacak. Seni avlamaktan asla vazgeçmeyecekler. İddianı geri çeksen bile, sınırdaki krallıklarında hüküm süren yasal varis sen olacaksın."

Dirseklerimi zıplayan dizlerimin üzerine koyuyorum. "İmirath ve Vareveth arasındaki çatışma neden kaynaklanıyor? Büyü ve toprak konusundaki anlaşmazlıklarla ilgili olduğunu biliyorum ama iki halkı birbirine karşı zehirleyen daha başka bir şey olmalı."

İmirath teknik olarak su büyüsunü kabul eder; başkentlerinin bir dizi ada üzerine inşa edildiği düşünülüğünde bunu anlamak zor değildir, ancak çoğu büyücü tanrısal topraklarda kalır. İmirath'ta büyü kullanımı sınırlıydı ve Egor'dan önce gelen ve krallıkta toprak büyüsunün yaygınlaşmasına izin veren Vareveth yöneticileriyle gerginlik yarattı. Ravaryn'in mitlerini okurken, İmirath'ın siyah kumsallarında güneşlenen deniz kızlarının uzun metnin yanında altın varakla parlayan resimlerini gördüm.

"Nefret kalıtsal olabilir. Tıpkı fiziksel özellikler ve din gibi soydan soya geçer," diyor Cayden. "Pek çok İmirath ve Vareveth halkı süregelen çatışmalarda sevdiklerini kaybetti ve zaman içinde kin besledi."

"Ancak Crimson Tide Savaşı'nın her iki tarafça da tartışılabilir bir nedeni vardı. Eğer iki krallığı güçlü ve ortak bir nefretle birleştirmek istiyorsam, bunun gerçek kökenlerini bilmem gerekir."

"Yedilerin Katliamı' vardı," diye başlıyor Cayden. "Yaklaşık üç yüz yıl önce bir grup Atarah prensesi ve prensi Vareveth sınırına yakın bir yazlık saraya seyahat ediyordu. O zamanki kraliçenin toplam on çocuğu vardı ve tahta en yakın üç varis tatile katılmak yerine siyaset ve kılıç ustalığı eğitimi almak için başkentte kaldı. Ancak, yedi kişi saraya hiç ulaşamamıştı. Her sahil ve orman arandı ama onlardan hiçbir iz yoktu. Pek çok kişi kaçırılma ya da öldürülme olayından sınırdan gizlice geçen Vareveth askerlerini sorumlu tuttu çünkü yoldan çok uzak olmayan bir dalda yırtık yeşil bir pelerin parçası bulundu."

"Tanrım," diye mırıldandım. "Bu korkunç bir şey."

Cayden başını sallar. "Vareveth'in İmirath'ı kötülemesi için de bir neden vardı. İki krallık arasındaki savaşlar başladıktan sonra, bir Dasterian veliaht prensi yakalandı ve onu iyileştiren İmirath'tan düşük doğumlu bir kadına aşık oldu. İmirath için ölmesine izin vermeyecek kadar değerliydi. Bir gece, onu hücrelerinden serbest bıraktı ve bir parça parşömen kaçırdı. Hücrelerine bir mektup ilişti.

savaşla hiçbir ilgisi yoktu ve bu kadınla kaçıyordu. Imirath, onu tamamen kaybetmektense ölmesini tercih ederek peşlerine tazılarını gönderdi. İkisi de parçalara ayrıldı ve prensin parçaları Vareveth kalesine teslim edildi. Hikayelerinin adı 'Yoksul ve Parçalar Prensi'."

"Bunu kim uydurduysa kelimelerle arası iyi. Bu dünyada hiç mutlu son olmadığını düşünmeye başlıyorum." Başımı sallıyorum. "Ve sen de Imirath'ın tahtına geçmem gerektiğini mi düşünüyorsun? Yıllar süren düşmanlığı silebileceğimi mi düşünüyorsun?"

"Babanı sana yaptığı her yanıştan pişman etmek ve bunu bin katıyla geri ödemek istiyorum." Dudaklarını yalıyor ve yaklaşıyor, önümde diz çöküp ellerimi ellerinde kavuşturana kadar durmuyor. Ellerimin titremesinden nefret ediyorum. Kendimi gördüğüm kadar zayıf hissettiriyor. Imirath'la yüzleşirken her zaman güçlü olmak istemişimdir ama bazen bundan bahsetmek bile beni ejderhalarına ulaşmaya çalışırken bileklerini prangalarından ayıran küçük bir kıza dönüştürüyor.

Ejderhalarım.

Onlar da avlanacaktı, sadece ben değil.

"Herkesi inandırmaya çalıştığı gibi sen aile soyundaki bir kusur değilsin; sen zirvesin. Şimdiye kadar inandığım tek hükümdar sensin ve ben hiçbir şeye güvenmem. Imirath ve Vareveth'in yüzyıllardır düşman olduğu doğru ama her ikisi üzerinde de hak iddia eden ilk kişi sensin. Geçmiş asla yok edemezsin ama bu insanlara bir gelecek vaat edebilirsin."

"Imirath." Ağızındaki kanın tadını alabiliyorum, kokusunu alabiliyorum, hissedebiliyorum. Düşüncelerim gelmeye devam ediyor, beni yere çarpıyor ve uzuvlarımı kemiksiz hissettiriyor. Hem hafif hem de ağırım. Nemliyim ve donuyorum. Koşmam gerekiyormuş gibi ve zaten bir mil koşmuşum gibi hissediyorum. "Beni o kalede aşağıladılar."

"İşkencenize ortak olan insanlar ölecek." Sesi çiğ ve sert. "Her türlü düşmanı öldüreceğim ve seni hayatta tutmak için ne gerekiyorsa yapacağım. Eğer Imirath'ı yönetmek istemiyorsan bunu anlarım ama karar vermeden önce bunu düşünmeni istiyorum. Seni doğduğum köye götürdüğümde içimde bir şeyler hafifledi. Acı hala orada ama mutluluk da var. Bunu benim için yaptın ve eğer bana bir şans verirsen, ben de senin için aynısını yapmak isterim."

Imirath söz konusu olduğunda açık bir kafayla düşünmek neredeyse imkânsız. Bu çadırdan çıkıp ormanda birkaç gün geçirmek, düşünmemek, konuşmamak, sadece var olmak istiyorum. Kelimelerim bir kovanın içinde vızıldayan binlerce arı gibi boğazımda düğümleniyor ama onları dışarı çıkaracak enerjim yok. Imirath'ın sürekli tehdidiyle yaşayamam ve uğruna savaştığım sadece hayatım değil.

Sürgündeyken bana asla Imirath'ı yenecek kadar büyük bir orduya sahip olamayacağım söylenmişti ama artık sahibim. Ejderhalarımı bir daha asla göremeyeceğim söylendi ama onları babamın saklandığı kaleden kurtardım. Imirath'ın ya kurtuluşu ya da kıyameti olacağı kehanetinde bulunuldu ama belki de bu iki yol aslında birdir. Belki de Imirath'ın kurtuluşu olmanın tek yolu Atarah soyunun sonunu getirmektir. Yaşayan tek varisi olmama rağmen kendi babası tarafından istenmeyen, gözden çıkarılmış bir prenses olarak görülmekten bıktım. Kendime sınırlar koymak hiç kimsenin işine yaramıyor ve belki de bana borçlu olunan şeyi alarak bunu Garrick'e son bir kez daha kanıtlamalıyım.

"Ya-" Ayağa kalkıp volta atmaya başlıyorum, botlarım halı tarafından susturuluyor. Parmaklarım alnıma bastırıyor ve sonra yavaşça kayarak şakağımdaki çarpıntıyı hafifletiyor. "Ya daha fazlasını istersem?"

"Ne istersen, halledeceğiz."

Ellerimi buklelerimin altından geçirip ensemde dinlendiriyorum. "Peki ya Feynadra ve Urasos? İkisi de kuzey sınırimızda yer alıyor ve Imirath ile Vareveth'in tek bir krallık olması fikrinden hoşlanacaklarından şüpheliyim. Ravaryn'deki en büyük orduyla aralarında hiçbir engel olmayacak."

"Imirath üzerindeki hak iddianızı reddetmek kendileriyle çelişmek olur ve Garrick'in Vareveth'i ele geçirmesini çok daha az isterler. Sizin bir tiran olarak ününüz yok ama Garrick'in var. Büyük torununuz onları fethetmeden önce bir zamanlar bağımsız bir krallık olan güney adalarına baskı yapmaya devam ediyor. Hem Feynadra hem de Urasos'un tarafsız olduğu biliniyor. Urasos'un manzarası istilayı neredeyse imkânsız kılıyor ve Feynadra'nın Imirath'tan nefret ettiğini bildiğiniz Galakin ile iyi bir ilişkisi var çünkü kraliçeleri kardeş. Her ne kadar Nasha Feynadra'nın kraliçesi olsa ve kaybettiği kız kardeşi yüzünden Thirwen'den nefret etse de, Cordelia kadar gücü yok çünkü onun tacını almak için evlendi; Cordelia ise onun için doğdu."

"Her ne olursa olsun," diye başlıyorum, "Ravaryn'deki hiçbir hükümdar Vareveth'in tacını nasıl kazandığımızı desteklemeyecektir.

Bir kıvılcım bile onların dünyasını ateşe verebilir."

Cayden ellerini kılıcının kabzasına dayayıp beni izlerken, "Gelenekler üzerine inşa edilmiş akılsız bir gürhün mırıldanmalarını görmezden gelmek en iyisi," diyor. "Sen ve ben bu insanlar gibi yetiştirilmedik. Dünya, önemli olduklarına inanan insanlar tarafından kontrol ediliyor ve önemli olmadıklarını bilenler tarafından yıkılıyor. Benim değerim verilmedi, bunu kılıcımla yaptım ve eğer bize karşı dururlarsa, yakında hatalarını anlayacaklar."

Ellerimi tekrar buklelerimin arasından geçiriyorum. "Imirath halkı yıllardır benden nefret etmeye şartlandırıldı. Dönmemi beklerken gizlice amblemimizin olduğu sancakları dikeceklerinden şüpheliyim."

Bakışları o hesapçı parıltıyı alıyor. "Seninle konuşmam gereken başka bir konu var." "Bu mesele çözülmüş gibi değil."

"Hayır." Pelerinimi omuzlarıma örtüyor. "Ama bu onu etkileyebilir."

BÖLÜM
NINETEEN

Cayden

Elowen'in buraya gelmesini istememin tek nedeni onu generallere resmen tanıtmak değildi. Dün gece dört İmirath askerinden oluşan bir grup sınırdan sızmaya çalıştı. Hiç mücadele edemedikleri bildirildi. Son birkaç yılın büyük bölümünü bir savaş kampında geçirdim ve karşılaştığım mahkûmların çoğu hızlı bir ölüm elde etme umuduyla her türlü hakareti yapıyorlar. Bazı durumlarda sessiz kalıyorlar, ancak hiçbir zaman bir suçlunun bulunduğu anda kılıçlarını bıraktığını görmedim.

Hapishane olarak hizmet veren bir dizi bağımsız hücre görüldüğünde elimi Elowen'in sırtına koyuyorum. İfadem karanlık, bakışlarım keskin, ona eşlik ederken yanından geçtiğimiz mahkûmlardan hiçbirinin Elowen ile alay etmemesini sağlıyorum. Hedeflediğimiz yerde durduğumuzda botlarım çamura batıyor. Girişi koruyan asker eğiliyor ve kapının kilidini açmadan önce sigarasını dudaklarının arasına sıkıştırıyor. İnsan dışkısı ve vücut kokusu burnumu yakıyor ama kalenin altındaki kapalı zindan kadar keskin değil.

İçeri girdiğimizde esirler çabucak dizlerinin üzerine çöküyor, ancak bilekleri ayrı ayrı direklere zincirlenmiş olduğu için hareketleri garip ve özensiz oluyor. Tutsakları sorgulamak şu anda yapmak istediğim şey değil ama Elowen'in bunu duyması gerekiyor. İmirath tahtı onun ve peşinden suikastçılar göndermeye devam edecek birinin onu almasına izin vermeyeceğim.

"Bu görevi kabul ettiğinizde topraklarımıza izinsiz girmenin sonuçlarını bildiğinizi varsayıyorum?"

"Merhamet, efendim."

Yalvarışına cevap vermiyorum, sessizliğimi onun korkusunu arttırmak için kullanıyorum. Venatrix kafesin arkasına indiğinde kafesin üzerine bir gölge düşüyor, yüzünü kafesin üstünden uzanan parmaklıklara doğru indirirken boğazından ürkütücü bir tıkrırtı sesi geliyor. Mahkûmlar inliyor ve zaten berbat olan kokuya bir de keskin idrar kokusu eklenince dudağım kıvrılıyor.

"Piyade askerlerinden bilgi almakla vakit kaybetmeyeceğiz," diyor Elowen, Venatrix hırlarken gözleri basit zırhlarının üzerinde dans ediyor. Kıpırmızı bakışları onu Elowen'dan ayıran parmaklıklara kilitlenmiş durumda ve onu dişleriyle yok ederse hiç şaşımayacağım. "Şu anda konuş ya da bir sonrakinde öl."

"Ejderhalar serbest bırakıldığından beri İmirath kampında huzursuzluk var. Çoğumuz onların serbest bırakılmasının tanrıların lütfunun bir işareti olduğuna inanıyor. Size karşı savaşmak onlara savaş açmak olur."

Elowen'a bir şey anlatmak için dini fanatiklere bel bağlayacağımı hiç düşünmezdim ama kabul ediyorum. "Görevinizi söyleyin. Bir daha sormayacağım."

"İçin-" Asker tereddüt ediyor ve ben elimi kılıcımın kabzasına koyuyorum. "Kraliçeyi öldürmek için."

Elowen gözlerini kısa bir süreliğine kapatıyor ve durumumuzun gerçekliğini kabulleniyor. Babası asla durmayacak.

Halefi olarak kimi atarsa atasın asla durmayacak.

Onu her zaman korumuşumdur ama yine de ne zaman biri ona hakaret etse ya da tehdit savursa içimde kabaran öfke beni her zaman hazırlıksız yakalar. Bu içimde yaşayan bir şey. Onu bulmadan önce tehlikeyi ortadan kaldırmaya yönelik bastırılmaz bir ihtiyaç.

Elowen'in önüne geçip esirleri görmesini engelliyorum ve kulağını fısıldamak için eğiliyorum. "Yola doğru yürü. Birkaç dakika içinde orada olacağım."

Kızın kaşları çatıldı. "Ne planlıyorsun?" "Bana güveniyor musun?"

Dudaklarını büzüyor ve gözlerini kısarak mırıldanıyor ama topuklarının üzerinde dönerek hücreden çıkıyor. Girişi koruyan askere mahkûmları yerlerinden kaldırmasını işaret ederken bakışlarımı Elowen'dan ayırmıyorum. Onun varlığı şimdiden kalabalık yaratmaya başladı. Tutuşumu sıkılaştırıp mahkûmlara yola kadar eşlik ederek onları dondurucu çamurda diz çökmeye zorladığımda soğuk zincirler etimi ısıtıyor.

Daha fazla askerim yaptıkları işi bırakıp onları izliyor ve gösterinin etrafında bir çember oluşturuyor. Ryder kalabalığının arasından sıyrılıp Elowen'ın yanında duruyor ve onun güvende olduğundan emin olmak için etrafı tarıyor.

"Garrick Atarah'a bağlılığınızı bildirirseniz hayatlarınızı korumanıza izin vereceğim." Onları şimdi öldürürsem şehit olurlar, ölümleri daha fazla nefret uyandırır ve Elowen tahtı alacaksa daha stratejik olmalıyız.

Bir savaşta birden fazla yol vardır ve yine de kılıçlar ve kan lehine manipölasyon çoğu zaman göz ardı edilir.

"Garrick Atarah'a olan tüm bağlılığımızı reddediyoruz," diyor mahkûmlar hep bir ağızdan.

Kalçamdan bir bıçak çıkarıyorum ve avuç içlerini teker teker açıyorum. "Bağlılığınızı kan üzerine yemin ederek gösterin. Eğer sözünüzden dönerseniz, ölüm sizi takip edecektir."

"Size ve kraliçemize yemin ediyoruz, kralım. Imirath'ın gerçek varisi," diyor tutsaklardan biri ve diğer üçü bağlı ellerini yere bastırarak kanlarının toprağa karışmasını sağlıyor, büyü etkisini gösterirken aynı yemini tekrarlıyorlar.

"Onları daha fazla sorgulama ve gözetim için nakledin," diye iki askere emrediyorum. Kayda değer bir şey bileceklerinden şüpheliyim ama sorgulamamak da yazık olur. "Atarah mührü taşıyan zırhlarının herhangi bir parçasının sınırın ötesine atıldığından emin olun. Askerleri, ordularındakilerin Kral Garrick'e ne kadar çabuk ihanet edeceklerini görsünler."

"Emredersiniz kralım."

Mahkûmlar savaşmadan teslim oluyor ve etrafımızdaki askerler tezahürat yapmaya başlıyor. Bu haber yayılacak; bu yüzden yeminlerini herkesin önünde etmelerini istedim. Garrick büyük ihtimalle sınırındaki güvenliği artıracak, başkalarının geçmesine izin vermek istemeyecek ama bu sadece içindeki nefreti körükleyecek. Elowen'i çocukken kafese koymuştu, yakında vatandaşlarını da kafese koymak zorunda kalacak. Bu onu zayıf ve paniklemiş gösterecek. Imirath halkı Garrick'in eylemleri aracılığıyla onunla ilişki kuracak. Bu da onu tercih etmelerini sağlayacak.

Sunulan her avantajı kullanacağım ve Garrick'in kafasındaki tacı kendim çıkaracağım. Yaptığı her şeyin bedelini ödeyecek ve bana düşman olduğu güne pişman olacak.

Venatrix sabırsız bir sesle haykırıyor ve Elowen çenesini ejderhaya doğru uzatıyor, gözlerinde bir soru var. Tartışmamıza devam edebilmemiz için kalmasını istesem de, doğuştan gelen hakkını geri alma konusunda kendi düşüncelerini oluşturmaı gerekiyor, bu yüzden başımı salladım ve kalabalığın içinde kaybolmasını izledim.

BÖLÜM
YİRMİ

Cayden

Verendus sokaklarında dolaşırken yüzümün alt yarısını bir maske kaplıyor. İçimde huzursuz bir enerji var ve Elowen'in dönüşünü beklerken, onun İmirath'ın haleflüğünü düşündüğünü bildiğim için daha da güçleniyor. Çadırdaki kalsaydım ya da kaleye dönseydim çıldırırdım. Geçmişte, karanlık gökyüzünü kapladığında ekstra işler alırdım, genellikle bir gece içinde birden fazla suikast gerçekleştirdim, ancak komutan olduğumdan beri yapmadım. En azından kâr amaçlı değil.

Rüzgar dar yollarda uğulduyor ve beraberinde çürümüş bir koku taşıyor. Yazın çok daha kötüdür, ancak kışın yine de hoş değildir. Harap binalar ayakta durabilmek için birbirlerine yaslanıyor ve bu da buranın yaydığı hoş olmayan havayı daha da artırıyor. Burada kimse yaşamak istemiyor. Meyhanenin yanındaki sokaktan aşağı dönüyorum ve kemerime bağlı anahtarlığa uzanıyorum, küçük pirinç olanı bulana kadar anahtarları karıştırıyorum.

Demon's Den'in arka girişi gıcırdayarak açılıyor ve botlarım bodrumun tavanında yankılanan tezahüratlarla titreşiyor. Boynumu döndürüyorum ve kendimi ters yöne dönmeye zorlamadan önce parmak eklemlerimi kırıyorum.

Hiçbir çalışanın üst kata erişimi olmadığı düşünülürse, her yer karanlığa gömülmüş durumda ve kibritleri sakladığım raftan çekip ofisimin etrafındaki fenerleri yakıyorum. Panjurlar bugün erken saatlerde buraya geldiğimden beri hala açık ve uzaktan bir ejderha çılgılık attığında sadece kısa bir süre duraklıyorum.

Keskin, desenli bir kapı sesi dikkatimi odaya geri getiriyor. "Girin," diyorum gökyüzüne sırtımı dönüp masamın arkasına oturarak. Alexis içeri giriyor, omzuna astığı çantasında büyük ihtimalle hizmetkâr üniforması var. Kıyafetlerini değiştirmiş olabilir ama üzerinde hâlâ sarımsak ve şarap kokusu var. "Bu sefer hangi pozisyonu garantiledin?"

"Kâhya." Çantasını yere bıraktı ve karşımdaki koltuğa oturdu. "Asiller işi çok kolaylaştırıyor. Tek yapmam gereken, onlar sızlanıp dururken bir sürahi şarapla köşede durmak." "Yani sesleri çıkıyor mu?"

"Oh, her hak sahibi insan gibi onlar da inatçı." Masamda duran viskiyi işaret ediyor ve ben başımı salladıktan sonra kendine bir bardak dolduruyor. "Ama harekete geçmekten korkuyorlar. Kiralık muhafızları var ama herkes bir satıcının sadakatinin önce parasına olduğunu bilir."

"Kibirleri mantığa karşı savaşı kazanacak, tıpkı lordlarda sık sık olduğu gibi." Sandalyemde arkama yaslanıyorum. "Tanıştıklarında, bir isyan riskine girmeden diz çökmeyi reddedenleri idam etmek için ihtiyacım olan tüm kanıt bu olacak."

Alexis başını sallar. "Toplandıklarını duyar duymaz sana haber vereceğim. Yakında olacağını tahmin ediyorum; nefretleri her geçen saat artıyor."

O zaman benim kişisel amacım bunu geçen her dakikaya çıkarmak. "Rapor edecek başka bir şeyiniz yoksa yerinize dönebilirsiniz."

Alexis viskisini geri atıyor ve ben de ona sigaralarımın birini atıyorum. Dudaklarının arasına sıkıştırmadan önce fenderde yakıyor ve sessizce koridora süzülüyor. İnsanların sonunu kılıç getirmez; ağızları getirir. Soylular krallık için çok değerli olduklarını düşünerek hata yaptılar ama amacıma uygunsa hepsinin sonunu getiririm.

Vareveth'in kralı olmadan önce, piçlerin kralıydım.

Pencereye doğru ilerliyorum, bir elimi saçlarımda ve yüzümde gezdiriyorum. *Hay sikeyim.* Daha önce saçlarına dokunduğumda parmaklarımda ucunda hâlâ onun kokusunu alabiliyorum. Gecekonduların, terin ve dumanın ortasında, o orada. Sonsuz bir ölüm denizindeki tek yaşam. Mezarlıkta büyüyen bir çiçek. Onun kokusu, onu bulma, öfkesinden vazgeçip bana *her şeyini* verene kadar onu kendime çekme ihtiyacını uyandırmaya yetiyor.

Korkuluklara tutunuyorum, kafamdaki çarpıntıyı bastırmak için derin derin nefes alıyorum. Sabrım neredeyse tükenmiş durumda ve onu tekrar görmeden önce kendime gelmem gerektiğini biliyorum. Onun altımdaki anısı bana işkence ediyor, bukleleri yastıkların üzerinde ve sonrasında göğsümden dalgalanıyor. Tadı.

Tanırım, onun tadı.

Kapı arkamdan çarparak açılıyor ve ben kılıcımı çekerken kılıcımın çeliği kınına çarpıyor. Ryder kılıcın ucunu yüzünün bir santim önünde durdururken keskin bir inilti havayı dolduruyor. Gözlerimi devirip kılıcı bir kez daha kınına sokuyorum. "Bir dahaki sefere kapıyı çal."

"Evinin kapısını böyle mi açıyorsun? Ziyaretçi gelmemesine şaşmamalı." "Bir şeye mi ihtiyacın var?"

"Neden her zamankinden daha sinirlisin?" diye soruyor, kollarını masamdaki sandalyenin üzerine atıp viskiyi yudumlarken. "Uçup giden kuzgun saçlı kadınla bir ilgisi olabilir mi?"

"Onun saçları kuzgun değil." Güneşe doğru adım attığında saçlarının kahverenginin en koyu tonu olduğu anlaşılıyor.

"Doğru, Elowen'in yüz hatlarına pek dikkat ettiğimi söyleyemem." İç çekiyor. "Bana ne olduğunu anlatana kadar buradan gitmeyeceğim."

"Hiç gitmiyorsun." Çenemi sıkıyor ve dilimi yanağımın kenarına sıkıştırıyorum. "Garrick yeniden evleniyor ve varisi olarak Elowen'in yerini almak istiyor."

Bunun üzerine Ryder'in yüzü asılıyor, dik oturuyor ve ayaklarını yere koyuyor. Sanırım küçük bir kız kardeşi olması onu Elowen'a karşı doğal olarak korumacı yapıyor, özellikle de Saskia ile yakınlaştıklarını düşünürsek. "Onun tek seçeneği Imirath'ı almak. Bunu yapmazsa asla güvende olmayacak, varislerinizden herhangi biri de, tahtta hak iddia edeceklerini düşünürsek, güvende olmayacak."

Tanrım, varisleri düşünmek istemiyorum. Endişelerim Elowen ile başlıyor ve bitiyor. İşleri karmaşıklığa sokmaya gerek yok. Bir kayanın yetiştirme kapasitesine sahip olduğumdan bahsetmiyorum bile. Bir çocuğun, hem de bizim çocuğumuzun, doğru düzgün sevemememin kurbanı olması riskini göze alamam. "O bunu biliyor."

"Vareveth ordusu sana ve dolayısıyla Elowen'a sarsılmaz bir sadakatle bağlı. Onların yanında yükseldin, onlarla aynı topraklarda kan döktün. Emri ver ve taht senin olsun."

"Savaşlar yapılacak ve Elowen ne karar verirse versin pek çok kişi ölecek. Bu bir veraset meselesi değil."

"Tahtı alabilirsin, doğum hakkın olsun ya da olmasın." Ryder sandalyeden kalkıp yanımda duruyor ve genellikle neşeyle dans eden gözleri hiç değişmeyen bir ciddiyetle bakıyor. "Sen Eagor'un tahtına oturmadan çok önce biz seni liderimiz olarak seçtik. Tahtın içinde doğduğun için değil, takip edilmeye değer bir insan olduğun için. Farklı olduğunu anlamamız için kimseye nereden geldiğini söylemene gerek yoktu. Sen Imirath'a savaş getiren ilk komutan ve tarihimizde tacını bir isyan eylemiyle alan ilk kralısın. Diğer tüm kralların ordularının arkasından izleyeceği bir hücumu yönettiğinde askerler -tüm savaş yorgunu piçler- sana bir tür tanrıymışsın gibi tapıyorlar."

Tekrar şehre bakıyorum, dumanlar bacalardan yükselirken eğimli çatılara bakıyorum, karla karışıyor ve kayboluyor. Çocukken aynı manzarayı izlediğimi hatırlıyorum, bir gece daha hayatta kalıp kalamayacağımı bilmezken, bir gölgeden fazlası olmak istemezken beni asla ısıtmayacak yangınları. Karanlıkta intikam ihtiyacım büyüdü ve tedavi edilmemiş bir yara gibi iltihaplandı. Merhametin yokluğunda, ona asla ihtiyaç duymayacak biri oldum.

Parmak eklemlerimi kırıyorum ve bir maske, bandana ve tonik almak için köşedeki sandığı açmaya gidiyorum. Ryder'ın açıklaması havada asılı duruyor ama Elowen'ı kendi çıkarları için kullanacak başka bir adam olmayacağım ve bu savaşın olaylarını onsuz planlamayacağım. Ryder'ın beni tahta geçmem için cesaretlendirirken kötü bir niyet taşımadığını biliyorum ama artık işler farklı. Sadece bencillikle hareket edersem kaybedeceğim biri var ve Elowen'in hilelerimin kurbanı olmasını istemiyorum. Küçük şeyeyi dudaklarıma götürüp geri fırlatıyorum ve geçmişimin etime işlediği kanıtların yok olmasına izin veriyorum. Şiddet bildiğim tek şeydi ve Elowen'dan önce de sahip olduğum tek şeydi. Acının varlığı normalleşti ve onsuz nasıl yaşayacağımı bilmiyorum.

Garrick'i düşündüğümde, aklıma düşünmek istemediğim eski anılar geliyor. Pencereden Imirath'a doğru son bir kez bakıyorum. Bu savaşın sonunda, düşmanımın kızını saltanatının yıkıntıları üzerinde kaldıracığım ve bir zamanlar bana hissettirdiği kadar güçsüz hissetmesini sağlayacağım.

BÖLÜM
YİRMİ BİR
Elowen

Bir başka yüksek dalga Delmira'nın pençelerinin altındaki kara kayalıklara çarparken **OKYANUS**

SUYU ÇENELERİMİ LEKELİYOR. Ay ışığı okyanusun asi yüzeyinde dans ediyor ve ejderhalarım dalgaların arasında uçuyor, yıldızların altında dönmeden önce pençelerini köpüklü tepelerde sürüklüyorlar.

O kadar uzağa uçtuk ki hâlâ Vareveth'te miyim yoksa Imirath'a mı girdim bilmiyorum ama yine de farklı hissetmiyorum. Bir zamanlar Imirath'ı düşünmek bile beni aşağı doğru bir sarmala sokardı. Hâlâ onu mutlulukla ya da rahatlıkla düşünmüyorum ama Zinambra'ya seyahat etmek içimde bir şeyleri yumuşattı. Gözlerimi kapatıyorum ve kendimi yaz güneşi parlarken kanallardan birinin yanındaki bir kafede otururken hayal ediyorum. Ejderhalarım suya yakın olmayı sever ve sanırım bu kadar çok suyun olduğu bir şehirde olmayı da severlerdi. Cayden çocukluğunun bir kısmını orada geçirdi ve acaba orayı özleyor mu?

Sanırım onu sevmeye ya da doğduğum krallıkla gurur duyma şansım hiç olmadı. İnsanlar benim düşmanım değil, sadece ejderhalarım ve bana yapılan işkencelerde parmağı olanlar düşmanım. Garrick beni birçok kez öldürmeye çalıştı. Hepsini hatırlamıyorum bile. Onun için tacından daha önemli bir şey yok, o kadar ki bir kehanet yüzünden tek kızını istismar etti. Yeni karısı ona bir oğul verebilir, ama ona kaç çocuk verirse versin, beni silmesine izin vermeyeceğim. Benden zaten sahip olduğundan daha fazlasını almasına izin vermeyeceğim.

Imirath benim doğuştan hakkım. Gelecek için planlar yapabilir ama ben de yapabilirim çünkü taht benim.

Kumlu sahilin ötesinde, ağaçlar kilometrelerce uzanıyor ve yatak odamın pencerelerinden gördüğüm karlı dağ silsilesi gökyüzünü deliyor. Bunların hepsi benim olabilir. Imirath'ın laneti olmak istemiyorum ama kurtuluşu olabileceğimi de hiç düşünmemiştim. Ejderhalarımı krallıklarının üzerinde uçurup onu yerle bir etseydim, babamdan farkım kalmazdı. Yetimler beni Cayden'in Garrick'i gördüğü gibi görürdü; ebeveynlerini öldüren ve onları hazır olmadan acımasız dünyaya cesurca adım atmaya zorlayan bir zorba.

Artık Vareveth'in kraliçesiyim, kralıyla nişanlıyım ve Garrick'in benim güçlenmemin sonuçlarını anlamasını istiyorum. Bu onun düşüşü demek.

Delmira'nın kanatları sabırsızca çırpınıyor, büyük olasılıkla bağ aracılığıyla duygu değişimimi hissediyor ve ben de dilimi tıklıyorum. Rüzgar kulaklarımda uğulduyor ve yanaklarımı kesiyor, uçuşumdan aşağı dalıyor, yüzeyin hemen üzerinde uçmak için sola sapıyor. Beni eve götürmesini emrederken gözlerim kapanıyor ve ısırın sıcaklığına rağmen gökyüzünün beni eski bir dost gibi kucaklamasına izin veriyorum.

Korku ve trajedi, istesek de i s t e m e s e k de bizi en az aşk ve mutluluk kadar şekillendirir. Bizi bir zamanlar masum gözlerle baktığımız dünyaya karşı temkinli ve bıkkın olmaya zorlarlar. Dünya güzeldir. Onu zaman zaman çekilmez kılan, içinde yaşayan insanlardır. Karanlıkta ışığı bulmak yıllardır yaptığım bir şey, ne kadar küçük olursa olsun umut ışığı aramak.

Delmira iniyor ama ben daha gözlerimi açmadan, sadece koku bile kalede olmadığımızı ele veriyor. Verendus'un bu kısmını tanıyamıyorum. Daha karanlık, sıkışık ve içki, çöp ve tanımlamayı tercih etmediğim şeyler kokuyor. Cam şişelerin kırılma sesleri kıvrımlı sokaklarda yankılanıyor, sarhoşların gevelemeleri ve anlaşılmasız bağırışları da öyle.

"Delmira, sevgili kızım, yön bulma becerilerini mi kaybettin? Belki de aklını?" Bir yaz günü kadar hafif olan mavi pulları siyaha dönmüş. Muhtemelen gökyüzünden alçalırken insanların çılgın atmamasının tek nedeni buydu, ama birinin onu gölgeli sokakta fark etmesi an meselesiydi. "Eve. Beni eve götür."

Sabırsızca oflayıp pufliyor ve sırtını kamburlaştırıyor, kısa süreliğine havaya fırlatıldığında eyer kayışlarının gerilmesine neden oluyor. "Delmira! Sana taze et vermeyeceğim, sadece havuç vereceğim."

Tekrar, çok daha güçlü bir şekilde kamburunu çıkarıyor ve kanadını yere indiriyor, böylece tırmanabiliyorum. Gözlerimi deviriyorum ve botlarım kaldırım taşlarına çarpına kadar aşağı kayarak kendimi çözüyorum.

"Bil diye söylüyorum, bunun için giyinmedim." Kıyafetimi işaret ediyorum. Aestilian'da giydiklerime benziyor, koyu mavi kumaştan yapılmış ama beyaz ve açık mavi boncukların karışımıyla süslenmiş ve pelerinine uyması için beyaz kürkle süslenmiş. Bir elbise gibi baldırlarımın arkasına kadar uzanırken, botlarım ve bel kemerimle uyumlu siyah pantolonla kaplı bıçaklı bacaklarıma erişmeme izin veriyor.

İç çekerek kapüşonumu yukarı çekip etrafımı değerlendiriyorum ve bir farenin koşuşturduğu su birikintisini işaret ediyorum. "Bu benim yeni banyo odam mı? Çöküş için gerçekten bir gözün var, Delly."

Ayaklarını yere vurup beni binanın arka girişine doğru itiyor ve ben de itici ejderhamın beni zorladığı görevi kabul ederek botumdaki maymuncuklara uzanıyorum. Cayden'in bana gösterdiği tekniği kullanarak onları anahtar deliğinden içeri sokarken kendi kendime mırıldanıyorum. Kazmaları çevirmeye çalışırken nefesim dudaklarımın önünde pufluyor ama her seferinde dirençle karşılaşıyorum.

Delmira tekrar ofluyor ve dişlerini tahtaya batırmadan önce burnuyla beni itiyor, büyük bir parça ısıyor ve yutuyor - kapı tokmağı dahil. Yarısı yenmiş kapı açılırken çıkan gıcırta daha çok bir çığlığa benziyor ve beni ürpertiyor.

"Zekice... ve oldukça besleyici."

Ejderha hançerlerimden birini kalçamdaki kınından çıkarıyorum ve karanlık merdiven boşluğuna girerken kulaklarıma siyah bir maske takıyorum. Kapıyı kapatmaya çalışırken kapı tekrar açılıyor ama neyse ki Delmira sürgüyü yememiş, ben de sürgüyü yerine kaydırıyorum ve ahşabın yarısından fazlasının eksik olduğu gerçeğini görmezden geliyorum. Bu başkasının sorunu.

Botlarımdan altından sesler gelirken uçup gidiyor, ben de kaynağı bulmak için o yöne dönüyorum. Karanlıkta merdivenlerin dibini göremiyorum ama ayağımı sabitlemek için elimi duvara koyuyorum. Zemindeki opak gölgelere bir parça ışık sızıyor ve elimi pürüzsüz ahşap üzerinde kaydırmaya devam ediyorum. Gözlerim yetersiz ışığa uyum sağlıyor ve parmaklarımı bir kolun etrafına dolayarak gizli kapıyı açmak için yukarı çekiyorum.

Odanın enerjisi, kaçma umudum olmayan yaklaşan bir dalga gibi beni yutuyor. Kan ve terin karışık kokuları havada ağır bir şekilde asılı duruyor, bodrumun üzerinde bir pus oluşturan ve yukarıdaki çatlak ahşap kirişlere yükselen duman da buna eşlik ediyor. Kapıyı arkamdan kapatırken kimse beni fark etmiyor; dikkatlerini tamamen yumruklarını tek bir halka halinde birbirine vuran iki adama veriyorlar.

Odaya doğru bir adım daha atıyorum ve botlarım, dökülmüş gazoz olduğunu *umduğum* yere yapıyor. Eğer yanılıyorsam, bilmek istemiyorum.

"Buraya ne zaman geleceğini merak ediyordum." Bir el bileğimi sarıyor ve bıçağımın ucunu adamın kaburgalarının arasına sokuyorum. "Bana bir iyilik yap günışığım ve o şeyi bana doğrulttuğunu görmesine izin verme. Beni ringe atmasından korkuyorum ve yüzümü bu haliyle oldukça seviyorum."

Bakışlarımı kaldırıyorum ve bir şapkanın kenarıyla gölgelenmiş, tanımadığım bir çift mavi göze bakıyorum. Adam aynı zamanda sesini boğan bir maske takıyor, ama çok... tanıdık. Bıçağı geri çekiyorum. "Ryder?"

Bir parmağını ağzına götürdü. "İsim yok. Neden buradasın? Bir şey mi oldu?"

Bir çekiştirme hissi bakışlarımı ringe geri gönderiyor ve orada sadece iki dövüşçü olmadığını fark ettiğimde omuzlarım daha da sertleşiyor... onlardan biri Cayden. Bu onun sahibi olduğu iş olmalı. Bana bahsettiği tonik onu ilk bakışta neredeyse tanınmaz hale getiriyor. Saçları ve yüzünün büyük bir kısmı kapalı ama yine de aynı boyda ve kaslı. Cildinde aşına olduğum yara izleri ve mürekkep yok, onu tanıdığım adam yapan işaretler.

Eve.

Delmira beni eve götürdü.

"Hayır, her şey yolunda."

Rakip yumruğunu Cayden'in kaburgalarına indiriyor ve sanki darbeyi alan benmişim gibi nefesimi içime çekiyorum. Kolayca kurtulabilirdi. Aynı anda birkaç askerle dövüştüğünü ve tek bir çizik bile almadan çıktığını görmüştüm. Cayden bir sonraki darbeyi savuşturuyor ama kötü omzunu açık bırakarak rakibinin bu açıktan faydalanmasına izin veriyor.

"Bunu neden yapıyor?" Avuç içlerime batırdığım tırnaklarımın altında kan boncukları oluşuyor. "Bu adamı kolayca yenebileceğini biliyorsun."

"O ringe adım atan herkesi kolayca yenebilir." Ryder ringe doğru mücadele etmemi engellemek için kolunu gövdemden etrafına doluyor.

"İkiniz de yeterince para kazandınız."

"Artık mesele sadece para değil," diyor. "Ne demek istiyorsun?"

Ryder Cayden'a dönerken başını sallar. "Komutan olduktan sonra savaşmayı bırakabilirdi. Burayı satma olasılığını bile gündeme getirdim."

Rütbesi yükseldiğinde geçmişini araştırdı ama şiddetle başa çıktı. Cayden her zaman acı çekiyor ve kafasında olup bitenler hakkında konuşacak biri değil."

Cayden kaburgalarına bir darbe daha aldığında irkiliyor. "Ama neden bu kadar çok darbe alıyor?"

"Başa çıkmak her zaman güzel değildir." Kardeşçe bir tavırla beni biraz itip kakıyor, kalabalık daha da gürültülü hale gelirken beni kendi tarafına çekiyor. "O iyi. Seninle tanıştığından beri çok daha iyi. Seni izlediğini fark ettiğinde muhtemelen hoşuna gidecektir, o yüzden biraz nefes al ve parmağına takacağı yüzüğün parasını ödemek için birkaç syndril daha yapmasına izin ver."

Havadaki acı tada rağmen derin bir nefes alıyorum ve zayıfça gülüyorum. Parmak eklemlerindeki beyaz sargılar kana bulanmış ve ter, yontulmuş gövdesinden aşağı süzülerek bedenimi ısıtıyor. Fark eden tek kişinin ben olmadığımı anladığımda içimden başka bir şey geçiyor. Ringde çok güzel, çok az kişinin ustalaşabildiği bir zarafetle hareket ediyor.

Kalabalıktaki neredeyse tüm kadınlar yüzlerinde açıkça yazılı arzuyla onu izliyor. Bitirdiğinde oyalanıyorlar mı? Kalabalığın arasından geçerken ona dokunuyorlar mı? Daha önce onlardan biriyle birlikte oldu mu? Hayatının bu kısmını bilmiyorum. Onun bu halini bilmiyorum. Ama bilmek istiyorum.

Onunla tanıştığımdan beri beni Cayden'e çeken çekime boyun eğerek Ryder'dan bir adım uzaklaşıyorum ve sanki bu tek hareket onda bir şeyleri tetiklemiş gibi çünkü bakışları benimkilerle çarpışıyor. Gözleri dengesiz ve o kadar kötülükle dolu ki içime bir ürperti gönderiyor. Savaşığı kişi zihninde gördüğü kişi değil. Derisindeki yara izlerini geçici olarak silebilir ama iyileşmiş yaraları kanatan anıları çıkaramaz. Rakibini omuzlarından tutup geriye iterken, burada olduğuma gerçekten inanmıyormuş gibi kaşları birbirine yaklaşıyor.

Bir sonraki hamlesini gözümü kırpmamdan daha hızlı yapıyor, yumruğunu adamın yüzünün yan tarafına çarpıyor ve Cayden iplerin arasından sıyrılırken onu yere yuvarlıyor. Kalabalığın uğultusu kulakları sağır ediyor ama tahmin ettiğim gibi ona akın etmek yerine tam tersini yapıyorlar. Bu dünyadaki hiçbir güç onun rotasını değiştiremezmiş gibi bana doğru ilerlerken karanlık bakışları benimkilerden hiç ayrılmıyor.

"Engerek için beş galibiyet! Kazandıklarınızı pencereden toplayın ve bir sonraki dövüş için bahislerinizi yatıran," diye sesleniyor spiker.

Midem bulanıyor.

Beş dövüş.

Imirath tahtı hakkında konuşmak mı bunu tetikledi?

Yeterince yaklaştığında onun görüntüsünü içime çekecek vaktim bile olmuyor. Beni omzuna atıyor ve Cayden beni taşıırken kulaklarıma hücum eden kandan Ryder'ın kahkahalarını zar zor duyabiliyorum. Gizli kapıdan içeri giriyor ve maskesini çıkarmadan önce beni ayağa kaldırıyor. Bir an bile geçmeden alanımı dolduruyor ve sırtım tahtaya yapışıyor.

"Neden buradasın? Bir şey mi oldu?" Nefes almakta zorlanıyor ve maskemi çıkarmak için dikkatlice öne doğru uzanıyor, gerçi bu gerçekten bir fark yaratmıyor. En fazla silüetini görebiliyorum ama özellik değiştiren toniği aldığını düşünürsek bu şekilde olmasını tercih ederim.

"Yaralı değilim." Tırnaklarımı kapıya geçiriyorum, nefesi dudaklarıma değerken başımı arkaya yatırıyorum. "Buraya neden geldin?"

"Alexus'la buluşmam gerekiyordu."

"İstedığimin bu olmadığını biliyorsun." Ryder'la bu konuyu zaten konuşmuştuk ama bunu ondan duymam gerekiyor. "Neden kavga ediyordunuz?"

Konuştığında sesi iliklerime kadar hissettiğim derin bir gümbürtüye dönüşüyor. "Zihnimi sakinleştiriyor."

Yutkunuyorum. "Zihnini sakinleştiren başka bir şey var mı?"

Bir kolunu başımın üzerinde gezdiriyor, diğer eliyle pelerinimin tokasını çözüyor ve parmaklarını boğazıma dolamadan önce omuzlarımdan kaymasına izin veriyor. "Şu anda sessiz." Başparmağı zıplayan nabız noktamın üzerine yerleşiyor.

Bakışlarımı kaçırarak rahatlamaya çalışıyorum ama olmuyor. Gözlerini göremiyorum ama yine de gözlerimi yakıyorlar. Bunu her zaman yapabildi. Kimse göremezken o beni görebiliyor. Cayden bana ay ve yıldızların geceye bağlı olduğu gibi bağlı: etrafımız ne kadar karanlık olursa olsun birlikte kalıyoruz.

"I-" Boğazım o kadar kuru ki konuşmak neredeyse acı veriyor.

"Titriyorsun." Eli boğazımdan koluma doğru kayıyor. Endişemin bu kadar görünür olmasından hep nefret etmişimdir. "Korkuyor musun?"

"Sanırım öyle," diye fısıldıyorum ve eli kıpırdamayı bırakıp sertleşiyor. "Senden değil, sana söylemem gereken şeyden."

Yüzümü kavıyor, sanki beni bırakması imkânsızmış gibi yakınımda tutuyor. Başparmağı alt dudağımın üzerinde geziniyor ve gözlerim kapanıyor. Ağzının çok yakın olduğunu anlayabiliyorum ve mesafeyi kapatmak için çok istekliyim, ama ellerimizi birleştirip beni duvardan çekerken sıcaklığı aniden benden kopuyor.

"Ofisimde konuşuruz." Beni kucağına alıp merdivenlerden yukarı tırmanmaya başladığında irkiliyorum. "Ne oldu?"

Seni masken olmadan gören oldu mu?"

"Hayır. Burada olduğum süre boyunca maskemi çıkarmadım."

"Güzel. Seninki gibi bir yüzü kimse görse unutmaz. Güven bana, biliyorum." Henüz boynumdaki kızarıklığı göremediği için şükrediyorum.

Oh, Tanrım.

Delmira onun kapısını yedi.

İlk sahanlığa ulaştığımızda Cayden'in adımları yavaşlıyor ve ben kapıya yan gözle bakıp nefesimi verdikten sonra tırnaklarımı inceliyorum. "Yatırımlarına gerçekten daha iyi bakmalısın. Burası dökülüyor."

"Tahtada ısıruk izleri var," diye açıkça belirtiyor.

"Dinle, biraz acıktıysan seni yargılamayacağım ama belki bir dahaki sefere içinde şeker olan bir şey deneyebilirsin."

Biz tırmanmaya devam ederken iç geçiriyor. "Aylar önce şu titiz kraliyet tavrı hakkında ne demiştin?"

Bu konuda ustalaştığımı. "Benimle ilgili en sevdiğin şeylerden biri olmasıyla ilgili bir şey." "O zaman seçebileceğin çok fazla iyi özelliğin yok."

Sinirle oflamama gülüyor ve en tepedeki bir kapıyı açıyor. Dar koridorda birkaç kapı daha var ama beni ilkinde yönlendiriyor. Küçük ama kullanışlı, çeşitli ahşap tonlarında seyrek ofis mobilyaları ve masanın arkasında düzgünce istiflenmiş birkaç defter var. Ayaklarının altındaki kırmızı-siyah halı daha iyi günler görmüş ama burayı neden böyle tasarladığını anlayabiliyorum. Viski dışında buradaki hiçbir şey bana onu hatırlatmıyor.

Beni yere bırakıyor ve yüzümü ona dönüyorum, ama bir sandalyeye tökezlerken keskin bir nefes alıyorum. Kaşlarının bir çift *kahverengi* gözün üzerinde çatıldığını hemen fark ediyorum. Elini omzuma koymak için hamle yapıyor ama irkilmeme engel olamıyorum. Yara izi olmadan yüzünün nasıl görüneceğini hiç hayal etmemiştim. Sanırım bu onu daha klasik bir yakışıklı yapıyor, ama benim için her zaman güzeldi ve ben onu bu haliyle tercih ediyorum.

"Ne oldu?"

"Sen-" Başımı salladım. "Hiç benzemiyorsun-" *Cayden'im.*

Şaşkınlığı geçiyor ve köşedeki sandıktan bir şişe almak için arkasını dönüyor, içindeki turuncu köpüklü sıvıyı yutuyor. Sırtındaki yara izleri yavaşça yeniden oluşurken dudaklarım aralanıyor ve arkasını döndüğünde omuzlarım gevşiyor. Küçük bir masanın üzerindeki sürahidan ona bir bardak su doldururken gömleğini başına geçiriyor.

Merakla bana bakıyor. "Ne hakkında konuşmak istiyordun?"

Etrafa bakıyorum ama oturacak pek yer yok ve bu konuşmayı sert sandalyelerde yapmamayı tercih ederim. Bardağı elinden alıyorum ve geri vermeden önce birkaç yudum alıyorum. Dudakları sinirlerimi hafifçe yatıştıran tanıdık bir şekilde kıvrılıyor ve açık pencereye doğru yürürken kolumdaki kürkü çekiştiriyorum.

"Yani bu senin işin mi?"

Kaşlarını kaldırıyor ve yanımda durmak için hareket ederken bir elini cebine sokuyor. "Şeytanın İni."

Şehre bakmadan önce gözlerimi ona dikerek usulca gülüyorum. "Zekice."

Omuz silkiyor. "Oyalamaya çalıştığından daha kurnazca."

Dişlerim alt dudağıma batıyor ve boğazım düğümlenerek yutkunmak için kendimi zorluyorum. "Hayatımın çoğunu acı çektiğim bir yerden sevgi arayarak geçirdim, bu yüzden sanırım başa çıkmanın bir yolu olarak onu beklemeyi bıraktım. Ama yaşadığım acı artıkça aşkı daha çok arzuladım ve daha çaresiz hale geldim. Ne kadar ileri gittiğimi fark etmemiştim. Sanki sürekli elimi uzatıyormuşum ve sadece çektiğim acının farkına varıyormuşum gibi hissediyordum."

Tüm parmaklarım kırıldığında, derim kanla kaplandığında ve verecek hiçbir şeyim kalmadığında." Her şey Ailliard'dan önce başladı. Hiç gelmeyen bir anne için ağırlarken hücredeki parmaklıklara yapıştığımı hatırlıyorum. "Beni incittiğinde, kendimi korumanın en iyi yolunun seni dışlamak olduğunu düşündüm. Bana her zaman hissettiklerimin derinliğinin bir zayıflık olduğu ve zayıflıkları saklamanın en iyisi olduğu söylendi."

"Benden tek bir parçanı bile saklamamı istemiyorum," diyor Cayden, ellerini pencere pervazının üzerinde kıvrarak. Başını aşağı eğiyor, böylece gözlerinin içine bakabiliyorum. "Seninle ilgili her şeye bayılıyorum, küçümsediğin özelliklerine bile."

Başımı sallıyorum, onun güvencesine bir can simidi gibi tutunuyorum. "Seni özlüyorum."

Bakışları dudaklarıma kayarken yüz hatları acıyla buruşuyor. "Ben hep buradaydım."

"Ama daha fazlasına ihtiyacım var." İçimdeki yangını bastırmak için gözlerimi kısa süreliğine kapatıyorum. "Eğer sana karşı tekrar savunmasız olacaksam, senin de aynısını yapmana ihtiyacım var. Eğer İmirath tahtını yanımda seninle alacaksam, sana tamamen güvenebilmeliyim. Benimle yalnız kaldığında her zaman bir zırh giyersen, her zaman bir savaş beklerim."

"Sana asla böyle hissettirmek istemedim," diye nazikçe cevap veriyor, gözleri yumuşuyor. "Sadece o kadar uzun süre savunmasız yaşadım ki, tedbirin yükünü taşımamanın nasıl bir şey olduğunu hatırlamıyorum."

"Çocukken başıma neler geldiğini biliyorsun. Garrick'in muhafızlarından birine işkence ettin, işkence gören prensesin hikâyelerini dinledin ve beni paniğimden kurtardın." Derin bir nefes alıp devam etmek için kendimi zorluyorum. "Seninle iletişim kurmam için bana yalvarıp duruyorsun ama aramızda tuttuğun duvarı tırmanıp diğer tarafta benimle buluşana kadar bunu yapamayacağım. Seni tanımak istiyorum Cayden. Seni bugün olduğun kişi haline getiren şeyleri bana anlatacak kadar bana güvendiğini bilmek istiyorum. Bir daha seninle ilgili hiçbir konuda gafil avlanmak istemiyorum."

"Sana geçmişimi anlatmamı istiyorsun," diyor duygusuzca. "Yüzümdeki yara izi ve annemi öldürmesi dışında Garrick'ten neden nefret ettiğimi bilmek istiyorsun."

"Evet."

Çenesinde bir kas kıpırdıyor ve sözlerimi tartarken dilini yanağının kenarına sıkıştırıyor. Bana çözülmesi gereken favori bulmacasıymışım gibi bakıyor, parlak yeşil gözleri yüz hatlarımı ve kolyemin etrafına dolanmış parmaklarımı izliyor. Benden çok kendi kendine başını sallıyor, sanki zihninin sınırları içinde bir sonuca varmış gibi.

Birkaç vuruş geçiyor ve yüzü değişmese de parmakları benimkilerin arasından geçiyor.

BÖLÜM
YİRMİ İKİ
Cayden

KİM OLDUĞUMU VE BENİ BUGÜN OLDUĞUM ADAMA DÖNÜŞTÜREN OLAYLARI ASLA UNUTMADIM. Kim olduğunuzu her zaman hatırlarsanız, kimse bunu size karşı kullanamaz. Bana tepeden bakanların üzerinde yükselmek için tırnaklarımla zirveye tırmanırken kırılan tırnaklarımla altında kir ve kan birikti ve zaman onlara adımdan korkmayı öğretti.

Pelerinimi ve yeni bir maske taktıktan sonra Elowen'ı merdivenlerden aşağı indirip onunkini alıyorum. O yüzündeki örtüyü kulaklarına geçirirken ben de kapüşonu yukarı çekiyorum ve binadan yarı yenmiş kapıdan çıkıyoruz.

"Ata bin," diyorum çenemi Koa'nın bir direğe bağlı olduğu yere doğru uzatarak. Kaslarım ring yüzünden yorulmuş olsa da, açılan deliği kapatmak için ağır sandıkları kaldırıyorum. Ryder gitmeden önce tamir edecek ama ben bu şekilde bırakmak istemiyorum. Anılar yeniden canlanırken bir sigara içmek için kaşınıyorum ama bu arzuyu bastırıp kendimi Elowen'in arkasına atıyorum. Saat geç olduğu için, kim olduğumuzu fark edemeyecek kadar derinlere dalmış, yürürken sallanan birkaç aylak dışında sokaklar bomboş. "Tam olarak ne bilmek istiyorsun?"

"Ailen neden Garrick'ten kaçıyordu?"

Çığlıklar.

Annemi her düşündüğümde kafatasımda patlıyorlar.

Saçlarının hangi sarı tonunda olduğunu ya da giydiği elbiseleri hatırlamıyorum. Sadece gözlerinin rengini biliyorum çünkü benimkilerle tamamen aynılar ve bazen aynada kendi gözlerime baktığımda tek hatırlayabildiğim onun gözlerinden çıkan ışığı izlemek oluyor.

Sahip olduğum diğer her özellik tamamen babama ait ve bu beni hasta ediyor. Kendimden nefret etmek için tasarlanmışım.

"Ben," diyorum duygusuzca. "Annem sizinkinin nedimesiydi, babam da onun için görevlendirilmiş bir saray muhafızıydı. Herkesin önünde birlikte olamazlardı; bu Garrick ve Isira'ya ihanet olarak görülürdü çünkü babam onun mevkisinin çok altındaydı. Annem soylu bir Imirath ailesindendi ama güney adalarından gelen, toprakları ve unvanı olmayan bir piçin piçine hamile olarak kaleden kaçtıktan sonra onu yanlarına almayı reddettiler."

"Tek başınızayken ailenizle iletişim kurmaya çalıştınız mı? Her iki tarafla da?" Elowen sessizce soruyor.

"Hayır, ne kadar üşürsem üşüyeyim, ne kadar aç olursam olayım kararımdan dönmedim. Annem benim için tek

Bu dünyada beni seven tek kişi oydu ve onun anısına ihanet etmektense ölmeyi tercih ederdim. Sokaklardan kurtulmam ve suç dolu bir hayata yenik düşmemem için onlara gitmemi isterdi ama bunu bile bile yapamadım." Onu bir kenara atanların masasına oturma düşüncesi, para için birini öldürmekten daha kötü görünüyordu. "Bunu sana daha önce söylemem gerekirdi. Komutanken kim olduğum Garrick'in umurunda olmazdı çünkü rütbemi liyakatle yükselttim ama asiller piçlerden nefret eder çünkü dayandıkları temeli sarsar. Soyadımı tanıyacak ve insanları bize karşı kışkırtmaya çalışacaktır."

"İnsanların çoğunu ya tamamen sıkıcı ya da tamamen aptal bulmuşumdur, o yüzden ne düşünürlerse düşünsünler görmezden gelmek en iyisi," diyor ve ben kıkırdayınca kolumu ona daha sıkı sarıyor. "Garrick bir kale muhafızının adını hatırlamayacak."

"Ben annemin adını aldım, babamın değil." Beni o doğurdu ve büyüttü ve ben babamdan uzaklaştıktan sonra onunla asla ilişkilendirilmek istemedim. "Sanırım benim gerçek adım Cayden

."

"Veles," diye sözümü kesti. "Sen Cayden Veles'sin. Her zaman öyle olacaksın."

Hem duyguları hem de anıları o kadar uzun süre bastırdım ki artık bana aitmiş gibi bile hissetmiyorum. Sanki başka birinin hayat hikâyesini anlatıyormuşum gibi geliyor. Ama ses tonundaki kararlılık, duyacağımı hiç düşünmediğim kelimeleri telaffuz ettiğinde göğsümde bir şeyler sıkışıyor.

"Kraliyet soyadını almak işimi kolaylaştırıcaksa bir Atarah olabilirim. Atarah soyu yüzyıllardır Imirath'ı yönetiyor."

Boynunu büküp bana bakıyor ama taktığı kukuleta ve maske yüzünden sadece gözlerini görebiliyorum. "Yapacağın tek şey, kendi babanın adını terk ettikten sonra hor gördüğün bir adamın adını almak olur."

Dışlerimi gıcırdatıyorum. "Benim gururum senin acına değmez."

Gözleri yumuşuyor ve dizginleri daha sıkı kavıyorum. Eagor'un babası bir Dasterian değildi, tıpkı Galakin Kralı Erix'in bir Ilaria olmadığı gibi; mirası uzatmak için kraliçelerinin isimlerini aldılar. Cayden Atarah. Bu bende ringe geri dönüp parmak eklemlerim kemiklerime kadar kırılana kadar birine yumruk atma isteği uyandırıyor. Ama bunu yapardım... Elowen için yapardım.

Başparmağıyla bileğimi okşuyor. "Hiçbir zaman babamın kızı olmadım, hiçbir yere ya da kimseye ait olmadım ve annenle asla tanışamayacağımı biliyorum ama ona teşekkür etmek için adını yaşatmak istiyorum."

Kaşlarım birbirine yaklaştı. "Ona teşekkür etmek mi?"

"O olmasaydı, seninle asla tanışamazdım."

Ladislava'ya geçerken at karla kaplı yaprak dökmeyen ağaçlarla çevrili yolun ortasında durana kadar dizginleri ne kadar sert çektiğimi fark etmiyorum. Elowen kaleden uzaklaşan yolumuzu fark ettiyse bile bunu belli etmedi. Artık yalnız olduğumuz için maskesini çıkarıyor ve gözlerim her zaman bakışlarıma hükmetmek için bir büyü fısıldamışlar gibi dudaklarına düşüyor.

"Ne oldu? Memnun olursun sanmıştım."

"Memnun oldum." Atıma tekrar tırısı kalkmasını emretmek için dizginleri itiyorum. Hayatındaki neredeyse hiç kimsenin onu nasıl elinde tutamadığını anlamıyorum. Sadece onun varlığı bile, kurtuluşun ötesinde olduğunu düşündüğüm bir adam olan beni, ruhumun en azından bir parçasının onun için yeterince iyi olması için ahlaki değerlere sarılmaya itmeye yetiyor. "Benden asla kaçamayacaksın, *Elowen Veles*."

Tanrım.

Kulağa bu kadar hoş gelmesini asla atlatamayacağım.

Tekrar öne doğru dönerken gülümsüyor, bana doğru gevşerken derin bir nefes alıyor. Dudaklarımı yalıyorum, anılarımı gözden geçirmeye devam ederken atı daha hızlı koşturuyorum ve küçük kar tanelerinin yavaşça süzülüşünü izliyorum. "Imirath askerleri annemi saçlarından sürükleyerek evimizden çıkarırken babam orada duruyordu. Geldiklerini duyunca saklanmam için bana yalvardı ama ben babamın kılıcını nereye sakladığını hatırladım." Kılıç, alıştırma yaptığım tüm sopalardan çok daha ağırdı ama çaresizdim. "Kılıcı boynuna dayayan adamı etkisiz hale getirdim ama yerine bir başkası geçti. Kendi kanında boğularak öldü, onlar yüzümü kesip açarken izledi.

"Ben beni kesen askeri öldürürken babam dizlerinin üzerinde hayatı için yalvardı." O kadar çok kan vardı ki, beni kör ettiklerini düşündüğümü hatırlıyorum. Bıçağın ucunun diş etlerime battığını hissettiğimi hatırlıyorum. "O zaman hepsi bana sırt çevirdi ama ben kılıcı elimden bırakmadım. İşte o zaman babam annemin katilleriyle pazarlık yaptı ve onlara hayatta daha değerli olacağımı söyledi."

Elowen bana karşı titriyor ama devam ediyorum çünkü bu işi bitirmeyi tercih ediyorum. "Babam beni zincirledi ve Imirath'ta gördüğün gibi dövüş çukurlarına sokmaya başladı, sadece benimkine çocukların girmesine izin vermiyorum. İnadına kibritleri fırlatmaya başladım ve askerler durmazsam onu öldürmekle tehdit ettiler, bu yüzden her kaybettiğimde ceza olarak sırtımı kırbaçlamaya başladı." Kelimeler ağızımda asit gibi tat bırakıyor ve bileğimi döndürerek elimi bir anlığına Elowen'dan uzaklaştırıyorum. "Daha yaratıcı oldu ve hem annemin hem de kendimin intikamını alma ihtiyacıyla yanıp tutuştuğumu bildiği için beni ölümüne dövüşlere soktu."

"Lütfen bana onu öldürdüğünü söyle," diye fısıldıyor Elowen.

"Tüm bunlar başladığında bir av köpeğine ait olan bir kafesi çaldı. Bu şekilde kaçmamı engelledi. Beni ringden ancak çok dayak yediğimde ya da yürüyemeyecek kadar bitkin düştüğümde çekerdı." Elowen irkildi ama bir şey söylemedi, muhtemelen çocukluklarımızın beklediğinden çok daha fazla ortak noktası olduğunu fark etti. Ben on bir yaşımdan on dört yaşına kadar babamın merhametine kalmıştım, o ise dört yaşından on yaşına kadar babasının merhametine. Bu yüzden bana dokunulmasına tahammül edemiyorum, çok yaklaşan herkesi öldürmeye şartlanmışım. "İki yıl boyunca bir dizi galibiyetten sonra babam dikkatsiz davranmaya başladı. Sarhoşken kafesimin anahtarını cebime koydum ve bayıldığında kendimi serbest bıraktım." Ağaç sınırını aşıp Ladislava'ya giden tepeden aşağı dörtnala inerken mizahsız, karanlık ve tehlikeli bir şekilde kıkırdıyorum. "Boğazını tıpkı annemi kestikleri gibi kesmeden önce onu uyandırdım."

Elowen boğazını temizleyerek burnunu çekişini gizlemeye çalıştı ama bunu başarsaydı bile ince bedenini sarsan titremeler duygularını ele verirdi. "Kazandıklarınızdan hiç para alabildiniz mi? İlk daireni böyle mi aldın?"

Ne zaman kazansam, babam hepsini kadınlara, içkiye ve uyuşturucuya yatırırdı. Lanet olası tanrılar, bunun hakkında konuşmak istemiyorum. "Vareveth'e geçmeden önce tek aldığım onun paltosuydu."

"Varlığın bir hata değil çünkü birileri öyle olduğuna inanmanı istedi." Elowen başını sallıyor ve bacağını atın üzerine atıp yan oturarak kollarını omuzlarıma doluyor.

Atı yavaşlatmak için dizginleri sıkıca kavıyorum. "Yan eyer sürmeyi biliyor musun ki?"

Beni kendine doğru çekerken, sanki o ringlerde dövüşmeye zorlandığım zamanki halime sarılmaya çalışıyormuş gibi, vücudu tutmaya çalıştığı hıçkırıklarla titriyor ve ona onun gittiğini söyleyecek yüreğim yok. Belki de eskiden olduğu kişinin hayaletiyle bir yerlere gitmiştir; belki de ellerinden alınan çocukluklarını yaşıyorlar.

O yanımda oldukça kulaklarımdaki uğultu azalıyor. Uzaktaki bir nehir yatıştırıcı bir melodi yaratıyor ve Elowen'in yumuşaklığı acımasız anıların kenarını köreltmeyi başarıyor. Keskin kan kokusunun yerini alması için onun hafif çiçek ve vanilya kokusunu içime çekmeye devam ediyorum. Onunla bazı yönlerimiz şüphesiz uyuyor, ama böyle anlarda, onun yumuşaklığındaki gücü bulduğumda, ne kadar farklı olduğumuzu fark ediyorum. O, beni rahatsız eden ölümden kaynaklanan hayat ve beni kuşatan karanlığı parçalayan ışık. Bikkın olmanız için her türlü sebebi veren bir dünyada nazik kalabilmek farklı bir güç gerektiriyor. Elowen'in içinde intikamcı bir damar var ve kana susamışlığı çok belirgin ama her şeyiyle seviyor.

"Savaştım." Boğazımı temizliyorum. "Çünkü senin var olduğunu biliyordum. Seni bulana kadar kendime hayatta kalmam gerektiğini söyleyip durdum. Hayatımı mahveden adam tarafından haksızlığa uğrayan, beş ejderhayla bağı olan prenses. En kötü gecelerimde seni düşündüm ve sen beni hayatta tuttun."

Elowen'in gözyaşlarını öpmek için öne doğru eğiliyorum ve başparmağımı sadece yıkanmak ve uyumak için çıkardığı safir yüzüğün üzerinde gezdiriyorum. "Bu anneme aitti. Ailemdeki kadınlara miras kaldı. Ne kadar aç ya da üşümüş olursam olayım ondan asla ayrılamazdım." Askerler beni çekip götürürken parmağından çıkardım. O kadar çok kanla kaplıydı ki, cebime sokmadan önce elimde olduğunu görmediler. "Seni çok severdi."

"Sende kalmalı," diye fısıldıyor, sesindeki duygu yoğunluğu kalbimi sızlatıyor. "Onu istemiyorum." Elini dudaklarıma götürüp mücevheri öpüyorum. "Onu takmanı istiyorum."

Dudaklarını yalıyor, gözlerinde karanlılık parlıyor. "Sen Cayden Veles'sin. Sen bir piç değilsin. Sen Asterin'in oğlusun. Onun hayatındaki en büyük nimetsin. Sen hayatta kalansın. Tanıdığım en cesur ve en güçlü adamsın. Sen Vareveth'in kralı ve dünyamızdaki tek fatihsin."

Kalbim göğsümden fırlayacak gibi atıyor ve tek yapabildiğim ona bakmak. Ravaryn'in her yerinde onu aradım. Tüm krallıklara, güney adalarına ve işaretlenmemiş adalara gittim ve o buna değdi. O her şeye değer.

"Hayatta kalmak için ne yaptığın umurumda değil," diye fısıldıyor. "Sadece yapmış olman umurumda." "Bunu yapmama sebep olduğun için teşekkür ederim."

Elimde hiçbir şey yokken
bile.

Onu düşündüm.

"Garrick'ten her şeyi alacağız," diyor başka hiçbir şeye benzemeyen bir şiddetle. "Onun tahtını alacağız ve adını bu dünyadan sileceğiz. Onun mirası bizimle birlikte sona erecek."

"Imirath tahtını mı alacaksınız?"

Veles Malikânesi'nin demir kapıları gıcırdayarak açılıyor ama Elowen dönmüyor, bir muhafız bizi karşılayıp evdekileri varlığımdan haberdar etmek için bir meşale yakarken bile gözlerini benimkilerden ayırmıyor. "Galakin Kraliçesi Cordelia mektubuma cevap vermedi, bu yüzden çoğunun benim çıkmamı istemeyeceği bir taht için iki krallıkla savaşma ihtimalimiz var, ama o taht bizim olacak. Ben Imirath Prensesiyim ve doğuştan gelen hakkım için savaşacağım."

BÖLÜM
YİRMİ ÜÇ
Elowen

Parmağımı yüzüğümün üzerinde gezdiriyorum.

Asterin'in yüzüğü.

Bana aldığı hiçbir şey bu kadar anlamlı olamazdı. Cayden'in annesine sessiz bir yemin ederek hem bu yüzüğü hem de oğlunu güvende tutacağıma söz verirken kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi hissediyorum.

Donmuş derelerle dolu kış ormanıya çevrili uzun yol bitip Veles Malikânesi tüm ihtişamıyla karşıma çıktığında omuzlarım gevşiyor. Dış cepheyi oluşturan koyu renkli ahşap ve taşlar ay ışığıyla yıkılıyor ve vitray pencereler içeride titreyen mum ışığıyla aydınlanıyor. Keskin kuleler geceyi mızraklıyor, tepelerinde ana girişin önündeki dairenin ortasındaki fıskiye tepesindekilere benzeyen ejderha heykelleri var, kuyrukları bir çift çapraz kılıca sarılmış beşi de uçuyormuş gibi görünüyor. O çeşmenin biz nişanlanmadan önce de orada olduğunu fark ettim. Kulelerin tepesindeki heykeller yeni, ama bir şekilde, biz tanışmadan önce bile burada hep var oldum.

"Bunu neden yaptırdın?" Elleri kalçalarımın destek olurken ve beni attan indirirken soruyorum. "Mührümüze benziyor ama buraya ilk geldiğimde de orada olduğunu hatırlıyorum."

"Bir hatırlatma görevi görüyordu," diyor gözlerimi tekrar onunkilere çevirerek. "Dünyada bir yerlerde olduğunu ve seni bulamadığım bir gerçekliğe tahammül edemeyeceğimi. Ayrıca ejderhaları Garrick'in zayıflığının bir sembolü olarak algıladım. Cesur adamlar yüzleşmeye ya da evcilleştirmeye cesaret edemedikleri şeyleri zincire vurmazlar."

Dizginleri tutan seyise başıyla selam veriyor ama yıldızlar yüzündeki sert çizgileri vurgulayacak kadar parlarken ben ona bakmaya devam ediyorum. Öfkesi deniz gibi; uykuda gibi görüldüğünde bile gücü belli oluyor ve bir kez fırtına çıktığında, yıkımın ne zaman duracağına yalnızca o karar veriyor.

"İmirath tahtının istediğin şey olduğuna emin misin?" diye soruyor.

İmirath tahtına sahip olmak bir istek meselesi değil, kendimi ve sevdiklerimi korumak için ne kadar ileri gidebileceğim meselesi ve *bu* da sınırsız. "Hayatım beni kafese koyan ya da karanlıkta tutan bir dizi adamla geçti. Dünyalarını yerle bir edip külleri üzerine yeni bir dünya inşa ettiğimde suçlayacakları tek şey kendileri olacak. Düşmanlarımız barışın asla bir seçenek olmayacağını garanti altına aldılar, bu yüzden varlıklarına son vermeye geldiğimizde yaşadıkları tüm yılların bizden bir merhamet olduğunu anlamalarını sağlamalıyız."

"Onların dünyasında asla yaşayamadın ve bunun için onlar bizim dünyamızda ölecekler. Sizi istismar eden herkes ölene kadar savaşmayı bırakmayacağım," diyor yeşil gözleri şiddetle parlayarak. "Garrick üzerine saldıığımız cehennemden sağ çıkamayacak, ne de onun yanında duran hiç kimse." Parmakları enseme dolanıyor ve ben ondan başka bir yere bakamıyorum. "Seninleyim Elowen. Bu tek başına başarman gereken bir görev değil. Tüm endişelerini benim üzerime yık, böylece onların ağırlığını tek başına taşımak zorunda kalmazsın."

Onun varlığının sunduğu istikrara tutunuyorum, onu bir bıçak gibi bileyip *kalçamda* kınına sokuyorum. İmirath tahtı bana ait ve onu babamın düşmanı yanımda, ejderhalar yukarıda uçarken ele geçireceğim.

Bir hizmetçi ana girişi açtığında ışık dökülen su gibi ön basamaklardan aşağı dökülüyor, ancak Cayden ona doğru adım atmaya çalışırken elimi koluna kilitliyorum. Ayak parmaklarımdan ucuna kadar yükselip dudaklarımı yaralı yanağına bastırıyorum, onu gördüğümü, her şeyini gördüğümü ve gitmeyeceğimi bilmesini istiyorum. Gözlerini yüz hatlarımda gezdirirken gözbebekleri büyüyor ve bir kolunu dizlerimin altından geçirip sırtıma dolayarak beni kollarının arasına alırken çıkardığım çığlık duvarlarda yankılanıyor.

"Bacaklarımdan çalıştığını biliyor muydun? Çünkü sık sık unutuyorsun gibi görünüyor."

"Kocalık ayrıcalıklarımı kullanıyorum." İçeri girerken hizmetkâra el sallıyorum ve saatler süren uçuştan sonra sıcaklık muhteşem hissettiriyor. "Karımı evimizin eşliğinden geçiriyorum."

Gözlerimi deviriyorum. "Sen benim kocam değilsin."

Omuz silkiyor ve bunu geçmişten konusundan uzaklaşmak için yaptığını biliyorum, ama ihtiyacı olan buysa buna razı olacağım. "Anlambilim, Leydi Veles."

Kraliçe değil de bir leydi olmanın nasıl bir şey olduğunu merak ediyorum. "Parmağımın beni orantısız hale getirecek kadar büyük ve ağır bir yüzük olana kadar evli *değiliz*."

"Kraliyet ailesi," diye mırıldanıyor ve ben de kafasının arkasına bir şaplak atıyorum.

Girişteki oturma alanı evimizin renkleriyle yıkıyor ve evin dış cephesiyle uyumlu taşlardan yapılmış geniş şöminenin üzerinde amblemimizin altın bir kopyası asılı. Yanıt olarak kıs kıs gülüyor ve beni koridora taşıyor. Süslü mavi bir halı koridor boyunca uzanıyor ve duvarlar aynı taş ve koyu renkli ahşap karışımıyla kaplanmış, altın apliklerle aydınlatılmış.

Geçtiğimiz her oda zevkli ve zarif ama yine de ev gibi hissettiriyor. Buraya ilk geldiğimde sadece koyu tonlarla doluydu: kahverengi deri; zümrüt, mavi ve kırmızı süslü halılar ve siyahın ipuçları... Ama adımlarını yavaşlattığında, yeni bahar çayırıları resimleri, kıvrılan sarmaşıklar ve yıldızlı gökyüzü duvar resimleri sergileyen duvarlar, şimdi lavanta ve adaçayı tonlarını içeren yeni halılar ve oturma odasının ortasında, yemek masasının üzerinde ve tavandan tabana pencerelerin yanında yer alan birkaç çiçek vazosu ile parlayan daha önce burada hiç bulunmayan daha açık tonları fark ediyorum. Ahşap bile narin dekadansın en küçük ipuçlarını yansıtacak şekilde oyulmuş.

Cayden beni kavisli çift merdivenden yukarı taşıırken kalbim kabarıyor ve korkuluktaki çukurları okşamak için elimi uzatıyorum. Evin geri kalanıyla aynı detaylara sahip birkaç kapalı kapıyı geçiyoruz ve özellikle çarpıcı bir tanesinin kilidini açmak için beni ayağa kaldırıyor.

Kapı açıldığında elim bir nefesi bastırıyor ve çift taraflı bir şöminenin etrafına dizilmiş evimizin renkleriyle döşenmiş daha koyu ahşap mobilyalarla dolu başka bir oturma odasına adım atıyorum. Şöminenin üzerinde bir dağ silsilesinin üzerinde uçan beş ejderhayı gösteren bir sahne asılı, köşede de Ryder'ın imzası var. Dantel kaplamalı ve altın püsküllü zengin perdeler cumbalı pencerenin her iki yanında geri çekilerek tepsinin üzerine birkaç kitap yığılmış bir çay setini ortaya çıkarıyor.

Botlarımı tekmeleyip yatak odasına açılan kemerden geçiyorum ve başımı kaldırıp kubbenin tavanına boyanmış gece gökyüzünün bir kopyasını gördüğümde gözlerimde nem birikiyor. *Evimi* görünce göğsüm düzensiz bir şekilde inip kalkıyor. Var olduğunu bilmediğim bir yer için evimi özlüyordum.

Cayden yanıma yaklaşıp parmak eklemine yanağıma hafifçe sürtene kadar gözyaşlarının aktığını fark etmiyorum. "Tüm bunları yapmak için ne zaman vaktin oldu?"

"Geceleri uyuyamadığımda." Nerede olduğunu öğrendiğimde hissedeceğim rahatlamayı tahmin edemediğim için nefesim kesiliyor. "Nerede olduğumu sanıyordun?" Cevap vermek istemiyorum ama yüzümdeki bir şeyi fark etmiş olmalı ki omuzları düşüyor. "Elowen."

Başımı sallıyorum ve odaya doğru bir adım daha atıyorum. "Bir şey söylemek zorunda değilsin."

"Evet, istiyorum." Elini bileğime doluyor ve yatağın ayak ucundaki banka oturup kolunu belime dolayarak beni bacaklarının arasında tutuyor. "Tanıştığımızdan beri beni hiç başka bir kadına bakarken gördün mü?"

"Sana baktıklarını gördüm," diye cevap veriyorum, güvensizliğimin ses tonumu nasıl keskinleştirdiğinden nefret ederek. "Sanırım bazıları sen kavga ederken bayılmış olabilir."

"Bir çift gözü olan her erkek sana bakar," diye kesin bir dille cevap veriyor.

"Sadece zevk sahibi olanlar." Hiç kimseyi bu şekilde hissedecek kadar önemsememiştim ama Cayden'in benden başka biriyle birlikte olduğu düşüncesi midemi ağrıttıyor ve damarlarıma şiddet pompalıyor.

"Sana sadık olmak için asla bir yüzüğe ihtiyacım olmadı. Aklımın her köşesini işgal ediyorsun, öyle ki başka bir kadın olasılığını düşünemiyorum bile. Tek istediğim sensin ve hayatımdaki en büyük şeyden vazgeçersem aptallık etmiş olurum."

Kucağına bakıyorum ama o kadar yakın ki büyüyen gülümsememi saklamam mümkün değil. Gözlerimi tekrar kendisine çevirmek için çenemi kavırıyor.

"Kendimi açıkça ifade etmeme izin ver. İkimiz için de asla bir başkası olmayacak, anladın mı? Sana sahip olmak için bir krallığı fethettim ve duygularım asla değişmeyecek."

"Anlaşıldı."

Banktan kalkıyor ve beni odanın ortasında dev bir küvetin bulunduğu ve ejderhalarının dinlendiği göle bakan üç kemerli pencereden hafifçe kar yağın banyo odasına götürüyor.

"Üstünü değiştirmen için bir şeyler getireyim," diyor ve gitmeden önce alnımdan öpüyor. O gittikten sonra bir elimi göğsümün üzerine bastırıyorum ve olduğum yerde dönerek her şeyi içime çekiyorum. Bir yıl önce kendime burada olacağımı söyleseydim, buna asla inanmazdım.

Kıyafetlerimi çıkarıp banyoya atlamadan önce küvetin düğmelerini çeviriyorum, sabunla köpürüp suyun altına dalıyorum. Kabarcıklar yüzeyin üstünde yüzüyor ve ben de buğulu camdan ejderhalarımı izlerken parmaklarımı onların arasında sürüklüyorum. Cayden'in kıyafetleri kancaya asmak için döndüğünü duyuyorum ama beni kendi halime bırakıyor. Bitirdiğimde parmak uçlarım kuru üzümüne benziyor ve buklelerimdeki suyu temizlerken memnun bir iç çekiyorum. Açık mavi gece elbisesi o kadar yumuşak ki okşuyormuşum gibi hissettiriyor.

"Düşünmediğin bir şey var mı?" Bulutlarla doldurulmuş olması gereken şiltenin üzerine oturarak soruyorum.

"Hayır." Cayden pencereden uzaklaşıyor, beni tepeden tırnağa tararken gözleri kararıyor. Beni yatağına almayı hayal edip etmediğini merak ediyorum. Yavaşça bana doğru yürürken nefesim derinleşiyor, içinden akan arzu ve şehveti saklamıyor, odanın her yeri ve köşesini dolduruyor. "Çünkü neye ihtiyacın olduğunu biliyorum." Kalçalarımı ellerinin arasına alıyor ve ben arkama yaslanırken başım yastıklara gömülüyor, ama o dudaklarımdan bir nefes uzakta durana kadar yaklaşmaya devam ediyor, pazuları gömleğinin kollarında şişiyor. "Ve bunu sana veren kişi olmayı seviyorum."

Bir sonraki nefeste gitti, banyo odasında kaybolurken beni telaşlı ve muhtaç bir halde bıraktı. Ellerimi sıcak yanaklarıma bastırıyorum ve Finnian'a endişelenmemesi için hızlıca bir mektup yazmak üzere yedek bir parşömen parçası bulmak için kendimi yataktan dışarı atıyorum. Bu sabah onu kontrol etmeye gittim ama o çoktan Ryder'la gezintiye çıkmıştı.

"Cayden?"

Seslendim. "Evet, meleşim."

"Burada kalabilir miyiz? Sadece bu gece değil." Şato çok güzel... ama benim değil. Ailliard'ın hayaleti, Imirath şatosuyla ilgili anılarım gibi her köşede peşimi bırakmıyor.

"Burası senin evin. Bunu bana sormana gerek yok."

İçim rahatlayınca gözlerim kısa süreliğine kapanıyor ve açtığımda odanın tüm detaylarını yeniden içime çekiyorum. *Her şey mükemmel.* Finnian'a mektubumu yazmayı bitirdikten sonra masanın üzerinde mührü arıyorum.

Ben doğrulmaya çalışırken Cayden'in vücudu arkamdan bana doğru bastırıyor ve nabzım her santimimde atıyor. İnce gece elbisesinin içinden çıplak göğsünün sıcaklığını hissediyorum ve giydiği bol pantolon içindeki şişkinliği gizlemek için hiçbir şey yapmıyor. "Sanırım Finnian için?"

Sesinin derin gürültüsü içimde kıvılcımlar çakmasına neden oluyor. "Mhmm."

"Senin için aşağıya götüreceğim." Artık hafifçe buruşmuş olan mektubu parmaklarımdan arasından çekip alıyor ve odadan çıkıyor. Fenerleri söndürüp yatağıma geri dönüyorum, ağırlı ve yorgun bedenim rahatlarırken iç çekiyorum. Tanrım, çarşafı bile onun gibi kokuyor.

"Bu sefer yastık sırası yok mu?" diye soruyor döndüğünde, komodinin çekmecesinden bir hançer çıkarıp üstüne koyuyor.

"Bu tamamen gereksiz. Senin devasa varlığına alıştım."

Kaslarını esnetiyor, yaslanıp bir kolunu başının altına sokarken bana sırıtıyor. Yüzümü gizlemek için ona arkamı dönüyorum, yastıklara yerleşiyorum ve pelüş örtüleri çeneme kadar çekiyorum. Ensemdeki tüyler diken diken oluyor ve ona dönme dürtüsü o kadar güçlü ki denizin akıntısı gibi beni çekiyor.

Gözlerimi kapatıp uykunun beni karşılamasına izin vermeye çalışıyorum ama göz kapaklarımdan ardındaki karanlık değil. Cayden'in hayatının farklı yaşlarında, babalarımızın ellerinde korkunç şeylerle yüzleşmesi. Dünyanın onun bir iblis olduğunu düşünmesi umurumda değil. O bana onlardan daha iyi davrandı.

Aniden dönüyorum, kolumu gövdesine doluyorum ve bacaklarımı birbirine doluyorum. Elleri etrafımda dolanırken hiçbir şey söylemiyor, biri sırtıma yerleşiyor ve diğeri saçlarımdan süzülüyor. Kulağımı kalbinin üzerine koyuyorum, pek çok kişinin susturmaya çalıştığı o sabit atışla rahatlıyorum, bana hiç söylenmemiş bir ninni gibi beni uyutmasına izin veriyorum.

"İyi geceler, iblis."

Dudakları alnıma bastırıyor. "İyi geceler, mia sirantia."

BÖLÜM
YİRMİ DÖRT

Cayden

ELOWEN'IN, çok etkilendiği belli olan bir kitabın yüz kırk yedi sayfasını çevirmesini izledim. Daralan gözlerinin son elli sayfa boyunca benim üzerimde kalması, keyif aldığıнын kesin bir işareti. Durmaya niyetim yok ve onun inatçı doğası geri adım atmasını engelliyor. Burada, sanki ilgilenmemiz gereken başka önemli meselelerimiz yokmuş gibi sessiz bir yarışa kilitlenmiş halde kalıyoruz.

"Sabah yolculuğun nasıldı?"

"İyiydi."

"Peki kitap nasıl, Sirantia?"

Dramatik bir şekilde bir sayfa daha çeviriyor. "Sürükleyici."

"Bana tek kelimeyle cevap vermeye devam edecek misin?" "Belki."

Ejderhaları şafaktan hemen önce huzursuzdu ve paltomu ve bir çift çizmesini giymeden önce slipini değiştirme zahmetine girmedim. Çoğunlukla mülkün etrafında döndüler ve gece boyunca hiçbir şeyin ters gitmediğinden emin olmak için aldığım günlük raporları okurken pencerelerden onları izledim. Hizmetçiler yatak odasının önündeki oturma odasına kahvaltı getirdiler ve Elowen hamur işleri ve kahveyi görür görmez paltosunu çıkarıp kanepeye yığıldı.

Arzu dolu bir rüyadan fırlamış ve benim felaketim olmak üzere gerçeğe gönderilmiş bir şeye benziyor. İster dudaklarından ister bıçağının ucundan gelsin, bu seve seve kabul edeceğim bir son. O, asla karşı koyamayacağım tek işkence şekli. Aylardır hiç şansım olmadı, damarlarımda dolaşan özlemin büyüklüğünü inkâr etmeye bile çalışamayacak kadar ileri gittim.

Dirseklerimi dizlerimin üzerine koyup öne doğru eğildim ve bilediğim kılıcı bir kenara bıraktım. "Bana bundan bahset."

Bunu bir an düşündükten sonra dağınık buklelerini omzunun üzerinden savurarak zaten kısa olan eteklerini kalçalarına doğru çekti. *Aman Tanrım*. "Seninle uzun uzun konuşmayı hak edecek kadar kahve içmedim."

Onun bu tavrını sevmemeliydim ama bayılıyorum. Geçmişimle ilgili detayları açıkladıktan sonra gözlerinde acıma duygusuyla bana baksaydı, odadan çıkmak için bir bahane bulurdum ama bu çok heyecan verici. Meydan okuması, meydan okuma hissi, tek yaptığı onu daha çok istememe neden oluyor. Gamzelerimin ele vermesine rağmen sırtışıma gizlemek için parmaklarımı dudaklarımın önünde birleştiriyorum ve utanmadan gözlerimi onun uzanmış vücudunda gezdiriyorum.

Kitabı kapatıp öne uzanarak bir çilekli puf daha alıyor ve ısırırken inliyor. Parmaklarındaki reçel ve pudra şekerini yalayıp dolgun yüzeyde gezdirirken bakışlarım dudaklarına takılıyor. Yanaklarını çukurlaştırıyor ve beni ağzına aldığında dizlerinin üzerindeki görüntüsü arzusun artmasına neden oluyor. Ne yaptığını çok iyi biliyor ve muzaffer bir edayla sırtıyor. Bu hayatta sefil olduğumun farkındayım, ama bunu hak etmek için önceki hayatımda berbat bir pislik olmalıyım.

"Evlen benimle," dedim. "Bugünden itibaren bir hafta

içinde. Ya da daha erken." "Lütfen de."

"Lütfen evlen benimle."

Elini yanağından çekip burnunu kırıstırıyor. "Yeterince iyi değil." Tanrı aşkına, biz zaten nişanlıyız.

"Elowen Atarah, benim tatlı ıstırabım, saplantımın nesnesi." Sandalyeden kalkıp iki kişi için gereğinden fazla tepsiyle dolu sehpanın etrafından dolaniyorum ve boynunda bir kızarıklık belirirken tek dizimin üzerine çöküyorum. "Bu dünyadan alındığımda, senin huzurunda tanrısallığı deneyimlediğimi ve dudaklarından kurtuluşu tattığımı bilerek mutlu bir şekilde cehenneme yürüyeceğim. Lütfen beni bu ıstıraptan kurtarır ve bir hafta içinde karım olur musun? Tüm yaşamlarda ve tüm dünyalarda her zaman seni seçeceğim, bu yüzden lütfen bu dünyada bunu açıkça ilan etmeme izin ver."

Ses tonumu alçak tutuyorum, arzu ve dürüstlüğüñ fısıltısı onu ürpertiyor. Dişlerini alt dudağına gömüyor ve kendimi uzanmaktan alıkoymak için parmaklarımı kıvırıyorum. Onu öpme dürtüsü çok güçlü ama bir mucize eseri teslim olmamak için kendimi zor tutuyorum. Cevabına ihtiyacım var.

"Evet." Gülümsemesini gizlemek için dudaklarını birbirine bastırıyor ama parlayan gözlerinden belli oluyor. "Sanırım geciktirmenin bir anlamı yok. Yarın sabah eve gelmesi için bir terzi çağıracam."

"Mümkün olduğunca çabuk yapılması için fazladan ödeme yapın."

"Bir kraliyet gelinliği için ücret oldukça yüksek olacaktır."

"Umurumda değil," diye cevap verdim. "Faturayı bana gönder, ben hallederim." Dudaklarını büzüyor. "Pahalı zevklerim var."

Yaklaşıyorum, böylece ağzım onunkinin bir santim üzerinde duruyor. "Benim de öyle."

Yıllar boyunca paramı biriktirdim, bu yüzden istediği kadar harcayabilir. Elowen'in pahalı zevkleri var ama benim de derin ceplerim ve onun mutlu olmasını isteme tutkum var.

"Feynadra ve Urasos'un yöneticilerini davet ederek bir ilişki geliştirmeye başlamalıyız. Sence savaşta bizimle aynı safta yer alma ihtimalleri var mı?" diye soruyor.

"Bence umabileceğimiz en iyi şey tarafsızlık. İmirath ile güçlerini birleştirmemelerini sağlamak ana odağımız olmalı çünkü iki cepheye birden savaşmak cehennem azabıdır. Onlarla İmirath arasında duruyoruz. İmirath Vareveth'i işgal eder ve kuzeye ilerlerse kazanacakları hiçbir şey ve kaybedecekleri her şey yoksa bizim savaşımızda askerlerini harcamak istemeyeceklerdir. Urasos'un veliaht prensiyle evli olan prenses Thirwen'in soylu evlerinden birinin kızı, bu yüzden barışı bozmak isteyeceklerinden şüpheliyim."

"Galakin zaten en önemli ittifak," diye cevap veriyor. İhtiyacımız olan şey onların donanması, iki küçük krallıktan daha fazla asker değil. "Belki Feynadra k r a l i ç e s i , kız kardeşi Kraliçe Cordelia'ya bizim için iyi şeyler söyleyebilir."

"Hükümdarlar hakkında öğrenebildiklerimi öğrenip bugün davetiyeleri göndereceğim. İşe yarar bir şey çıkarsa mutlaka size söylerim."

"Bu kadar erken evlendiğimiz için şükretmelisin." Yanağını elinin üzerine koyarak kıkırdıyor. "Yeminlerimizden önce bir kraliyet toplantısı düzenleseydik, hükümdarlar oğullarıyla evlenmem için bana yalvarırdı. Kraliçe Cordelia ittifak balosunda hiç de kibar değildi."

Ayağa kalkıp karşısındaki koltuğa oturuyorum ve ılık kahvemden bir yudum alıyorum. "Kendini beğenmiş bir prens seni asla tatmin etmez."

"Hayır mı?" Doğruldu, bir koltuğa oturdu ve onu bir taht gibi gösterdi. "Hayatlarımız farklı olsaydı, İmirath'taki birçok talibimle nasıl başa çıkardın?"

"Onları keser ve kanala atardım." "Sence arkadaş olur muyduk?"

"Asla sadece arkadaşın olamam." Gülüyor, *Tanrım*, gülüşü. Eğer bu sesi şişeleyip tekrar tekrar dinleyebilseydim, dinlerdim. Yüksüz, sanki sadece benim içinmiş gibi. Bu anıyı, ona dair sakladığım diğer anılarla birlikte, hayatımın diğer kısımlarından ayrı bir yerde saklıyorum ki bu anlar lekесiz kalsın. "Birincisi, sen koridorda başka biriyle yürümeye fırsat bulamadan seni senden çalmış olurdum. İkincisi, oğullarını bir tanrıçaya hediye eder gibi sunan kraliyet mensuplarına gülümsemen bile, gecenin sonunda yine de yatağıma girecektin ve ben de sana bana ne kadar ait olduğunu hatırlatacaktım."

"Peki ya çarşafların üzerinde birkaç takla atarak sistemimden çıkarabileceğim biriysen?"

"Hmm." Kaşlarımı çattım. "Öyle miyim?"

Daha parlak gülümsüyor. "Tamamen."

"Buraya gel." Dişlerinin arasından yalan söylediğini bilerek bacaklarımı açıyorum. Dudaklarını birbirine doluyor, omurgasını dikleştiriyor ve onu kilit altında tuttuğumu biliyorum. Bir meydan okumayı asla reddetmeyecektir. Kalçaları baştan çıkarıcı bir şekilde sallanırken aramızdaki mesafeyi yavaşça kapatıyor ve kucağıma düşüyor. Yakınıma eğildiğinde kokusu etrafımı sarıyor ve göğüsleri göğsüme bastırıyor. Parmaklarını gömleğimin üzerinde gezdirip kumaşta yaralarımın izini sürerken elim sandalyenin kolunda sıkılıyor. Tam yerlerini bilmek için beni kaç kez gömleksiz incelediğini merak ediyorum.

"Tamamen etkilenmemiş," diyor titrek bir nefes vererek.

"Öyle görünüyor." Gülümsememi gizleyerek sandalyedeki ölümcül tutuşumu yavaşça bırakıyorum ve bir elimi sırtından aşağı kaydırıyorum. Titrediği için kalçaları birbirine yapışıyor ve yer değiştirerek bunu gizlemeye çalışıyor. "Bana gerçeği söyle güzelim."

Boğazı titriyor ve elleri omuzlarımda sıkışıyor. Diğer elimle uzanıp buklelerini yumruğumun etrafına doladığımda tekrar kayıyor. Koyu renk olmalarını ve gözlerinin sıcaklıkla parlamasını her zaman sevmişimdir. Onu kendime doğru çekiyorum ve başını bana doğru eğdiğimde keskin bir nefes alıyor.

ve dudaklarımı boynuna doğru kaydırıyorum. Titrediğinde göğsümün derinliklerinden bir kıkırdama yükseliyor. "Sana karşı çok iyi olacağım, Elowen."

Ağzımı kulağının hemen altındaki sevdiği noktaya indiriyorum, dilimi oynatıyorum, çığlık atmasına ve bana karşı eğilmesine neden oluyorum. Omuzlarımdaki tutuşunu bırakıyor ve kollarını boynuma doluyor, elime doğru eğilerek boğazını bana daha fazla açıyor. Şehvet, onu benim olarak işaretleme ihtiyacıyla karışıyor ve bir uyuşturucu gibi içimden geçiyor.

Onu inleteceğini bildiğim her yerini yalamaya ve kemirmeye devam ediyorum, slipinin yakasına kadar iniyorum ve göğüslerinin üst kısımlarını ortaya çıkarmak için dişlerimle aşağı çekiyorum. *Lanet olası tanrılar*, bu kadın.

"Bana gerçeği söyle, aşkım."

"Verdim," diye inliyor parmaklarını saçlarımdan geçirip beni kumaşın arasından görünen meme ucuna doğru yönlendirirken. Benim meydan okuyan meleğim.

Dudaklarımı tepe noktasının etrafına doluyorum, o da inleyerek kalçalarını pantolonumdaki çıkıntının üzerinde gezdiriyor. "Gerçek şu ki, eğer bu güzel kalçaları ayırırsam, benim için damlarsın."

"Hayal görüyorsun," diye soluk soluğa kalıyor.

Ona karşı sırtıyorum, çenesine kadar yolunu yalıyorum ve kıvrılırken onu yerinde tutuyorum, onu daha yakın istiyorum, ona sahip olmak istiyorum. Parmaklarım sırtını ve kalçasını okşuyor, ta ki eteğinin altından geçirip yumruğumla bacaklarını ayırana kadar. Tekrar inliyor, kaşlarının arasında bir düğüm oluşuyor ve kalçalarını öne doğru eğerek vermeyeceğim ertelemeyi arıyor.

"Gerçek-" Külotunun kenarından bir parmağımı geçirdiğimde gözleri kısa süreliğine kapanıyor. Pantolonu dudaklarımı boyuyor, nabızlarımız birlikte atarken benimkilere karışıyor. Parmağımı olduğu yerde tutuyorum, istediğini verdiğinde ona ne yapacağıma dair bir ipucu vermek için ileri geri sürtüyorum. Tek yapması gereken beni istediğini söylemek, ama lanet olsun ki kavgayı sevmiyorum.

Merdivenlerin dibindeki çan çalıyor, hizmetçiler bir ziyaretçinin geldiğini haber veriyor. "Onları görmezden gel. Kimseyi beklemiyorum."

"Kaba olmak istemeyiz."

"Evet, istiyoruz. Son derece kaba olmak istiyoruz."

Aniden ayağa kalkıyor ama dudaklarında şeytani bir sırıtişla ayrılmış kalçalarımdan arasında kalıyor. Parmaklarını omuzlarındaki ince askılardan geçiriyor ve tenini süsleyen sabah ışığından başka bir şey kalmayınca kadar kumaşı yavaşça vücudundan aşağı kaydırıyor.

"Kahretsin," diye inleyerek sandalyeye ölümüne tutunmaya devam ediyorum. "Kapıdaki her kimse onu öldürecek." Gülüyor, yatak odasına doğru yürümek için benden uzaklaşıyor, göğüsleri ve kıcı o sırada zıplıyor. Kendimi onun içine gömmek ve gevşeyene kadar ondan aldığım zevkin her zerresini çıkarmak istiyorum. İnemelerini ağzıma almak ve yüzümü kalçalarının arasına gömmek istiyorum. "Şaka yapmıyorum."

Başımı sandalyeye yaslamadan önce ellerimi saçlarımdan geçirip yüzümden aşağıya doğru sürüklüyorum. Eğer oynamak istediği oyun buysa, öyle olsun. Beni istediği kadar zorlayabilir; tek yaptığı bu eziyete karşılık vermek istememe neden olmak. Masum gözlerle tekrar kapıdan içeri giriyor, narin işlemeli lavanta kadife elbisesi içinde nefes kesici görünüyor.

"Hadi gidip misafirlerimizi karşılayalım." Elini benimkinin içine soktu ve beni odadan çıkardı. "Hadi onları öldürelim."

BÖLÜM
YİRMİ BEŞ
Elowen

"HAYIR," diyor CAYDEN, girişe yığılmış sandık kulelerine ve kapının ardındaki vagona hala bağlı olan daha fazlasına bakarak selam verirken. Birkaç parça mücevher, elbise, ayakkabı ve diğer eşyaların buraya taşınmasını istediğim için dağınıklığın çoğunun suçlusu benim ama Finnian'ın, Ryder'ın ve Saskia'nın sandıkları da kaosa katılıyor. Birini açıp parmaklarımı pembe güllerle işlenmiş bez ciltli bir kitabın üzerinde gezdirdiğimde menteşeler gıcırıyor.

"Bizi Elowen davet etti," diye cevaplıyor Ryder. "Ben kimim ki kraliçemin isteğini reddedeyim?" Kolunu omuzlarıma doluyor ve ben de bu beklenmedik dokunuş karşısında kaskatı kesilmemek için kendimi zor tutuyorum. Herkesin huzurundayken bunu bekleme konusunda daha iyiyim ama sanırım ilk başta bir insanın bana yakın olmasına isyan eden bir yanımla hep olacak. Cayden beni en iyi arkadaşının elinden çekip alıyor, iki kolunu belime doluyor ve sırtımı göğsüne bastırıyor.

"Evine git."

Finnian elini kaldırıyor. "Benim bir evim yok."

"Ben sana bir tane alırım," diye cevap veriyor Cayden. "Diğer ikisinin dönecekleri kendi evleri var." Uzanıp avucumu Cayden'in ağzına bastırıyorum. "Hepiniz burada olduğunuz için mutluyum."

Cayden elimi çekti. "Muhakeme yeteneğini kaybettiğin için seni yargılamayacağım."

"Cayden doğuştan bir sopayla doğmuş-" Beni gıcıklatmak için yanlarımı çimdiklediğinde ellerini tokatlayarak uzaklaştırıyorum ve yüzümü ona dönüyorum.

"Çenenin çalıştırmaya devam edersen, onun için çok daha iyi bir kullanım bulacağım," diye fısıldıyor doğrulmadan önce. Az önceki arzum geçmedi ve yüz hatlarımı incelerken sırıtıyor. Cep saatini çıkartıyor ve ona bakıyor. "Kısa süre içinde Ladislava'da bir randevum var ama ben dönene kadar eşyalarınızın evimden alınmış olacağını umuyorum."

Alnımdan öpüyor ve arkasına bakmadan etrafımdan dolaşıyor. Gözlerimi onun geri çekilen formuna dikiyorum. "Cayden."

"Hm?" Ana girişin yanındaki dolaptan paltosunu ve botlarını çıkarıp

üz

eri "Bana bak."

nd "Sonra görüşürüz, aşkım." Kapıya giden yolu kesiyor, gövdelerden kolaylıkla kaçıyor. Acele ediyorum.

e. Ona yetiştim, yoluna çıktım ve bakışlarını benimkine çekmek için yüzünü çerçeveledim.

"Aestilian'ı kaybettikten sonra Finnian'ı tek başına bırakmak istemiyorum ve Saskia'nın burada olması düşüncesini daha verimli planlamama yardımcı olacak. Diğerlerinin yakınımda olması beni mutlu ediyor."

Gözlerimin içine bakarken inliyor ve homurdanarak cevap veriyor. "İyi."

Ryder'ın kahkahası duvarlarda yankılanıyor. "Tanrım, bu çok iyi. Elowen'i yıllar önce yanıma almalydık."

Finnian zafer çılgınlıkları atarken ve Cayden'in dış görünüşü hafifçe çatlarken dudaklarımda geniş bir gülümseme beliriyor. "Buradaki koşullar nasıl çalışıyor? Malikânenin korunduğundan bahsettiğini hatırlıyorum ama ejderhalar hakkında bazı sorular sorması için Asena'yı davet etmek istiyorum."

"Sana zarar vermek istemediği sürece geçebilir. Tapuya adını yazdıktan sonra korumalar seni de dahil etti." Kapıya doğru ilerliyor, açarken omzunun üzerinden bakıyor. "Uzun sürmeyecek. Malikâneyi bensiz ya da bir ejderha olmadan terk etme."

"Ladislava'da ne yapman gerekiyor?"

Gözden kaybolmadan önce tek cevabı sırtıtmak oluyor ve beni arkadaşlarımız ve koridorda bavullarını taşıyan birkaç hizmetçiyle baş başa bırakıyor. Finnian'ın son geldiğimizde sahip olduğu odayı talep edeceğini ve Saskia ile Ryder'ın da aynı şeyi yapacağını varsayıyorum. Onları sadece kişisel nedenlerden dolayı yakınımda istemiyorum, aynı zamanda her birinin gelecekteki savaşlarda oynayacakları bir rol var ve birlikte yaşamak hassas bilgilerin mektuplarla gönderilmesini önleyecektir.

"Finnian'a yazdığın mektupta istediğin her şeyin paketlenildiğinden emin olmak için odana uğradım," diyor Saskia, sesini alçaltmak için yaklaşarak. "Ve Asena'ya öğlen buraya gelmesini söyledim bile. Nedenini bilmiyor. Bunu sana bırakıyorum ama en iyisi bunu bir an önce çözmemiz."

"Anlaştık." Ama bir hizmetçi yüzünde memnun bir gülümsemeyle yaklaşıp ağzının etrafındaki yaşlılık çizgilerini derinleştirirken başka bir şey söylemiyorum. "Evinize hoş geldiniz Majesteleri. Benim adım Cyrus, personelin başıyım. Sizin ve kralın burada ikamet etmenizden çok memnunuz."

Nazik, yuvarlak bir yüzü ve kısa bir boyu var. Sokakta yanından geçsem şüphelenmeyeceğim türden bir adam, ki bu çok nadir rastlanan bir durum. "Bana eşlik ederseniz kendimi tanıtmak isterim. Hâlâ yolumu bulmaya çalışıyorum."

"Elbette." Diğerleri yerleşmek için koridorda ilerlerken gülümsemesi genişliyor. "Ekselansları bahçeciliğe olan sevginizden bizi haberdar etti ve size bazı ekipmanlar sipariş etti. Bunları evin arka tarafındaki taş kulübede depoladık. Seranın inşası da neredeyse tamamlandı."

Kalbim göğsümde çırpınıyor ve bunun gerçek olduğundan emin olmak için dün gece kendimi çimdiklemek için yaptığım dürtünün aynısını yapıyorum. Handa yaptığımız konuşmayı hatırlayacağını düşünmemiştim. Aldığım sözlerin çoğu boştu, ama Cayden her yemini ağzına kadar doldurmanın ve üstünden taşıрманın bir yolunu buluyor.

Sabah, Cyrus'un beni çalışanlarla tanışırması ve evin farklı kanatlarını gezdirmesiyle hızla geçiyor. Hepsini eşit derecede güzel, aydınlık ve karanlık, ahşap ve taş, gotik ve narin.

Cayden'in üst kattaki ofisinde işimi bitiriyorum. Anahtarı komodininde saklıyor çünkü malikânede hizmetkârların giremediği tek oda orası. Bu hem onun mahremiyeti hem de onların güvenliği için, yani kendileri için olmayan bir şeyi görmemeleri için. Şatodaki ortak odalarımızın aksine, bu odada olmak bana nereye dönsen Cayden tarafından kuşatılmışım gibi hissettiriyor. Koyu deri mobilyalar, mavi ve siyahın derin tonlarıyla tamamlanıyor ve mülkün arkasından geçen nehre bakan birkaç panelli pencerenin ortasındaki gece gökyüzünün vitray görüntüleriyle eşleşiyor.

Yaptırdığım portre şöminenin üzerinde asılı duruyor ve saatlerce orada kalmamın tek faydası Ryder'ın boyama süreci boyunca beni güldürmesiydi. Bunun Cayden'in ofisi için yapıldığını bilmiyordum; kraliyet galerisine konulacağını sanıyordum. Veles Hanesi'nin renkleriyle bezenmiş süslü elbisem başımdaki aynı derecede gösterişli taca uyuyor ve arkamda kanatlarını açmış bir ejderha silüeti var. Meraklı bakışlara dayanamayarak odaya bakan büyük masaya doğru ilerliyorum ve Cayden'in çalışırken gözlerinin ne sıklıkla bana kaydığını merak ediyorum. Parmaklarım cılalı yüzeyi okşuyor ve üst çekmeceyi çekip açıyorum, sanki yıldırım çarpmış gibi sarsılıyorum.

Cayden'in bunu görmemi hiç istememiş olmasını umursamadan ileriye uzanırken elimden bir titreme geçiyor. Elime aldığım ilk şey, o sınırdayken ona yazdığım bir yığın mektup oluyor. Saçımı çözdükten sonra hiçbir şey düşünmeden attığım bir kurdeleyle bağlanmıştı ve ortasında fırında kulağımın arkasına sıkıştırdığı artık kurumuş çiçek vardı. Özlediğim çiçek. Hizmetçilerden birinin odamı temizlerken attığını düşünmüştüm. Mektupların üzerindeki mürekkep, parşömeni katlayıp cebinde taşıdığına inanmamı sağlayacak şekilde lekelenmiş ve kırışmış.

Yanlarında, onun için bir netherwraith'e fırlattıktan sonra bir daha asla göremeyeceğimi düşündüğüm bilenmiş ve temizlenmiş bir bıçak var. Karanlıkta onu düşündüğümde bedenimi bir ürperti sarıyor, o ürpertici gözler bıçağıma kilitlenmiş, beni bulacağına dair amansız bir vaatle dolu.

Sözünü tuttu.

Sakladığına inanamıyorum.

Merakıma karşı koyamayarak karıştırmaya devam ediyorum ve mürekkep lekeleriyle dolu ikinci bir kâğıt yığını çıkartıyorum. *Bunlar müzik sayfaları.* Sanki yeni bir parşömen parçası bulmakla vakit kaybetmek istememiş gibi birkaç notanın üzeri çizilmiş ve kenarlarına yazılmış.

Kapı aniden açılıyor ve çekmeceyi kapatıp ellerimi elbisemden aşağı indirmeden önce eşyaları tekrar içeri itiyorum. Asena, Saskia'yla birlikte içeri giriyor ve önümde durup reverans yaparken odaya hayranlıkla bakıyor. "Majesteleri. Evinize davet edilmek benim için bir onurdur."

"Rahibe." Gülümseyerek ona oturma alanına doğru eşlik ediyorum. O yanan ateşe en yakın sandalyeyi alıyor, Saskia ve ben de onun karşısındaki kanepeye oturuyoruz. "Bir şey ister misiniz? Çay ya da yemek?"

"Hayır, teşekkür ederim, Majesteleri." Utangaç bir şekilde gülümsüyor ve sık buklelerini omuzlarının arkasına atıyor. "Leydi Saskia bana tanrılarla ilgili bazı sorularınız olduğunu söyledi."

"Sağduyunuza güvenebilir miyim?"

"Kan yemini olsun ya da olmasın sana ihanet etmeyeceğim. Sen tanrıların ateşinden doğdun ve benim sadakatim sana."

Saskia'yla bakışıyoruz, o da hafifçe başını sallıyor. "Tanrıların zamanında ejderhalar hakkında ne biliyorsun?"

Büyürken eğitimim sınırlı olmaktan çok daha azdı ve bu benim en büyük güvensizliklerimden biri. Bu aynı zamanda Ailliard'ın başımın üstünde tutmayı asla ihmal etmediği bir şeydi, bana hiçbir şey bilmediğim bir dünyaya giremeyeceğimi hatırlatıyordu. Ama belki de korkaklık kafesinde kilitli kalması gereken kişi oydu. Belki o zaman hala nefes alıyor olurdu.

Ravaryn Efsaneleri'nde on tanrı olduğunu hep biliyordum ama güçlerinin büyüklüğünü bilmiyordum. Hiçbiri sadece tek bir şeye hükmetmiyordu. Bunlardan beşi diğer şeylerin yanı sıra elementlere adanmıştı: Güneş ve Işık Tanrısı, Toprak ve Hasat Tanrısı, Hava ve Fırtınalar Tanrıçası, Su, Ölüm ve Ay Tanrısı ve Alevler, Yaşam ve Yıldızlar Tanrıçası. Son ikisi Asena ve Ophir'in Cayden ve beni kutsadığına inandıkları tanrılar. Diğer beş tanrı ise Ruhlar, Merhamet ve Kader Tanrıçası, Kahinlerin Hamisi; Aşk, Evlilik ve Doğurganlık Tanrıçası; Keder ve Hüzün Tanrıçası; Savaş ve Strateji Tanrısı; ve İllüzyon, Zihin ve Hafıza Tanrısı.

"İlk ejderhaların, gece çok karanlık olduğunda dünyayı aydınlatmak için yıldızlardan doğduğu söylenir. Ben Alev Tanrıçası'na taparım ama Güneş Tanrısı'na tapmam, her ne kadar gücü ateş olsa da. Ateşin dört şekli vardır: güneş ateşi, yıldız ateşi, ejderha ateşi ve dünya ateşi. Güneş Tanrısı gücünü tabii ki güneşten alır ve Alevler Tanrıçası diğer üçünü de kullanabilir, bu yüzden boynumda üçlü alev sembolü taşıyorum. Sadece tanrılar elementleri yoktan var edebilirken, benim gibi büyücüler ve rahibeler sadece etrafımızdakileri kullanabilir."

"Eğer ateş tanrılarıysa neden ateşin tüm formlarını kullanamıyorlar?" Saskia soruyor.

"Çünkü onlar tamamen farklı elementler. Bu, toprak tanrısının neden suyu kullanamadığını sormak gibi bir şey. Tüm ateşler eşsiz ve kıyaslanamazdır." Bir kütük çatladığında Asena'nın kara gözleri alevlere kayıyor. "İnsanlar tanrıların yok olduğunu düşünüyor."

"Ama sen öyle düşünmüyorsun?" Ben soruyorum.

"Bu dünyada var olan hiçbir şey gerçekten yok olmaz. Yaşam ve ölüm birbirinden ayrılamaz. Bir beden gömüldüğünde, yaşamın filizlendiği toprak tarafından emilir. Güneş Tanrısı ejderhalara karşı acımasızdı ve Alevler Tanrıçası ona ateş tanrısı olma iddiasından vazgeçmesi için meydan okudu. Onların kavgası tanrıların sonunu getirdi. Savaşta kazanan yoktur, sadece hayatta kalanlar vardır."

"Kimse kazanmadıysa, sonuç ne oldu?" Pencereden dışarı bakarken avuçlarım nemleniyor; ejderhalarımın bazıları ağaçların üzerinde süzülüyor, diğerleri ise rengârenk pullarıyla tam bir tezât oluşturarak karların üzerine yayılmış durumda. Kimse onları benden alamaz. Ne bir tanrı ne de bir ölümlü. Gerekirse bana meydan okuyan herkesi çıplak ellerimle parçalara ayırıyorum.

"Tahmin ediyoruz ama kimse bilmiyor."

"Ama sen ne düşünüyorsun?" Saskia bastırıyor.

"Sonun geldiğini düşünmüyorum. Bence yüzyıllardır mayalanıyor."

Gök gürültüsü uzaklarda çınlarken irkiliyorum ve yaklaşan kıyametin saçma duygusunu yutarak elimdeki göreve odaklanıyorum. "Tanrıçanız tarafından kutsanmış olduğumu söylüyorsunuz. Bunun bana ejderhalarımın paylaştığım bağıın ötesinde yetenekler verebileceğini düşünüyor musun? Böylece onlara binmekten ve sadakatlerini sağlamaktan daha fazlasını yapabilir miyim?"

Asena sözlerimi tartıyor, dudaklarını büzüyor ve sanki içinde bir cevap arıyormuş gibi tekrar ateşe bakıyor. "Bence bir tanrı tarafından kutsanmanın getirebileceği pek çok olasılık var ve bence hiçbirini göz ardı etmemelisin."

Tekrar Saskia'ya bakıyorum ve başımı sallıyorum. Yapmayacağına yemin etmesine rağmen gereksiz bilgileri açıklamamayı tercih ederim. Bana söz veren her insana güvenseydim çoktan ölmüş olurdu. Uyuyan büyüü uyandırmak bir kitapta bulabileceğimiz bir konu; tanrısal ilim çok daha sınırlı. "Bizim için geçidi açtığı Ravarian dili konuşuyordun."

"Tanrıların unutulmuş dili." Başını sallıyor. "Tarikat üyeleri arasında aktarılır ama yazılı kayıtlar nadirdir."

Pençe benzeri bir his zihnimi tırmalıyor ve beni sorumu sormaya itiyor. "Ejderha ateşi nasıl söylenir?"

"Zayèra."

"Zayèra," diye cevap veriyorum, onun yaptığı gibi R'yi yuvarlayarak ve doğru telaffuz ettiğimde yüzünde memnun bir gülümseme oluşuyor. "Teşekkür ederim Asena, bugün çok yardımcı oldun."

"Elbette Majesteleri. Elimden gelen her şekilde size yardımcı olmaktan mutluluk duyarım."

"Borcumu ödemek için," diye başlıyorum, koltuktan kalkıp ona ofisten çıkarken eşlik ediyorum. "Senin ve Ophir'in kraliyet nikâhını kıymanızı çok isterim. Halkınız da katılabilir."

Gözleri irileşiyor ve dudakları geniş bir gülümsemeye dönüşmeden önce aralanıyor. "Evet, Majesteleri. Onur duyuyoruz."

Saskia nazik bir ses tonuyla, "Asena, biraz dışarıda beklersen seni aşağıya kadar geçireceğim," dedi ve rahibe çıkıp kapıyı arkasından kapatana kadar devam etmedi. "Töreni bir büyücü ve bir rahibenin yönetmesine izin verirsen soylular ayaklanır. Büyü üzerindeki yasakları daha yeni kaldırdınız."

"Oh, buna güveniyorum." Parmaklarımı dudaklarımın üzerinde gezdiriyorum. "Bazen bir yılan bahçenize girdiğinde, sizi ısırmadan önce onu aramanız gerekir."

Saskia'nın kaşları kalkıyor ve dolgun dudaklarında bir gülümseme beliriyor.

"Düşünce tarzını seviyorum." "Hazırlanmak için bir haftamız var."

"Bir hafta mı?" diye bağılıyor. "Bunu bana şimdi mi söylüyorsun! Bir elbisen bile yok." İki elini alnına koyuyor, tavana bakarken inliyor. "Yüzyılın düğünü ve sen bana bunu planlamam için bir hafta veriyorsun."

"Terzi yarın geliyor!"

"Oh, evet geliyor." Kapıyı hışımla açıyor ve salona doğru yürüyor.

Kolyemi zincir boyunca kaydırıyorum, ejderhalarımın tekrar bakarken hâlâ hafifçe gülüyorum. Yıldızlardan doğdular. Belki de bu yüzden onlara hep bu kadar çekildim.

Ayak sesleri yaklaşıyor, ama koridordan gelmiyor, duvarın arkasından geliyor. Avuçlarım sinirden karıncalanıyor. Evin korumalı olduğunu biliyorum, ama bu beni uyluğumdaki kılıftan bir bıçak çıkarmadan odanın içinde süzülmekten alıkoymuyor. Sırtımı duvara dayıyorum. Onu takip ediyorum ve fırtınalı bir gökyüzü ile çalkalanan bir okyanusun altın çerçeveli resmi açıldığında ve hizmetçi gibi giyinmiş sarışın bir adam içeri girdiğinde nefesimi tutuyorum.

Bıçağımın ucunu daha fazla uzaklaşmadan boynuna doğrultuyorum ve yutkunurken boğazı sallanıyor. Boyu benden uzun ama elimi omzuna atıp bıçağı daha da derisine bastırıyorum. "Eğer seni tam buradan vurursam, saniyeler içinde kan kaybından ölürsün."

"Bir suikastçı gibi hareket ediyorsun." Onun konumundaki bir adamın olması gerekenden çok daha fazla etkilenmiş görünüyor. "Belki de öyleyimdir."

Ofisin kapısı itirilerek açılıyor ve Cayden adım adım odaya giriyor. Onu görünce kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. "Beni kışkırtma meleğim. Alexis iyi bir casus ve bu duygularla doluyken mantıklı davranmadığımı biliyorsun."

"Ben senin en iyi casusunum," diye cevap veriyor adam... Alexis.

Bıçağımı geri çekip eteklerimi kaldırıyorum ve Alexis'u daha iyi görebilmek için etrafından dolanmadan önce tekrar kalçama saplıyorum: başında ve çenesinde sarı saçlar ve açık yeşil gözler. Cayden'inki gibi koyu bir ton değil, gölün üzerinde yüzen bir zambak yastığına daha yakın. "Buraya gizlice girdin, bu yüzden özür dilemeyeceğim."

Gözleri beni tepeden tırnağa tarıyor, yüzüme döndüklerinde hafifçe genişliyor. Tüylerimi diken diken edecek şekilde değil. İncelemesinde çok ciddi. "Bu kadar yeter," diyor Cayden, beni yanına yatırarak. "Buraya nişanlıma aval aval bakmak için gelmediğinizi varsayıyorum."

Alexis boğazını temizliyor, yanakları kızarıyor. "Evet, efendim." Cebinden küçük gümüş bir anahtar çıkarıp parmağının etrafında sallıyor. "Lord Xantheus, Baelyn Hanesi'nde birçok lordun davetli olduğu bir akşam yemeği veriyor. Lord Xantheus'un ofisinin yedek anahtarını baş kahyanın odasından çaldım ve bu gece benimle gelmek isteyeceksin."

BÖLÜM
YİRMİ ALTI

Cayden

Ryder, "Bunu neden giydiğine dair hâlâ hiçbir fikrim yok," diye

homurdanıyor. "Çünkü çok güzel."

"Gizli bir göreve gidiyoruz. *Güzel giyinmek* zorunda değilsin."

Elowen'ın tatlı gülümsemesi sesinden belli oluyor. "Bana söylemene gerek yok. Kıyafet seçiminiz inançlarınızı açıkça ortaya koyuyor."

"Cayden," diye homurdanıyor Ryder. "Lütfen buraya gelir misin?"

Başımı bir ağacın arkasına yaslayıp biraz güç almak için gökyüzüne bakıyorum. "Tüm bu konuşmayı görmezden geldim ve gelmeye de devam edeceğim."

"Nişanlın açık mavi giyiyor!" Ryder haykırıyor.

"Sakin olur musun? *Siyah* işlemeler ve boncuklar var."

"Ve çok güzel görünüyor," diye cevap veriyorum ikisine de bakmadan, Alexis işaret verdiğinde sızacağımız Baelyn malikânesinin arka tarafını tarayarak. Göz ucuyla Ryder'ın destek için Finnian'a baktığını görüyorum ama o da akıllıca ellerini kaldırıp başını sallıyor ve tartışmalarına dahil olmak istemiyor. *Akıllıca bir hareket, Finnian.*

"Henüz bir şey yok mu?" Elowen yanıma gelirken soruyor, ben de bir kolumu beline dolayarak onu göğsüme doğru çekiyorum. Bu noktada bir refleks gibi.

Elowen mümkün olan en parlak tonu giyebilir ve yine de tamamen siyah giyinmiş birinden daha iyi gölgede kalabilir. Müttefik olmasaydık yetenekleri sinir bozucu olurdu. Hiç ses çıkarmadan hareket edebilir ve birisinin tam arkasında durabilir. Görevdeyken hareket etmesi daha kolay olsun diye yola çıkmadan önce üzerini değiştirdi ama Elowen her zaman kadınsı ve zarif bir şeyler giyer. Onu, kendisini tamamlamayan bir şey içinde göreceğimi hiç sanmıyorum. Pelerinine uygun olarak siyah kürkle süslenmiş açık mavi tunik vücudunu mükemmel bir şekilde sarıyor. Kumaşın bir paneli dizlerinin hemen altına kadar uzanıyor ve bir diğeri de arkada, bıçakla kaplı bacaklarını tam olarak sergiliyor ve bel kemeri daha belirgin hale getiriyor.

"Hayır." Bakışlarımı hizmetkârların girişinden ayırmıyorum. "Alexis muhtemelen odadan çıkmadan önce onların fincanlarına gömülmesini bekliyordur."

"Bence içeri girdiğimizde ayrılmalıyız."

Aklımdan geçen ilk şey *bunun olmayacağı* oluyor ve kollarım ona sarıldığında muhtemelen düşüncelerimin nereye gittiğini hissediyor olsa da hiçbir şey söylemiyor. "Neden?"

"Çünkü soylular toplanıp sarhoş olurlarsa bizim hakkımızda bazı düşüncelerini dile getirebilirler. Belki işe yarar bir şeyler açıklarlar. Ofise sızmak için bana ihtiyacın yok ve ne arayacağını benden daha iyi bilirsin." Boyununu büküyor ama ben aşağı bakmıyorum. "Bir lordun evinden daha kötü yerlerde bulunduk ve kendi başımın çaresine bakabileceğimi biliyorsun."

O kendini idare etmekten fazlasını yapabilir. Asıl sorun benim. Onun yanımda olmaması sinir bozucu ve dikkatimi dağıtıyor ki bu daha önce hiç sorun olmamıştı. Görevlerim her zaman hayatımdaki en önemli şeylerdi ve belli ki bu değişti. Herkesin güçlü ve zayıf yönleri vardır ve o bana casusluk yapmayı ve bir hedefi uzaktan vurmaya tercih ettiğini söyledi. Güçsüz düştüğünde yanında olamayacağım düşüncesi bazı geceler soğuk terler dökerek uyanmama neden oluyor.

"Ryder ve Finnian'ı yanında tut." Kelimelerin tadı asit gibi. "Onlar olmadan koridorlarda gezinmek benim için daha kolay olacak."

Evde çalışan herkes lordları mutlu etmeye odaklanmış olacak ve koridorlarda normalde olduğu kadar koşuşturmayacaklar ama yine de maruz kalmamızı sınırlamak en iyisi.

Arka kapı açılıyor ve bir şahin gibi etrafı izliyorum, küçük aralıktan sallanan beyaz bezi görür görmez Elowen'i serbest bırakıyorum. "Aramamı tamamladıktan sonra seni içeride bulacağım."

Dudakları yukarı kıvrılıyor. "Her zaman

öyle değil misin?" "Aynen öyle."

Pencerelerden kimsenin bizi izlemediğinden emin olduktan sonra dördümüz ağaçların arasından süzülüp hizmetkârlara ayrılmış yemek alanına giriyoruz. Alexis bir parmağını dudaklarına bastırarak

Mutfağa giden kemerli geçide doğru çene. Yüksek sesle verilen emirlerle birlikte çınlayan tencere ve tava sesleri her şeyi ele veriyor. Sessiz kalarak onu koridorun sonundaki merdivene kadar takip ediyoruz ve sahanlıkta duruyoruz.

"Ofis en üst katta ama yemek odasındaki üç pencereyi açtım. Eğer casusluk y a p m a k istiyorsan, hemen üstündeki odada saklanırsan daha şanslı olursun," diye mırıldanıyor Alexis.

Elowen ona yaklaşan Finnian'a bakıyor. "Onlarla git," diyorum.

Ryder başını sallıyor, memnun görünmüyor ama bir lordun yazışmalarını incelemekten çok daha tehlikeli görevler üstlendiğimi biliyor.

Alexis kapıyı onlar için açmadan önce kafasını koridora uzatıyor. "Solunuzdaki ilk kapı."

Kapı arkasından kapanırken dişlerimi sıkarak gözlerimi Elowen'in sırtından ayırmıyorum ve evin geri kalanında olduğu gibi koyu kırmızı ve siyah temasını sergileyen çok daha kısa bir koridora açılan ikinci merdivenden yukarı doğru yürümek için dönüyorum. Bu kadar şatafatlı olmasaydı iyi bir yer olabilirdi. Alexis hızla ofisin kilidini açıyor ve beni içeri alıyor.

"Seni burada bırakıyorum." Anahtarı bana fırlattı. "Daha fazla şaraba ihtiyaç duyduklarında yokluğumu fark edecekler ve hepimiz içerideyken görevin dağılmasını istemem."

"Burada bir şeyiniz varsa bu gece eşyalarınızı toplayın," diyorum odayı tararken. "Eğer şimdi bir şey bulamazsak, onları farklı bir şekilde ele alacağım."

"Artık bir iç isyandan endişe etmiyor musun?"

"Her zaman başka bir planım vardır." Onları kontrol etmek ve arka cebimde tutmak daha iyi, ama ya onlar eğilecek ya da ben onları kıracağım.

Geniş bir şöminenin önünde duran büyük meşe masaya doğru yürüyorum. Xantheus az önce buraya gelmiş olmalı çünkü sıcaklık boğucu. Paltomu çıkarmakla vakit kaybetmiyorum ama kapüşonumu indiriyorum. Pelüş halı adımlarımı emiyor, ama yine de aşağıdaki odadakilerin duymayacağından emin olmak için yeterince hafif adım atıyorum. Cebimden en küçüğünü çıkarıp dizlerimin üzerine çökerek ilk çekmeceyi hızlıca açmaya çalışırken maymuncuklar elimde serinliyor.

Parşömenleri süzüyorum, işe yaramaz yığını geri verirken her şeyi düzenli tuttuğumdan emin oluyorum ve bir sonrakine geçmeden önce çekmeceyi yeniden kilitleyiyorum. Burası bergamot kokuyor ve Xantheus tütsüyü zenginlik koktuğunu düşündüğü için yakıyorsa hiç şaşımam. Nereye baksam bir çeşit vazo ya da altın parçası var. Görünüşe göre evin her yeri ıvır zıvırla dolu.

Bir sonraki çekmece kayarak açılıyor ve duraklayana kadar sayfa sayfa gezinerek önceki hareketlerimi tekrarlıyorum. Mali kayıt yığını masanın üzerine bırakarak, Thirwen'in bir lordundan gelen ve Xantheus'a krallıklarında savaş boyunca ticarete devam etmek için yeterli gemi kalmadığını bildiren bir mektubu tarıyorum. Thirwen'de gemi olmaması hiç mantıklı değil. Onlar bir ada krallığı, aynı Galakin gibi.

-Donanmaları ordularından çok daha üstün.

Lanet olsun.

Thirwen'in Imirath'a deniz yoluyla takviye göndereceğini biliyordum ama bu kadar büyük olacağını tahmin etmemiştim. Kendi krallıklarını korumasız bıraktığını düşünürsek bu riskli bir hamle... ama bir sebebi olmalı. Gelecekteki varisler arasında ittifaklarını güvence altına alan bir evlilikten daha fazlası. Bir parça boş parşömen buluyorum ve kelimeleri ve imzayı takip etmek için mektubun üzerine yerleştiriyorum. Mektubu katlıyorum ve mühürdeki mührü hafızama kazıyorum - bir gemi dümeni. Ryder kurumadan önce sıcak balmumuyla bu basit tasarımı yeniden yaratabilecek. Yıllardır belgelerin sahtesini yapıyoruz.

Salona girmeden önce hiçbir şeyin yerinde olmadığından emin oluyorum. İsteyeceğim son şey Xantheus'un, Elowen hakkında söylediklerinden dolayı onu bir kaltak gibi dize getirme şansım olmadan önce krallıktan kaçması. Onu takip ederek zamanımı boşa harcamamayı tercih ederim. Kovalamacayı severim ama sadece ödül buna değdiğinde.

"Bir şey mi buldun?" O ses. O tatlı lanet ses. Her zaman buna değecek.

Oturma odası tam da beklediğim gibi iğrenç. Ay ışığı altın kaplama mobilyaların yanı sıra çeşitli podyumlara yerleştirilmiş her vazo ve kalıttan yansıyor. Farklı tonlardaki mücevherler duvarları iğrenç bir elbisenin etekleri gibi süslüyor ve burun deliklerim lanet olası tütsülerden yanıyor. Üçü de koltuklarda otursalar lordların aşağıda konuştuklarını duyabilirlerdi ama biraz temiz hava almak için pencerelerin altına oturmaya karar verilerse hiç şaşımam.

"Ben yaptım." Sırtını duvara dayamış ve yarısı yenmiş bir böreği ağzına götürmüş olan Elowen'in önünde çömeliyorum. "Ne duydun?"

"Bir sürü saçmalık," diye homurdanıyor Finnian, elindeki yumuşak ekmeği ısırırken.

"Aptal adamlar ağızlarını açıp konuşuyor," diye ekliyor Elowen. "Görevde olmasaydım dinlemeyi bırakırdım." Çenemi yemeğe doğru uzatarak kaşlarımı kaldırıyorum. "Casusluk bazen uzun sürer, bu yüzden Şef Leonardo biraz hamur işi yaptı." Veles Malikânesi'nin aşçısı Leonardo, evin hanımının tatlılara ve hamur işlerine düşkün olduğunu söylediğimde çok heyecanlanmıştı. Onun tepki vermesine fırsat vermeden öne doğru eğildim ve bir ısırık aldım. "Hey!"

"Teşekkürler meleğim." Gözlerini kısıyor. Elowen yemediğimi bilse yemeğini verirdi ama bu kadın tatlılarını paylaşmıyor. Dört çeşit yemekten sonra tıka basa doymuş olsa bile tatlıya yer açmayı başarıyor. "Bana ne dediklerini söyleyecek misin? Çünkü seve seve oraya gidip kendim soracağım."

"Oh, eminim," diye mırıldandı. "Hayatımı erkeklerin hakkımda söylediklerine ağlayarak geçirseydim, odamdan hiç çıkmazdım."

"Evet, çıkardın çünkü onları öldürdüm."

"Onlar yeterince dayak yememiş bir avuç zengin puşt," diye homurdanıyor Ryder.

Elowen göğsümü okşuyor ve ayağa kalkıyor, böreğini bitiriyor ve salona bakmak için kapıya doğru yürüyor. "Sana burada söylemiyorum çünkü bunca çabayı sırf sen aklını kaçırıp bıçaklarını çekerek oraya giderek varlığımızı açığa vurasın diye casusluk yaparak harcamadık."

Öfkem derimin altında zonkluyor. İstedikleri kadar kafalarını kaybetsinler, umurumda değil. "O kadar kötü müydü?"

"Nefretlerini kullanmak için doğru anı beklersek silah haline getirilebilirler." Kapıya doğru dönüyor ve parmağını aşağıya inmeye hazırlanan üçümüze doğru uzatıyor. "Erkekler kadınlar hakkında kin dolu şeyler söylüyor ve yine de dünya dönmeye devam ediyor. Sakinliğimi rehavetle karıştırmayın. Onları susturacağım ama hepiniz beni takip edecek ve en iyi yaptığım şeyi yapmama izin vereceksiniz." Kapıyı açıyor ve biz yaklaşınca salona giriyor. "Beni sürekli küçümseyenleri alt etmek."

BÖLÜM
YİRMİ YEDİ

Elowen

CAYDEN malikaneden ayrıldığıımızdan beri bana neredeyse tek kelime etmedi, muhtemelen öfkesini ince bir tasma ile dizginliyordu. Yüzüme söylemeye zorlansa korkudan titreyecek korkak adamların yaptığı hakaretler beni rahatsız etmiyor. Onlar için akılsız koyunlar gibi birbirlerinin fikirlerini takip etmek, kendilerini dokunulmaz tanrılar olarak görmek kolay. Zor olan, algılarını kontrol etmek için pençelerinizi kitlelerin zihinlerine nasıl batıracağınızı bilmektir. Dilin trajedisi, çok az insanın gerçekten bir anlam ifade eden kelimeleri bir araya getirme becerisine sahip olmasıdır. Lordlar istedikleri kezzabı kusabilirler. Tek yaptıkları bana onlara karşı kullanabileceğim daha fazla mühimmat sağlamak.

Ladislava tavernalardan taşan ve yollarda toplanan insanlarla doluydu. Verendus da öyleydi ama şehir içinde yaşayanlar Ladislava'daki askerler gibi Cayden'e tapmıyor. Cayden ikimizin de bindiği atı yavaşlatırken tezahüratlar binalardan yankılanıyor ve biralara kral ve kraliçenin şerefine kaldırılıyor. Bira, kaldırım taşlarına sıçıyor ve taze karı sulu kara çeviriyor, tankardlar birbirine çarpıyor. Cayden'e saygı duyuyorlar çünkü Ravaryn'deki çoğu kralın aksine o onlarla birlikte savaşıyor ve tüm Ravaryn krallarının aksine o da onlardan biriydi.

Kolyemi zincir boyunca çekiştiriyorum, Cayden'in bunu endişeli kene hareketlerimden biri olarak tanıyacağını biliyorum.

Öfkesi yaklaşmakta olan bir fırtına gibi kaynıyor ve ben onu kullanmaya niyetliyim.

"Senin hakkında ne dediler?" Kelimeleri dişlerinin arasından zorla söylüyor. Muhtemelen lordların söylediği aşağılık şeylerin kafasına dank etmeye başladığını düşünüyor ama benden nefret ediyorlar çünkü onlardan daha fazla güce sahibim. Güvensizlikleri apaçık ortada ve duygularımı ya da benlik algımı etkilemeye layık değiller.

"Önemli bir şey değildi Cayden," diye iç geçirdim. "Benim için hiçbir şey ifade etmiyor."

Çenemi ona doğru eğmek için belimdeki tutuşunu bırakıyor. "Benim için bir anlamı var." *Oh, buna güveniyorum.* Bizim yararıma olmasaydı onu manipüle ettiğim için kendimi kötü hissederdim. Ne yaptığımı anlayacak kadar zeki ama öfkesi mantıklı muhakemesini bastırıyor.

Konuşmayacağımı anlayınca Ryder'a doğru döndü. "Bana ne dediklerini söyle."

Sesini yükseltmek zorunda kalıyor ve birkaç meraklı askerin bize doğru bakmasına neden oluyor. Bunu yaptıklarında ona daha yakın durmaya özen gösteriyorum. Gerçekle uzaktan yakından alakası olmasa da yaralı kadın rolünü oynuyorum.

"Çok fazla," diye alay ediyor Ryder, yüzü gerçek bir tiksintiyle çarpılıyor. "Onun bedenine yapacaklarını söyledikleri şeyleri tekrarlamayacağım. Elowen isterse sana anlatabilir ama eminim tahmin edebilirsiniz."

Kemiklerimi titreten ürperti sahte değil. Kadına yönelik şiddet erkekler arasında o kadar normalleşmiş ki, bir masanın etrafında oturup sanki sokaktaki çöplerden daha değersizmiş gibi bu konuda şaka yapabiliyorlar. Annelerinin, kızlarının, kız kardeşlerinin, eşlerinin ya da hayatlarını kadın düşmanı kötülüklerden zarar görmeden yaşamayı hak eden sıradan yabancıların yüzlerine bakıp kadınların çektiği acılar karşısında nasıl mutluluk ilan edebildiklerini asla anlayamayacağım.

Ayrıca bazı erkeklerin güçlü kadınlar tarafından neden bu kadar tehdit edildiğini de anlayamıyorum. Kadının gücünü kavrayamadıklarında, onu aşağılamak, küçültmek için en kötü niyetleri sergilerken, kadınlara gücümüzün onların ellerinde hayatta kalmamızdan geldiği öğretiliyor. Ve ben bundan nefret ediyorum. Gücümüzün bizi nasıl kirlittikleriyle bağlantılı olmasından nefret ediyorum. Güç pek çok yerden gelir ama kadınlar için güç içimizden gelir.

Bize yapılanlarla tanımlanmayız ve maruz kaldığımız istismardan daha fazlasıyız.

"Bunların dışında birçok haince açıklama yaptılar. Hatta bir lord, taht iddiasını desteklemek için Eagor'un piç oğullarını aradıklarını açıkladı."

Yanımızdan geçerken utanmadan bize bakan bir asker Ryder'ın açıklamasını duyuyor.

"Sana dokunmayacaklar," diye tehditkâr bir şekilde yemin ediyor Cayden. "Sana uzanmaya kalkarlarsa lanet olası ellerinin bütün parmaklarını keserim."

Askerin dudakları kısıyor ve çevresindekilerle hararetle bir şekilde konuşmasını izliyorum, köşeyi dönerken bizi işaret ediyor. Bir gölette dalgalanma yaratmak için tek bir damla yeterlidir. İnsanların dedikodudan daha çok sevdiği çok az şey vardır ve lordların ihanetine dair haberler Ladislava'da orman yangını gibi yayılacaktır.

"Taktiğine katılmadığımdan değil Elowen, ama bir isyandan kaçınmaya çalışmıyor muyuz?" Ryder kargaşadan yeterince uzaklaştığımızda soruyor.

"Kraliyete karşı bir isyandan kaçınıyoruz," diye cevap veriyorum. "Ama eğer ordu haince açıklamaları nedeniyle lordlara karşı ayaklanmayı seçerse, o zaman Cayden ve ben durumu yatıştırmak için devreye girene kadar elimizi eteğimizi çekebiliriz."

Finnian, "Kötü adamlar olarak resmedilecekler ve kraliyet gücünü gösterebilecek," diye ekliyor.

"Kesinlikle." Varislerinin ve eşlerinin de ölüme mahkûm edilirken hainlerin yanında duracaklarından şüpheliyim. "Ateşi ben yaktım ama doğru zaman geldiğinde ben de söndüreceğim."

İki muhafız Veles Malikanesi'nin yüksek ferforje demir kapılarını iterek açıyor ve yola devam ediyoruz. Mülk sınırını geçtiğim için kendimi daha huzurlu hissediyorum. "Bana söylemek için neden beklediğini biliyorum," diyor Cayden. "Öfkemi görmeleri için askerlere ihtiyacın vardı ve bunu iyi oynadın ama söylediklerimde ciddi dim."

"Biliyorum," diye usulca cevap veriyorum. Bir daha başka bir adamın merhametine kalmayacağım ve onlarla işlem bitmeden önce af dileycekler. "Onları birlikte bitireceğiz."

"Öyle yapacağız."

Dördümüz de ön merdivenlerden çıkıp ana girişten geçerek pelerinlerimizi ve çizmelerimizi hizmetkârların dolaba asması için çıkarıyoruz. Koridorda koşuşturan biri dikkatimi çekiyor ve Saskia'nın köşeyi dönüp kara gözlerini benimkilere diktiğini görmek için tam zamanında boynumu eğiyorum.

"Bir şey buldum!" diye haykırıyor kollarında birkaç yüz sayfalık bir kitap taşıırken. "Bence başarılabilir!"

"Öyle mi düşünüyorsun?" Arkamdan mırıldanan kafa karışıklığını görmezden gelerek onunla yarı yolda buluşuyorum. "Eğer istersen bu gece teoriyi test edebiliriz."

"Şimdi ne yapıyoruz?" Finnian inliyor.

Saskia elini benimkinin içinden geçirip beni oturma odasına götürürken diğer üçü de peşimizden geliyor. Cayden kanepede bana en yakın yeri kapıyor, Finnian ve Ryder karşımızdaki sandalyelere yerleşiyor, Saskia ise koyu mor elbisesi arkasında sürüklenerek ateşin önünde volta atıyor. "Elowen ve ben bugün erken saatlerde Asena'yla Elowen'in potansiyel büyü yeteneğini konuştuk."

Ryder, "Ah, evet, ateşin etrafında daire çizerek ilahi söyleyen kadına güvenelim," diye mırıldanıyor.

Saskia ona ters ters bakıyor ama konuşmaya devam ediyor: "Thirwen'de büyüyle ilgili bulabildiğim tüm hikâyeleri taradım, hayvanlarla kurdukları bağlar göz önüne alındığında. Orada büyü yüzyıllar öncesine dayanan önemli ailelerden bahsediliyor ama o ailede doğan biri on iki yaşına geldiğinde yeteneklerini kaybettiğinde, uyuyan büyüü uyandırmak için törenler yapıyorlar."

Cayden öne doğru oturup dirseklerini dizlerine dayıyor. "Onun hangi büyüünü uyandırmaya çalışıyoruz?" "Ejderhalarımın zihnine girebilme yeteneği," diyorum. "Onların gözünden görebilmek."

"Ne amaçla?" Finnian soruyor.

"Sınırdaki kafesler," diye cevap veriyor Ryder ve Finnian'ın yüzü soluyor. "Imirath'taki casuslarımızdan birinin bir raporu vardı ve hepimiz o kafeslerde her ne varsa Elowen ve ejderhaları hedef alacağına inanıyoruz."

Saskia, "Ritüelin başarı şansını artırmak için Elowen'in duyularından mahrum kalması gerekecek," diyor. "Tamamen ejderhalarla olan bağına odaklanmalı ve kendini buna vermeli ama büyü konusunda tecrübesiz. Çoğu durumda bir çapa kullanılır, bu da potansiyel büyücüye derinden bağlı olan ve tören boyunca ellerini üzerinde tutacak bir kişidir."

"Thirwen'deki genç büyücüler bazen büyülerini uyandırmak için buz fiyortlarına nakledilirler. Bazıları bunun sudaki sihirle, bazıları da dondurucu soğuklarla ilgili olduğunu düşünüyor," diye ekliyor Cayden.

"Bu taktiği daha önce de duymuştum ama çapalar hakkında hiçbir şey bilmiyorum." "Kendi zihninde olmadığında geri dönüş yolunu sağlıyorlar. Eğer Elowen geri dönüş yolunu bulamazsa o zaman sıkışıp kalabilir. Asena kısa süre içinde Ophir'le birlikte törene yardım etmek için geri dönecek, çünkü onlar konuyla ilgili daha fazla bilgiye sahip olacaklar."

"Sıkışmak mı?" Ryder soruyor. "Savaşmamız gereken bir savaş var ve kraliçem bir ejderhanın içinde sıkışmış olabilir mi?" "Kendini bu şekilde riske atamaz!" Finnian haykırır.

"Elowen kendi kararını kendisi verecektir," diyerek Cayden sert bir sesle onların histerik konuşmalarını kesiyor ve diğer üçü şüphelerini bana yansıtmak yerine kendi aralarında tartışırken bana dönüyor. "Yeteneklerin hakkında spekülasyon yapmaya ne zaman başladın?"

"Sen Imirath'ın tahta geçtiği haberini vermek için kampa döndüğünde Saskia'yla bu konuyu tartışıyorduk. Sana söyleyecektim," diye ısrar ediyorum. "Her şey çok hızlı oldu."

"Sorun değil. Ne yapmak istiyorsun?"

Kuru kuru yutkunuyorum. Bedenime geri dönememe fikri sinir bozucu ama ejderhalarıma karşı bir görevim var ve onları tekrar hayal kırıklığına uğratamam. "Denemek zorundayım. Bunun bir risk olduğunu biliyorum ama bu geceki hareketsizliğim ejderhalarıma zarar verirse kendimle yaşayamam."

Bunu söylememi bekliyormuş gibi başını sallıyor ve gözlerini diğerlerine dikmek için yana çeviriyor. Tartışmaları hâlâ odayı dolduruyor. "Onların şüphelerine kulak asma. Hayatta kalmak için ihtiyacın olan her şey senin içinde yaşıyor."

Elini sıkmak için öne uzanıyorum ve verdiği güvence için teşekkür etmek üzere ağızımı açıyorum ama yere baktığımda düşüncelerimi tamamen farklı bir şey ele geçiriyor. "Bu benim adım mı?"

"Evet," diyor eşit bir şekilde.

Onu öpmek mi yoksa düşünce sürecini sorgulamak mı gerektiğinden emin olamadan ona bakakalıyorum. "Bu konuda nasıl bu kadar sakınsın!"

Kaşlarını kaldırıyor. "Çünkü onları oraya koyan benim."

"Onları mı?" Daha iyi görebilmek için elini kaldırıyorum ve aynı dövmenin her iki tarafa da yansıtılmış olduğunu görüyorum. "Adımı parmağına kalıcı olarak yazdırmışsın Cayden! *Hem de iki kere!*"

"İki kez yapmak zorunda kaldım. Parmağımın dışında adını göremiyorum. Bu benim için." Yüzük parmağının iç kısmını yüzümün önünde tutarak benim narin el yazımla yazılmış *Elowen*'i gösteriyor. "Zarar vermemek için alyansımı çıkarmak zorunda kaldığım zamanlar olabilir ama bunu yeminlerime her zaman sadık kalacağımı bilmen için yaptım."

Yüzümü ellerime gömüyorum. "Sen delisin."

"Sevmiyormuş gibi davranmayı bırak." Beni tekrar görebilene kadar bileklerimi çekiştiriyor ve gülümsememi daha fazla saklayamadığımda dudaklarında sinsi bir sırıtma beliriyor. Bu, birkaç saat önce Ladislava'daki randevusu olmalı. Ama gruba dönüp sesini onlarınkinden daha yükseğe çıkardığında rahatlığı kayboluyor. "Töreni Elowen yapacak ve eğer üçünüz çocuk gibi didişmeyi bırakmazsanız, sizi evimden zorla çıkaracağım ve öngörülebilir bir gelecek için girmenizi yasaklayacağım." Odayı bir anda sessizlik kaplıyor ve Cayden başını koltuğun arkasına yaslayıp gözlerini kapatırken dudaklarından bir iç çekiş kaçıyor. "Sonunda."

BÖLÜM
YİRMİ SEKİZ

Elowen

Arazi boyunca kıvrıla kıvrıla akan nehrin kıyısında botlarımı çıkarıyorum ve çıplak ayağım buz gibi zemine değdiğinde ürperiyorum. Küçük bir şelale, incilip ağaçların arasından yoluna devam etmeden önce dibindeki bir havuza dökülüyor.

"Elowen," diyor Asena, unvanlarının meseleleri gereksiz yere karmaşıklştıracağından emin olmama rağmen çekingen bir şekilde adımı söyleyerek. "Saskia bana seni çapa kavramından haberdar ettiğini söyledi."

"Söyledi."

"Tanrılar birlikteliğinizi kutsadığı için Cayden'in en güçlü seçeneğiniz olduğuna inanıyoruz."

Pelerinimi çözerken kaşlarımı kaldırıyorum. "Peki ya tanrılara inanmazsam?"

"Alevler senin için nasıl parlıyorsa, gelgitler de onun için öyle akıyor. İkinizin arasındaki çekimi hissediyorsun. Güvenliğiniz söz konusu olduğunda bunu inkâr etmeyin." Ve hemen ekliyor, "Kraliçem."

Yumuşak bir kahkaha atıyorum, bakışlarım Calithea tepemde uçarken ona kayıyor. Bir ejderhaya binip sınırın üzerinden uçacak olsam bile, onların görme yeteneği benimkinden çok daha keskin. Bana bir leke gibi görünen şey onlar için tamamen görünür. Benim varlığım onları sadece tehlikeye atar çünkü kafeslerin içindekileri görebilmem için yere daha yakın uçmaları gerekir.

Cayden yaslandığı ağacı sözsüzce tekmeliyor ve kendini silahsızlandırmaya başlıyor. Finnian'ın başarılı bir çapa olacağına eminim ama Asena'nın tavsiyesini göz ardı edecek kadar büyü bilmiyorum. Finnian'ın kalbimde tuttuğu yer bir yaz günü gibi sıcak ve aydınlık ve onunla birlikte olmak bana hiç olma şansına sahip olmadığım bir çocuk gibi hissettiriyor. Finnian ruhumu tazeliyor ama Cayden da ruhumu çağırıyor. Cayden ile aramdaki bağda hem alışılmadık hem de tanıdık bir şeyler var. O yakınımdayken bunu iliklerime kadar hissediyorum ve bakışlarımı bir elbise gibi üzerimde taşıyorum. Birbirimizin içine o kadar doğal bir şekilde giriyoruz ki, çiçeklerin birbirinin içinde ve etrafında büyüdüğü, tam çiçek açmış yemyeşil bir bahçe gibi.

Özür dilemek için Finnian'a bakıyorum ama o başını sallıyor ve elini kaldırıyor. "O suyun içinde donmak zorunda olmadığım için rahatladım Ellie ve tanrılara benim rahatımı düşündükleri için teşekkür ediyorum."

Ellerimi kalçalarımaya koyuyorum. "Bir dahaki sefere meyhanede çok içip midendekileri kustuğunda seninle kalmayacağım."

"O *bir* kere oldu."

Ona düz bir bakış attım.

"Bir kereden çok daha fazlaydı," diye düzeltiyor ve bir rüzgâr ormanı sarsarken pelerini daha sıkı sarıyor. Ağaçların tepeleri sallanıyor ve üzerimize kar serpiyor. Cayden yanımda dururken kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum, ince elbisemin içinde şimdiden donuyorum. Sadece bir kez başını sallıyor ve havuzun diğer tarafındaki Asena ve Ophir'le yüzleşmek için ihtiyacım olan tek güvence bu.

"İkinizin de havuza birkaç damla kan eklemeniz gerekecek," diye talimat veriyor Ophir.

"Her zaman bir kan ödemesi," diye mırıldanıyorum. Saskia bana ejderha hançerimi uzatıyor ve parmağımın ucunu batırmadan önce başparmağımı tasarımın üzerine sürterek kırmızı damlacıkların sığ derinliklerde kaybolmasına izin veriyorum. Buz, şelalenin yanındaki kayaların yüzeyini kaplıyor, ayrıca kıyı boyunca ve nehrin aşağısında birkaç nokta var.

Onu çağırdığımda Basilius beliriyor, yüksek yaprak dökmeyen ağaçların üzerinde daireler çiziyor. En büyük olmasına rağmen diğerlerinden daha nazik. İki yönü var ve anahtar zahmetsizce dönüyor. Basilius birkaç saniye içinde bir düşmanı parçalayıp kanlı pençeleriyle köpüklü bulutların arasında dönmeye başlayabilir.

Ejderhalar beni dinlese de onları kontrol edemiyorum. Sorin ya da Venatrix sınırdan uçacak olsa, düşmanla çatışmayacaklarına güvenmiyorum. Ejderhalar yıllarca acı çekti ve geceleri işkence görmüş çığlıklarının anıları yeniden canlandığında, bu asla iyileşmeyecek bir yaraya tuz basmak gibi bir şey. Basilius'un lavanta rengi pulları siyaha dönüşerek onu gece gökyüzüne karşı kamufle ediyor ve ben de ona sevgi dolu bir ok gönderiyorum.

"Şimdi ne olacak?" Cayden soruyor.

"Elowen'la birlikte havuza girmelisin. Suda yüzerken ellerini onun üzerinde tut. Bu ona bedenine fiziksel bir bağ sağlayacak," diyor Ophir.

Nehir yatağını oluşturan pürüzsüz kayalar yerine çivi yatağına basmışım gibi hissediyorum. Dişlerimi ne kadar sıkarsam sıkayım birbirine çarpıyor ama suyun ortasına gelene kadar ilerliyorum ve arkama yaslanıyorum. Cayden kollarını kalçalarımın ve sırtımın altına yerleştirerek beni kendisine olabildiğince yakın tutuyor. Bağ aracılığıyla Basilius'a sesleniyorum, içimde bizi birbirimize bağlayan ipi çekiyorum.

"Kalp atışlarını yavaşlatmanın ve büyüünün seni ele geçirmesine izin vermenin bir yolunu bulmalısın. Suyun, içinde yatanları yüzeye çıkarmasına izin ver," diyor Asena, birkaç mum yakıp onları set boyunca yayarak. Boğazından alçak sesle bir şarkı mırıldanıyor ve Ophir parmaklarını suyun içinde gezdiriyor.

"Burada ne kadar kalması gerekiyor?" Cayden soruyor, karışık rahatsızlığımız ses tonunu normalden daha sert hale getiriyor... ki bu da bir şey söylüyor. "Büyü etkisini gösterdiğinde onu dışarı taşıyabilir miyim?"

"Suyla bağlantısını koparamaz ama zihin yürüyüşüne çıktığında ateş yakacağız. Onu nehrin kenarına kadar götürebilirsin ama bedenine geri dönene kadar oradan ayrılamaz," diye cevap veriyor Asena.

Sesleri giderek azalıyor ve bedenim soğuğa karşı hissizleşiyor. İğnemi hisler derimin her santimini dürtmeyi bırakıyor ve kulaklarım zonklamayı kesiyor. Gözlerimi Basilius'a kilitliyorum, lavanta rengi gözleri benimkilerle buluşurken onun ritmik dairelerini izliyorum.

Sadece biz varız, tatlım. Benden korkmanı gerektirecek hiçbir şey yok, diyorum bağın içinden.

Ruhumdaki alevler içimde kükrüyor, tenimi ısıtıyor ve kalp atışlarımı yavaşlatıyor. Basilius her kanat çırpışında ve her bakışında aramızdaki bağı rahatlatıyor.

Nabzını dinlemek için başımı Cayden'in göğsüne bastırıyorum ve parmaklarımı açarak suyun içlerinden akmasına izin veriyorum, sadece kabuğum kalana kadar yıkanan düşüncelerimmiş gibi davranıyorum.

Basilius sanki bir tüyden başka bir şey değilmiş gibi uçuyor. Ejderhalar tarafından yönetildiği için hiçbir ölümünün sahiplenemeyeceği bir diyara, gökyüzüne kendi isteğiyle yükselmenin nasıl bir özgürlük olduğunu hayal ediyorum.

Cayden nazikçe saçlarımı okşuyor. "Sen ejderhalara binmek için doğdun, şimdi bırak ejderha ol."

Güm.

Güm.

Güm.

Ejderhaların alevleri varlığını kutsadı. Onlar sayesinde ölümsüzüm. Sınırsızım. Kimsenin evcilleştiremediği canavarların gücüyüm.

İçimden bir çatlak geçiyor ve tüm sesler kayboluyor.

Havada yükselen bir duman zerresinden başka bir şey değilim, ta ki ete bürünmüş ateş olana dek.

Önümdeki manzara tamamen lavanta tüylerinden oluşuyor. Bir nehrin üzerinde kavisli bir köprü uzanıyor ve akıntıya altın, açık mavi ve gümüş tonları eklenirken kenardan bakıyorum. Auralarımız mor gökyüzünden düşmüş yüzlerce yıldız gibi birbirine dolanıyor ama etrafımda asılı kalıyor. Yere çarpmak yerine görebildiğim kadar uzanıyorlar. Ben onun zihninin ön saflarına itilip dünyayı bir ejderhanın gözlerinden izleyene kadar ruhlardan başka bir şey değiliz.

Basilius sınıra doğru dönüyor, kanatlarını bizi kimsenin göremeyeceği bulutların üzerine çıkaracak kadar sert çırpıyor. Bu yükseklikten, özellikle de geceleri, zerrelere başka bir şey göremezdim ama Basilius için dünya capcanlı bir manzara.

Ladislava'nın üzerinde süzülüyoruz -aşağıdan yükselen şarkıların, ilahilerin ve çelik takırtılarının tanıdık sesleri- ve ilerlemeye devam ediyoruz. Imirath'a geçtiğimizde her şey kayboluyor. Basilius'un içinde huzursuz bir şeyler dönüyor ama varlığımla onu sakinleştiriyorum, canını yakmadan zihnini kontrol altında tutuyorum.

"Yüksekte kal," diye emrediyorum, nasıl yapacağımdan emin olmasam da. "Burada olduğumuzu bilmemeliler."

Basilius sesini çıkarmıyor ve hızını yavaşlatıyor, biz bir kafesi gözetlerken irtifamızı küçük miktarlarda azaltıyor. Etrafında en az on beş Imirath askeri nöbet tutuyor, hepsinin elinde mızrak ya da kılıç var. Başkalarını göremiyorum ama sınırlarım dağılmışlardır. Bölgenin içine inme riskini almak istemediğimiz için bulunduğumuz noktadan izlemeye devam ediyoruz. Basilius bulutların arasında yumuşak daireler çizerken zaman benden uzaklaşıyor, içimi saf bir memnuniyet duygusu kaplıyor.

Bir şey için geç kaldığımı hissettiren bir çekiştirme hissediyorum, ama çivili bir kuyruk brandalardan birini patlattığında bunu atlatıyorum. İçerideki canavar çeliği kırdığında susturucu rün işe yaramaz hale gelmiş olmalı çünkü keskin bir çığlık ve hapishanenin duvarlarını tırmalayan pençeler bunu takip ediyor. Basilius hemen alarma geçer, tüm duyuları potansiyel tehdide odaklanır. Bir Imirath askeri kuyruk boynuna dolandığında feryat eder ama başı omuzlarından ayrılırken acı dolu yakarışları çabucak söner. Askerler mızraklarıyla ileri atılır, sivri uçlarını pullara saplarken bağırarak yardım isterler.

ama canavar uysalca tepki vermiyor. Kuyruğunu sallamaya devam ediyor, askerleri havada uçuruyor ve çivili ucuyla midelerini deliyor.

Böyle bir kuyruk görmüştüm, fark ettim. Wyvernler. Ejderhanın uzak bir kuzeni. Yakın zamanda edindiğim canavar kitaplarından birinde onlar hakkında bir şeyler okudum ve sayfalar arasında çizilmiş benzerliklerini gördüm. Çoğu durumda, ateş üfleyemezler. Çivili zehirli kuyrukları düşmanlarına karşı ana silahlarıdır. Daha küçükler ve bir ejderha kadar vahşi değiller, ancak sahneye bakarken Basilius'un içinde uçucu bir şeyler çalkalanıyor.

"Henüz değil," diye emrediyorum. Savaş alanında neyle karşılaşacağımızı belirlediğimiz için öfkesi artmaya devam ediyor. "Şansın olacak ama bugün değil. Onlarla tek başımıza yüzleşemeyiz."

Basilius hırlıyor ama yerde kimsenin duyamayacağı kadar çok kargaşa var. İsteksizce arkasını dönüp bizi Vareveth'e geri götürürken göğsümün ortasında bir şey yine beni çekiyor.

Eve dönmek için takip edilmesi gereken bir işaret.

BÖLÜM
YİRMİ DOKUZ

Cayden

ORMAN SESSİZ, ELOWEN'IN NEFESİ DAHA DA SESSİZ. Son iki saatimi bu dondurucu nehirde, onun bedenini kendime çekerek ve nefeslerini sayarak geçirdim. Ophir, ellerimi Elowen'in üzerinde tuttuğum sürece muhtemelen nehirde çıkabileceğimi söyledi ama onun tek başına acı çekmesine izin veremem. Asena, Elowen bu durumdayken onunla konuşmamın yardımcı olabileceğini söyledikten sonra diğerlerini eve geri gönderdim. Beni duyamaz ama hissedebilir. Başkaları dinliyor olsaydı Elowen'la hava durumundan daha derin bir şey hakkında asla konuşamazdım.

Kollarımda ölümcül bir şekilde hareketsiz duruyor, sadece gözlerinin beyazı görünüyor ve saçları etrafında uçuşuyor. Bu sinir bozucu. Asena'nın yaktığı ateş sönüyor ve ellerimi çekme riskine girmeyeceğim. Elowen'i içeri sokmalıyım. Basilius'un uzaktan kükrediğini duyduğumda başımı kaldırıyorum, sınırı geçecek kadar yakın.

"Elowen," diye mırıldanıyorum, soğuktan sesim titriyor. "Uyan."

Hiçbir şey yok.

Parmaklarında bir kıpırtı bile yok.

"Elowen." Onu kollarımda biraz salladım. "Uyan."

Panik, yüzeye çıkıp beni ele geçirmekle tehdit eden bir canavar gibi boğazıma doğru tırmanmaya başlıyor. Ölü gibi görünüyor. Onda ne bir sıcaklık ne de bir canlılık var. Gözlerimi yavaş da olsa sabit atan nabzına kilitliyorum. Tanrım, ona bakamıyorum bile. Bu ritüel, çoğu gece beni uykumdan eden şeyin görüntüsünü yüzüme vurarak kafamı karıştırıyor.

"Elowen!"

Uzuvları çırpınıp kollarıma ve göğsüme su sıçratınca tıslıyorum. Kahverengi gözleri geri dönmüş, alnını tutmak için uzanırken etrafımızdaki manzarayı süzüyor. "İyi misin?"

Bana bakıyor, ellerini yüzüne, omuzlarına ve göğsüne bastırırken titremeleri suda dalgalanmalar yaratıyor. "Evet."

Daha sözünü bitirmeden onu kollarıma alıyorum. Sanki dünyayı ilk kez görüyormuş gibi etrafına bakmaya devam ediyor. Çıplak ayaklarımın altında kar çıtıyor ama zaten olduğumdan daha fazla üşüyemem. Finnian'ın bir dala astığı pelerinini alıp omuzlarına sarıyorum, paltomu da önünü örtmek için kullanıyorum ve Koa'ya doğru koşuyorum. Onu kollarımda dengede tutarken üzerine binmek zor bir iş ama başarıyorum. Dizginleri itip Koa'yı eve doğru koşmaya teşvik ederken onu göğsüme bastırıyorum.

Zihnim ağzına kadar sorularla dolu ama onları sonraya saklamak için kendimi zorluyorum. Onu içeri sokmalı ve vücut ısınıp tekrar yükseltmeliyim. Yolda giderken rüzgâr yanaklarımı ve pazularımı kesiyor ve yüzünü boynumun kıvrımına sokuyorum.

Geri döndüğümüzde attan iniyorum ve arka kapı duvara çarparak içeri giriyor. Evin içinden yayılan sıcaklık etrafımı sararken göğsümden sendeleyerek bir rahatlama nefesi yükseliyor. Hizmetçiler bütün ateşleri yakmış olmalı.

"İhtiyacınız olan bir şey var mı, Majesteleri?" Cyrus aceleyle salona giriyor ve adımlarıma yetişmek için neredeyse koşuyor. "Odanızda ateş yaktım bile."

"Çorba ve çay gönderin," diye cevap veriyorum dönmeden. "Teşekkür ederim."

Saskia, Ryder ve Finnian bizi görünce merdivenlerden fırlıyorlar, Asena ve Ophir de pencereye doğru dönüyorlar.

"Ne gördü?" Saskia soruyor.

"Şimdi olmaz." Ses tonum kesin ve Ryder ile Saskia yıllar içinde beni birkaç kez zorlamış olsalar da, bu çizgiyi ne zaman aşmayacaklarını biliyorlar. "O elimde ve hazır olduğunda size bir rapor verecek."

"O iyi mi?" Finnian seslenir.

"Dinlendikten sonra iyi olacak."

Odamızın kapısını tekmeleyerek kapatıyorum ve onu ateşin önüne oturtuyorum, ıslanmış iç çamaşırını vücudundan çekip bir kenara atıyorum. Aynısını pantolonuma da yapıyorum ve birkaç kalın battaniyeyle ona dönüyorum. Kendini bana doğru bastırıyor, ben bir diğerini onun etrafına sararken örtülü bacaklarımın arasına oturuyor

Omuzları. Sırtından almak için saçlarını dağınık bir şekilde başının üstüne yığıyorum ve ihtiyacı olursa diye bileğime her zaman taktığım deri kayışla sabitliyorum.

Kendini gerçekliğe yeniden yönlendirmeye çalışıyormuş gibi odanın etrafına bakmaya devam ediyor, hala tam olarak kendi zihninde değil. Yeteneklerini kullandıkça daha kolay olacağından eminim ama ilk sefer en kötüsü olmalı. Kollarımdaki beyaz gözleri ve tepkisiz bedeninin görüntüsü en büyük korkumu gerçeğe dönüştürmeseydi ona hayranlık duyardım.

Kocaman gözleri yüzüme kilitlemiş, sanki dünyadaki tek gerçek şey benmişim gibi bana bakıyor. Bakışlarında daha önce hiç görmediğim bir çaresizlik vardı.

"Bana geri döndün, Sirantia. Evindesin," diye mırıldanıyorum, ellerimi kollarına sürterek.

Titremesi yatışmaya başlıyor ama yine de hafifçe titriyor, ileri uzanıp parmağının ucunu yüzümdeki yara izinin üst kısmına bastırıyor, hareketi üç kez tekrarlamadan önce yavaşça aşağı doğru sürüklüyor. Hiç kimse bana onun dokunduğu gibi dokunmamıştı. Eğer deneselerdi ellerini keserdim. Bana yaslanıyor ve alnını omzuma dayayıp boynuma sokuluyor.

Alevlerin kütüğü tüketmesini izlerken parmaklarımı nabzına koyuyorum ve bir kolumu ona doluyorum. Elowen büyüye sahip. Beş ejderhayla bağı olduğunu düşünürsek buna şaşırmadım ama başka ne gibi yetenekleri olabileceğini merak ediyorum.

"Saçım ne kadar kötü görünüyor?" diye mırıldanıyor. Kıkırdıyorum. "Endişelendiğin şey *bu mu?*" "Saçlarım benim için çok önemli."

"Beş yıl önce tarağını atmışsın ve yenisini almamışsın gibi görünüyor." İnlıyor. "Düğünü iptal ediyorum."

"Sana iyi şanslar."

Ateşi seyrederken sessizliğe geri dönüyoruz. Cyrus ve başka bir hizmetkâr, istediğim şeylerle dolu tepsileri ve tatlı için birkaç tatlı seçeneği taşıyor. Elowen'i etkilemeye çalışıyorlar ve tepsiye bakarken usulca gülümsemesine bakılırsa işe yaradığını söyleyebilirim. Her şeyi bitiriyoruz ve vücut ısının banyoya girecek kadar yükseldiğinden emin olduğumda onu kollarıma alıyorum.

Suyu çok sıcak tutmuyorum, belki normalde banyo yaptığı kaynar sıcaklık şu anda ona fazla gelir diye ve onu bacaklarımın arasına yerleştiriyorum. "Ne gördün?"

Başını omzuma yaslayıp göğsümdeki ve kollarımdaki yara izlerini takip etmeye devam ederken göğsünü benimkine bastırıyor. Sanki her detayım hatırlanmaya değermiş gibi bana dokunuyor. Haftalardır onun bedeninden mahrumum ve bana baskı yapması bağımlılık yaratan bir işkence. Onun düşünceleri, asla kurtulmak istemediğim bir lanet gibi zihnime musallat oluyor.

"Wyvernler." Benim sessiz ses tonuma uyuyor. "Görünüşe göre savaşı gökyüzüne taşıyacaklar."

Ellerim kalçalarında sıkışıyor. "Ok ve yay eğitimi faydalı olabilir. Binicileri olup olmadığını bilmiyoruz."

Ofluyor. "O silahtan nefret ediyorum. Bıçaklarımı idare ederim."

Dilimi yanağımanın içine sokuyorum, ifadesine cevap vermiyorum, buklelerini çözmeyi ve yıkamaya başlamayı tercih ediyorum. Sabunlu parmaklarım köklerine masaj yaptığında inliyor ve içime bir arzu dalgası gönderiyor. Yavaş bir nefes çekiyorum, kendimi altımda nasıl göründüğünü değil stratejiyi düşünmeye zorluyorum.

Finnian yetenekli bir okçu ve yıllar boyunca onu eğitmeye çalıştığından şüphem yok. Farklı bir şey düşünmem gerekecek, ama sadece fırlatmaktan daha güçlü bir şeye ihtiyacı olacak. Tanrılara şükürler olsun ki wyvernler ateş püskürtmüyor yoksa çok daha hararetli bir konuşma yapıyor olurduk.

"Nasıl wyvernleri var?" diye soruyor. "Nereden gelmişler?"

"Bir keresinde yaklaşık yüz yıl önce yaşamış Thirwen'li bir büyücü hakkında bir şeyler okumuştum. Bazıları onun iki wyvern'i ölümlerden diriltmek için büyücülük kullandığını söylüyor, ancak diğerleri o zamanlar soylarının tükendiğine inanılsa da onları vahşi doğada yakaladığını söylüyor. Onları kafeslerde tutarak üremeye zorladı ve daha sonra yavrular reşit olduklarında onları üremeye zorladı. Bu işler acısı ve zalimce bir uygulamaydı ve wyvernler zihin büyüleriyle kontrol ediliyordu. Özgür iradeleri varken kafeslerinden çıkmalarına asla izin verilmiyordu. Bu yüzden ejderhalarınızla aranızda bir ruh bağı olduğu ortaya çıktığında dünya nefesini tuttu. Hiç kimse sizin gücünüze sahip olamadı."

"Bu korkunç bir şey." Elowen ejderhalarına binip karşılaştığı wyvernleri öldürdüğünde, onların ölümü hayvanlar için bir merhamet olacak. "Ben sadece... Savaşlar sırasında ne yapmak zorunda kalacağımı bildiğim için şu anda bunu düşünmüyorum. Xantheus'un ofisinde daha önce ne buldun?"

"Thirwen beklediğimden daha fazla donanma takviyesi gönderiyor," diyorum. "Kıyı boyunca nöbet tutmaları için bir gözcüler zinciri emri gönderdim. Her biri fenerlerini yaktığında bizi uyaracaklar."

"Umarım Galakin'den yakında haber alırız." Çenemi sıkıyorum. Eğer kendi istekleriyle gelmezlerse Galakin'i bu savaşın içine çekmenin bir yolunu bulacağım. Gözlerimle buluşmak için göğsümden uzaklaşıyor. "Bir saldırı planının olduğunu varsayıyorum?"

"Her zaman. Ayrıca mektubun sahtesini yaptım, böylece düşmanın hareketlerini yöneticilerine bildirmedeği için Xantheus'u vatana ihanetle suçlamak için kullanabiliriz."

"Öldüğünde mutlu olacağım." Tekrar öne doğru düşerken göz kapakları yorgunluktan ağırlaşıyor ve eli sikimin başının üzerinde kayarken dişlerimin arasından bir nefes çekiyorum. Yumuşakça gülüyor. "Düğünümde önce seninle yatmayacağım. Ben bir hanımefendiyim."

"Oh, evet," diye mırıldandım. "Gecenin hanımefendisi."

Başımın arkasına hafifçe vuruyor ve küvetten çıkıp havluya sarınıyor, yatak odasına doğru yürürken kalçalarını sallıyor. Yolunu takip etmeden önce banyodaki işimi bitirirken nefesimin altında kıkırdıyorum. Yatağa girdiğimde onu çoktan uyumuş bulduğuma şaşıyorum.

Ocağın ateşi onun yüz hatlarında dans ediyor ve yüzümü ona dönmek için yan yattığımda gözlerimi ayırmamı imkânsız hale getiriyor. Ona baktığımda, kalbimin bedenimin dışında attığını görmenin ne demek olduğunu biliyor gibiyim. Nemli buklelerinden birini, üzerinde adının yazılı olduğu parmağımın etrafında döndürüyorum.

Sokaklarda yaşadıktan sonra, bir evde olmak bile içimdeki soğuğu tamamen yok edemiyordu. Ta ki Elowen ile tanışıp onu avuçlarımdan içine alana kadar. Aşkın hafif, güzel ve saf bir şey olması gerekir, ancak yanımda uyuyan kadına karşı hissettiklerim orduları yerle bir edebilir ve dünyaları sona erdirebilir.

Hiç kimseyi bu kadar önemsememiştım, hiç istememiştım ya da böyle bir isteğim olmamıştı. Onu her yerde gördüğüm için sanki hiç kimseyi gerçekten görmemişim gibi hissediyorum. Bu yolun tehlikeli olduğunu biliyorum ama yine de onu takip etmekten vazgeçemiyorum. Sinirli bir ses çıkarıyor, kan çanağına dönmüş gözlerini kırıştırarak açarken burnunu biraz kırıstırıyor ve tek kelime etmeden bana sarılıyor.

Tanrım, boku yedim.

Gerçekten boku yedim.

BÖLÜM
OTUZ

Elowen

"DAHA FAZLA DETAY GEREKİYOR," diyor SASKIA elindeki zarif fincandan bir yudum almadan önce. "Kraliyet düğünü bir törenden çok daha fazlasıdır, Ravaryn'in tamamına verilen bir mesajdır. Elowen'in günlük kıyafetlerindeki savurganlık göz önüne alındığında şıklıktan hoşlanma eğilimi var, bu yüzden süslemeler konusunda cimrilik edemeyiz."

"Ben buna *tutku* demezdim. Sadece özel bir zevkim var ve gözüm tamamen tesadüf eseri daha pahalı eşyalara kayıyor."

Saskia ayaklarını yanındaki kanepeye uzatırken gülüyor. "Elbette."

Üç katlı aynada kendime bakarken, vücuduma iğnelenmiş beyaz kumaşı inceliyorum. Üç terziden oluşan bir ekip meşgul arılar gibi etrafımda vızıldıyor, çeşitli iğneleri iğneler gibi davranıyor. Bu tek seansta her zamankinden daha fazla dürtüldüm ve dürtülüyorum. Arkamdaki kadın aniden omurgam boyunca kumaşı sıkıyor, sırtımı düzleştiriyor ve göğüslerimi bir anda yukarı itiyor.

"Çok daha iyi," diyorum gergin bir nefesle.

Etek ucunu iğneleyen terzi, üzerinde durduğum kutunun tabanından bana gülümsüyor. "Korse, eteklerinizden aşağıya doğru inecek binlerce minik altın boncukla süslenecek."

"Akıcı kolları tercih ettiğinizi biliyoruz, bu yüzden birliğinize başka bir övgü olarak şeffaf mavi bir kumaş katmanıyla dirseklerinizin hemen altında bölünmüş kollar yapmaya ne dersiniz?" Arkamdaki terzi ekliyor. "Eteklerinizdeki sarmaşıklar boyunca küçük mavi çiçekler de işleyebiliriz. Koyu mavi renkleri göz önüne alındığında unutmabeni de bir seçenek."

"Ve kollarının arkasına mavi ejderhalar!" Başımı salladım. "Kulağa-"

Kapının açılma sesiyle başımı kaldırdım. Odadaki herkesin nefesi kesiliyor. Saskia aniden ayağa kalkıyor ve kadınlar beni saklamak için paravana doğru koşuyorlar ama hepsi boşuna.

"Sanırım erkek kardeşlerin düğünden önce gelinliği görmelerine izin veriliyor," diyor Finnian, bana baktıkça sesi kalınlaşıyor.

Benim dışımda herkes rahat bir nefes aldı. Finnian kapıyı arkasından kapatıyor ve yavaşça bana doğru yürüyor. Fildişi kumaştan yapılmış panelleri incelerken boğazı düğümleniyor. "Ellie."

"Finny." Gözlerim ısınırken dudaklarımın bir tarafı yukarı kıvrılıyor. "Bize biraz izin verir misiniz?" Korsemi sıkıca çeken kadına soruyorum. Birlikte çalışmalarına rağmen üçünün lideri o.

"Daha kolay olarsa elbiseyi çıkarmanıza yardım edebiliriz Majesteleri. Burada yapabileceğimiz kadarını yaptık ve ne kadar çabuk dükkâna götürürsek o kadar çabuk dikmeye başlayabiliriz."

"Bir dakika içinde işim bitecek," diyorum Finnian'a, bana platformdan aşağı inmem için elini uzatırken, bana bakmaya devam ederken sessizce başını sallıyor. "Ağlama." Sesim onunki kadar kalın ve titrek.

"Ben pencereden dışarı bakacağım." Topuklarının altında bir ateş varmış gibi yürüyor ve kadınlar beni bir daha kesmeden elbiseden çıkarmaya yardım ederken gözlerimi kurumaya zorluyorum. Kendimi onların kişisel iğne yastığı gibi hissediyorum. Beni paravanın arkasına bırakıyorlar ve yabancıların yanında tamamen çıplak olma fikrini hazmedemeyerek üzerimde bıraktığım slipi çıkarıyorum ve dün giydiğim lavanta rengi elbiseyi giyiyorum. Kalın kadifemsi kumaş soğuğa karşı kusursuz bir savunma değil ama yardımcı oluyor.

Finnian'ın kırmızı tuniği ata binmekten buruşmuş ve yanakları soğuktan rüzgârla öpülmüş. "Estilya askerleriyle işler nasıl gitti Komutan?"

"Kraliçeleri için savaşmaya hazırlar," diyor ve sonunda gözlerini araziden ayırıp tüm dikkatini bana veriyor. "Şimdi söyle bana, kraliçem için ne yapabilirim?"

"Benimle koridorda yürümek mi?"

Kolları iki yana düştü ve gözleri büyüdü. Ben bir yetimin kalbine sahip bir kızım ama Finnian hayatıma girdiğinden beri hep bir kardeşim oldu. Biz kendi ailemizi kurduk.

"Bilmeni isterim ki, Ailliard hâlâ burada olsaydı bile bunu yapmasını istediğim kişi hep sen olacaktın. En uzun süre sevdiğim kişi sensin."

Duygularıyla olan savaşını kaybediyor, gözyaşları yanaklarından süzülürken bir küfür mırıldanıyor. Kolları beni sarıyor ve ayaklarımı yerden keserek beni daireler çizdiriyor. Beni ayağa kaldırmadan önce kendi gözyaşlarımla ıslanmış boyunun kıvrımına doğru gülüyorum.

"Elbette Ellie. Onur duyuyorum."

Onun tepkisi içimde bir şeyleri rahatlatmıştı. Uyandığımdan beri gerginim, gelinliğimi giyeceğimi biliyordum. Küçük bir kızken bile düğün hayali kurduğumu hatırlamıyorum. Kaderinizde aşk olduğuna ya da aşkı hak ettiğinize inanmadığınızda, bunun hayalini kurmak anlamsız geliyor. Saskia oturma odasından çıkarken beni takip ediyor ve salonda bekleyen hizmetçiden kurdeleyle bağlanmış bir yığın mektup alıyor. Finnian bizimle kalmıyor. Cayden ve Ryder'la buluşacak ve onlara askerlerinin sayıları ve becerileri hakkında bilgi verecekti. Ben de yapabiliyordum ama Finnian olduğu için memnunum. Onu komutan olarak atamak şimdiye kadar verdiğim en kolay kararlardan biriydi.

Şef Leonardo'nun kahvaltı ve öğle yemeği arasında kestirdiği bilgisini aldım ve bunun doğru olduğunu görmek beni rahatlatmıştı. Mutfak boş. Ortadaki tezgah ve adayla uyumlu ahşap kirişler taş duvarlar ve tavan boyunca uzanıyor. Önlüğümün üzerine soluk sarı bir önlük geçiriyorum ve dizlerimin üzerine çöküp fırının altındaki ateşi yakarak onu istediğim sıcaklığa getirmeye çalışıyorum. Şirin bir yer ama fırıncılık ya da yemek pişirmek için ihtiyaç duyabileceğiniz her şeye sahip. Bakır kaplar, saksı otları ve baharatlarla dolu raflardan sarkıyor ve büyük bir pencerenin altındaki duvarda un ve şeker çuvaları sıralanıyor. Saskia köşedeki kahvaltı köşesine yerleşiyor, ben de onun için çaydanlığı açıyorum.

Yemek yapmayı bu kadar çok sevmeme rağmen pek fazla yapmadım. Çoğunlukla fırıncıları mutfak pencerelerinden izleyerek öğrendim, bir ağaca tünemiş kendi kendime bir gün istediğim yemeği yiyebileceğime yemin ettim, sadece mevcut olduğu için yediğim yemeği değil. Hareketsiz oturmak hiçbir zaman ustalaştığım bir beceri olmadı ve zihnimin şu anki durumuyla, muhtemelen tüm voltalarımıyla yerde bir çukur açardım.

Yemek yapmayı seviyorum çünkü sonucunu kontrol edebildiğim yegane şeylerden biri bu. Bahçeyle uğraşıyorum çünkü ellerimin hayat yaratabileceğini bilmek istiyorum, sadece alıp götürülebileceğini değil. Okuyorum çünkü bazen bu dünyanın sınırları beni boğmaya çalışıyor ve kelimeler bana bir sığınak sağlıyor.

Çay fincanını önüne koyduğumda Saskia, "Urasos ve Feynadra yanıt verdi," diyor. "Feynadra kralı ve kraliçesi katılacak ama Urasos'un vefaht prensi ve prensesi kralın yerine gelecek. Kendisi ağır hasta ve yolculuğu göze alamaz."

Unu bir kâseye boşaltırken yüzümden bir bukleyi savuruyorum. "Bana onlar hakkında bildiklerini anlat."

Mektubunu bir kenara bırakıyor ve ben etrafta koşuştururken kara gözlerini bana diyor. Kendime ders verdiğim için temel bilgileri biliyorum ama daha fazlasına ihtiyacım var. "Feynadra Kraliçesi Nasha, Galakin Kraliçesi Cordelia'nın kız kardeşi ve oldukça yakın oldukları söyleniyor. Kendisi katılmayacağı için Cordelia'ya iyi şeyler söyleyebilir. Feynadra kralı Lycidias son derece çekingendir ve don kralı olarak bilinir. Her ikisinin de senin İmirath'ın varisi olduğunu kabul etmelerini ya da tarafsız kalmalarını sağlamanın zor olacağını sanmıyorum. Son derece gelenekçidirler. Kraliçe Nasha, çocuklarına karşı koruyucu doğası nedeniyle dişi kurt unvanını kazandı; evliliğindeki tek mutluluğu onlar. Lycidias diğer krallıklardaki sorunlarla ilgilenmez ve Vareveth'in düşmesi ihtimaline karşı askerlerini yakınında tutmak isteyecektir."

"Cordelia'ya yazdığım mektup hâlâ cevaplanmadı, umarım Nasha'nın kız kardeşi üzerinde biraz etkisi vardır." Kuru malzemeleri karıştırmayı bitiriyorum ve ayrı bir kaptaki ahududuları ezmeye başlıyorum. "Peki ya Urasos?"

"Onlar biraz daha karmaşık." Saskia iç geçiriyor, bir elini kıpkırmızı eteklerinde gezdiriyor ve çayından bir yudum alıyor. "Prens Lethia aslen Thirwen'li soylu bir kadın ve ailesiyle ne kadar yakın olduğunu bilmiyorum. Babası krallığın en zenginiydi ve onu yüklü bir çeyizle Prens Hale ile evlendirdi. Görünüşe göre başlangıçta Prens Hale'den nefret etmiş ama aralarındaki sorunları çözmüşler. Prens artık ona tapıyor. Urasos tarafsız kalmak konusunda Feynadra ile aynı üne sahip ama Thirwen'in İmirath ile olan ilişkisinin bunu etkileyip etkilemeyeceğini bilmiyorum."

Kaşlarının arasında bir kırılganlık oluşuyor. "Tarafsızlıklarını garanti edemezlerse ve İmirath tahtı üzerindeki hak iddiamı desteklemeyi reddederlerse, onları düşman olarak görmek zorunda kalacağız. Sanırım Prens Hale'in prensese olan hayranlığının ne kadar derin olduğunu krallıklarının üzerinde ejderhalar uçarken göreceğiz."

Saskia başını sallıyor. "Önce onlar konuşsun. İkimiz de dünyamızda kadınlara babaları tarafından nasıl değer verilmediğini ilk elden biliyoruz."

"Yapacağım." Ahududu karışımını kurabiye tartlarına doldurup taş mağaraya yerleştiriyorum. Bir sonraki tarifime başlarken tarçın kokusu etrafımı sarıyor, başka bir dağınıklık yaratılacağı için adayı temizleme zahmetine girmiyorum. "Raporlarınızda kayda değer bir şey var mı?"

"Lordlardan henüz haber yok, ama tohumu daha dün gece attın," diye cevap veriyor ve açtığı mektubu yığınına ekleyip bir tane daha açıyor. Yavaşça gözlerini kırıştırıyor, gözleri kelimelerin üzerinde geziniyor

Dudakları ayrılırken birkaç kez. "Güney adalarında bir isyan çıktı."

Omurgam dikleşti. "Güney adaları mı?"

"Evet." Şaşkınlıkla bana bakıyor. "Çabucak bastırıldı ama casusum sokaklarda gerilimin hissedilir olduğunu bildiriyor. Bir grup balıkçı ağlarını rıhtımda devriye gezen İmirath askerlerinin üzerine atmış. En az dört kişi boğulmuş ama söylenene göre gerçek kralı çağırmışlar." Başını iki yana sallıyor. "Anlamıyorum. Vellgrave Hanesi yıllar önce katledildi. Varislerden hiçbirisi senin büyük torunundan sağ kalamadı."

"Cayden," diye fısıldıyorum, farkına varmak beni yıkıyor. "Cayden mi? Neden Cayden'i çağırırsınlar ki?"

Saskia Cayden'in ailesini bilmiyor. "Babası güney adalarındandı. Cayden kraliyet kanına sahip olmayabilir ama onların kanını taşıyan tek kral o."

"Bu mükemmel!" Ellerini aniden masaya vuruyor ve ben ciyaklarken kahverengi şeker parçaları havada uçuşuyor. "Bu senin iddianı güçlendiriyor. Neden bu konuyu açmadı?"

Cayden babasından nefret ediyor, bu çok açık. Şu anda hayatını kolaylaştırsa bile muhtemelen onunla hiçbir şey yapmak istemiyor. Bunu ondan bir iyilik olarak görecektir. "Eve döndüğünde onunla konuşurum."

"Yıllar önce yarı güneyli olduğunu tahmin etmiştim ama yalan söyledi." Alay ediyor. "Muhtemelen Ryder'in doğum gününü öğrendikten sonra Ryder ve benim ona karşı bir zafer daha kazanmamızı istemedi."

"Ryder bunu nasıl başardı?"

Pencereden dışarı, karlı ormana bakarken gülüyor. "Cayden'i bunu ortaya çıkaracak kadar kızdırana kadar her gün doğum gününü kutladı."

Hafifçe gülüyorum ama güvensizliğim ağır basıyor. "Doğum günü ne zaman?"

"Kasım'ın dokuzu." Haftalar önce geçti. O tarihte İmirath'ta olacaktık... ama ben bilmiyordum bile. Boğazımdaki yumru yutkunduğumda kaybolmuyor. Bir kaya gibi orada kalıyor. Oklava yerde takırdıyor, ani ses Saskia'nın başını sallamasına neden oluyor. "Ei? Neyin var?"

"Söylediğin tarihte onu tanımayı beklemiyordum." "Zaten doğum gününden nefret eder. Kendini kötü hissetme."

Başımı sallıyorum, önlüğümle oklavanın tozunu alıp tezgâhın üzerine koyarken Saskia bana doğru geliyor. "Evleniyoruz ve ben onun hakkında bunu bile bilmiyordum. Bu çok basit bir şey."

Saskia duygularımı kolayca okuyor. "Hissettiklerin hakkında onunla konuştun mu? Gergin olman normal."

Hayata tamamen savunmasız başlarız, ancak zaman bıçaklarını bize karşı çeker ve yalnızca zırhı olanlar başka bir savaşta savaşmak için yaşar. "Kaç kişinin evlendiğini ve bir gün uyandığında hayatını bağladığı kişiyi tanımadığını düşün."

Zihnimin neden böyle çalıştığını bilmiyorum, duyduğum kelimeler karanlık bir ormandaki dikenli çalılar gibi bükülüyor. Duygularım mantığımla savaşıyor, ama asla kazanan olmuyor, düşüncelerimi kayıplarla dolu bir çorak araziye dönüştürüyor. Cayden'i ikinci kez yargılamak istemiyorum ama bunun ona karşı son savunmam olduğunu hissediyorum.

Ahududulu tartları fırından çıkarırken, korkularımı gerçekten incelemek istemediğimden, "Ben iyiyim," diye hızlıca onu temin ediyorum. "Belki de doğum gününde onunla seks yaptım ve bilmeden ona şimdiye kadar aldığı en güzel hediye verdim."

"Sanırım onun hayatını kurtarmış olabilirsin." Ona bir tutam un atıyorum ve un, güldükçe daha da yuvarlaklaşan kara yanaklarını boyuyor. "O herkes gibi değil. Seninle tanışmadan önce Cayden'e ittifakı sağlamlaştırmak için seninle evlenmesi gerektiğini söyledim ve o buna şiddetle karşı çıktı. Kendini asla evlilik cehennemine maruz bırakmayacağını söyledi." Kendimi durduramadan irkiliyorum. "Senin tanıdığın adam hiç kimsenin tanımadığı biri, ne benim ne de Ryder'in. Dasterian çizgisini tacı istediği için değil, seni kaybetmekten korktuğu için bozdu. Cayden'in içinde karanlık var ve bu pek çok insanın ondan kaçmasına neden oldu ama ben hep hayatı boyunca bu yüzden sana koştüğünü düşünmüşümdür. Sen onun ışığıydın."

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum, kolyemi zinciri boyunca sürüklüyorum. "Gerçekten bunu mu demek istiyorsun?"

"Biliyorum." Bileğimi sıkıyor, sonra bırakıp soğumakta olan tartlardan birini alıyor.

"Senin ve Ryder'ın ne zaman?" Başkasınınkini kaçırmak istemediğim için soruyorum. Finnian'ın Temmuz'un on dördü ve her zaman kutlamak için bir şeyler yaparız, benimki de öyle.

Saskia'nın gözleri yumuşuyor. "Ben Eylül'ün dördündeyim, Ryder da Aralık'ın onunda. Seninki?"

"Ocak ayının on beşi."

Gülümsemesi genişliyor. "Plan yapmaya başlayacağım."

Zamanımızı rahat bir sessizlik içinde geçiriyoruz ve tüm zaman boyunca orada olmak zorunda kalmadan biriyle birlikte olmanın ne kadar güzel olduğunu fark ediyorum. Kendimi tariflere kaptırıyorum; hamur yoğuruyorum, pudra şekeri serpiyorum, krema yapıyorum. Tezgahlar çeşitli unlu mamullerle kaplanana ve koridordan ağır ayak sesleri gelene kadar durmuyorum.

"Bana bir borcun var meleğim." Cayden'in derin sesi koridorda yankılanıyor ve aptal, umutsuz kalbim bu sesle göğsümde tekmeleniyor.

"Başka birini düşünüyor olmalısın," diyorum. "Sana hiçbir şey borçlu değilim."

Cayden köşeyi dönüyor, tanıdık siyah tüneli ve bol pantolonuna bürünmüş iri gövdesi ve sırtında asılı kılıcıyla kapı aralığını dolduruyor... ama tenekenin parmaklarımdan kaymasına ve gürültüyle tezgâha çarpmasına neden olan şey giysilerinin üstündeki şey. "Almaya geldim."

Bana doğru hamle yapıyor, ben de refleks olarak adanın etrafında koşuyorum ama bu onu cesaretlendirmekten başka bir işe yaramıyor. Yavaşça göz kırparken dilim ağzımda ölü bir ağırlık gibi hissediyor. Önümdeki manzarayı tam olarak özümseyemiyorum. Rüya görüyor olmalıyım. "Aman Tanrım."

"Hatırlamıyorsun," diyor sanki beni bir suçla itham ediyormuş gibi. "Vareveth'teki ilk akşam yemeğinizde, en pembe ve en süslü önlüğünü giyersem beni öpeceğini söylemiştin."

Kahkahalar boğazımda köpürüyor, midem ağrıyana kadar içimden taşıyor. "Bunu nasıl hatırlıyorsun?"

"Seninle ilgili her şeyi hatırlıyorum." Parmağını ona doğru kıvrıyor. "Öde bakalım prenses."

Burnumu kıvrıyorum, beni yakalaması için onu zorlamak isteyerek yavaşça onunla birlikte hareket ederken adayı aramızda tutuyorum. "O kadar çaresiz misin?"

"Kararlı." Tezgâhın etrafından dolanıyor ve onu karşımda tutmak için hızla köşeyi dönerken irkiliyorum. Yeşil gözleri tarçınlı çörekler, ballı çörekler, somun ekmekler ve ahududulu tartlarla dolu tezgâhı tarıyor. "Tüm ordu için mi pişiriyorsun?"

"Aestilian," diye düzeltiyorum. "Savaş beni alıp götürmeden önce çocuklar için bir şeyler yapmak istedim."

Kaşlarını kaldırıyor. "Bunların hiçbirinin ön kapıdan öteye gideceğini sanmıyorum."

"Çocuklar için bile mi?"

"Ben de bir zamanlar

çocuktum."

Önlüğümü yüzüne fırlatıp kapıya yöneliyorum, bacaklarımı beni koridora taşıırken kollarımı pompalıyorum. Cayden'in uzun adımları kısa sürede beni yakaladığında kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor ve beni belimden kavrayıp kollarında döndürdükten sonra sırtımı duvara bastırıyor. Kalbi benimkiyle aynı anda atıyor, beni kendine doğru çekerken göğüs kafesine çarpıyor.

"Sakin ol iblis," diye fısıldıyorum, parmaklarımı benimkinden birkaç santim ötede duran ağzına bastırarak. Bu onun için olduğu kadar kendim için de bir ceza ama onun kararlılığı bağımlılık yapıyor.

"Çok tehlikeli bir oyun oynuyorsun meleğim," diyor alçak bir ses tonuyla.

"Bu en iyisi." Onun üzerinde bu güce sahip olmayı seviyorum ve benim için acı çekmesine bayılıyorum. Alnını benimkine dayıyor ve bana o kadar büyük bir özlemle bakıyor ki, bunu aramızda bir bağ gibi hissedebiliyorum. "Sanırım pembe senin rengin."

"Buna alışma." Pembe kumaşı çıkarırken görebildiği tek şey onlarmış gibi bakışları dudaklarımda kilitli kalıyor. "Senin için bir şeyim var. Bitirmek üzere misin?"

"Lanet olsun, bu çok iyi," diye inliyor Ryder mutfaktan ve ben Cayden'dan uzaklaşıp geldiğim yere geri koşuyorum, Ryder'ı pencerenin yanındaki küçük kahvaltı köşesinde bir tabak dolusu yemekle buluyorum. "Elowen, eğer Cayden'la aranızdaki ilişki yürümezse ben-"

"Sas, mektuplarını al," diye uyarıyor Cayden. Su omzumun üzerinden uçarak Ryder'ı ve onun bolca topladığı şeyleri ıslatıyor. Cayden bulaşıkları yıkamak için kullandığım kovayı yüksek sesle yere fırlatıyor. "Şu sızıntıyı kontrol ettirmek istiyordum."

Ryder tükürükler saçarak gözlerini silerken ve Saskia can simidi gibi duvara tutunurken kahkahalarını bastırarak için elimle ağzımı kapatıyorum. "Bu son derece yersiz!"

"Bunu söyledikten sonra ne olacağını düşünüyordun?" Finnian şamatalı kahkahaları arasında sormayı başarıyor. "Ona baktıkları için insanları tehdit etti."

"O değil!" Ryder bağırır.

Cayden omuz silkiyor, pencerenin kilidini açıyor ve Delmira'ya bir ballı çörek fırlatıyor. Yıllar önce beni de aynı şeyi yaparken izlediğini bildiğim için kalbim göğsümde sıkışıyor. Botlarımı giymeden önce omuzlarıma bir pelerin atıyorum.

Cayden beklerken ağzına bir ballı çörek tıkıştırıyor ve dışarıdaki kısa yürüyüş için bir tarçınlı rulo alıyor. Ahşap kapının mandalını açtığında rüzgâr yüzüme çarpıyor ve yanaklarımı benek benek yapan un ve şekeri alıp götürüyor. izmelerim kara battığında olduğum yerde duruyorum, uzakta oklarla dolu bir sadak ve bir dizi kırmızı hedef görüyorum.

"Sana yayla ok atmaktan nefret ettiğimi söylemiştim."

"Bu yüzden sana farklı bir şey getirdim," diye cevap veriyor, yürümemi sağlamak için bir elini sırtıma bastırıyor ve kurmuş olması gereken masadan şık, cilalı bir silah alıyor. "Bir arbalet."

Elinden alıyorum, ne kadar ağır olduğuna şaşıyorum ve Cayden'in bu şeyi tutmayı ne kadar zahmetsiz gösterdiğine imreniyorum. "Bunlardan birini hiç kullanmadım."

"Birçok silahı iyi bilen bir koca denen harika bir şeye sahipsin." Gözlerimi deviriyorum, onu tekrar düzeltme zahmetine girmiyorum - kalın kafasından geçmeyecektir. Sırtımı önüne doğru çekiyor ve silahı nasıl düzgün tutacağımı göstermek için ellerini benimkilerle birleştiriyor. "Gözün bir gün kayarsa bunu unutma." Yanağımdan öpüyor. "şimdi bu parmağını tetikte tutacaksın ve göz hizanda nişan alacaksın. Doğru bir atış yapmak için iki gözünü de açık tutmak en iyisidir."

Dudaklarını kulağıma yakın tutuyor, arbaletin manevrasını doğru pozisyona getiriyor ve parmağıma bastırarak okun uçmasına izin veriyor ve hedefin ortasına çarptığında geri tepmeyi emiyor. Karın içine saplanmış sadaktan bir ok almak için beni serbest bırakıyor ve bana nasıl yeniden doldurulacağını gösterirken parmaklarının arasında döndürüyor. "Dün gece bu yüzden mi uyuyamadın? Wyvern'lerle savaşırken beni mi düşünüyordun?"

Dudakları kapalı kalıyor ve çenesini hedefe doğru uzatırken yüzü hiçbir şey ele vermiyor. Boynumu döndürüyorum, ayaklarımı omuz genişliğinde açıyorum ve atışı yapıyorum. Ok havada vınlayarak merkezden birkaç santim uzağa düşüyor.

"Bir savaşta kullanırken, hedefin doğru olduğunu hissedeceksiniz. Ne kadar çok kullanırsan o kadar kolay olur." Tekrar arkama geçip kollarıyla beni sararak duruşumu düzeltiyor. Tekrar ateş ediyor, bir önceki attığı ok ortadan ikiye ayrılırken diğeri aynı yere düşüyor. Yayını indiriyorum, o tam boyuna geldiğinde başımı arkaya yatırıyorum. "O sahadaki tüm piçlere neler yapabileceğini göster El. Onlara düşmanın olmanın ne demek olduğunu göster."

"Bilmen gereken bir şey var," diyorum. Kaşları atılıyor ama beni bırakmıyor. Bunu benim dudaklarımdan duyması daha iyi. "Güney adalarında isyanlar var. Halk gerçek kralı istiyor. Ravaryn'de güney adalarının kanını taşıyan ve Imirath tahtında hak iddia eden tek hükümdar sensin. Bence seni çağırıyorlar."

Dilini dişlerinin üzerinde gezdirirken gözleri kısılıyor. "Tamam."

Yayı yanıma bırakıyorum, buklelerimden birini parmağının etrafında döndürürken yüzümü ona dönüyorum. "Tamam mı?"

Omuz silkiyor. "Babam beni savaşlara soktuğunda Imirath askerleri kim olduğumu biliyordu ve o da benim gibi güney adalarındaki çoğu insanın koyu ten rengine sahipti. Kraliyet kanına sahip değilim, bu yüzden eğer bir piçin kral olmasını istiyorlarsa, öyle olsun."

"Rahatsız olmadın mı?"

"Tabii ki rahatsızım," diyor. "O adamdan hiçbir şey istemiyorum." Elimden yaylı tüfeği alıyor ve en uzaktaki hedefe doğrultuyor. "Ama bu bize avantaj sağlayacak çünkü beni ağırıyorlarsa seni de çağırıyorlar demektir. Bölgesindeki insanların bir piçi ve yerinden edilmiş bir varisi tahtına oturması için ağırması Garrick'i daha da zayıflatır. Bırakın isimlerimizi kalesinin en yüksek kulesindeki Garrick'e ulaşacak kadar yüksek sesle haykırınsınlar, olacakların bir alameti olarak."

Tetiği çeker ve hedefi tam ortasından vurur.

BÖLÜM
OTUZ BİR
Elowen

CALITHEA kale kulelerinden biri boyunca keskin bir dönüş yaparak kulenin etrafında zahmetsizce dönüyor. Eyer boynuzlarına tutunmak yerine kollarımı iki yana açıyorum, eyer kayışlarım beni ona bağlı tutarken ağırlıksız olma hissinin tadını çıkarıyorum. Bu daha önce hiç yaşamadığım ve başka bir yerde asla bulamayacağımı bildiğim bir yükseklik.

Dengeleniyor, tekrar havalanıyor ve beni ihtiyacım olan yere taşıyor. Kendimi kancadan kurtarıyorum ve onun kanadından aşağıya, her tarafı açık olan toplantı odasına doğru kayıyorum, sadece birkaç sarmaşık kaplı sütun aşağıya sendeleyerek düşmemi engelleyecek bir bariyer oluşturuyor. Dasterianların bir zamanlar toprak büyüüne bağlı oldukları düşünülürse, kalenin içindeki büyü bitkileri canlı tutuyor olmalı.

Basilius başını Calithea'nın boşalttığı sütunların arasına sokuyor ve ben eldivenimi dişlerimle çıkarırken burnuyla karnıma sokuluyor. Arkasını dönüp diğerleriyle birlikte gökyüzüne çıkarak beni korumaya başlamadan önce onu gözlerinin arasından öpüyorum.

"Nasıl oluyor da ejderha sırtında buraya gelmen bizim at üstünde gelmemizden daha uzun sürüyor?" Ryder uzun masaya doğru adımlarken soruyor.

Paltomu kollarımdan aşağı kaydırıp bir hizmetkâra veriyorum. Açık konseptte rağmen oda sıcak kalacak şekilde büyülenmiş ama soğuk açıkta kalan omuzlarımı ısıtıyor ve alnımda duran taca yapışıyor. Ortasında koyu mavi bir safir parlıyor ve bedeni, dökümlü kolları ve dizlerimin hemen altına kadar uzanan kumaş panelleri boyunca altın brokarla süslenmiş omzu açık korse üstümle eşleşiyor. "Eğer bir ejderhaya binebilseydin, ayaklarının yere basmasını asla istemezdin."

"Haklısın," diye karşılık veriyor.

Cayden'in yanına, cıvalı koyu ahşap masanın başındaki döşemeli sandalyelerden birine oturuyorum ve parmaklarımı beni bekleyen bir fincan çayın etrafına doluyorum. Masanın iki yanında iki kristal şarap sürahisi duruyor ve özenle yapılmış tavanın ortasında asılı duran avizeden gelen mum ışığı, alevler içinde hapsolmuş gibi dans ediyor. Etrafıma hayranlıkla bakmak için bir an duruyorum.

İlk geldiğimde Vareveth kalesi büyüü bir ormana benziyordu ve bazı unsurları muhafaza etse de artık gece tarafından öpülmüş durumda. Veles Hanesi, Ravaryn tarihinde gökyüzüne dokunabilme yeteneğine sahip tek hanedir ve kalemizi kaplayan asalet kesinlikle bu gerçeği yansıtmaktadır. Odanın çevresini saran sütunlara yontulmuş ejderhalar, her zaman sahip olduğum gücün bir hatırlatıcısı olarak hizmet ediyor.

Karşımızda Braxton ve dört savaş yorgunu general, armamızı taşıyan sancaklarla çevrili çift kapıdan geçerken Cayden'in yanında duruyorum. Cayden'in altın tacı hareket ettikçe parlıyor ve kapitone tuniğinin kalın kadifemsi malzemesi pazularını ve omuzlarını sarıyor. Güçlü ve heybetli görünüyor. Eagor'un ona baktığında nasıl olup da sadece bir komutan gördüğünü anlamıyorum. Cayden bir kral, kanında olduğu için değil, ruhunda olduğu için.

"Generaller," diyor Cayden. "Kraliçem Elowen Atarah'ı takdim edebilir miyim?"

"Ejderhaları dünyaya getiren kadın. Bu bir onurdur," diyor omuz hizasında kumral saçlı bir adam. Pek uzun boylu sayılmaz ama dağ gibi bir yapısı var. Ona gülümsüyorum, soyumdan bahsedilmesinin toplananlarda herhangi bir düşmanlık uyandırmamasına minnettarım. "General Killian."

Finnian'ın yanındaki yerini alırken, "Sizinle tanışmak çok güzel," diye cevap veriyorum. Cayden bu sabah kahvaltıda bana onlardan biraz bahsetti. Hepsı de Cayden'in komutan olduktan sonra terfi ettirdiği piyade askerleriymiş. Hepsı de çeşitli savaşlarda onun yanında savaşmış. Konumlarını zor kazanmışlar.

Sonra sarışın kadın kendini tanıtıyor, dudaklarını kesen yara izini kaldıran yumuşak bir gülümseme. "Ren." Saçları çenesinin altında kesilmiş, neredeyse mor denecek kadar koyu bir kırmızı tonu olan bir kadın onun yanındaki yeri alıyor ve kendini Sonbahar olarak tanıtıyor, gerçekten de uygun bir isim. Her iki kadın da oldukça uzun boylu ve kaslı, ancak Sonbahar sıcak, altın sarısı bir tene sahipken Ren daha açık tenli.

Braxton yanımda durmadan önce bana sıcak bir şekilde gülümsüyor, bir eli kılıcının üzerinde. Henüz tanımadığım tek bir adam var. Saçları altın sarısı ve geniş omuzlarından aşağı dökülüyor. "Gryffin," diyor.

İsimleri kafamda birkaç kez tekrarlıyor, onları unutmamak için kendimi zorluyorum. Geçmişteki muhafızları düşündüğümde içimi bir huzursuzluk kaplıyor: Ailliard, Zander, Nessa, Esme... Kurtaramadığım Lycus, öldürdüğüm diğerleri. Ama bunu bir kenara itip kendimi ilerlemeye zorluyorum.

"Finnian Eira'yı takdim edebilir miyim?" diyorum. "Estilya kuvvetlerinin komutanı."

Tıpkı Cayden gibi, giydikleri süslerin hiçbiri üzerlerinden bir duman sinyali gibi yayılan tehlikeyi maskeleyemez. Bu bir uyarı görevi görüyor. Cayden'in kendisine sadık ve emirlerini yerine getirmeye hazır adamları olmasaydı asla Ravaryn'in iblis komutanı olamayacağını biliyorum.

Cayden, "Lordlar buraya gelmeden önce hepinizin bilmesi gereken bir şey var ve bu odadan ayrılmamanız gerekiyor," diye söze başladı. "Thirwen deniz filosunu harekete geçirdi ve tespit edildiklerinde bizi uarmak için sınır boyunca gözcüler yerleştirdim." Oturduğu yerden kalkarak Ravaryn haritasını kendisine yaklaştırıyor. "Dolent Denizi'nin ortasından geçip Galakin'in donanma devriyeleri tarafından fark edilme riskini göze almayacaklar, bu yüzden bize daha yakın olacaklar." Haritanın yüzeyini düzeltirken parmaklarındaki yüzükler parlıyor. "General Ren ve General Killian, kuvvetlerinizi bir an önce harekete geçmeye hazırlayın. Limana yanaştıklarında saldıracağız."

"Imirath'a yanaştıklarında mı?" Killian soruyor. "Ya yarımada'nın güney ucuna yanaşırlarsa?"

Onlara ulaşmak için tüm krallığı dolaşmamız gerekir."

"Sınırdaki konuşlanmış ordu için erzak getirecekler ve muhtemelen piyadeleri indirecekler. Bu tür gemilerin kıyıya yaklaşabileceği kadar derin olan tek liman Celestria Limanı. Karanlıkta hareket edeceğiz ve Thirwen geçtikten sonra onlara yetişmek için gemilerimize bineceğiz. Ordu yolculuğunu yürüyüşle tamamlamak zorunda kalacak ama biz yakınlardaki bir koya yanaşacağız." Çenesini bana doğru uzattı. "Elowen gemileri yakacak, biz de orduyu halledeceğiz."

Celestria Limanı'nın Imirath'ın en güzel sahillerinden biri olduğu söylenir. Adını yıldızların suya mükemmel bir şekilde yansıyacak kadar parlak olmasından alıyor. Yıldız dalgaları, obsidyen taşlarla çevrili kumsallara çarparak burayı tamamen gece öpücüğü haline getiriyor.

"Evet efendim," diye cevap veriyor ikisi de bir ağızdan.

"Limanı ele geçirdikten sonra, sınırimızda olduğunu düşünürsek, elimizde tutabiliriz."

Ryder, "Bu Imirath'ı zayıf gösterecek ve ticaret yollarını tamamen kesmeye de işleri zorlaştıracak," diye tahmin yürütüyor.

Cayden cevap olarak başını sallar ve ayak sesleri yaklaşırken bakışlarını kapıya doğru kaldırır. "Bu konuda tek kelime daha etmeyin."

Kale muhafızlarının eşlik ettiği üç lord çift kapıdan içeri girerken oturuyoruz. Hepsi ellili yaşlarda görünüyor ve mücevherlerle dolu zengin renkli kıyafetleri zırhlı, derili ve pelerinli generallerle ilginç bir tezat oluşturuyor. Üç adam selam verip kalan koltuklara otururlar.

"Majesteleri," diyor ilk adam. Yakası kürklü, mor ve altın rengi bir palto giyiyor. Yüz hatlarına dikkat ediyorum, gri serpiştirilmiş siyah saçları ve aynı derecede koyu renk gözleri. "Benim adım Lord Xantheus. Bana Lord Caspian eşlik ediyor." Kırmızılar içindeki koyu tenli adamı işaret ediyor. "Ve Lord Drystan." Beyaz-sarı saçlı ince adamı işaret ederek sözlerini bitiriyor.

Cayden'in sert bakışları Lord Xantheus'ta kilitli kalıyor ve ben onun sesini tanıyorum. Bana olan nefreti konusunda en açık sözlü olan oydu... ve kahkahalarla maskelenmiş iğrenç tehditlerini hatırladığımda tüylerim diken diken oluyor.

Saskia boğazını temizliyor. "Eminim şimdiye kadar hepiniz duymuşsunuzdur, Kral Garrick, Kraliçe Elowen'i varislikten etmek için daha fazla çocuk sahibi olma niyetiyle yeni bir eş alıyor. Bu artık bir veraset savaşına dönüştü. Elowen onun ilk çocuğu ve taht onun hakkı."

"Ama Majesteleri bir erkek evlat değil. Eğer Kral Garrick savaş bitmeden bir erkek çocuk sahibi olmayı başırırsa, bebek bile olsa pek çok kişi onun iddiasını destekleyecektir," diyor Drystan genizden gelen bir sesle. "Savaş bitmeden doğarlarsa çocuk ya da çocuklar için planlarınız nedir?"

"Evimizde hoş karşılanacaklar," diye belirtiyorum.

Drystan ses tonumu anlamamış olmalı ki devam ediyor: "Onlar Garrick Atarah'ın çocukları olacak. Onun tüm çocukları katledilmelidir."

Parmaklarım sandalyemin kolunu kavırıyor. Bu ifadeye beni de dahil ettiğinden hiç şüphem yok ve çocukların -masumların- siyasi kazanç uğruna öldürülmesi düşüncesi midemi bulandırıyor. Eğer akılsızca bir katliam yapmadan bir tahtta oturamayacaksam, o tahtta olmayı hak etmiyorum demektir.

"Diline dikkat et Drystan," diyor Cayden alçak bir sesle, adama gerçek unvanıyla hitap etmeden. "Bir daha Kraliçe Elowen'in damarlarında dolaşan kandan bahsedersen, seni tahttan atarım."

bu kuleye. Eğer merhametli hissediyorsa, sen yere düşmeden önce seni alması için bir ejderha gönderebilir ama bunu ona bırakıyorum."

Drystan'ın yanakları kızarır ve şarabını doldurması için bir hizmetkâra el sallar. "Majestelerini gücendirmek istemedim."

Ardından Xantheus konuşur ve çok daha neşeli bir tonda araya girer. "Pek çok kişi düşünün aceleye getirilmesinin başka bir nedeni olduğunu düşünüyor. Önümüzdeki aylarda bir varis çıkmasını bekleyebilir miyiz?"

"Umut edebilirsin ama bu gerçekleşmeyecek," diye cevap veriyorum. "Savaşmam gereken savaşlar var ve savaştan zarar görmüş bir krallığa bir çocuk getirmeyeceğim."

"Ejderhalar denenmemiş. Vareveth'in ihtiyacı olan şey bir varis, savaşa giden ve bu sırada ölme ihtimali olan bir kraliçe değil."

"Vareveth'in ihtiyaçlarını bu kadar iyi bildiğini bilmiyordum." Gözlerimle onu delip geçerek koltuğunda büzülmeye zorluyorum. "Imirath tahtına ve Garrick Atarah'ın kellesine sahip olacağım ve ikisini de bir kalede otururken elde etmeyeceğim. Benim yerimin yer ya da doğum yatağı olduğunu ima eden bir sonraki kişi buna pişman olacak. Yine de endişeleriniz için teşekkür etmeliyim. Eğer aranızda ejderhalarının yeteneklerinden gerçekten endişe duyan varsa, onlarla bizzat yüzleşmenizi ve çelik ile etin ne kadar çabuk eridiğini görmenizi tavsiye ederim."

"Yeteneğinizden şüphe etmiyorum, Majesteleri," diye adeta hırlıyor, yanakları çirkin bir kızarıklığa bürünüyor. "Sadece nazik cinsiyetin en iyi ev içinde tutulduğu bilinir."

"Yine de bugün sizinkini terk ederek büyük bir cesaret gösterdiniz. Sizi alkışlıyorum." Sandalyemden kalkıyorum, avuçlarımı önümdeki masaya bastırıyorum, onun yaydığı telaş ya da öfke olmadan hareket ediyorum. "Damarlarında bir hastalık gibi dolaşan aptallığa yenik düşersen tacımı başımdan almaya çalışabilirsin. Kılıcını çek ve hangimizin düellodan galip çıkacağını gör."

Gözleri, diğer lordlar dışında orada bulunan herkese takılıyor. Elleri kılıçlarının kabzalarında, bana karşı bir hamle yaparsa onu kesip biçmeye hazır. "Diğer lordlar nerede olduğumu biliyor ve beni öldürürsen kimi suçlayacaklarını bilecekler."

"Verdiğim en akıllıca kararlardan biri beni kontrol etmeye çalışan birini öldürmektir." Kaşlarımı çatıyorum. "Bu konuda oldukça iyiyim."

"Bu savaşta başına neler geleceği hakkında hiçbir fikrin yok," diye alay ediyor Xantheus. "Ben hazırlıklıyım," diyorum sakince ve bu onu daha da öfkeliyor.

"Hayır, hazır değilsin!" O kadar hızlı ayağa kalkıyor ki sandalye geriye düşüp yere çarpıyor. Cayden sessiz bir cesaretlendirmeye kalçamın arkasını sıkıyor.

"Hayatım boyunca Imirath'la yüzleşmeye hazırlandım ve Thirwen'den gelecek birkaç gemi beni caydıramaz." "Birkaç gemi mi?" İnanılmaz bir şekilde gülüyor, alnındaki damar zonklarken ağzından tükürükler saçılıyor. "Sen birkaç taneden çok daha fazlasıyla karşılaşacak."

Dudaklarımda bir gülümseme büyürken ve Cayden yavaşça yanımda dururken hiçbir şey söylemeden sessiz kalıyorum. "Bunu nereden biliyorsun?"

Xantheus gözlerini kırıştırıyor, bakışlarını aramızda gezdirmeden önce yere bakıyor. "Imirath'ın Thirwen ile olan ittifakı herkesin malumu."

"Yardımlarının büyüklüğü öyle değil." Cayden elini sırtıma koydu. "Bir düşmanın hareketleri hakkında sahip olduğun herhangi bir bilgiyi rapor etmemek vatana ihanettir."

"Hiçbir bilgim yok."

"Birkaç Thirwen soylusuyla ticaret yapıyorsun ve onlara düzenli olarak yazıyorsun."

"Beni takip mi ettiriyorsun?" diye hırlıyor. "Ben Vareveth'e sadığım! Her zaman Vareveth'e sadık oldum!"

Cayden, Xantheus'un ofisinde izini sürdüğü mektubu çıkarmak için cebine uzanırken, "Sen kârına sadıksın," diye cevap veriyor ve adamın yüz hatlarını dehşetin kaplamasını izlerken, inanamayarak başını sallıyor. "Sana bir uyarı nezaketi gösterdim, düzenli olarak vermediğim bir ayrıcalık ve sen bunu çarçur ettin."

"Hayır," diye mırıldanıyor, kaçmak için kapıya doğru çaballıyor ama kale muhafızları mızraklarını çapraz tutuyor. "Hayır! Benden çaldınız! Evimdeki hiç kimse bana ihanet etmez. Sen varoşlardan gelen lanet bir hırsızdan başka bir şey değilsin!"

Cayden, muhafızlara Xantheus'u yerine götürmelerini işaret ederken, "Varoşlardan gelen bir hırsız, yaşamak için dakikaları kalmış bir lordtan daha iyidir," diyor. Sonra bana döndü. "Aso es tesis tasuri nunti cytore vos?" *Kim*

seni tehdit eden adam mı?

"Ne diyor o?" Xantheus soruyor, diğer iki lord da aynı şekilde korkmuş görünüyor. Cayden hem öngörülemez hem de acımasızdır. Birini sırtından bıçaklayabileceği gibi, gözlerinin içine bakarak da bıçaklayabilir. Ziyafet sırasında hepsi orada olmasına rağmen, hatırladığım Lord Drystan'ın sesi.

Cayden'e eski dilde cevap verirken sırtıyorum, sırf onları daha da sinirlendirmek için. "Tesis sosta addi." *Küçük olan.*

"Por vos, mia sirantia," diyor Cayden sandalyesini geriye itip ellerini ceplerine sokarken ve masanın etrafında dolanırken. *Por vos sizin için* anlamına geliyor ama ne yazık ki hâlâ *sirantia*'nın ne anlama geldiğini bilmiyorum. Eminim Asena'ya sorabilirim ama kendi başıma çözmek istiyorum. Her neyse, önüne *benimkini* ekledi.

Hiçbiri hareket etmeye cesaret edemiyor. Cayden'in botları yavaşça yere vururken zorlukla nefes alıyorlar. Kapalı dudaklarından iniltiiler kaçıyor. Koltuğumu geri alıp arkama yaslanıyorum ve çenemi elime dayayarak gösteriyi izliyorum.

"Konu ihaneti aktarmak olduğunda hizmetkârlarınız çok daha açık sözlü oluyor." Arkalarında durup kılıcını yavaşça kınından çıkarıyor ve oda tekrar sessizliğe bürünene kadar çeliğin şarkı söylemesine izin veriyor. Ve sonra harekete geçer, Drystan'ın sarı saçlarını yumruklayıp başını masaya çarparak kılıcının kabzasını gözünün altına yerleştirirken bir engerek gibi hızla saldırır. Cayden başını yukarı çekerken çılgılığı havada çınlıyor. Göz çukurundan kan damlıyor, masaya sıçırıyor ve gözyaşlarına karışıyor. Xantheus ve Caspian tekrar kaçmaya çalışırlar ama yalvarıp yakarırken kapıdaki muhafızlar tarafından engellenirler. "Arkadaşlarınız onu kirletmenizi izlerken kadınımı masanın üzerine yatıracağınızı söyledikten sonra cezalandırılmayacağınızı mı sandınız?"

Elini Drystan'ın saçlarında sıkarak daha yüksek sesle çılgılık atmasını sağlıyor. "Şimdi kraliçemi tehdit edenlere ne olacağını göstermemi izleyecekler."

Kürek kemiklerinin arasına öyle sert vuruyor ki, bir çatırtı boşlukta yankılanıyor, ocakta patlayan alevlere karışıyor ve içimde aynı sıcaklığı uyandırıyor. Drystan öne doğru düşüyor. Yanağı masaya yapışıyor, Cayden kılıcını yavaşça Drystan'ın kaburgalarının arasına sokarken tamamen onun merhametine kalıyor. Adam çırpınıyor ve kan tükürüyor. Cayden'in yüzü intikamla örtülüdür ve ölü lorda bakarken zerre kadar acıma duygusu yoktur, bedeni beni koymakla dalga geçtiği pozisyonadadır.

Kılıcını Drystan'ın pahalı giysilerine sildikten sonra kınına sokuyor ve kalan ikisine bakıyor. "Onları yakalayın ve General Braxton'ın atına bir kafes takın. Birlikte bir gezintiye çıkacağız."

BÖLÜM
OTUZ İKİ
Cayden

Vareveth'in en zengin bölgesine vardığımızda, Elowen'in ejderhalarının gölgesinde kasaba halkı ve askerlerden oluşan bir kalabalık bizi takip ediyor. Tüm lordlar şehir sınırları dışındaki büyük malikânelerde yaşıyor ama kalan lordlara ve varislerine kırsalda kilometrelerce uzanan ana yol boyunca açık bir alana kadar eşlik etmeleri için önden bir tabur asker gönderdim. Elowen'in planı işe yaradı. Görünüşe göre halk ikimizden de daha fazla kana susamış, ben atımdan inip Xantheus'un kafesinin kilidini açarken hakaretler yağıyor ve kelle istiyorlar. Tükürüklerinden kaçarak ağır zincirlerini yumruğumla kavıyorum ve diğer tüm lordların görmesi için onu öne doğru çekiyorum.

"Hayır, bekle!" diye haykırıyor, kısa süreli isyan kıvılcımının tüm izlerini kaybederek. "Mektup hakkında hiçbir şey düşünmedim. Bilseydim sana getirirdim."

Yere yığılırken onu arkamdan sürüklemeye devam ediyorum, histeri krizine girerken güzel kıyafetlerini çamurluyor. Keskin idrar kokusu duyularıma sızıyor ve ona bakarken tiksintimi gizleyemiyorum. Sorin yere iniyor ve Elowen'in kayabilmesi için yere yakın eğiliyor ama diğerlerinin döndüğü gökyüzüne geri dönmüyor. Dişlerini gösterirken başını aşağıda tutuyor ve ön pençelerini Elowen'in iki yanına yerleştiriyor.

Konuşmadan önce kalabalığı susturmak için elimi kaldırıyorum. "Vareveth'in Lordları, aranızdaki bir haini ortaya çıkarıyorum. Bir düşmandan aldığı ve açıklamadığı yazılı bilgilere sahipti. Önceden uyarılmamış olsaydım, sayısız Vareveth hayatını kaybedebilirdi." Xantheus arkadaşlarına yardım için yalvarırken kalabalık yine galeyana gelmiş, onun ölmesini istiyor. "Onun varisi kim?"

"Benim, efendim." Benim yaşlarımda görünen bir adam öne çıkıyor ve dizlerinin üzerine çöküyor. Kıyafetleri babasınınkinden daha sade ama yine de abartılı. "Taca olan yeminimi yeniliyor ve babamı işlediği suçlardan dolayı kınıyorum. Fetih hakkı ile Vareveth'in tek gerçek kralı sensin."

"Sen benim oğlum değilsin," diye alay eder Xantheus.

Oğlu yavaşça başını kaldırır, yüz hatlarında tiksinti yazılıdır. "Bunun için tanrılara şükürler olsun."

Yenilenen yeminini kabul ederek başımı sallıyorum. Ayağa kalkıyor, karısı olduğunu tahmin ettiğim ağır hamile bir kadının yanında yerini almadan önce Elowen'i selamlıyor ve onu yatıştırmak için bir elini karnına koyuyor. Adamın ceketinin yakalarını kavrarken gözyaşlarına boğulmak üzere görünüyor. Yeminini Vareveth'e olan sadakatinden mi yoksa babasına duyduğu nefretten mi yenilediği umurumda değil. Verdiği sözü tuttuğu sürece duygularının pek önemi yok ama çocuğunun büyüdüğünü görmek için yeminini yenileseydi ona daha çok saygı duyardım.

"Onu eve götür, Tanrım..."

"Sillas, kralım." Bana minnettar bir baş selamı veriyor ve karısı ürkekçe gülümsüyor. Bir elini karısının sırtına bastırıp arabaya kadar eşlik etmesini izliyorum. Küçük bir parçam evlerine, normal hayatlarına dönecekleri gerçeğini kısıyor. Sillas karısını savaşa götürmek zorunda kalmayacak. Yolum Elowen'la tanışmadan yıllar önce, kaybedecek hiçbir şeyim yokken belirlenmişti ve şimdi feda etmek istemediğim bir hayat için savaşmak zorundayım.

"Lord Xantheus'u işlediği suçlardan dolayı, Lord Caspian'ı da suç ortaklığından dolayı ölüme mahkûm ediyorum. Lord Drystan, kraliçenize yönelttiği tehditler yüzünden kalemde sonunu buldu." Finnian Drystan'ın cesedini sürükleyip umursamadan çimenlere atarken, Ryder Caspian'ı öne doğru iter.

Bıçağı kalçamdan çıkarıp Xantheus'a döndüğümde, parmaklarımı yanaklarına bastırarak ağzını açmaya zorladığımda önümdeki lordlar akıllıca sessiz kalıyorlar. "Sana kadınının adını ağzından uzak tutmanı söylemiştim." Dilini kesip çıkarıyorum, et parçasının çimlere çarpmasına izin veriyorum ve çırpınıp haykırırken onu yerinde tutmak için saçlarını kullanıyorum. Elowen hakkında Ryder'in tekrarlamayacağı şeyler söylediğini hayal ederek tutuşumu sıkılaştırıyorum. Bana yeterince şey anlattı ama tiksinti onu ele geçirmeden hepsinin üstesinden gelemedi. Her şeyi bilmek zorunda değilim; sadece ceza olarak onu bu dünyadan uzaklaştırmalıyım. "Tanrılar senin yeterince uzun yaşamana izin verdi ve ben de hatalarını düzeltmek için buradayım."

Boynunu kesiyorum, botlarıma kan püskürtüyorum ve boğulurken onu yere atmak için yoldan çekiliyorum. Kesik onu anında öldürecek kadar derin değildi. Bu çok kolay olurdu. Acı çekmesini istiyorum. Kanlı bıçağımı elimde tutarak, yanından geçerken Caspian'ı infaz ediyorum.

Elowen, Lord Xantheus'un cesedinin üzerinden sanki düşmüş bir dal parçasıymış gibi geçiyor ve seyreden soylulara sesleniyor. "Krallığa olan yeminlerinizi yenileyin ya da reddedin ve ölün."

Geriye kalan dokuz lord ve varisten altısı dizlerinin üzerine çöküyor, bazıları diğerlerinden daha mutlu görünüyor. Durumu izlemeye devam edeceğim ama hepsini öldürmenin bir anlamı yok. Lord Caspian'ın oğlu diz çökerek bağlılığını bildiriyor ama Drystan'ın oğlu babasından daha çok titremesine rağmen ayakta kalıyor.

Elowen bazı askerlerimize "Onları toplayın" diye emrediyor. Anında tepki vererek hainleri ailelerinden ayırırlar. Çoğu taş suratlı, dizlerinin üzerine çökmüş, atalarının alanın boş bir bölümüne götürülüşünü izliyor. Sorin'in alevleri onları yutarken Elowen'in gözleri altın renginde parlıyor. Delici çığlıklar, arkalarında kavrulmuş çimen ve yanık et kokusu bırakarak sessizliğe gömülene kadar çevrede yankılanır.

Sorin başını önümüzde diz çökmüş olanlara doğru çeviriyor ve onların sinmelerine ve sevdiklerini daha yakına çekmelerine neden olan, dünyayı gümbürdeten bir kükreme çıkarıyor. Dehşetlerinden tatmin olduktan sonra bir kez Elowen'a bakıyor ve gökyüzündeki diğerlerine katılıyor.

"Umduğumdan daha iyi bir sonuç," diyor Elowen.

"Büyük bir ejderha kesinlikle yardımcı oluyor."

Elowen'in gözleri onlara her baktığında sanki dünyadaki en değerli şeylermiş gibi parlıyor. "Öyle."

Lord Sillas ve karısının kaçıp normal bir hayat yaşayabildikleri görüntüsü hâlâ aklında ve göğsümü yakan bir his kaplıyor. Elowen'e karşı işlenen suçların cezasız kalmasına asla izin veremezdim. Onun zihnine ve bileklerine kazınan yaraların intikamını alacağım. Kaçınılmaz olan, tanıştığımız andan itibaren bizi kuşattı, ancak diğer krallıklar bunu bir zayıflık haline getirmeye çalışmadan önce bu anlatıyı kontrol altına almam gerekiyor.

Verendus'tan bizi takip eden vatandaş ve asker kalabalığına doğru dönüyorum, konuşmayı seven biri olmamama rağmen onlara hitap etmeye hazırım. Zaferlerim her zaman kendi adına konuşmuştur, ancak kral olarak daha fazlasını yapmam gerekiyor.

Söylemek istediğim her şeyi kan ve bıçaklar aracılığıyla ilettim ama o zamanlar tek endişem kendimdim. Planladığım büyük bir hayat ya da bir gelecek vizyonum olduğu için değil, kendimi nefretle beslediğim ve bunu bir yaşam kaynağı olarak kullandığım için. Şimdi her şey farklı... Hayatımda ilk kez bir gelecek istiyorum. Neye benzediğini gerçekten bilmiyorum ama Elowen orada ve onun içinde olmadığı herhangi bir gerçeklik versiyonuyla ilgilenmiyorum.

Kalabalığa doğru dönüp sesimi daha fazla kan talebinin üzerine yükseltiyorum. "Kan mı istiyorsunuz? Kılıçlarınızı İmirath'a çevirin, krallığımızdakilere değil. Vareveth'i zayıflatmak Garrick Atarah'a istediğini vermekten başka bir işe yaramayacaktır." Kılıçlar kınından çıkarıldı ve kalabalığın üzerine kaldırıldı. "Boyun eğmeyin! Bocalamayacaksınız! Merhamet göstermeyin ve kraliçenizi İmirath'ın tahtına oturtun!" Onların hareketlerini yansıtmak için ben de kılıcımı açtım. "Savaş!"

"Savaş!" Kalabalık sağır edici bir sesle yankılanıyor.

BÖLÜM
OTUZ ÜÇ
Elowen

"GÖZLERİNİ DIKIP BAKMAYI KES," DIYE TISLADIM.

"Bu sadece benim yüzüm."

"Etrafımızdaki her erkeğe kaşlarını çatarak bakmaya özen gösteriyorsun."

"Söylesene, bunu yapmadığımı ne zaman gördün?" Cayden sigarasını dudaklarının arasında dengeliyor ve hem sözlerini hem de rüzgârı savuşturmak için kapüşonumu yukarı çevirirken içime gönderdiği sarsıntıyı görmezden geliyorum.

Finnian kolumdaki sepete uzanıp bir ballı çörek daha çıkarıyor, yarısını tek lokmada yiyor ve başını arkaya atıp inliyor. "Hâlâ savaş bittiğinde bir fırın açman gerektiğini düşünüyorum."

"Blade'in yerini aldığında yeni bıçaklar karşılığında benim tat testçim olacaksın."

"Anlaştık." Bir kolunu omuzlarıma atıyor ve beni kendi tarafına çekerek Aestilianlıların çoğunun yerleştiği yere giden tepeye tırmanıyoruz. Karla kaplı taş evler yol boyunca sıralanıyor, kepenkleri açık ve bacalarından dumanlar yükseliyor. Çocuklar kartopu atıyor, hatta bazıları daha yüksek bir görüş açısı elde etmek için ağaçlara tırmanıyor, battaniyelere gömülmüş yetişkinler ise verandalarda dumanı tüten kupalarını yudumluyor.

"Kraliçe Elowen!" diye sesleniyor küçük bir çocuk, minik bacaklarının üzerinde bana doğru koşarak. Kendisinden iki kat büyük bir paltoyu yutmuş. Çömeliyorum ve vücuduma çarpmadan hemen önce ona kollarımı açıyorum.

"Merhaba Ollie."

İki yıl önce, onu bulduğumda korkunç bir fırtına sırasında Terrwyn Ormanı'nda seyahat ediyordum. Yağmur o kadar şiddetliydi ki elimi yüzümün önünde zorlukla görebiliyordum ve isimsiz köylerden birinde boş bir ev olduğunu düşündüğüm bir yere sığındım. Ama Ollie oradaydı, açlıktan ölüyor, donuyor ve nasıl yakılacağını bilmediği bir ocağın önünde ağlıyordu. Ailesi birkaç gün önce pazardan birkaç saat içinde döनेceklerini söyleyerek onu terk etmişti. Onu yetimhaneye götürmeden önce çorba ve çay yapmak için evime getirdim. Diğer çocuklara çabucak alıştı ve gülümsemesi her zaman minnettar olacağım bir şey. Muhtemelen şu anda altı yaşında ama doğum gününü bilmiyordu, o yüzden bu sadece bir tahmin.

"Seni son gördüğümde beri büyümüşsün."

"Üç santim," diyor gururla, onu atımın üzerinde taşırken yaptığı gibi parmaklarını buklelerimin arasında gezdirerek. Eğimli burnunun köprüsü boyunca çilleri ve kıvrıkcık sarı saçları var. Kahverengi gözleri Cayden'e kayıyor ve başını eğiyor. "O senin kocan mı? Herkes artık evli olduğunu söyleyip duruyor."

"Evet," diyor Cayden, aynı anda ben de "Hayır," diyorum. Omzumun üzerinden ona ters ters bakıyorum. "Birkaç gün içinde evleniyoruz ve sen de Leydi Marigold ve diğer çocuklarla birlikte katılabilirsin."

Sanki ona güneşin hiç durmayacağını söylemişim gibi parlıyor. "Çok yemek olacak mı?"

"Hayal edebileceğinden çok daha fazlası," diye fısıldıyorum bir sırımsık gibi ve sepetime uzandığımda gözleri parlıyor. "Ve en sevdiğinden yaptım."

Tarçınlı ruloyu ona uzattığımda yerinde zıplayarak ciyaklıyor, göğsüne doğru tuttuğunda biraz eziyor. Dans ederken tam Cayden'in önüne düşüyor; Cayden Ollie'ye başka bir türmüştü gibi bakarken, Ollie de ona kocaman gözlerle bakıyor.

"Kan içtiğin doğru mu?" diye masumca soruyor ve Finnian'ın kahkahaları serbestçe uçuşuyor. "Evet."

"Hayır!" Diğer çocuklar etrafımı sarmaya başladığında haykırıyorum ve istedikleri hamur işini seçmelerine izin vermek için sepeti indiriyorum. Ollie bakmaya devam ediyor ve Finnian zorlukla bastırılmış kıkırdamalarla titremeye devam ediyor.

"Evet?" Cayden kaşlarını kaldırıyor ve başımın üzerinden Finnian'a sesleniyor. "Bununla ne yapacağım?"

Finnian çocukları selamlamak için öne çıkarak, "Ryder bunu kaçırdığı için çok üzülecek," diye mırıldanıyor.

"Kaç kişiyi öldürdün?" Ollie soruyor.

"Kaça kadar sayabilirsin?" Cayden cevap veriyor.

Ollie kaşlarını çatarak sessizce parmaklarıyla saymaya başladı. "Yüz yedi."

"Bununla devam edelim." Cayden yardım için bana bakıyor, onu hiç görmediğim kadar rahatsız görünüyor. Kahkahalarımı daha fazla kontrol edemeyerek Finnian'a bakıyorum. Ollie aylardır asker olmak istediğini söylüyor ve Cayden'in zaferleri bir sır değil.

"Elowen'da takılan erkeklerden hiç hoşlanmadım. Bazıları iyiydi sanırım." Ceketinin düğmesini ilikliyor. "Finnian en iyisi. Herkes onun Finnian'ı sevdiğini biliyor."

"Haklısın küçük adam," diye seslenir Finnian.

Cayden'in gözleri parlıyor ve Ollie'nin boyuna iniyor. "İsimlerini hatırlıyor musun?"

"Tamam!" diye bağıyorum ve sepeti kolumdan çekerek ikilinin arasına giriyorum. "Ollie, bunu Leydi Marigold'a götürüp tüm çocukların bir tane almasını sağlayacağına güvenilebilir miyim?"

Göğsünü şişirebildiği kadar şişiriyor. "Elbette."

"Sen en cesur küçük askersin." Yetimhaneye doğru geri dönerken saçlarını karıştırıp koluna takıyorum. Cayden ona seslenmeden önce sadece birkaç adım atabildi, birkaç bozuk para almak için cebine uzanırken etrafımdan dolaştı.

"Yolun aşağısında bir tatlıcı var. Yanında bir yetişkin olmadan gitme," Cayden bir askere emir verir gibi duygusuzca konuşuyor ama sanırım bu Ollie'nin hoşuna gidiyor. Başını sallıyor, çenesini dışarı çıkartıyor ve kaçmak yerine yürüyor. Cayden bana dönüyor, yüzündeki şaşkınlık hâlâ belli oluyor. "O tuhaf bir çocuk."

"Mhmm." Uzattığı kolunu tutuyorum. "Onu casusluk çetene dahil etmeyi mi planlıyorsun?"

"Casus olamayacak kadar çok konuşuyor." Gözlerini deviriyor. "Ayrıca, geçmişinde kimin olduğu umurunda değil; geleceğinde sadece ben varım." "Senin etrafında nefes almadıkları ya da seni düşünmedikleri sürece." diye eklemekten önce kaşlarımı kaldırıyorum.

"Cayden, sana bir şey söylemek istiyorum," diyor Finnian, ben sokak satıcılarının tezgâhlarından bazılarında durup Ryder'in seveceğini düşündüğüm bir kutu kurabiye ve Saskia'nın saçına örmesi için birkaç altın boncuk karşılığında birkaç bozuk para verirken bize yetişerek. "Estilya ordusu düşmanları gafil avlamak için eğitilmiştir ve yaklaşan savaşta faydalı olabileceklerini düşünüyorum."

Blade'in dükkânına girdiğimizde Cayden, "Karar senin," diye karşılık veriyor. Ustalıkla işlenmiş silahlar duvarları süslüyor: savaş çekiçleri, baltalar, tırpanlar, kılıçlar ve daha fazlası. Duman ve çelik kokuyor ama beni rahatlatıyor. "Eğer bana askerlerin bir listesini verirsen, onlar için bir gemi ayarlayabilirim."

Finnian şaşırmış görünüyor. "Bu kolay oldu."

Cayden onu dikkatle inceliyor. Blade siparişimi getirirken bıçak seçkisine dalmış gibi yapıyorum, eşiği geçtiğim anda varlığını fark etmişti. "Bir karar ver, izin isteme. Bir ordu ancak komutanı kadar sadıktır. Ordunuzla her zaman kaos ve kontrol arasında gidip geleceksiniz. İkincisini asla kaybetmeyin ve ilkini ne zaman kullanacağınızı bilin."

Finnian daha önce olduğundan biraz daha uzun durarak başını sallıyor ve kalbim göğsümden çarpıyor. Finnian bu kadar zeki olduğu için kendine yeterince değer vermiyor. Ateş ederken kendini koruması için ona yeni bir bileklik alıyorum, Blade ile konuşmak için etrafımda dolanmadan önce hevesle takıyor. Cayden bana dükkânın yanındaki ara sokağa kadar eşlik ediyor ve ben de eline iki küçük kese tutuşturuyorum.

"Nedir bunlar?"

"Hediyeler."

"Düğün için mi? Ben zaten istediğim her şeyi alıyorum."

"Hayır." Parmaklarını etrafına kapatıyorum. "Bana doğum gününün geçtiğini söylemedin, o yüzden kırmızı olan bunu telafi etmek için, mavi olan da öylesine."

Onlara bakarken kaşları çatılıyor ve acaba hiç kimse ona sırf onu hatırlattığı için bir şey almış mıdır diye merak ediyorum. Bunu kendisinin yapmayacağını anlayınca parmaklarını açıp ilk keseyi açıyorum ve ortasında Veles Hanesi arması olan altın bir mühür yüzük çıkarıyorum. Bana geçmişiyle ilgili anlattıklarından sonra, her gün takabileceği ve ona istenildiği yerde bir evi olduğunu hatırlatacak bir şey olmasını istedim. Hâlâ hareket etmiyor, ben de ikinciye açıp avucuna bıraktım. Obsidyen ok ucu kolye ucu ve altın zincir güneşte parlıyor, aynı şekilde küçük altın halka küpe de.

"Bana her zaman hediye alıyorsun," diyorum, onu trans halinden uyandırmaya

çalışarak. "Bu farklı bir şey."

"Hayır, değil."

"Sen iyi şeyleri hak ediyorsun ve ben de onları sana vermek istiyorum." Bu sözleri söyleme şekli beni duraksatıyor. Sanki kendisinin de iyi şeyleri hak ettiğini düşünmüyormuş gibi tamamen içten.

Yavaşça göz kırıyor ve nabzım hızlanıyor. "Obsidyen koruma ile ilişkili bir taşdır ve tapınağa gitmeden önce beni ormanda bulduğunda benim için attığın oku hâlâ hatırlıyorum." Zincirin tokasını açıp her zaman taktığı diğer zincirden biraz daha aşağıda duracak şekilde boynuna taktığımda gözleri benimkilere kayıyor. "Halkayı da sağ kulağının delik olduğunu fark ettiğim için taktım ama kulağına hiçbir şey takmıyorsun."

Sırıttırıyor, gözleri hafifliyor. "Sana kulağımın neden delik olduğunu söylemiş miydim?" Başımı sallıyorum. "Gençken Ryder'la girdiğim bir iddiayı kaybettim. Zil zurna sarhoştuk ve fark edilmeden bir nöbetçiden bıçak çalabileceğime dair onunla iddiaya girmiştim."

"Oh, Tanrım." Elimle ağzımı kapatıyorum. "Ne oldu?"

"Bıçağı çaldım ve kaçtım ama zavallı piçin taşaklarına tekme atmam kesinlikle fark edilmemi sağladı." Dudaklarını alnıma bastırıyor, ben de ellerimi göğsüne dayayıp gülüyorum ve onun daha genç bir versiyonunun büyük bir özgüvenle gardiyana doğru yürüdüğünü hayal ediyorum. "Teşekkür ederim aşkım."

Kulağına doğru takılıyor ve ben kendimi onun ne kadar yakışıklı olduğuna bakmamaya zorluyorum. Finnian dükkândan çıkarken etrafından dolanıyorum, bakışları başımın arkasını delip geçerken yanar yanaklarımı ıslatmak için soğuk havayı kullanma ihtiyacı duyuyorum. Cadde boyunca uzanan parlak tabelalar karlı rüzgârda dalgalanıyor ve vatandaşların taş ocaklarda ellerini ısıtmaları için birkaç metrede bir ateş yakılıyor. Tadı sihir gibi gelen sıcak kakao için bir sokak standında duruyoruz ve kavrulmuş karamelize fındık kokusu derin bir nefes almama neden oluyor.

"Nyrinn!" Aradığım kadını görünce seslendim. Beni görünce olduğu yerde durdu ve yüzünde güzel bir gülümseme belirdi. Yolun ortasında beni yarı yolda karşılıyor. "Buraya nasıl alıştın?"

"Beklediğimden daha iyi. Şifacılar Sokağı'ndaki kulübene gittim ve çok güzeldi. Daha sonra oraya geri döneceğim ama birkaç ev ziyaretini bitirmem gerekti."

Konutu kullanmasına sevindim. Oraya geri dönmeyi çok isterdim ama şu anda uğraşmam gereken çok fazla şey var. Ortalık sakinleştğinde belki beni tekrar yanına çırak olarak alır. "Eğer vaktin varsa, seni düşün ziyafetime davet etmek istiyorum. General Braxton'ı size kaleye kadar eşlik etmesi için gönderebilirim."

Yanakları biraz kızardı ve pelerinin önünü kavradı. "General Braxton mı? Kehribar gözlü, uzun boylu olan mı?"

Sırıttırışımı gizlemek için dudaklarımı büküyorum. "İşte o."

Nyrinn Aestilian'a geldiğinden beri bir erkeğe bakmamıştı. Hatta hiç kimseye bakmadı ama beni korurken kara gözlerinin onu takip ettiğini gördüm. Braxton iyi görünümlü bir adamdı, keskin bir çene çizgisi ve yıllarca kılıç kullandıktan sonra bilenmiş geniş omuzları vardı.

"Elbette geleceğim." Omzumun üzerinden Cayden'a bakıyor. "Kızıma iyi davran."

Cayden eşit bir şekilde, "Yemin ederim," diye karşılık verir.

BÖLÜM
OTUZ DÖRT

Cayden

Yaldızlı arabalar kalenin önündeki çembere giden yolda ilerlerken kulede çanlar çalıyor. Konuklar, zengin tonlarda ve uçuşan kumaşlardan özenle hazırlanmış kıyafetleriyle basamakları tırmanıyor. Ellerimi ceplerime sokuyorum ve Verendus'a bakan pencereye yaslanıyorum. Görebildiğim kadarıyla sokaklar açık ve koyu mavi çiçeklerden oluşan şeritlerle kaplı. Dökülen yaprakları kaldırım taşlarını benek benek süslüyor. Şehir, kraliyet düğününün neşesini yaşayan insanlarla dolu.

Beyaz atlara binmiş altı askerden oluşan bir grup, çökmekte olan gümüş-beyaz bir arabanın yolunu tutuyor. İlk iki atlı Duskbane Hanesi'nin sancaklarını taşıyor: koyu gri kumaş üzerine dikilmiş hırlayan gümüş bir kurt. Bir yaver kraliyet mensuplarını anons eder ve Kral Lycidias ile Kraliçe Nasha için kapıyı açar. Cordelia'ya benziyor. Kız kardeşler aynı koyu kahverengi teni paylaşıyor ama Nasha'nın saçları o kadar siyah ki etrafındaki güneş ışığını emiyor. Lycidias ise soluk teni ve e n s e s i n d e n bağladığı kısa beyaz saçlarıyla tam bir tezat oluşturuyor.

"Seni kalabalıktan uzakta gizlenirken bulacağımı biliyordum," diyor Ryder, koridorda ilerleyip benim pencerenin karşı tarafındaki pozisyonumu yansıtarak. "Sence sorun çıkarırlar mı?"

"Tepelerinde uçan beş ejderha ve etraflarını saran ordum varken olmaz."

Sorin sanki çağırılmış gibi şatonun önünde alçalır ve konuklar başlarını gökyüzüne doğru kaldırarak yeşil pullarını tam olarak sergilediğini ve kanatlarını genişçe açtığını görürler. Yüzlerini şaşkınlık, huşu ve korku karışımı bir ifade kaplar. Askerler çeliğin ejderha ateşiyle kıyaslanamayacağını bilmelerine rağmen kraliyet mensuplarının etrafında toplanıyor. Bu onların sadakatının bir kanıtı, bunu onlara vereceğim.

"Burada olmaları olumlu bir işaret." Ryder ceketinin iç cebinden bir şişe çıkardı ve bana uzatmadan önce bir yudum aldı. "Bir ihanet eyleminden kaynaklanmasına rağmen Vareveth'teki iktidar devrini alenen kabul ediyorlar. Bu da diğer krallıkların gözünde taht üzerindeki hak iddianızı güçlendiriyor."

Ryder'in seçtiği zehrin de viski olduğunu bilerek bir yudum alıyorum ve mühür yüzüğünü parmağımda çeviriyorum.

Saskia, dramatik etekleri ve kolları orta parmaklarının üzerinde kıvrılan koyu mavi ve altın rengi elbisesiyle koridorda süzülürken, "Rolüne uygun görünmesinin bir zararı yok," diyor. Elowen'in pazardan aldığı boncukları saçlarına örmüş ve büyük kısmını yüzünden uzaklaştırmış ama yüz hatlarını çerçevelemek için iki örgü bırakmış. Gözleri başımın tepesindeki, ortasında Veles Hanesi'nin mührü bulunan ve gururla parlayan altın taca kayıyor.

Ryder ve Saskia bir aileye sahip olduğum en yakın şey. Onlardan önce bu dünyada hiçbir şeyim yoktu ve ölsem bile umursayacak kimsem yoktu. Ryder bana insan olduğumu hatırlatacak kadar hayatı seviyordu ve Saskia çok pervasız olduğumuzda bizi dizginlemek için her zaman yanımdaydı. Hayatta kalma ihtiyacından başka bir şeyle bir araya gelmeyen bir birim haline geldik ve yol boyunca bir yerlerde dünyayı ele geçirmek için birbirimize sırtımızı vermeye başladığımızı fark ettik.

Ben onları bir yükten daha fazlası olarak görmeden önce bana kardeşim demeye başladılar ve kafamı toplamamı beklediler. Tanrılara şükür buldum.

"Bugün mutlu ol Cayden. İkinizin de iyiliği için," diye fısıldadı Saskia.

Ryder boğazını temizleyerek başını sallıyor. Elini uzatırken gözlerinden belli belirsiz bir duygu okunuyor, her savaştan önce yaptığımız bir hareket, birbirimizin yanında ne olursa olsun üstleneceğimizin bir sembolü. Ön kolunu kavriyorum ve diğer elimle Saskia'nın omzunu sıkarken sırtıma bir tokat atmak için yaklaşıyor. Sevgi gösterme konusunda ipin ucunu kaçırdım.

"Gölün kenarında," diyor Saskia.

Yanıt olarak kaşlarımı çattım. Daha önce Elowen'i görmeye çalışmıştım ve Saskia onu törenden önce görürsem gözlerimi kaşıkla oymakla tehdit etmişti. "Daha önceki sözlerime rağmen, seni görmesinin onun yararına olacağını düşünüyorum."

O daha cümlesini bitirmeden koridorda koşturmaya başlıyorum ve Ryder'in kahkahası sarmal taş merdivenlerden aşağı beni takip ediyor. Kalbim kaburgalarıma çarpıyor ve bekleyiş göğsümü öyle daraltıyor ki dokunsam çatlayacak gibi oluyor. Şatonun etrafında koşuşturan hizmetkârlar bana geniş bir alan bırakıyor.

odaları misafirler için hazırlıyorlar ve ziyafeti hazırlıyorlar. Göle açılan cam kapıyı iterek açmadan önce pelerini düzeltiyorum.

Güneş yüzey boyunca parılıyor ve karla kaplı dağları ve ormanı yıkıyor. Elowen buzlu kıyının kenarında durmuş, havada dönen ejderhalarını izliyor. Yeraltı dünyasında kurtuluş fikri, onu gözümün önünde tuttuğum için artık bir alay konusu; bu kadından daha tatlı bir şey olmadığını, bundan sonra gelecek hiçbir şeyin onunla kıyaslanamayacağını biliyorum.

Rüzgâr onun çiçek kokusunu bana doğru taşıyor ve ben onu bir uyuşturucu gibi içime çekerek varlığının beni sarmasına izin veriyorum. Bukleleri mükemmel bir şekilde yapılandırılmış ve ısıltılı mavi mücevherlerle süslenmiş, elbisesi omuzlarını çıplak bırakıyor ve dantel ve ipek karışımından yapılmış, o kadar narin ki etrafından akan su gibi. Sanki içine yıldız ışığı dokunmuş gibi parılıyor. Dramatik kuyruğu ve etek ucu küçük mavi çiçeklerle bezeli narin altın sarmaşıklarla işlenmiş ve işlemeli iki ejderha, geniş eteklerindeki çiçeklerle eşleşecek şekilde üst kollarının arkasını süslüyor.

Varlığımı fark edince omuzları dikleşiyor ama henüz yüzüme bakmıyor. "Gelini düğünden önce görmenin uğursuzluk getireceğine inanılır."

O arkasını döndüğünde nabzım öyle bir atıyor ki kelimeler kifayetsiz kalıyor. Bir hayranlık dalgası içime öyle bir çarpıyor ki dizlerimin bağı çözülüyor. Ayakta kalmam bir mucize. Elowen beni tüketen bir sarmaşık. Sarmaşıkları güçlü ve yıllardır olduğu gibi bana tutunuyor ama artık sadece zihnimi sarmakla kalmıyor, aynı zamanda onunla tanışana kadar sahip olduğumu bilmediğim ruhuma da yerleşmiş durumda.

Tanrım, ona çok aşığım.

"*Seni.*" Başımı sallıyorum, parmaklarım yanağına doğru uzanıyor ama asla temas etmiyor. "Ne kadar güzel olduğunu anlatacak kelime yok Elowen."

Sesimi tanıyamıyorum, bu gırtlaktan gelen, nefessiz tonu.

Hafifçe siyah çizgili kahverengi gözleri beni içine çekerken duygularla parılıyor. Elbisesinin önü arkasından bile daha güzel; korse üst kısmının üstünden görünen danteller, aralarında bir yıldız safir bulunan göğüslerinin kabarıklığını süslüyor. Elbisesi drakonik ve göksel unsurların karışımından oluşuyor ve hepsi de evimizin renklerinde tasarlanmış. Gövdesindeki ve kalçalarındaki altın boncuklar o kadar küçük ki, bunu yaratmak için harcanan zaman ve emek düşünüldüğünde, kanın kumaşı bozmamasına şaşırıyorum. Ayrık kollardan dökülen şeffaf lacivert kumaş yanlardan zarifçe dökülüyor ve yıldızlara benzeyen daha fazla altın boncukla noktalanıyor.

Geleneksel bir taç yerine, bu sabah ona gönderdiğim altın halkayı takıyor. Gözyaşı damlası şeklindeki birkaç safir ve mavi renkte parlayan ay taşlarıyla süslü bant alnında duruyor. Arkasından beş ince zincir sarkıyor, hepsinin ortasında bir ejderha var. Saçlarının ön kısımları küçük çiçeklerle örülmüş ve yüzünü bir peçe örtmediği için memnunum; bunun yerine, başının arkasındaki iki zincirden, saçlarını süsleyen aynı mavi mücevherlerle bağlanmış yarı saydam altın kumaş sarkıyor.

"Senin gerçek olmadığına ikna oldum." Başımı sallıyorum, çenesini yukarı kaldırıp alnımı onunkine değdiriyorum. "Hayal gücümün bir ürünü olmalısın çünkü bu dünya kadar sefil bir yerde senin kadar mükemmel bir şey var olamaz." Bana sulu bir kahkaha atıyor ve hızla göz kırpmıyor. Omuzlarındaki bukleleri fırçalıyorum ve parmaklarımı boğazının sütununda gezdiriyorum. Kefaretin ötesinde kirlenmiş ellerimin onun gibi ilahi bir şeye dokunması kutsala saygısızlık. "Ve eğer ölürsem ve burası öbür dünyaysa, evren hayatta bunu hak edecek hiçbir şey yapmadığımı anladığında beni senden uzaklaştırmaya gelen her yaratığı öldüreceğim."

"Buldun," diye fısıldıyor, titrete bir el yanağıma okşamak için uzanıyor. "Beni sen buldun. Yedi yaşından beri beni aradın ve bu *sefil dünyada* bana bir yer açtın. Bir gün mutluluğu hak ettiğini anlayacaksın."

Tekrar küfrediyorum. Aramızdaki mesafe elbisesini kırıştırmadan olabildiğince az ama yine de çok uzak. Çenemi uçurumun altında misafirlerimizin beklediği yere doğru sallayarak, "Buna hazır mısın?" diye soruyorum.

"Hazırım." Bana doğru başını sallayarak titreyen bir nefes veriyor. "Şimdi daha iyiyim. Sadece kalabalığı düşünmekten sinirlerim gerildi."

Elimi boynunun dibinde sıkıyorum. "O güzel gözlerini benden ayırma. Bu insanlar bir şey ifade etmiyor. Sadece biz varız, meleğim."

Aşkım.

Karım.

Benim Elowen'im.

BÖLÜM
OTUZ BEŞ
Elowen

Yaylı çalgıların melodik karışımı beni tepelik ormana taşıyor ve açıklığa doğru yürüyüşe başlama vaktinin geldiğini işaret ediyor. Dağın tepesindeki kale aşağıdan daha da etkileyici görünüyor. Kuleler o kadar yüksek ki bulutları öpüyorlar. Sarmaşıklarla kaplı beyaz taş bir kemerin altından geçerken Finnian'ın koluna daha sıkı sarılıyorum. Yüzlerce göz üzerime dikilmişken onun yanımda olması beni sakinleştiriyor ama kendimi onları görmezden gelmeye ve omuzlarımı dik tutmaya zorluyorum, koridorda zarafet ve incelikle süzülüyorum. Koyu mavi yapraklar mücevherli terliklerimin altında eziliyor ve dramatik trenim tarafından süpürülüyor.

Her adımda, kendimi kendim için seçtiğim bir geleceğe, sonunda kontrolünü ele aldığım bir hayata yaklaşıyorum. Ejderhalarım tepemde uçuyor ve uzaktaki ormanın üzerinde dans ediyor, asla çok uzakta değiller ve her zaman görüş alanımdalar. Saskia'nın da dediği gibi, bu düşün sadece bir tören değil, Ravaryn'de çanlar gibi çalacak bir bildiri, güney adalarından Thirwen'in kuzey ucuna kadar haykırılan bir mesaj.

Cayden, Ravaryn'deki en tehlikeli adamdır, hiçbir büyüye sahip değildir ve beni doğuran adamın düşmanıdır. Buradaki herkes Cayden'in savaş alanındaki acımasızlığı ve çeşitli zaferleri hakkındaki hikâyeleri duymuştur. Savaş Tanrısı tarafından değil ama Ölüm Tanrısı tarafından kutsanmış olması beni şaşırtmıyor çünkü Cayden kılıcını nereye doğrultursa ölüm de onu takip ediyor. Onun gibi bir savaşçı yok, Ravaryn Efsaneleri'nde hiç yoktan var olan ve her şeyi fetheden kralla kıyaslanabilecek kimse yok.

Düşmanlarım kendi yarattıkları canavarla yüzleşmek ya da bir başkasıyla aynı safta yer almamı izlemek istemiyorlarsa, zincirlerimi sıkmaları gerekirdi. Savaş meydanında benimle yüzleşecek adamlar tarafından yenildim ve Veles Hanesi'nin kudreti altında sinecekler. Beni yakmaya çalıştıkları ateşin küllerinden doğdum ve çıplak ellerimle bir krallık kurdum. Olacağımı hiç düşünmedikleri her şeyim ben ve umarım adımları duyduklarında -Elowen Veles- korkuyla gökyüzüne bakarlar ve bunu iliklerinde hissederek.

Mumlar, koridor boyunca kar serpilmiş siyah taş ve şelalenin dibindeki küçük göleti çevreleyen kayalara balmumu damlatarak Cayden'i altın bir ışıltıya büründürüyor. Asena ve Ophir'le birlikte duruyor; ama tek görebildiğim o. Ruhlar tesadüfen karşılaşmaz ve ben onunkiyile karşılaştığımda sanki eksik olduğunu bilmediğim bir şeyi bulmuş gibi oldum. Bir yanlış düzeltilmişti. Onunla birlikte olmak kalbimdeki karanlık çatlaklara ışık saçmak gibi geliyor, sanki yıldızlar bedenimde yaşamak için yaratılmış gibi.

Başka biri olsa Cayden alevlerle durduğu yerden kıpırdamadan bakar ve arkasına düşerdi ama ben onun tereddütsüz bakışlarını gizleyen hürmeti görüyorum. Siyah tuniği bana bir saygı duruşu olarak göğsü ve kolları boyunca ejderha pulları gibi görünecek şekilde biçimlendirilmiş ve kıyafetlerinin geri kalanı da aynı zengin gece kumaşından. Tek renk patlaması parmağındaki mühür yüzüğünden ve dağınık çikolata dalgalarının arasında duran altın taçtan geliyor. Mührümüz güneşte parlarken içimde gurur parlıyor.

Finnian yolculuğumuzun sonunda müzik kreşendoya ulaştığında duruyor ve Cayden bize doğru adım atıyor. Cayden elini uzatırken, Finnian eğilip yanağıma bir öpücük kondurmadan önce elimi sıkıyor. "Sen dünyanın en güzel gelinisin."

Bakışlarıyla karşılaştığımda gözlerim daha da nemleniyor. "Seni seviyorum."

Boğazını temizleyip başını sallıyor ve ben çiçeğimi Saskia'ya uzatırken bana son bir kez bakıyor. Hepsini mavi, siyah ve altın rengi giysileriyle ön tarafta Ryder'ın yanında yerlerini alıyorlar. Cayden dudaklarını parmak boğumlarına yerleştirip bana inatçı bir bağlılıkla bakarken toplanan kalabalık nefesini tutuyor ve midemde kelekler patlıyor. O, bana sahip olmak için tacı çalan ve beni almaya kalkarlarsa onlarınkini de çalacak olan bir adamın mükemmel bir resmi. Beni suya yaklaşıyor ve Asena töreni başlatırken yüzümüzü birbirimize dönecek şekilde konumlandırıyor.

"Saygıdeğer konuklar, Ejderha ve İblis Krallığı'na hoş geldiniz. Bugün burada Ravaryn'in iblisi, kral yaratan ve kraliçe yapan Fatih Cayden Veles ile ateş fırtınasının ete kemiğe bürünmüş hali, ateşin kraliçesi ve alevin kızı, prenses ve İmirath tahtının yasal varisi Ejderha Kraliçe Elowen Atarah'ın birleşmesini kutlamak için toplandık."

Ophir kollarını kaldırarak kalın mavi cüppesinin dirseklerinin etrafında toplanmasına neden olur. "Tanrılar bizimle ve lütuflarını bahşettiler."

Asena ellerini ovuşturduktan sonra şelalenin her iki yanında asılı duran evimizin sancaklarının altındaki mumlara doğru tutuyor, etrafımızı saran birkaç mumdan elementi çekiyor ama asla herhangi bir alevi söndürecek kadar fazla değil.

Kültler Ravarian dilinde mırıldanmaya ve şarkı söylemeye başladığında yaylı çalgıların yerini derin davul sesleri alıyor. Ophir taş bir levhanın üzerine eğilmiş, bir kâsenin içine otlar atarken mırıldanıyor. Cayden'e bakıyorum, dudaklarına küçük bir gülümseme yayıldığında artık gülümsememe karşı koyamıyorum.

Ophir güneş ışığını emecek kadar siyah bir bıçak yapar ve Cayden'e uzatır. "Tanrıçanın alevlerinden dövmüş bu bıçakla sol avucunu Su, Ölüm ve Ay Tanrısı'na adak olarak kes ve kanını kendi isteğiyle kutsanmış kâseye ver." Cayden söyleneni yapıyor ve ben de kıpkırmızı damlaların suya düşüşünü izliyorum, sonra bıçağı alıp aynısını yapıyorum.

Asena volkanik taştan yapılmış ve içi ateşle dolu bir kâse getirerek, "Şimdi sağ elinle tekrarla, Alevlerin, Yaşamın ve Yıldızların Tanrıçası'na bir adak olarak," diyor. Tabanındaki korlar tıslıyor ve ikisi de sanki büyük bir sırı açığa çıkaracaklarmış gibi kendi elementlerine bakıyorlar. "Son olarak, ikiniz de yüzük parmağınızın ucunu kesmeli ve birbirinizin dudaklarına bir çizgi çizmelisiniz. Bu, birlikteliğinizi mühürlemek için birbirinize bir adaktır."

Cayden diğer eliyle çenemi yukarı kaldırıyor, elbiseme kan bulaşmamasına dikkat ediyor ve parmağını ağızımdan aşağı kaydırırken sesini alçak tutuyor. "Ruhumun bu hayatta senden asla ayrılmayacağına ve sonraki tüm hayatlarda, dünya ya da mesafe ne olursa olsun seni bulacağıma yemin ederim, çünkü seninle tek bir hayat neredeyse yeterli değil. Ancak, senden önce ölme merhametine sahip olursam, sadece cesedimin elini tut ve sana dönmeyen bir yolunu bulacağım, çünkü kalbime yalnızca sen hükmediyorsun. Bizi bağlamak için adıma, sana zarar vermek isteyen herkesi öldürmek için kılıcıma ve seni korumak için bedenime sahipsin."

Gözlerimi kırptırırken titreyen bir elle bıçağı ondan alıyorum. Parmağımı batırıp kanımı dudaklarına eklemek için uzandığımda bunu hissetmiyorum bile. "Her hayatta senin olacağıma ve hepsinde seni bekleyeceğime yemin ederim. Ruhum yeraltı dünyasına girdiğinde, sen beni tekrar bulana kadar nehri geçmeyeceğim, çünkü ancak o zaman huzuru bileceğim. Her parçam sana ait, kırık parçaları bile ve onları asla geri istemiyorum."

Asena yüzükleri isterken gözlerimi ondan ayırmadan elimi çekiyorum. Ryder ve Saskia öne çıkıyor, her biri birbirimiz için yaptırdığımız yüzükleri bize uzatıyor. "Tanrıların ışığında birleşen kadın ve erkeğe tanıklık etmek için burada duruyoruz. Birbirinize bakın ve Ravaryn'in yeminlerini edin, bunların sizi şimdi ve sonsuza dek birbirinize bağlayacağını bilin."

Cayden, küçük elmaslarla çevrili oval bir ametistin etrafında büyüyen sarmaşık gibi görünen altın bir yüzüğü parmağıma geçiriyor. Bu hayatımda gördüğüm en güzel yüzük ve kendimi tutabilmemin tek nedeni yüzlerce insanın bize baktığını bilmek. Ezilmiş safir taşlı obsidyen kordonu dövmesinin üzerinden parmağına geçirirken başını eğmiyor. Asena'nın söylediği gibi ellerimizi kavuşturuyoruz ve Ophir kutsanmış kâseyi volkanik olanın içine atarak alevleri söndürüyor.

"Kendimi sana asla bozulamayacak bir yeminle adıyorum," diyoruz hep bir ağızdan. "Bugünden son gününe kadar ben seninim, sen de benimsin. Amito evidanı." *Ben seninim.*

Daha önce hiç hissetmediğim bir güç kanımda çiçek açıyor, baharın ilk çiçekleri gibi açıyor. Cayden'in de bunu hissettiğini yüzündeki belli belirsiz şaşkınlık ifadesinden anlayabiliyorum. Etrafımızdaki alevler daha da yükseliyor ve akan su daha da gürleşiyor. İçimdeki his güçleniyor, şimşek gibi çakıyor ama acıtmıyor. Bana *yaşadığımı* hissettiriyor.

Toprak ayaklarımızın altında gümbürdüyor ve Cayden'e karşı hissettiğim çekim daha da güçleniyor. Tarikatların şarkıları daha güçlü hale geliyor.

Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi hissediyorum.

Avuç içlerim kesiklerimizin birleştiği yerde yanıyor ve etrafımızdaki dünya kararıyor.

Asena ellerimizi ayırmak için öne çıkıyor. Kesiklerimiz iyileşmiş ve tenimizde kan kalmamış ama onun yerine işaretler var. İnce, altın kıvrımlar parmaklarımdan etrafında dolanıyor ve avucumun ortasında bir yıldız gibi birleşiyor. Aynı desen elimin arkasına da yansıyor ve bileğimin hemen üzerinde duruyor. Benimkiler Cayden'in aynı tasarımıdaki kalın siyah işaretlerinden daha narin ve onunkiler parmağına kazınmış isminin etrafında dolaşıyor gibi görünüyor.

"Bana törenin bizi işaretleyeceğini söylememiştin," diyorum, şikayet ettiğimden değil. Çok güzeller.

"Öyle olmaması gerekiyordu," diye mırıldanıyor Asena, kalabalığa hitap etmek için elimi bırakmadan önce Ophir'e inanamayarak bakıyor. "İlahi bir birlik!"

"Bir tutulma!" diye sesleniyor biri.

"Tanrılar konuştu," diye bağılıyor Ophir. "Veles Hanesi'nin düşmanı olmak, tanrıların düşmanı olmak demektir."

Asena'nın bana Güneş ve Işık Tanrısı hakkında anlattıklarını hatırlıyorum - ejderhaları sahiplenmesi ve beni kutsadığına inandığı tanrıçaya duyduğu nefret ve Ophir'in Cayden'in Ölüm, Su ve Ay Tanrısı tarafından kutsandığına inanması. Güneş ışığı tekrar etrafımıza yayılırken içime huzursuz bir his yerleşiyor. Tanrılara tapmıyor olabilirim ama işaretler... ve tutulma... beni tedirgin ediyor.

Bu duyguyu bir kenara itiyorum, Ravaryn'in gözleri üzerimdeyken elimdeki görevi tamamlamam gerekiyor. Hataya yer yoktur.

"Gelini öpebilirsin," diyor Ophir.

Cayden ellerini yanaklarıma koyarak başımı yukarı kaldırıyor ve dudaklarını dudaklarıma bastırıyor. Tanrım, bunu özlemişim.

Sanki dünyadaki en değerli şeymişim gibi yüzümü kucaklıyor ve ruhumu tatmak istercesine beni öpüyor. Cayden beni sıkıca tutarken kalabalık çılgınca alkışlıyor, çiçek yaprakları fırlatıyor. Dudakları dudaklarımdayken, bir insan tarafından arzulanmanın ne demek olduğunu anlıyorum. Sanki ayrı kaldığımız her an benim dokunuşuma hasret kalmış gibi ve bana sahip olduğu her saniyenin sanki son saniyesiymiş gibi tadını çıkıyor. Dudaklarımı yavaşça ayırıyor, sanki dünyada çok zamanımız varmış gibi beni öpüyor, ama çok çabuk geri çekiyor. Gözlerimiz buluşuyor ve insanların bana daha önce bakmış olmalarına rağmen beni hiç *görmediklerini* anlıyorum. O benim olduğum her şeyi ve olabileceğim her şeyi görüyor ve hepsini istiyor.

"Vareveth Kralı Cayden ve Kraliçe Elowen Veles'i takdim etmek benim için bir onurdur! Uzun süre hüküm sürsünler," diye alkışlıyor Asena.

"Uzun süre hüküm sürsünler," diye yankılanıyor kalabalık.

BÖLÜM
OTUZ ALTI
Elowen

Cayden bizi ilk dansımızın adımlarında yönlendirirken elbisem titiyor ve etrafımda dalgalanıyor. Her zamanki gibi pratik ve kontrollü hareket ediyor ve beni yerden o kadar kolay kaldırıyor ki ağırlıksız hissediyorum. Son nota çalındığında ellerimiz yüzümün önünde kenetleniyor ve çiftler pisti doldururken bakışlarımla buluşmak için onları yavaşça indiriyor. Kalbim göğsümde çarpıyor, danstan değil, gözlerindeki yoğunluktan ve yüzüğü parmağıma taktığından beri onu gizleyen hakimiyetten.

Tören sırasında içimde titreşen güç soldu ama işaretler solmadı. Benimkiler fener ışığında parlıyor, Cayden'inkiler ise ışığı emiyor. Tıpkı avuç içlerimizi kesmek için kullandığımız ve şimdi Cayden'in kalçasında kınında duran bıçak gibi.

"Elowen Veles," diye mırıldanıyor çakıllı bir tonda, dudaklarının bir tarafı yukarı kıvrıldığında bir gamzesi derinleşiyor. Sanki tadını çok seviyormuş gibi dilini dudağının üzerinde gezdiriyor.

"En büyük başarının unvanı." "Çok doğru."

"Önce kiminle ilgilenmeliyiz?" Vareveth'in tüm lordları ve leydileri, Urasos ve Feynadra'dan gelen asillere eşlik eden birkaç kişinin yanı sıra, evlerinin tüm kalabalıklarıyla birlikte burada bulunuyorlar, ancak kibar bir selamlama dışında onlarla sohbet etmek için bir nedenimiz yok. Daha fazla araştırma yaptıktan sonra, son iki yıldır Urasos Prensi Hale'nin krallık için kararların çoğunu verdiğini öğrendim. Sanırım babasının yerine hükmetmekle onun isteklerine sadık kalmak arasında bir denge bulması gerekiyor.

"Feynadra," diye cevaplıyor Cayden. "Imirath ya da Thirwen ile herhangi bir bağları yok."

Kolumu onunkinin arasından geçirip Feynadra grubuna doğru dönüyorum. Asena ve Ophir'in rehberliğinde bir taş ustası ekibi tarafından oluşturulan tahtlarımızın oturduğu platformun dibinde toplanmışlar. Arkalarında uzanan panelli bir pencere karlı Seren Dağları'na bakıyor. Benimki üzerine yıldızlar oyulmuş ay taşından yontulmuş ve aynı taştan kesilmiş beş ejderha sandalyeden dallanıyor. Biri başımın üzerinde uçuyor, diğer dördü de iki yanımda aynalanıyor. Cayden'inki obsidyenden yapılmış, tepesinde altın kılıçlar kesiliyor ve ortasında bir hilal var. Tek başlarına göz alıcılar ve her iki tarafa monte edilmiş iki devasa taş ejderha kafası ile daha da çarpıcı hale geliyorlar, dişlerle kaplı açık ağızlarından altlarındaki bir havuzda toplanan su dökülüyor.

Biz kendimizi tanıtmaya fırsat bulamadan bir yaver kraliyet mensuplarının önüne çıkıyor. "Feynadra Kralı Lycidias Duskbane ve Kraliçe Nasha Duskbane'i takdim edebilir miyim?"

"Korkarım biz sizin gibi ilave unvanlarla uğraşmıyoruz," diyor Kral Lycidias ve sözlerinin sonunda gülmeye çalışsa da içinelediği çok açık.

Cayden aynı tonda, "Bir şeyler edinmek için her zaman vakit vardır," diye cevap veriyor. "Eşim Kraliçe Elowen Veles'i takdim edebilir miyim?"

Nasha öne çıkar ve kolunu kralınıninkinin içinden geçirir. Gümüş kürk ve gri kadifeden yapılmış elbisesinin kuyruğu peşinden sürükleniyor. Kız kardeşinden tanıdığım bir asalet yayıyor. "Evliliğiniz için en içten tebriklerimizi sunuyoruz."

"Biz de bu yolculuğa katıldığınız için size teşekkür ederiz," diye karşılık veriyorum.

"Bir kralın güney sınırınızdaki bir krallığı fethetmesi her gün olan bir şey değil." Lycidias ürpertici mavi gözlerini Cayden'e diyor. Beyaz saçları kırışmış ve kemik yapısı kış geceleri kadar sert. Göz ucuyla kocasına bakan Nasha'nın gülümsemesi geriliyor ve kolunun kıvrımındaki kumaş dalgalanıyor, belki de bir uyarı olarak tutuşunu sıkılaştırıyor.

Cayden, Lycidias'ın Eagor lehine bir şey söylemesi için cesaretlendirerek, "Her gün bir kralın kararları kendi ölümüne yol açmıyor," diyor, ancak soğuk kral sadece sırtıyor ve Cayden'in imbiğini takdir ediyor gibi görünüyor.

"Kız kardeşim katılamadığı için üzüntülerini iletiyor," diye söze başlıyor Nasha, neyse ki konuyu değiştirerek. "Ancak bugün Kış Gündönümü Balosu için davetiyeler gönderecek ve listede sizin de adınız olduğundan bahsetti. Tüm bu şenlikler yüzünden yazışmalarınızı takip edecek vaktiniz olduğundan şüpheliyim."

Cayden'i sıkıca kavıyorum ama içimde kabaran beklentiye saklı tutuyorum. Bir önceki mektubumu dikkate almamış olabilir ama krallığına davet edilmesi olumlu bir işaret olmalı. Yola çıkmadan önce Thirwen filosuyla yüzleşmemiz ve düşmanımızı karşı saldırıyı geciktirecek kadar zayıflatmamız gerekecek. Eğer daha erken ayrılırsak, bu zararlı olabilir.

Nasha'nın Galakin'i özleyip özlemediğini merak ediyorum. Sevdiğin bir yeri her zaman özleyeceğini bilerek terk etmek yürek parçalayıcı olmalı.

"Güneyde tansiyon yükselmediği sürece katılabileceğimizden eminim."

"Evet." Başıyla onaylıyor. "Gününüzü dahil ediliğimiz için minnettar olsak da, varlığımızı talep etmenizin başka bir nedeni olduğunu varsaydık."

"Yardım göndermeyeceğiz," diye araya giriyor Lycidias. "Feynadra Vareveth'ten çok daha küçük ve eğer savaşınızı kaybederseniz ve Kral Garrick kuzeye doğru ilerlerse topraklarımız için savaşan her kılıca ihtiyacımız olacak. Kraliçe Elowen'in Imirath tahtının varisi olduğunu kabul etsek de -onun iddiasını reddetmek benimkini itibarsızlaştırır- bunun için savaşmayacağız."

Bir adamın ağzını açmasından hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

"Senden yardım istediğimi hatırlamıyorum," diyor Cayden. "Ve böyle bir planım da yoktu."

Lycidias ve Nasha bakiştılar. "Madem bizden bir şey istemiyorsun, neden bizi buraya çağırdın?"

"Aynı sınırı paylaştığımız krallıklarımız arasındaki ilişkiyi geliştirmek için." Kendimi ağına takılan bir sineği izleyen bir örümcek gibi hissederek kolayca gülümsüyorum. Tarafsızlık konusundaki ünleri onlardan önce geliyor. Tam da benim elime oynadılar.

Lycidias başını sallıyor, üstünlük havası biraz dağılıyor ama sonra konuşan Nasha oluyor. "Eğer söyledikleriniz doğruysa, tek istediğim ejderhalarınızı kuzeye çevirmemeniz."

Gözlerimle birlikte seyahat ettikleri grubu tarıyorum ve çocuklarının yokluğuna dikkat çekiyorum. Buraya benden bir şey istemeye gelmiş: Krallığını fethetmeyeceğime ve bu süreçte varislerini katletmeyeceğime dair bir söz. Acaba anneleri tarafından sevildikleri, herhangi bir tehditle aralarında durmaya istekli birine sahip oldukları için ne kadar şanslı olduklarının farkındalar mı?

"Savaşlarımıza müdahale etmeyin ve bir sebep gösterilmedikçe hiçbirini kapınıza getirmeyeceğim."

"O halde anlaştık." Lycidias çenesini eğip Nasha'nın yanından uzaklaşıyor ve kendini lordlarının arasına bırakıyor. Acı dolu gözleri onu takip ediyor ve ona acıaktan kendimi alamıyorum. Kraliyet evlilikleri genellikle ayarlanmış ve duygusuzdur. Kadınlar, bir ittifakı güvence altına almak veya erkeklerin gündemlerini ilerletmek için en yüksek teklifi verene satılır. Tek yaptıkları mutsuz bir hayata yol açmak. Nasha hanımlarının yanına döndüğünde kendimi başka tarafa bakmaya zorluyorum.

Cayden bir hizmetkâra el sallıyor. "Bugün Galakin'den mektup alan oldu mu?"

"Evet, Majesteleri," diye cevap veriyor ve o kadar rahatlıyorum ki dizlerimin bağı çözülüyor. "Kraliçe Cordelia, Majestelerine Kış Gündönümü Balosu için bir davetiye göndermiş."

"Önceki mektubuma yanıt gelmedi mi?" diye soruyorum.

"Elimize sadece davetiye ulaştı, Majesteleri."

"Teşekkür ederim." Hizmetkâr eğiliyor ve köpüklü şarap flütleriyle dolu masanın yanındaki eski yerine dönüyor. "Hem Kraliçe Nasha hem de hizmetçi Cordelia'nın sadece benden bahsettiğini söyledi."

"O zaman sanırım mutlu bir sürpriz olacağım." Cayden odayı çevreleyen sütunlardan birine yaslanmış, Veles Hanesi'nin sancaklarının yanı sıra tavandan sarkan salkım sarmaşıklara sarınmış. "Eminim bu, babamın hamile kaldığını öğrendiğinde söylediklerine benzer bir şeydir." Kendimi durduramadan gülüyorum ama Cayden de bana eşlik edince kendimi daha az suçlu hissediyorum. "Thirwen'in filosofunun çok uzakta olmayacağını tahmin ediyorum. Savaştan sonra Galakin'e gitmek için hazırlanacağız, çünkü kıyı boyunca olacağız."

BÖLÜM
OTUZ YEDİ
Elowen

Ensemdeki tüyler diken diken oluyor ve omzumun üzerinden baktığımda Urasos Prensesi'nin kahverengi gözlerini bana diktığını görüyorum. Bakışlarımı fark eden Lethia'nın kaşları kalkıyor ve prensini daha sıkı tutuyor olmalı çünkü Hale konuşmasına ara verip dikkatini ona veriyor.

Kolumu tekrar Cayden'inkinin arasından geçiriyorum ve bir hizmetkârın bana sunduğu şaraptan bir yudum alıyorum. "Urasos yaklaşıyor."

"Bugünden sonra ev sahipliği yapmaya ve toplantılara katılmaya ara veriyoruz." "Az önce bir baloya davet edildik," diye açıklıyorum.

"İttifakı gerçekleşmeden önce güvence altına alacağız ve kısa bir süre göründükten sonra sizi karanlık bir köşede mutlu bir şekilde meşgul edeceğim."

Pazusunu çimdikiyorum ve yüzümde beliren kızarıklığı bastırmak için soğuk kadehi kurnazca boynuma bastırıyorum.

Hale, "Prens Hale Warthorne ve eşim Prenses Lethia ile tanışma zevkine eriştiğimi sanmıyorum," diyor ama Lethia onun yanında sessiz kalıyor. Sanki bir hayalet görüyormuşçasına sabit dikkati benim üzerimde. Kahverengi işlemelerle süslü zümrüt yeşili elbisesi, Hale'in göğsünde bir zincirle süslenmiş ve bir dağı çevreleyen geyik boynuzlarını tasvir eden tüneliyle eşleşiyor.

"Kraliçe Elowen Veles." Lethia'ya bir el uzatıyorum ve bu onu trans halinden çıkarmış gibi görünüyor. Solgun eli kaygan ve parmaklarını benimkine doladığında hafifçe titriyor.

Boğazını temizliyor ve düz sarı saçlarından bir tutamı yüzünden uzaklaştırıyor. "Özür dilerim. Normalde bu kadar..."

Tekrar boğazını temizliyor.

"Biraz hava almak ister misin?" Çenemi bir pavyona açılan çift kapıya doğru uzatarak soruyorum. Sadece onun iyiliği için sormuyorum, aynı zamanda şenliklere biraz ara vermek istiyorum - ve bu hepimize özel olarak konuşma fırsatı verecek.

"Bu çok hoş olur." Omuzları hafifçe çöküyor ve dördümüz dışarı çıkıyoruz. Hava dondurucu olsa da, karlı dağların tepelerinden inen esinti ısınmış tenimi okşuyor. Ejderhalarım dışarı çıktığını hissediyor ve kilometrelerce uzanan ormanın üzerinde uçmak için rotalarını değiştiriyorlar. Hale onları gördüğünde olduğu yerde duruyor ve bir elini çenesinin hemen altında biten dalgalı, kuzguni saçlarında gezdiriyor. Sol tarafı tıraş edilmiş ve kafa derisine bir geyik dövmesi işlenmiş.

"Beni hatırlamıyorsun, değil mi?" Lethia soruyor. Cayden tedirginliğimi fark edince bana bir adım daha yaklaşıyor. Başımı eğip yüz hatlarını analiz etmek için elimden geleni yapıyorum. Burnunun kenarında küçük bir çıkıntı olan bir çil bandı var ve bir kadına göre oldukça uzun.

"Ne zaman tanışmış olabiliriz?"

Yumuşakça gülümsüyor. "Alınmadım. Çok gençtiniz."

Kuruyan boğazımı ıslatmak için şaraptan bir yudum daha alıyorum. "Imirath. Hapsedilmeden önce."

"Yaz aylarında ailemle birlikte Zinambra'yı ziyarete giderdim," diyor. "Babam Kral Fallon'la iyi arkadaşır, ittifaklarına bakılırsa babanla da yakın oldukları aşikâr."

Acı midemi bulandırıyor ve ejderhalarımı bakıyorum. Cayden beni yatıştırmak için parmaklarını omurgamda gezdiriyor ve konuşmayı devralıyor. "Eğer krallığıma düşmanlarımdan övgüyle bahsetmek için geldiysen, o zaman kendi krallığında kalmalıydın."

"Karımın mirasına rağmen ne Imirath'a ne de Thirwen'e sadakatim var," diyor Prens Hale. "O da öyle."

Birliktelikleri bunun doğru olmadığını ima ediyor. Eğer Lethia'nın babası Thirwen'in kralına yakınsa, damadının savaşta onları desteklemesini bekleyecektir. Krallığın sokaklarını kaplayanlar gibi, ateş püskürten ejderhalar gibi görünen meşalelerle çevrili, sık yeşilliklerin yanına yerleştirilmiş bir masa ve sandalyelere doğru ilerliyorum. Diğerleri de beni takip ediyor ve karşılıklı oturuyoruz.

"O zaman neden buradasın? Belli ki söyleyecek bir şeyin var," diye devam ediyor Cayden.

Hale başparmağını kirli sakallı çenesinde gezdiriyor. Parmaklarındaki altın yüzükler koyu tenini tamamlıyor. "Henüz Urasos'un kralı değilim, bu yüzden sınırlar dâhilinde hareket etmek zorundayım ama buraya bilgi vermeye geldim."

"Neden güvenelim ki?"

"Çünkü karıma zarar verenlerden intikam almak istiyorum. Eminim bunun nasıl bir his olduğunu anlayabilirsiniz." Hale mavi gözlerini kısar.

Cayden'in eli ensemde duraklıyor. "Benim karım olsaydı, savaşa katılmak ve onun intikamını kendim almak için ölmekte olan babamın yüzüne bir yastık bastırırdım."

"O benim babam," diye tıslıyor Hale.

"Bu sadece bir öneriydi. Hepimizin öncelikleri var." Parmaklarını tenimde gezdirerek hareketlerine devam ediyor. "Bana bildiklerini anlat."

"Urasos yüzyıllardır tarafsız kaldı ve Thirwen mirasıyla savaşıma katılamayız ama size karşı da hareket etmeyeceğiz. Hale'in babası ölmüş olsaydı işler kolaylaşırdı ama sınırlarımız dahilinde çalışmalıyız," diyor Lethia, bakışları tekrar benimkilere kayıyor. "Senin yasını tuttum. Bana ateşten öldüğün söylendi ama büyüdükçe bunun doğru olamayacağını anladım. Ejderhalardan bir daha haber alınmadı ve cenaze töreni de yapılmadı. Hepiniz sanki hiç var olmamışsınız gibi ortadan kayboldunuz."

"Sebep olduğum üzüntü için özür dilerim." Bunların ötesinde kelimeler bulmakta zorlanıyorum. Sizin hatırladığınız bir versiyonunuzu hatırlayan birine ne söylersiniz? Artık var olmayan? Onun hatırladığı kız o zindanlarda öldü ve geriye kalan tek şey benim.

İkisi de konuşmaya devam ediyor ama hiçbir şey söylemiyorlar ve sabrım tükeniyor. Soluma bakıyorum, Finnian ve Ryder'in yanı sıra Urasos'tan gelen iki askerin varlığını fark ediyorum. Yakındalar ama konuşmamızın gizli kalmasını sağlayacak kadar uzaktalar.

"Bilgi karşılığında ne istiyorsun?" Kaşlarımı kaldırıyorum. "Ejderhaların krallığınızı yerle bir etmeyeceğine dair garanti mi?"

"Bunu istemek çok mu mantıksız?" Hale soruyor.

"Tahmin edilebilir," diye düzeltiyorum. "Sebepsiz yere hareket etmem. Seni düşmanım yapmam için bana bir sebep verme ve sen de benimkiyle aynı kaderi paylaşma." Devam etmeleri için elimle işaret ediyorum.

"Galakin'de düzenlenecek baloya katılmayacağız, bu yüzden sizi kendim tanıştıramayacağım ama Thirwen Prensi Zarius Liluria'nın krallıktaki kumarhanelere sık sık gittiğine inanılıyor. Fallon'un Zarius'un annesi olan ilk karısını öldürdüğü ve sonra da onu öldürmeye çalıştığı söyleniyor. On yaşından beri eve gitmemiş. Babası tarafından mirastan mahrum bırakılmış olsa da Thirwen halkı merhum kraliçeyi ve onun oğlunu nasıl sevdiğini unutmadı."

Prens Zarius'u hiç duymadım bile. Thirwen'in tüm varislerinin üç yaşın altında olduğunu sanıyordum. Thirwen'in bu savaştaki motivasyonu *bu*. Gizli bir nedeni olması gerektiğini biliyordum. Garrick ve Fallon ne kadar yakın olurlarsa olsunlar, yoldaşlık krallıktan önce gelmez. Hem Garrick hem de Fallon'ın soylarından silmeye çalıştıkları çocukları var. Bu onları, Garrick'e olan ortak nefretin Cayden ve beni birleştirdiği gibi birleştiriyor.

Bu potansiyel olarak Galakin'i de bizim lehimize çevirebilir. Galakin'in Thirwen ve Imirath ile kötü ilişkileri var. Garrick bir veba salgını sırasında tıbbi üretim için hayatı *ö n e m* taşıyan yerli bir bitkiyi onlara göndermeyi reddettikten sonra Imirath ile ticaret yapmayı bıraktılar. İyileştirme büyüsüne sahip olanlar, hastalığın son derece bulaşıcı doğası nedeniyle herkesi kurtaramadı.

Thirwen ile olan rekabetleri, Crimson Tide Savaşı'na yol açan olaylar tarafından tetiklendi.

Eğer ben Imirath tahtını, Zarius da Thirwen tahtını talep ederse, Galakin'in her iki krallıkta da düşman yerine bir müttefiki olabilir.

"Teşekkür ederim," dedim. "Bu iyiliğinizi unutmayacağım."

Lethia gülümsüyor ve ben de ellerimi eteklerimde gezdirerek sandalyeden kalkıp benimle yürümesini işaret ediyorum. Cayden ve Hale'in birkaç adım gerisinde partiye geri dönerken topuklarımız taşla vuruyor.

"Elbisene bayıldım," diyorum. "Saçını çok güzel tamamlıyor."

"Seninki de inanılmaz," diye yanıtlıyor burnunu kıvrıştırıp kendine bakmadan önce. "Thirwen'i özlemiyorum ama partilerde kırmızı giymeyi özledim."

"Mor benim en sevdiğim renk, sanırım ikimiz de dünyanın neresinde olduğumuz konusunda şanssızız." Gülüyor ve ben de ona katılıyorum, içimdeki gerginlik yavaş yavaş çözüldüğü için şükrediyorum. "Özür dilerim... benim için yas tuttuğunuz için."

Başını iki yana sallıyor. "Sadece bunun sonuçsuz kalmasına sevindim. Erkekler tarafından tasarlanmış bir dünyada kadınların mutluluğu bulması zordur ve her adımlarını tehlikeli hale getirmek için atıyorlarmış gibi hissettiren bir dünyada güvenliği. Beni hatırladığınızı biliyorum ama seni mutlu gördüğüme sevindim."

"Bu dünyada iyi insanlar bulmak da zor, eminim biliyorsundur ama Urasos buradan çok uzakta değil." Dudağımı ısırdım. "Belki Cayden ve ben savaş bittikten sonra ziyaret edebiliriz ya da mektuplaşabiliriz?"

Bana gülümsüyor. "Bunu çok isterim."

BÖLÜM
OTUZ SEKİZ

Elowen

Gölmekten sesim kısıldı ve Finnian ile Ryder'ın bana yaptırdığı danslar yüzünden ayaklarım ağrıyor. Şarkı boyunca yüzü kızaran Braxton'la bile dans ettim ve eteklerimi çekiştiren yetimhaneden birkaç çocuğun etrafında döndüm.

Dans pistinden tökezleyerek çıkarken başımı Cayden'in gölgelerden beni izlediği odanın uzak tarafına doğru eğiyorum. Gözlerindeki sıcaklığı fark ettiğimde kollarımdaki tüyler diken diken oluyor. Soluma doğru bir adım atıp bir sütunun arkasına saklanıyorum ve duvarı tekmeleyip sağına doğru bir adım atmasını izlemek için sütunun etrafından bakıyorum. Her zaman bir tehlike ve gizem aurası taşır, diğerlerini uzaklaştırır, ama bu beni ona doğru çekiyor. Belki de aşkın olması gereken yerde acıyı, hiç var olmaması gereken yerde de aşkı deneyimlediğim içindir.

Başka bir sütunun arkasına geçiyorum ama yan tarafa baktığımda onu göremiyorum. Onu göremesem de izlediğini bilmek içimde bir coşku yaratıyor. Taht odasından çıkıp kalenin en yakın çıkışı bulana kadar ilerlemeye devam ediyorum. Onu göremiyorum ya da duyamıyorum ama varlığını hissedebiliyorum. Tören sırasındaki kısa öpüşmemizden dolayı dudaklarım hâlâ yanıyor ve daha fazlasının vaadi dizlerimi zayıflatıyor.

Birkaç saat önce yürüdüğüm patikadan aceleyle aşağı inerek, sönmekte olan mumların izini takip edip kalenin tabanına giden ormana giriyorum. Bir derenin üzerinden atlayıp adımlarımı hızlandırırken elbisemin kolları, ay için dans eden orman ruhları gibi ağaçların arasından akıyor. Başımı her yöne sallarken, karla kaplı çamlar ve buzlu kayalardan başka bir şey görmediğim için buklelerim etrafımda kırbaçlanıyor. Törenin yapıldığı dağın eteklerine vardığımda kalbim göğsümde çarpıyor. Terk edilmiş koridorda koşarken elbisemi yumrukluyorum, yakınımda kar çitirderken çiçek yapraklarını eziyorum.

İstemediği sürece onu duymama izin vermiyordu. Avını gözleyen ve çarpışmanın yakın olduğunu bilmesini isteyen bir yırtıcı hayvan gibi.

Küçük bir çıkıntı havuzun kenarından kıvrılıyor ve rüzgâr esip şelalenin bir kısmını beraberinde götürürken gözlerimi kısarak karanlığa bakıyorum. Şelalenin dibinin arkasında karanlık bir mağara var. Merakıma her zaman boyun eğmişimdir, bana bilinmeyen bir yeri keşfetmemi söyleyen dırdırcı sesi görmezden gelemem. Bu garip çünkü insanlar hakkında neredeyse hiç merak duymam. Katmanlarını soyduğunuzda genellikle hayal kırıklığı yaratırlar, ancak doğanın en küçük ayrıntılarıyla bile sizi şaşırtmanın bir yolu vardır.

Taşın altı kaygan ve eteklerimi çıkıntıdan yuvarlanıp yüzeyde sürüklenmekten kurtarmak için daha fazla kavriyorum. Altımdaki buz çatırdıyor ve ben adım attıkça ağ gibi çatlaklar oluşturuyor. Yanımdaki duvara yaslanıp eğimi tırmanırken keskin tepeler avuç içime batıyor, fışkıran şelalenin arkasına saklanıp köşeyi dönerken ayağımı koruyorum. Karanlığa gömülüyorum ve zihnimde bir resim çizmek için etrafımı dinliyorum. Akan suyun yankılanan sesinden patikanın ortasından bir nehrin geçtiği belli oluyor. Üzerinde durduğum çıkıntı, kıvrımın etrafında ilerledikçe kalınlaşıyor ve dar mağaranın sonunda soluk mavi bir parıltı görüyorum.

Hava kalınlaştıkça ve nemlendikçe saçlarım ağırlaşıyor. Elbisemi bırakıp bir elimi arkama uzatıp saçlarımı boynumdan aşağı süpürüyorum ama her adım atışımda rahatsızlığımın arttığı düşünülürse bu beni rahatlatmak için pek bir işe yaramıyor.

Ama şaşkınlık içinde kemerli kapıdan içeri adımımı attığımda buklelerimi tutuşum gevşiyor, bakışlarım büyüleyici manzaranın izini sürüyor. Kristal su havuzları birbiri içine dökülüyor, boyutları ve yükseklikleri şaşırtıcı, yüzeylerinden buhar tütüyor. Kayaların içine inşa edilmişler ve tepesini görebilmek için boynumu eğmek zorunda kalıyorum. Şekilsiz tavan, şimdiye kadar gördüğüm tüm gece gökyüzünden daha canlı mavi parlayan lekelerle beneklenmiş, kaya parçaları kümeler arasında deliniyor.

"Merhaba karıcığım." Cayden'in elleri etrafımda dolanıyor. "Seni takip etmek beni hep en tuhaf yerlere götürüyor."

"En azından hiç sıkılmayacaksın," diye cevap veriyorum. "Bunun burada olduğunu"

biliyor muydun?" "Hayır. Herkesin bildiğini sanmıyorum."

Elinden kurtulup ona doğru dönüyorum, ayakkabılarımı çıkarırken korsemin bağcıklarını yavaşça çözüyorum. "O zaman belki de keşfimizden faydalanmalıyız."

"Bırak onu," diye emrediyor, yüz hatlarında saf bir açlık ifadesi beliriyor. Bana doğru yaklaşıyor ve sırtımı duvara yaslıyor. Nem elbisemden akıyor ve başını aşağı eğerken dudakları dudaklarımın üzerinde geziniyor.

Kaşlarının arasında bir kırıksılık oluşuyor ve boğazı düğümleniyor. "Sana eşlik etmekten başka bir beklentiyle peşinden koşmadım. Düğün gecemiz olması önemli değil. Eğer emin değilsen bunu yapmak istemiyorum."

Uzanıp titreyen elimi ensesine koyuyorum. Dünya onun ne kadar kötü biri olduğunu düşünürse düşünsün, Cayden arzusu ne kadar bariz olursa olsun bana hiçbir şey için baskı yapmadı.

"Bunu istiyorum." Hafifçe gülümsüyorum ve o da parmağıyla izini sürüyor. "Seni istiyorum." Bir sonraki saniyede ağzı benimkinin üzerine iniyor.

Bir kolunu belime dolayıp elini saçlarımın arasından geçirirken ona yaklaşmak için ayak parmaklarımın ucunda duruyorum. Dudaklarımı ayırıyor ve beni bir kitabın sayfaları arasındaki bir çiçekmişim gibi kendine bastırıyor, ama romanda yazılı olan tek kelime onun adı. Tamamen ve bütünüyle tükendim. Dünya etrafımda kaybolurken düşünebildiğim tek şey o. Beni dünyanın sonu gelmiş gibi öpüyor ve birbirimizden ayrılmadan önce tadımı ezberlemek için çaresizce çırpınıyor.

Geri çekildiğinde nefesim kesiliyor ve pantolonu benimkine karışıyor. "Tanrım, seni çok özledim," diye mırıldanıyor.

Kalbim göğsümde çarpıyor ve parmaklarımızı birleştirip beni yokuş yukarı götürmeden önce uzun bir süre bana bakıyor, ortada bir yerde küçük bir havuzun yanına gelene kadar durmuyor. Tavanın parlamasına neden olan şey her neyse, patikayı çevreleyen bazı kayaların üzerine yansıyor. Cayden bana dönüyor ve parmaklarını boynumdan aşağıya, köprücük kemiğime doğru kaydırırken gözlerim kapanıyor. Nazik bir fırçadan daha fazlasını arzularak dokunuşuna doğru eğiliyorum. Birlikte olmayalı çok uzun zaman olmuştu. Bana tekrar onun olduğumu hissettirmesini istiyorum.

"Bütün gün seni izledim, gözlerimi ayıramadım, sonunda bu elbiseyi üzerinden çıkarabileceğim anı hayal ettim," diye fısıldıyor ve bakışlarını tekrar onunkilere çevirmeye zorluyorum. "Seni istemek şimdiye kadar yaşadığım en tatlı işkence. Uyku bile bana merhamet etmiyor. Gözlerimi kapattığımda hep oradasın, zihnimde, ne zaman karşımda olmasan."

Beni yakaladığında gelinliğimi yırtıp atmaya hazır olacağını düşünmüştüm ama o beni saygıyla karşılıyor, korsemın üzerindeki boncukları okşuyor ve gerçekten onun gelini olduğuma emin olmak istercesine gözlerini bedenimde gezdiriyor. Bir adım daha yaklaşıyor ve korsemi gevşetirken göğüslerimiz birbirine değdiğinde dudaklarımı yalıyor. Kemikler gevşediğinde bakışlarımızı hiç ayırmıyor ve elbiseyi vücudumdan aşağı kaydırmak için parmaklarını tatlı yakaya geçiriyor, bunu yaparken dizlerinin üzerine çöküyor. Bana bakarken çenesi sıkılıyor. Kalçalarının arkasını kavrayıp başparmaklarını jartiyer kemerime bağlı dantelli kayışın altına daldırdığında dudağımı ısıırıyorum.

Öpücük kondurmak için öne eğildiğinde nefesi gövdemde dans ediyor. "Bunu benim için mi giydin, güzelim?" Sesinin derin tınısı kalçalarımı birbirine bastırıyor. Ayağa kalkıp etrafımda yavaş bir daire çizerek yürürken sesime güvenmeyerek başımı sallıyorum. Yüzüme tekrar baktığında sert bir nefes alıyor ve tacını ve tuniğini bir kenara fırlatıyor. "Geçmiş hayatımda lanet olası bir şehit olmalıyım."

Yumuşakça gülümsüyorum ve pantolonunun bağcıklarını çözmek için ayaklarımın altındaki etek birikintisinden çıkıyorum, ancak tacımı ya da ona bağlı duvağı çıkarmıyor. Onları bırakırken gözleri sınırsız bir arzuyla yanıyor ve yapabileceğini bildiğim şeyin beklentisiyle ürpermeme neden oluyor. Bu, birlikte olduğumuz diğer zamanlardan farklı hissettiriyor çünkü Cayden artık sadece müttefikim değil, o benim kocam. Beni kollarına alırken sinsi bir sırıtış yüz hatlarını kaplıyor ve sert boyu içime girdiğinde muhtaç bir inilti boğazıma tırmanıyor.

Nabzım boynumda çırpınıyor ve kalçalarımı öne doğru yuvarlayarak çıkıntıya doğru kayıyorum.

İnliyor ve aynı hareketi tekrarlarlarken alnımı omzuna yaslıyorum, ama ben tekrar yapamadan elleri kalçalarımaya yapıyor. "Bunu giydikten sonra sana zaman ayırmazsam nasıl bir erkek olurum?"

Bacaklarımı sıkıyorum. "Zeki bir adam."

Bizi havuza götürürken kıkırdıyor ve ılık su kalçalarımın üzerinden yükselirken göğsümde hoş bir uğultu titreyiyor. Dudaklarımı boynunda gezdiriyorum, ona daha yakın olmak, onu hissetmek istiyorum. Havuzun önüne doğru yürüyor ve beni çıkıntıya oturtuyor. Aşağıdaki bir sonraki havuza dik düşüşü gördüğümde korku omurgamı sertleştiriyor ve kenar o kadar ince ki tam olarak üzerinde bile değilim.

"Belli ki öyle değilsin! İndir beni."

"Sana olan arzumu hiçbir zaman saklamadım ve beni bu konuda acele ettirmene izin vermeyeceğim, Elowen. Burada durup karıma hayran hayran bakmak istersem, yaparım. Seni dilimle becerirken bacaklarını başımın etrafına sarmak istersem, yaparım. Ve eğer kendimi içine gömmek ve bir dua gibi adımı haykırmayı istersem, yaparım. Aslında bunu dört gözle bekliyorum." Sözleri beni öylesine sarıyor ki, en basit dokunuşta kırılacakmışım gibi hissediyorum. "Anlaşıldı mı?"

"Evet," diyorum nefes nefese.

Bir kolunu kalçalarımın etrafında tutarken diğer eliyle göğsümü avuçlamak için öne uzanıyor ve pozisyonumuzun verdiği korkuya rağmen bacaklarımı daha da açıyorum. "Benim için her zaman çok duyarlısın." Ağrıyan göbeğimi örten dantel parçasını parmağının etrafına sarıyor, kumaşın her fırçası içimde zevk sarsıntıları yaratıyor, ama bu yeterli değil. Jartiyer kemerime bağlı olan kalçalarımındaki dantelli bantlar ve göğüslerimdeki hayal gücüne çok az şey bırakan eşleşen bir bant dışında beni çıplak bırakarak onu koparıyor. "Seni tatmayalı çok uzun zaman oldu." Dudaklarını kulağımın hemen altına bastırıyor ve ağzını vücudumda gezdirmeye devam ederken parmaklarımı saçlarının arasından geçiriyorum, göğüslerime odaklandığında beni çaresizlik noktasına sürüklüyor. Meme uçlarını dantelin arasından görünüyor ve dudaklarını birinin etrafına doladığında dokunuşuna doğru eğiliyorum.

"Cayden," diye yalvarıyorum.

"Sonunda benim olanla ilgilenmeme izin verecek misin?" Sikini klitorisime bastırıyor ve ayak parmaklarım suyun altında kıvrılıyor. "Karıma düzgünce tapabilmem için bu güzel kalçaları ayıracak mısın?"

Aman Tanrım.

Bileğim omzuna dayanana kadar tekmeleyip bacağımı uzatacak kadar kendimi ayırmayı başarıyorum ve onu dizlerinin üzerine indiriyorum. "Çok daha iyi."

"Eğer gözlerini benden ayırırsan, dururum. Sana ihtiyacın olanı nasıl vereceğimi ne kadar iyi bildiğimi ve daha önce söylediklerimde ne kadar ciddi olduğumu hatırlayacaksın. Çıgıllıklarının bu mağarada yankılanmasını istiyorum." Yarığımı yalıyor, ilk tadında inliyor ve gözlerim ona dönmeye zorlamadan önce kafamın içinde geri dönüyor. "Siktir," diye inliyor ve diğer kalçamı omzuna atıyor. Tanrım, çok uzun zaman oldu. "Her seferinde daha da mükemmelleşıyorsun."

Klitorisimi ağzına alıyor, dilini üzerinde gezdirirken doyumsuz bir çılgınlığa kapılıyor. Nefesimi tutamıyorum, vücudum ısınırken onun adından başka bir şey söylemeyi zorlukla başarabiliyorum. Nemli bukleler alnıma yapışıyor ve başım geriye düştüğünde kalçalarımı gıdıklıyor ve Cayden beni tutuşunu sıkılaştırırken göbeğime doğru kıkırdıyor. Vücuduma yaptıklarına kendimi o kadar kaptırmışım ki olası bir düşüşü umursamıyorum. Diğer elini uzatıp dantel bandın altından geçiriyor ve başparmağını meme ucumda gezdiriyor.

Kalçalarımı ona doğru hareket ettiriyorum ve o da onaylayarak homurdanıyor. "İşte bu, meleğim. Dilimi sik ve bana istediğimi ver."

"Ben çok-" Titremem daha da kötüleşiyor. "Oh, Tanrım."

"Eğer izin verseydin bunu her gün yapabilirdim." İki parmağını içime sokup kıvrıyor ve yemin ederim yıldızlar görüyorum. "Bana kızdığın zaman kalçalarını sallıyorsun ve benim tek düşünebildiğim eteklerini kaldırıp seni domaltmak ve tavırların geçene kadar seni dilimle becermek."

"Yap şunu." Sözlü bir tartışmadan sonra kararlı gözlerle bana doğru yürüdüğü düşüncesi beni neredeyse uçuruma sürüklüyor.

Tekrar kıkırdıyor, beni parmaklamaya devam ederken kalçalarımındaki ıslaklığı yalıyor. "Peki ya benim sikim? Gün içinde seni karanlık bir oyuğa götürmek istersem çıgıllıklarını bastırmama izin verir misin?"

"Evet!" Beni uçurumun kenarına gönderirken bir hıçkırıktaki boğuluyorum, bacaklarımın arasındaki karışımı ve zihnimde çizdiği görüntü beni eziyor. O devam ettikçe zevk dalgaları üzerime yıkılıyor, bedenim öne doğru yığıldığında beni yakalamadan önce benden her ons ecstasy'yi sıkıyor.

Beni yüzüstü çevirip dizlerimi suyun altındaki taş rafa dayamadan önce kendime gelmem için bana zor zaman veriyor. Omzumun üzerinden bakıyorum, parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum ve dudaklarını dudaklarıma götürüyorum. Diziyle bacaklarımı ayırıp üstümü sabitleyen saten düğmeleri çözerken dili ağzımın içine dalıyor.

İçime doğru kaymaya başlıyor ve dudaklarımız birlikte ayrılıyor. "Neyim ben?"

Aşırı hassas klitorisimi parmaklarken uyum sağlamam için bana zaman verdiğinde gözlerimi açıyorum. Onun etrafında kenetlendiğimde inliyor. "Mmm." Sırtımı kamburlaştırıyorum, içimde yükselen o tanıdık meydan okuma hissini hissediyorum. "Penis mi?"

Daha fazla bastırıyor ama henüz beni doldurmuyor ve eli çenemi eğik ve gözlerimizi kilitli tutmak için çeneme yapışıyor. Bu tutuş, onunla aynı baskınlığı ve sahipleniciliği yayıyor. "Tekrar dene."

Başımı sallıyorum, bana aynısını yaptığı için ona istediğini vermiyorum. Kalçalarını geriye doğru kaldırıyor ve bana çarpıyor. "Cayden!" Beni bıraktığında haykırıyorum ve göğüslerim neredeyse üzerinde asılı kaldığım taş çıkıntıya bastırıyor.

"İşte ben buyum." Lanet olsun, *onun sesi*. Beni bir süre burada tutuyor, bir elini karnıma koyarak onu içimde hissediyorum, sonra dışarı çıkıp tekrar içeri giriyor. "Bana *ne olduğumu* söyle."

Beni haftalar önce olduğu gibi geriye ve ben onun içinde başka hiçbir şeyi umursamayacak kadar kayboluyorum. "Kocam."

"Şimdi bu çok mu zordu?" Beni altında sabit tutarken hızını artırarak beni ödüllendiriyor. İçimden zevk fışkırıyor ve bu güzel işkence ritmini bozmak istemediğim için kıpırdamaya cesaret edemiyorum. "Sen benim için yaratılmışsın," diye inliyor ve beni ters çevirip bacaklarımı beline dolayacak kadar çekiliyor. Elinde neredeyse kemiksiz kalıyorum ve beni suyun içinde taşırken dudaklarını tekrar dudaklarıma bastırıyor. Beni nereye götürdüğü umurumda değil, yeter ki durmasın. Sırtım taşta gömülüyor, göğüslerimin arasından ve meme uçlarımdan su damlıyor, Cayden tekrar ritmini bulup her hamlesinde beni acımasızca sikerken zevkim daha da artıyor.

"Sen benimsin, Elowen." İçimde kılıflıyken klitorisime bastırmak için kalçalarını öne doğru eğiyor. "Bunu söylediğini duymak istiyorum."

"Ben seninim."

"Ne kadar mükemmel bir eş." Başımı geri çekmek için buklelerimin etrafındaki bir yumruğu sıkıyor ve dilini boynuma doğru sürüklüyor. "Sikimin her santimini alıyor, onun için yalvarıyor."

"Siktir, çok iyi hissediyorsun," diye inliyor.

İticileri çılgınca, çılgınca büyürken bakışları kararıyor ve ellerimi omuzlarına kilitliyorum. Yukarıdaki havuzdan damlayan küçük şelale pazılarından aşağı kayıyor ve ıslak dalgalar alnına yapışıyor. "Yakın olduğunu biliyorum, güzelim." Çılgınca başımı sallıyorum, yaklaşan yükseliş için çaresizce. "Çözüldüğünde adımı tekrar söyle."

Tanıdık bir coşku dalgası içimi sarıyor ve dudaklarımda onun adıyla kendimden geçiyorum. İçime boşalırken kalçalarını gıcırdatıyor, yavaşlayıp alnını alnıma bastırırken bizi bu pozisyonda tutuyor. Bana bakarken hızlı nefeslerimiz birbirine karışıyor ve küçük bir gülümseme dudaklarımı onunla aynı anda büyüyor. Benden ayrılıyor ve ellerini sırtımda gezdirerek bizi tekrar suya sokuyor.

Üzülmüş gibi yapıyorum. "Partiye geri dönemeyiz; saçımı ıslattın."

Bizi suyun altına sokuyor ve ben yüzeyin altında gülerken ağzımdan baloncuklar çıkıyor ve suyun üstüne çıktığımızda da devam ediyor. Saçlarını geriye atıyor ve yakışıklı bir sırıtış ağzını yarıyor, su damlacıkları gamzelerine doğru kıvrılıyor. "Yazık."

Kahkahalarımız azalıyor ve bana dünyaya asla göstermeyeceği bir yumuşaklıkla bakıyor. Neden gözlerimi yaktığını bilmiyorum. Kollarımı ona doluyorum ve yüzümü boynuna gömüyorum. "Seni yakaladım, El."

"Ben sadece..." Yutkunuyorum. "Seni özlediğimi biliyordum ama bu kadar özlediğimi fark etmemiştim. Yan yana uyurken bile seni özlüyordum."

"Her şeyi çözmek için zamanımız var."

Başımı sallıyorum. "Bugün sana kızıp yarın bunun en büyük pişmanlığım olup olmayacağını bilemeyeceğim türden bir hayat yaşamıyoruz. Hiçbir şeyi hafife almak istemiyorum. Koşullar ne kadar kötü olursa olsun *yaşamak* istiyorum."

"O zaman seninle yaşamak benim için bir onurdur." Kollarını bana sıkıca doladı. "Elowen

Veles." "Bunu söylemeye devam edersen, duymaktan bıkacaksın."

"Cehennemde bile şansım yok."

Parmaklarımı suya daldırıp yüzüne doğru fiske vuruyorum, elimin etrafında dönen altın işaretler parıldarken parmaklarımı oynatıyorum. "Bunlara değinmek ister misin?"

"Söyleyecek ne var ki?" Bir kolunu bana dolayarak açıyor ve sol elindeki işaretleri inceliyor.

"Bunların Asena ya da Ophir tarafından uydurulmuş bir numara olmadığını sen de benim kadar iyi biliyorsun. Onu hissettin. Sadece kanımızı emmekle kalmadı, aynı zamanda kesiklerimizi de iyileştirdi."

İç çekiyor. "Lütfen kaçıp bir tarikata katılma." Yanıt olarak gözlerimi kısıyorum. "Basilius'un zihnine girdiğinde kanında bir tür büyü olduğunu kanıtladın. Kanlarımız buluştuğunda yeminlerimizi mühürleyen o büyüün bir sonucu olabilir."

"Bu mantıklı."

"Tam bir embesil olmadığımı fark ettiğin için teşekkür ederim." Ona daha fazla su sıçratıyorum, bacaklarımı belinden çözüyorum ve yüzerek uzaklaşıyorum. Saçlarımdaki mücevherler parıldıyor ve ıslak teller boyunca kilitli kalıyor. "Beni ölüme çekmek için gönderilmiş bir sirene benziyorsun."

Küçük akıntılar arasında yüzüyorum, koyun karanlığına yapışıyorum. "Belki de öyleyimdir."

"Dudaklarımda senin tadınla öldüğüm sürece, bunu iyi yaşanmış bir hayat ve hak ettiğimden daha iyi bir son olarak kabul edeceğim."

BÖLÜM
OTUZ DOKUZ

Cayden

Altın rengi ışık odayı boyarken yatağa geri kayıyorum ve Elowen'in dağınık buklelerini sırtından fırçalayarak omurgasını öpüyorum. Saçlarının böyle dağınık ve düzensiz olmasından nefret ettiğini biliyorum. Muhtemelen aynada kendini gördüğünde suratını asacak ama ben buna bayılıyorum. Muhtemelen içinden parmaklarımın geçtiğini bildiğim içindir ve sahiplenici yanımda bunu seviyor. Uykusunda mırıldanıyor, güzel kahverengi gözleri kırpışarak açılırken dokunuşuma doğru eğiliyor.

"Günaydın aşkım," diye mırıldanıyorum, sesimdeki sertlik onun tekrar eğilmesine neden oluyor. Gelinliği sandalyelerden birinin üzerine örtülmüştü ve bir şekilde o benim tuniğimi giymiş, ben de pantolonumu giymiş halde arabaya binerek malikâneye ulaşmayı başardık. Düğünden gelen konuklar bizi kesinlikle görmüştü ama umurumda bile değildi. Kapılar kapandıktan sonra kucağıma tırmandı ve yüzü boynuma gömülü bir şekilde üzerime çıktı. Gece, odamızdaki tüm mobilyaların üzerinde onu her şekilde sahiplenerek geçti.

Esniyor, parmağını boynumdaki zincire doluyor ve beni tekrar kendine doğru çekerek yataktaki tabakların takırdamasına neden oluyor. Kendini yukarı itiyor, bakışları odanın içinde gezinirken çarşafı göğsüne bastırıyor. "Nasıl? Ne zaman?" Onu bacaklarımın arasına çekiyorum, sırtını göğsüme yaslıyorum ve tepsideki zarif fincana biraz kahve doldurup sevdiği şekilde tatlandırıyorum. "O kadar çok buket var ki yeri zor görüyorum."

Yanıt olarak boynuna kalıcı bir öpücük konduruyorum. Haksız değil. Bir çiçekçi dükkânı gibi kokuyor, ejderhalarının pullarının çeşitli tonlarında buketler var, hem baskın renkler hem de işaretler. Bana dönüyor ve gözlerini yüz hatlarımda gezdiriyor. İnsanların bana bakmasına yabancı değilim ama Elowen'in bakması farklı bir şey; korku ya da nefretten eser yok. Hayır, bana baktığında sanki ruhumun derinliklerini görmeye çalışıyor gibi.

"Teşekkür ederim." Yanağına öpüyor ve refleks olarak kollarım ona daha sıkı sarılıyor. "Benim de sana bir hediye var."

Kollarımdan sıyrılıyor ve topallayarak giyinme odasına giderken tıslıyor. "Bugün benimle seks yapmayı aklından bile geçirme."

"Üzgünüm, aşkım." Kıkırdıyorum. "Sana yaklaşmayacağım ama aklımdan neler geçeceğini konusunda söz veremem."

Bana bir şey ısmarlama fikrinden duyduğum ilk tedirginliği bastırıyorum. Bana mücevher aldığımda da aynı duyguya kapılmıştım. Hiç hediye almadığımdan değil - annem elimizdeki az şeyle elinden geleni yapardı, Ryder ve Saskia da yıllar içinde bana bir şeyler aldılar - ama her şey gibi Elowen da farklı.

Kollarında kare bir kutuyla geri dönüyor, daha önceki pozisyonunu alıp battaniyeleri bacaklarımızın üzerine çekerken çok daha tereddütlü görünüyor. "Eğer nefret edersen, ateşe atabilirsin ve bir daha ondan bahsetmek zorunda kalmayız."

Kaşlarımda kalktı. Ne yapmış olabilir-

Ama kapağı açıp on bir yaşımdan beri yemediğim pastaya baktığımda zihnim sessizleşiyor. Yaban mersini ve şeker kokusu bana doğru yayılıyor, sonbahar yapraklarının yere yuvarlanışını ve annemin çok hızlı büyüdüğümünden yakınlığını hatırlıyorum. Elowen keskin bir nefes çekiyor. "Tarifi elimde olmadığı için tam olarak tutmayacağını biliyorum ama tarif ettiğine yakın bir şey yapmadan önce birkaç kez denedim." Onun endişeli ses tonuyla göğsümde bir şeyler çatırdıyor ama sanki olduğum yerde donup kalmış gibiyim. "Haddimi aşmak istememiştim."

Transımdan uyanıp kutuyu yatağın üzerine koyuyorum ve yüzünü kendime çekerek tek bir hareketle onun saçmalıklarını ve düşüncelerini susturuyorum. Öpücümü yavaş tutuyorum, ona karşı hissettiklerimin her zerresini öpücüğe dökmek istiyorum çünkü bunu yüksek sesle söylemek çok fazla veda gibi hissettirecek. Aşk yaşamak, bir trajedinin yaşanmasını beklemekten başka bir şey değil ve ona onu sevdiğimi söylemek, tırmadığımız dağın zirvesine çıkıp birinin bizi uçurumun kenarından itmesini beklemek gibi olacak.

"Bayıldım," diye mırıldanıyorum, alnımı onunla yüzüne koyuyorum ve başparmağıma dudaklarının üzerinde gezdiriyorum. "Senin bu yönünü asla öğrenemeyecek olanlara acıyorum ve yine de öğrenemeyecekleri için minnettarım."

Bana gülümsüyor ve içimdeki aynı önsezili kıyamet duygusu dağılmıyor, daha da güçleniyor. Bir savaştan önce hiç korkmamıştım ama şimdi dehşete düşmüş durumdayım. Pastayı kesip bir dilimini bana uzatırken yüzümdeki ifadeyi saklamayı başarıyorum. Tepsideki hamur işlerinden yiyor ve kahvesini yudumluyor, bana da bir tane dolduruyor.

"*Lanet olsun*," diye inliyorum çatalın etrafında ve gözleri tekrar benimkilere kayıyor. "Finnian'ın söylediği her şeye katıldığımı söylemekten nefret ediyorum ama Ravary'deki diğer tüm pastaneleri iflas ettirsin." Gülüyor ve bir çileği yüzüme doğru fırlatıyor. "Şaka yapmıyorum. Ejderha kraliçesini kızdırmaktan çok korkarım."

"Bunu da yalanlar listene ekleyeceğim." Bir elini havada salladı. "Değer verdiğim insanlar için pişirmekten mutluluk duyuyorum ve bu konuyu kapatıyorum."

Bana verdiği dilimi bitiriyorum ve komodininin çekmecesine uzanıp kadife bir kutu çıkarıyorum. "Senin için başka bir şeyim var."

"Hayır." Başını sallıyor, elini bileğime dolayarak komodine doğru geri itiyor. "Bana zaten çok fazla şey verdin."

"Bu bir bakış açısı meselesi ve yanıldığınızı size bildirmekten mutluluk duyarım."

"Ben asla yanılmam" diyor, bir çileği krem şantiye batırıyor ve kalanını parmaklarından yalarken kirpiklerinin arasından bana bakıyor. "Belki başka bir hediye istemiyorum. Belki başka bir şey istiyordumdur."

Kutuyu ona doğru iterken göğsümden sert bir nefes çıkıyor ve kutuyu açarken parmaklarımı kalçalarında gezdiriyorum. İçindekilere sevgiyle bakarken yüzü aydınlanıyor. "Hâlâ başka bir şey istiyor musun?"

Birbirinin aynısı ve karmaşık bir şekilde yapılmış iki bilek kelepçesinden birini yüzüne yaklaştırıyor: Kanatları bileğinin alt tarafında birleşecek kadar geniş açılmış bir ejderha ve orta parmağının etrafında kıvrılan uzun bir kuyruk. Kelepçenin arkasında kalan izleri gizlemek için bileğini mükemmel bir konumda kilitleyen ikinci bir bantla sağlamlaştırılmış.

"El." Gözleri tekrar benimkilere kayıyor. "Benim gözümde mükemmelsin ve ne iç ne de dış tek bir yara izini gizlemek zorunda değilsin, ama bazen onları gizlemeyi istemenin nasıl bir his olduğunu biliyorum."

Bir an bile geçmeden aramızdaki boşluğu kapatıyor ve onu altımda sırtüstü yatana kadar çeviriyorum, tam istediğim gibi kıvranıyor ve nefes nefese kalıyor. Dilim boynuna bastırıyor, o inlerken göğüslerinin vadisinden aşağı iniyor ve tanrılar bu sese bayılıyor.

Ben karnını öperken kapı çalınıyor ve o da kaskatı kesiliyor. "Rahatsız edilmeyeceğimizi söylediğini sanıyordum."

"Ben yaptım." Saskia, Ryder ve Finnian, Elowen ve ben düşünümüzü istediğimiz gibi kutlarken şatoda kalacaklarını ve hizmetkârlara bizi rahat bırakmalarını söylediler. Üzerinden inip siyah bornozumu giydim ve eğilip dudaklarımı alnına bastırdım. "Eminim bir şey yoktur."

Oturma odasındaki kapıya ulaştığımda, aynı tanıdık korku hissi beni tekrar yakalıyor. İçgüdülerim kapıyı açmamamı, dünyayı görmezden gelmemi ve Elowen'i burada tutmamı söylüyor ama bu sadece bir hayal. Savaşın dokunmadığı sessiz sabahlar henüz bizim hayatımız değil, ama olabilir. *Ola*cak da.

Braxton diğer tarafta duruyor, kehribar rengi gözlerinde dile getirmedeği bir özür var. "Thirwen tespit edildi. Hâlâ vaktimiz var ama planı uygulayacaksak-

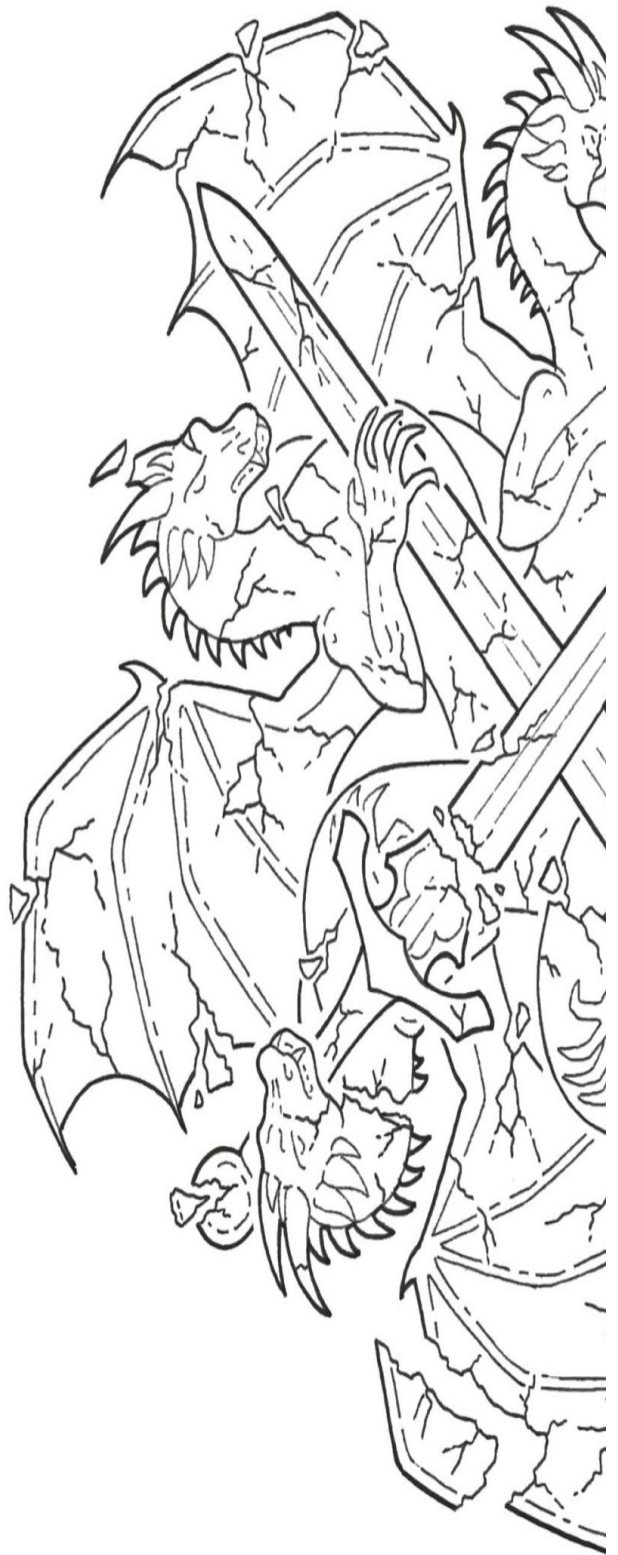
"Akşama kadar ayrılmamız gerekecek," diyorum duygusuzca. "Diğerlerini çağırın. Stratejiyi tartışmak için yarım saat içinde buluşacağız."

Koridorda geri çekilmeden önce başını eğiyor ve ben kapıyı tekrar usulca kapatıyorum. Elowen'in gözlerini sırtımda hissediyorum, tüm etkileşimi duyduğunu biliyorum ve gömleklerimden biriyle kapı aralığına yaslanarak onunla yüzleşmek için dönüyorum. "Ve böylece başlıyor."

Başımı salladım. "Savaşa, aşkım."

Bölüm III

Dört Krallığın Savaşı

BÖLÜM
KIRK

Elowen

VENATRIX'İN GÖĞSÜNE DAYANIYORUM, bir botumu diğerinin üzerine geçirerek karanlık suyun kıyıya vuruşunu izliyorum. Demirli gemilerimiz kayalık koyda sallanıyor ve askerler siyah-mavi zırhlarıyla sahile akın etmeye devam ediyor. Sandallarını akıntıya kapılmamaları için kumun üzerinde yeterince yukarı itiyorlar. Karanlığın örtüsü ve hedefimizle aramızdaki mesafe sayesinde fark edilmeyeceğiz ama hızlıca saldırmamız gerekiyor.

Bu, ejderhalarımın ve benim zincire vurulduğumuz günden beri verdiğim savaşın ilk muharebesi. Bu savaşı onaylanmak için vermiyorum. Tarih yazıldığında, nadiren kadınların lehine olur. Nasıl algılandığım umurumda değil; tek umursadığım hayatta kalmak ve intikam almak. Daha iyi bir dünya istiyorum ve bunu başarmanın tek yolu dünyayı düşmanlarımla kanıyla meshetmek.

Eyerime iki tatar yayı takılı ve yanlarında yedek oklarla dolu kapaklı sadaklar var. Her zaman bıçakları tercih edeceğim ama silahları ateşleme hissinden hoşlanmaya başladım. Önce Finnian yaklaşıyor ve ben de bir an gözlerimi tam zırhı içinde onun üzerinde gezdiriyorum. Ordunun geri kalanı gibi, kapitone mavi kadife göğsündeki çeliği kaplıyor ve Veles Hanesi'nin mührü omuz muhafazalarını bağlayan plakaya basılmış. Yıllar boyunca onun birçok versiyonunu gördüm ama hiç komutanını görmemiştim ve bence bu ona yakışıyor. Omuzları daha sert, çenesi daha yukarıda ve Cayden ve Ryder'la yaptığı eğitimden dolayı biraz kaslanmış.

"Taburlar yürüyüşe hazır," diyor.

Benim için değil ama onun için sinirlerim diken diken oluyor. "Hücuma sen mi liderlik edeceksin?"

"Hayır." Bir an için yere bakıyor. "Cayden bu büyüklükte bir savaşta hiç bulunmadığım için buna karşı çıktı. Cepheye koşmadan önce sahada kendimi bulmamı söyledi."

Cayden'in tecrübeli olduğunu ve ön saflarda yer alacağını bildiği için rahatlama göze çarpıyor ama yeterli değil. Benim ejderhalarıma yaklaşımına benzer şekilde Cayden de askerlerini yönetmediği bir savaşa göndermeyecektir, özellikle de yıllardır peşinde olduğu intikam nihayet avucunun içindeyken. Finnian'a buna hazır olup olmadığını sorma isteği içimi yakıyor ama onun iyiliği için bu isteği bastırıyorum. "Bu pozisyon sana verildi çünkü bunu hak ediyorsun. Sen korkunç bir savaşçısın, Finnian. Ben de yerde dövüşüyor olsaydım hücuma liderlik etmezdim. O tecrübeye sahip değilim."

Başını sallıyor, inancımın dolaylı rahatlama görünümü ama Cayden göğsündeki Veles Hanesi mührü dışında tamamen siyah bir zırhla yaklaşırken cevap vermiyor. Cayden zaten çoğu erkekten daha iri ve zırh bu gerçeği vurguluyor ve hatta onu daha uzun yapıyor. Ejderha pulları göğsünü ve üst baldırlarını iki kısa panel halinde kaplıyor ve omuz muhafazalarını bileklerini ve ellerini kaplayan çivili eldivenlerden ayıran zincir zırhın üzerinde parlıyor. Yüzünden uzanan kanatları ve tepesinden çıkan iki kavisli boynuzuyla ejderhayı andıran bir miğfer giyer. Gözleri dışında yüz hatlarını tamamen gizliyor ve bu uğursuz görüntü herhangi bir düşmana korku salmaya yetiyor.

Finnian hızla omzunun üzerinden bakar. "Ben görev yerime gidiyorum."

Kollarımı ona dolayarak göğsüne doğru mırıldanıyorum: "Düzgün ateş et."

Kolları etrafımda sıkışıyor ve beni kendisine daha da yaklaştırıyor. "Sanırım şimdi ben de sana aynı şeyi söylemeliyim."

Bıçakla kaplı kalçalarını okşayarak usulca gülüyorum. "Hâlâ birkaç atış yapabilirim."

"Her zaman yaparsın." Geri çekilirken Cayden'e başıyla selam veriyor ve Estilian askerlerinin yanına dönüyor.

Cayden birkaç adım ötede durup miğferini çıkarıyor ve savaştan önce her zaman yaptığı gibi her detaya dikkat kesiliyor. Alçaktan başlıyor, gözlerini yine ejderha pullarıyla kaplı, bıçaklarına kolayca erişebilmek için yüksek çift yarıkları olan deri ceketimde gezdiriyor. İçini kaplayan kürk beni sıcak tutuyor ve koyu mavi kumaştan iki panel omuzlarımdaki ejderha başlarından aşağı sarkıyor. Venatrix'le birlikte hareket etmem gerektiğini bildiğim için tam zırh giymek istemedim. Saçlarım uçarken her zaman olduğu gibi şekillendirilmiş, kafatasım boyunca uzanan birkaç küçük örgü belime kadar inen büyük bir örgüye yol açıyor ve altın bir Veles Hanesi mührü alnımın ortasındaki altın bir bant boyunca duruyor.

"Çiçek yok mu?" diye soruyor ve cevap olarak ona, bana hediye ettiği çiçeklerden birkaçını sıkıştırdığım başımın arkasını sunuyorum. Sadece birkaç saat önce yataкта uyandığımıza, hamur işleri yediğimize ve hediyeleri değiş tokuş ettiğimize inanmak zor. Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirliyor ama gözlerinde bastırılmayan bir yoğunluk var

ensemi kavrayarak yaklaştığında. "Onlara sert ve hızlı vur. Oyalanma. Teslim olma. Merhamet gösterme. Ne yapman gerekiyorsa yap ve eve, yanıma gel. Wyvern'lerin binicileri olması önemli değil, sen hepsinden daha iyisin. Ateş senin kanında yanıyor. Ejderhaların daha hızlı ve daha vahşi ama sen hepsinden daha korkutucusun."

Başımı sallıyorum, sözlerini içime çekiyorum, bir savaş davulu gibi içime işlemelerine izin veriyorum. Parmaklarımı yakamın altına daldırıp ay taşı kolyemin yanına kolyeme eklediğim iki yüzüğü çıkarıyorum. "Tüm iyi niyetime rağmen varlığınızdıan oldukça hoşlanıyor gibiyim." Onları oldukları yere geri koyuyorum. "Gözlerini gökyüzünde değil, sahada tut, asker."

Geri çekilip ellerini kılıcının kabzasına dayamadan önce beni öpüyor. "İnsanlar beni öldürmeye çalışırken sana göz kulak olmakta ustalaştım. Bu kıskanılacak bir beceri ve gurur duyduğum bir şey."

Miğferini tekrar takarak neredeyse bir metre boyunda bir iblis haline geliyor ve uzakta Ryder'la buluşuyor. Venatrix'e dönüyorum, o eğilirken alnımı onunkine bastırıyorum ve parmaklarımı pullarının üzerinde kaydırıyorum. Bağı açıyorum, içimden akmasına, beni tüketmesine izin veriyorum. Ejderhamla bir olurken altın ışık ruhumu aydınlatıyor. O nefes aldığımda ben de nefes alıyorum ve kalplerimiz bir atıyor.

"Savaşa gidiyoruz, tatlım."

Kıpkırmızı pulları siyaha dönüşüyor ve diğer ejderhalar da gökyüzünü kaplayan karanlığı yansıtarak onu takip ediyor. Tek canlılık gözlerinden geliyor. Huzursuzlar ve kan arayışlarına başlamak için sabırsızlanıyorlar, pençeleri birkaç saniyede bir yere vuruyor. Acaba içimdeki vahşeti hissedebiliyorlar mı, intikamımızda bile birbirimize bağlı mıyız?

"Solka," diyorum ona binerken, koşmaya başlamak için pençelerini kuma batırırken ellerimi eyerin boynuzlarında sıkıyorum. Bu Ravarian dilinde *uçma* komutu. Sahildeki tüm gözler teker teker dönerek kimsenin mümkün olduğunu düşünmediği bir manzarayı izliyor. Ejderhaların kanatlarından esen rüzgâr sınırsız bir kudret melodisi yaratırken, hava benim gücümle çatırdıyor. Onları sessizce gökyüzüne doğru yönlendiriyorum, gecenin bizi gizleyebileceği kadar yükseğe. Ateş fırtınası, ölüm ve külden oluşan gölgelerinin üzerinde ete büründü.

Konuştığımız planı izleyerek kıydan uzaklaşıp Thirwen'in filosunun arkasına doğru uçuyorum. Çok büyük. Yüzlerce gemi Liluria Hanesi'nin mührünü taşıyor ve güçlerini kıyı şeridine yakın İmirath gemilerinden ayırıyor. Dokunaçları bir gemiye dolanmış siyah bir kraken koyu kırmızı yelkenlerini süslüyor, hiçbir gemi bu gece sonlarıyla karşılaşacaklarından şüphelenmiyor.

Su gemilerin gövdelerine çarpıyor ve güvertelerde yanan meşaleler Thirwen'in yanlarında getirdiği erzakları aydınlatıyor. Yiyecek ve silah sandıkları askerler tarafından eleniyor. Gemilere baskın yapmanın bir yolu olsaydı yapardım ama zafer daha önemli.

Savaş çılgınlıkları sahildeki sessizliği bozuyor ve ben gözlerimi kapatıp ejderhalarım, dostlarım ve kocam için bir dua mırıldanıyorum, tüm hayatım boyunca dualarım cevapsız kalsa da.

Geçmişimin beni ele geçirmesine, her şeyi zihnimin ön saflarına itmesine izin verdim. Zindandaki soğuk ve bunaltıcı günleri düşünüyorum; vücudumdan fışkırırken zemini kaplayan kanımı düşünüyorum. Bunu yapmak için bile çok küçükken, rızam olmadan bana dokunan elleri düşünüyorum. Aşağılanmayı, utancı, tahtının önünde dövülürken babamın gözlerindeki bakışı düşünüyorum. *Tahtımın*. Ejderhalarımın zincirlenip benden koparılışını ve Garrick bağımlı koparmaya çalıştığımda beni tüketen, dünyayı sarsan acıyı düşünüyorum.

"Zayèra." *Ejderha Ateşi*.

Ortak dili konuştuğumda ejderhalar komutlarıma yanıt verse de, onlarla Ravarian dilinde konuştuğumda doğru hissettiren bir şey var. Venatrix uzun bir uykudan uyanır gibi başını sallıyor.

Venatrix keskin bir dalış yapıyor ve rüzgâr kulaklarımda çılgınlık atarken, ejderhalarımın yankılanan küremelerini bastırmak için hiçbir şey yapmadan, uçuş ve öfkeyle yoğrulmuş bir savaş çılgılığı boğazımdan kopuyor. Alevler on gemiyi bir nefeste yutarken canlı pullarını ortaya çıkarıyorlar. Gövdeler çatlayıp parçalanıyor ve tam zırhlı askerler çapraz ateşe yakalanmadıkça suya atılıyorlar. Çelik onları Dolent'in derinliklerine sürükleyecek, alevlerden kaçarken sadece gelgit tarafından yutulacaklar.

Etrafıma bakarken dudaklarım aralanıyor. Ejderhalarımın alevleri daha önce üflediklerini gördüklerimden farklı; ateşleri pullarının rengini yansıtıyor. Venatrix'in ağzından en olgun kiraz kadar kırmızı alevler dökülüyor, pembe ve altın rengiyle çizgili. Onlara eşlik eden ısı bunaltıcıdır, dünyevi ateşten çok daha sıcaktır. Sorin, içinde siyah dans ederken zümrüt alevlerle bir gemiyi kesiyor,

Basilius da aynısını lavantayla yapıyor. Calithea'nın et eriten gümüş alevleri yıldızlar gibi parıldarken, Delmira'nın alevleri merkezinde güneş olan mavi bir gökyüzü gibi yanar.

Aseña'nın bana ejderha ateşi ile dünyevi ateşin tamamen farklı iki element olduğunu söylediğini hatırlıyorum ama çok farklı görünmelerini beklemiyordum. Ejderha ateşi o kadar güzel ki, onu hatıra olarak şişelemeye çalışan biri kendini yakabilir.

Çığlıklar bana doğru sürükleniyor, duman gözlerimi yakarken ölümlerinin özüyle birlikte kıvrılıyor. Venatrix başka bir gemiyi patlatıyor, suyun hemen üzerinde süzülürken ateş püskürüyor, başını bir o yana bir bu yana çevirirken daha fazlasını ateşe veriyor. Uzaktan keskin tiz çığlıklar yükseliyor ve havada çırpınan derimsi, pullu bedenler görüyorum.

Wyvernler.

"*Merhamet gösterme,*" diye yankılanıyor Cayden'in sesi zihnimde. Ya onlar ya da biz, bu yüzden kalbimi sertleştiriyorum ve ilerliyorum.

"Venatrix, Sorin, Calithea," diye emrediyorum. "*Vetâs tesis wyverns!*" *Wyvern'lere saldırın.*

Venatrix kanatlarını yukarı kaldırıyor, Basilius ve Delmira filoyu yakmaya devam etmek için geride kalırken diğer ikisinden cevap niteliğinde bir kükreme yankılanıyor. Imirath paramparça olmuş ve parçalanmış gemilerden oluşan mezarlığı kaldırmak için asırlar harcayacak. Onlarla işimiz bittiğinde kimse bu limana yelken açamayacak.

Aniden dönüyoruz ve Venatrix'in çenesi çözülüp bir wyvern'in boynuna kilitlendiğinde eyerde sarsılıyorum. Dişleri eti sıcak tereyağı gibi kesip ikimizi de kana bulayınca hayvanı gafil avlıyor. Binicinin gözleri wyvern'le olan zihinsel bağlantısını sürdürmeye çalışırken bembeyaz oluyor ama canavar Venatrix'in elinde gevşediğinde gözleri açılıyor. Venatrix dişlerini çözerken yüzü saf bir dehşetle dalgalanıyor ve Venatrix ikisinin denize düşmesine izin vermeden önce yaylı tüfeğimi ateşleyerek biniciyi göğsünden vuruyorum.

Arbaleti tekrar eyere asıyorum, kanla ıslanmış ve cesetlerle dolu kumlu sahile doğru bakıyorum. Sorin yere yakın uçan iki wyvern'ü öldürüyor ve patlamada birkaç düşman askerinin derisini yüzüyor. Calithea da çok geride kalmıyor, bana yaklaşan bir wyvern'in altından ateş edip başını kesiyor.

Savaş, bağırsaklar ve alevler aşağı inerken ve kılıç şakırtıları yükselirken devam ediyor.

Dişlerimi sıkıyorum, bağdan aşağı komutlar atmaya devam ediyorum ve tüm Imirath ve müttefiklerinin sizden daha güçlü birine yanlış yaptığınızı ne olacağını görmelerine izin veriyorum.

CAYDEN

Elowen'in gökyüzünden bıraktığı bağırsaklardan ve beni hedef alan oklardan kaçarak arkamda cesetlerden oluşan bir iz bırakıyorum. Kan zırhımdan aşağı kayıyor ve düşmana korku salmak konusunda hiçbir zaman sorun yaşamamış olsam da ejderha miğferi kesinlikle yardımcı oluyor. Tek yaptığı Ravaryn'in benim hakkımda sahip olduğu imajı sağlamlaştırmak: tamamen insan değil, içinde gizlenen bir iblis tarafından yönetilen bir tür canavar.

Biri bana saldırıyor ve ben de onun saldırısından dönerek kılıcımı kafatasının arkasına saplıyorum. Kılıcımı geri çekip son savaş çığlığını ölümsüzleştirirken açılan ağızdan kan akıyor. Ben bir sanatçıyım ama Ryder'ın mükemmel tonu yakalamak için boyaları karıştırarak saatler geçirdiği gibi değil. Kılıcım benim fırçam ve gördüğüm tek renk kırmızı.

Daha
fazlasına
ihtiyacım var.
Daha
fazlasını
arzuluyorum.

Bir gümüş parıltısı gözüme çarpıyor ve kılıçlarımdan birini kuma saplıyorum, kalçamdaki kınından bir bıçak çıkarıyorum ve Ryder'a doğru koşan düşmanı boynunun yanından mızraklıyorum. En iyi arkadaşım olduğu için ikinci komutanım olmadı. Pozisyonunu hak etti ama içgüdüsel olarak ona göz kulak oluyorum. Bazen ona baktığımda, kılıç tutmayı bilmeyen kız kardeşine yardım etmem için bana yalvaran o sırık gibi çocuğu görüyorum. O benim kardeşim, paylaştığımız herhangi bir kanla değil, döktüğümüz kanla.

"O bendeydi!" diye sesleniyor, savaştığı askerin karnını yararak. "Oh, eminim," diye sırf onu kızdırmak için söylendim.

Sekiz adam etrafımda bir çember oluşturuyor ve onlar yaklaşırken elimi atılmış kılıcımın kabzasına sarıp döndürüyorum. Kıkırdamam miğferim tarafından bastırıldı. Imirath sekiz adam da gönderebilir, seksen adam da.

-Hepsini keseceğim. On dört yaşımdayken, bir keresinde dövüş çukurlarında dişlerimle bir adamın boğazını parçalamıştım; ondan sonra, çoğu çatışma uysal görünüyor.

Beni yere sermeye çalışıp başaramadıklarında zırhlarını kesiyor, bıçaklarının etrafında dönüyor ve manevra yapıyorum. Biri bacağıma nişan alıyor, ben de bıçağını kuma saplayıp diğer botumla çenesini kırıyorum. Cesetleri etrafımı saran cesetlere katılıyor ve benimle savaştık kadar cesur olduğuna karar veren herkese bir uyarı olarak hizmet ediyor.

Ben sahada bir kral ya da komutan değilim.

Ben bir tanrıyım.

Sol tarafımdan alevler yükseliyor ve yanan etin kokusu burnuma gelirken sıcaklık yüzüme çarpıyor. Sahildeki herkesin dikkatini çekiyor. Elowen savaş alanında bir işaret fişeği gibi, Venatrix'in tepesinde otururken her askerin aklından çıkmıyor ve herkesin ejderha kraliçesinin kendisinden çalınanı almak için burada olduğunu görmesini sağlıyor. Saf kırmızı alevlerin patlaması, kalenin surlarından ok atan tüm Imirath ve Thirwen askerlerini yutar. Girişi çevreleyen ve üzerinde bir tacı mızraklayan altın bir üç dişli mızrak bulunan mor sancaklar ve okyanusa doğru uzanan rıhtımlar da Elowen'in gazabının kurbanı olur. Elowen'in adımı aldıktan sonra Atarah Hanesi'nin sembolünü yok edişini asla unutmuyacağım.

Yüzüme doğru savrulan bir kılıçtan hızla kaçarak kenara çekiliyorum. Asker hırlıyor ve zırhları Thirwen'den olduklarını gösterse de herhangi bir büyü hissetmiyorum. Görünüşe göre Thirwen'in tüm büyü çabaları wyvernlerle odaklanmış, ama ben daha fazlasını bekliyordum. Bu beni gergin tutuyor. Tekrar bana nişan aldı ama bileğini yakalayıp arkasından bükerek dizlerinin üzerine çöktürdüm.

"Yüzüm için gitmemeliydin. Karım beni güzel sever." Boynunu kesip açıyorum, düşmana karşı ilerlemeye devam ederken onu da diğerlerinin yanına itiyorum. Babam bir keresinde bana dokunduğum her şeyi yok ettiğimi söylemişti ve ben onunla savaşmak yerine yıkıma dönüştüm. Botlar ıslak kumda kayarken çelikler çarpışıyor ve birbirinden ayrılıyor.

Başka bir asker yaklaşıyor ve sanki onu kurtaracakmış gibi elini kılıcının kabzasına sıkarken dişlerini sıkıyor. İkiz bıçaklarımı döndürüyorum, duruşumu genişletiyorum ve onun ilerlemesini bekliyorum, savunmayı tercih ettiğim gerçeğinden başka bir nedenle değil. Çok hızlı bir şekilde saldırıya geçtiğimde, kaslarım yanmaya bile fırsat bulamadan dövüş sona eriyor. Yer ayaklarımızın altında gümbürderken kılıcını geri çekiyor. Asker aşağı bakıyor ve tereddütü yüzünden onu bitiriyorum. Yer tekrar gümbürüyor ve kumsal boyunca uzanan su birikintilerinde kan dalgalarıyor.

"Geri çekilin!" Uzaktan duyuyorum. "GERİ ÇEKİLİN!"

Etrafımdaki Vareveth askerleri, Imirath ve Thirwen güçlerinin bir karışımı liman kasabasına doğru ilerlerken tezahürat yapmaya başlıyor. Ryder bana bakıyor ama ben başımı sallıyorum. Yanlış giden bir şeyler var. Kaleyi bu kadar kolay bırakmazlar.

"Yerinizde kalın!" Emrediyorum. "Esir almayacağız!"

Körfezi çevreleyen kayalıklar boyunca uzanan kayalar suya yuvarlanıyor ve kale tamamen yıkılmamış olsa da yakında yıkılacak. Tepeden aşağı toz ve taş yağıyor. Asena ve tarikatı bize eşlik ederken, Ophir Galakin'e yolculuk için hazırlanması gerektiğinden geride kaldı ama bunun o olmadığını biliyorum. Onun görevi düşmanları kesmek için ateş kullanmaktı, manzaradan gelen bu tepkiye degecek bir şey değildi.

Arkamdan kör edici bir ışık yükseliyor ve ışık dağılırken havada kıvılcımlar patlıyor. Etrafımızdaki hava ağırlaşırken herkes nefesini tutuyor, sanki nemden ağırlaşmış ve bizden uzaklaşıyormuş gibi. Arkamızda şeffaf bir *kemer* -bir *koğuş*- oluşurken çığlıklar kulaklarımı çınlatıyor, Elowen'in diğer tarafta uçtuğu yerden bile daha yüksekte. Kumsaldan daha uzun ve içe doğru kapanmaya başlıyor. Ryder ve ben hücumla öncülük ettiğimiz için onların bölgesinin derinliklerindeyiz.

"Allah kahretsin," diye mırıldandım. "Lanet büyücüler."

Askerlerden oluşan bir izdiham kumda ilerliyor, kendi taraflarına ulaşmak için savaşıırken yön­süz bir çılgınlık içinde ilerliyorlar. Koğuş kapandıktan sonra yanlış tarafta kalan herkes idam edilecek ya da esir alınacak. Biri kötü omzuma çarpıyor ve dişlerimi sıkarak Ryder'a doğru ilerlerken kendimi hızla düzeltiyorum, kimi ezdiğimi umursamıyorum. Bıçaklarımı savurup hem düşmandan hem de güvenli bir yere kaçmaya çalışan askerlerimden kaçarken etrafımı zar zor görüyorum. Üzerimdeki gökyüzü kubbeye kaplanmış. Ayrılmamız için gereken boşluk her geçen saniye küçülürken, onların bölgesine doğru daha da büyüyor.

"Ryder!" Diye sesleniyorum, kaosun içinden onu görebiliyorum.

"Git buradan!" diye bağılıyor, Imirath bölgesine benden daha uzakta, ama ben ona doğru yolumu öldürmeye devam ediyorum.

Kan peşindeki kara sinekler gibi etrafımıza üşüşüyorlar ama ben ona doğru ilerliyorum ve aramızdaki son askeri de kesiyorum. Yüzüne kan sıçramış ve göğsü kabarmış halde bana bakıyor, yüz hatlarında rahatlama açıkça görülüyor. Arkamızı dönüp kitlelerin arasından ilerlerken, yolumuzu bağırsaklara ve cesetlere boyarken hiçbir şey söylemeye zahmet etmiyoruz. Azalan boşluğa yaklaştıkça, alan daha da daralıyor. Kılıçlar artık işe yaramıyor ve biz de boyumuzu ve cüssemizi bir avantaj olarak kullanıp dirsek atarak ve iterek yolumuza devam ediyor, hem canlı hem de ölü bedenlerin üzerinden geçerken ayaklarımızı yere sağlam basıyoruz.

Savaşta iyi ya da kötü yoktur, sadece hayatta kalanlar ve ölenler vardır. Ben bugün ölmeyeceğim.

Gözlerimi güç alanındaki boşluğa doğru uçan Elowen'a kilitliyorum, cehennemden çıkmak için savaşıyorum, sonunda bunu yapmak için bencilliğin ötesinde bir nedenim var.

BÖLÜM
KIRK BİR

Elowen

VENATRIX BAŞKA BİR WYVERN'İ YIRTIYOR ve ben de ona sahile doğru uçuşmasını ve kapanmakta olan boşluğa doğru ilerlemesini emrediyorum. Cayden ve Ryder hücumları yönetiyor, yani bizim tarafımızda olmalarının imkânı yok. Onlara daha fazla kaçma şansı vermek için en azından büyüü yavaşlatmanın bir yolunu bulmalıyım. Askerler birbirlerine o kadar yakınlar ki neredeyse hiç hareket etmiyorlar. Çoğu daha boşluk kapanmadan ezilerek ölecek. Tek küçük merhamet Finnian'ın onlarla birlikte olmadığını bilmek.

Parıldayan duvarlar yaklaştıkça sırtını yere vererek dönerken eyer kayışlarım geriliyor. "Zayèra!"

Venatrix alevlerini yeni bir güçle koğuşlara doğru üflüyor ve aşağıdaki askerlere biraz daha zaman kazandırmak için büyüü geri gönderiyor. Gözlerimi sıcaktan biraz olsun kurtarmak için arkamı dönüyorum ve Sorin'in bir wyvern ile pençelerini kilitlemesini izliyorum. Kuyruğunu ona çarpıyor ama pulları zehirli dikenlere karşı güçlü duruyor. Onu yeşil alevlerle yıkıyor, binicisinin etini eritiyor ve onları denize atıyor. Kanlı dişlerini göstererek vahşi bir kükreme çıkarır ve uzakta pusuya yatmış olabilecek diğerlerine seslenir. Gelip onu bulmaları ve sonlarıyla yüzleşmeleri için onlara meydan okuyor.

Basilius bize geliyor, Venatrix'i yansıtıyor ve sırtımdaki koğuşları ejderha ateşiyle yıkıyor. Güçlerini hissedebiliyorum, onlar aracılığıyla içimde bir şeylerin uyandığını hissedebiliyorum. Sanki dakikalar önce dilinizin ucundayken unuttuğunuz bir şeyi hatırlamak gibi.

Ama koğuşlar güçleniyor, üzerimize gelmeye devam ediyorlar ve ejderhalar inmeye devam etmek zorunda kalıyorlar. Venatrix bana oklar atılırken sarsılıyor ve okların pullarından sekmesine izin veriyor. Alçaldıkça kanım donuyor. Aşağıda ağır bir sülfür kokusu var. Babamın ejderhalarımla olan bağımı koparmaya çalıştığı günün anılarını çağırıyor. Yüzleri seçebilecek kadar yere yaklaştığımda Cayden'i bulmaya çalışarak omzumun üzerinden bakıyorum ama onu görmek imkansız.

Venatrix ve Basilius çabalarını bırakmak zorunda kalırlar. Vücutları bu küçük alanda savaşıma devam edemeyecek kadar büyüktü. Büyük bir patlama havada yankılanırken ısı bana çarpıyor. Venatrix, ejderhalarımın hiçbir tarafından yaratılmamış olan alevlerin kabaran kısmını engellemek için havaya kalkıyor. Kesik uzuvlar ve haşlanmış bedenler kalan boşluktan uçup gidiyor. Kubbe görebildiğim kadariyle İmirath'ın içine doğru uzanıyor ve Cayden'den bir iz var mı diye bizim tarafı araştırıyorum.

Eğer İmirath'ta sıkışıp kaldıysa, bu bariyeri aşmak için yapmayacağım şey yok.

Hayatta kalan askerler azalırken ve cesetler kum taneleri gibi sahili kaplarken -birbirine yakın ve ayırt edilmesi imkânsız- Cayden'i görüyorum. Küllerinden doğan bir anka kuşu ya da kandan oluşan bir okyanustan yükselen bir canavar gibi Cayden, Ryder'ın bedenini kendi bedeniyle kapladığı yerde duruyor. Gözleri altı yüz adamın denese bile sahip olamayacağı bir nefretle parlıyor. Miğferini bir kenara fırlatıp kanla kaplı dişlerini gösteriyor ve etrafını saran düşmanlara karşı iki kılıç kaldırıyor.

Oh, Tanrım.

Ağzının kenarından kan akıyor ve ben ona doğru uçarken, zırhından dışarı fırlayan parlayan metal parçalarını fark ediyorum. Harcadığı efor durumu daha da kötüleştirecek ama neyse ki yaralı askerlerin işini çabucak bitiriyor. Ryder yerden yara almadan kalkıyor ama ayaklarının üzerinde biraz dengesiz duruyor. Venatrix yere inmeden önce eyerimin kayışlarını çözüyorum ve kanadından aşağı kayıyorum, yeterince yaklaştığında serbest düşüşle sahile iniyorum ve ikisinin yanına koşuyorum.

Cayden kan tükürüyor ve elinin tersiyle ağzını sildikten sonra yanağıma bastırıyor. "Yaralandın mı?"

"İyiyim." Bombanın yapıldığı şeyin parçaları hastalıklı bir yeşil renkte parlamaya devam ediyor, göğsünün ve kolunun sağ tarafından sert parçalar halinde dışarı fırlıyor. "Cayden-"

Sihirle dövülmüş.

Büyü kaynaklı yaraları nasıl iyileştireceğimi

bilmiyorum. Paniğim artmaya başladı.

"Benim için endişelenme," diye ısrar ediyor Cayden ama Ryder kaskını çıkarırken onun sözünü kesiyor.

"Bomba zehirliydi. Thirwen'de onları yaratan bir büyücü var ve o burada olmalı.

Adı Nykeem. İmzası yeşil metal."

"Ne tür bir zehir?" Talep ediyorum. "Nyrinn diğer şifacılarla birlikte kampta-"

"O kadar uzun süre hayatta kalmaz," diye araya giriyor Ryder. "Zehri kendisi yapıyor ve kara büyü deneyleri yapıyor."

Cayden, "Bu kadar dramatik olmayı bırak," diyor. "Sadece bir çizik."

"Senden çıkan birkaç metal parçası var," diye homurdanıyor Ryder.

Cayden omuz silkiyor, cam gibi gözlerle Ryder'a bakıyor. "Birçok çizik var."

Midem bulanıyor ve nefes alışım hızlanıyor. Bana yardım edebilecek tek kişiyi bulmak için başımı her yöne çeviriyorum. "Asena!" Sesim tiz çıkıyor ve duygularım boğazımı sıkıyor. Onları bastırmak için elimden geleni yapıyorum ama bu neredeyse imkânsız. "Asena!"

Galakin'deki pek çok kişi gibi o da ateş büyüsüne sahip ve oradaki büyücülerin büyülerini iyileştirme yeteneklerine yönlendirdikleri biliniyor.

Yardım edebilecek durumda olmalı.

Birileri bir şeyler yapmalı.

Cayden diğer elini yüzüme koyarak bakışlarımı tekrar onunkine çeviriyor ve Asena kanlı derisi ve tanrıçasına saygı duruşu niteliğindeki kırmızı atletiyle beliriyor. "Buradayım kraliçem."

"Ateş büyünüz var, bu aynı zamanda iyileştirme büyünüz olduğu anlamına mı geliyor?"

"Ben iyiyim, aşkım. Sadece parçaları çıkarmam ve karşı etkili bir tonik almam

gerekıyor." "Seni aptal," diye ağlıyor Ryder. "Seni lanet olası aptal!"

"Teşekkürler de yeterli olur."

"Tanımlayamadığım bir zehri iyileştiremem," diyor, Cayden'e bakarken yüzü ciddileşiyor.

"Kim yapabilir?"

"Tanrıça," diyor ve ben inanmayı reddederek başımı sallıyorum. Kaşları kınışıyor ve ellerimizdeki işaretlere bakarken dudaklarını birbirine doluyor. "Ölümlü büyüsünün sınırları var, ama belki de başka bir yolu vardır."

Bir portal açarken Ravarian dilinde ilahi söylemeye başlıyor. Cayden'in bacakları tutmuyor, dizlerinin üzerine çöküyor ve ben de onunla birlikte düşüyorum. Venatrix üzerimizde koruyucu bir duruş sergiliyor, cesetleri pençeleyerek uzaklaştırıyor ve kan gölünün ortasında bir boşluk açıyor. Ryder Cayden'ı sırt üstü yatırıyor ve ben de ellerimi silmek için giysilerimde temiz bir yer bulmayı başarıyorum.

"Parçaları çıkarmaya başlayabilir miyim?"

"Bilmiyorum!" Ryder ellerini havaya kaldırıyor.

"Evet. Hemen döneceğim," diye cevaplıyor Asena portaldan aceleyle geçmeden önce.

"Tamam." Saçlarımdan kopan parçaları kulaklarımin arkasına itiyorum ve derin bir nefes alıyorum. Sayısız yarayı iyileştirdim. Bunu yapabilirim. Ölmesine izin veremem. "Cayden, bu acıtacak."

"Yapman gerekeni yap," diyor.

Elimi ilk parçanın etrafına dolamadan önce zaman kaybetmiyorum, kendimi kesmekten kaçınmaya dikkat ediyorum ve onu çekip çıkarıyorum. Cayden gözünü bile kırpmıyor ve elinin kılıcının kabzasını tuttuğu yere bakana kadar vücudunun hissizleştiğinden endişeleniyorum. Sağ tarafından aşağıya doğru inen bir başka parçayı çekip çıkarıyorum ve bir kez daha *hiçbir şey yok*. Acaba hayatta ne kadar acı çekmiş ki, başka biri çılgık atarken bunu mükemmel bir şekilde maskeleyebiliyor. Eğer babasını kendim öldürebilseydim, öldürürdüm ve bunu yavaş yapardım. Sadece yılların eğitimi beni aklıma kaybetmekten alıkoyuyor. Onu iyileştiremeyeceğimi biliyorum ama en azından Asena'nın bize getireceği kişiye karşı onu hazırlayabilirim.

Gözlerime bakıyor. "Bana zarar

veremezsin." "İkimiz de bunun bir yalan

olduğunu biliyoruz," diye fısıldıyorum.

Boğazım düğümlenerek yutkunuyorum, tüm kırıklar çıkana kadar hareketlerime devam ediyorum ve zırhını çözmeye başlıyorum. Aşk neden kendini trajediden kurtarmanın bir yolunu bulamıyor?

Oh, Tanrım.

Ben ona aşığım.

Sanırım bir süredir öyleydim, ama nasıl bu kadar kör olabildim? Aşk, o yakınımdayken göğsümdeki şişlik hissidir, sanki kollarını bana dolamazsa patlayacakmışım gibi. Aşk, acımı hayranlıkla değiştirmek için gözyaşlarımı ve yaralarımı öpmesidir. Hem samimi hem de basit dokunuşlardan nefesimin kesilmesi ve bana yoğun gözlerle baktığında dizlerimin zayıflamasıdır.

Sevgi günlük hayatımızın içine öylesine işlemiş ki, gözümüzün önündeyken fark etmiyoruz çünkü her zaman yanımızda.

Cayden aylardır kalbimi kilitli tuttuğum kalenin duvarlarını tırmanıyor. Ben tamamen onunum. Onu sevmemeye çalışmak, nefes almadan hayatta kalmaya çalışmak gibi.

Zırhının kilidini açıyorum ve göğsü çıplak kalana kadar atletini kesiyorum. Ağlamamak için dudaklarımı birbirine bastırıyorum. Ryder uzaklara bakıyor, burun delikleri alevlenirken bir yumruğunu ağzının önüne bastırıyor. Geri çekilme sırasında her tarafı kan ve yara bere içindeydi.

Cayden, "Hatırlat da elbiselerimi parçalamanla sonuçlanacaksa daha sık yaralanayım," diye mırıldanıyor.

Roller tersine dönseydi beni sakinleştireceğini bildiğim için onun hatırına gülmeye zorluyorum. "Seni katlanılabılır bulduğum tek zaman bu."

"Başka zamanlar da düşünebilirim." Ağzının kenarından daha fazla kan damlıyor. "Bazı çok iyi zamanlar."

"ASENA!" Girdap gibi dönen geçide doğru çığlık atıyorum, artık korkumu gizleyemiyorum. Onu tedavi etmek için tamamen yetersizim. İşe yaramazlığım o kadar güçlü ki boğulabilirim.

Boynundaki, göğsündeki ve sağ t a r a f ı n d a k i kollarındaki damarlar siyaha dönüyor, derisinin içinde örümcek ağı gibi yayılıyor. Mor cüppeler giymiş bir kadın büyücü Asena'yla birlikte geçitten içeri giriyor. İkili bize doğru koşuyor ve Cayden'in diğer tarafında dizlerinin üzerine çöküyor.

"Majesteleri," diyor kadın, yaralara bakarken ses tonu ciddi. "Hayır." O sesi duyamıyorum. Onun acımasını dinleyemem. Onu kaybedemem.

"Bu nitelikteki bir zehir son derece ölümcüldür. Sadece zehir kalana kadar kanı kirletir." "Ne olduğunu sormadım," diye tısladım. "Sana onu iyileştirmeni emrediyorum."

Finnian bizi buluyor, yerinde sabit dururken gözleri Cayden'e takılıyor. Cayden'i bu şekilde görmek hepimiz için garip; hepimiz arasında kırılmaz görünen tek kişi o. Asena ve kadın hararetle bir tartışmaya dalıyorlar ama kalbim her kelimedenden daha fazlasını algılayamayacak kadar şiddetli çarpıyor. *Lütfen onu almayın. Lütfen onu almayın. Lütfen onu almayın.*

"O güzel gözleri görmeme izin ver, Sirantia." Cayden yüzümü okşamak için elini uzattı. "Evlilik şartı yerine getirildi. Yanınızda hüküm sürmüyor olsam bile, Vareveth tahtı üzerindeki hak iddianıza kimsenin karşı çıkmaya hakkı yok."

Finnian yanımda diz çöküyor ama elini uzatmıyor, sadece başımı sallarken ihtiyacım olan her şey için burada olduğunu bilmemi sağlıyor. "Konusmayı kes."

"O kelime. Anlamı-" "Hayır."

"Starlight."

Keskin bir nefes çekiyorum.

"Sirse yıldızdır, *veantia* ise ışıık. Sana sadece yıldızları sevdiğin için değil, beni varlığından haberdar olmadığım bir eve götürdüğün ve yıllardır beni rahatsız eden karanlığın içinde bir fener gibi parladığın için böyle sesleniyorum. Hayatımın her anını, tüm acı ve ıstırapları, beni sana götürceğini bilerek yeniden yaşadım. Ben ölüme ait değilim, ben seninim ve her yaşamda seni bulacağım."

"Sakin bana elveda demeye kalkma. Bana verdiğin sözü bozmaya cüret etme." Kalbimi delip geçen acının tarifi yok. Cayden benden alınırsa, beni Imirath'a girmekten alıkoyacak kadar güçlü bir koşuş yok.

Parmaklarını saçlarımda sıkıyor. "Seninle bir gün bile evli kalmak bana benim gibi bir piçin hak ettiğinden çok daha fazla mutluluk verdi."

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor. "Daha fazlasını istiyorum."

"Buna değdi, El. Her şeye. Bunu asla unutma."

Tekrar kadına bakıyorum. "Ne yapabilirsin? Sana her şeyi veririm. Her şeyi yaparım."

"Sadece *bir kez* yapılabilecek bir ritüel var," diyor büyücü. "Ama bunun tehlikesini ve yaşayacağın acıyı ne kadar vurgulasam azdır."

"Umurumda değil."

"Elowen, hayır," diye emrediyor Cayden ama onu duymazdan geliyorum. Bu benim seçimim. Tek ihtiyacım olan bir şans. Küçük bir inanç kırıntısı ve ona bir cankurtaran halatı gibi tutunacağım.

"İki avucunu da aç, onunkini de. İşaretlerin içindeki tanrısal büyüü kullanmamız gerekecek. Büyü onun kanından toksinlerin bir kısmını çekip sizinkine katacak ve zehirle birlikte savaşmanız gerekecek. O kendini daha iyi hissedecek ama sen de..."

O daha sözünü bitirmeden avuç içlerimi kesip açıyorum ve elini tuttuğum yerden çekmeye çalışmasına rağmen Cayden'in kine geçiyorum. Zehir onu benimle savaşamayacak kadar zayıflatmıştı ve özellikle de

Ryder'in omuzlarındaki tutuştan kaçıyor.

"Bunu yapmama izin ver. O benim kardeşim," diye yalvarır Ryder. "Ona bu acıyı çektirme."

"Bağlı olabilirsiniz ama ruhlarınız bağlı değil," diye cevap veriyor büyücü. "Böyle bir ritüelin işe yaramasının tek nedeni birbirlerine olan bağları, ama zehir onun için çok güçlüyse kraliçe yine de ölebilir."

"Yap o zaman." Tuhaf ifadesini görmezden geliyorum, sadece bu işi bitirmek istiyorum. Ölüm Tanrısı, Yaşam Tanrıçası ve Ruhlar Tanrıçası'na Ravarca dualar mırıldanmaya başlıyor.

"Onu benden uzak tut," diyor Cayden, cam gibi gözleri Finnian'ı damgalayarak. "Eğer o ölürse, bu senin vicdanını sıızlatır."

"Kapa çeneni," diye emrediyorum ve Cayden dikkatini tekrar bana çeviriyor.

O uzaklaşmaya çalışırken avucumdaki deri kanı yüzünden yanmaya başladı bile ama bunun sadece bir başlangıç olduğunu biliyorum. "Benim için kendini riske atma. Bırak gideyim aşkım. Bedenim bununla savaşılabılır."

Ellerim titremeye başladı ama acıdan değil. "Asla yapmayacağın bir şeyi yapmamı isteme benden. Birçok kez yanımda öleceğine söz verdin; şimdi ben de aynısını yapacağıma söz veriyorum."

"Elowen," diye mırıldanıyor, büyücü duasını bitirirken göz kırpmaları yavaşlıyor ve bayılmadan önce son bir kez adımı mırıldanırken dudaklarımı dudaklarına bastırmak için eğiliyorum. "Elowen'im." Nabızı hâlâ atıyor ama zayıf.

Cayden'le birleştiğimiz yerin etrafını saran altın sarısı bulutlar, göğsünün dengesiz bir şekilde inip kalkmasını izlerken kırılmaz bir bariyer oluşturuyor. Her ihtimale karşı parmaklarımızı sıkıca kenetliyorum, bağlantıyı koparma riskini almak istemiyorum.

"Zehir kanınıza karıştığında seçiminizi geri alamazsınız Majesteleri. Ölümü aldatıyor olacaksınız ve her zaman ödenecek bir bedel vardır," diyor büyücü. "Bu benim son uyarım."

Bedeli ne olursa olsun Cayden'i kaybetmekle kıyaslanamaz. Sadece bir kez başımı sallıyorum ve daha önce hiç yaşamadığım bir acı pençelerini içime batırıyor. Ateşin içinde yürümek gibi. Aynı anda binlerce bıçağın derimi delmesi gibi. Sanki etim kemiklerimden yavaşça sıyrılıyor. Dişlerimi sıkıyorum ve başımı eğiyorum, bunun bana verdiği acıyı kimsenin görmesini istemiyorum.

Burada ölmeyeceğim.

Cayden'in burada ölmesine izin vermeyeceğim.

Ağzımdaki bakır tadında boğuluyorum.

Tüm vücudum içimde bir deprem varmış gibi titriyor.

Kırmızı girdaplar kollarımdan yukarı doğru çıkmaya başlıyor, sanki zehir beni içten içe yakıyor ve dışarı çıkmaya çalışıyor. Kollarıma daha fazla kırmızı sıçırıyor, yanaklarımdan aşağı akıyor ve kanlı gözyaşları döktüğümü fark ediyorum. Göğsüm kabarıyor, boğazım sanki havanın kendisi zehirmiş gibi yanıyor. Başımı arkaya atıp çılgın atıyorum, artık acımı zapt edemiyorum.

Görünürde ateş yokken canlı canlı yanarken Finnian beni dik tutmak için bir kolunu etrafıma sarıyor. Sırtımdan ter damlıyor ve serinlememe yardımcı olmak için kollarımı kesiyor. Kalan ejderhalarım etrafımızdaki çimlere konuyor, Sorin burnuyla bacağımı dürtmek için yaklaşıyor ve diğer üçü başlarını eğip gözlerini kapatıyor.

Imirath benden başka bir şey almayacak.

Ben ateşten yapılmışım ve hiçbir şey beni yakamaz.

Büyü kanımda şarkı söylüyor ve ona derim yerine zehri tüketmesini emrediyorum. İçimde bir bıçak gibi dolaşan yabancı maddeye çeviriyorum. Acıya karşı bir baraj inşa ediyorum ve onu güce dönüşmeye zorluyorum.

Gözlerimi açıyorum ve dirseklerimin hemen üzerinde duran kırmızı girdap izlerinin lavanta, soluk mavi, gümüş ve altın rengine dönüşmesini izliyorum. Sarmaşıklar gibi birlikte dönüyorlar ve altın işaretlerimin bittiği yere kadar uzanıyorlar. Aynı girdap deseni Cayden'e de yansıyor, ancak o siyah ve bir çizgi koyu mavi ile işaretlenmiş. İşaretleri sağ tarafındaki kaburgalarından yukarı çıkıyor ama karnını açıkta bırakıyor, göğsünde, boğazının yarısında ve kolundan aşağıya doğru kıvrılıyor.

Acıyla birlikte altın sarısı ışıklar da kayboluyor ve nihayet ciğerlerimde iğneler varmış gibi hissetmeden nefes alabiliyorum. Tamamen yok olduklarında Cayden'in göğsüne yığılıyorum ve en sevdiğim şarkı haline gelen kalp atışlarının hafif sesini dinliyorum. Ellerimiz iyileşti ve göğsündeki yaralar iyileşmemiş olsa da kanamaları durdu. Sadece Cayden'in iyi olacağından emin olduğumda bırakıyorum. Yaralarını daha sonra temizleyebilirim. Önemli olan tek şey zehrin gitmiş olması.

Büyücü sanki bir mucizeye tanık olmuş gibi bize ve işaretlerimize bakıyor. "Hiç böyle işaretler görmemiştin."

Finnian saçlarını terli alnından geriye doğru tararken bana uzattığı su tulumunu alıyorum ve kanı tükürmek için ağzımda gezdiriyorum. "Daha önce bu ayini yaptığında hiç böyle bir şey olmadı mı?"

"Hiç kimse hayatta kalamadı," diye cevap veriyor, Cayden ve benim aramda çözülmesi gereken bir bulmacaymış gibi bakıyor ama onun merakına ayıracak vaktim yok. Ayin sırasında içimde dolaşan büyü her neyse çözülüyor, daha da güçleniyor ve sanki dökülmesi gerekiyormuş gibi tenime baskı yapıyor. "Gözlerin..."

Finnian çenemi kavlıyor ve dudakları şaşkınlıkla aralanıyor. "Dönüyorlar. Sanki erimiş altın gibiler."

Öfke bir uyuşturucu gibi içime işliyor ve ayağa kalkarken kendimi kaybediyorum, hala savaştan kalan kan ve külle kaplıyım. Ayine şahit olan Vareveth askerleri etrafımızı saran kumların üzerindeki cesetlerin arasında diz çökmüş durumda; hatta Thirwen ve Imirath'tan bazı askerler de onların hareketlerini takip ediyor.

"Bombayı yaratan büyücü nerede?" Koşuşlara doğru yürüyerek talep ediyorum. "Bana Nykeem'i getirin!"

Diğer taraftaki askerler ayrılmaya başladığında parlayan duvardan birkaç santim uzakta duruyorum.

"Krallığınızı yakıp yıkmaktan kaçındım ama merhametim bir yere kadar," diye başlıyorum, sesim çığlık atmaktan çatallaşmış ve çığ. "Zayèra."

Etrafımda ejderhalarımın ateşi alev alev yanıyor ve Nykeem olması gereken kişinin kalabalığı yararak onlarla savaşmaya çalışmasını izlerken koşuşlarla çarpışıyor. Siyah saçları çenesinin hemen altından kesilmiş ve zırhında tek bir kan lekesi bile yok. Savaşta yer almadığı çok açık. Thirwen'den gelen diğer büyücüler Nykeem'e katılıyor, gözlerini kocaman açmış beni izliyorlar. Adama dik dik bakarken gülümsemem kana bulanmış dişlerimden oluşuyor, onu neyin beklediğini bilmesi için ona doğru işaret ediyorum.

Ölüm.

"Garrick'e kâbusunun yanında bir iblisle geri döndüğünü söyle."

Korumaların arkasındaki birkaç Imirath askeri dizlerinin üzerine çöküyor ve Garrick'e sadık olanlar onları fark edince hızla kaos başlıyor. Kavgalar patlak veriyor, askerler korumaları tutmaya çalışan büyücülerini itiyor ve ben gülüyorum.

"İstedığınız kadar koşuşlarınızın arkasına saklanın, ama öyle bir gün gelecek ki kaçamayacaksınız ve ne ben ne de öldürmeyi başaramadığınız kralım tarafından katledildiğinizde sizi koruyacak kimse olmayacak."

İçimden bir güç dalgası daha geçiyor ve ellerimi iki yanıma açıp ejderha ateşini kendime doğru çekerken çenemi sıkıyorum. *Kullan onu.* Tüm ejderhalarımın alevlerinin bir karışımı ellerimde titreşiyor ve kollarımda daireler çizerek bana cevap veriyor.

Ben alev oluyorum. Gücüne teslim oluyorum ve ona sahip oluyorum, böylece kimse onu benden alamıyor.

Göğsümdeki bağı açıp ejderhalarımın ateşi emrederken koşuşların ötesinde daha fazlası dizlerinin üzerine çöküyor ve sonra onlara katılıyorum, büyücülerin çırpınışları kötüleşirken koşuşlara ateş püskürtüyorum. Alevler parmaklarımın ucunda pençelere dönüşüyor, her iki elimdeki her ejderha için bir renk. Büyücülerin endişeli çığlıkları kulaklarımı doldururken, koşuşu ıslak kil gibi ayırmaya, içinden şeritler koparmaya başlıyorum. Pençelerimi batırıyorum, onları parçalamayı düşünüyorum. Onları göğüslerinden söküp boğazlarına soktukten sonra kalpleri avuçlarımda atabilir.

Henüz değil, diyorum kendime.

Korumalar sadece bizim içeri girmemizi engellemiyor, aynı zamanda onlar düşene kadar dışarı çıkmalarını da engelliyor. Thirwen'in hareketlerini duyduktan sonra yarın sabah Galakin'e gitmek üzere anlaştık ve onlar da kendilerini Imirath'a mühürlediler.

Ejderhalara durmalarını emrediyorum ama yakınımda kalıyorlar. Sorin ve Venatrix yukarıda duruyor, Basilius sırtımı koruyor ve Delmira ile Calithea iki yanımda duruyor.

"Bir daha asla güvende olmayacaksın. Bıçaklarımı çekmiş ve alevlerimi hazırlamış olarak her zaman gölgelerde pusuya yatıyor olacağım."

Alevler kollarımı kıvırıyor ve yansımamda başımın etrafında bir taç oluşturduklarını görüyorum. Güç üzerindeki hakimiyetimi yavaşça bırakıyorum, pençelerin kaybolmasını izliyorum ama ejderhalarımın birlikte yerimde durup düşmanımızla yüzleşirken tacı kalmaya zorluyorum.

"Ben Elowen Veles'im ve tahtım için geliyorum."

BÖLÜM
KIRK İKİ

Elowen

Kanlı kumda yürürken bacaklarım yanarken bile bir mucize eseri AYAKTA KALABİLİYORUM. Suyun üzerinde yıkılmış bir kale var ve duvarlar parçalandıkça kömürleşmiş taşlar dalgaların içine düşmeye devam ediyor. Büyü bedenimi terk ederken dünya, sivilceli görüşümün kenarları boyunca bulanıklaşıyor, yorgunluk bana o kadar şiddetli çarpıyor ki sanki donmuş bir gölün yüzeyinden düşmüşüm gibi, karanlık derinliklere batarken hareket edemiyorum.

Ejderha ateşi kullandım.

Beynim vücudum kadar hızlı hareket etmiyor ve teori üretecek enerjim yok.

Finnian ve Ryder'ın yanına döndüğümde askerler diz çökmeye devam ediyor, böylece emir verebilecekler. Dizlerinden kalkıyorlar, iki çift göz de nasıl cevaplayacağımı bilmediğim sorularla dolu. Büyüyü her deneyimlediğimde kendimi dokunulmaz ve yenilmez hissettim ama asla ona tutunamadım. Her zaman elimden kayıp gidiyor, beni boş ve bitkin bırakıyor.

"İyileştirme malzemelerine ihtiyacım var." Venatrix Cayden'in cesedinin başında nöbet tutmaya geri dönüyor ve ben onu kaplayan kan ve kiri görünce yanağımın içini ısıyorum. Ryder birini çağırıyor ve taşıdığı çantayı bana uzatıyor. "Askerleri topla ve onları Vareveth'e dönmeye hazırla. Geride kimseyi bırakmanın bir anlamı yok. Ejderha ateşi limanı kullanılamaz hale getirecek kadar tahrip etti ve erzakları molozların altında kaldı. Sancaklarımızı surlara asın. Muhafızları düşürme riskini almayacaklar, bu yüzden bugün olanları hatırlamak ve gelecek savaşlardan korkmak zorunda kalacaklar."

"Hızlı olacağız ve Asena'nın bizi hana götürmesini sağlayacağız. Sas şimdiye kadar aklını kaçırmış olmalı ve Cayden'in de vücudu iyileşene kadar güvenli bir yere gitmesi gerekiyor," diyor Ryder. "Koşuşların bizim tarafımızdaki düşman askerleriyle ne yapmalıyız?"

Göğsümde ağır bir yük var, ama kimsenin bocaladığımı görmesini istemediğim için omuzlarımı dik tutuyorum. "Onlara kan yemini etme seçeneği sunun. Bizim için savaşacaklarına yemin ederlerse yaşamalarına izin verin ama reddederlerse idam edin. Imirath ve Thirwen'in kaybı bizim kazancımız olabilir."

Ryder başını sallıyor, kaşlarının arasında bir kırıksıklık oluşuyor. "Nasıl?"

Bir kelime, nasıl sorulduğuna bağlı olarak çok fazla ağırlık taşıyabilir. Sorusu mahkûmlara değil, diğer her şeye atıfta bulunuyor.

"Bilmiyorum." Başımı sallıyorum. "Yola çıkmadan önce ayini gerçekleştiren büyücüyle konuşacağım."

"Çabuk ol."

"Sen de. Sen güvende olana kadar üç ejderhanın kalmasını emredeceğim."

Ryder Cayden'a bir kez daha bakıyor ve keskin bir nefes çektikten sonra boğazı düğümleniyor. Suçluluk duygusu o kadar belirgin ki, yüzünden yayılıyor ama ben bir şey söylemeye fırsat bulamadan kumsalda sinsice ilerliyor. Finnian, Ryder'ı takip etmeden önce elimi sıkıyor ve tenimizi kaplayan kan kırılıyor, banyo yapmayı özlememe neden oluyor. Kurumuş kan hissinden nefret ediyorum.

Burada kalmak beni geriyor, bu yüzden endişelerimi şimdilik bir kenara itiyorum ve Asena'yı diğer büyücüyle birlikte kıyıda dururken buluyorum. Gökyüzüne yükselen duman o kadar yoğun ki boğazımı acıtıyor. Yanan odunlar, görebildiğim kadar geriye uzanan kırık kemiklerden oluşan bir deniz gibi sudan fışkırıyor.

Asena takip ettiğimi fark ediyor ve mesafeyi hızla kapatıyor. "Majesteleri, az önce yaptığınız şey-" Başının tepesine yığıldığı bukleler başını sallarken sallanıyor, şaşkın gözlerle bana bakıyor. "Hiçbir büyücü ejderha ateşi kullanmamıştır."

"Hiçbir büyücü beş ejderhaya bağlanmamıştır," diye cevap veriyorum. Aklıma gelen tek olası açıklama bu. Asena'nın kendisi bile yeteneklerime sınır koymamamı söylemişti. "Beni arkadaşınla tanıştırebilir misin?"

"Elbette." Kadını öne doğru çekmek için arkasına uzanıyor. "Bu Sage. Hayatını Ruhlar Tanrıçası'na adanmış bir ruh büyücüsü. Tarikatı Etril Ormanı'nda bulunuyor."

Cayden ve benim Imirath'tan kaçarken geçtiğimiz ürkütücü ormanı düşündüğümde tüylerim diken diken oluyor. Mükemmel simetrik ağaçlar... ılık çalan rüzgâr ve dallar dışında sessizlik

birbirlerine çarpıyorlar.

Sage bana utangaç bir gülümseme ve reverans yaptı. "Majesteleri."

"Benim için yaptıkların için teşekkür ederim," diyorum. "Sana borcumu nasıl ödeyeceğimi bilmiyorum."

"Bana ödeme yapmana gerek yok. Tanrılar istediği için hayatta kaldın ve benim hayatım onlara hizmet etmeye adanmıştır."

Boğazımı temizliyorum. "Cayden ve benim birbirimize bağlı olduğumuzu söylerken ne demek istedin?"

Dışlerini alt dudağına gömüyor ve ellerini ceplerine sokuyor. Cübbesi kayıyor ve boğazının sütunundaki yanık izlerini fark ediyorum. "Töreni gerçekleştirmeden önce güçlerim seninle Kral Cayden arasında bir bağ olduğunu hissetti. Eğer öyle bir bağ olmasaydı bunu asla gerçekleştirmedim; hayatta kalma şansın olmazdı. Bu ikiniz arasında sadece Ruhlar Tanrıçası'nın yaratabileceği görünmez bir bağ."

"Cayden ve ben bağlı mıyız?"

"Evet," diyor Sage. "Bir ruh bağı. Kaderlerinizi birbirine bağlıyor, yollarınızı kesiştiriyor ama birbiriniz hakkında ne hissedeceğiniz tamamen size bağlı. Bazı ruh bağları insanları düşmanlarına götürür."

Bilgiyi özümserken yavaşça göz kırpyorum. Cayden'e karşı her zaman bir çekim hissetmişimdir ama tanrıların hayatlarımız üzerinde etkisi olduğundan bahsedildiğinde bu gerçeğe isyan etmek istiyorum. "Peki ya yeni işaretler?" Kollarımda dolaşan kıvrımlı çizgilere tekrar bakıyorum.

"Onlar aranızdaki bağın kanıtıdır. Onlara aura işaretleri diyoruz çünkü renkleri ruhlarınızı yansıtıyor. Dediğim gibi, bu büyüklükte bir ritüel sadece bir kez yapılabilir. Bu da diğer ruh büyücülerini, ikinizden birinin tekrar ağır yaralanması durumunda bu büyüye erişemeyecekleri konusunda uyarıyor."

Ayaklarımın üzerinde sallanıyorum ve Asena beni sabitlemek için bir elini öne doğru uzatıyor. "Gitmelisiniz Majesteleri. Dinlenmeniz gerek."

"Vareveth'e döndüğümde görüşürüz," diyorum ve o da gülümseyerek karşılık veriyor. "Ve teşekkür ederim, Sage. Sana borçluyum. Eğer ödeme almak konusunda fikrini değiştirirsen, lütfen beni bulmakta tereddüt etme."

Dudakları kısıılıyor. "Ayin için ödemeyi alacak olan ben değilim, Majesteleri."

Gülümsemem burkuluyor ama arkamı dönerken gülümsememi yüzümde tutmayı başarıyorum. Venatrix'e doğru yürürken üzerime bir yorgunluk dalgası daha çöküyor. Cayden'i daha önce hiçbir şeyi tuttuğunu görmediğim kadar şefkatle kaldırıyor ve üzerine tırmanabilmem için olabildiğince eğilen Calithea'nın üzerine nazikçe bırakıyor. Eyer kayışlarını kendime ve Cayden'e doladıktan sonra koşum takımına takıyorum. Onun ağırlığını taşıyabilmemin imkânı yok ama yaslanmış halini dizlerimle eyerin boynuzları arasında tutuyorum. Calithea hislerimi anlıyor ve bunun sıradan bir uçuş olmadığını biliyor. Durum vahim olmadıkça ejderhaların sırtlarında başka birinin olmasını bu kadar sakın karşılayacağını sanmıyorum.

Birkaç metre ötedeki bir uçuruma tırmanıyor ve eşit bir kalkış için kanatlarını açıyor, yavaşça irtifa kazanıyor ama asla bizi sarsacak kadar yükselmiyor. Cayden'in yaralarının sarılması gerekiyor. Çantayı omzumdaki kaydırıp temiz bir bez ve su tulumunu çıkarıyorum, önce gövdesini temizlemem gerekiyor. Yabancıları iyileştirmek benim için her zaman daha kolay olmuştur; sevdiğim birinin küçük bir sıyrığını iyileştirmek bile beni istenmeyen duygularla baş başa bırakır. Cayden nefesini içine çekiyor, yan tarafındaki en büyük yaranın üzerine bezi bastırduğimde inliyor. Gözlerini kırptırarak açıyor ve olabildiğince iyi bir şekilde yüzüme odaklanıyor. Calithea'ya süzülmesini emrediyorum. Bu bizi oldukça yavaşlatacak ama o bizi sabit tutmadıkça ona dikiş atamam. Ryder ve Finnian muhtemelen bizden önce askerlerin işini bitirip Vareveth'in okyanus kıyısındaki kasabası Avaloria'ya geçit açacaklardır. Gün doğmadan rıhtıma gitmemiz gerekirken malikâneye geri dönmemizin bir anlamı yoktu ama bir yanım hâlâ bunu yapabilmeyi diliyor.

İğneyi geçirdim ve işe koyuldum. "Bir gün dikkatimi çekmek için canını yakmayı bırakacaksın."

Dudakları onda daha önce hiç görmediğim aptal bir gülümsemeyle kıvrılıyor. Henüz bilinci tam olarak yerinde değil ama bu yolda mücadele ettiğini biliyorum. "Seni öptüğüm ilk geceden beri işe yarıyor ve durmayı planlamıyorum."

O tekrar uykuya dalıyor ve ben dikişi bitiriyorum. Her yarayı bitirdiğimde Calithea hız kazanıyor, iğneyi geçirirken daha fazla mesafe kat ediyor. Neyse ki tüm yaraları o kadar derin değil ve kan temizlendikten sonra bir anlığına işaretlerine hayran kalıp parmağımla izlerini sürüyorum.

Ağaçlar kayboluyor ve yerlerini Avaloria alıyor. Vareveth'in içinde, kıvrımlı yollardan ve sahil boyunca uzanan eski taş bungalovlardan oluşan küçük bir kasaba. Gemiler uzakta demirlemiş ve daha küçük tekneler rıhtım boyunca sallanıyor, balıkçılar da günlük avlarını ağlarla çekiyorlar. Calithea ve Venatrix hanın önüne inerler. Sokak boyunca uzanan her şirin evde renkli deniz camından yapılmış çelenkler ve

deniz kabukları. Ev yapımı oldukları belli, bu da çeşitli maviler, yeşiller ve mercanların tonlarında yıpranmış boyalı panjurlar gibi cazibeyi artırıyor.

Kıyıya vuran dalgaların sükûnetini, birkaç dakika önce etrafımı saran acı dolu çığlıkları bastırmak için kullanıyorum. Kaldığımız yer suyun üzerinde ve kapalı pencerelerden dalgaların sesini hâlâ duyabileceğimizi umuyorum. Yazın buraya tekrar gelmeyi çok isterdim ama soğuktan kurtulmak için sabırsızlanıyorum.

Saskia, Finnian ve Ryder peşindeyken girişten fırladı. Ryder hâlâ kan içindeydi ve Saskia'nın peşinden hızla onu geride bıraktı. "Neden bu kadar uzun sürdü?"

Bizi eyere bağlayan kayışları çözüp aşağı kayıyorum. "Calithea son sürat uçsa bile ona dikiş atamazdım."

"Cayden!" Saskia bağırıyor.

"Ölmemiş. Hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyorum." Cayden doğruluyor ve Calithea'yı kendini sabitlemek için kullanarak ve pullarını okşayarak benim hareketlerimi yansıtıyor. "Getirdiğiniz için teşekkürler, güzel bayan."

"İçeri girmene yardım edeyim." Ryder öne doğru bir adım atıyor ama Cayden yardım almadan ilerlerken onu durdurmak için bir elini göğsüne bastırıyor. Bırakın yürümeyi, şu anda uyanık bile olmaması gerekiyor ve inatçılığı karşısında sinirlerim tepeme çıkıyor. Deniz kabuğu kaplı bir kemerin içindeki yeşil ve mavi deniz camından yapılmış kapıyı iterek açıyor. Resepsiyondaki hancı çığlık atıyor ve elindeki çarşaf yığınına yere düşürüyor.

"İnsanlar üzerinde böyle bir etkim var." Cayden tavanı destekleyen beyaz sütunlardan birine yaslanıyor. "Oda?"

"Merdivenlerin yukarısında ve sağda, Majesteleri. En iyi odamızdır."

"Teşekkür ederim," diyorum kolunun altına girerek. Dengesini korumasına yardımcı olacak bir şeyse bu. Bana bakmıyor ve o aptal gülümsemesi görünürde yok. Doğru şeyi yaptığımı biliyorum. Onun benim için yapmayacağı hiçbir şeyi yapmadım.

BÖLÜM
KIRK ÜÇ

Elowen

Ryder beni küçük yemek masasında bulduğunda saçlarını banyodan dolayı hala ıslaktı. Girişteki gibi, masanın üstü de dalgaların zımparaladığı kırık deniz camından yapılmış ve kırık şeylerin bile güzel bir şey yaratabileceğini bir kez daha kanıtlıyor. Cayden'in yatağa yayılmış uyuyan formunu bulduğunda koyu renk gözleri pişmanlıkla gölgeleniyor.

"Aç mısın?" Bir hizmetkârın getirdiği yemek tepsilerini işaret ederek soruyorum. Kemerli pencerelerden dalgaları ve Cayden'in göğsünün deniz köpüğü gölgelikten yükselip alçalmasını izlerken tek yapabildiğim biraz ekmek koparmak. Fiziksel olarak handa olabilirim ama zihinsel olarak hâlâ savaşın içindeyim. Wyvernleri ve büyücülerin yaratıkları kontrol ederkenki beyaz gözlerini düşünmeden edemiyorum. Düşman kim olursa olsun her zaman ejderhalarımı seçeceğim ama canavarların gökyüzünden düşüşünü izlemek kalbimi burkuyor.

"Yılanmadan önce biraz yedim," diyor karşımdaki koltuğa oturarak. Bir elini yüzünde gezdirirken bakışları Cayden'de kalıyor. "Buraya oturmaman bir sakıncası var mı? Sormam gerekirdi."

Gözlerimdeki nemi kırıştırırken ona yarım bir gülümseme veriyorum. "Sen onun en iyi arkadaşısın Ryder.

Tabii ki yapabilirsin."

"Daha kolay olacaklar." Bana bilmiş bir bakış atıyor. "Savaşlar."

Başımı sallıyorum, boğazımı temizliyorum ve çayımдан bir yudum alıyorum.

"Beni yakaladığında ne yaptığını bilmiyordum." Çenesinde bir kas seçiyorum. "Her şey çok hızlı oldu. Sonunda bir mucize eseri boşluktan geçmeyi başardık. Bomba patladığında hâlâ birlikteydik ama patlama bizi havaya fırlatmadan önce beni korumak için yakaladı."

"Bunların hiçbirisi senin suçun değil ve o da kendini suçlamayı istemezdi."

"Kendine işkence etmeseydin ölmüş olacaktı," diye tersledi gözlerini sıkıp kapatmadan önce. "Özür dilerim. Kendimi kaybetmek istememiştım."

"Anlıyorum." Ryder *bunun* öfkesine hakim olamamak olduğunu düşünüyorsa, Ailliard'ın yaşadığı bir olaya tanık olmalıydı. Ben on dört yaşındayken, öfkeyle kendi yaptığım kitaplığı parçalamıştı.

"Gençken de aynı şeyi yapardı çünkü benim Saskia'm vardı ve onun kimsesi yoktu. Sadece kendisini harcanabilir ve yenilmez olarak görmekten vazgeçmesini istiyorum."

Cayden'in bana dalgaların onu nasıl sakinleştirdiğini anlattığını hatırlayarak tekrar dalgalara bakıyorum. "Siz ikiniz gençken nasıldınız?"

Nasıl arkadaş olduklarını hayal etmekte hep zorlanmışımdır ama belki anılarını tazelemek Ryder'in duygularını atlatmasına yardımcı olur. Ryder bir taşla arkadaş olabilecek tipte bir insan, Cayden ise birine taş atabilecek tipte bir insan.

"Cayden'in bana söylediği ilk şey, *yemeğimi böldüğün için seni öldürmeden önce git* oldu." Ryder sonunda zayıf bir kahkaha atıyor. "Tanrım, eğer şimdi kötü olduğunu düşünüyorsan, onu bir de o zamanlar görmeliydin. O kadar *öfkeliydi* ki. Bu kadar öfkeli birini daha önce hiç görmemiştım. Doğal olarak onunla arkadaş olmaya çalıştım ve sonunda gözüm morardı, dudağım patladı."

"Ona yaklaştığın için seni takdir ediyorum."

"Bunu Sas için yaptım. Evden ayrılırken yanımıza para alamazdık çünkü babam suç duyurusunda bulunurdu ve ben de hiç kullanmadığım için satıcı olamazdım. Zenginliğin içinde doğduğum için boktan bir hırsızdım. Evden ayrıldıktan kısa bir süre sonra hastalandı ve fırtınalı bir gecede onu gördüğüm en pis meyhaneye götürdüm ve oradaki en kötü görünümlü kişiye yaklaştım."

"O zaman seni geri mi çevirdi?"

"Oh, denedi ama ben geceyi atlatmak için kız kardeşine ihtiyacı olan koruyucu bir ağabeydim. Onu bu işe dahil ettiğimde Cayden anahtarlarını teslim etti ve üç gün içinde gitmemizi söyledi. Biz odasını ışgal ederken nerede kaldığını hâlâ bilmiyorum ama her gece kapıya sıcak çorba ve ilaç bırakılıyordu."

Kalbim geçmişten gelen yorgun çocuk için eriyor. Babası hakkında bildiklerimi bildiğimden, sevdiği birini kaybeden birinin katalizörü olmak istemediği için onlara yardım edip etmediğini merak ediyorum. Cayden'in

Pek çok insanı pişmanlık duymadan öldürmüş, hatta cinayet işlemesi için para bile almıştı ama belki de Ryder'in çaresizliğinde kendini görmüştü.

"Yani ondan sonra arkadaş mıydınız?"

"Kesinlikle hayır." Kıs kıs gülüyor. "Tavernada takılmaya devam ettim ve bu süre içinde bir yerlerde onu takip ettiğim için beni yumruklamayı bıraktı, sonra onu rahatsız ettiğim için beni tehdit etmeyi bıraktı. Bir gece zil zurna sarhoş dönüp bir cesedi saklamasına yardım edip etmeyeceğimi sorana kadar arkadaş olamadık, o zaman bile bu terimi gevşek kullanıyorum. Bana tam bir yıl boyunca Rykus dedi."

Ben gülerken Ryder'in omuzları da benimkilerle birlikte titriyor. Kısa bir süre sonra Saskia ile birlikte Cayden'in yanına nasıl taşındıklarını, dövüş çukurları ve kaçakçılık yoluyla nasıl servet edinmeye başladıklarını ve Cayden'in Ryder'a bıçak kullanmayı ve cep karıştırmayı nasıl öğrettiğini anlatmaya devam ediyor.

"Tam da düşündüğüm gibi birine benziyor," diyorum.

Ryder, "Ne kadar piç olursa olsun, varoşlarda yaşarken kendimi ailemin malikanesinde yaşadığımdan daha canlı hissediyordum," diyor. "Saskia için ayrıldım ama kendim için de ayrıldım. O yaşam tarzı içinde ölebilirdim.

"Çok ruhsuzdu."

Bu duyguyu çok iyi anlıyorum. "Hepimizin zamanı kısıtlı ve ben gözlerimi son kez kapattığımda gerçekten yaşadığımı bilmek niyetindeyim."

"Kulağa iyi bir plan gibi geliyor, güneşliğin." Ryder ayağa kalkıyor, Cayden'la benim aramda gidip geliyor. "Sabah tekrar kontrol ederim, ama sen biraz uyumaya çalışmalısın."

"Oh, bekle!" Sandığıma doğru yürüyüp kapağını açarken terliklerim soğuk ahşap zemine basıyor. İhtiyacım olan şey en üstte ve Ryder'a dönüp ona beyaz fiyonklu yeşil kutuyu uzatıyorum. "Savaştan önce Cayden'la bir bira içtiğini biliyorum ama doğum gününü kutlamak istedim."

Kapağı kaldırırken dudaklarında geniş bir gülümseme belirliyor. "Bunları sen mi yaptın?"

Verendus'taki Estilian mahallesini ziyaret ederken ona aldığım kurabiyeleri yalayıp yuttu ve ben de yiyeceklerin her zaman iyi bir hediye olduğunu düşündüm. "Ben aldım. Limon, şeker ve kurabiye karışımı."

Stresli olduğumda yemek yapma eğilimim

vardır. Ve ben çok stresliyim.

"Teşekkür ederim." Sıcak gözleri üzerime yerleşiyor. "Bunları aldığımı diğerlerine söyleme. Ben bakmadığım zaman çalarlar."

"Unlu mamullerin kokusunu tazi gibi alırlar, o yüzden sana şans diliyorum," diyorum ve kapıya doğru yürürken kıkırdıyor. "İyi geceler, Rykus."

Omzunun üzerinden bakıp parmaklarını kapının pervazına vurarak sandığıma doğru yürümemi izliyor. "Aileye hoş geldin, Elowen Veles."

Kapı usulca arkasından kapanıyor ve birkaç hafta önce aldığım yağ şişesini bulmak için eşyalarımı karıştırıyorum. Bir noktada Cayden yüzüstü yatmak için döndü, sırtındaki yaralar odadaki zayıf mum ışığına açıkta kaldı. Bu manzara karşısında içimi öfke kaplıyor, özellikle de onları oraya koyanın babası olduğunu bilmek.

Yatağa tırmanıyorum, Cayden'in kalçalarına yaslanıyorum, ondan çaldığım kazağın kollarını dirseklerime kadar çektiyorum ve ellerime biraz yağ döküyorum. Çok yorgun olsam da o uyanana kadar uyuyabileceğimden şüpheliyim. Buraya geldiğini hatırlayacağından bile şüpheliyim. Ayağa kalkmış olsa bile, bunun gerçekten iyileşmesinden ziyade yıllarca kendini korumasından kaynaklandığını düşünüyorum.

Kaçınılmaz ağırları dindirmek için avuçlarımı kaslarına bastırmadan önce parmaklarımı sırtına kazınmış kırmızı kirpik izlerinin üzerinde kaydırıyorum. Onlarca yıllık düğümleri çözmek için elimden geleni yaparken teni parlıyor ama tam bir yere varacağımı düşünürken dünya tersine dönüyor ve boğazıma dayanmış bir bıçakla sırtüstü yatıyorum. Cayden'in gözleri açık ve tetikte, bana hiç sahip olmadıkları bir duyguyla bakıyor. Göz açıp kapayınca kadar kayboluyor, korkumun ortaya çıkma şansından daha hızlı bir şekilde yok oluyor.

"El." Göğsü kabarıyor ve bıçağı yere fırlatıyor. "Kahretsin, özür dilerim. Çok özür dilerim."

"Sorun değil," diyorum kalbim hızla çarparken ve gözleri parlayan avuçlarıma kayıyor. "Sadece sabahki ağırlarını azaltmaya çalışıyordum." Gözleri şaşkınlıkla odaya bakmadan önce pencereye yöneliyor. "Vareveth'e geri döndük. Avaloria'dayız. Savaş sona erdi. Planladığımız gibi sabah Galakin'e gidiyoruz. Seni buraya, Calithea'ya geri getirdim."

Bir kolunu altına sarıyor ve beni kendine çekiyor, yüzünü boynuma gömüyor ve derin derin içine çekiyor. Kollarımı omuzlarına doladığımda kalbi benimkine çarpıyor. Pozisyonlarımızı değiştiriyor,

Sırtını yatak başlığına dayıyor ve beni göğsüne yerleştiriyor. "Uyuyor olmalıydın," diye mırıldandı.

"İyi olduğunu bilmem gerekiyordu." Artık uyanık olduğu için boğazım sıkılıyor. Onun sesi. Kollarını arzuladığımı biliyordum ama konuşmasını duymak için bu kadar çaresiz olduğumu fark etmemiştim. "Çok fazla kan vardı."

"Biliyorum ama dinlenmene ihtiyacım var aşkım." Ben titremeye başlayınca elini saçlarımda gezdiriyor ve parmaklarıyla enseme masaj yapıyor. "Ben iyiyim, El. Sadece bir günlük evlilikten sonra benden kurtulamazsın."

Yorgunluk ve rahatlamanın karışımı içime çökerken hiçbir şey söylemiyorum, sadece ona daha sıkı sarılıyorum. Uyanık kalmak, onun varlığını içime çekmek, onunla her şeyi konuşmak istiyorum ama gözlerimi açık tutmak imkânsız. Wyvern'leri tekrar düşündüğümde suçluluk duygusu boğazımı yakıyor. İnsanları öldürmek çok daha kolay. Onlar savaşa bilinçli olarak katılıyorlar ama wyvernler bir büyü'nün etkisi altında. Büyücü ölene ve zihinleri üzerindeki kontrolünü kaybedene kadar kendilerine ne olduğunu bile bilmiyor olmalılar. İnsanlığın açgözlülüğü masum yaratıklara zarar veriyor, bu zamansız, sefil bir hikaye. "Yaptığın şeyin seni rüyanda bulacağını bilerek nasıl uyuyorsun?"

"Senin yanında," diye cevaplıyor. "Sen yaptığım her şeye değdiğini hatırlatıyorsun." Alnımdan öpüyor ve ellerini vücudumda gezdiriyor, sanki zarar görmediğimden emin olmak istermiş gibi.

"Asla," diye fısıldıyor. "Asla beni kendine tercih etme."

"Seni seçtiğimde kendimi de seçtim."

BÖLÜM
KIRK DÖRT

Cayden

Dalgaları savuran rüzgâr, babamın kafatasımın içinde gürleyen sesini bastıracak kadar yüksek değil.

Dokunduğun her şeyi mahvediyorsun, evlat. Sen dünyaya gelmeden önce hayatım çok daha güzeldi ve keşke annenin karnında ölseydin. Senin yasını tutardı ama yine de burada olurdu.

Geri dönüşü olmayan bir şekilde kafamın içine sığıldı. Eminim yaşlı adam bir kez daha haklı çıktığım için zaferle bana gülümsüyordur. Kral olduğum için mutlu olmasından nefret ediyorum. Güney adalarındaki insanların fethedilen tahta çıkmam için beni çağırmasından mutlu olmasından nefret ediyorum. Evlilik maddesini kullanmanın akıllıca olduğunu söylemesinden nefret ediyorum.

Aynaya baktığımda babamı görüyormuşum gibi hissetmekten nefret ediyorum.

Aynı cilt tonuna, aynı dalgalı saçlara, aynı geniş çerçeveye, aynı yüz hatlarına sahibiz. Tanrılara şükürler olsun ki onun gözlerini almadım, annemi bakışlarımın içinde gördüğünde bana fazladan bir kirpik atmasına neden olsa bile.

Bizi ayıran tek lanet şey, Elowen zarar görürken asla boş durmayacağım.

Elowen'in boynuna bıçak dayadıktan sonra asla uyuyamadım. Çok ürpertici bir manzaraydı; kâbuslarımda beni bekleyeceğini biliyordum. Zehirden bayılmadan önce hatırladığım son şey Elowen'in çılgınlığıydı ve sırtıma dokunan biriyle yüzüstü uyandığımda hala savaş kafasındaydım. O olduğunu bilmiyordum ama kendimi onun hayatından çıkarma lütfunda bulunmak istediğim bir an varsa, o da buydu.

"Yelkenleri açın!" Geminin kaptanı Vale çağırıyor ve mürettebat cevap vermek için güvertenin etrafında koşuşturuyor. Ophir'le birlikte birkaç su büyücüsü de aralarına katıldı ve bizi Galakin'e daha çabuk ulaştırmak için suyu kullanabiliyorlar.

Dalgalar koyu çevreleyen sarp kayalıklara çarpıyor, serpintiler ciyaklayan martılarla dolu havada çözülüyor. Galakin'e geçit açamayız çünkü mesafe çok uzun ve büyücüleri yakma riski var ama Vareveth'te bir şeyler ters giderse bu riski almak zorundayız. Rüzgâr koyu mavi yelkenleri doldururken gemi ayaklarımın altında yalpalıyor. Tökezlememek için ağırlığımı aktarıyorum, Elowen ve Finnian'ın ustalaşmadığı bir şey, eğer güvertede bir yerlerden gelen gümbürtüleri ve kıkırdamaları bir gösterge ise.

Ejderhalar ileri doğru uçarken gözlerim bulutlarla beneklenmiş sonsuz ufukta kalıyor. Saskia yanıma yaklaşıyor, eldivenli elleriyle küpeşteyi kavırıyor. "Limandan ayrıldığımızı göre beşimizin bir toplantı yapması gerekiyor."

Ophir bir dalgayı ikiye bölerek içinden geçmemizi sağlıyor. "Ryder kamarada mı?" Bir an tereddüt ediyor. "Evet."

Boynumu kırıyorum ve ciğerlerimi tuzlu havayla dolduruyorum, kaçınılmaz tartışmanın sadece yorgunluğumu artıracığını biliyorum. "Aşağıda görüşürüz."

Üst güverteye çıkan merdivenleri tırmanıp toplantı odasının kapısını iterek açmadan önce göz ucuyla Elowen'a son bir kez bakıyorum. Denizcilik temalı dekor duvarları süslüyor ama aşırı abartılı bir şey yok. Sandalyeler dışında yere çivilenmiş mobilyalar da dahil olmak üzere tüm gemi koyu renkli ahşaptan yapılmış.

İçeri girdiğimde Ryder başını kaldırıp bana bakıyor, beni süzerken dudakları bükülüyor. "Hadi başlayalım," diye iç geçirerek karşısındaki koltuğa oturuyorum. "Duygularını her zaman yüzüne yansıtıyorsun."

Başını sallıyor, yüz hatları alaycı bir ifadeye bürünüyor. "Ne diyebilirim ki Cayden? Sen benim hayatımı kurtardın ve ben kendimi yeniden bir yük gibi hissediyorum, tıpkı gençliğimizde olduğu gibi."

"Beni birkaç kez savundun." "Senin için hiç bomba almadım."

"Ruh halini bu kadar bozan şey buysa, her zaman başka bir gün vardır." Omuz silktim. "İkimizin de ölmesinin bir anlamı yoktu. Ne olacağını biliyordum, bu yüzden seni korudum."

"Senin bir karın var!" Ellerini masaya vurarak ortadaki feneri tıkırdattı. "*Bir eş!* O kadının çılgınlıklarını dinlemek zorunda kaldım, kanlı gözyaşları yanaklarından süzülürken tüm tanrılara dua ettim."

ikinizin de hayatını kurtarmak için. Sen gözümün önünde ölüyordun, o da öyle."

Beni cam yutmaya zorlasaydı daha az acı verici olurdu. Tanrım, çılgınlıkları. Yaşadığım sürece onları hatırlayacağım. O anda hissettiğim çaresizlik beni iğrendirdi ve ellerimi ondan çekemediğimi bildiğim için kendimden hiç bu kadar nefret etmemiştim.

"Onu benden almalıydın."

"Hayır, almamalıydım." Başını iki yana sallıyor. "Yaptığı şey bir mucizeydi."

"Yaptığı şey intihara meyilliydi," diye homurdanıyorum, ayağa kalkarak.

"O zaman birbiriniz için mükemmelsiniz." Benim pozisyonumu taklit ediyor. "Senin ölümün onu nerede bırakırdı? Elowen'i düşün. Seninle evlenmiş olabilir ama veraset hattını güvence altına alacak bir varisi yok."

Babalıktan bahsedildiğinde damarlarıma alevler doluyor, her zaman tamamen reddettiğim bir şey. "Elowen hayatıma girdiği andan itibaren tek yaptığım onu düşünmek oldu! Ejderhalar bir tahtı bir çocuktan çok daha fazla güvence altına alır, bu yüzden *karım* hakkında sanki onun değeri tamamen bacaklarının arasından gelen şeye bağlıymış gibi konuşmayı bırakmanı öneririm. Bana istediğin kadar hakaret et, ama Elowen'i bu işe karıştıрма. Olgunlaşmamış bir hıyar gibi davranıyorsun, tek yaptığım kaçınılmaz bir saldırının ölü sayısını sınırlamakken sanki bombaya doğru koşmuşum gibi beni azarlıyorsun."

Sandalyeye yığılırken yüzü düşüyor. Duvarlar üzerime kapanıyormuş gibi hissediyorum ama çenemi sıkıp ben de yerime oturuyorum. Saskia birazdan Finnian ve Elowen'la birlikte burada olacak ve bir ittifak için Galakin'e doğru yola çıkmışken bir toplantı yapmak akıllıca olur.

Kollarımı yukarı çekiyorum ve kolumdaki yeni işaretlere bakıyorum. Onu sevmekten vazgeçemediğim için nefret ediyorum ama bu lanetli işkenceden kurtulmayı da hiç istemiyorum. Çılgınlıkları zihnimde yankılanmaya devam ediyor ve Vareveth'e geri dönmüş olsaydık çoktan İblis İni'nin altındaki çukurun yolunu yarılarmış, öfkemi bir şeylerden çıkarma ihtiyacı duymuş olurum. Korku acınası bir duygudur ama Elowen avuçlarını açtığında neredeyse tadını alabiliyordum. Kendimden duyduğum nefretten daha güçlü olan tek şey buydu.

Son derece bencilim ve hayatım boyunca yaptıklarım da bunu yansıtıyor. Gerektiğinde öldürürüm. Gerektiğinde çalarım. Gerektiğinde yalan söylerim. İstenirse bir dereceye kadar duygu üretebilirim, ancak hayatı duygularla yönlendirmiyorum.

Elowen her zaman mantığımdaki en büyük kusur olmuştur.

Başlangıçta bu durum beni çok şaşırtmıştı. Onun mutluluğunun ve güvenliğinin benim için ejderhalarını kurtarmaktan daha önemli hale gelmesinin nedenini bulmaya çalışarak uyuyakalıyordum. Savaş alanından ya da dövüş ringinden çıkıp kanla kaplanmış ellerimle çiçekleri toplar ve odasına vardıklarında onun gülümsemesini hayal ederdim. O benim tek iyi yanımdı, ama ona yaşattığım acıyı düşündüğümde, duygularımı gömmek istiyordum, böylece gerçek derinliklerini asla bilemeyecek. Hayatım boyunca bana aşkın bir zayıflık olduğu, tek yaptığı şeyin acıyı ortaya çıkarmak olduğu öğretildi ve keşke farklı olabilseydim, ama değilim.

Gemi dalgalı bir suda yalpalarken Elowen bir fırtına gibi odaya dalıyor ve masaya çarpmadan önce ayağa kalkıp kollarımı ona dolamayı başarıyorum. "Deniz bacaklarını eninde sonunda bulacaksınız."

"Kara bacaklarını tercih ederim," diye homurdanıyor.

"Aşağıda yüzen deniz canavarlarından korkuyorsan kucağım hâlâ müsait."

Omzunun üzerinden bana bakarak inliyor. "Bana onların varlığını hatırlatmaya devam edersen seni onlara gönderirim."

İçimde çalkalanan karanlık duygulara rağmen ya da belki de onlar yüzünden onu yanıma çekiyorum. Onun varlığı her zaman karanlığı katlanılabilir kılmanın bir yolunu bulmuştur. O benim evrenimin merkezi ve diğer her şey onun etrafında dönüyor. Elim boynunun arkasına doluyorum, başparmağım nabız noktasının üzerinde birkaç kez geziniyor ve ne yaptığımı fark ettiyse de yorum yapmıyor.

Finnian Elowen'in yanındaki yerini alırken Saskia kalın kürk pelerinini silkip bir sandalyenin üzerine atarak, "İlk iş," diyor. "Galakin'e doğru yola çıktığımıza göre, Prens Zarius'un bize katılmasını nasıl sağlayacağımızı tartışalım."

"Adam kaçırma."

"Şantaj," diyor Elowen.

"Tehditler," diye ekliyor

Ryder.

Finnian gülerken Saskia başını ellerinin arasına alır. "Siz Vareveth'in kraliyet ailesisiniz. Hükümdarlarla şantaj yapmadan, düzgün bir şekilde pazarlık yapabilmelisiniz. Mirastan mahrum bırakılmış bir prens olsa bile."

"Ne pahasına olursa olsun üstünlüğü ele geçirmek düzgün müzakere *etmektir*," diyorum. Gemi tekrar yalpalıyor ve Elowen gözlerini kapatıp elime uzanıyor. Sandalyesini kendime yaklaştırıyorum ve kolumu beline dolayarak başının yanını öpüyorum. Fenerin yanındaki şarap şişesini kapıyor ve ben elinden almadan önce birkaç yudum içiyor. "Yemek yememişsin."

"Daha hızlı sarhoş olacağım ve zaman daha çabuk geçecek."

"Bir fiçinin içine kusarken olmaz." Farklı bir melodi söylemeden ve yelkene aşık olmadan önce sağlam bir gün veriyorum. "Prensle zamanı geldiğinde ilgileniriz. En iyi planlar doğaçlamadan doğar zaten."

"Elowen'i bulmadan önce yıllarca plan yaptın," diyor Saskia ilkel bir ses tonuyla. "O farklıydı."

"O da mirastan mahrum bırakılmış bir kraliyet mensubuydu."

"Beş ejderhaya bağı vardı, düşmanımın kızıydı ve son derece güzeldi." "Son kısmı bilmiyordun."

"Umutum gerçekleşti."

Boğazını temizlerken Elowen'in boynunda bir kızarıklık beliriyor. "Prens Zarius'u Thirwen tahtına oturtmak hem bizim hem de Galakin'in yararına olacak. Bu bize dünyada bir müttefik daha kazandırmakla kalmayacak, Cordelia kaybolan ve krallıkları arasındaki savaşın fitilini ateşleyen kız kardeşiyle ilgili cevaplar için yanıp tutuşuyor olmalı."

"Ne kadar saklanmak isterse istesin, bir kraliyet sonsuza kadar hayalet olarak kalamaz." Finnian kanıt olarak Elowen'ı gösteriyor.

"Zario kumarhaneleriyle ünlüdür. Kraliyet şehrinin hemen dışında. Kaleye gitmeden önce orayı kontrol edeceğiz," diyorum.

"Doğrudan kraliyet ailesine gitmememiz bir hakaret olarak görülmez mi?" Saskia soruyor.

"Daha önce de gizli görevlere çıktık," diye yanıtlıyor Ryder. "Üzerinde Veles mührü olan yelkenleri indireceğiz. Elowen ejderhalara gözden uzak durmalarını emredebilir ve biz de kraliyet ailesinin haberi olmadan şehre girip çıkabiliriz. Sanki Elowen ve Cayden daha önce kral ve kraliçe olarak burayı ziyaret etmişler gibi. Kimse yüzlerini tanımayacaktır."

Diğerleri bakmadığında Ryder bana özür dileyen bir bakış atıyor, ben de başımı sallıyorum. Az önceki sözlerinden pişmanlık duyduğunu biliyorum ama ben ağdalı özürler dileyecek biri değilim.

Bir hizmetçi tatlı patates, havuç, soğan ve diğer sebzelerle dolu bir tepsi dana yahnisini getiriyor. Tepsiyi yere bıraktığında doyurucu kokusu kulübeyi dolduruyor. Finnian eskisinden daha da yeşile dönüyor ama ben vakit kaybetmeden sıcak bir somun ekmek koparıp kâseme daldırıyorum.

"Şu anda nasıl yemek yiyorsun?" Finnian homurdanıyor. "Ağzımla," diye kesin bir dille ifade ediyorum.

"Galakin tanrılara, özellikle de Alevler Tanrıçası'na büyük saygı duyar. Toplumlari ateş ve ışık büyüsü üzerine kurulu," diye başlıyor Ryder. "Düğün töreniniz sırasında ikiniz de işaretlendiniz ve Elowen'in yeni keşfettiği ejder ateşi kullanma yeteneği ile."

"Neden hiçbiriniz bununla başlamadınız? Prens kimin umurunda?" Elowen'la tamamen yüzleşmek için döndüm. "Ejderha ateşi mi kullandın?"

Elowen'in ağzı birkaç kez açılıp kapanıyor ve odanın etrafına bakarken gergin bir kahkaha atıyor. "Sayılır mı?"

"Ateşi nasıl kullanıyorsun?"

"Dinle, bunu nasıl yaptığımı bilmiyorum. Dün gece birkaç saat boyunca bir mumun yanında oturdum ve alevleri kendime doğru çekmeye çalıştım ama hiçbir şey hissetmedim. Bu bir tesadüf ya da ayinin bir sonucu olabilir. İyileştiğini öğrendikten sonra öfkemin arttığını hatırlıyorum ve güç, onu dışarı atmazsam vücudumun yanmasına neden olacaktı gibi geldi."

"Tekrar dene." Ryder feneri ona doğru itiyor, camın içinden tek bir alev titriyor. "Ya da ejderha ateşi kullanmak istersen güverteye çıkabiliriz ve sen bunu yaparken biz de sana tezahürat yaparız."

"Ne parlak bir fikir," diyor Elowen. "Okyanusun ortasında ahşap bir geminin üzerinde dururken büyüü ateşi kendime çekmeme izin ver."

Parmaklarını şıklatır. "Not edildi. En iyi planım değildi, bunu kabul ediyorum."

"Onu kullandıktan sonra ne oldu?" Lanet olsun, bunu kaçırdığıma inanamıyorum.

"Koşuşları gözetlemeyi başardım ve Vareveth'ten ayrılmayı planlamıyor olsaydık devam ederdim ama koşuşlar onları bölgemizden uzak tutmaya yardımcı olacak. Yine de onu tutamadım. Galakin büyücülerinden bazılarını gözlemleyebilmeyi ve tekniklerini uygulayabilmeyi umuyorum. Bu arada ejderhalarımla olan bağlantımı güçlendirmeye devam edeceğim. Onların gözünden görmek gemiyi ateşe veremez ve bunu ne kadar çok yaparsam o kadar kolay olur." Derin bir nefes alır. "Her iki tarafın askerleri de önümde diz çöktü. Bu Imirath ve Thirwen saflarında kaosa neden oldu. Tahtım için geldiğimi ilan ettim."

"Sen... inanılmazsın," diyorum, gözlerimi yüzünden ayıramadan. Kızarması derinleşiyor ve yoğun bakışlarımdan kaçmak için sandalyesinde öne doğru oturuyor. Bir gün onu kullanırken göreceğim. O bunun bir şans olduğunu düşünebilir ama ben bu kadının sihirden yapıldığına ikna oldum.

"İlk isyandan bu yana güney adalarından haber var mı?" Finnian soruyor. "Hayır," diye yanıtlıyor Saskia. "Şimdilik her şey sessiz, ama sessizlik bir saniyede bozulabilir."

BÖLÜM
KIRK BEŞ
Elowen

DELMIRA, geminin yanındaki ısıltılı denizde pençelerini sürükleyerek bulutlardan aşağıya doğru süzülüyor. Yelkencilik bana günün her saatinde kaçıp uçmak için bir bahane sağladı. Ejderha sırtında gemide geçirdiğimden daha fazla zaman geçiriyorum. Bunun bir nedeni Cayden'in son birkaç gündür ne kadar tuhaf davrandığı, ama ateşli yaratıklarından birine binmeden önce fazla ikna olmam gerekmiyor.

Benden tam olarak kaçmıyor. Asla çok uzakta değil ve gemide bir kamarayı paylaşıyoruz ama fark edilir derecede sessiz. Uçucu. Uyuyan bir yanardağ ya da ufukta çalkalanan bir fırtına gibi. Zihninde bir şeylerle uğraştığını söyleyebilirim ve bana gösterdiği sabrın aynısını ona da göstermek istiyorum ama sanki bir uçuşumun kenarında parmak uçlarımla yürüyormuşum gibi hissediyorum.

Cayden'e masasındaki notaları hâlâ sormadım ama ne kadar içine kapanık olduğunu düşünürsek, eşyalarını karıştırdığımı itiraf etmenin zamanı olduğunu sanmıyorum.

Delmira, Sorin'i pusuya düşürmek için gökyüzünde kendini kamufle ederek onun üzerinden geçiyor, ancak tehditkârın kendisi asla bir meydan okumayı geri çevirecek biri değil. Onu fark ettiğinde kükrüyor ve aşağıdaki suya doğru yuvarlanıp dönerlerken onunla pençelerini kilitliyor. Midemde kelebekler patlarken gülüyorum ve yüzeye sadece birkaç santim kala ayrılıyorlar. Geniş bir yay çizerek uçuyorlar ve ortada buluştuklarında eskisinden çok daha sakin bir şekilde burunlarını birbirine sokuyorlar.

Delmira düzeliirken başım dönüyor, omzuma attığım çantadan bir kitap çıkarıp yüzüstü uzanırken gemiye ayak uyduruyorum. Hikâyeye dalmadan önce kapaktaki altın yaldızlı denizkızını parıldarken izliyorum. Ellerimi kaplayan eldivenler sayfaları çevirmemi biraz zorlaştırıyor ama yolculuğumuz ilerledikçe hava yavaş yavaş ısınmaya başlıyor. İlk iki gün yağmurdan başka bir şey yoktu. Yine de fırtınadan kaçınmak için bulutların üzerinde uçmayı başardım ama aynı zamanda içeride Finnian ve Ryder ile içki oyunları oynayarak zaman geçirdim, Cayden ise Saskia ve benim küçük kulübede birbirimizi sallamamız için cılız ve akortsuz piyanoyu isteksizce çaldı.

+ + +

Aynı eylemleri ertesi gün de tekrarlıyorum ama sadece bir kazağa ihtiyacım var ve yolculuğumuzun altıncı gününde, yanları kesikli, dökümlü şifondan yapılmış açık pembe bir elbise giyiyorum ve kollarımı bileklerimdeki manşetler dışında çıplak bırakan sarkık bir kumaş giyiyorum. Sorin'in terazisinde güneşlenirken kolumun etrafında dönen lavanta çizgilerinden birini izliyorum. Son ışınları günü yakıp yok ederken gökyüzü ateşin tonlarına boyanmış. Burada akşam yemeği yiyebilseydim, yerdim ama hem kahvaltı hem de öğle yemeği ile birkaç atıştırmalık paketlediğimi düşünürsek, sanırım bir noktada yüzümü göstermek en iyisi.

Sorin'e beni güverteye bırakmasını emrediyorum ama o tam tersini yapıyor ve irtifasını artırıyor. "Sorin." Suçlu bir çocuğu azarlar gibi ismini söylüyorum ve o da oflayıp pufalayarak emre uyuyor. "İyi geceler, benim tatlı oğlum."

Uzattığı kanadından aşağı kayıyorum ve dengemi bulurken terlikli ayaklarım güverteye çarpıyor. Onu duyduğumda gözlerim gökyüzündeydi. "Benden kaçıyorsun."

Cayden yayın yanındaki parmaklığa yaslanmış, üzerinde rüzgârda dalgalanan beyaz keten bir gömlek var. Hiç çıkarmadığı ok ucu kolyesi gömleğin derin V yakasının içinde duruyor ve kasları boyunca kıvrılan işaretler yarı saydam kumaştan görülebiliyor. Bol siyah pantolonu, onu tanıdığımdan beri her gün giydiği botların içine sokulmuş ve bir bandana saçlarını yüzünden uzak tutuyor. Deniz ona çok yakışıyor.

"Belki de meşgul olduğumu hiç düşündün mü?"

"Okyanusun ortasında mı?" Tahtayı tekliyor, ağır adımları aramızdaki mesafeyi yok ediyor. "Üç kitap okudun ve üç öğünün ikisini gökyüzünde yiyorsun ve berbat bir oyuncusun çünkü uyuyormuş gibi yaparken yastığına kıkırdıyorsun."

"Ben olağanüstü bir oyuncuyum." Buklelerimi omzumun üzerinden savurup kalçamı kaldırıyorum. "Ve insanları takip etmek hoş karşılanmaz."

Kollarını kavuşturur. "Sen benim karımsın."

"Tebrikler, bu neredeyse zekice bir gözlemdi." Gülmemek için dilini yanağının içine sokuyor. "Beni özellikle aradığın bir şey mi var yoksa

Sadece varlığımdan zevk almak için mi can atıyorsun?" "Daha çok ceza gibi."

Onu kıkırdamasıyla titreşen göğsünden itiyorum ve yemek kabinine doğru dönüyorum. Her adımda gözleri sırtıma dikiliyor ve geçen her saniyenin bizi kaçınılmaz bir konuşmaya daha da yaklaştırdığını biliyorum.

+ + +

Gergin bir akşam yemeğinden ve daha da gergin bir geceden sonra yataktan fırlıyorum. Ejderhalarımın onlara binmemi istediğini bilsem de gemide kalıp bir fıçının üzerine tünayerek soğuk limonatamı yudumluyor ve güvertede göz göze gelmekten çekinmeyen Cayden'e inatla bakıyorum. Güneşin altında yine bunaltıcı bir gün ve Finnian kızaran cildine losyon sürerken yelkenlerin gölgesinde saklanıyor.

"Bu krallıktan asla kurtulamayacağım," diye homurdanıyor.

"İyi olacaksın." Başka bir bıçağı bileyleirken sırtıyorum. "Eğer çiçeklere ilgi duyan birini bulursan ateşli bir hayranın olacak."

Cevap olarak dilini bana doğru uzatıyor ve ben de ağızma bir ahududu daha atarken kıkırdıyorum. Cayden ve Ryder tişörtlerini çıkarıp yumruklarını kaldırırken birkaç asker onlara tezahürat yapıyor. İkili birbirlerinin etrafında dönüyor ve Cayden'in yontulmuş gövdesine odaklanmasaydım muhtemelen birbirlerine yaptıkları satışmaları duyabilirdim. *Aman Tanrım*. Dirseğimden aşağı meyve suyu damlıyor ve Cayden bana göz kırıp transımı bozana kadar elimdeki ahududu suyu sıkıyım bile fark etmiyorum.

Saskia, omzu açık iki parçalı takımıyla uyumlu kırmızı saten bir yelpazeyle serinlediği yerden alay ediyor. Benimkine benzer bir tarzda, bileklerimiz ve ayak bileklerimiz kelepçeleme şeffaf dökümlü kumaş, ama benimki lavanta rengi ve mücevherler yerine incilerle kaplı ve karnımı daha çok gösteriyor. "Boş zamanlarını hayvanlardan başka bir şey gibi davranmak için kullanacaklarını düşünürdünüz."

"Bence beklentilerini çok yüksek tutuyorsun."

"Benim sıram!" Finnian bağılıyor, gölgelikten fırlıyor ve Cayden Ryder'ı yüzüstü tahtaya yapıştırdığında askerler tezahürat yaparken güverteyi geçiyor.

"Yakala onu, Finny!" Finnian dövüşün açık ara en zayıf tarafı ama Cayden bana baktıkça tezahüratımı artırıyorum. Gözlerinde bir meydan okuma var ve Saskia bile bana katılıyor. Finnian tişörtünü çıkarıyor ve güneş yanığı tenine bakarken yüzümü buruşturmamaya çalışıyorum. Kıyafetlerinin *altında* yanmayı nasıl başarmış? Cayden Finnian'ın yumruğundan kolayca sıyrılıyor ve bir kolunu Finnian'ın boğazına dolamadan önce onun kolunu arkadan büküyor. "Oh, Finny."

"Elowen, kocan beni öldürmeye çalışıyor!" Finnian, gücünün yarısını bile kullanmamasına rağmen Cayden'in kolunu pençeleyerek bağıırır. Finnian sadece dramatik bir şekilde hayatta kalır.

Cayden gözlerini devirir. "Benimle dövüşmek istedin."

"Tartışmak boğmak demek değildir."

"Beni kızdırdın."

Cayden onu bırakıp kıkırdayan Ryder'dan bir tanker soğutulmuş bira alırken Finnian, "Bu şaşırtıcı derecede kolay," diye homurdanıyor.

Fıçıdan atlayıp dövüş çemberine doğru adım atıyorum, askerlerin yanından geçip Cayden'le burun buruna geliyorum. Parlayan göğsü yükselip alçalıyor, her nefeste neredeyse benimkine değişiyor. Son birkaç gündür olduğundan daha hafif görünüyor, ancak yüzeyin altında gizlenen karanlık -ayinden önce orada olmayan- hala mevcut. Acaba damarlarında yabancı bir güç mü dolaşıyor, onu dışarı atamadığı için içeride birikip onu boğuyor mu? Eğer tanrılar tarafından da kutsanmışsa, bunun ne şekilde tezahür edeceğini merak ediyorum.

"Benimle antrenman yapmak ister misin?" diye soruyor.

Yakından bakınca, ona doğru hissettiğim çekimi görmezden gelmek daha da zorlaşıyor. Sert çizgileri ve koyu mükrekebi var ve bana doğru bastırdığı... içime doğru ittiği anı... ağızım kuruyor. Gerçekten istediğim şey onu kulübemize geri götürmek ve kapıyı kilitlemek.

"İstiyorum." Dudaklarını yalıyor, iki körelmiş alıştırma kılıcı istiyor ve parmaklarımı kabzanın etrafına dolayarak yavaşça etrafında dönerken ağırlığını test ediyorum. "Ama bunu daha ilginç hale getirmek istiyorum."

"Bahis mi?"

Omuz silkiyorum, kirpiklerimin altından ona bakıyorum, asla olamayacağımı bildiği masumiyetin resmi. "Bu senin uzmanlık alanın, değil mi?"

Etrafımız her sözümüze kulak kabartan insanlarla çevrili olduğu için meyhaneden bahsetmiyorum ama Cayden ne demek istediğini anlıyor ve daha da meraklanmış görünüyor. "Ne istiyorsun?"

"Daha sonraki bir tarihte bir iyilik."

"Tamam." Kıkırdıyor, ödülünü sadece benim duyabileceğim şekilde bana yaklaşıyor. "Eğer kazanırsam, benim için o dantelli takımlardan birini daha giymeni istiyorum."

"Anlaştık," diye fısıldıyorum, hırıltılı ses tonundan vücudum ısınıyor. "Kazanan, diğerini ilk etkisiz hale getirendir."

Cayden bana vurmayacak, bu yüzden kılıçları istedi ve büyük olasılıkla bana zarar vermekten korktuğu için tam gücüyle dövüşmeyecek. Aylar önce onunla ilk karşılaştığımda bile beni sadece silahsızlandırmış ve zapt etmişti. Tıpkı Finnian'a yaptığı gibi aynısını yapmak isteyecektir. Cayden, Ravaryn'in gördüğü en büyük dövüşçülerden biri ve tarih kitapları onun hayatını anlattığında ilk sırada tacinın hikâyeleri değil, kılıcı yer alacak. Bir tanrı gibi dövüşür ve ölümün zihnine sahiptir.

Bir nefes bile geçmeden aramızdaki mesafeyi açıyor ve saldırıyor. Onu engellemek için kılıcımı kaldırıyorum ve gözlerimiz bıçakların üzerinde kilitleniyor. Çeliğin çınlaması kemiklerimi titretiyor. Tüm gücümü kullanarak onu geri itiyorum ve hiç vakit kaybetmeden ilerliyorum. Bir, iki, üç kez vuruyorum, hepsini engelliyor. Dişlerimi göstererek hayal kırıklığına uğramış gibi yapıyorum, dün geceki küçük aktris yorumunu ona ödetmek istiyorum. Aynı hareketleri tekrarlarlarken etrafımızdaki askerler kıkırdıyor.

Bıçağıyla beni geriye itiyor ve arkama sıkıştırdığı ayağımla tökezliyorum ve düşmemek için ağırlığımı yana veriyorum. Beni yırtıcı bir hayvan gibi takip ederken kılıcı elinde dönüyor ve onu gizli bir planım olmadığına inandırmak için yeterince şey yaptığımı biliyorum. Kılıcı havayı kesiyor ve ben olduğumdan daha yorgunmuşum gibi davranarak körelmiş bıçakların yan tarafıma çarpmasına izin veriyorum. Kaşlarımı birbirine düğümleyip dizlerimin üzerine çöküyorum ve kılıcı yere düşerken gülümsememek için kendimi zor tutuyorum.

"Kahretsin, meleğim, sen-"

Dizlerimin üzerinde dönerken kılıcımı sıkıca tutuyorum, bacağımı ayak bileklerinin altından geçiriyorum ve onu güverteye çarptırıyorum. Üzerine tırmanıyorum ve kılıcımı boğazına doğrultuyorum. Kulakları sağır eden tezahüratlar altımızdaki tahtaları titretiyor.

"Seni küçük dolandırıcı," diyor ama bana bakarken gamzeleri yanaklarının derinliklerinde.

"Sanırım bana asla adil dövüşmememi söyleyen sendin." Kılıcı yanıma bırakıyorum ve kulağına doğru eğiliyorum. "Ama uslu durursan, istediğini yine de vereceğim."

Ve elini yüzüne götürüp ayağa kalkarken omzumun üzerinden bir öpücük konduruyorum. Mest olmuş Saskia'nın yanına dönerken yeşil gözler beni delip geçiyor.

BÖLÜM
KIRK ALTI

Cayden

Elowen'in ayak seslerinin gelgitlerini dinlerken şişeyi arkaya yatırıp başımı kanepeye yasladığımda viski boğazımı yakıyor. Kamaramız geminin arka tarafında yer alıyor ve genellikle geriye çekilen ama bu gece kapalı kalan bir dizi lacivert perdeyle bölünmüş durumda. Uzak duvar boyunca uzanan panelli bir pencere, Elowen'in hapsedilme korkusunu göz önünde bulundurarak eklediğim bir özellik.

"Pratik yapmıyorsun, küçük gölge," diyorum, sürekli pıtırtya bir son vererek. Nefesinin altında bir küfür mırıldanıyor ve üzerinde gecelikten başka bir şey olmadan perdelerin arasından adım atıyor. Elim şişeyi sıkıca kavırıyor ve paramparça olmaması için her seferinde bir parmağımla yavaşça bırakıyorum.

Ayrılmış bacaklarımın arasına oturuyor ve parfümünün kokusu etrafımı sardığında inlememek için dişlerimi sıkıyorum. Kumaş parçası kalçalarının üst kısımlarını sıyrıyor ve hayal gücüne neredeyse hiçbir şey bırakmıyor. "Ne kadar içtin?"

"Yeterince değil." "Bir

bornoz giyebilirim."

"Bir bornoz

yakabilirim."

Gülüyor ve bu şimdiye kadar duyduğum en güzel şeylerden biri değilse ne olayım. Elinde küçük bir kâse, içinde bir çeşit yağ ve üstünde yüzen otlar var. "Artık uyandığına göre omzundaki ağrıyı hafifletmeyi tekrar deneyebilirim diye düşündüm."

Kuru bir şekilde yutkunuyorum ve bir yudum daha içerek boğazımı ıslatıyorum. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Biliyorum." Parmaklarını içeri daldırıp avuçlarını birbirine sürtüyor ve ellerini sol omzuma koyup yılların ağrısını deşiyor. Kalçalarını kavrarken başımı omzuna koyuyorum. Nabızı atıyor ve kollarında tüyler diken diken oluyor. Dokunuşu önce acıtıyor ama kısa süre sonra *çok iyi* hissettiriyor. Kıvrımlı ve zevkli hareketine devam ediyor ve ben onun sihirli ellerinde macun oluyorum.

"Bana ne yapıyorsun meleğim?" Ben konuşurken dudaklarım teninde geziniyor ve o yine titriyor. Bu yüklü bir soru çünkü ona karşı hissettiklerim varlığını tehdit ediyor. Eğer o giderse bu dünyada benim için hiçbir şey kalmayacak. Onun varlığının büyüklüğü ortaya çıkana kadar ne kadar az şeye sahip olduğumu hiç fark etmemiştim. O her şeyim. O hem kalbimi delen bıçak hem de ölümcül yarayı iyileştiren şifacı.

"Sen reddettiğin için seninle ilgileniyorum."

"Başlamam için bana ilham vermiyorsun."

Başımı geri çekiyorum ama gözlerim yeni işaretlerine takılıyor, narin gümüş, altın, lavanta ve soluk mavi girdaplara. Benim için yaptıklarını ve onu nasıl tehlikeye attığımı sonsuza dek pekiştirecek işaretler. Her zaman içimde gizlenen karanlık, ayından bu yana daha da güçlendi. Ondan uzak tutmak istiyorum, ama ona sesleniyor, onun için şarkı söylüyor, onun sesiyle dans ediyor.

Suçluluk duygusu.

Beni damgalıyor ve kanımda yanıyor.

Ellerimi onun üzerinde sıkıyorum, burada olmak istiyorum, kafamın içinde değil, ama o beni rehin tutuyor. Başparmaklarını tekrar içeri sokuyor ve şu anda bana bir büyücü olduğunu söylese ona inanırım. "Eğer bunu Nyrinn'den öğrendiysen, bu yağı kimin üzerinde kullandığının bir listesini istiyorum."

"Neden?"

"Sadece konuşmak istiyorum." Onlara bu şekilde elini süren her piçi öldüreceğim. Doğrusu, genel olarak onlara elini sürmüş olan herkesi öldüreceğim. Masajı bitiriyor ama parmaklarını omzumda ve sırtımda gezdirmeye devam ederken ikimiz de hareket etmiyoruz. Birkaç santim uzağımda, ama onun yakınlığına eşlik eden olağan huzuru hissetmek yerine, ciğerlerime yeterince hava alamadığımı hissediyorum.

Kaşlarının arasında bir düğüm oluşuyor ve kalbim acıyla kaburgalarımın doğru pompalanıyor. *Dokunduğun her şeyi mahvediyorsun, evlat.* Kalçalarını serbest bırakıyorum.

"Cayden?"

Tüm cehennemler, onun için hissettiğim her şey boğazımı sarıyor ve havamı kesiyor. Onun içinde boğuluyorum ama yüzeye çıkmaya çalışmayı bıraktım. Bunun beni öldüreceğini biliyorum ve kaderimi kabul ettim. Onun tarafından kuşatılmak tam olarak nasıl ölmek istediğimi gösteriyor.

"Bir saniye içinde döneceğim aşkım." Alnından öpmek için öne doğru eğiliyorum ve kanepenin koluna örtülmüş siyah keten gömleği üzerime geçiriyorum. "Sadece biraz hava almaya ihtiyacım var."

Dar koridordan geçip merdivenlerden aşağı iniyorum ve geminin kış tarafında, kamaramızın altında kalan küçük özel güverteyi buluyorum. Küpeşteye doğru koşarken kapı arkamdan kapanıyor. Elimi cebime atıp bir sigara çıkarırken bir yandan da göğsümdeki bitmek bilmeyen ağrıyı ovuşturuyorum. Sigarayı hızla yakıp derin bir nefes çekiyorum ve dirseklerimi korkuluklara dayayıp başımı eğerek suya bakıyorum. Ancak denizin senfonisi bile beni sakinleştiremiyor.

Lanet olası aklımı kaybediyorum.

Kapı pat diye açılıyor ve eğer Elowen'ın öfkesi bir yangın başlatabilseydi, gemi kül olurdu. O olduğunu anlamak için dönmeme bile gerek yok ve bahse girerim ki kızdığında her zaman yaptığı gibi kalçalarını sallayarak tepiniyor.

"Benden kaçmayı bırak," diyor. "Bu şekilde yaşamaya devam edemem. Her zaman yaptığımız gibi bunu konuşmalıyız, çocukmuşuz gibi meselenin etrafında dolanmamalıyız. Ne düşündüğünü biliyorum ve bu hiç adil değil."

"Öyle mi?" Başımı ona doğru çeviriyorum, yakınlığı nedeniyle sigaramı söndürüyorum. "Ne düşünüyor ben?"

"Ritüeli kabul ettiğimde riskleri biliyordum." İnatla çenesini dikleştiriyor. "Ölürsem anlaşmamızı yerine getiremeyeceğimi biliyorum ama-

"İçeri gir."

"Hayır."

"Bir anlaşma için ağıt yaktığımı düşünüyorsan o düşüncelerini düşünmeye devam et."

"Finnian'ı beni senden uzaklaştırması için manipüle etmeye çalıştın. Yapabileceğim bir şey olduğunu bilerek senin ölümünü izlemeye devam edebilir miydim sence?" Gömleğimi yumruklamadan önce göğsümü itiyor.

Ay ışığında parlayan yüzüklerini fark ettiğimde burun deliklerim alevleniyor ama ellerimi iki yanımda tutuyorum. "Çok uzun ve bekâr bir hayat yaşadın."

Beni serbest bırakıyor ve ellerini havaya kaldırıyor. "Ölümü kabul etmeye hazırydın!" "Böyle mi düşünüyorsun?"

"Hoşça kal demiştin." Sesi çatlıyor ama gözleri hâlâ öfkeyle dolu.

"Ne söylememi istiyordun, Elowen?" İnanmaz bir şekilde soruyorum, ona tekrar bakmadan önce başımı yıldızlara doğru eğiyorum. "Son anlarım olduğunu düşündüğüm anlarda tam olarak ne düşündüğümü sana söylememi mi tercih ederdin?"

Bir adım daha yaklaştığımda boğazı düğümleniyor ve ben tepesinde yükselirken onu çenesini yukarı kaldırmaya zorluyorum.

"Seni tanıdığımdan daha uzun süre aradığımı bildiğim için ne kadar pişmanlık duyduğumu söylememi ister miydin? Ölmek istediğim onca yıl boyunca hayatta kalmanın ve sonunda intikamdan başka yaşayacak bir şeyim olduğunda ölmenin hastalıklı bir ironi olduğunu mu? Çünkü nedenimi görmezden gelemezdim, Elowen. O sensin. Hiçbir şey senin benim için ne olduğunu kapsayamaz; sen sonsuzsun. Ölürken görmeme izin verdiğim tek şey sendin çünkü yüzünün hatırasını yanımda tutmak istedim. Ölüm Tanrısı'na, beni gerçekten kutsarsa ruhumu seninle bırakması için nasıl dua ettiğimi anlatmamı ister misin?"

"O zaman neden beni itiyorsun?" diye çaresizce bağıriyor. "Senden kaçtığımı iddia ettin ama belli ki boşluğa ihtiyacın var. İsteddiğini söylediğin zamanı bize ben sağladım ve sen sanki ölmene izin vermeme istemişsin gibi davranıyorsun."

"Bırakmalıydın."

"Böyle söyleme."

"Çıgıllıkların her gün her saniye kafatasımda yankılanıyor. Eğer seninle benim aramda bir seçim yapmak zorunda kalırsam, beni öldürse bile her zaman kendini seçmeni isterim."

"Ryder'in tam da benim yaptığım şeyi yaptığın için sana kızdığını biliyorum ve bu seni ikiye bölüyor."

"Durumlar tamamen farklı," diye hırıliyorum.

"O zaman sadece ikiye bölü değil, aynı zamanda aptalsın da! Sen öyle olduğuna inansan bile, senin hayatın benimkinden daha az değerli değil."

"Anlamadığınız şey bu! Öyle!" Sesim kısık ve öfkeli bir şekilde karşılık veriyorum. "Ejderha kraliçesi ya da Imirath'ın varisi olduğun için ya da başka bir unvan aldığın için değil. Benim hayatım *seninkinden* daha az değerli çünkü *sen* benim hayatımsın. Sensiz ben yürüyen bir ölüyüm."

Yüzü çöküyor ve gözlerinden akan birkaç damla yaşı öfkeyle siliyor. Adına hiçbir şey olmasaydı, ejderhalar var olmasaydı ve sahip olduğu tek şey sırtındaki giysiler olsaydı onunla evlenirdim.

Bunu yapamam.

Ona bakamam.

Lanet çenemi kapalı tutarsam daha iyi olacak, onun yanında asla ustalaşamadığım bir beceri. Benim gibi birini sevmesini hiç beklemiyordum. Ona layık olamamam onun suçu değil; bu yıllardır böyle.

"Beni itmeyi bırak. Uzaklaşmayı bırak. Sadece dur!" Elini bileğime doluyor ama o çekiştirirken bile arkamı dönüp yürümeye devam etmiyorum. Akıl sağlığım pamuk ipliğine bağlı ve sabrım o kadar tükendi ki hiç var olmadığına ikna oldum. "Neden bana bakamıyorsun?"

Lanet olsun.

"Çünkü seni seviyorum!" Kendimi ona bakmaya zorlarken kükrüyorum, bu ifadeye istenmeyen bir itirafla eşlik ettiği öfke damlıyor. "Kelimeleri binlerce şekilde söylemiş gibi hissediyorum ama eğer onları açıkça duymak istiyorsan, işte buradalar. Seni seviyorum. Sana aşığım. Ne zaman başladığımı sorma çünkü bir cevabım yok. Tek bildiğim, seninle tanışmamla evlenmem arasında bir yerde, sensiz yaşayamayacağımı fark ettim."

Kelimeler dilimden hızla dökülüyor ve onları aylardır kilitlediğim kafesin parmaklıklarını parçalıyor. Elowen onlardan sıyrılıp tökezleyerek geri çekiliyor.

Bir an için aşağıdaki dalgaların, çarpan kalbimle birlikte bir senfoni söylemesinden başka ses yok.

"Seni seviyorum," diyorum tekrar, bağırıma hiç iyi yanıt vermediği için daha yumuşak bir sesle, "ve sana kızgın değilim. Sana asla kızgın kalamam ama benim için neredeyse ölüyordun ve bununla nasıl yaşayacağımı bilmiyorum."

Kanım içimde o kadar şiddetli pompalanıyor ki onun soluğunu zor duyuyorum. Kahverengi gözleri sanki gerçek değilmişim gibi bana bakıyor. İlk tepkisinin inançsızlık olduğu açık, ki bu şaşırtıcı değil. Bir ömür boyu sevilmediğini hissetti ama gerekirse ona her gün bunu hatırlatacağım.

Hayatımda başka hiçbir şeyi doğru yapmasam bile, onu hak ettiği gibi seveceğim.

"Ve-ve ben buna değmem, Elowen." Boğazımda bir yumru oluşuyor ama onunla savaşıyorum. "Ben sana layık bile değilim. Hayatımı karanlıkta yürüyerek, hiçbir şeyi sevmeyerek, kendime bile inanmayarak geçirdim, ama sonra sen geldin. Bu umut kuru, ışık. Farkına bile varmadan lanetlenmişim ve aylardır seni sessizce severek acı çekiyorum. Eğer bu seni korkutuyorsa o zaman bununla yaşamamanın bir yolunu bulmalısın çünkü ben özümde bencelim ve seni asla bırakamayacağım. Sensiz bir gün bile yaşamaktansa bu dünyadan vazgeçer ve onu küle çeviririm."

"Sen..." Bir adım öne çıkıyor ve elleri gömleğimi tam kalbimin üzerinde kavlıyor. "Seviyorsun bana."

"Hislerimin hiçbir zaman bir şartı olmadı. Aynı şeyleri hissetmesen ya da hissettiklerimin yarısını bile ne yaparsam yapayım, asla durmayacağım." Ondan gelen her şeyi kabul ederim, kırıntıları bile. Onsuz olmaksızın hayatımın geri kalanında aç kalmayı tercih ederim.

"Beni seviyorsun," diye tekrarlıyor şaşkınlıkla, kocaman gözlerle bana bakarak.

"Kendime bir şey hissettirdiğim tek zaman seninle olduğum zamandır. Kimsenin sana aşk konusunda yeteneksiz olduğumu söylemesine izin verme çünkü sen göğsümün içinde bir şeylerin attığının canlı kanıtısın ve o şey senin için atıyor."

Nefes alamayacakmışım gibi hissediyorum. Ellerimi kalçalarına koyuyorum, gerçekten burada olduğuna dair kendime güven veriyorum. Kollarımda. Bazen uyanacağımı, tüm bunların bir rüya olacağını ve onu aramaya geri dönmek zorunda kalacağımı hissediyorum. Kendimi hiçbir zaman nazik bir adam olarak görmedim. Başkalarının duygularıyla ilgilenmem... ama Elowen tüm kurallarımın istisnası. Onunlayken kendimi farklı biri gibi hissediyorum. Daha iyi bir insan.

Parmak eklemlerimi hafifçe yanağından aşağı sürüklüyorum, elimden kayıp gitmesinden korkarak giydiği ipeği sıkıca tutarken onun hissinin tadını çıkarıyorum. Bunu daha önce hiç yapmamıştım, hiç böyle hissetmemiştim. Ne yaptığımı hakkında hiçbir fikrim yok. "Senden daha çok istediğim hiçbir şey yok. Senin için yapamayacağım tek bir şey bile yok. Senden daha çok sevdiğim hiçbir şey yok."

"Ya zamanla değişirsem?" Dudaklarını yalıyor. "Ya bir gün uyandığında bana kızsarsan çünkü artık o kararı verdiğin zamanki ben değilimdir?"

"Eğer değişirsen, hayatımın geri kalanını seni sevmek için yeni nedenler bularak geçireceğim."

Başını sallıyor ve ellerini gömleğimin üzerinde sıkıyor. "Seni seviyorum Cayden."

Sanki karnıma yumruk atmış gibi nefesimi içime çekiyorum - çünkü öyle hissediyorum. "Eğer ciddi değilsen bunu söyleme."

"Ciddiyim."

Başımı sallıyorum. "Elowen, aklım başımda değil. Böyle bir şeyi hafife alarak söyleyemezsin. Tek yaptığı bağımlılığımı beslemek."

"Seni seviyorum Cayden"

Veles." "Bunu hak etmiyorum."

"Sevilmek için mükemmel bir insan olmana gerek yok. Sen benim kalbime sahipsin ve onu bedenimi koruduğun gibi şiddetle koruyorsun. Hiç kimseyi seni sevdiğim kadar sevmeyeceğim." Elleri saçlarımın arasında dolaşüyor ve dudaklarımı birbirine yapıştırmak için beni aşağı çekiyor. Kalçalarını sıkıca kavriyorum ve onu korkuluklara oturtuyorum, bacaklarını bana sararken bacaklarının arasına giriyorum. Beni tenimi ateşe veren bir tutkuyla öpüyor. Ellerimi vücudunda gezdiriyorum, onu daha da yakınlaştırmak için her şeyi yapıyorum.

Bu gerçek değil.

Rüya görüyor olmalıyım.

"Seni seviyorum," diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı ve ben her hecesine tutunuyorum. "Ruhlarımız rüzgârda unutulup gittiğinde ve dünyanın varlığı sona erdiğinde bile seni seveceğim. Amito evidani."

"Amito evidani, mia sirantia."

"Seni sevmek çok kolay Cayden Veles ve hayatımın geri kalanını seni buna inandırmak için harcayacağım."

"O zaman çok uzun bir hayatın olmasını sağlamayı kendime görev edineceğim."

Deniz havası bukleleri arasında dans ederken bana usulca gülümsüyor ve eğer bu anı sonsuza kadar yaşayabilseydim, yaşardım. Onu tekrar öpüyorum ve dudaklarını ayırırken onu kendime doğru bastırıyorum. *O beni seviyor.* Kulağa gerçek olamayacak kadar güzel geliyor ve şüphenin çirkin başını kaldırmamasından nefret ediyorum. Kendimi, birlikte gezindiğimiz bu bilinmeyen topraklarda ona güvenmeye zorlayarak bu şüpheyi bastırıyorum ve onu korkuluklardan kaldırırken öpücüğü derinleştiriyorum.

Dudaklarıma mırıldanıyor ve parmaklarını saçlarımın arasından geçiriyor. Ben yürürken kalçalarını benimkilere doğru kaydırduğunda adımlarım duraksıyor. Onu karanlık koridorun duvarına doğru bastırıyorum ve ona ne istediğine dair bir ipucu vermeden kulübeye geri dönemeyeceğim için içine giriyorum. İlerken dudakları benimkilere değdiğinde ağzını kapatıyorum.

"Bunların hepsi benim için meleğim." Başını sallıyor, hareketlerimi tekrarladığımda gözleri yuvalarından fırlayacak gibi oluyor. Artık beni sevdiğini bildiğim için ne kadar kötüleşeceğim hakkında hiçbir fikri yok. Benden asla uzaklaşamayacak. Dudaklarından yumuşak bir inilti daha kaçıyor ve boynuna doğru kıkırdıyorum, ona biraz daha işkence etmek için çenesinin hemen altındaki tatlı noktayı emiyorum. Duvara doğru eğilerek göğüslerini bana bastırıyor ve ben de iniltisini bastırmak için onu ısıırıyorum.

Merdivenlerden çıkıp kamaramıza girerken elleri omuzlarımda dolaşüyor ve kapıyı arkamdan kilitliyor. "Bana her zaman çok muhtaçsın, güzelim."

Onu kapının yanındaki masaya bırakıp sandalyeye oturduğumda, "O zaman bana istediğimi ver," diye cevap veriyor. "Sabır bir erdemdir."

"Sana ne zaman erdemli olduğum izlenimini verdim ki?"

Diğer elimi ileri götürüp giysiyi ortasından yırtmadan önce parmağımı slipinin yakasına geçiriyorum. Kabarık göğüslerini ve açık bacaklarını görürken dudaklarımı yalıyorum ve göğsünü öpmek için öne doğru eğiliyorum. Yumuşak etini öperken ağzıma doğru eğiliyor ve bir meme ucunu ağzıma alırken diğeriyle oynamak için parmaklarımı kullanıyorum.

Üzerinde o varken her mobilya parçası bir sunaktır.

Külotunu kenara itiyorum ve iki parmağımı damlayan merkezine kaydırıyorum. Parmaklarımı yavaşça pompalamaya başladığımda ihtiyacı olan her şeyin cevabıymış gibi adımı inliyor. Ona her dokunduğumda, benden önce gelenleri unutturacak kadar iyi hissettirmek için sınırsız bir dürtü güçleniyor. Aklındaki tek erkek olmak istiyorum. Dilini süsleyen tek isim.

Bana hediye ettiği mühür yüzüğünü klitorisine bastırıyorum ve o da cevap olarak başını duvara yaslıyor. Mührümüzün onun en mahrem yerine baskı yaptığını bilmek içimde ilkel bir şeylerin yükselmesine neden oluyor. Onunla her zaman vakit geçiriyorum, her anın ve her inlemenin tadını çıkarmak istiyorum, kalçalarının arasında saatler geçirebileceğimi biliyorum. Parmaklarımı döndürdüğümde bacakları sandalyenin kollarından kayıyor ve parmaklarımı içinden çıkarıp emerek temizlediğimde yalvaran gözlerle bana bakıyor.

"Neden durdun?" diye soruyor, buklelerinden biri dudaklarının önünde sallanıyor.

Ama cevap vermiyorum, çünkü gece kıyafetinden geriye kalanlara uzanıyorum, arkadan yırtıyorum ve kollarından aşağı düşen parçaları ayaklarını sandalyeye bağlamak için kullanıyorum. Gözleri açılıyor ve yutkunurken boğazı düğümleniyor.

"Bu iyi mi?"

Yavaşça başını sallıyor. "Sanırım."

"Bir şey değişirse bana söyle." Parmaklarımı tekrar içine sokup kıvırıyorum. Dudaklarından umutsuz bir inilti dökülüyor ve kalçalarını aralıyor. "Seninle ilgileneyeğim konusunda bana güveniyor musun?" Başını sallıyor. "Benim için büyük bir karmaşa yaratıyorsun aşkım."

Elowen'in yanındayken, hatta o ateşli bir şey yapmıyorken bile, acı verici bir şekilde sertleşiyorum, ama onu önümde yayılmış görmek beni açlıktan öldürüyor. Ona sahip olma, onu ele geçirme ihtiyacı içime işliyor. Her zaman derimin altında doyumsuz bir canavar gibi yaşıyor, ama ritüelden sonra daha da kötüleşti. Dilimi klitorisine bastırıyorum, o saçlarımı yumruklarken ve kalçaları titrerken ağzımın içine çekiyorum.

O benim, diye fısıldıyor içimdeki karanlık ve kolumu sırtına dolayarak onu daha da yaklaştırıyorum ki kapı çalınıyor. Başımı Elowen'in bacakları arasında tutarak görmezden geliyorum, onun dışındaki hiçbir şeyi umursamıyorum - ki bu da alışılmadık bir şey değil. Onun tadı beni akılsız bırakan bir uyuşturucu gibi. Kaçmaya çalışıyor ama izin vermiyorum ve titremesi artarken bir iniltiyi bastırmak için dudaklarını birbirine bastırıyor.

Kapı tekrar vuruluyor ve sert bir sesle "Ölmek istemiyorsan, kapıdan uzaklaşmanı öneririm" diyecek kadar ondan uzaklaşıyorum. Yüzüğümü tekrar klitorisine bastırıyorum ve hızlı daireler çizerken bir elini ağzına kapatıyor. Gözleriyle yalvarıyor ve bitirmesine saniyeler kaldığını biliyorum. Tanıdık allık göğüsleri boyunca sürünüyor ve boynunun etrafında kıvrılıyor. "Seni boşaltmak için sigilimizi kullanmam hoşuna gidiyor mu?" Sadece onun duyabileceği kadar alçak sesle mırıldanıyorum. "Bu sana kime ait olduğunu hatırlatıyor mu?"

"Z-zario ufukta. Yanaşmak için ıssız bir yer aramaya başlayacağız." Birisi koridorda koşmaya başlamadan önce kapının arkasından dışarı fırladı.

Sanki umurumda.

Onu masadan daha uzağa çekiyorum ve nefessiz kalıp tamamen paramparça olana kadar tadiyla uyuşturulmuş bir adam gibi yalıyorum. Adımı haykırmak için ağzını kapattığında durmuyorum, gevşeyene kadar zevk dalgalarını sürüyorum, henüz bırakmaya istekli değilim ve her son damlasını kendim için istiyorum.

Parmaklarımı tekrar yalayarak temizliyorum ve parlayan yüzüğü dudaklarına götürüyorum. "Öp onu."

Dediğimi yapıyor, ayak bileklerini çözerken gözlerini benden ayırmıyor. Kucağıma düşüyor, boynumda bir iz yalamak için öne doğru eğilirken ıslak merkezi pantolonumu ıslatıyor. Başım sandalyeye yaslanıyor ve bana istediği her şeyi yapabilmesi için ona erişim izni veriyor. Sikime sürtünüyor ve lanet olsun, ondan asla kurtulamayacağım. Genelevde yaptığı gibi üzerimde dans ederken içimden zevk dalgaları fışkırıyor ve o gecenin anısı neredeyse pantolonumun içine dökülmeme neden oluyor. Onu asla insanlarla dolu bir odada soymazdım, ama oradaki herkesin gözlerinin onun üzerinde olduğunu bilmek, ona dokunmam için yalvarırken sadece benim için gözleri olan, şimdiye kadar gördüğüm en erotik şeydi.

Onunla ilgili her şey bunalıcı. Kokusu, teni, o. Sadece o. Bana karşı sallanmaya devam ederken parmakları yavaşça göğsümden aşağı iniyor ve pantolonumun bağcıklarını çözüyor. Külotunu kışının arkasından avuçluyorum ve aramızda hiçbir şey istemediğim için koparıp atıyorum. Boyum serbest kalıyor ve beni ıslaklığıyla kaplarken dudaklarına karşı iniliyorum, kendimi girişiyiyle aynı hizaya getirene kadar bana doğru kayıyorum ve yavaşça alçalıyor. Aşağı doğru iniyor, her santime uyum sağlarken dudaklarıma karşı iniyor ve tamamen içine girdiğimde duraklıyor. Başını omzuma yaslarırken gözleri sıkıca kapanıyor. Ben devralıyorum ve içine doğru itiyorum, dişleri boynuma batıyor. Kontrolün bende olmasını tercih ediyorum. Onun zevkine odaklanmayı seviyorum.

Gömleğimi ikiye ayırlana kadar yırtıyor ve ellerini yaralı gövdem üzerinde gezdiriyor, ben onu tekrar masanın üzerine yerleştirirken, tırnaklarını sırtıma batırıp bacaklarını belime kilitlemesine neden olan amansız bir hızla içine sokuyorum. Etrafımda sıkılaştığında dudaklarını kendi dudaklarımla yakalıyorum ve onu ikinci bir orgazma doğru beceriyorum. Dudaklarıma karşı çılgık atıyor ve zevki doruğa ulaştıktan sonra puslu gözlerle bana bakıyor.

"Bana bir tane daha vereceksin," diyorum itişlerimi yavaşlatarak ama asla geri çekmeden. Tembelce başını sallıyor, başka bir kafa vaadiyle kalçalarını benimkilere doğru sallıyor. "Bu mükemmel şeyi doldurmama izin verecek misin?"

kedi?"

"Evet." Hızımı tekrar artırıyorum, ısınan tenimiz terle kayganlaşıyor. Kapı bir kez daha vuruluyor ve Elowen öpüşmemizi keserek fısıldıyor: "Gönder onları. Ne yaparsan yap lütfen durma."

"O kapının ardındaki kişi için seni becermeyi bırakacağımı düşünüyorsan, beni çok iyi tanıyorsun demektir."

O üzerimde hareket etmeye devam ederken botlarımı çıkarıp giysilerimin geri kalanını atıyorum ve onu kollarımın arasına alıyorum. Yatağımızın yanındaki şifonyerde küçük bir ayna var ve onu yatağın kenarına koyup karnının üzerine çevirerek kalçalarını yukarı çekiyorum. Şişmiş klitorisini tekrar ağzıma aldığımda inliyor, birkaç dakika boyunca yalıyor ve yansımamıza baktığında daha da ıslandığını hissediyor. Ayağa kalkmadan önce ona son bir kez yalayıp göz kırpyorum, tekrar benimkiyle göz göze geldiğinde sikimi ortasına doğru sürüklüyorum. Buklelerini yumruğumun etrafına sarıyorum ve ona doğru sallanıyorum, ateşli ve çılgınca, başlığın duvara çarpmasına ve çok yüksek bir mesaj göndermesine neden oluyorum.

Dudaklarımda ukala bir gülümseme oluşuyor. "Seni becerirken beni izlemek hoşuna gidiyor mu meleğim?" "Mhmm."

"Bana neye benzediğimizi söyle." Omurgasından aşağı öpüyorum. "Çünkü her şeyimi aldığında çok güzel göründüğünü düşünüyorum."

"Bana asla doyamayacakmışın gibi görünüyorsun," diye nefes nefese kalıyor.

Yatak başlığı duvara daha da yüksek sesle çarpıyor, itişlerim onun sözleriyle daha da keskinleşiyor. "Sonsuza kadar benimsin ve bu hala yeterli bir zaman değil."

Altımda kontrolünü kaybediyor, adımı haykırıyor ve iç çekiyor, kimin duyabileceğini umursamıyor. Ona verdiğim zevkin içinde kayboldu.

"İşte bu kadar. Kapının diğer tarafında hangi piç duruyorsa benim olduğunu bildiğinden emin ol." Onu sırt üstü çeviriyorum, göğüslerini, boynunu, dudaklarını öpüyorum ve bitirdiğinde onu görmek istiyorum. "Tekrar söyle."

"Cayden," diye inliyor. "O değil."

Gözleri arzudan ağırlaşmış ama farkındalıkla parlıyor. "Seni seviyorum."

İticilerimi yavaşlatıyorum ve o inliyor. "Tekrar söyle."

"Seni seviyorum."

Hareket etmeyi bırakıyorum ama kabzasına kadar gömülü kalıyorum. "Tekrar söyle." "Seni seviyorum," diye yalvarıyor. "Seni seviyorum, Cayden."

Tanrım, bu sarhoş edici. "Bana hiç söylememeliydin," diye yinelıyorum daha önceki ifademi. "Sana tahmin edemeyeceğin kadar uzun süredir bağımlıyım ve artık gitmene asla izin vermeyeceğim."

Zirveyi kovalarken ikimize de istediğimizi veriyorum. Dayanmaya çalışıyorum ama o adımı inliyor ve çözülürken beni bir mengene gibi kavırıyor. Onun zevkini uzatmak için itişlerimi artırıyorum ve sadece onda bulduğum coşku içime işliyor. Pus dağılırken hareketlerimi yavaşlatıyorum, dudaklarımı nazikçe onunkilere bastırıyorum. Yanaklarını, alnını, burnunun ucunu öpüyorum. O benim için dünyadaki en değerli şey.

"Seni seviyorum Cayden," diyor tekrar, sesi zevk yerine duygularla dolu. Ses tonunun sessizliği, yumuşaklığı göğsümü sıkıyor.

Dudaklarımı tekrar onunkilere bastırıyorum. "Ben de seni seviyorum. Her zaman."

BÖLÜM
KIRK YEDİ

Elowen

Galakin'de kış olmasına rağmen, krallık yazın vücut bulmuş halidir. Rıhtımlar hareketli, baharat ve tatlı tropik meyve kokuları sarhoş edici bir kombinasyon yaratıyor. Beşimiz aceleyle şehre doğru ilerlerken parmaklarımı Cayden'in kollarına geçiriyorum. Zario, kış gündönümü için sokak müzisyenlerinin çaldığı müzik eşliğinde dans eden eğlence düşkünleriyle cıvılcı.

Devriye gezilmeyen bir kumsalın kıyısı boyunca yol aldıktan sonra gemiyi yanaştırabileceğimiz üstü kapalı bir mağara bulabildik. Ejderhalara geride kalmalarını emrettiğimde üzüleceklerini düşünmüştüm ama sığ suya daldılar ve dinlenirken küçük dalgalarda kanatlarını çırpıyorlar. Yolculuk sırasında yorgunluk belirtisi göstermediler ama eminim dinlenmenin tadını çıkarıyorlardır.

Zario, farklı renklerde kubbeli çatıları olan iki kattan uzun olmayan beyaz taş evlerin çerçevelediği kavisli yollarla dik bir tepe boyunca inşa edilmiştir. Başımı eğip hindistan cevizleriyle dolu palmye ağaçlarına bakarken saçlarım kollarımın arkasını gıcıkıyor. Nereye gidersek gidelim okyanus görünüyor ve geceleri de aynı berraklıkta. Finnian ve Ryder tüyler ve mücevherlerle süslenmiş abartılı maskeleri denerken Cayden elimi çektiştirerek bizi daha önce hiç görmediğim bir meyvenin dilimlerini satan sokak satıcılarından birinde durduruyor.

"Nedir bu?"

Cayden müziğin üzerinde "Sadece dene," diye cevap veriyor ve kırmızı toz serpilmiş dilimlerden birini ağzıma götürüyor. Aynı anda hem tatlı, hem tuzlu, hem de biraz baharatlı. Gözlerim parladığında kıkırdıyor ve başka bir parçaya uzanıyorum. "Meyve bir mango ve üzerine misket limonu, acı biber ve tuz karışımı serpilmiş."

"Neden evde bunlardan yok?" İnanamayarak sordum.

"Mango sadece güney adalarında ve Galakin'de yetişir ve ithalatı pahalıdır. Bu yemek güney adalarından geliyor. İmirath buraları fethettiğinde pek çok insan buraya kaçtı çünkü burası yaşam tarzlarına en uygun yeri. Adalarda kışlar soğuk geçer, anakaradaki kadar kötü değildir ama Galakin'de insanlar okyanusta geçimlerini sağlayabilir ve ağ çekerken donma endişesi yaşamazlar."

Adalar hakkında olumlu konuştuğunu duymak güzel. Bunu nadiren yapar ve ben de onu suçlayamam. "Savaşı kazandığımızda, onlardan nefret edene kadar seninle mango yiyeceğime söz veriyorum."

"Elbette prenses." Ilık bir esinti eteğimi karıştırırken bir kolunu omuzlarıma atıyor ve başka bir yola sapıyoruz.

Tüm sıra kumarhanelerden oluşuyor, hepsi de cebi dolu insanların birinden diğerine atlayabileceği yakınlıkta. Tüm mekânların kepenkleri açık ve kâğıtların yere vurulup fişlerin yağdığı tezahürat sesleri sokağa yayılıyor.

"Evet, doğru yerde olduğumuzu söyleyebilirim," diye düşünüyor Ryder. "Nereden başlayacağız ki?" Finnian soruyor.

"Mümkün olan en kötü yerden," diye cevap veriyorum. "Herkes hakkında en çok şey bilenler kimsenin fark etmediği insanlardır."

Etrafı masum müşterilerle çevrili bir masadan bir şişe rom kapıyorum ve uzatmadan önce bir yudum alıyorum. Evimde alev silahı kullananları iş başında görmüş olsam da, yüzyıllardır ateşe taptıkları bu yerde olmak çok farklı. Yol boyunca sıralanmış fenerlerden ateşi çekip havaya kıvılcımlar saçıyorlar. Hatta bazıları çırpınan bir kuş sürüsü ya da güneşin etrafında kıvrılan sürüngen bir yılan yaratacak kadar ileri gidiyor. Ne benim ne de Cayden'in tanrısız işaretleri, kollarımız tam teşhirde olmasına rağmen istenmeyen bir dikkat çekmiyor çünkü çeşitli vatandaşlar vücutlarını renkli, dönen boyalarla kaplamış durumda. Atılmış gölgelerden oluşan kaseler beyaz taş yola dökülüyor ve içinden geçenler dikkatlerini çekecek bir şey bulduklarında ayak izleri soluk patikalar oluşturuyor.

Derin bir bağırışma sesi dikkatimi yukarıda asılı duran kağıt fenerlerden uzaklaştırıyor. Sarhoş olduğu her halinden belli olan bir adam, kendisinden çok daha iri ve yüzünün yarısını kaplayan yanık izleriyle daha da tehditkâr hale gelmiş bir satıcı tarafından kumar salonlarından birine giden merdivenlerden aşağı atılıyor.

"Burası mükemmel görünüyor." Finnian'ın elinden romu alıyorum ve o geri vermeye fırsat bulamadan grubu küçük binanın yanındaki ara sokağa yönlendiriyorum. "Siz dördünüz burada bekleyin, ben

birkaç dakika içinde döneceğim."

"Neden burada beklemek zorundayım?" Finnian sızlanıyor.

"Çünkü yalan söylediğinde kızarıyorsun." Bir yudum daha aldıktan sonra elime biraz döküp boynuma ve ortasında yıldız safir bulunan beyaz bantlı bluzumun yukarı ittiği göğüslerimin üst kısmına sürüyorum. Eşleşen etek, mücevherli bir zincirle birlikte kalçalarımın aşağı sarkıyor ve bir tavernadan sürünerek geçmişim gibi koktuğumdan emin olmak için karnıma biraz daha alkol sürüyorum.

Cayden göğsümden biraz yalamak için eğiliyor ve ben de omuzlarını itiyorum. "Gösteriye müdahale etmek yok."

"Özel bir tane alabilir miyim?" "Ben çok pahalıyım."

Omuz silkiyor, sırtını karşımdaki duvara yaslıyor ve gözleriyle beni yutuyor. "Fiyatını söyle."

"Bütün bir gün boyunca herhangi birimize karşı alaycı bir şey söyleyemezsin."

"Fiyat dedim, mucize değil."

"Ve şimdiden başarısız oldu," diyor Ryder, Cayden'ın yanındaki yerini alarak. "Bahse girerim ihtiyacımız olanı yirmi dakika içinde bulur."

"On," diye yanıtlıyor Cayden, Ryder'ın uzattığı elini sıkıp çenesini girişe doğru uzatarak. Gurur göğsümden zonkluyor ve ön basamaklara geldiğimde yürüyüşümü hafifçe değiştiriyorum, açıkça sarhoş görünmek istemiyorum. Bir performansı sattıran şey inceliklerdir. Eğer gerçekten sarhoş olsaydım, insanları sarhoş olmadığımı inandırmak için elimden gelen her şeyi yapardım.

Ejderhalar bağı zorluyor, gözden uzak durup beni bulmaları için verdiğim emre itaat etmemek istiyorlar, ama ben kendimi zorluyorum ve emri tekrar veriyorum, gözlerimi kapatıyorum ki loş ışıkta altın renginde parladıklarını kimse görmesin. Rahatlıklarının kısa süreceğini biliyordum ama bu kadar çabuk biteceğini düşünmemiştim.

Kubbeli tavan boyunca uzanan yontulmuş deniz mozaiği dışında burada kayda değer pek bir şey yok ama o da solmuş, tıpkı gelişigüzel serpiştirilmiş uyumsuz masalar gibi. Hava sıcak, pipo dumanı ve terle yoğun ve bara doğru ilerliyorum, kendimi ahşap yüzeyde yakalıyorum. Bir tabureye zıplarken kendi kendime gülüyorum ve kısa bir göz teması kurduktan sonra jestime karşılık veren bir çift kadına gülümseyerek bardaklarına doğru kıkırdıyorum.

"Ne içiyorsunuz?" Başımı yumruğumun üzerine düşürüp bacaklarımı tekmeleyerek soruyorum. "Rom ve hindistan cevizi suyu," diyor bana en yakın olan. "Denemek ister misiniz?"

"Neden olmasın?" Barın arkasındaki kadına siparişimi veriyorum ve önüme koyduğunda teşekkür ediyor. Sevmedim ama tattığım en kötü şey de değil.

"Buralı mısınız?"

"Oh, hayır." Gülüyorum. "Sadece babamın ticaret gemisiyle buradan geçiyorum."

"Fark etmediysen söyleyeyim, bu krallıkta genç bir kadın için yeterince eğlence var." Omzunun üzerinden birkaç erkeğin bize doğru baktığından şüphe etmediğim bir yere bakıyor, sadece benim için değil, onlar için de. Süslü elbiseler giymemiş olabilirler ama ellerinde nasır olmaması, kaçmak isteyen soylu hanımlar olduklarına inanmamı sağlıyor. Soylu insanlar çoğunlukla şehrin daha pahalı bölgesi olan Aydınlık Bölge'de yaşarlar, bu yüzden burada tanıdıkları biriyle karşılaşmama şansları daha yüksektir.

Barın altında alyansımı başka bir parmağıma geçiriyorum. "Belki de bundan faydalanmalıyım. Babam eve yaşadığımızda beni en yüksek teklifi verenle evlendirmeyi planlıyor. Kolumda bir prensle teknesine geri dönmezsem hiçbir anlaşmadan kurtulamayacağım korkuyorum."

Soldaki kadın gülüyor, gözlerinde sempati var. "Galakin'in herhangi bir prensi sarayda kilitli kalacaktır. Asla şehre inmezler. Prens Zale arada sırada gelir ama tercih ettiği yerlerin dışına asla çıkmaz; özellikle de sanatçı meydanları ya da tiyatro."

"Yazık," diye mırıldanıyorum ve içimi bitiriyorum. "Thirwen Prensi'nin burada olduğunu duydum. Bu doğru mu? Hep bir prensle tanışmak istemişimdir."

Ben dudaklarımı şapırdatırken ikisi de kıkırdıyor ve kısık seslerini duymak için daha da yaklaşıyorlar. "Prens Zarius'un Kahin'e sık sık gittiğine dair söylentiler var. Birkaç blok ötede bir kumarhane ve buradan çok daha pahalı."

Gözlerim parlıyor. "Bana daha fazlasını anlat."

Bana en yakın olan tekrar eğiliyor, kahverengi gözleri muziplikle parlıyor. "İddiaya göre berbat bir sarhoş ve ayıkken daha da kötü. Mirası yok ama babasının onu evlatlıktan reddetmesine rağmen bir şekilde parası var. Yerinizde olsam uzak dururdum. Nezaketiyle tanınmıyor ve kırmızı gözlerinin oldukça sinir bozucu olduğu söyleniyor. Kan havuzlarına bakmak gibi."

"O zaman babamı memnun edecek başka bir zengin adam bulma konusunda bana şans dile." İçimi çekip tabureden iniyorum ve barın üzerinde duran ellerini okşamak için uzanıyorum.

Kadehlerini bana doğru kaldırıyorlar ve ben omzumun üzerinden el sallarken bir sandalye ayağına takıldığımdan emin oluyorum. Kapıdaki korkutucu fedai, fazla oyalanıp onu rahatsız edersem beni dışarı atmaya hazırmış gibi bakıyor. Arkadaşlarımı tekrar selamlamak için merdivenlerden inip köşeyi dönerken eteğimi yumrukluyorum.

Cayden'in gözleri beni görünce parlıyor ve Ryder uzanmış avucuna bir çuval syndril atarken inliyor. Reverans yapıyorum, edindiğim bilgileri paylaşıyorum ve beşimiz de bilmediğimiz prenze doğru yol alıyoruz.

BÖLÜM
KIRK SEKİZ

Cayden

Kahin'e vardığımızda **RYDER** VE FINNIAN, Elowen'in çaldığı bir şişe romu bitirmişlerdi. Sokaklar biraz daha az kalabalık ama yine de tıklım tıklım. Elowen'in arkasında yürüyorum, kafasını çevirdiği her adama ters ters bakıyorum, bu da alayımı neredeyse sürekli kılıyor. Bunu sadece kendi bencil nedenlerim için yapmıyorum, Elowen aynı zamanda eğleniyor ve bir erkek ona yaklaşıp yaklaşmaz savunmaya geçip etrafına karşı temkinli davranıyor. Endişesinin sadece bir gece için onu rahat bırakmasını istiyorum.

Kumarhanenin karşısında ama ana girişten biraz uzakta boş bir yüksek masa tutuyoruz, böylece diğer tek çıkış olan yan kapıyı da görebiliyoruz.

"Plan nedir?" Finnian soruyor. "Elowen yanaklarıma rağmen bilgi alırken ben alçakgönüllülükle oturdum Yalan söylediğimde kızarmıyor, bu yüzden içeri girmeye gönüllü oluyorum."

"Buyur Finny," diye karşılık veriyor Elowen, elini binaya doğru sallayarak.

"Saskia ve ben de gideceğiz," diye ekliyor Ryder. "Siz ikiniz çıkışları gözleyebilirsiniz ama şehrin daha pahalı bir yerinde olduğumuz için sen ve Elowen mümkün olduğunca gözden uzak durmalısınız. Radarlarının altından geçmeyi başardık ama bunu zorlamayalım."

Kaşlarını kaldırıyorum. "Şansını zorlamak istemiyor musun?" "Belki de olgunlaşıyorumdur."

"Buraya gelirken bir kavun tezgahına takla atarak girdin."

"Olgunlaşıyorum dedim, değişmiyorum."

"Belki bir gün her ikisini de deneyimlemen bana nasip olur," diye homurdanıyor Saskia onu takip ederken, Elowen'in siyah saçlarına ördüğü altın boncuklar sallanırken parıldıyor. Hepsini yerel halkın giydiği yazlık kıyafetleri giymişler ve umarım aralarına karışırlar... Finnian için pek umudum yok gerçi.

Elowen'in buruşuk kaşlarının arasına parmağımla dokunarak onun yanındaki tabureye oturuyorum ve kumarhaneye göz kulak olması için onu bacaklarımın arasına çekiyorum. "O kafanın içinde neler oluyor?"

Dudakları bir tarafa doğru kıvrılıyor. "Kulaklarının duyamayacağı kadar kirli düşünceler."

"Eğer onları dile getiremiyorsan, bana her zaman gösterebilirsin. Zaten ben daha çok uygulamalı öğrenen biriyim." "Mmm." Burnunu kaşıdı ve başını salladı, ardından aşağıya bakarak düğün düğünü için üzgün. "Meşaledeki ateşi hareket ettiremiyorum. Ejder ateşine yaptığım gibi onu kendime doğru çekmeye çalışıyordum. Sanki güç içime doldu ve sonra bedenimde uykuya daldı."

Tanrılar, onun İmirath'ın koruyucularını erittiğini, yeniden doğmuş bir tanrıça gibi ejderha ateşini çağırdığını görmek için neler vermezdim. Olayları birkaç kez anlatması için onu zorladım ama hiç eskimiyor. Düşmanlarımıza korku salmasını izlemeye bayılıyorum; gerçekten çok güzel bir manzara.

"Sorin'in zihnine gir," diye emrediyorum, ona tüm yeteneklerinin uykuda olmadığını göstermek istiyorum.

Parmak eklemlerini çatırdatıyor ve kimsenin yüzüne bakmadığından emin olmak için bir o yana bir bu yana bakıyor. Sırtım okyanusa bakan kavisli bir deniz duvarına dönük ve turuncu ve sarı fayanslarla boyanmış diğer beyaz masalar, birinin suratlarına tokat atıp atmadığını fark edemeyecek kadar fincanlarına dalmış sarhoşlarla dolu.

Sorin'le vakit geçirirken gözlerinin ferisi sönüyor ve eli kalçamda sıkışıyor. Açık ara en yaramazımız o, ama biliyorum ki bu onun hoşuna gidiyor. Birkaç dakika sonra geri dönüyor, kahverengi gözleri öncekinden daha açık. "Seyahat ederken onların zihinlerine girme alıştırmaları yaptım, bu yüzden zihin gezintisi yapmak benim için çok daha kolay, ama ateş kullanmanın aksine bu yetenek hiç kaybolmadı. Ayinden sonra uyandığında kendini farklı hissettin mi?"

Başparmağımla çenemde gezdiriyorum. "Bilmiyorum."

"Bununla ne demek istiyorsun?"

Bıçağım parmaklarımın arasında dönerken parıldıyor ve sorusuna en iyi nasıl cevap vereceğimi düşünüyorum. "Ölüm ve karanlık hayatımı şekillendirdi ve her zaman bir gölge gibi beni takip ettiklerini hissettim. Ritüel sırasında edindiğim işaretler karanlığın içime ne kadar sızdığını kanıtıyor." Kolumu ve boynumu işaret ediyorum, burada çoğunlukla siyah çizgiler cildimin etrafında dönüyor, ancak tek mavi çizgi o kadar koyu ki siyah da olabilir. "Her zaman içimde yaşadım, benim bir parçam oldu, ama sanki içimde bir şey beni sana doğru çekiyor gibi hissediyorum. Her zaman böyle hissettim ama şimdi daha güçlü. Daha çok uçucu bir çekim. Senin için adam öldürürüm."

Tanıştığımız andan beri seni sorgusuz sualsiz seviyorum, ama şimdi sanki uyuyamıyorum çünkü gözlerimi bir an bile senden ayırmak beni geriyor. Kanımdaki bir şey beni tetikte tutmak için derime ve kemiklerime baskı yapıyor ve bu barışçıl bir güç değil. Senin varlığın kafamın içindeki sesleri her zaman susturmuştur, ama şimdi sanki bir şey uyanmış ve seni çağırıyor, ama ne olduğunu bilmiyorum."

"Ah." Başını eğdi.

"Bu kötü bir şey değil," diye ekliyorum, gözlerini tekrar bana çevirerek.

"Sadece-" "Farklı mı?"

"Evet."

"Ritüel hakkında sana söylemediğim bir şey var." Yutkunuyor ve ben de onu sakinleştirmek için Saskia'nınla aynı altın boncuklarla süslenmiş buklelerinden birini döndürüyorum. "Thirwen'in koruyucularını erittikten sonra bunu yapan ruh büyücüsüyle konuştum çünkü cevaplar istiyordum. Bana ruhlarımızın bağlı olduğunu söyledi. Ruhlar Tanrıçası tarafından yollarımızın kesişmesi kaderimizmiş. O olmasaydı ayın başarılı olamazdı."

"Ve sen buna inanıyor musun?"

"Artık neye inandığımı bilmiyorum." Gözlerini kırıştırıyor ve okyanusa doğru bakarken çenesini kilitliyor. "Ama o ayın olmasaydı öleceğini biliyorum."

"Sirantia." Yüzünü tekrar kendime doğru eğdim. "Seni aradım çünkü sen düşmanımın kızıydın ve beş ejderhaya bağlıydın. Sana olan çekim o zamanlar bu kadar güçlü değildi, çaresiz değildi."

"Duygularının düşüncelerini gölgelemesine izin veriyorsun," diye fısıldıyor. "Hayatlarımız bizden çok daha büyük. Hiç güçlerin olup olmadığını merak ettin mi? Bir çeşit büyü yeteneğin? Ben zihin gezintisi yapabiliyorsam, ejderhalara binebiliyorsam ve *ara sıra* ateş kullanabiliyorsam, *ya* sen de bir şeyler yapabiliyorsan?"

Başımı sallıyorum. "Dilimi ve bıçağımı alışılmadık derecede iyi kullanmam dışında-" Ukalalığımla alay ediyor. "Korkarım ben tamamen sıradan biriyim."

"Buna inanmıyorum." Kolyesini zincirinden çekştirirken uzun bir süre bana bakıyor. "Senin içinde bir şey gizleniyor Cayden ve ne zaman ortaya çıkarsa, tüm dünyada hissedileceğinden emin ol."

Onu hayal kırıklığına uğratmak istemediğim için çenemi kapalı tutuyorum. Büyü insanlarda on iki yaşındayken ortaya çıkar. Elowen bir istisna - yetenekleri travma tepkisi olarak mı yoksa ejderhalarından ayrı kaldığı için mi bastırılmış olursa olsun, onları uyandırmayı başardı. Ben herhangi bir yaratığa bağlı değilim ve babam tarafından bir tür sihirli yeteneğin ortaya çıkmasını sağlayacak kadar dövüldüğüm birkaç dövüşe sokuldum... ama tek sahip olduğum yumruklarımdı - ve eğer ringe cam atılırsa kırık şişelerdi. Sırtımı kırbaçladığında ve onu öldürme dürtüsü bu dünyadaki herhangi bir güçten daha güçlü olduğunda, bir şeyler olurdu.

Yan kapı çarparak açıldığında ve ona eşlik eden kişi tarafından dik tutulan bir adam tökezleyerek dışarı çıktığında düşüncelerimden sıyrılıyorum.

"Prensinle bu şekilde başa çıkamazsın," diye homurdanıyor

zayıf olan. Elowen ve ben bakışıyoruz.

"İçeridekiler tazı gibi seni arıyor," diye homurdanıyor muhafız, sırtına astığı kılıcın kabzası adamı gömleğinden tutup dik tutarken parıldıyor. "Babanın seni aramayı bıraktığını mı sanıyorsun? Katledilmek istemiyorsan, yürümeye devam etmeni öneririm."

"Siz şövalyeler her zaman çok dramatiksiniz. Eğer bekârlık yeminini bozarsan, eminim çok daha kabul edilebilir olursun."

"Bir şövalye mi?" Elowen fısıldar. "Thirwen'in bir şövalyesi prensin yanında mı? Kralın hepsine kan yemini ettirdiğini sanıyordum."

"Bu yeni bir gelişmeydi," diye mırıldandım ve bu değişikliğe neyin yol açtığını merak ettim. Sör Rhys Froydin'in kayb olduğu zamanlara denk geliyordu. Kızıl Gelgit Savaşı'nda bir efsaneydi, Thirwen'in donanmasında savaşırken gösterdiği acımasızlık nedeniyle akbaba olarak bilinirdi ve daha sonra cesareti nedeniyle şövalye ilan edilmişti. Sol gözünü bu şekilde kaybetmiş; kanıtları bir yama ile kapatıyor. Thirwen'in eski kraliçesiyle bir ilişkisi olduğu ve Zarius'un gerçek babası olduğu söyleniyor. Kral Fallon onu öldürtmeye çalıştı, ama o burada duruyor: saçları ağarmış, yüzüne çizgiler kazınmış, ama hâlâ bir savaşçı.

"Diğerlerini getir," diye mırıldandım. "Ben onları takip edeceğim."

"Aptalca bir şey yapma." Tabureden atlıyor ve yolun karşısına geçerken benden ayrılıyor. Kumarhaneyi geçtikten sonra cadde keskin bir şekilde eğiliyor ve ben binaların sunduğu gölgelerden uzak duruyorum. Zarius'u ilk gördüğümde saçlarının sarı olduğunu düşünmüştüm... ama birden beyazlaştı.

Saç telleri binaların arasına karışıyor ama kırmızı gömleği insan kalabalığının arasından kolayca fark ediliyor. Yolda durdular ve Sör Rhys omzunun üzerinden baktı. Bir ara sokağa girip sırtımı duvara dayıyorum ve köşeden onları izleyip ilerlemelerini bekliyorum.

Ben onları izlemeye devam ederken kalabalık seyreliyor. Ellerimi ceplerime sokuyorum, sadece üçümüz kaldığımızda adımlarımı sessiz tutma zahmetine girmiyorum. Prens o kadar sarhoş ki Rhys kılıcını çekip bana döndüğünde hiç etkilenmiş gibi görünmüyor.

"Kılıcını erken kullanma," diyorum. "Bu bana seni öldürmek için bir teşvik verir."

"Denediğini görmek isterim." Prensın yakasını sıkıca tutuyor ve karanlıkta gözlerini kısarak başımı kaldırdığımda yüz hatlarımı seçmeye çalışıyor. Ve işte oldu. Gözleri yüzümün sağ tarafındaki yara izini takip ettiğinde tanıdı.

Bir adım daha yaklaşıyorum. "Hâlâ seni bitirmeyeceğime inanıyor musun?" "İblis."

"Akbaba." Hem adamı hem de kabzayı sıkıca kavlıyor. "Yine de arkadaşının adını bildiğimi söyleyemem."

"Prens Zarius." Hıçkırıyor. "Seninle tanışmak bir zevk, iblis."

Kim olduğum hakkında hiçbir fikri olmadığı açık ve bu neredeyse gülmeme neden oluyor. Rhys homurdanarak Zarius'u tekrar yukarı çekiyor ve sabrına saygı duymak zorundayım. Hiçbir sadakat sarhoş bir adama çocukmuş gibi bakıcılık yapmamı sağlayamaz. "Ne istiyorsun?"

Elowen ve Finnian sokağı çevreleyen binalardan aşağı atlayıp Rhys ve Zarius'un etrafını sararken Saskia ve Ryder iki yanımda durmak için hareketleniyor. Finnian tedbir için yayına bir ok yerleştirirken, Elowen onlarla yüzleşmek için dönüyor.

"Ah, lanet olsun," diye mırıldanıyor Zarius, ben ve Elowen arasında bakışarak. "Tacım için geldiler." "Senin tacın yok," diye iç geçiriyor Rhys.

Zarius'un nefesi kesiliyor. "Şimdiden aldılar mı?"

Elowen ona bakar. "Sürgünün bana daha çok yakıştığını söylemeliyim. Prens için biraz suyun yok mu?"

"Senden daha yaşlıyım, ejderha kraliçesi."

"Beni kandırabilirdin." Efsanevi şövalyenin çekilmiş kılıcına aldırmadan ileri doğru adım attı. "İşbirliği yaparsanız kan dökülmesine gerek yok."

"Biz senin tutsakların mıyız?" Rhys sözlerini bana yönelterek soruyor.

Çifte bakarken başımı eğiyorum. Sessizlik de bir insanı tedirgin etmekte aynı derecede etkilidir, hatta bazen daha da etkilidir, özellikle de kim olduğumu biliyorlarsa. "Bunu göreceğiz." Şövalye her birimize bakıyor ve sayıca az olduğu gerçeğini kabulleniyor. Bakması gereken sarhoş bir prens olmasaydı belki dövüşürdü ama kılıcını yere fırlatıp vahşi bir hırıltıyla dişlerini gösteriyor. "Al onu, akbaba. Ben senin yaverin değilim ve bir kılıcın ucundan korkmuyorum."

BÖLÜM
KIRK DOKUZ

Cayden

BİR KORKULUĞUN ÜZERİNE TÜNÜYORUM VE SIRTIMI ÜST GÜVERTEYE ÇIKAN MERDİVENLERE DAYIYORUM, DİZİMİN ÜZERİNDE BİÇAĞIMI ÇEVİRİRKEN DALGALARIN GEMİYE VURUŞUNU DİNLIYORUM. Mağaradaki suyun tuz kokusu o kadar yoğun ki neredeyse tadını alabiliyorum.

"Bu çok saçma," diye hayıflanıyor Saskia. "Burada bir bebeğin uykusundan uyanmasını bekler gibi oturuyoruz."

Elowen, Venatrix'in burnunu okşadığı yerden uzaklaşarak, "Biberonla emzirdiği belli," diye cevap veriyor. Ejderha dikkatinin dağılması üzerine suya geri dönüyor ve o kadar derine batıyor ki sadece başı yüzeyden ayrılıyor.

"Ne yapmamız gerekiyordu?" Ryder, Finnian'la arasındaki varilin üzerine bir kart atıyor. "Bir sarhoşla pazarlık mı yapacaktık?"

"Yeterince uyudu," diye cevaplıyor Saskia. "Zamanımızı boşa harcıyoruz. Kaleye doğru yola çıkmadan önce bu meselenin çözülmesi gerekiyor."

Finnian tahta sandıktan kalkıp iki testiyi tatlı su leğenine daldırıyor ve Zarius'un tahıl dolu bir çuval yığınının üzerinde sızıp kaldığı yere doğru ilerliyor. Rhys bir elini kılıcının kabzasına dayadı.

"Elini çek," diye uyarıyor Elowen ve hırıltılar mağarada yankılanarak vaat edilen misilleme ve acımasızlığın bir senfonisini yaratıyor.

Rhys'in titreyen parmakları gevşer ve Finnian ilk kadehin içindekileri prense fırlatır. Zarius tükürükler saçarak öksürüyor, saçlarını yüzüne yapıştığı yerden geriye doğru iterken sarsılarak ayağa kalkıyor.

Finnian neşeli bir ses tonuyla, "Tekrar hoş geldiniz," der ve diğer kadehi Zarius'un yanına koyup prensin omzuna bir tokat atar. Rhys bile küçük bir gülümsemeyi gizlemeyi başaramaz. "Sorun çözüldü."

Ejderhaların alçak hırıltıları mağaranın içinde yankılanmaya devam ediyor ama gözden uzakta kalıyorlar. Acaba Zarius ve Rhys'in içindeki korkuyu hissedip bundan faydalanmak mı istiyorlar? Rhys, Zarius'a elini uzatırken Elowen sırtını uyluğuma yaslayıp kollarını önünde kavuşturuyor. İkili bize doğru ilerliyor ve güvertenin bizim bölümümüze yakın iki sandığın üzerine tünüyor.

"Canavarlarınızı geri çekin kraliçe," diyor Zarius. "Ben uyandım."

Elowen kızgınlığını belli etmiyor ama ejderhalar teker teker karanlıktan çıkıp dişlerini göstererek sırtımıza geliyor ve su damlacıkları pullarında cızırdarken başlarıyla etrafımızı sarıyorlar. "Ejderhalarım nasıl komuta edeceğim konusunda bana asla tavsiyede bulunmamanızı öneririm."

Mürettebattan biri Zarius'a midesindeki alkolün bir kısmını emmesi için bir rulo uzatıyor ama o kıpkırmızı bakışlarını ejderhalardan ayıramadığı için bunu fark etmiyor bile. "Gücendirmek istemedim."

"Beni gücendirmen için ne düşündüğünü önemsemem gerekir." Elowen omuz silkiyor, belindeki bıçağı kınından çıkarıyor ve ucuyla ekmeği işaret ediyor. "Ye."

"Servis ettiğin şeyi yiyecek kadar sana neden güveneyim?"

"Çünkü şu anda değersizsin," diye cevap veriyorum.

Burun delikleri alevleniyor ama kabul ediyor, bir parça ısıtıyor ve gözlerini aramızda gezdirirken suyla yıkıyor. "Piç kuru su prensesi seviyor ve dünya bu yüzden kan ağlıyor." Kuru kuru kıkırdıyor. "İkiniz hakkında çok şey duydum."

"Başka ne duydun?" Ryder soruyor.

"Güzel Elowen'in Ravaryn'deki en güzel kadın olduğuna inanılır, bir krallığı dize getirecek bir yüzü vardır. Yaşam Tanrıçası tarafından kutsanmış bir kadın, Ölüm Tanrısı tarafından kutsanmış bir adamla evlendi - bana sorarsanız hepsi oldukça şiirsel. Yaşam ve ölüm, ateş ve su, yıldızlar ve ay. Bazıları senin kutsanmış değil lanetli olduğunu söylüyor, diğerleri ise Elowen'in Cayden'i büyüleyen bir cadı ya da büyücü olduğunu söylüyor." Saskia'nın Ryder'in yanında durduğu yere döner. "Yine de seni daha yakından tanımak isterim, böylece neden benden nefret ediyormuş gibi baktığını anlayabilirim."

Saskia'nın dudakları kıvrılıyor ve Ryder kılıcına uzanıp hırlayarak onu uyarıyor. "Kendine dikkat et."

Sas'a karşı hep korumacı olmuştur. Onu suçlayamam ama Saskia erkeklere karşı kendini koruyabildiğini defalarca kanıtladı. Onları sadece kelimelerle ve küçümseyici bir dudak bükmeyle yere serdiğini gördüm. "Senin hakkında ihtiyacımız olanın ötesinde tek bir şey öğrenmektense kendimi geminin yanından aşağı atarım daha iyi."

Zarius ellerini kaldırıyor ve dalgali beyaz saçlarının üst yarısını deri bir kayışla geriye doğru çekiyor. Bakışlarının altında huzursuzca kıpırdanıyor ama bunu mizahla gizlemeye çalışıyor. "Hâlâ bunun tam olarak ne olduğunu öğrenmeyi bekliyorum."

"Thirwen tahtına geçmen için," diyorum onu konuya alıştırma zahmetine girmeden. Rhys doğruldu, kahverengi gözlerinde şüphe çizgileri olsa da ilgisinin arttığı açıktı. Artık meşale ışığında yüzlerine daha iyi bakabildiğim için ikisi arasındaki benzerlikleri bulmaya çalışıyorum. İkisinin de farklı nedenlerle beyaz saçları olmasına rağmen, köşeli gözleri dışında ortak tek bir özellikleri yok. Rhys soluk tenli, Zarius ise hafif bronzlaşmış. Yapıları bile farklı -Rhys bir askerin kaslı yapısına sahipken, Zarius zayıf, sıska değil ama hantal da değil.

"Taht mı?" Zarius yankılanıyor. "Fark ettin mi bilmiyorum iblis ama tam olarak Thirwen'de değiliz ve Rhys kılıç kullanmakta iyi olsa da bir ordu değil."

"Babana karşı savaşa gidiyoruz, tabii karımın güzelliğiyle ilgili hikâyeler arasında bunu duymadıysan," diye açık açık söylüyorum.

"Bunun benimle ne ilgisi var anlamıyorum. Tahtın bir parçası olmak istemiyorum. Bana getirdiği tek şey ölüm ve umutsuzluk."

"Taht sana bunu getirmedi. O cansız bir nesne," diye araya giriyor Elowen. "Ona hayat veren, tepesinde oturan kişidir."

"Onu inşa eden taşların içindeki açgözlülük bana bir ömür boyu yetecek kadar keder getirdi."

"O halde buna diren," diyorum.

"Vareveth'i fethettiğinde yaptığın şey bu muydu?" diye tükürüyor. "Annemin gözümün önünde ölmesini izledim çünkü *kraliyet* için yararlı olmayı bıraktı. Bunun bir insana ne yaptığı hakkında hiçbir fikrin yok."

Kendine acıması beni rahatsız ediyor. Evet, bunun insanı ne hale getirdiğini biliyorum ve şeytanlarımı alkol ve şiddetle beslemiş olsam da, kendimi onun gibi parçalanmaya bırakmadım. Öfke beni bir harç gibi bir arada tuttu, dünyaya karşı güçlendirdi. Kuru kuru kıkırdıyorum. "Bunun seni omurgasız bir hıyara dönüştürdüğünü bilmiyordum."

Elowen duvarı itiyor ve Zarius'un karşısındaki bir sandığın üzerine çöküp ejderha hançerlerini birbirine vuruyor. "Kim olduğumuzu bildiğine göre, eminim istediğimizi elde etmek için yapmamız gerekeni yapmaktan çekinmeyeceğimizi de biliyorsundur. Güzel bir sandalyeye oturmak için tüm parmaklarına ihtiyacın yok prensim."

Rhys kılıcına uzandı ama Finnian bir adım öne çıktı. "Kraliçeme karşı silah çekmeyi bir kez daha düşünmeni öneririm. Sayıca çok azsınız ve prensinizi ölümüne koruyamayacaksınız."

Şövalye kılıcını kınına geri sokarken homurdanıyor ve Ryder'la bakışıyoruz. Finnian Aestilian'ın komutanı olduğundan beri kesinlikle kendine geldi. Daha fazla kas yapmış ve sesinde birkaç ay önce olmayan bir sertlik var.

"Prensimi tehdit etti."

"Bize hatırlattığı gibi ordusu ve taht iddiasıyla ilgili hiçbir desteği olmayan bir prens. Şu an itibarıyla sokakta yürüyen herhangi bir bireyden daha değerli değil," diyorum. "Şu andan itibaren size zarar vermek istemiyoruz."

"Bu rahatlatıcı," diye homurdanıyor Zarius.

"Ama yarın seni saraya götüreceğiz ve sen de en iyi şekilde davranıp babanı öldürdüğümüzde onun tahtına geçmek için kendini hazırlayacaksın."

Zarius ve Rhys sessiz bir konuşmayla dolu uzun bir bakış alışverişinde bulunurlar ama ilk konuşan Rhys olur. "Babamı öldürmeyi mi planlıyorsunuz?"

Kaşlarını çattım. "Savaşlar genellikle böyle biter."

"Yani beni Thirwen tahtına oturtmak istiyorsun çünkü beni manipüle etmenin babamı manipüle etmekten daha kolay olacağını mı düşünüyorsun?"

"Planımızı biliyorsan bu manipülasyon sayılmaz," diye alay ediyor Saskia ve Zarius'un dikkatini tekrar çekiyor. Onun dikkatle bakan bakışları altında çenesini kaldırıyor.

"Birinden doğmuş olmana rağmen bizim düşmanımız değilsin. Sanırım ikimiz de bunu anlayabiliyoruz," diye başlıyor Elowen ve Zarius yavaşça başını sallıyor, dişlerini sıkarken çenesinde bir kas titriyor. "Bana şunun cevabını ver: Baban seni avlarken hayatının geri kalanını yabancı bir krallıkta kumarhanelerde harcamak mı istiyorsun?"

Bunu itiraf etmekten nefret ediyormuş gibi başını sallıyor ama Rhys rahatlamış görünüyor.

"Annenin intikamını almayı düşündün mü?"

Burun delikleri alevleniyor ve gölgeli gözleri botlarına bakıyor. "Evet."

"Şartlarımız basit: Krallığım Galakin ve Thirwen arasında açık ticaret. Savaş alanında bizimle birlikte savaş ki halkın hâlâ yaşadığını görsün." Bıçaklarını kınına sokup ayağa kalktı ve bir tayfayı öne doğru salladı. "Bir kamaraya götürüleceksiniz. Teklifimi düşünün, çünkü sizi temin ederim ki daha iyisi karşınıza çıkmayacaktır."

Zarius ve Rhys güvertenin altına götürülürken Saskia okyanusa bakar, Zarius da kapı arkasından kapanıp kırmızı gözleri Saskia'yı son bir kez bulana kadar öyle kalır.

Beş.

Dört.

Üç.

İki.

Ryder bana doğru fırladı. "O piçten nefret ediyorum."

"Teknik olarak meşru biri. Hakaretinizi gerçeklere uygun hale getirmek için değiştirmenizi önerebilir miyim?" "Bunu duymak istemiyorum."

"Saskia onu kızdırırsa taşaklarını kesecek yetişkin bir kadın," diyorum, öfkesinin kökeninin Zarius'un dikkatinin birden fazla kez Saskia'nın üzerinde toplanmasında yattığını bilerek.

Elowen neşeyle, "Sahilde içki içelim," diyor ve kolunu Saskia'nın koluna dolayarak Finnian'a diğerini tutmasını işaret ediyor. İkili ellerinde birer şişe içkiyle onu götürürken Saskia gemiden indiği için rahatlamış görünüyor.

Yıllar önce Ryder'ın sevgilisi öldürüldükten sonra kendini kaybettiği bir an vardı. Bütün gece aradıktan sonra onu bulan oydu. Onu hiç o zamanki gibi ağlarken görmemiştım, gözlerini hiç bu kadar kırık ve donuk görmemiştım. Daha fazla içmeye başladı ve sonunda geceler boyu sevgililer edinmeye başladı. Yatağımdan çok yerde uyuyarak zaman geçiriyordum ve neredeyse her gece Saskia'nın odamı kendine ayırması için iş alıyordum. Ne zaman biri Saskia'ya uzaktan ilgi duysa, Ryder onu kovalıyordu. Bunu hiçbir zaman yüksek sesle söylemedi, ama sanırım her zaman ona bu dünyanın sunabileceği olası acıları yaşatmamaya çalışıyor. Bir bakıma baba rolünü üstlenmiş durumda ve bazen onu hâlâ örgülerinin ucunda fiyonk olan küçük bir kız olarak gördüğünü düşünüyorum.

Diğerleri gözden kaybolduğunda, "Kendini toparlamalısın," diyorum. "Zarius'a bir müttefik olarak ihtiyacımız var."

"Biliyorum," diye ısııyor, ellerini sıkarken sakinleştirici bir nefes alıyor. "Biliyorum." "O bir pislik." Omuz silkiyorum. "Ondan hoşlanmıyorum."

"Kimseyi sevmiyorsun."

"Ve hala bu felsefenin en akıllıca felsefe olduğunu savunuyorum," diye ekliyorum. "Onun için hoş şeyler yapmak zorunda değilsin. Onunla konuşmak zorunda bile değilsin. Biz Galakin'i güvence altına almak için anlaşmayı sağlamlaştıırken sen sadece bekle."

Bir elini yüzünde gezdirip başını sallıyor. "Elowen içkiden bahsetti mi?"

Omzuna bir tokat attım. "Şişeyi sana vereyim."

İskele iskelesinden inip kayalık koyu geçerken zayıf bir kahkaha atıyor. Mağaradan çıkar çıkmaz kahkahalar havada uçuşuyor. Palmiye ağaçları bizi bu vahada gizliyor ve Elowen'in sandaletlerini attığı yerde ben de botlarımı çıkarıyorum. Kristal suyun içinde ayak bileğine kadar duruyor, kumdan deniz kabukları topluyor ve onları kıvrılmış eteğinin içine atıyor.

Yaklaştığımı fark ettiğinde gözleri parlıyor, bir dalga ayak bileklerine çarptığında hafifçe sallanıyor. Finnian'a dönüp kaşlarını çatıyorum. Yarı boş bir rom şişesini kaldırıyor ve gururlu bir sırıtışla en iyi arkadaşını işaret ediyor. *Aman Tanrım.*

"Cayden, şunlara bak! Küçük hazineler gibiler," diye mırıldanıyor.

"Çok güzel, aşkım." Onu nazikçe sudan uzaklaştırıyorum ve Finnian'ın yanına düşüyor. Kollarını birbirine dolayarak birbirlerine arsızca gülümsüyorlar ve bana ve Ryder'a uzatmadan önce şişelerden tek tek içki alıyorlar. Saskia alkışlıyor, gemide olduğundan çok daha hafif görünüyor.

"İçki içmek için sana o kadar yaklaşmayacağım," diyor Ryder.

"Beni nasıl da yaraladın," diyorum kıs kıs gülererek.

Sonraki bir saat hızla geçiyor, Elowen ve Finnian bize çocukluklarında oynadıkları içki oyunlarını öğretirken hepimiz sırayla şişeleri elimize alıyoruz. Üç ifadeden hangisinin yalan olduğunu tahmin etmeliyiz,

ve kim doğru tahmin edemezse içmek zorunda. Oyun ilerledikçe daha da zorlaşıyor ve benim dışımda herkes yalan söylerken yüzünü tutamıyor gibi görünüyor.

"Hiç okyanusta yüzmedim," diye mırıldanıyor Elowen, başı omzuma düşüyor.

Kıkırdıyorum ve şişeyi tekrar dudaklarıma götürüyorum. "Önce su içmen gerek ve bu insanların hiçbirisiyle soyunmayacağım, o yüzden-"

"Gerçek!" Saskia
bağırır. "Yalan!" Ryder
ekliyor.

"Bu oyunun bir parçası değildi," diye cevap veriyorum. "Ve bu lanet olası gerçek." Elowen bacakları arasından fırlıyor ve ateş topuklarını yalıyor gibi suya doğru koşmaya başlıyor. "Neden alkol ona normalden daha fazla enerji veriyor?"

"Hadi, Ellie! Bunu başarabilirsin!" Ben ayağa kalkarken Finnian bağırıyor.

Ben mesafeyi kapatırken saçları ve eteği arkasından savruluyor, diğer üçü sarhoşça tezahürat yaparken onu omzuma atıyorum. Yumrukları hafifçe sırtıma vuruyor. "Imirath'tan kaçarken bu kadar hızlı koşmamıştın."

"Bunu tartışmaya açtım," diyor okyanusu işaret ederek. "Az önce bana su içmem gerektiğini söyledin."

"Tuzlu su değil." Kışına bir şaplak atıyorum ve ben diğerlerine dönerken o yine gülüyor. "Bizi takip etmeyin."

Ryder buna karşılık olarak kıkırdıyor ve Finnian bir dizi öpüşme sesi çıkarıyor. *Lanet olsun, bu nasıl benim hayatım oldu?* Bizi palmyeler ve ebegümeci çiçekleriyle dolu yemyeşil bir ormanın gizlediği kumsalın bir bölümüne götürüyorum ve Elowen'i ayağa kaldırıyorum. Eteğini bacaklarından aşağı çekiyorum ve öne eğilip şakacı bir şekilde kalçasını ısıyorum. Ciyaklıyor ve üstünü başını çekiştirirken omzuma vuruyor.

"Ben evli bir kadınam, efendim." Nefes nefese, kalçalarını sallayarak denize doğru yürüyor.

"Çok haklısın, öylesin." Pantolonumu çıkarıyorum ve ona yetişiyorum, sıcak bir dalga bize çarparken bacaklarını belime sarıyor. Dalga yanımızdan geçip giderken çığlık atarak bacaklarını bana doluyor ve ben de dalgalar tarafından ezilmeden dalgaların tadını çıkarabileceği kadar uzağa yüzüyorum.

"Vareveth'teyken okyanusu özlüyor musun?" diye soruyor kollarını kristal yüzeyde gezdirirken.

"Bazen," diye dürüstçe cevap veriyorum.

"Imirath yazın nasıldır?"

Çocukluğumun bulanık anılarını düşünüyorum. "Zinambra'ya gitmeye cesaret ettiğimde okyanus kışın olduğundan daha açık mavi ve çok daha sıcak olurdu. Bazı plajlarda yüksek dalgalar, bazılarında ise küçük dalgalar olurdu. İnsanlar rıhtımlarda sadece birkaç syndril karşılığında balık kızartır, diğerleri ise sokaklarda oturup çeşitli deniz ürünleri ve pilavdan oluşan yemekler yer ve bunları meyveli şarapla yıkardı. Dağlarda hava daha serindi ama ormanların her yerinde kır çiçekleri yetişiyordu ve bazı yerlerde ağaç örtüsü o kadar sıkı ki gökyüzünü göremiyordunuz."

Elowen iç çekerek ufka bakıyor. "Tüm bunlardan sonra ne olacağını düşünüyordum ve senin denizi sevdiğini biliyorum... bu yüzden sıcak ayları Imirath'ta geçirebileceğimizi düşünüyordum. Ben... Bir daha kalede yaşayabileceğimi sanmıyorum ama suyun hemen üzerinde yeni bir tane inşa edebiliriz."

Sarhoş olduğunu biliyorum ama samimiyeti gerçek. "Bu hoşuma gider."

Yumuşakça gülümsüyor, elini yaralı yanağıma dayıyor ve dudaklarını dudaklarıma bastırıyor. Bizi yüzeyin altına daldırıyorum, gelgit etrafımızdaki dünyayı bloke ederken bizi birbirimize kilitliyorum.

BÖLÜM
ELLİ

Elowen

Geminin baş tarafında durup deniz havasının yanaklarımı okşamasına ve buklelerimi arkamda savurmasına izin veriyorum. Suda olmanın çok sakinleştirici bir yanı var ve Cayden'in kıyıya bakarken kılıcını bileylediğini gördüğümde, onun da gemide benim ejderha sırtında hissettiğim özgürleştirici duyguyu hissedip hissetmediğini merak ediyorum.

Zario'yu geride bırakıp Zraka' dan ayrılan ve sarp kayalıkların üzerinden okyanusa dökülen nehri geçiyoruz. Tenim farkındalıkla karıncalanıyor ve ensemdeki tüyler diken diken oluyor. İzlendiğimi hissediyorum. Omzumun üzerinden bakıyorum ama olağan dışı bir şey yok. Finnian, Ryder, Saskia ve birkaç mürettebat üyesi kahvaltılarını tabaklarına dolduruyor. Cayden'in bakışları hâlâ benimkileri bulamadı ama gözlerim nehre ve uzaktaki dağlara kayıyor. Biri kaburgalarımın birine ip bağlamış gibi göğsümde bir şey kasılıyor ve Cayden'in gözleri benimkilere kayıyor.

"Bunu hissettin mi?" Bileme taşını bir kenara bırakıp tüm dikkatini bana verirken başını sallıyor. "O dağlarda ne var?"

"Bildiğim kadarıyla ıssızlar, zehirli yılanlar ve diğer sürüngenlerle istila edilmişler, bu krallığa özgü canavarlardan bahsetmiyorum bile."

Venatrix nehre yaklaşırken çığlık atıyor, sadece ben rahat edemeyecek kadar uzaklaştığımda rotasını değiştirmek için kanatlarını açıyor. "Hmm." Yanından geçmeye devam ederken gözlerimi şaleleden ayırmıyorum, onlar görüş alanımdan çıkana kadar hareket etmiyorum.

Sör Rhys, Prens Zarius'a güverteye kadar eşlik ediyor ve o bana bir tane daha vermeden önce baş ağrımı hafifletmek için parmaklarımı zonklayan şakaklarıma sokuyorum. Bir su büyücüsü bu sabah erkenden Zario'dan kalan eşyalarını almak için şehre inmiş, yani en azından prens önceki güne göre daha şık görünüyor. Gösterişli değil ama kırmızı keten gömleği kırışmamış ya da rom kokmuyor ve biraz asalet katmak için gümüş takılar takmış.

"Kraliçe." Zarius bana başıyla selam veriyor, dün geceye göre çok daha resmi görünüyor. "Kral." "Teklifimizi düşündün mü?"

"Seçme şansım var mı?"

"Herkesin bir seçimi vardır. Bu sadece sonuçlarına katlanıp katlanamayacağınıza bağlıdır," diye cevap veriyorum.

"Şartlarım var," der Zarius ve Cayden devam etmesi için eliyle işaret eder. "Dün de belirttiğim gibi, bir ordum yok ve babamın yeni eşinden olan ve vatandaşların tercih edebileceği başka varisleri var. Bu mesele halledildikten sonra krallıklarımız arasında bir antlaşma imzalayacaksınız ve talep ettiğiniz gibi hem Galakin hem de Vareveth'e ticaret kapılarını açacaksınız, ancak ben size katılacağım için benimle birlikte savaşmanızı istiyorum. Tahtı geri aldıktan sonra krallığımda bir isyan çıkarsa, bunu bastırmak için iblis kral ve ejderha kraliçenin yardımına ihtiyacım var."

Cayden'le bakiştık ama bu adil bir anlaşma. Thirwen'le bir ittifak kurabilmek için Zarius'u tahta oturtmaya çalışmak, eğer o tahtı elinde tutamazsa boşa gidecek. "Dün tahtı istemediğini söylemiştin. Bu ani değişiklik neden?"

Dudaklarını yuvarlıyor, düşünürken başını yana eğiyor. "Perspektif."

Yanında taş gibi suratıyla duran Sör Rhys'e bakıyorum ve prens üzerinde ne kadar etkisi olduğunu merak ediyorum. Etkisi ne olursa olsun, el sıkışmaktan kaçınmak için ellerimi arkamda kenetlerken buna minnettarım. "Pekâlâ."

Başını sallayıp hafifçe eğerek benim ve Cayden'in tenindeki işaretlere bakarken beyaz saç telleri keskin elmacık kemiklerine değiyor.

"Nedir bu?" Ben soruyorum ve Cayden şüpheyle gözlerini kısıyor.

"Tanırsal işaretleri hiç görmedim, sadece hikayelerini duydum," diyor ve kendine bir fincan kahve doldurmak için yaygıya doğru adım atıyor. "Tanrıların ölümlülerin hayatına karışmasının ardından trajedi gelir. Ejderha ateşi kullanma yeteneğinle ilgili haberler Dolent'i aştı ama işaretleri görene kadar inanmadığımı söylemeliyim. İnsanlar senin yaptığın ayinden sağ çıkamıyor."

"Bütün bunları nereden biliyorsun?" Saskia sorar.

Saskia ona bakıyor ama yüzündeki vurdumduymaz ifade değişmiyor. "Bir kenara atılmış bir prens olmam, yetişme çağımda eğitim almadığım anlamına gelmez."

Tanrılar hakkında ne hissedersen hissedeyim ve yıllar boyunca ne kadar cevapsız dua mırıldanmış olursam olayım, düşünümdeki işaretler... ritüel... *bir* anlamı olmalı. Onların varlığını dindarlığımdan dolayı düşünmüyorum ama tutulmadan beri altında yürüdüğüm gölgeyi inkâr etmek aptallık olur.

Gemi denizin içinden geçiyor, kalenin üzerine inşa edildiği ada görünmeye başladığında geniş tropik araziler üzerine kurulmuş şaşırtıcı malikânelerin yanından geçiyor. Denizden fırlayan ve dişlerini aralarındaki yakıcı güneşe geçiren iki yılan gibi görünen abartılı bir altın kemerin altından süzülürken mürettebat hızımızı yavaşlatmak için güvertede koşuşturuyor. Liman çok geniş ve bizimki gibi gemilerin yaşayabileceği kadar derin.

Gökyüzünden yayılan parlak ışınlar beyaz taş kuleleri okşuyor ve gözlerimi kırptıştırarak uyum sağlamaya zorluyorum. Her kulenin tepesinde mavi, kırmızı, turuncu ve sarı kubbelerden oluşan bir karışım var ve hepsi köprülerle birbirine bağlanıyor, şelaleler dik tepeden aşağıya ve okyanusa dökülüyor. Açık alanlarda palmye ağaçları ve rüzgârın tatlı kokularını taşıdığı çeşitli tropik çiçekler boy gösteriyor.

Ejderhalarım ileriye doğru uçarak yapıyı oluşturan çeşitli binaların etrafında dönüyor ve hizmetkârlar, leydiler ve lordların karışımı onları görebilmek için körfeze bakan kulelerin içindeki açık spiral merdivenlere akın ediyor. Gece yarısı dalgaları gibi etrafımda dalgalanan lacivert şifonu ellerimle düzeltiyorum. Kumaşı birbirine bağlayan ince zincirler dışında sırtım çıplak. Kuzey yıldızına doğru uçan iki ejderhaya benzeyen iki altın kelepçe kollarımın üst kısmını süslüyor ve Cayden'in ejderha kelepçeleri bileklerimi sarıyor. Korse üzerindeki safir, göğüslerimin arasında, küçük bir üçgen kesimin hemen üzerinde yer alıyor ve düşün günümde bana hediye edilen ve alımda duran halkayla eşleşiyor.

Cayden yanıma yaklaşıyor, çeliğini sırtındaki kılıfına yerleştiriyor ve bana kolunu uzatıyor. Ayrıca düşünümüzde taktığı tacın aynısını takıyor, ancak bu sıcakta bunun ötesinde bir süs için sabrı olmadığı için onu suçlayamam. Dalgalı saçları rüzgârın etkisiyle dağılmış, üzerinde yine siyah keten bir gömlek ve botlarının içine soktuğu bol bir pantolon var ama bence tehlikeli bir rüyaya benziyor.

"Kral Cayden ve Vareveth Kraliçesi Elowen Veles!" Ophir iskeleden aşağı inip kaleye giden kordonun dibinde bir görevliyle buluştuğumuzda anons ediyor.

"Galakin'e hoş geldiniz Majesteleri," diyor adam, koyu tenini ve daha da koyu saçlarını tamamlayan sarı ve turuncu işlemeli kırmızı bir tunik giyiyor. Gözleri Prens Zarius'a takılıyor ama neyse ki bir şey söylemiyor. Kimliği sarayda doğrulanmadan önce onu asillerle kendimiz tanıtmanın en iyisi olduğunu düşündük. "Size kraliyet ailesine kadar eşlik etmek için buradayım."

Ejderhalar tepemizde uçarken dereler ve çiçeklerle kaplı tepeye tırmanmaya başlıyoruz. Tepeye vardığımızda kalçalarım yanıyor ve gözlerimi kör eden güneşten, her tarafı havaya açık, muhteşem mobilyalar ve palmyelerle dolu bir odaya açılan turuncu perdelerin arasından geçerken kurtuluyorum.

Boyalı çinilerle süslü kavisli salonlardan geçip, kelebelerin ve rengarenk kuşların uçuştığı ağaçlarla çevrili birkaç köprüden geçiyoruz. Ilaria Hanesi'nin bayraklarıyla çerçevelenmiş bir köşkün önünde uzanan, nilüfer çiçekleri ve zambak yastıklarıyla dolu uzun dikdörtgen bir havuzun bulunduğu verandaya çıktığımızda güneş omuzlarımızı ısıtıyor. Hizmetkârlar varlığını fark ettiklerinde yanlarında kavun kaseleri ve buzlu limonata tepsileriyle kraliyet mensuplarının yanından uzaklaşıyorlar.

"Ilaria Hanesi'nden Kral Erix, Kraliçe Cordelia ve Veliht Prens Zale'yi takdim edebilir miyim?" diyor yaverleri platforma çıkan basamakların yanındaki yerinden.

Kraliçe Cordelia içkisini yudumlarken kahverengi gözlerini üzerimizde gezdiriyor. Kırmızı elbisesi yaslandığı şezlongu kaplıyor ve içerideki tüm mobilyalar gibi o da Ilaria Hanesi'nin renklerine uyuyor. "Balomuza katılmak için böyle bir yolculuk yaptığınız için teşekkür ederim." Oturduğu yerden kalkıyor ve kocasının koluna girerek merdivenlerden iniyor ve iki yanağını birden öpüyor. Göğsüm sıkışıyor ama kaskatı kesilmemek için kendimi zor tutuyorum.

"Bizi davet ettiğiniz için teşekkür ederim, Majesteleri. Her zaman Galakin'i ziyaret etmek istemişimdir, gerçi duyduğum hikâyeler güzelliğinin yanında sönük kalıyor."

Cayden'e bakarken elleri omuzlarımda kalıyor, Kral Erix elini sıkmak için uzandığında gülümsemesi geriliyor ve "Ejderhaları serbest bıraktığınız, tacınızı ve yeni eşinizi aldığınız için sizi tebrik etmem gerektiğine inanıyorum," diyor.

Cayden Erix'in elini sıkar ama Cordelia tekrar araya girince gülümsemesine karşılık vermez: "Evet, kız kardeşim bana törenin ne kadar güzel olduğunu yazdı. Bunu kaçırmamız çok yazık oldu."

"Savaş yaklaşırken, birlikteliğimizi mümkün olduğunca çabuk sağlamlaştırmamızın en iyisi olduğuna inandık."

"Elbette," diye karşılık verir Cordelia, kumral bukleleri dökülmüş şarap gibi sırtından aşağı dökülürken oğluna işaret eder. "Sizi fazla tutmayacağız -bu kadar uzun bir yolculuktan sonra yerleşmek istediğinize eminim- ama veliaht prensi takdim edebilir miyim?" Benim yaşlarımda görünen bir adam elimi öpmek için eğiliyor ve rahatsızlığımın artmasına neden oluyor.

"Fatih kral," diyor Zale, Cayden'e bakarak. Benden sadece birkaç santim uzun, annesiyle aynı gözlere sahip ve gri yerine kahverengi olsa da babası gibi kıvrık saçları var.

"Prens," diye cevap veriyor Cayden. "Aramızda bir kişi daha var." Arkamızı işaret ediyor ve yeni bulduğumuz arkadaşımız öne çıkıyor. "Thirwen Prens Zarius Liluria."

Erix kaşlarını kaldırıyor ve Cordelia'nın eli onun kolunda sıkılıyor.

Kral, "Prens Zarius'un annesiyle birlikte öldüğünü sanıyordum," der. Zarius kuru bir gülümseme verir. "Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm."

Cordelia'nın gözleri Zarius'u delip geçiyor ama sessizliğini koruyor, göğsü dengesiz bir şekilde inip kalkıyor. Erix yavaşça başını sallıyor, prense ne yapacağını bilmiyormuş gibi bakıyor. "Kendi isteğinle babanın düşmanlarının yanında mı duruyorsun?"

"Babama hiçbir şey borçlu değilim." Zarius çenesini bana doğru çeviriyor. "Düşmanımın düşmanı benim dostumdur."

"Öyle görünüyor." Cordelia yüz hatlarını maskeleymeden önce dudaklarını kıvrıyor. "Krallığımdaki varlığını daha sonra tartışacağız."

Calithea tepemizde uçuyor, en yüksek kubbelerden birine tünerken çığlık atıyor ve gümüş gözlerini bana kilitliyor.

"Hep bir ejderha görmek istemişimdir." Zale ona bakarken ses tonu huşu dolu. "Adı Calithea."

"İnanılmaz." Gülümsüyor. "Kaleyi daha yakından görmek isterseniz yemekten önce sizi bahçelerde yürüyüşe çıkarabilirim."

Buraya bir ittifak için geldiğimizi kendime hatırlatıyorum. Cordelia oğlunu seviyor ve ben de ittifak balosunda onların gayri resmi evlilik teklifini reddettim. Bir gülümsemenin ardına saklayabileceğiniz çok şey var ve bir sarayla karşı karşıya kaldığımda bunun en keskin silahı olabileceğini fark ediyorum. Her savaş kılıçla yapılmaz; bazıları avınızı tuzağa düşürecek bir ağ oluşturmak için doğru kelimeleri bir araya getirmeyi gerektirir. "Bu çok hoş olurdu."

Cordelia bir hizmetkârın bizi odalarımıza götürmesini işaret ederken memnun görünüyor. Kalenin her odası ve koridoru sıcak tonlar ve muhteşem dokunuşlarla bezenmiş; hizmetçi kapının kilidini açarken odalarımıza giden köprünün altından akan nehre bakıyorum. Yapının geri kalanında olduğu gibi pencerelerde cam yok ve şeffaf turuncu perdeler esintide dalgalanıyor. Oturma alanı dairesel, okyanusa bakan bir balkona açılıyor ve yatak odamız yaldızlı kapıların ardında.

Delmira'nın balkonun hemen önündeki gökyüzünde süzülüğünü görüyorum ve onu selamlamak için açıklıktan içeri adım atıyorum. Uzaktan martılar ciyaklıyor ve dalgalar kulenin dibine çarpıyor.

"Merhaba, Dely." Öne doğru eğilip kollarımı tırabzana bırakıyorum ve onun benim için dönüp durmasını izliyorum. Gök mavisi kanatlarının etrafımızdaki tüm gölgelerin arasına karışması gerekiyor ama buna rağmen göze çarpıyor. Cayden kalçasını parmaklığa bastırıyor ve ellerini ceplerine sokuyor. Ejderhalar onu hissetmiş olmalı çünkü göz açıp kapayıncaya kadar gösteriye dört tane daha eklendi.

"Onlara çok fazla ikram veriyorsun."

Omuz silkiyor. "Bir şekilde onların gözüne girmem gerekiyordu."

"Hayır, sen sadece beni ve dolayısıyla onları şımartmayı seviyorsun."

"Özür dilemiyorum."

"Mhmm." Onunla yüzleşmek için doğruluyorum çünkü belli ki bana söyleyecek bir şeyi var.

"Sana bakışlarından hoşlanmıyorum," diyor ama kim olduğunu belirtmek zorunda değil.

"Kimsenin bana bakışını beğenmiyorsun. Sanırım bunu bir suç olarak kabul etmekten mutlu olursunuz." Gözlerini kısıyor ama inkâr etmiyor. "Ben de Cordelia'nın sana bakışından hoşlanmadım."

"Neden?"

"Sanki burada olmayı, tacı giymeyi, y a n ı m d a durmayı hak etmiyormuşsun gibi baktı sana. Sen hepsinden daha çok hak ediyorsun. Siz tacınızı kazandınız; onlarınki onlara verildi. I-"

"El." Elleriyle yüzümü çerçeveleyiyor, başparmaklarını elmacık kemiklerimin üzerinde gezdiriyor. "Ben bir piçim - ki bunu bildiklerinden şüphem yok - bir suçluyum ve iblis olarak anılıyorum. İnsanların bana ters bakmasına ya da varlığımdan rahatsız olmasına alışık değilim. Aslında bunu tercih ediyorum çünkü kim oldukları ya da ne dedikleri umurumdaymış gibi davranmak zorunda kalmıyorum."

"Önemsiyorum," diye fısıldıyorum boğazımı temizleyerek. "Sana nasıl davrandıklarını önemsiyorum."

Bırakmaya çalıştığımda çenemi kaldırıyor ve kalbim o kadar şiddetli çarpıyor ki eminim bunu hissedebiliyor. Böyle şeyleri itiraf etmek beni neden geriyor bilmiyorum. Ona onu sevdiğimi söyledim ama itirafım ne kadar basit olursa olsun kendimi yeniden parçalıyormuşum gibi hissediyorum. Belki de duygularım hayatım boyunca bana karşı silah olarak kullanıldığı için, hiçbir zaman gerçekten bana ait olduklarını hissetmedim. "Benim hakkımda ne düşündüğün önemsediğim tek fikir" diye cevap veriyor.

Her ne olursa olsun, insanların sırf geldiği yer yüzünden ona tepeden bakmasını istemiyorum. Dudaklarımı yalayıp hızla onunkilere bastırıyorum ve ejderhalarımı izlemek için kollarına giriyorum. Önce sertleşiyor ama sonra rahatlıyor ve kucaklamasını sıkılaştırıyor. Dünyada bana onun kolları kadar evim gibi hissettiren tek bir yer bile yok. Uzun zamandır kayıptım ama o bana baktığında sanki sonunda bulunmuşum gibi h i s s e d i y o r u m .

BÖLÜM
ELLİ BİR

Elowen

Çiçeklerden birini koklamak için eğildiğimde Zale, "İtiraf etmeliyim ki bir yanım ejderhaların gerçek olduğunu düşünmüyordum," diyor. Toprağı en koyu pembelerden en açık sarılara kadar farklı tonlarda boyuyorlar. Bahçe gür ve yemyeşil, şüphesiz bu krallığın aldığı yağmur miktarından dolayı. "Kahin kehanette bulunduğu ve senin beşiğinin etrafında yumurtadan çıktıklarında ben de oradaydım ama hiçbir şey hatırlayamayacak kadar küçüktüm."

Ona bakmak için doğruldum. "Bunu yayınlayan kahini tanıyor musun?"

"Tanıyorum." Hafifçe gülümsüyor ve rüzgâr hafif, zarif yeleğini dalgalandırıyor. Pantolonu da aynı hardal renginden yapılmış, kırmızı ve turuncu karışımı bir kumaşla işlenmiş. "Mae benim için bir büyükanne gibidir. Çoğunlukla içine kapanıktır ve rahatsız olduğu günler olur ama ziyaretçi kabul edecek kadar iyileşirse seni onu görmeye götürebilirim."

"Bu harika olur." Belki de yıllardır sorduğum sorulara sonunda cevap bulabilirim. "Teşekkür ederim, Prens."

"Sadece Zale," diye araya giriyor.

"Zale," diye bitiriyorum. "Bana Elowen diyebilirsin. Mae'nin semptomlarından herhangi birini biliyor musun? Yardım etmeye çalışabilirim."

Ellerini ceplerine sokarak iç geçiriyor. "İmgelemler yüzünden. Yıllar içinde zihnini bozdular ve bazen neyin gerçek neyin kafasında olduğunu bilemiyor."

"Özür dilerim." Dudaklarım kısıldı. Bunun için yapabileceğim bir şey yok. "Bunu izlemek kolay olmasa gerek."

Kalın yeşil palmyelerin arasında yürümeye devam ederken bana küçük bir gülümseme daha sunuyor. Ziyafet salonu sadece birkaç adım ötede ve perdeler geri çekilip kalın altın iplerle sabitlendiğine göre artık her tarafı açık. Oğluyla iletişim kurarken Cordelia'nın gözlerinin beni bıçak gibi kestiğini hissediyorum. Zale'in en küçük kardeşleri çimlerin üzerinde koştururken, hizmetçiler kıyafetlerini çamurlamasınlar diye onları kovalıyor ve ergenler palmye ağaçlarının altında kâğıttan yelpazelerle dinleniyorlar. Altı kız ve iki erkek olmak üzere toplam sekiz kardeşi var. Bu kadar geniş bir ailenin parçası olmanın nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum.

"Ejderha ateşi kullanabildiğine dair söylentiler duydum," diyor Zale, bir meşalenin yanından geçerken küçük bir alevi ona doğru çağırıyor. İşaret parmağının sadece bir santim üzerinde titriyor, elinde ileri geri salladıkça hareket ediyor. "Göstermek ister misin?"

Zale alev kullanmayı nefes almak kadar kolay bir şeymiş gibi gösterirken, boğazımı tırmalayan başarısızlık hissini yutuyorum. "Belki başka zaman."

Bana şüpheyle bakıyor ama aklından geçenleri dile getirmiyor. Bunun daha iyi mi yoksa daha kötü mü olduğunu bilmiyorum. "Ziyafete katılalım mı?"

Bana bir kol uzatıyor ve ben de almadan önce sadece bir an tereddüt ediyorum. Zale'i gücendirmenin beni Cordelia'nın en kötü tarafına götüreceğini hissediyorum. Düşmanın oğlunu buraya getirmem yeterince kötü zaten. İkimizin de kolları çıplak ve birinin teninin benimkine değiştiğini hissetmek göğsüm sıkışmayı bırakana kadar diğer tarafa koşmak istememe neden oluyor, ama kemerin altından geçerken yüzümdeki gülümsemeyi koruyorum.

CAYDEN

Elowen yeterince yaklaştığı anda onu prensin kolundan çekip alıyorum. Zale ona eşlik etmeye geldiği anda sahiplenme duyguma yenik düşmemek için kendime hâkim olmak için tüm gücümü harcadım. Sadece benim duyabildiğim titreşim bir nefes veriyor, bir hizmetkârdan rom ve nardan yapılmış bir içkiyi kabul ederken yüzündeki o aşılmaz gülümsemeyi koruyor.

"Karıınız çok güzel kralım," diyor Zale bana. "Yürüyüş için teşekkürler, Elowen."

Topuklarının üzerinde dönüyor ve küçük sarı güneşlerle boyanmış çok sayıdaki kemerden birinin altında onu bekleyen annesine doğru adım atıyor. "Elowen? Ne kadar gayri resmi."

"Başlama yine."

Kıs kıs gülüyorum. "Seni rahatsız edecek bir şey yaptı mı?"

"Hayır, o mükemmel bir beyefendiydi." Tiksintisini gizlemek için göğsüme yaklaşmadan önce içkisinden bir yudum alıyor. Bardağı ondan alıyorum ve saksıdaki palmye ağacına atmadan önce kimsenin izlemediğinden emin olmak için etrafa bakıyorum. "Sanırım bu onu öldürebilir."

"Senden daha iyi," diyorum. "Neden bu kadar gergin görünüyorsun?"

"Bu ailenin neden bu kadar alingan olduğunu anlamıyorum."

Elimi diğer kolunda gezdiriyorum. "Bana yakın dur. Ben onları uzaklaştırırım." Çaresiz olmalı çünkü kendi başının çaresine bakabileceğine dair herhangi bir espri yapmıyor, sadece başını sallıyor. "Ben de sana daha iyi bir içki getireyim."

"Zale beni, ben bebekken kehanette bulunan kahine götüreceğini söyledi," diyor ona eşlik ederken, partimizin diğer üyeleriyle birlikte Ilaria ailesinin geri kalanının yemek yiyeceği daha büyük bir masanın önüne kurulmuş bir masaya. Kahinlere inanmam, ama kahinle konuşmak onun içindeki bir şeyi sakinleştirecekse, öyle olsun.

Elowen'ın sandalyesini çekmek için öne fırlayan bir hizmetkâra el sallıyorum ve deniz yılanı gibi görünen ayakları olan masanın başında, onun yanındaki yerimi alıyorum. Cordelia ve Zale, Elowen ve Zarius'un karşısında oturuyor ve Erix de benim karşımda. Hizmetkârlar yine bir adım öne çıkarak önümüze küçük kristal kâseler içinde ballı kavun ve kavun topları koyuyor ve kadehleri şarapla dolduruyorlar.

"Diğer krallıklardan hiçbiri bize katılmayacak mı?" Elowen soruyor.

"Feynadra'nın yarın gelmesi bekleniyor," diyor Cordelia. "Kardeşim gelmeden önce iş konuşmamızın en iyisi olduğuna inanıyorum. Masamda düşman krallığımızın bir prensinin oturduğunu düşünürsek, buraya art niyetle geldiğiniz çok açık."

Zarius şarabından uzun bir yudum alır ve kadehinin kenarından Cordelia'ya bakar. "Sanırım son yirmi dört saat içinde, sürgün edildiğimden beri hiç olmadığım kadar çok prens diye çağırıldım. Ne kadar ilginç bir olay."

Erix, Zarius'un ses tonunu görmezden geliyor ve bakışlarını bana sabitliyor. "Sanırım ittifakımızı arıyorsunuz? Donanmamızı kullanmak mı? Thirwen karının babasıyla ittifak kurdu, yani onlarla uzun süredir devam eden düşmanlığımız nedeniyle bu savaşta yer almak isteyeceğimizi düşünüyorsunuz."

Hemen işe koyulduğumuz için minnettarım. Ben bir saray mensubu değilim ve sessizliği doldurmak için nasıl hoş sohbet yapılacağını bilmiyorum. Ayrıca herhangi birinin bana söylediği herhangi bir şeyle ilgileniyormuşum gibi davranma yeteneğine de sahip değilim ve bunun yüzümden anlaşıldığına eminim. Bu geçmişte benim lehime bir durumdu -hiç kimseyle sohbet etmek istemedim ve yalnız kalmayı tercih ettim- ama Elowen onları tehdit etmeden önce samimi bir ittifak kurmaya çalışacağıma dair bana söz vermişti... Kral ve kraliçe olmasaydı ejderha yumurtalarının ona asla verilmeyeceğiyle ilgili bir şeyler söyledi.

"Size bu savaştan ne kazanacağınızı söylediğimizde bu savaşta bir yer isteyeceğinizi düşünüyorum," diye cevap veriyorum. "Amacımız Prens Zarius'un Thirwen üzerindeki hak iddiasını yeniden tesis etmek ve kendisi donanmasını sınırınızdan geri çekmeyi ve krallığınızla ticareti yeniden açmayı kabul etti. Karım Garrick Atarah'ın yaşayan tek varisi olduğu için Imirath ile ticaret de bir seçenek olacak."

Erix bir elini hafif sakallı çenesinde gezdirir, ama Cordelia araya girerek Elowen'e seslenir. "Ne istediğimizi biliyordun," diye tısladı. "İttifakınızı evlilik yoluyla da sağlayabilirdiniz. Aptal bir kadın değilsin ve seni son gördüğümde niyetimi açıkça belirttiğime inanıyorum, ama bunun yerine sadece teklifimi aşağılamakla kalmadın, düşmanımın dölünü masamda yemek için getirdin."

"Haklısın," diyor Elowen eşit bir şekilde. "Ben aptal bir kadın değilim ve Zarius onun babası değil, tıpkı benim olmadığım gibi."

"Yine de bir prens yerine bir piçi seçtin!"

"Ben bir kral seçtim." Elowen'in tonu düşer. "Ben bir adam seçtim."

Hayatımın büyük bir bölümünü kendi savaşımı vererek geçirmişken bir başkasının benim için savaşmasını izlemek alışılmadık bir şey.

"Oğlumla evlenmiş olsaydın, patavatsızlıklarını görmezden gelmeye razı olurdu ve bir varis gerekene kadar göz yumardım."

"Ne kadar cömertsiniz."

Öfkem kabarıyor, Elowen'a onu kilitleyeceğime söz verdiğim kafese doğru saldırıyorum ama Cordelia'nın Elowen'la sanki onun üzerinde bir hakkı varmış gibi konuşması içimdeki öfke alevlerini körüklüyor. Eğer Elowen kraliçem olmayı kabul etmemiş olsaydı, müttefikimden başka bir şey olmasa bile onu güvende tutmak için kimi öldürmem gerekirse öldürürdüm. "Bana istediğin kadar piç de; eminim bir insanın ne kadar yükselebileceğini görmek seni korkutuyordur. Ama karımla konuşurken ses tonuna dikkat edeceksin." Öne doğru eğildim ve muhafızların yöneticilerine nasıl yaklaştıklarına dikkat ettim. "Madem Elowen'la bu kadar ilgileniyordunuz, o zaman belki *de kahininiz* bir tirana bir kehaneti ilettikten sonra zindana kapatıldığında donanmanızı harekete geçirmeliydiniz."

"Garrick'in ne yapacağını bilemezdik," diye karşı çıkıyor Erix. "Ve bir kız için sayısız hayatı riske atamazdık."

"O zaman onu hak etmiyorsunuz."

"Ve o aşağıladığın piç sayısız hayatı riske atmadı, kendi hayatını riske attı," diye çıkışıyor Elowen. "İttifakınız için geldik ama bizi düşman edinmemeniz konusunda sizi uyarıyorum. Çoğu hayatta kalamaz."

"Ailemi kendi kalelerinde tehdit mi edeceksin?" Zale kuşkuyla Elowen'in arkasındaki muhafaza bakarak soruyor. O öne doğru adım atarken kılıcımı çekiyorum. Ne yapmak için, bilmiyorum ama kılıcımın ucunu Zale'nin çenesinin altına doğrulttuğumda eli kabzada donup kalıyor. Arkamda sandalyeler gıcırıyor ve daha fazla çelik çekiliyor.

"Elowen bir tehditte bulunmadı; bir açıklama yaptı ama ben onun kadar nazik değilim. Eğer muhafızlarınız karıma doğru bir adım daha atarsa, prensinizin kanı akacak."

Erix, "Burada kan dökmek bir savaş sebebi olur," dedi. "Ordunuz denizin ötesinde." "Ne kadar anlayışlı."

"Bu ziyafet salonundan asla canlı çıkamazsın."

Gözlerimi Erix'e çevirirken çeliğimi prensin boğazına doğrultuyorum. "Ne sen ne de değerli prensin."

Zümrüt pullu bir beden toprağa çarpıyor, kemerlerden birinden görülebiliyor. Sorin onun koruyucusudur, tüm ejderhalar gibi, ama en çok da o. Elowen bir keresinde bana hapsedilmelerinin Sorin'in Garrick'in serçe parmağını ona elini kaldırdıktan sonra ısıarak kopardığı gün başladığını söylemişti. Venatrix bir saniye sonra onu takip ediyor ve mükemmel bir şekilde yontulmuş çiçek sıralarını pençelerinin altında eziyor. İkili kafalarını Elowen'in arkasındaki iki açıklıktan içeri sokarak uyuyan bir tanrıyı uyandıracak kadar yüksek sesle kükrüyor. Birkaç Galakin askeri silahlarını bırakır ve bir dua mırıldanır.

Sessizlikte Elowen konuşur: "Hepinize çeliklerinizi kınına sokmanızı öneririm. Ejderhalarım bana zarar vermek istemediğinizi anlayana kadar durmayacaklar ve beni dinleseler de onları ben kontrol etmiyorum. Onlara binerim ama avlarının önünde durmam."

Erix'in gözleri şarabını yudumlayan ve sandalyede uzanırken tamamen rahatlamış görünen Elowen'e kayıyor. "Geri çekilin," diye emrediyor ve herkes silahlarını bırakıp tekrar yerlerine otururken ejderhalar hırlamayı kesiyor. Muhafızlar geri çekiliyor. Canavarlar bahçede kalıyor, Elowen'i sürekli gözlüyorlar. Bana hafifçe başını sallıyor ve ben de kılıcımı kınına sokup onun sandalyesini kendiminkine yaklaştırarak tekrar yerime oturuyorum.

Şaşırtıcı bir şekilde ilk konuşan Zarius oluyor. "Galakin de Thirwen gibi tanrısal bir krallıktır. Kral Cayden ve Kraliçe Elowen, Ölüm, Su ve Ay Tanrısı düğün günlerinde güneşi geçerek lütfunu gösterdiğinde ilahi bir birliktelik ilan edildi. İşaretleri bunu kanıtıyor. Bu, yüzyıllardır tanrılardan aldığımız en güçlü işaret. Krallıklarımız arasındaki husumetin ve denize ne kadar çok şey döküldüğünün farkındayım, ancak ilerlemek istiyorsak düşmanlık yerini barışa bırakmalıdır."

"İlerlemek mi?" Cordelia kuşkuyla yankılanır. Erix bir elini karısının omzuna koyar ama Cordelia omuz silkerek onu uzaklaştırır. "Kız kardeşim benim için sonsuza dek kayıp. Bir parçam onun cesedinin içinde yaşarken ilerleyemem."

"O zaman intikamını al," diyor Elowen. "Prens Zarius doğmadan önce meydana gelen olaylar için onu suçlamak yerine, düşmanınızla savaş alanında bizimle birlikte yüzleşin ve kazanın."

Havada ağır bir sessizlik var ve Elowen masadan kalkıyor. Tüm bu olaylardan sonra hiçbirimizin yemeğe oturamayacağı açık; gerilim çok yüksek. Bizimkiler de aynı şekilde Elowen'in emrini bekliyorlar. "Kendi aranızda konuşacak zamanınız olduktan sonra kararınızı tartışabiliriz ama burada oturup kralıma ve evliliğime hakaret etmenizi dinlemeyeceğim. Cayden bir piçin hayatının bin krala bedel olduğunu kanıtladı ve saygıyı hak ediyor. Çoğu hükümdar, doğduklarında kendilerine taç verilmek yerine bunun için savaşmak zorunda kalsalardı tahtlarında olamazlardı."

Elowen koluma giriyor ve ben de onu ziyafet salonundan çıkarmaya başlıyorum, omzumun üzerinden kral ve kraliçeye son bir kez bakıyorum. "İttifakınız için geldik ama kraliçemle bir daha bu şekilde konuşursanız tanrılarınızla barış yapmak için vaktiniz kalmaz."

Kalenin içinden geçip rıhtıma giden yalpalayan tepeden aşağı inerken muhafızlar itiraz etmiyor. Kalede uyuma şansımız yok. Güverteye adım attığımızda karanlık gemiler limanda sallanıyor ve Elowen pruvaya doğru yürümem için beni serbest bırakıyor. Thirwen Prensi'yle yüzleşmek için gözlerimi onun geri çekilen formundan ayırıyorum.

"Bizim yanımızda durdun."

"Biz müttefikiz," diye cevap veriyor, kıpkırmızı gözleri geceyle daha da parlayarak. "Bu savaşın başarısından kazanacağım bir şeyler var ve Galakin'den hoşlanmıyor olabilirim ama donanmaları gerekli."

"Ayıkken seninle uğraşmak çok daha kolay," diyorum ve Galakin kalesine yakıp yıkmak istiyormuş gibi bakan Elowen'e doğru yürümeye başlıyorum.

"Binmem gerek," diyor yeterince yaklaştığımda ve elini bana uzatıp Basilius bir kayanın üzerine tünediğinde muhtemelen kötü zamanlanmış bir imayı kesiyorum. O kadar iri ki geminin direklerinden daha uzun.

Celestria Limanı'ndaki ayın ile handa uyanma arasında Elowen'la neler olduğunu pek hatırlamıyorum ama ejderhanın lavanta rengi kanadına tırmanmam için beni serbest bırakıp sırtına yerleşirken, beni yukarı çağırdığında içimde heyecan yükseliyor. Ondan asla bir ejderhaya binmeme izin vermesini istemezdim.

-Hayatta kendine saklayacak çok az şeyi oldu ama paylaşmaya istekliyse kendimi inkar etmeyeceğim.

Bacaklarını bir tarafa kıvrıyor ve ben arkasına tırmanıp kollarımı ona doladığımda canavar hırlıyor, o da cıvıdayıp pullarını okşuyor. Onu sakinleştirmesi uzun sürmüyor ve kayayı tekmeliyor. Kanatlarını açıyor ve okyanusun yüzeyinde süzülüyor, sırtındaki pençelerini kırılan dalgalara batırıyor ve bizi gökyüzünü boyayan yıldızlara yaklaştırıyor. Kalbim sanki savaşa girmişim gibi çarpıyor ama o yana doğru kayarak tropik çiçeklerle beneklenmiş yosunlu kayalıkların arasından geçerken zihnim sakinleşiyor.

Elowen'in başı göğsüme yaslanıyor ve dudakları kıvrılıp uzun bir iç çekiyor. Sanki gökyüzünde olmak omuzlarındaki yükleri hafifletiyor ve bunun nedenini anlayabiliyorum. Uçmak, onu deneyimlememiş birine asla tarif edemeyeceğim bir duygu. Bu...bu...özgürleştirici. Elowen bir gözünü açıyor ve o an sadece gülüşüyle daha tatlı hale geliyor.

Çenesini kavrayıp yukarı kaldırıyorum ve dudaklarımı onunkilere değdiriyorum. Yavaş bir öpüşme ve o bunu derinleştiriyor, elini saçlarıma doluyor ve dilini ağzımın içine kaydırıyor. Elimi hareket ettiriyorum, parmak eklemlerimi yanağından aşağı kaydırıyorum ve onu daha yakına çekiyorum, sadece alnımı onunkine bastırmak için ayrılıyorum.

Gözlerinde yıldızlarla bana gülümsüyor ve beni tekrar öpüyor.

BÖLÜM
ELLİ İKİ
Cayden

Gözlerimi kırpıştırarak açtığımda ŞAFAK KABİNİ YUMUŞATIYOR. Gümbürtünün olmamasına bakılırsa, güvertede konuşlanmış muhafızlar dışında neredeyse hiç kimse uyanık değil. Elowen parmağının ucunu elmacık kemiğimde gezdirirken boğazımdaki pürüzleri temizliyorum. Bunu en son ittifak balosundan sonra sarhoş olduğunda yapmıştı ve ben onu yatağına kadar taşımıştım. Bunları hatırladığından şüpheliyim ama bir eliyle yüz hatlarımı çizerken diğer eliyle parmaklarımızı birbirine geçirdi. Uyurken bile elimi tuttu ve ben de söz verdiğim gibi onu tutmak için geceyi yatağının yanında oturarak geçirdim.

"Nasıl yardımcı olabilirim, karıcığım?"

"Kapımızın altından kayan mektubu alabilmem için beni ölümcül pençenden kurtarabilirsin," diye karşılık veriyor ve ben de kollarımı iyice sıkarak onu güldürdükten sonra istemeye istemeye gitmesine izin veriyorum. Elowen bana tekrar katılıp çarşafı beline yerleştirirken ben de doğrulup sırtımı yatak başlığına yaslıyorum. "Üzerinde Ilaria mührü var."

Komodinin üzerinden okuma gözlüğümü kapıp elinden alıyorum ve güneşin etrafına sarılmış balmumu yılanı kırarak mektubu açıyorum. Ne kadar ilginç. Prens Zale, Zraka'da bir kafede muhafızlar olmadan kahvaltı yapmamızı istiyor ve dostların aralarında askerlere ihtiyacı olmadığını belirtiyor. Teklifimizle ilgili kral ve kraliçeden haber alacağımızı biliyordum ama kılıcımı boğazına dayadıktan sonra Zale'nin bizimle bir daha konuşacağını sanmıyordum.

Yazık.

Sanırım bir dahaki sefere daha kötü bir şey yapmam gerekecek.

"Sevgili Cayden, evine git, piç kurusu ve önüne gelenle yatan karını geride bırak ki oğlum onu dürüst bir kadın yapabilsin. Tüm sevgimle, Cordelia. Böylesine zeki bir kadından ne kadar cömert bir teklif."

Elowen gözlerini devirip mektubu çalıyor, kaşları kelimeleri tararken yükseliyor. "Birini kılıcın ucunda tutmanın yeni başlayan bir dostluğun işareti olduğunu bilmiyordum."

"Bıçaklarınızı bana defalarca çektiniz ve ben sizin kocanızım." Omuz silkiyorum. "Bu karakteri geliştirir."

"Ayrıca ailesi adına özür dilemesini de beklemiyordum. Eğer ciddi olmasaydı bunu yazılı hale getirme riskini almazdı."

"Ailesinin önünde kucak köpeği gibi davranmadığı zaman ne diyeceğini merak ediyorum."

"Mahkemede gördüğüm küçük, pasaklı olanlar gibi."

Kıkırdıyorum, bir kolumu beline dolayarak onu göğsüme çekiyorum. "Zarius'un da gelmesini istedi, bu yüzden teklifinin samimi olduğunu düşünüyorum."

İç geçiriyor, rahatlamadan benden uzaklaşıyor ve yataktan kalkıyor. Beni dehşete düşürecek şekilde, dün gece üzerinden yırttığım bornozu giyiyor. Bedenine girmeme kaç kez izin verirse versin, ona dokunma ihtiyacım hiç dinmiyor. Bu çaresizlik içimde büyüyen bir alev gibi yaşıyor ve Elowen'in varlığı ona hayat veren oksijen. Sabah rutinine başlamak için dağınık buklelerini ıslatmaya başladığında porselen kasede su şırıldıyor. "Geç kalmamak için bir saat içinde yola çıkmalıyız. Zarius'a haber vereceğin konusunda sana güvenebilir miyim?"

"Evet aşkım, bir mesaj iletebileceğime inanıyorum." Ayaklarım yatağımızın altındaki pelüş halıya basıyor ve sandığımdan yeni bir pantolon ve beyaz keten bir gömlek çıkarıp ikisini de giydikten sonra sandığı kapatıp botlarımı bağlıyorum.

"Bir mesajı iletebileceğini biliyorum, sadece ne kadar dostane bir şekilde iletebileceğini bilmiyorum."

"Bu ona bağlı." Yanağına bir öpücük kondurup kamaradan dışarı çıkıyorum ve hizmetçiden kahve göndermesini rica ediyorum ki kahvaltıya vardığımızda canavar gibi olmasın. Rhys ve Zarius'un odası bizimkiyle aynı koridorda ve ben erken saate aldırmadan kapıyı yumrukluyorum. Rhys kapıyı çekip açıyor ve Thirwen Prensi'nin küçük karyolasına yayılmış, ağzı açık bir şekilde yüksek sesle horladığını görüyör.

"Neden uyanık olduğunu anlıyorum."

Rhys yarım bir tebessüm ediyor, onun huzurunda gördüğüm ilk tebessüm. "Prens pek zarif bir uykucu değildir. Bu kadar erken geldiğinize göre ona bir mesajınız vardır herhalde?"

"Zarius'un bir saat içinde uyanmış ve yola çıkmaya hazır olması gerekiyor. Elowen ve benimle birlikte Prens Zale ile şehirde kahvaltıda buluşmak üzere çağrıldı."

"Sarayda değil mi?"

Dilimi dişlerimin arasında gezdiriyorum. "Annesiyle babasının bu buluşmaya tanıklık etmesini istediğinden şüpheliyim."

Rhys dün gece oradaydı, askerlerimiz ve su tarikatının üyeleriyle birlikte uzun masada oturuyordu. Gerçi orada olmasaydı bile Zarius'un gemiye döndüğünde onu her ayrıntıdan haberdar edeceğinden hiç şüphem yok. İkili sık sık birbirlerine fısıldıyor ve yollarımız ilk kesiştiğinde aralarındaki gerginliğe rağmen, prens ayık olduğunda sık sık şövalyenin danışmanlığını ve arkadaşlığını istiyor.

"Thirwen tahtına çıkabilmesi için Galakin'in desteğine ihtiyacın var. Düşmanları hem sizin krallıklarınızı hem de Thirwen'de onun iddiasını destekleyenleri alt edemeyecektir."

"Açık konuş," diye başlıyorum. "Gerçekten de Thirwen'deki pek çok kişinin onun iddiasını destekleyeceğini düşünüyor musun?"

Rhys dudaklarını yuvarlıyor, nadir görülen bu duygu gösterisini gizlemek için yere bakıyor ve boğazını temizliyor. Gözlerimle tekrar buluştuğunda, bu dünyada geçirdiği yıllar ona daha ağır geliyor. "Birçok kişi Ruella'yı severdi. Onu destekleyecekler çünkü o onun oğlu."

Thirwen'in merhum kraliçesinden bahsederken kullandığı gayri resmi üslup karşısında kaşlarımı çattım ama o itiraz etmedi. "Demek söylentiler doğruymuş."

Rhys bakışlarımı yakalıyor, prensin hâlâ uyuduğundan emin olmak için omzunun üzerinden bakarken ağzının etrafındaki çizgiler geriliyor. "Hepimiz sevdiklerimiz için bir krallığı yıkacak güce sahip değiliz iblis. Bazen onları gizlice severiz, ama sırlar bile asla bize ait değildir." Gözleri sertleşiyor ve yumrukları sıkılıyor. "Eğer ima ettiğin buysa, prens benim oğlum değil, ama bu onu öyle görmeme asla engel olmadı. İddiası meşru, kendisi de öyle."

Yalan söylüyor.

İşte bu yüzden sürgünde onun yanında kaldı. Bir şövalye olarak değil, bu dünyada onu sevgilisine bağlayan tek şeyi koruyan bir baba olarak. Zarius'un bildiğinden şüpheliyim; bilseydi muhtemelen tahta geçmek için bu kadar hevesli olmazdı, özellikle de Kral Fallon'un başka çocukları olduğunu düşünürsek.

"Bana hiçbir konuda güvence vermene gerek yok. Planlarımı zorlaştırmadığı sürece damarlarında dolaşan kan beni ilgilendimez." Bana karşı duran tüm oyuncularını aldatmadan oyunu asla yenemeyeceğimi biliyordum. Zarius'un Thirwen'de bunu nasıl yapacağını bulması gerekiyor. Gücü miras alan birini, gücü kazanan biri kadar tehdit eden başka bir şey yoktur. "Prensi gitmesi için hazırlayın."

Rhys tekrar konuştuğunda koridorun yarısına gelmiştim, "İkimiz de asla bizim olmaması gereken bir kadını istediğimiz için acı çekmenin ne demek olduğunu biliyoruz."

Omzumun üzerinden bakıp adamın sözünü bitirmesini bekliyorum.

"Seninkini tut. Bir piçten diğerine, çaldığınızı almaya geldiğinde kaderin acısını asla bilmemeniz için dua ediyorum."

BÖLÜM
ELLİ ÜÇ

Elowen

ZALE'NİN BİZİ DAVET ETTİĞİ KAFE tam denizin üzerinde. Bir garson bizi turuncu ve açık pembe çiçeklerle kaplı sütunlar arasında beyaz kum ve denize bakan bir verandaya götürüyor. Uzakta, bir yunus sürüsü kristal sulara yüzüyor ve ancak ejderhalarımın gölgeleri onları geçtiğinde kayboluyor. Görünüşe göre Zale sözünde durmuş; ne içeride ne de yolda hiç muhafız yok.

Zale ellerini arkasında kavuşturmuş bir şekilde bir masanın yanında duruyor, duruşu sert ama bize gülümseyerek dikkatleri sınırlarından uzaklaştırmaya çalışıyor. Dün geceye benzer bir kıyafet giymiş, kırmızı keten koyu kahverengi tenini ve saçlarını tamamlıyor.

Veliaht prensin karşısına oturuyorum ve masa yuvarlak olsa da Zarius ve Cayden'in kasıtlı olarak bana daha yakın oturdıkları açık. Zarius bunu sadakatinden dolayı yapmıyor ve Zale'e bakarken alaycı tavrını gizlemekte zorlanıyor. Bir kadın masanın ortasına bir sürahi portakal suyu, tatlandırıcılar, süt ve küçük bir kâse çikolata ile dolu bir kahve tepsisi koyuyor.

Zale boğazını temizliyor, çikolatalardan birini fincanına koyuyor ve kahveye batırıyor. Merakımı fark ediyor ve "Çikolata ve kahve en çok gurur duyduğumuz ürünler olduğu için Galakin'de kahve içmenin tercih edilen yolu budur" diyor. Bir fincanı yukarı kaldırıyor. "Dene bakalım."

Ona boş boş bakıyorum, kaşlarımı kaldırıp konuşmasını bekliyorum. Annesi bana neredeyse bir çift açık bacak derken ve *piç* kelimesini bir küfür gibi etrafa savururken nasıl oturduğunu kabul etmeden önce onu eğlendireceğimi sanıyorsa yanılıyor.

Boğazı düğümleniyor ve omuzlarını düzeltmeden önce kısa bir süre yere bakıyor. "Mektubumda da belirttiğim gibi, annem ve babamın dün geceki davranışları için özür dilemek istiyorum. Bu tamamen uygunsuz bir davranıştı ve evliliğinizin arasına asla girmem."

Oh, tatlı tanrılar.

Cayden'le bakışıyoruz, o da incelemekte olan sabrını gizlemeye çalışmadan, "Rüzgâr, terk edilmiş bir tapınak gibi kulaklarının arasındaki boşlukta ısıklık alıyor mu?" diyor. Zarius portakal suyunu yudumlarken gülmek için dudaklarını birbirine bastırıyorum. "Bize neden buluşmak istediğini söyle çünkü kahveni nasıl içtiğin konusunda bizi bilgilendirmek için olmadığını varsayıyorum."

Barış teklifi olarak öne doğru eğildim. Çikolatalardan birini alırken kollarımdaki işaretler parlıyor. Dumanı tüten kahve çikolatayı eritiyor, ben de sapından geçirdiğim küçük kaşıkla karıştırarak hiç parça kalmadığından emin oluyorum. Sadece kokusu bile ağızımı sulandırmaya yetiyor ve tadı daha da güzel.

Tepkimden memnun görünüyor ve yeni keşfettiği bir güvenle konuşuyor. "Seni eğitmek istiyorum."

"Ben mi?" Tekrar gülüyorum. "Körelmiş kılıçlar kullanan öğretmenlerim olmadı prens. Hayatta kalmak için savaşmayı öğrendim."

"Büyüyle."

Fincanı tabağa geri koyuyorum ve katlanmış ellerimi masanın üzerine koyuyorum. "Ateşi kullanmak için mi?"

"Ejderha ateşini kullanamam ama sana dünyevi ateşi nasıl kullanacağını öğretmek yeteneklerini geliştirmene yardımcı olabilir. Ateşini duygularla dolu bir anda kullandın. Burada otururken ateşi kendine çağırabilirdin." Tam olarak bunu yapıyor, restoranın içinde bir yerden alevi çekiyor. "Onu göremediğinde bile hissetmeli ve senin bir parçan olmasına izin vermelisin."

"Karşılığında ne alacaksın?" Her şeyin bir bedeli olduğunu bilerek soruyorum ama teklif o kadar cazip ki her şeyi ödemeye hazırım. Ateş damarlarıma doluyor ama gidecek hiçbir yeri yok. Sonsuz bir alev gibi içimde yaşıyor ve ya içten içe yanabilirim ya da onu fethedebilirim.

Başka bir servis elemanı masaya tuzlu ve tatlı kahvaltı seçeneklerinden oluşan üç katmanlı bir tepsi yerleştirirken üçümüzün arasına bakıyor. "Ailemi savaşınıza katılmaya ikna edeceğim. Bu tek başına senin savaşın değil." Bakışları, inanılmaz derecede vurdumduymaz görünen ve gömleğindeki görünmez bir tiftik parçasını toplayan Zarius'a takılıyor. "Halkımız biz doğmadan önce savaştı ve hâlâ nefretlerini koruyorlar ama bu hiçbir şeyi çözmeyecek. Tek yapacağı gelecek nesillere aynı kötülüğü aşılacak olacak ve yöneticiler halklarını daha iyi bir dünyaya götürmenin bir yolunu bulamadıkları için sayısız hayat kaybedilecek."

Zarius, "Ailenin halklarımız arasındaki savaşı başlatan olaylar hakkında bu kadar ilerici bir bakış açısına sahip olacağından emin değilim," diyor. "Hatırlatmama gerek var mı, amcamın senin malını çaldığı asla kanıtlanmadı."

Teyzem gitti. Kendi isteğiyle gitmiş olabilir."

Zale iç çeker. "Ve bu cevabı asla bilemeyebiliriz, ama..."

"Geçmişte yaşarsak daha iyi bir gelecek yaratamayız," diye bitiriyorum. "Liderler acıları hafifletmeyi hedeflemelidir, devam ettirmeyi değil."

"Evet." Zale başını salladı. "Aynen öyle."

Cayden parmaklarını masaya vurarak ve diğer kolunu sandalyeme uzatarak, "Tüm bunlar çok iç açıcı," diyor. "Ama kaç gemi sözü verebileceğinizi bilmek istiyorum."

"Beş yüz."

"Sekiz," diye cevaplıyor

Cayden. "Altı."

"Sekiz."

Zale iç çekerek elini uzatır. "Sekiz yüz gemi."

El sıkışırlar. "Anlaşma imzalandığında ve gemileri kendi gözlerimle gördüğümde savaş planları hakkında bilgilendirileceksiniz."

"Ravaryn iblisi tarafından yapılan önceki planları duyduğum için beklentilerim yüksek."

Cayden'in yüzü nötr kalıyor ve zihninde neler olup bittiğine dair hiçbir şey söylemiyor. Bu, başkalarının sınırlarını bozmak için kullandığı bir taktik ve boğazını tekrar temizleyip Zarius'a dönerken Zale üzerinde işe yaradığı kesin.

"İttifakımızla ilgili herhangi bir şartınız var mı?"

Zarius'un dudakları, doğduğundan beri nefret etmeye şartlandırılmış olması gereken prensi değerlendirirken sert bir çizgiye oturuyor. "Bu iş bittiğinde gemilerinizi Dolent'e geri çekin. Bir savaşa yelken açtık; barış vaatlerinize inanılacaksa ikimizin de başka bir savaşa dönmek istediğinden şüpheliyim."

Zale başını sallar. "Siz de gemileriniz için aynısını yaparsanız bir sorunuz kalmaz."

"Nasıl oluyor da kralmış gibi konuşabiliyorsun?" Gözlerini tekrar bana çevirerek soruyorum. "Bizimle bir kafede anlaşma yaptın, bir kalede değil. Ailen -bize söz verdiğin donanmanın sahipleri- burada olduğunu biliyor mu?"

"Ailem anlayış gösterecektir," diyor kahvesini bitirip oturduğu yerden kalkarken. "Yine de sizin ve benim ilgilenmemiz gereken daha acil meselelerimiz var kralıçem."

+ + +

Deri tabanlarına kum dökülürken baldırlarımdan yukarı çıkan sandaletlerimin kayışlarını çözüyorum. Finnian parmaklarını omzuna astığı yayın üzerinde gezdirerek تنها sahilde bir tuzak izi olup olmadığını araştırıyor ama sadece Zale birkaç adım ötede, kıyıdaki dalga izlerinin üzerinde duruyor ve birkaç kurumuş kütük seriyor.

Braxton bu eğitim dersinde bize eşlik etmek için ısrar etti ama Zale'in restoranda hiç muhafızı yoktu ve kırılğan huzuru korumayı tercih ederdim. Zarius, Sör Rhys ile bilgi almak için geride kaldı ve Ryder, gemide birkaç muhafız olmasına rağmen Saskia'yı onunla yalnız bırakmadı. Cayden arabuluculuk yapmak için orada olmadığından, umarım biz dönene kadar gemi yanıp kül olmaz. Finnian'ın bana eşlik edeceğini öğrendiğinde, hızlı bir işi olduğunu söyleyerek iskeleden aşağı indi. Cayden için ayak işleri birini öldürmekten benim için çiçek toplamaya kadar değişebilir ama ben onu sorgulama fırsatı bulamadan gitmişti.

Zale'in karşısında diz çöküyorum, karnımda büyük bir elmas kesimi olan mavi elbisem etrafımda dalgalanıyor. Finnian biraz daha geride bir odun parçasının üzerine oturmuş, Zale'in aramızdaki kütükleri çakmak taşıyla yakmasını dikkatle izliyor. Küçük başlıyor ama Zale ellerini etrafında gezdirdikçe büyüyor.

"Ateşin büyümek için oksijene ihtiyacı var, ama onu kullanan kişi olarak sen ona hayat veriyorsun," diyor. "Bir wielder olduğunu ilk ne zaman anladın?"

Yumuşak bir şekilde kıkırdıyor. "Çocukken yanlışlıkla bir perdeyi yakmıştım. O da senin ilk deneyimin gibi duygularla dolu bir andı. Ancak benimki sevdiğim birini neredeyse kaybetmek kadar karmaşık değildi. Küçük kardeşim, büyükannemin bana yaptığı ve yastığımın altında sakladığım pelüş maymunu çalmıştı. Koridorlarda koşarak diğer tüm çocuklara en değerli varlığımı gösterdi ve ben aşağılandım."

"Maymun hâlâ sende mi?"

"Bugünkü dersin konusu bu değil" diye cevap veriyor ve inkar etmeyince gülüyorum.

"Adı neydi?"

Bana düz bir bakış attı. "Pascal."

"Oh, bu çok değerli," diye mırıldanıyorum ve o da burnunun kenarını çimdikleyerek inliyor ve tekrar ateşi işaret ediyor.

Öne uzanıp ellerimi toplanmış kütüklerin iki yanına yerleştiriyorum ve şekline, sıcaklığına, kum havuzunun dibinde parlayan korların kokusuna odaklanıyorum ama Zale parmaklarını bileklerime dolayınca bedenim kilitleniyor ve Finnian ayağa kalkıyor.

Finnian'a dönmekten önce sessizce "Bırak beni," diye emrediyorum. "Ben iyiyim. Bizi başka bir savaşa sokmaktan kaçınabilirsin."

Yayını bırakıp tekrar yerine otururken sırtıyor. "Senin için her şeyi yaparım, Ellie." Hafifçe gülüyorum ve gözlerini Finnian'a dikmiş olan Zale'e dönüyorum. "Arkadaş mı?"

"Daha çok bir kardeş gibi." İnsanlar büyük aşkları tarif ederken genellikle romantik bağlardan bahsederler ama dostluk da en az onlar kadar destansı olabilir. "Ders boyunca bana dokunmaktan kaçırırsan çok memnun olurum."

Kara kaşlarını çatıyor ve yüz hatlarında anlayış belirirken başını sallıyor. "Sizi rahatsız ettiysem özür dilerim. Bir daha olmayacak."

Başımı eğip prenze yeni bir gözle bakıyorum. "Teşekkür ederim."

Başını sallıyor ve benim pozisyonumu taklit ederek ateşi kendisine doğru çağırıyor, avuçlarının içinde tutup kıvrıyor. "Nefesinize odaklanın. Çoğu kişi ateşin yıkım olduğunu düşünür ama o aynı zamanda yaşam ve dengedir. İyileştirme gücüne sahiptir. Güneş olmasaydı yaşayamazdık ve yıldızlar olmasaydı evimizin yolunu asla bulamazdık."

Elinde küçük bir alev tutuyor ve benimkine bırakıyor, ama göz açıp kapayıncaya kadar sönüyor, gökyüzüne doğru yükselen dumandan başka bir şey bırakmıyor.

İçimi çekiyorum, içimde artan hayal kırıklığını bastırmaya çalışıyorum ama nafi. Ellerimi tekrar ileri uzatıyorum, alevlere sesleniyorum ve gücümün uyanmasını bekliyorum ama hiçbir şey hissetmiyorum. Gözlerimi kapatıp etrafımdaki her şeyi yok olmaya zorluyorum ve dumanı burun deliklerimden içime çekiyorum. Göz kapaklarımda karanlığında, tek bir alevin genişleyip bir orman yangınına dönüşene kadar titremesine izin veriyorum.

Bir ejderha ateşten korkmaz, ben de korkmam. Alevler onların pullarında saklıdır, tıpkı benim ruhumda olduğu gibi. Düşmanlarımı yenmenin tek yolu, zihnime aşıladıkları şüphenin yeteneklerimden daha güçlü olmasına izin vermemektir. Beni sınırlamaya, boğmaya çalıştılar ve bunun için onları yerle bir edeceğim. İntikamım kül ve kandan oluşan bir diyar olacak.

Ben alevlerin kraliçesiyim ve ateş bana cevap verir.

"Bugün işleyeceğimiz tek ders ateşi tutmak. Tutamazsan onu kullanamazsın." Ateşi tekrar kavradığında gözlerimi açıyorum. "Galakin'de Erebos'taki gibi bir hayalet dönüşmediğini biliyor muydun? Burada bir efsane oldun. Ejderhaları gökyüzümüze geri getirecek olan kayıp ejderha prensesi." Alevleri avuçlarımda üzerinde tutuyor ve derin nefes alıyorum, zihnimi sessiz tutup içimde yaşayan alevleri yüzeye çağırıyorum. "Ateş senin kim olduğun. Ondan korkma."

Alevi elime bırakıyor, ben de tutuyorum.

BÖLÜM
ELLİ DÖRT

Cayden

EĞER ÖĞRENDİĞİM BİR DERS VARSA, O DA HIÇBİR ŞEYE VE HİÇ KİMSEYE GÜVENMEMEKTİR. Bir insan, ceplerinin de sözleri kadar boş olduğunu anlamadan önce boş vaatleri altın kadar iyi gibi gösterebilir. Bir prens kral değildir ve Zale istediği gelecek hakkında vaaz verebilir, ama bir sonraki gününü görmek için hiç savaşmak zorunda kalmadı. Umutlu çünkü hiçbir zaman bir güvenlik ağı olmadan dünyanın acımasızlığıyla yüzleşmek zorunda kalmadı.

Saati kontrol etmek için saatimin zincirini çekiştiriyorum, sonra elimdeki kancayı kemerime takıyorum. Etrafımı saran sık palmyelerin arasından yukarıdaki surları izleyen muhafızlara bakarak kancayı geniş daireler çizerek şekilde salladığımda kavisli metal havada vınıyor.

Bir gümbürtü yeri sarsmadan ve havada tiz bir çan sesi duyulmadan önce kafamda saniyeleri sayıyorum. "Ateş! Su getirin! Ateş!"

Yukarıda devriye gezen muhafızlar neler olduğuna bakmak için kulenin etrafında koşuşturuyor. Trajedi insanları sinekleri bala çağırır gibi çağırır. İnsanlar başkalarının ölümünü seyretmeye bayılır çünkü o kısa an için evrenin kindar doğası bir başkasına yönelir. Rahatlayabilirler çünkü kaderin bir başkasının şahdamarını ısırdığı süre boyunca pençelerinin kendilerine batmayacağını bilirler.

Kanca tırbzana takılmadan önce havada süzülüyor, sesi çan sesleri ve köprünün altından akan nehir tarafından bastırılıyor. Tutacağına karar vermeden önce birkaç kez çekiyorum, botumu kale duvarı boyunca bastırıyorum, köprünün sağladığı gölgeyi avantajıma kullanıyorum ve kendimi yukarı çekiyorum. Alnımda boncuk boncuk terler oluşuyor ve omurgamdan aşağı kayıyor ama adımlarımı hızlı atıyorum. İttifak kurmaya çalıştığım bir krallıkta muhafızları öldürmemeyi tercih ederim ama kargaşaya neden olurlarsa ağızlarını kapatıp ortadan kaybolmalarını sağlamanın bir yolunu bulurum. Bu, listeme eklenmesini istemediğim bir başka görev ve simsiyah giyinmeme rağmen, tırnaklarınızın altından kanı çıkarmak her zaman zor olmuştur.

Bacağımı yan tarafa doğru sallıyorum ve ipi sarıp tekrar kemerime bağlarken çıkıntının arkasına çömeliyorum. Eğer ön kapılara kadar yürüseydim, eminim içeri girmeme izin verilirdi -ne de olsa ziyaretçi bir kralım- ama muhtemelen Cordelia'nın limana yanaşan Feynadra gemisini selamlamaktan dönmelerini beklemem gerekecekti. Bana hakaret ettiğinde öfkemi kontrol altında tutabilirim ama Elowen insanların geçmesine izin vermediğim sert bir çizgidir.

Taş köprüden aceleyle geçip kraliyet kanadına açılan perdelerden geçiyorum. Kale muhafızları kraliyet mensuplarının sandığı kadar uyanık değiller. Elowen'ı sahilde bıraktığımdan beri mülklerini gözetliyordum. Kaçınılmaz sorularından kaçınmak için varlığımı asla belli etmedim ve sadece Zale'in bir pusu planlamadığından emin olmak için onu takip ettim. Avuçlarının içinde bir alev tuttuğunu görene kadar oradan ayrılmadım. Öğreneceğini biliyordum; ejderha ateşini kullandıktan sonra zaten yetenekli olduğunu kanıtladı, ancak düşmanlarımızı yakıp kül etmesini izleyebileceğim günü dört gözle bekliyorum.

Karo kaplı kavisli salonlar, üzerlerinde uçuşan dalgalar ve martılar için bir ses tüneli görevi görür. Denizcilik temalı tablolar özenle hazırlanmış altın çerçeveler içinde duvarları süslüyor ve tıslayan deniz yılanları sütunlar gibi koridorları kaplıyor. İki muhafız köşeyi dönüyor ve ben iki yılanın arasında duvara oyulmuş, içinde sadece uzun bir palmye saksısı olan bir oyuğa dalıyorum. Bitki okyanus esintisiyle sallanırken duvar boyunca dans eden gölgeleri çağırıyorum ama hiçbir şey hissetmiyorum. Hiçbir bağlantı yok.

Muhafızlar geçiyor ve Elowen'la Kallistar Hapishanesi'nde kullandığımız uyku tozunu çıkarıyorum, kralın çalışma odasının önünde konuşlanmış askerlere tozu yüzlerine üflemeden önce ne olduğunu anlamaları için zaman tanıyorum. Büyü onları hemen ele geçiriyor ve gelişigüzel ayaklarının dibine düşüklerinde geri çekiliyorum.

Kapıyı çalmadan iterek açtım ve çalışma odasına girdim. Bir fikrin değeri sadece sonucuna göre belirlenir, bu yüzden tüm bunların boşuna olup olmadığını zaman gösterecek. Erix aniden masasının arkasından kalkıyor ve yüzeye yayılmış kâğıtları hızla ters çeviriyor. Çalışma odası, hafifçe dalgalanan tül gibi kırmızı perdeleri olan kemerli pencerelerden oluşan bir yarım dairenin önünde yer alıyor ve tavanda bir gün batımı mozaği var. Çalışma odası şatonun geri kalanına benziyor; evlerinin renkleri olan kırmızı, turuncu ve sarı tonlarıyla vurgulanmış, oymalı ahşap pervazlar ve oturma alanındaki kumaşlarla ifade edilen muhteşem ve okyanus detaylarıyla.

"Kral Cayden," diyor. "Bir toplantımız olduğunu bilmiyordum."

"Planlanmamıştı," diye cevap veriyorum, yüksek yuvarlak bir masanın üzerindeki viskiyi işaret ederek, romla dolu bu krallıkta tanıdık kehribar rengi alkolü görmek beni rahatlatıyor. "Ama sanırım konuşacak çok şeyimiz var, bu yüzden sizi bulmayı kendime görev edindim."

"Yani başka bir deyişle, burada olmaman gerekiyor."

"Pek çok yerde olmamam gerekiyor." Kendime iki parmak viski koyuyorum. "Ama yine de en faydalı yerlerin oralar olduğunu düşünüyorum." Gözleri kapalı kapıya doğru kayıyor. "İstersen korumalarını çağır, ama cevap vermeleri biraz zaman alacaktır." Masasının etrafından dolanmak için hamle yaptı ama bakışlarımla onu kısırdım. "Otur, Erix. Seni öldürmek isteseydim, bunu çoktan yapardım."

"Korkunç bir diplomasın," diye mırıldanıyor ve ben karşısındaki koltuğa otururken tekrar kendi koltuğuna çöküyor. "Yine de senden tamamen nefret etmediğimi fark ediyorum."

"Nezaketeniz kısılanacak cinsten." Dirseğimi sandalyenin koluna dayıyorum, bardağımdaki buz yavaşça çalkalanıyor. "Sanırım oğlunuzun bu sabah bir toplantıya ev sahipliği yaptığını biliyorsunuz?"

"Kesinlikle." Benim pozisyonumu yansıtır, sandalyesinde rahatlarlarken dudaklarının arasına bir sigara yerleştiriyor ve duvardaki fenerden bir alev çağırarak onu yakıyor. "Sanırım oğlumun size vaat ettiği şeyi sağlamlaştırmak için buradasınız?"

"Bana bin gemi, krallıklarımız arasında ticaret ve hem o hem de Zarius gemilerini Dolent Denizi'nde çarpıştıkları yerden geri çekmeyi kabul ettiler."

Erix'in sandalyesinin ağızlığı, gevşetmeden önce tutuşunun altında geriliyor. "Prens Zarius'a güvenebilir misin? Donanmasını benimkiyle çarpışmaktan geri çekeceğinden nasıl emin olabiliriz?"

"Ben Zarius'a güvenmiyorum, sen de güvenmemelisin." Viskimden bir yudum aldım. "Ama kral olmak istediğini ve bizi kendi tarafına çekmek için ne gerekiyorsa yapacağını biliyorum. Bir ticaret anlaşmasına gelince, eğer bana sunarsan hemen şimdi imzalarım."

Erix parmaklarını masanın üzerinde gezdiriyor ve gözlerini ufka doğru yayılan denize diyor. "Peki ya aynı fikirde değilsem?"

"Cordelia'nın akşam yemeğindeki sözlerine rağmen, Elowen Galakin'e her zaman diğer krallıklardan daha fazla saygı duyacak çünkü ona ejderha yumurtalarını sen verdin." Dilimi dudaklarımın üzerinde gezdirerek bir sonraki cümlemi şekillendirmek için zaman ayırıyorum. "Ancak, karınızın piçlere olan nefreti bana krallıkta saklanan birkaç piçiniz olduğunu düşündürüyor ve şey... eğer sıradan insanların kanını taşıyan bir piç tahta geçebiliyorsa, doğru fırsat verildiğinde bir kraliyet mensubunun neler yapabileceğini hayal edin."

Erix'in burun delikleri alevlendi ve gözleri bana dikildi. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrin yok. Bunun için dilini koparabilirim."

"Sandalyenden kalkmadan ölmüş olurdun." Bir yudum daha alıyorum, arkama yaslanırken dizimin üzerine bir çizme koyuyorum. "Sikinin nerede olduğu umurumda değil. Burada olmamanın tek nedeni, karımın gelecek savaşlarda hayatta kalma şansının en yüksek seviyede olmasını sağlamak."

Ordularıyla başa çıkabilirim ama ejderha sırtındayken donanmayla yüzleşecek olan Elowen. Galakin, karada savaşırken benim yapamayacağım şekilde ona yardım edebilir. Son savaşta onu neredeyse kaybettikten sonra, bunun asla gerçekleşmemesini sağlamak için her türlü önlemi almam gerekiyor.

"Peki bunu beni tehdit ederek mi başarmayı düşünüyorsun?"

"Mümkün olan her şekilde bunu başarmak istiyorum ve söz konusu o olduğunda hiçbir tehdidimin boş olmadığını her zaman hatırlayın," diyorum. "Benim sadakatim bir taca ya da krallığa değil; her zaman karıma olacaktır."

Erix sigarasından derin bir nefes çeker ve üflerken tekrar denize bakar. "Yöntemlerine katılmasam da bir erkek olarak sana saygı duyuyorum." Sessiz kalıyorum, benim hakkımda ne düşündüğü umurumda değil. Tek istediğim onun gemileri. "Aşkın her zaman görevin içini boşaltmak gibi bir huyu vardır. Bir kral olarak görevin krallığına karşıdır, sevdiklerin pahasına bile olsa. Başınızdaki taç her zaman parmağınızdaki yüzükten önce gelmelidir."

"Kılıcımla sahiplendiğim bir rolde doğdun ve piçlerin olduğunu düşünürsek, bir koca olarak nasıl davranmam gerektiğine dair tavsiyelerini pek dikkate almıyorum."

Burun delikleri alevlendi. "Bunu asla kabul etmedim. Karımı seviyorum." "Bunu yapmak zorunda değildin ve umurumda da değil."

Erix beni düşman edinmesinin aptallık olacağını biliyor. Elowen'in İmirath tahtını ele geçirmesiyle, krallığımız güney adalarıyla birlikte Ravaryn'deki en büyük krallık haline gelecek. Sadece bu da değil, kraliçesi beş ejderhaya bağlı ve Galakin'in alev silahşörleri, Elowen'in intikamı onları bulursa ejderha ateşi kullanamazlar.

"Bir anlaşma yapılmalı," diyor. "Ama deniz kuvvetlerinize ancak ticaret yapılacağı ve Thirwen'in gemilerinin benimkilerle çatıştığı yerden geri çekileceği garantisıyla yardım edeceğim."

Viskiyi bitiriyorum ve boş kristali masasının kenarına koyuyorum. "Seninle iş yapmak bir zevkti, Erix."

Çalışma odasının kapılarını çekip açıyorum ve hâlâ uyumakta olan muhafızların üzerinden geçiyorum. Onlar Erix'in emrindeler, bu yüzden onlarla nasıl uygun görürse öyle başa çıkabilir.

Arkamdan biri "Majesteleri!" diye sesleniyor ama ben bu kaleden çıkmak için sabırsızlanarak yürümeye devam ediyorum. "Majesteleri!"

Omzumun üzerinden bakıyorum ve bir hizmetkârın gözlerini bana diktiğinden emin oluyorum. Yaklaştığında nefes almak için bir an duraklıyor. "Sadece kaybolup kaybolmadığınızı sormak istemiştım. Kulelerin kafa karıştırıcı olabileceğini biliyorum."

"Ben de tam çıkıyordum."

"Ama kraliçe daha yeni geldi," diyor.

"Kraliçe Cordelia kız kardeşiyle meşgul, ben gidene kadar onu oyalamanızı öneririm." "Hayır, efendim. Kraliçeniz. Majesteleri Prens Zale ve Komutan Finnian ile birlikte geldi."

BÖLÜM
ELLİ BEŞ
Elowen

KOKU BURNUMU YAKIYOR, O kadar güçlü ki neredeyse tadını alabiliyorum. Mae'nin odası diğerlerinden daha karanlık ama kadın ortalıkta görünmüyor. Pencerelede asılı altın çanlar rahatlatıcı bir melodi yaratıyor... bu yüzden neden tüylerimin diken diken olduğunu bilmiyorum. Zraka'ya geçerken hissettiğim duygunun aynısı. Sanki bir şeyleri unutuyormuşum, başka bir yerde olmam gerekiyormuş ama nereye gideceğimi hatırlayamıyormuşum gibi. Çanlar dışında süitteki her şey kırmızı. Bana Asena'nın cübbesini hatırlatıyor ve Mae'nin ateş tarikatıyla bir bağı olup olmadığını merak ediyorum.

Alçak bir masayı çevreleyen birkaç yer yastığına takılmamak için eteklerimi yumrukluyorum ve Zale balkonda kaybolmadan önce elini kaldırdığında duraklıyorum.

"Burada biraz daha kalırsam hapşıracağım galiba," diye fısıldıyor Finnian. "Gençlik yıllarını seninle birlikte yaşadım, bu yüzden burası kıyaslandığında hoş kokuyor."

Bir parmağını burnunun altına koyarken bana ters ters bakıyor. "Kaba."

"Mae?" Zale sesleniyor ve onu okyanusa bakan küçük bir salonun etrafında izlemek için ipek perdelerin arasından bakıyorum. Tepedeki gölgelik yaşlı kadının güneşten biraz olsun korunmasını sağlıyor ama bir başka tütsü dalgası üzerime çöktüğünde öğürmemeye çalışıyorum. Dumanı tüten odun çubukları etrafındaki birkaç altın kasede duruyor. Zayıf omuzları bir şala sarılmış ve Zale görüş alanına girdiğinde yükseliyor. "Seninle konuşmak isteyen birini getirdim."

"Elowen Veles ve kardeşi beni ziyarete geldiler," diyor titrek bir sesle ve Zale'nin yanağını okşamak için öne doğru uzanıyor. "Buraya gel kızım. Bunca yıldan sonra seni görmeme izin ver."

Finnian'la bakışıyoruz ama Zale öne çıkmamızı işaret ederken pek de rahatsız olmuşa benzemiyor. Ellerimi elbiseme silerek omuzlarımdaki askıları düzeltiyorum ve onun dediğini yapıyorum. Kahverengi tenine derin çizgiler kazınmış ve yanaklarında yaşlılık lekeleri var ama gözleri sıcak ve nazik.

"Elowen Atarah. Elowen Veles." Ellerini yanaklarıma koyarken hangisini tercih ettiğini belirlemek için her hecenin ağırlığını test ediyormuş gibi adımı söylüyor. "Elowen Veles. Mahkûm, prenses, ejderha binicisi, kraliçe."

"Tanıştığımıza memnun oldum Mae," diyorum yüzümü bırakıp avuç içimin çizgilerini incelemek için bileğimi tutarken. "Daha önce tanıştığımızı biliyorum ama hatırlamayacak kadar küçüktüm."

"Ama ejderhalarını hatırlıyorsun. Ejderhalarını asla unutamazsın." "Evet, bu doğru. Onlar benim en eski hatıralarım."

"Damarlarındaki büyü unutmanı engelliyor," diye mırıldanıyor. "Bunların hiçbirini unutamazsın. O da unutamazdı." Tekrar Finnian'a bakıyorum ama Mae başını sallarken bileğimi çekiyor. "Piç, suçlu, komutan, kral."

Kaşları çatıldı. "Cayden ne hatırlıyor?" "Yakında öğrenecek."

Zale, Mae'nin yanındaki yerini alıyor ve elini bileğimden nazikçe çekiyor. Kadın onun varlığıyla sakinleşmiş gibi görünüyor, yakut kırmızısı dudaklarına bir gülümseme yayılıyor. Yaptığı tek makyaj bu. "Mae, Elowen sana bazı sorular sormak istiyor. Kendini hazır hissediyor musun?"

"Evet." Diğer tarafını okşuyor ve ben itiraz etmiyorum. Yastık ağırlığının altında çöküyor ve Finnian bana daha yakın durmak için hareket ediyor.

"Tanrıların sana bir rüyada geldiği ve ejderha yumurtalarını bana vermeni söylediği söylenir. Bunlardan herhangi birini hatırlıyor musun?"

Kaşları çatılıyor ve önündeki çay setini işaret ediyor. Zale öne eğilip ona bir fincan dolduruyor ve konuşmadan önce bir yudum alıyor, sanki donuyormuş gibi porselene sarılıyor. "Tanrılar değildi, bir tanesiydi. Alevlerin, Yaşamın ve Yıldızların Tanrıçası ejderhaların yeniden uyanma zamanının geldiğini söyledi. Sen onları dünyaya getirmek için doğdun. Onları güvende tutacaksın. Vahşi ve nazik bir kalbi olan savaştı." "Ama neden başkası değil?" diye sordum.

"Ruhunuzdaki ateş," diye ısrar ediyor. "Sizin için olan şey sizi asla ıskalamayacaktır. Sen daha ne olduğunu anlamadan varlığını fark etmeni sağlayacak bir yolu var." Kemikli parmağını kaburgalarıma vuruyor, tam da Zraka'ya doğru yelken açarken çekilmeyi hissettiğim yere. "Bir kadının sezgileri nadiren yanılır. Güven

Yolunuzu bulmak için kendiniz. Neyin doğru olduğuna, sizi neyin kıracağına ve neyin güçlendireceğine yalnızca siz karar verebilirsiniz. Aradığınız cevapları bulmak için şüpheyi bırakmalı ve kim olduğunuzu kucaklamalısınız."

Gözlerim çekilmeyi hissettiğim yöne doğru kayıyor ve Mae başını sallıyor. "Bırak ejderha küllerinden doğsun," diyor. "Seni bulup seçtiklerinde bir yanlış düzeltildi. Açgözlülükle yırtılan bir iplik senin doğumunla onarıldı."

O konuştukça kafam daha da karışıyor ama bildiğim bir şey varsa o da Galakin'de neyin gizlendiğini ve neden oraya bu kadar çekildiğimi araştırmak istediğim. "Sorun ne?"

"Tanrılar birbirleriyle savaştı ve bu hem onların hem de ejderhaların sonunu getirdi. Ejderhalar olmadan gökyüzü bomboştur. Tahtta güçlü bir hükümdar olmadan bir krallık hiçbir şeydir."

Zale nazikçe onun elini tutuyor ve şefkatli gözlerini kendi gözlerine çekiyor. "Ama açgözlülüğün kopardığı iplik neydi?"

Ona göz kırpmıyor ve soruya cevap vermeyeceği belli. Kolyemi çekiştirmekten daha az dikkat dağıtıcı olduğu için eteklerimi başparmağımla işaret parmağımın arasına sıkıştırıyorum. Onu zorlamanın akıllıca olacağını düşünmüyorum - çok zayıf görünüyor - bu yüzden merakımı gömüyorum ve başka bir soru soruyorum.

"Ejderha yumurtaları nereden geldi?" Ağzını açıyor ama sanki biri ona tokat atmış gibi geri çekiliyor. "Mae?"

Başını sallamaya başlıyor, kulaklarını kapatırken gökyüzünü kapatan gölgeye bakıyor. Boğazının derinliklerinden gelen bir ses bana yaralı bir hayvanı hatırlatıyor ve Zale kolunu onun omuzlarına doluyor. Kanepeden kalkıp Finnian'ın önünde duruyorum, Zale'nin yardıma ihtiyacı olursa diye yakınımda duruyorum. Finnian'a karşı koyamayacağını biliyorum ama onu korumak her zaman ilk içgüdüm olacak.

"Mae!" Zale, Mae'nin gözleri yuvalarından fırladığında ona sesleniyor ve hafifçe yanağını okşuyor. "Yıllardır imgelem görmedi, neler olduğunu bilmiyorum."

"Bir şifacı çağırmamı ister misin?" diye sordum.

"Hayır, imgelem etkisini gösterdikten sonra kimsenin yapabileceği bir şey yok."

Odasına giden perdeler aralanıyor ve beni şaşırtan bir şekilde Cayden içeri giriyor. "*Bir işin olduğunu* sanıyordum."

"Vardı," diye cevaplıyor bana doğru bir yol açarken. "İttifakımızı güvence altına aldım. Ayrıntıları sonra anlatırım ama siz ikiniz ne halt ettiniz?"

"Tek yaptığım ona ejderhalar hakkında birkaç soru sormaktı ve sonra bu oldu. Daha yeni geldik."

"Tanrılar tarafından sevilen. Tanrılar tarafından nefret edilen. Tanrılar tarafından sevilen. Tanrıların nefret ettiği," diye sayıklıyor nefesinin altında. Cayden bir şey söylemek için ağzını açıyor ama Mae öne fırlayıp gömleğine tutununca beni arkasına itiyor. Acı yüz hatlarını buruşturuyor ve keşke ona yardım etmek için yapabileceğim bir şey olsaydı diyor. "Güneş kanla yıkanacak ve gölgeler günü örtecek. Küller dalgalarla yıkanıp gidecek. Eski gözler izleyecek ve yeni gözler kapanacak." Sesi şok edici derecede alçak çıkıyor, sanki mesajı ileten o değilmiş gibi.

Gözlerinin akında irisleri yeniden belirdiğinde Zale onu Cayden'den uzaklaştırıyor. Zale etrafındaki çok sayıda battaniden birini sararken titreyerek ve öksürerek ona doğru yığılıyor. Kalbim vücudumda o kadar şiddetli çarpıyor ki ayak parmaklarımın ve el parmaklarımın uçlarında hissedebiliyorum. *Oh, Tanrım.* Yıllar önce yayınlanan kehanet gibi doğrudan benimle ilgili olmadığı için minnettarım ama yine de kimsenin ağzından başka bir şey duymadan mutlu bir şekilde yaşayabilirdim.

Bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyorum. Çocukken aldığım kehanet açıktı; deşifre edilecek bir şey yoktu. Zihninin durumunun öngörülerinin netliğini etkileyip etkilemediğinden emin değilim ama güneşin nasıl kanla yıkanabileceğini ya da söylediği başka bir şeyin olasılığını bilmiyorum.

"Bir ittifakımız olduğunu mu söylemiştin?" Finnian gözlerini kadından ayırarak soruyor.

"İstedikimizi aldığımızdan emin olmak için Kral Erix ile konuştum."

"Babamla mı *konuştun*?" Zale öfkesinin ipleri dikilirken soruyor. "Yoksa onu tehdit mi ettin?"

"Öfkeni savaş alanına sakla, Prens. Eğer annen seni yeterince uzun süre emzirirse, kılıcını alıştırma halkalarından daha fazla kana bulama fırsatın olacak."

Zale'in yüzü kızarıyor ve Mae'nin yeterince yastıkla desteklendiğinden emin olarak koltuktan kalkıyor.

"Babamı tehdit mi ettin?"

"Belki de bu soruyu ona sormalısın. Bunun bir bakış açısı meselesi olduğuna inanıyorum." "Belki de sorarım," diye atıldı.

"Yeter," diye araya girdim, aralarına girdim. "Hepimiz istediğimizi aldık ve savaşmam gereken bir savaş varken yetişkin adamlara bebek bakıcılığı yapmayacağım. Ya iyi geçinmeyi öğrenin ya da çenenizi kapalı tutun."

Finnian Mae'nin battaniyesini düzeltmek için etrafımızda dolanıyor ve Zale'in bakışları onu takip ediyor. "Size bir şey ikram edebilir miyim leydim?"

Mae ona bakıyor, zayıf bedeni hâlâ titriyor ve başını sallıyor. O da başını sallıyor, ayağa kalkıyor ve biz parmaklıklara yaklaşırken grubumuza katılıyor. "İmgenin ne anlama geldiği hakkında bir fikri olan var mı?"

Zale, "Mae'nin kafası sık sık karışıyor ve kafasının içinde kayboluyor," diyor. "İmgeleminin tamamen doğru olup olmadığını bilmiyorum."

"Mesaj öyle olmasa bile net konuştu," diye cevap veriyorum, sinirlerimi bastırarak. En son bir kehanet aldığım da, zincirlenmeme ve ejderhalarımın koparılmama yol açmıştı. "Ancak, uyuyan tanrılardan gelen görülerden daha acil meselelerimiz var."

Bunu aklımdan çıkarmaya çalışıyorum, gerçekten.

Ama haftalardır ufukta kara bir bulut gibi beni takip eden gölge gittikçe koyulaşüyor ve yağmurun yakında yağmaya başlayacağından endişeleniyorum.

BÖLÜM
ELLİ ALTI

Elowen

ELLERİMİ KORKULUKLARA DAYAYIP, Mae'nin araştırmamı söylediği yere doğru bakıyorum. Buradan göremiyorum ama dağların eteklerindeki sık ormanı düşündüğümde kaburgalarımda yine bir çekilme hissediyorum. Balo için hazırlanıyor olmam gerekiyordu ama ne zaman adımlarımı güvertenin altına yönlendirmeye çalışsam bir şey beni buraya geri getiriyor.

Neredeyse hiç uyumadım ve geceyi kamaramızın penceresinden dışarı bakarken yan yatarak geçirdim. Mae'nin sesi sabahın erken saatlerine kadar kafatasımda yankılandı. Döndüğümüzde Saskia, Ryder ve Zarius'u kehanetten haberdar ettik ama kehanetlere inanan tek kişi Zarius'tu. Tedirgin görünüyordu ama bunun ne anlama gelebileceğine dair hiçbir teorisi yoktu.

Hayatımın akışını değiştiren şey bir kehanetti. Imirath'ı yönetmek için doğdum ve tahtın önünde dövdüm. Kanım kalenin taşlarına sızdı ve duvarlarında, yarıklarında, temelinde yaşıyorum. Varlığım o kadar derine gömülmüş görünmez bir kalp gibi atıyor ki nabzım babamı çıldırtıyor, bir gün gelip benim olanı alacağını biliyor.

Bazı kehanetler yıllarca gerçekleşmez. Diğerleri o kadar belirsiz ki, kimse gerçekten gerçekleşip gerçekleşmediklerini ya da kahinlere verilen mesajların gerçekleşmesi için kaderi bekleyip beklemediklerini bilmiyor. Ejderhalar baktığım yöne doğru uçuyorlar ama her zaman bana dönmek için rotalarını değiştiriyorlar ve acaba onlar da bir şeyler hissediyorlar mı? Dışarıda bir şeyler var ve sanki karanlık sularda yüzüyormuşum, canavarların yaşadığı ve beni aşağı çekmeyi bekleyen mürekkepli derinlikleri göremiyormuşum gibi geliyor.

"Yolu göster prenses," diyor Cayden, bana doğru yürüyüp kalçasını korkuluklara yaslayarak.

"Ne?" diye soruyorum. Beynimi saran sisi temizleyerek soruyorum.

"Orada her ne varsa görmen gerektiği açık ve bensiz gitmiyorsun." Ejderhaları işaret ediyor. "Ayrıca ölmeden onlardan birine tırmanmam, o yüzden kararını ver."

Dudağımı ısıriyorum. "Balodan önce ne kadar vaktimiz var?" Gün, Zale ve Zarius'la olası savaş planlarını tartışarak geçti ve güneş çoktan batıyor.

Cep saatini çıkarıp kafasında hızlıca hesap yapıyor. "Giyinmek için ihtiyaç duyacağın birkaç saati hesaba katarsak, yeterli değil."

Gözlerimi deviriyorum. "Aynada parlama alıştırması yapmak için harcayacağın birkaç saati de düşersek çok iyi olur."

Cebine geri sokuyor. "Bir saatimiz var."

Başımı salladım. "Ejderhalar tedirgin, o yüzden yola çıkmadan önce Basilius'u sakinleştirmem için bana biraz zaman ver."

Calithea onu baygınken sırtında taşımış olabilir ama bilinci yerindeyken onu aynı istekle kabul edeceğini sanmıyorum. Ejderhalar duygularımı hissedebiliyor ve muhtemelen onu oradan çıkarmak için ne kadar çaresiz olduğumu biliyorlar. Tüm ejderhalar ona tapıyor, büyük olasılıkla en sevdikleri etlerin onlara getirilmesini sağladığı ve onlara sürekli tatlı ikramlarda bulunduğu için, ama eyerde ben olsam bile onlara binmeye çalışırsa gazaplarını göze almak istemiyorum. Kabuslardan uyandıklarında onları sakinleştiren melodiyi mırıldanmaya başlıyorum ve pençeleri limana batarken ve benim boyuma inerken alnımı Basilius'unkine bastırıyorum.

Tüm ejderhalar iri ama Basilius devasa.

Cayden mırıldanmaya devam ettiğimi ve vücudunda ilerleyip eyere tırmanırken parmaklarımı pullarında gezdirdiğimi izliyor. Cayden kanadına adım attığında altımda kıpırdanıyor, boğazından hırlıyor ama elimi boynuna bastırıp melodiye devam ediyorum, diğer elimle Cayden'e ilerlemesini işaret ediyorum.

Kollarını gövdemin etrafına dolayarak arkama yerleştğinde, Basilius alçak dalgaların arasından sıçrayıp kumları tekmeliyor ve lavanta rengi kanatlarını çırparak bizi limandaki kapının üzerinden gökyüzüne taşıyor. Galakin halkı, ejderhalar üzerlerinde uçarken, kanatlarının gölgelerini şehirlerinin üzerine düşürürken sokaklarda duruyor. Bazıları onlara şaşkınlık ve huşu içinde bakarken, diğerleri sığınmak için kaçıyor. Ateşe tapanlar için ejderhalar tanrı gibi görünüyör olmalı.

Binalar yerini palmye ağaçlarına bırakıyor ve Zario ile Zraka'yı ayıran nehri gördüğümde Basilius sağa dönüyor. Nehrin kıyıları, parlak renkli yılanların güneşlendiği güneşten solmuş kayalarla kaplı. Ürperiyorum. Yılanlar beni hep korkutmuştur. Sorin Basilius'u geçiyor, onu Venatrix takip ediyor.

ve Delmira hızla geçip giderler ama Calithea kalır ve burnuyla Basilius'u d rt erek onun mutlu bir şekilde mırıldanmasını sağlar.

Orman bir açıklığa açılıyor ve kristal bir g l gözüme çarpıyor, tıpkı içinde yüzen, uzun kuyrukları arkalarında mor, pembe ve sarı renklerde salınan kurdele balıkları gibi. Çok güzeller ama çoğu parlak renkli yaratık gibi son derece zehirli. G l n iki yanında iki ta  bina duruyor ve güneş i ığında parıldayan ferforje bir köprü ile birbirine bağlanıyor. Yakla tık a bunların tapınak olduğunu fark ediyorum. Birinin tepesinde hilal, diğerinde ise yıldız var.

Bizi kutsayan tanrılar için bir ibadet alanı olmalı.

Ay tapınağı solda, saf obsidyen olması gereken siyah ta tan yontulmu , sağda ise içinden mavi damarlar geçen beyaz bir tapınak var. *Bana tahtlarımızı hatırlattıklarını* fark ettim. Obsidyen ve ayta ı. Basilius kıyıya iniyor ve balıklar derinlere dalıyor. Orman nemli ve havanın kendisi yapı  yapı . Basilius'tan kayarken buklelerimi avuçlarımda topluyorum, bırakmadan önce enseme yelpazeliyorum.

Cayden'in bakışlarını ayırmadığı obsidyen tapınağı işaret ederek, " nce  urayı kontrol edelim," diyorum. Tapınağın tamamını kaplayan sütunların tabanına kafatasları yontulmu  ve girişin üzerinde ayın evreleri gösterilerek bana kaburgalarındaki dövmeyi hatırlatıyor. Harabe olduğunu düşünmüyorum ama sarma ıklar unutulmuş alan boyunca, devrilmi  sütunların ve   km   tavan parçalarının üzerinden süzülüyor.

Yıldızsız bir gece kadar karanlık basamakları yosunlardan ve çatlaklardan görünen yabani otlardan kaçarak tırmanıyoruz. Aynı siyah ta tan yapılmış sunak ve ortasındaki kurumu  havuz dışında içerisi tamamen  ıplak. Cayden kılıcını çekiyor, ancak yüzyıllardır buraya hiç kimse gelmemiş gibi görünüyor ve sunağa yaklaşırken yavaş bir daire çiziyor. Elini levhanın üzerinde gezdirerek tozu, kiri ve sararmı  palmye yapraklarını temizliyor. Zayıf bir nabız sandaletlerim tarafından emiliyor ve Cayden sunağa kazınmış kelimeleri okurken ensemdaki tüyler diken diken oluyor.

"Kimse karanlıktan kaçamaz, hepimizi bekliyor," diyor. "Ravarian dilinden çevirdim, o yüzden tam olmayabilir."

Tapınak Cayden'in sesiyle canlanmış gibi iniyor ve bana doğru ko uyor, bir elini sırtıma bastırıyor ve kılıcını önümde uzatıyor. Ani bir hareketle çenem yukarı kalkıyor ve geriye kalan sütunların tepelerinden su akmaya başlıyor. Bazıları ba ımızın üzerinden geçerek zemini boydan boya kaplayan sığ havuza düşüyor. Cayden silahını indiriyor ve bir rüzgâr açık kemerlerden geçip tenimizi damlacıklarla kaplıyor.

İnanılmaz bir şey.

Lavanta rengi eteğimi kaldırıp havuza adım attığımda bana bakıyor, diz boyu suda ayağımı bulup bırakıyorum. İki parçalı elbisemin üstünden sarkan ince altın zincirler ben ilerledikçe karnıma doğru kayıyor. Cayden'in koyu renk gözleri hareketlerimi takip ediyor ama nabızı boynuna çarparken rahatsız edici bir şekilde hareketsiz. Gölgeler köşelerde kıvrılan yılanlar gibi kıpırdanırken ondan g   yayılıyor. Havuza girip yavaşça bana doğru yürüdüğünde ellerimdeki ve kollarımdaki işaretler kalp atı larımla aynı anda atıyor.

"Sanki bunu bir rüyada g rm   m gibi hissediyorum" diyor.

"Rüya gördüğünü sanmıyordum."  elalelerden birini daire içine alıyorum. "Genelde geceleri huzursuz olursun."

"Pek sık değil." Sesi  akıllı ve sert. "Ama ne zaman görsem, sen hep onların içindesin." Obsidyen su etrafımızda dalgalanıyor ama bunun Cayden yüzünden mi yoksa akmaya devam eden su yüzünden mi olduğunu anlayamıyorum. Büyülü yetenekleri olduğunu düşünmüyor olabilir ama kimse inanmazken o bana inandı, ben bile inanmadım ve ben de bu iyiliğe karşılık veriyorum. "Sanırım tanı madan önce seni rüyamda gördüm. Yüzünü hiç görmedim ama sen olduğunu biliyordum."

"Nasıl anladın?"

"Hissettiğim huzurdan." Bir kez daha d   meme fırsat vermeden beni yakalıyor ve göğsüne bastırıyor. Gözleri neredeyse kararmış ve teni ateş gibi sıcak. Ellerimi gömleğinin üzerinde kaydırıyorum ve parmağımı ok uçlu kolyesinin zincirine geçiriyorum. "Sadece senin varlığında huzuru deneyimledim."

" u anda hissettiğin şey huzur mu?" diye soruyorum. Bir elini enseme doluyor ve dudaklarını dudaklarımın üzerinde gezdirirken i aretlerim karıncalanıyor. "Tapınağın içindeki büyünün seni etkilediğini biliyorum. Bunu hissedebildiğini biliyorum."

"Seni temin ederim ki şu anda aklımdaki son şey tanrılar ve hissettiklerimin onlarla hiçbir ilgisi yok." Başımı sallıyorum ama diğer eliyle çenemi kavlıyor ve hareketlerimi durduruyor. "Sadece sen beni tapınmak için dizlerimin üstüne çöktürebilirsin, Elowen Veles."

Titriyorum, ama bunun başka bir esintinin tenime daha fazla damlacık serpmesiyle hiçbir ilgisi yok ve hepsi Cayden'in sahip olduğu boyun eğmez yoğunlukla ilgili. Ona olan çekim o kadar güçlü ki neredeyse acı veriyor, ama beni bu hareketsizleştirici tutuştan kurtarmıyor.

"Bir sonrakine mi?" diye soruyor, suyun akışı durmamış olsa da.

"Sadece gitmek istiyorsan."

Geri adım atıyor ve havuzdan çıkmama yardım etmek için parmaklarımızı birbirine geçiriyor ama aramızdaki mesafe onun cazibesini azaltmıyor. Kemerli köprüden geçerken eteğimin sırlıslıkla etekleri bacaklarıma yapışıyor ve her bir adım Alevler, Yaşam ve Yıldızlar Tanrıçası'na adanmış aytaşı tapınağın cazibesini artırırken, duyularım iki farklı yöne çekiliyor.

"Sence geceyi paylaştıkları için mi ittifak kurdular?" diye soruyorum. "Mümkün görünüyor."

"Aralarındaki ilişki hakkında hiç bir şey okumadın mı?"

"Hayır," diye yanıtlıyor başını hafifçe sallayarak ve dikkatimi yanağındaki kırmızı yara izine çekiyor. "Hiçbir yerde yazıya döküldüğünü sanmıyorum. Tanrıların birbirlerine aşık olmalarına izin verilmez, bu yüzden bir ilişkileri olsaydı bile bu yasak olurdu."

Sonsuza kadar yaşamak, eğer bunu tek başınıza yapmak zorundaysanız, bir lütuftan çok bir ceza gibi görünüyor. Ölümlü bir hayatı dolu bir kalple yaşamayı, yeryüzünde sonsuza dek yürümeye, çevreme karşı hissizleşmeye ve insanlığımı kaybetmeye tercih ederim. Tapınağın ilk basamağına sandaletlerimle bastığımda ejderhalar çılgın atıyor ve omurgamda bir ürperti belirliyor.

Ölüm, Su ve Ay Tanrısı'na adanmış tapınağa benzer şekilde, Alevler, Yaşam ve Yıldızlar Tanrıçası'nın da bir sunağı var ama havuz yerine boş bir alan. Cayden'in elini bırakıyorum ve aytaşı levhaya doğru yürürken mavi damarlar zeminde dans ediyor, devrilmiş bir sütunun yanından geçip palmye yapraklarını ve yüzeydeki tozu fırcalıyorum. Ter ellerimi kaplıyor ve kelimeleri yüksek sesle okuyorum.

"Ateşe dayanmak, alevlerin içinde yürümek ve yanmaktan korkmamaktır," diye Ravarian'ı yüksek sesle tercüme ediyorum.

Tapınak, kütükler köze dönüşürken ormanı saran büyük bir ateş gibi gümbürdüyor. İki sıra açık mavi alev ileriye doğru fırlar ve tapınağın çevresinde kıvrılırken, merkezdeki üç alev zeminde daireler çizerek tanrıçayla ilişkili üçlü alev sembolünü oluşturur. *Bu yıldız ateşi.* Belki de bu yüzden buraya, bu elemente çekildiğimi hissettim. Parfümü aldığım adamın bana yıldız ateşinin en saf haliyle artık Ravaryn'de bulunmadığını söylediğini hatırlıyorum, ama hâlâ var ve benim varlığımla uyandı. Ejderhaların harabelerin üzerine üşüşüyor, çemberlerinin ortasına ejderha ateşi fırlatıyor, sunağın etrafından dolanıp kendimi gümüşle çizgili parlak alevlere bırakırken beni pulları kadar canlı alevlerle kucaklıyorlar.

Bana doğru uzanıyor ama tenime değdiğinde yanmıyor ve kollarımdan yukarı doğru sürünmeye başlıyor. Etrafımdaki yıldız ateşi, alevler sütunlar kadar uzun olana ve ejderhalarinkine karışana kadar büyüyor.

Anlıyorum.

Ateş kaos olabilir ama aynı zamanda huzur da olabilir. Sıcaklık tüm insanların aradığı bir şeydir ama tıpkı aşk gibi fazlası da ölümcül olabilir. Elementler arasında her zaman bir denge olmalı ve sizin onlara bakış açınız da dengeli olmalı.

Merkezde oturup ateşin başımın üzerinde yay çizmesini ve etrafımda ateş böcekleri gibi uçuşmasını izliyorum. Ateş kısa bir süreliğine Cayden'in girmesine izin veriyor, benim gücüme asla korkuyla bakmayan tek kişi. Bana ulaşmak için alevlerin arasından adım atıyor, onları öldürebilecek bir şeyin içinden geçerken herhangi birinin olması gerekenden çok daha emin. Mavi fırtına etrafımızda şiddetlenirken dizlerinin üzerine çöküyor ve göğsü kabarıken başparmaklarını yanaklarımda gezdirerek yüzümü avuçluyor.

"Aşkım," diye mırıldanıyor dudaklarını dudaklarıma bastırmadan bir saniye önce.

Öpücük aynı anda hem ateşli, hem hükmedici, hem de nazik. Ölüm Tanrısı'nın tapınağında hissetmeye başladığım güç daha da artıyor ve Cayden'in omuzlarını pençeliyorum. Onunla tanışana kadar böylesine güçlü bir aşkın narin olabileceğini bilmiyordum. Beni alevlerin ortasındaki serin taş zemine yatırıyor ve eteğimi bacaklarımdan yukarı itiyor. Daha önce bakışlarının karanlık olduğunu düşündüysem bile, şimdikiyle kıyaslanamaz bile. Kalçalarını yerden kaldırıyor ve başını kalçalarının arasına daldırıyor. Dudaklarım sanki tapınak ona adanmış gibi dua edercesine aralanıyor.

Zevkimi doruğa çıkarırken, bağılılığını tenime karşı mırıldanırken damarlarımdan yıldız ateşi fışkırıyor.

Beni yere bıraktığında bacaklarımı beline doluyorum, ona daha yakın olmak istiyorum. Kollarımı iki yanımdan tutuyor ve ateş onun tutuşuna uyum sağlamak için kayıyor. Kalçaları benimkilere sürtünüyor ve ben ağzına doğru inliyorum.

"Şimdiye kadar yaşamış tüm tanrıçalardan daha ısıtılısın," diye fısıldıyor boynuma karşı, dilini üstümün birbirine ittiği göğüslerimin kabarıklıklarında gezdiriyor. "Güzellik Tanrıçası olmadığına ikna oldum çünkü senin varlığın onu utandırırdı."

Pantolonunu çözmek için aşağı uzanıp sikini ıslak merkezime sürttüğünde ona doğru eğiliyorum. İçimde yükselen ateş, o içime girdikçe daha güçlü, daha sıcak, daha kaotik hale geliyor. Beni içine alırken bir elimi omzuna, diğer elimi de hala sırtında duran kılıcının kabzasına koyuyorum. Hiçbir şey onunla birlikte olmaktan daha mükemmel hissettirmemişti. Gözlerimin içine bakıp alnımızı birbirine bastırırken kemiklerimin içindeki güç onunkine sesleniyor. Cayden bunu anlamayabilir ama ben anlıyorum. Ben onu görüyorum. Dudaklarımı tekrar dudaklarıyla kaplıyor ve ateş sönüp yıldızlar gökyüzünü kaplayana kadar durmuyor.

BÖLÜM
ELLİ YEDİ

Elowen

BİR BAŞKA MİSAFİR GRUBU kırmızı ve beyaz mozaik karolardan yapılmış verandaya çıkan basamakları İNER. Eşleşen fenerler partiye asılmış, katılan herkesin üzerine sıcak bir ışık saçıyor, elbiseleri ve şarap ve rom dolu kristal bardakları parlatıyor. Zarius da en az bizim kadar sıkılmış görünüyor, yaslandığım ağacın dibinde oturmuş dördüncü romunu yudumluyor. Saskia tiksintiyle burnunu kıvrıyor.

"Dans edelim mi?" Ryder soruyor.

Cayden, "Teklifin için teşekkürler ama ben almayayım," diyerek Finnian'ın gülmesine neden olur. Ryder ona ters ters bakar. "Seni kastetmemiştim."

Cayden romundan bir yudum daha alır. "Ancak hayatta kalacağım."

Galakin'in yöneticileri birazdan bize katılacak; on tanrının her birini ve kış gündönümünü onurlandırmak için neredeyse on saattir dua ediyorlar. Her tanrıya adanmış heykeller mükemmel bakımlı bahçeye serpiştirilmiş. Yüzü olmayan bir kadın, göğsünde emzirdiği bir bebekle Evlilik, Aşk ve Bereket Tanrıçası'na adanmıştır. Sağında başka bir yüzü olmayan kadın diz çökmüş, başı eğik ve bir peçeyle örtülü: Keder ve Hüzün Tanrıçası. Solunda ise parmaklarına ipler dolanmış üçüncü bir kadın: Ruhlar, Merhamet ve Kader Tanrıçası.

"Benimle yürür müsün?" Cayden'e soruyorum, o da başını sallayarak cevap veriyor. Balo daha başlamadı bile ve şimdiden beni bulan gözlerle karşı bir molaya ihtiyacım var.

Eteklerimi yumrukluyorum ve sanat eserlerine daha yakından bakmak için meşalelerle kaplı patikaya doğru ilerliyorum. Cayden sessizce yanımda beni takip ediyor, herhangi bir tehdit belirtisi için sık yeşillikleri tararken elini sırtıma bastırıyor. Turuncu ve kırmızı çiçekler, çekilmiş kılıçları ve yüzünü gizleyen miğferi göz önüne alındığında açıkça Savaş ve Strateji Tanrısı'na ve ışığa bağlı olarak renk değiştiriyor gibi görünen Yanılsama, Zihin ve Hafıza Tanrısı'na adanmış iki heykelin arkasındaki büyük bir ağacın gövdesini sarıyor.

Küçük bir nehrin üzerinden geçen ve yarım daire şeklindeki bir avluya açılan bir köprünün üzerinden geçiyoruz, hepsi de hâlâ meçhul olan diğer beş tanrıyla birlikte. İlk olarak ellerini havaya kaldırmış ve avuçlarından şimşekler çakan Hava ve Fırtına Tanrıçası, ardından bacakları ve kolları boyunca büyüyen kökleriyle Toprak ve Hasat Tanrısı ve ondan sonra da ayaklarının dibinde en çok adak bulunan Güneş ve Işık Tanrısı geliyor. Başında altın bir taç vardır ve her iki elinde de birer alev yanmaktadır, bu da onun hem toprak ateşini hem de güneş ateşini kullanma yeteneğine bir saygı duruşudur.

"Heykele sanki onu öldürmek istiyormuşsun gibi bakıyorsun," diyor Cayden, bakışlarını ona çevirerek. "Bir taş levhayı kıskanmamayı tercih ederim, Sirantia."

Yumuşakça gülüyorum ve oyuğun en net deniz manzarasına sahip kısmına doğru yürürken dokunuşunu fırçalıyorum. Asena, Güneş Tanrısı'nın babam gibi ejderhaları zincirlemeye çalıştığını açıkladıktan sonra, gerçek olsun ya da olmasın ondan hep nefret edeceğim. Rüzgâr gece açan yaseminlerin, süsenlerin ve geceye başkanlık eden iki tanrının dibinde yetişen yıldız çiçeklerinin kokusunu taşıyor. Nehir yosunlu zemin boyunca yılan gibi kıvrılıyor ve çalmaya devam eden müziğe güzelce karışıyor.

Cayden'i ve beni kutsadıklarını bildiğim için kendimi onlara doğru çekilmiş hissederek ikiliye yaklaşıyorum. Alevlerin, Yaşamın ve Yıldızların Tanrıçası'nın başının üzerinde üç ateş yanıyor, saçları uyluklarının ortasına kadar dökülüyor ve avuçlarında iki yıldız oturuyor. İkiz ejderhalar kollarının etrafında kıvrılıyor ve omuzlarına tünüyor. Yanında Su, Ölüm ve Ay Tanrısı vardır. Başının üzerinde ayın beş evresi yontulmuştur ve avuçlarında iki kafatası durmaktadır. Sanırım hem nehre hem de okyanusa yakınlığı nedeniyle bu arsa onun için seçilmiş.

Boynumu büküp parmaklarımı taşın üzerinde gezdirmek için öne doğru uzandığımda kollarımdaki işaretleler parlıyor. Krallığın sıcaklığına rağmen pürüzsüz ve soğuk. Eve dönmüş olsaydık bayram çok daha farklı görünürdü. Bu bayramı hep kurdelelerle süslü ağaçlarla, sıcak kakaoyla yıkanan taze pişmiş ürünlerle ve ateşin önünde oturup kar yağışını izlemekle özdeşleştiğimdir ama burası böyle şeyleri düşünmek için bile fazla sıcak. Galakin halkı isterse şenliklerini kumsalda da düzenleyebilir.

Ayak sesleri yere çarpıyor ve Cayden bana doğru yaklaşırken eteğimin altındaki hançere uzanıyorum, kılıcı çoktan kınından çıkarılmış.

"Saldırıyı durdurun." Saskia köprüye doğru ilerleyip silahlarımızı gördüğünde oflayıp pufluyor. "İkiniz de yoksanız diğerleriyle bir dakika daha geçiremem. Aptalca bir şey söylediklerinde bakacak kimsem yok." Kolumu onunkinin içinden geçirip onu partiye geri götürürken gülüyorum. "Kraliyet ailesi gelmeden ve siyasetle uğraşmadan önce yiyecek bir şeyler bulalım."

Endişem neredeyse iştahımı kaçırdı ama onun tek başına yola çıkmasını istemiyorum. Galakin'le müttefik olabiliriz ama tetikte olmalıyız. Partiye yeniden katılıp insan kalabalığını yararak ilerlerken kıyafetlerimiz arkamızda dalgalanıyor. Saskia tek omzunun üzerinden dökülen zarif mavi bir elbise giymiş ve elmaslarla bezeli şeffaf kumaştan paneller arkasından akıyor. Ben de benzer bir renkteyim ama korsajım ve bilekliklerim tamamen inciden yapılmış, boynumdan ve omuzlarımdan ince tellerle tutturulmuş. Kumaş korsajımdan bileklerime kadar uzanıyor, eteğim gibi zahmetsizce akıyor ve safir-aytaşı ejderha tacımla eşleşiyor.

Finnian bize yetişiyor, kolunu boştaki koluma doluyor ve çeşitli canlı meyveler, gözlemeler ve sürülebilir yiyeceklerle dolu masaya doğru ilerliyor. Bir hizmetçi kristal bir tabağı tropikal lezzetlerle dolduruyor ve ben kivi olduğu söylenen garip görünümü yeşil bir tanesini denerken neredeyse inliyordum.

"Bu meyveyi her zaman yiyebileceğim anlamına geliyorsa Cordelia'dan gelen evlilik teklifini yeniden düşünebilirim," diyorum yutkunduktan sonra.

"Lütfen bunu daha yüksek sesle söyleme. Başka bir darbeden kurtulmak için savaşmak zorunda kalmamayı gerçekten tercih ederim," diye mırıldanıyor Saskia, duymadığından emin olmak için Cayden'e doğru bakarak.

"Sakin ol, Sas. Biraz şiddet geceyi ilginç kılar." O inlediğinde gülüyorum. "Kiminle kavga ediyoruz?" Finnian bize yeniden katıldığında ağzına bir mango dilimi tıktırarak soruyor.

"Şu anda kimse yok ama gece daha yeni başlıyor," diye cevap veriyorum ve gruba geri dönüyoruz. "Birimizin birilerini kızdırması için bir sürü fırsat var."

Lirler ve yaylı çalgılar konukları kraliyet ailesinin yaklaşmakta olan gelişi konusunda uyarıyor ve tüm konuklar büyük bir beklenti içinde büyük merdivenin tabanına akın ediyor. Biz de tam tersini yapıyoruz, kalabalıktan uzak durup grubumuza katılıyoruz. Cayden üzümlemleri alıyor ve onları ağzına atarken ona ters ters bakıyorum, başımın yanını öpmek için beni kendine çekiyor.

"Sen ne aldın?" Zarius Saskia'ya soruyor, Saskia kıllanınca bardağına doğru sırtıyor.

"Sıvı halde gelmediğini ve bir tavernada servis edilmediğini düşünürsek ilginç çekecek bir şey değil."

"Bu doğru değil," diye yanıtlıyor. "Meyvelerin suyunu sıkabilirsin."

Ben kaşlarımlı kaldırırken o alay ediyor ve toplantımızın karşı tarafına geçiyor. Cayden başını sallıyor. "Bizim sorunumuz değil. Bizim işimiz değil."

"Saskia benim işim," diyorum, Cayden onu da çalmak istediğine karar vermeden önce bir kivi daha ısııyorum. "Ve bu çok ilgi çekici."

"Bu kadar dramatik olma."

Gözlerimi kısıyorum. "Benim dramatik olduğumu mu düşünüyorsun?" "Güneş şafakta mı doğar?"

Bir trompet çalıyor ve ona dönerken orta parmağımı uzatıyorum.

"Ilaria Hanesi bu vesileyle kış gündönümünü kutlamak üzere kraliyet balosuna katıldığınız için size teşekkür etmek istiyor," diye anons ediyor bir yaver dört borazan daha çalmadan önce. "Kral Erix, Kraliçe Cordelia ve Veliaht Prens Zale'ye evlerinin tamamı ve Kral Lycidas ile sevgili kraliçemizin kız kardeşi Feynadra Kraliçesi Nasha eşlik ediyor."

Önce Erix, Cordelia ve Zale ortaya çıkar, hepsi de gün batımının renklerini yansıtan mücevherlerle süslü, özenle hazırlanmış giysiler içindedir. Onlar yürürken alevden yapılmış deniz yılanları gökyüzünde kayan yıldızlar gibi süzülür. Çeşitli prensler ve prensesler onları takip ediyor ve sonra kralının kolunda Nasha. Kalabalığın içinde gözüme çarpıyor ve onaylarcasına çenesini hafifçe eğiyor.

Cayden tabağımı alçak bir dala yerleştiriyor ve ben de kraliyet üyelerini birlikte selamlayabilmek için onun koluna giriyorum. Zale bizi fark ettiğinde gülümsemesi genişliyor ama bakışları kısa bir süreliğine başımızın üzerinden geçiyor. Ne bulduğunu görmek için dönüyorum ve Ryder'la konuşurken bilmediği bir Finnian'a baktığını fark ediyorum. Tekrar Zale'e döndüğümde bakışları başka bir yerdeydi.

"Kral Cayden ve Kraliçe Elowen," diyor Erix halkı ayrılırken ve bize yaklaşırken. "İkinizin de imzalaması için bir antlaşma ve Prens Zarius için de ayrı bir antlaşma taslağı hazırladım. Daha sonra müttefikliğimizi yılın en uzun gecesini kutlamak için toplananlara alenen duyuracağım."

"Bunun tanrıları memnun edeceğine inanıyorum," diyor Cordelia, sesi son konuştuğumuzdan çok daha samimi. Ağzı sert bir çizgiye oturmuş ama gözlerinde artık zehir yok. "Ailemle evlenmeni umduğumu asla inkâr etmeyeceğim, ama tanrıların senin için farklı bir planı vardı. Bildiğin gibi, kahinim senin kehanetini duyurduktan sonra İmirath'ta yaşananlardan dolayı suçluluk duydum ve eğer şartlarımızı kabul edilebilir bulursan, onu tahttan indirmene yardım ederek senden özür dilemek istiyorum."

"Babamın davranışları için özür dilemeye gerek yok," diye cevap veriyorum.

Başını sallayarak bir hizmetkârı öne doğru gönderiyor ve bize katlanmış iki parça parşömen veriyor. "Okumak için sessiz bir yer tercih ediyorsanız bunları içeri götürebilirsiniz."

Cayden bana grubumuza kadar eşlik edip Zarius'un antlaşmasını kucağına bırakmadan önce, "Cevabını birazdan alacaksın," diye karşılık veriyor. "Bunu okuyacak kadar ayık mısın?"

"Oh, harikayım," diye cevap veriyor Zarius, mektubu yırtıp açıyor ve toplantı boyunca sessiz kalan Sör Rhys'in yanında okuyabilmek için ayağa kalkıyor. Onun yerinde olsaydım ve İmirath'la barış yapsaydım nasıl hissederdim hayal bile edemiyorum, bu yüzden en sevdiği ilaç olduğunu tahmin ettiğim şeye, rom içmeye yönelmesine şaşırmadım. Ben Cayden'in kollarına girip sırtımı göğsüne yaslayarak anlaşmayı birlikte okuyabildiğimizde ikisi sessizce mırıldanmaya başlıyor.

"Bu temel bir mal listesi ve geçici bir program. Bazı tarifeler istediğimden biraz daha yüksek ama bin gemi alacağımızı düşünürsek iyi olduğunu söyleyebilirim," diye tahmin yürütüyor.

"Bin mi?" Ben soruyorum. "Zale'nin sekiz yüze anlaştığını sanıyordum."

"Etti ama kral bunu bilmiyordu," diye yanıtlıyor. "Zarius, seninkini imzala."

"Okumayı bitirmedim," diye sertçe cevap veriyor Zarius.

"Umurumda değil. Bu sayede bir taht elde ediyorsunuz ve gemilerinizi Galakin sınırından uzaklaştırmak onların bize olan bağlılığını güçlendiriyor."

Zarius konuşmak için ağzını açar ama Saskia onun sözünü keser. "Bize isminden başka sunacağın bir şey yok, o yüzden imzala."

Yavaş göz kırplışları alkolün etkisiyle belli ki ağırlaşmış ama dişlerini sıkıyor. "Hadi şu işi bitirelim."

Altına adını karalıyor ve Cayden'le beni dans pistinin kenarı boyunca takip ediyor; dansçılar sitarlar, tanpuralar ve bansurilerin yarattığı melodiyi dans ediyor. Dansçılar birbirlerinin arasına girerken ellerini çırpıyor ve kollarındaki mücevherleri çınlatıyorlar.

"SALDIRI!" Bir saray habercisi kraliyet mensuplarının az önce indiği basamakların tepesine doğru koşuyor ve müzik kesilince dansçılar garip bir şekilde duraklıyor. "Thirwen büyü kullanarak korumalarımızı aştı ve Zario'ya saldırıyor!"

"Lanet olsun," diye homurdanıyor Zarius nefesinin altından, ellerini yüzünde gezdirip yanaklarına vurarak.

"Kalede kal prensim," diye emrediyorum. "Ölüyken işimize yaramazsın ve bu kadar içtikten sonra savaşılamazsın."

"Sarhoşken ne kadar çok şey atlattığımı bilsen şaşarsın."

Cayden, "Eminim bu canlandırıcı hikâyeyi başka bir güne saklaman gerekecek," diyor. "El haklı."

Ejderhalar tepemde kükrüyor, düşmanı uzaktan hissederken kaslarım geriliyor, kilometrelerce ötede, daha birkaç gün önce içinden geçtiğimiz bir şehirdeki savaşa hazırlanıyorum. O kadar hayat doluydu ki şimdi ölümle boğuşacak. Cayden kalabalığın arasından Erix'in gözüne takılıyor ve imzalanmış iki antlaşmayı havaya kaldırıyor.

Erix sesini kalabalığın üzerine yükseltir. "Ejder Krallığı bizimle savaşıyor! Düşmanımızı bir olarak kabul ediyoruz!" Alkışlar ve kan çağrıları çınlıyor, ancak buradaki pek çok insanın savaşa koşacağından şüpheliyim. Herkes soylu ve muhtemelen kendi yerlerine savaşmaları için asker göndereceklerdir. "Tanrılar Vareveth'e lütuflarını gösterdiler ve bu savaşta ve gelecek savaşlarda bizim yanımızdalar. Zafer ve Galakin için!"

Cayden anlaşmaları bir hizmetkâra teslim ediyor ve elimi tutarak beni diğerlerinin yanına götürüyor, böylece kıyafetlerimizi değiştirip fazladan silahlarımızı kuşanabiliyoruz. Son savaşın ne kadar kötü bittiğini hatırlayarak dişlerimi sıkıyorum ve ilerlemeye devam etmek için kendimi zorluyorum. Eğer Nykeem buradaysa, etini kemiklerinden ayıracağım ve hiçbir zehir beni durduramayacak.

BÖLÜM
ELLİ SEKİZ

Cayden

KAN BEYAZ BİNALARI PARÇALİYOR ve sokaktaki taşların arasına damlıyor. Duman havada ağır ağır asılı duruyor, o kadar yoğun ki boğazınızın arkasında tadını alabiliyorsunuz. Kraliyet ahırından ödünç aldığım atın dizginlerini sıkı sıkı tutarak ilerliyorum. Kalçamdaki bıçağı hızla kınından çıkarıp fırlatıyorum ve çocuğunu Zraka'ya doğru taşıyan bir adamı kovalayan Thirwen askerinin sırtını delip geçmesini izliyorum.

Sahile yaklaştıkça cesetler -erkekler, kadınlar ve çocuklar- sokaklarda sıralanıyor. Mancınıklar şehre alevli kayalar fırlatıyor, binaları parçalıyor ve hayatları için kaçanları eziyor. Calitheia tepemizde kükrüyor, pençelerini bir wyvern'e geçirmiş, onu gümüş alevlerle yıkarken altına itiyor. Büyü kullanıldığını gördüm ve birçok efsanevi savaşçı tanıdım ama Elowen'in en cesur insanı bile dize getirebilecek bir canavara binmesi kadar güçlü bir şey görmedim.

"Plan nedir?" Ryder ucsuz bucaksız sahile açılan tepenin zirvesine vardığımızda soruyor ve gördüğü manzara karşısında küfrediyor. Görebildiğim kadarıyla gemiler, kanla ıslanmış kumlar ve kayıklardan inen daha fazla Thirwen askeri sahile dökülüyor.

"Öldürebildiğiniz kadar öldürün ve ölmemeye çalışın."

İçimdeki vahşi öldürme dürtüsü ve hayatta kalma içgüdüsü, etrafımdaki kanlı ve kılıflı her kılıca karşı duyularımı keskinleştiriyor. Vareveth hücumunu kum tepesinden aşağı doğru yönlendiriyorum ve bıçağımı yaklaşan bir düşmana kilitleyip, miğferinin altından boğazını kesmek için başka bir bıçağı kınından çıkarırken çelik havada şakıyor. Yarıktan fışkıran kan yüzüme sıçrıyor ve ben ilerlerken çenemden aşağı damlıyor.

Calitheia yüzeye bir hat çekerken okyanus ikiye ayrılıyor ve Elowen tepesinde otururken birkaç kayığı yutuyor. Bir patlama yeri sarsıyor ve ikinci kılıcımı kınından çıkarmadan önce kumu bakışlarımdan uzak tutmak için kolumu gözlerimin üzerine atıyorum. İkisini de savuruyorum, cesetler yere düşerken bakmıyorum. Nereye dönsem başka bir düşman ilerliyor, ama bundan ne kadar zevk aldığımı hafife alıyorlar. Ben savaşmak ve kan dökmek için doğmuşum. Bu dünyanın beni dönüştürdüğü canavara benzeyene kadar kıyafetlerimi ve tenimi kan kaplıyor.

Bir ok yayılım ateşi atımı yere seriyor ve canavar bacağımı ezmeden önce sırtından atlıyorum, kılıcımı birinin karnına saplarken hızla ayağa kalkıyorum. Bir sonrakine saldırmak için onları botlarımla geri itiyorum.

Bıçaklarımız yüzümün önünde kilitletirken kan sıçramış dişlerinin arasından "Piç kral," diye tıslıyor. Dalgalar kuma çarptıkça botlarıma çarpıyor. Rakibinin aklını karıştırmak savaşın eğlenceli yanlarından biri, bu yüzden dilimi dışarı çıkarıp kanı tükürmek yerine kanlı dudaklarımda gezdiriyorum.

Alakasız askere etkilenmemiş bir kaş kaldırıyorum. O kadar çok kan dökülmüş ki, gelgitin ve kıyının yüzeyinde kabarcıklar oluşuyor. Bir adım geri çekilip benimle boy ölçüşmek için ikinci bir kılıç açtığında yüzükoyun yüzen bir cesede takılıp tökezliyor ama kılıç elinde titriyor. Bir keresinde babam bir dövüşü kaybettikten sonra elime bir taş tutuşturmuş ve sağ elimi ya kendim kırmamı ya da onun kırmasına izin vermemi istemişti. O gece kendi parmaklarımı çarpık ve budaklı olana kadar parçaladım. Her ikisiyle de eşit derecede ölümcül olmamı istiyordu ve bu askerin benimle aynı eğitimi almadığı açıktı.

Gereksiz bir savaş çılgılığı attı ve ben de kılıcı zayıf elinden çekip aldım, aynı kılıcı diğerini engellemek için kullanırken benimkini ağzına soktum.

"Bir sonraki hayatında umarım bana daha büyük bir meydan okuma sunarsın." Bıçağımı çektiğimde boğazından kan fışkırıyor, vücudunun kan kaybından ölmesine ve küçük dalgalarda sallanmasına izin veriyorum.

Gözlerimi kısarak gökyüzüne bakıyorum ve Calitheia'nın baş aşağı dönüp pençelerini bir wyvern'in karnına geçirmesini izliyorum. Onu öldürüyor ama geçen seferkinden çok daha fazlası var. Yanağımın içini ısıriyorum, gözlerimi ayıramıyorum. Ejderhalar zorlu olsa da, Elowen'in zehirli uçları olan dikenli bir kuyruğun altından geçip kılıcıyla onu kesmesini izlerken kalbim neredeyse duracak.

Canavar haykırıyor ve ancak o zaman bir binicisi olmadığını fark ediyorum. Hiçbirinin yok. Elimi kılıcımın kabzasında sıkıyor ve etrafımı tarıyorum. Büyücülerin canavarları esir almaları için yakınlarda olmaları gerekir ve Elowen'in Celestria Limanı'nda bıraktığı odun mezarlığını düşününce onları gemilerde tutma riskine gireceklerinden şüpheliyim.

Yaralı wyvern alçaktan uçuyor ve ağır yaralarına rağmen onu kontrol eden her kimse, canavarı son nefesine kadar zorluyor olmalı. Siyah gözleri, kızıl gelgitin üzerime vurmaya devam ettiği sahilde beni görüyor. Doğruca bana doğru uçmaya başladığında nefesimin altında kıkırdıyorum. Karnından kan akmaya devam ederken yüzeye bile yaklaşıyor ve siyah diş etlerini geriye çekerek sıra sıra dişlerini ortaya çıkarıyor.

Bıçaklarımı savuruyorum ve savunma pozisyonuna geçiyorum.

Cevap olarak kükrüyor ve kanımı arzulayan keskin dişlerini şaklatıyor.

Bıçaklarım da nabzım gibi sabit, canavara karşı canavar, eşit bir maç.

Yukarıda bir gümüş parıltısı var ve ben yukarı bakma riskini göze alıyorum ama Calithea boş bir eyerle uzaklaşıyor. Elowen kılıcını havaya kaldırmış ve ağzını acımasız bir savaş çılgılığıyla açmış halde havada süzülüyor. Sırtına inerken çeliği wyvern'in kafatasına saplıyor, yaradan kan fışkırıp güzel yüzünü kıpkırmızı çizgilerle boyarken kabzayı sabit tutmak için kullanıyor. Sorin her zamanki koruyuculuğuyla ona doğru koşar ve wyvern'ü altından çekip alır. Sorin ileri fırlayıp onu sırtında yakaladığında Elowen üzerinden atlıyor.

Elowen kendini Sorin'e kancalarken wyvern dalgalara çarpıyor ve cansız bedeni bana doğru sürükleniyor. El omzunun üzerinden bakıyor ve ben kılıcımı wyvern'in cesedinden almak için kılıçlarımdan birini kınına sokarken bana bir öpücük konduruyor. Kılıcı çıkardıktan sonra öpücüğü yakalıyorum ve elimi çeliğe bastırıyorum ve buradan gülüşünü duyamıyorum ama hissedebiliyorum.

Bu benim karım.

Zihnimi savaşa geri dönmeye zorlarken, uzakta gölgeli bir koy fark ediyorum. Kayalarla kaplı küçük bir kum yığını dalgalara doğru uzanıyor ve sahilde saklanabileceğim tek yer haline geliyor. Kendimi kırmızı bir sisin içine bırakarak oraya doğru ilerlemeye başlıyorum. Kıvrıma kadar geldim ve keşke gözlerimi silebilseydim ama ellerim de yüzüm kadar kanlı ve silahlarımı bırakma riskini almak istemiyorum.

Burası daha sessiz. Kayaların üzerinde sessizce sürünürken düzensiz nefes alıp verme seslerini sezebiliyorum. İki asker suyun içinde diz çökmüş iki büyücüyü koruyor ve sırtları bana dönük olsa da gözlerinin Elowen'in zihin yürüyüşü yaparkenki kadar beyaz olduğunu hayal ediyorum. Uçurumdan aşağı iniyorum ve fark edilmeden botlarımı suya batırıyorum.

Ruhlarını ben alacağım. Kanlarını dökmek bana ait.

Akıntıyla birlikte hareket ediyorum, kum botlarımı emerken ayak seslerimi gizlemek için onu kullanıyorum. Bu lanet krallıkta hava zırh giyilemeyecek kadar sıcak, bu da hareket etmeyi kolaylaştırıyor. Her iki asker de Elowen'in sürüyü savuşturmasını izlerken bakışlarını gökyüzüne dikmişler. Kılıcımı bana en yakın olanın sırtına saplıyorum, darbe onu anında öldürüyor. Cesedini bir odun parçası gibi fırlatıp atıyorum ve bir sonrakiyle yüzleşiyorum.

Asker bıçağını ileri doğru fırlatıyor ve ben de sivri ucu gövdemden uzaklaştırıyorum. Kumsalda karşılaştığım diğerlerinden daha yetenekli, belinden bir bıçak çıkarıyor ve onu havada kesiyor. Pazumu sıyırmayı başarıyor ama dikiş gerektirecek kadar derin bile değil ve içimden bir ses öyle olmasını diliyor, çünkü beni dikecek olanın Elowen olduğunu biliyor. Ayrıca gardırobuma daha fazla renk katmam gerektiğini söylediğinde bana hediye ettiği gömleği de yırttı. Koyu mavi ama esas olan bu.

"Seni aptal amcık," diye mırıldandım.

Kılıcını benimkine saplıyor ama ben tutuyorum ve ikinci kılıcımı kullanarak kabzayı şakağına saplıyorum. Kumda tökezliyor ve onu aşağı itiyorum, botumu kullanarak onu yüzeyin altında sabit tutuyorum ve çırpınırken gözlerinden sızan hayatı izliyorum. Kılıçlarımdan birini okyanusa saplıyorum ve kalçamdan başka bir bıçak alıp benden en uzaktaki büyücüye fırlatıyorum. Tam gözlerinin ortasına saplanıyor ve kendi yaptığı mezarlığa düşüyor ama umduğum kadar zarif değil. Omzu diğer büyücüye çarpıyor ve diğerinin kontrol ediyor olması gereken wyvern çılgılık atarken gözlerine mavi geri dönüyor.

Kalan kılıcımı askerin boğazına saplayarak onu sonsuza dek yüzeyin altına hapsediyorum ve büyücü belindeki hançere uzanırken kendimi ona doğru fırlatıyorum. Onu yakaladığımda tuzlu deniz üzerime sıçırıyor, bıçağı kemikli parmaklarından çekip alırken elimi boynuna doluyor ve onu yukarı çekiyorum.

"Karımı öldürmeye çalışan insanları bulamayacağımı mı sandın?" Yüzüme su tükürüyor ama içimde kopan fırtınadan bunu fark edemiyorum. Akıl sağlığım çoğu gün ince bir çizgide yürüyor ama Elowen'a zarar veren birine bakmak, onu avucumun içinde tutmak merhametimi yok ediyor. "Gemileriniz nerede?"

"Siktir git."

Onu tekrar suyun altına itiyorum, tekrar yukarı çekmeden önce birkaç saniye orada sabit tutuyorum. Kekeliyor ve öksürüyor, ama bazı lanet cevaplar istiyorum. Körfezde çok sayıda gemi olabilir ama tüm askerleri hesaba katmaya yetmez ve Thirwen, Elowen'in burada olduğunu bildiği halde tüm filoyu kıyıya göndermek gibi bir hata yapmaz. Bıçağının ucunu yanağına saplıyorum. "Kim olduğumu biliyorsun. Bunu çok tatsız bir hale getirebilirim ve bunu yapmak için zaman ayıracam. Ölmeden önce, hayatta kalmayı dilemenin nasıl bir şey olduğunu unutmanı sağlayacağım. Ölümü arzulanı sağlayacağım."

Onu yukarı çekmeden önce tekrar yüzeyin altına itiyorum. "Gemileriniz nerede?"

"Ablukada." Denizden bir ciğer dolusu öksürüyor.

"İmirath onlarla mı?"

Şüphelerimi doğrularcasına bana çılgınca bir gülümseme veriyor. "Erebos'a asla geri dönemeyeceksin. Bir tanrı tarafından kutsanmış olabilirsin ama evine varamadan bu denizde öleceksin."

Nasıl öleceğimi uzun zaman önce öğrendiğim için ölümden korkmuyorum. "Cesetlerimizden sadece biri balıkları beslemek için kalacak."

Gözleri bembeyaz olurken onu tekrar aşağıya itiyorum. Uzaktan bir canavar çığlık atıyor ve omzumun üzerinden baktığımda siyah pullu bir bedenin bana doğru geldiğini görüyorum. Görüşüm kıpkırmızı oluyor ve büyücünün boynunu kavıyorum, damarları alından çıkana ve kemikleri elimde kırılana kadar sıkıyorum ve sıkıyorum.

Büyücünün ölümü üzerine büyü bozulmuş olmasına rağmen canavar bana doğru uçmaya devam ediyor. Düşen askerlerden birinin yayını çalışıyorum, iki ok yerleştiriyorum ve nişan alırken ellerimi sabit tutuyorum.

Tut şunu.

Yine çığlık atıyor. O kadar yakın ki tek tek pullarının şeklini ve üzerlerini kaplayan kanı seçebiliyorum.

Tut.

Zihnimi susturuyorum, gözlerimi onu vurabileceğim ve fark yaratacak tek yere sabitliyorum. Çenesi daha da açılıyor ve iğrenç nefesinin kokusunu alabileceğim kadar yaklaştığında okları bırakıyorum ve öne doğru düşerken yana doğru dalıyorum. Yaralı çığlığı kulaklarımı deliyor, zonklatıyor ve ağrıtıyor; kendimi kumdan yukarı itiyorum, wyvern'le yüzleşirken iki kılıcımı tekrar elime alıyorum. Vurmayı başardığım göz çukurundan kan fışkırıyor ve zehirli kuyruğunu kafama doğru savururken eğiliyorum.

Elowen'in alevleri kullandığı gibi ben de akıntıyı yönlendirmeye çalışıyorum ama o tepkisiz kalıyor. Dişlerimi sıkıyorum, sahip olduğum tek şeyin çelik olduğunu kabul ediyorum. Şimdiye kadar sahip olduğum tek şey bu. Tanrılara hiç ihtiyacım olmadı; hiçbir şeye ihtiyacım olmadı. Ölüm tarafından kutsanmadım. Ben ölümüm.

"Hadi," diye mırıldanıyorum hırlarken. "Haydi!"

Kafasını öne doğru atıyor ve ben de kılıçlarımdan birini boynunun altından geçirerek yolumdan dönüyorum. Tekrar çığlık atıyor, boğazını tekrar kesmeden başını benden uzaklaştırıyor, ama kanadını keserek zaten kırmızı olan okyanusa daha fazla kan ekliyorum. Kuyruğunu tekrar savuruyor ve ben de zırhlı etine saplamak için bir kılıcımı feda ediyorum, zehir bileğime enjekte edilmeden hemen önce elimi aşağı çekiyorum.

Son bir çabayla kafasını öne doğru atıyor, ben son bıçağımı ikinci gözüne saplarken köpek dişiyle omzumu sıyrıyor. Kabzasına kadar saplıyorum ve beynine mızrak saplayana kadar itmeye devam ediyorum. Son kükreyişi dudaklarında sönüyor ve ben nefes almak için dizlerimin üzerine çökerken dalgalara çarpıyor.

Sık sık acıma duygusu hissetmem ama şimdi canavara bakarken hissediyorum. Kafese kapatılmanın, kontrol edilmenin nasıl bir şey olduğunu biliyorum ama ben başardım.

Elimi burnuna bastırıyorum. Bir savaşın sonunda kazanan yoktur, sadece perişan halde hayatta kalanlar vardır. Elowen'i wyvernleri öldürmek zorunda kaldığı ilk savaştan sonra gemide ağlarken yakaladım ve anıları onu birden fazla gece uykusundan etti. Ejderhalarının ve onların hayatta kalması arasında bir seçim yapmak zorundaydı, ancak wyvernler kendi iradeleriyle hareket etmiyorlar; kontrol ediliyorlar.

"Ruhun nehri geçsin ve huzur bulsun," diyorum bıçaklarımı çıkarırken. Canavarın yanında durmak için hareket ediyorum ve botlarımı kuma gömüyorum, yapabildiğim tek gömme işlemini yapmak için onu gelgitin içine doğru itiyorum.

BÖLÜM
ELLİ DOKUZ

Cayden

CESETLERİN ÜZERİNDEN GEÇERKEN KAN GÖLLERİNİN ARASINDAN YÜRÜYOR, insanların sevdiklerine seslenişlerini dinliyorum. Savaş sona erdi ve Galakin'i istiladan koruyabilmemize rağmen, her iki taraftaki ölü sayısı oldukça fazla ve bu sayı sokaklardaki vatandaşları hesaba katmıyor.

Karım nerede?

Ejderhaların olmadığı gökyüzüne bakarken bıçak gibi bir his içimi kemiriyor. Elowen'in olduğu her yerde sık sık dönerler. Zihnim kendi kendimin en büyük düşmanı, onun ölü ya da tutsak görüntülerini çağırıştırıyor ve delilik içimi titretiyor. Tüm hayatım boyunca bu savaşa hazırlandım ama yine de onun için her şeyden vazgeçebileceğimi biliyorum. Eğer onun güvende olacağı anlamına geliyorsa, kendimden nefret ederek yaşamamın bir yolunu bulabilirim.

Başımı her yöne çeviriyorum, kalbim o kadar şiddetli çarpıyor ki neredeyse tüm bağırıışları bastırıyor. Hiçbir yerde buklelerine ya da renkli işaretlerine rastlamıyorum. Onu fark etmek benim için her zaman kolay olmuştur. Girdiği her odada bakışlarım sık sık ona yönelir ve hatta o orada yokken bile onu arar. Bizi kaç kişinin ayırdığı önemli değil. Sadece onu görebilmek için görme yeteneğiyle kutsanmışım; başka bir şey için boşa harcanıyor.

Lanet olsun.

Gözlerimi dört açarak sahilin kıvrımlarını takip ediyorum. Bir zamanlar şiddetin içinde huzur bulmuştum ve savaşın sonunda bir sükûnet hissi duymuştum. Kaslarım yanar, bedenim zihnimi dinleyemeyecek kadar yorgun düşerdi ama içimde onu görene kadar dinmeyecek bir fırtına kopardı.

Nefesim bir anda kesiliyor. "Elowen!"

Beni duymuyor, Finnian'la hararetli bir şekilde konuşuyor, Finnian ellerini onun kollarında gezdiriyor, sonra kumun üzerine diz çöküp titreyen elleriyle başka bir siyah saçlı askeri deviriyor. Adamın yüz hatlarını gördükten sonra omuzları çöküyor.

Ah, meleğim.

"El!" Tekrar sesleniyorum, bu sefer daha yüksek sesle. Beni ilk Finnian görüyor ve buradan bile gerginliğinin vücudundan nasıl ayrıldığını fark ediyorum. Ryder çömeldiği yerden kalkıp cesetlere bakıyor ve bir elini göğsüne bastırıyor.

Ama bana doğru hızla yaklaştığında gözlerimi ayıramadığım kişi Elowen. Kaşları düğümleniyor ve yüzü daha önce hiç görmediğim bir duyguyla kaplanıyor. Rahatlama olamayacak kadar güçlü. Ayağa kalkıp bana doğru koşmaya başladığında vücudunu titreme sarıyor.

Onun gibi biri tarafından sevilmenin nasıl bir his olduğunun ağırlığı altında dizlerimin bağı çözülüyor ama yine de ayakta kalıyorum. Trans halindeymişim gibi ileriye doğru adım atıyorum, ancak onu ayaklarından çekip vücudunu bedenime yapıştırdığımda trans halinden kurtuluyorum. Kalbinin benimkine çarpması şu anda ihtiyacım olan güvence ama yine de yeterli gelmiyor.

Başını boynuma gömerken hıçkırıklara boğuluyor.

"Her şey yolunda meleğim. Biz iyiyiz." Herhangi bir yara olmadığından emin olmak için ellerimi vücudunda gezdiriyorum.

"Seni bulamadım. Kimse nerede olduğunu bilmiyordu." Bana bakacak kadar geri çekildi ve ben onu ayağa kaldırıp ensesine baskı uygularken, endişesini hafifletmek için yavaşça masaj yaparken elleriyle yüzümü çerçeveledi.

"Her zaman sana geri dönmenin yolunu bulacağım. Nerede olursan ol. Bundan asla şüphe etme," diyorum ve ejderhalar etrafımızda dönerken kanla kaplı alnımı onunkine bastırıyorum. "Artık savaş bittiğinde beni bekleyen biri olduğuna göre savaşta ölmeyi planlamıyorum."

Başparmağımı alt dudağının üzerinde bir, iki kez gezdiriyorum, sonra gülümsüyor ve sanki her şey yoluna girecekmiş gibi hissediyorum. Ryder ve Finnian bize ulaştığında bana yakın duruyor, sırtını göğsüme dayayarak onlara bakıyor.

"Galakin kralının savaşa katıldığı ve yaralı olduğu söyleniyor," diyor Ryder. "Bize Imirath'a kadar eşlik edecekti ama şimdi muhtemelen kuvvetin başında Prens Zale olacak."

"Zale ile başa çıkmak daha kolay olacak," diye cevap veriyorum.

Ryder başını sallıyor. "Sas'ı kontrol etmek için kaleye dönmek istiyorum."

"O kalede ve Sör Rhys onu koruyor," diyor Elowen. "Senin için daha çok endişelenecektir."

Ryder başını sallar. "Ona da prenze de güvenmiyorum."

"Hiçbirimizin bunu yapabileceğini sanmıyorum." Parmaklarını Elowen'in parmaklarının arasından geçiriyorum ve onu sahile doğru yönlendirmeye başlıyorum. "Ama Saskia onun koruması altındayken ölürse bunun bir ölüm cezası olacağını biliyor ve eğer ona bir zarar gelirse Zarius tahtını alamayacak. Yakılacak."

Finnian bizi takip etmeden önce kanı temizlemek için ellerini okyanusa daldırıyor. "Burada hiç İmirath askeri var mıydı? Ben sadece Thirwen'i tanıdım ama Nykeem'den hiç iz yoktu."

"Uçarken hiçbir İmirath gemisi görmedim ve kimse babamın mührünü taşııyordu."

"Hepsi Thirwen'di ama İmirath da onlarla birlikte." Kaleye dönmek için at ararken onlara abluka hakkında öğrendiklerimi anlatıyorum. Galakin'in yardımı ve sürpriz avantajıyla, bizi oradan geçirecek bir plan yapacağım. İmirath güney uçlarını korumaya odaklanmış olacak, bu yüzden donanmalarının tüm gücü mevcut olmayacak, ancak Thirwen'in sayıları çok fazla olacak. Sahildeki üç binicisiz atın dizginlerini tutup kanla kaplı eyerlere biniyoruz. Elowen'i önüme tutuyorum, onu henüz bırakmak istemiyorum. Bazıları sevdiklerine kavuşurken, bazıları da her şeyini kaybederken, savaşın sürekli kafa karıştıran sonuçlarına doğru ilerlerken, keder ve rahatlama etrafımızı sarıyor. Bir adam küle bulanmış küçük bir kızı enkazdan çıkarıp göğsüne bastırırken Elowen yanağındaki bir damla gözyaşını siliyor, adam gözyaşlarını silerken kız da küçük kollarını adamın boynuna doluyor. Acaba Elowen babasını ya da belki de Ailliard'ı mı düşünüyor, bencilliğin ve korkunun onu sevmenin önüne geçmesine izin veren iki adamı.

Zraka'ya geri dönen asker alayını takip ediyoruz, ölenlere saygımızdan dolayı sessiz kalıyoruz. Çeşitli rıhtımlardan birinde bir gemiye binebilirdik ama yaralıların denize açılmaya bizden daha çok ihtiyacı var. Kaleyi Zraka'ya bağlayan deniz yılanı şeklindeki uzun taş köprüye vardığımızda Ryder neredeyse endişeden titriyor. Karşıya geçirilen bazı yaralıları ve sığınmak isteyen vatandaşları ezmek için hızımızı yavaşlatmak zorunda kalıyoruz. Şifacılar avluda koşuşturuyor, büyüleri gecenin içinde altın küreler gibi parlıyor.

Elowen'in attan inmesine yardım ediyorum ve onu ön girişe doğru yönlendiriyorum. Ryder önümüzden koşuyor, yoluna çıkanları zorlukla atlatıyor ama Finnian yanımdan ayrılmıyor. Elowen kolunu onunkine doluyor ve başını onun omzuna yaslıyor, o görmese de Finnian ona hayranlıkla bakıyor.

"Sas!" Ryder sesleniyor, sesi okyanus manzarası sağlamak için tavandan tabana boşluklarla kaplı geniş giriş yolunda yankılanıyor. Saskia su bardaklarını dağıtmak için diz çöktüğü yerden başını kaldırıyor. Kollarını Ryder'a dolamak için ayağa fırladığında kepçe elinden yuvarlanıyor. Sör Rhys ve Zarius birkaç adım ötedeki bir sütuna yaslanıyor, Sör Rhys artık ayık olan gözlerini Saskia'nın başının arkasından çekip denize bakmadan önce bana doğru bakıyor.

Saskia daha sonra kollarını Elowen'a doluyor, Elowen'in lacivert ve siyah derilerini kendisine bastırırken elbisesini kirlletmeyi umursamıyor. Uyluklarının üstünde duran şeffaf pelerin savaş sırasında yırtılmış olmalı.

Ben beyaz saçlı prenze doğru yürürken Finnian onun yanında kalıyor. "Krallığınızdan yaralı askerler, eğer yeterince yüksek rütbeli iseler, sorgulanmak üzere zindanlara getirilecekler."

Kırmızı gözleri benimkilere parlıyor. "Onları öldürmeyeceğim eğer sen-"

"Onlara kan yemini etme seçeneği sun," diyerek sözünü kestim. Onları öldürmek sadece Thirwen'i ona karşı kışkırtacaktı. "Savaş alanında babanla yüzleştğinde, bunu sadece benim askerlerim etrafındayken yapma, kendi askerlerinle yap."

"Babam büyük olasılıkla kalede sinmiş olacaktır," dedi. "Askerleri değil, silahsız olanları öldürmek gibi bir eğilimi var."

"Kendini ondan ayırmak için daha da fazla sebep var. Halkına seni takip etmelerini söyleme, onlara neden takip etmeleri gerektiğini göster."

Odanın etrafına göz gezdirir. "Thirwen askerleri zindanlarda olacak mı?"

"Evet. Geri döndük ama kaçmalarını önlemek için mahkûmları gemilere bindireceklerdi." "Peki zindanların nerede olduğunu biliyor musun?"

Çenemi salona doğru uzatıyorum ve hem o hem de Rhys beni takip ediyor. Erix'e casusluk yaptıktan sonra kalenin düzenini bir hizmetkâr kadar biliyorum. Galakin idamlarını emretmeden ya da sorgulama sürecinde ölmeden önce hızlı hareket etmeliyiz. Doğu kulesine doğru ilerlerken hava nemli, cildimdeki kurumuş kanı kaşındırıyor. Diğer tüm kuleler gibi beyaz taştan inşa edilmiş ve turuncu bir kubbe ile örtülmüş, sadece açık pencereler yok, sadece parmaklıklarla kaplı küçük yarıklar var. Muhafızlar geçmeme izin veriyor,

Karanlık eşiği geçtiğimiz anda insan dışkısının kokuşmuş kokusu savaşın dumanını ve kanını özlememe neden oluyor.

"Bana karşı gelirlerse onları öldürmek zorunda kalacağım," diyor Zarius, sesi küflü salonda yankılanarak.

"Savaş alanında sana karşı kılıç kaldıran Thirwen askerlerini de öldürmek zorunda kalacaksın. Buna alışın."

"Onlara hızlı bir ölümle merhamet göstereceğim. Onları bir hücrede çürümeye terk etmeyeceğim."

"Kansız bir taç giyen tek hükümdar bir cesettir," diye karşılık veriyorum, uzakta asıl hedefimizi gördüğümde. Çenemi sallayarak ona bir adım öne çıkıp muhafızları kenara çekmesini işaret ediyorum.

Hakkını yemeyelim, bilmedikleri bir rolü üstlenen biri gibi çekinmiyor ya da kaçmıyor.

"Kenara çekilin," diye emrediyor ama Galakin muhafızları kımıldamıyor. Thirwen askerleri parmaklıkların arasından kimin konuştuğunu görebilmek için ellerinden geleni yapıyorlar ama henüz tam olarak anlayamıyorlar. "Ben Thirwen Prensi Zarius Liluria, Kral Fallon'un ilk doğan oğlu ve tahtın yasal varisiyim. Kralınızla bir anlaşma imzaladım ve küstahlığınız yüzünden bu anlaşmanın feshedilmesini istemiyorsanız, askerlerimden uzaklaşın ve bizi rahat bırakın. Onların kaderine ben karar vereceğim."

Muhafızlar birbirlerine ihtiyatla bakıyorlar ve ben de elimi kılıcımın kabzasına dayayarak ikisini de kuyruklarını bacaklarının arasına kıştırıp kaçmaya zorluyorum.

"Galakin Kralı'nın bunu onaylayacağından emin misin?"

"Af dile, asla izin isteme," diyor Elowen, gölgelerin arasından çıkıp Zarius ve Rhys'i korkutarak.

"Tanrılar, sen nereden geldin?" Zarius bir elini göğsünün üzerine koyarak soruyor.

"Sevgisiz bir evlilikten." Zarius'a kapıya doğru adım atmasını işaret ediyor ve Zarius ona uyarken bana fısıldıyor: "Seni korkuttum mu?"

Onun umudunu kırmak istemiyorum ama başından beri orada olduğunu biliyordum. "Mhmm."

Onu sekiz mahkûmla dolu hücreye kadar takip ederken muzaffer sırtışıyla başımı sallıyorum. Yaralı erkek ve kadınların sırtlarını duvarlara dayadıkları aşırı kalabalık hücrede sadece küçük bir parmaklıklı pencere temiz hava sağlıyor.

"Demek doğruymuş," diyor bize en yakın olan kadın. "Prens yaşıyor, Sör Rhys de

öyle." "Buraya neden geldiniz?" Zarius soruyor. "İstilanın amacı neydi?"

"Resmi olarak, filomuzu yaktığı için ejderha kraliçesinden intikam almak için." Solgun dudaklarını yalıyor. "Ancak, hayatta olduğuna dair söylentiler vardı. Baban seni öldürmemiz için bizi gönderdi." Rhys'le birlikte bir elimi kılıcımın üzerine koyuyorum ve Elowen, Rhys'e hitap ederken korumamızı engellemek için elini kaldıran Zarius'a bir adım daha yaklaşıyor. "Savaşta öldüğünü sanıyorduk."

"Ben Prens Zarius'tan uzaktayken Kral Fallon tarafından uyduruldu. Niyeti ikimizi de öldürmekti," - boğazını temizliyor- "Kraliçe Ruella ile birlikte. Biz kaçtık. O o kadar şanslı değildi."

"Kraliçe Ruella ateşten öldü," diyor köşedeki bir adam.

"O zaman neden Thirwen'in tüm hükümdarları gibi ona da bir ateş yakılmadı?" Rhys'in sesi sertleşir, katılaşıyor. "Eğer karısının yasını düzgün bir şekilde tutmak isteseydi, onu mahzenlere gömüp iki hafta içinde başka bir kadınla evlenmezdi."

"Kraliçe Ruella," diye mırıldanıyor hücrenin etrafını saran askerler, parmaklarını dudaklarına götürüp kalplerine bastırmadan önce. Zarius ve Rhys de aynı şeyi yapıyor.

Zarius hamile bir duraksamadan sonra devam eder: "Ejderha kraliçesi görevini yapıyordu ve Thirwen veliaht prensinin müttfikiydi." Hiçbiri onun iddiasına karşı çıkmıyor ki bu iyiye işaret. "Kan yemini ederek bana katılma fırsatınız var, yoksa kılıçla yüzleşeceksiniz."

Önce köşedeki bir asker konuşur. "Eğer size yemin edeceksem, akrabalarımın karşı savaşmak zorunda kalacağım." Başını kaldırıyor, alnındaki yaradan kan akıyor. "Onların kanını dökmem."

Ayağa kalkıp başını eğerek Zarius'un önünde diz çökerken prangaları takırdıyor. Rhys omuzlarındaki yükü almak için bir adım öne çıkıyor ama Zarius'un başını hafifçe sallaması onu susturuyor ve benden biraz saygı kazanıyor. İkinci bir asker diğerinin yanında diz çökmek için hamle yapıyor ama geri kalan altı asker kan yemini etmeye hazır bir şekilde avuçlarını ona uzatıyor.

"Kral Fallon kraliçemizi öldürerek ihanet etti," diyor ilk konuşan kadın. "Oğlunu tahta oturttuk iyi kalpli kraliçenin intikamını alacağız."

Zarius her bir askere yaklaşıyor, avuç içlerini keserek kanlarının aşağıdaki taşlara karışmasına izin verir ve ölüm pahasına onu koruyacaklarına, hizmet edeceklerine ve asla ihanet etmeyeceklerine dair yemin ederler. Zarius elini

Kılıcını diz çökmüş askerlere doğrulttu, bıçağını ilkinin boynuna yerleştirdi ve haftalar önce Elowen'e, bu gece de wyvern'e söylediğim sözleri söyledi: "Ruhun nehri geçsin ve huzur bulsun."

BÖLÜM
ALTI

Elowen

KALE KULELERİNİN ÇANLARI prenslerine veda etmek için çalıyor ve dün kanla delik deşik olan deniz şimdi çiçeklerle dolu. Galakin halkı kayalıklar, kıyılar ve tekneler boyunca durup gemimiz yüzen bahçeyi daha fazla taç yaprağı yağdırarak keserken tezahürat yapıyor. Zale'in ana güvertede en güzel gülümsemesini takınıp bir gün hükmedeceği insanlara el salladığından hiç şüphem yok. Savaş çılgınlıkları ve sonrasında yaralıları tarafından kuşatıldıktan sonra sessizliğe ihtiyacım vardı, bunu arzuluyordum. Nyrinn'in bana öğrettiği gibi iyileştirdim, yaralarımı bildiğim ilaçlardan başka bir şeyle iyileştirmeye çalışacak kadar büyümlü yeteneklerime henüz güvenmiyordum.

Saskia geminin kış tarafında yer alan küçük, özel güvertede yanımda dururken kaşlarını çatarak dudaklarını aşağıya indirdi. "İnsanların savaş için neden sevindiklerini anlamıyorum. Birçok kişi ölecekken kutlama yapar gibi çiçek atıyorlar."

Parmaklarımı küpeşteye vurarak bakışlarımı bizi takip eden Galakin filosunun üzerinde gezdiriyorum. Turuncu yelkenleri rüzgârda dalgalanıyor, sarı güneşin etrafında kıvrılan kırmızı deniz yılanını büyütüyor. Kral ve kraliçe ayrıca Zarius'a, kendisine diz çöküp kan yemini eden Thirwen kazazedelerini taşıması için beş gemi hediye etti. Zarius ailesinin armasını korudu, ancak renkleri tersine çevirerek dokunaçlarını siyah yelkenli bir geminin etrafına saran kırmızı bir kraken yaptı. "Bence hayat, katlanılmaz anları katlanılır kılmaya çalışmakla geçiyor ve çoğu zaman bu, yalan bile olsa umut şeklinde geliyor. Kutlama gibi görünen bir şey için çiçek atabilirler ama çiçekler aynı zamanda mezarlara konur ya da yakılmadan önce bir cesedin ellerinden geçirilir. Bu bir vedadır, açıkça söylemek istemeseler bile."

Gözleri profilimde yoğunlaşıyor ve bana dokunmak için uzanmasa da, Zario'nun kızıla boyanmış ve kavrulmuş kıyı şeridi kaybolurken ve Erebos'a geri dönmeye başladığımızda bir adım daha yaklaşıyor. Eve değil. Vareveth askerleri Imirath'a ilerlemek için bizimle Celestria Limanı'nda buluşacak.

Kapı arkamızda gıcırdayarak açılıyor ve ikimiz de barışın aniden bozulmasına doğru dönüyoruz. Zarius kapı aralığında donup kalıyor ve bakışları üzerimizde toplanıyor. "Özür dilerim, buranın boş olduğunu sanıyordum."

Geri dönmek için hamle yaptı ama ben onu durdurdum. "Kaçmana gerek yok, Zarius. Bir hafta boyunca bu teknede kilitli kalacağız, yollarımız mutlaka kesişecek."

Kıpkırmızı gözleri kısa bir süreliğine Saskia'ya takılınca ellerinden biri tahtaya sıkıca yapışıyor ama bırakıyor ve diğer tarafımdaki boş yeri alarak bize doğru ilerliyor. Hiçbir şey söylemiyor, geminin yarattığı küçük dalgaları izlerken sessizce durmayı tercih ediyor. Gölgele derinliklerde neyin gizleniyor olabileceğini düşünmekten nefret ediyorum. Karada kendi payıma düşen canavarları gördüm. Kimsenin girmeye cesaret edemediği yerlerde neyin yüzdüğünü öğrenmekten nefret ediyorum.

"Thirwen'in mührü üzerinde neden kraken var?" Artık rahatsız edici hale gelen sessizliği bozacak bir şey söylemek isteyerek soruyorum.

Zarius'un gözleri geminin hemen arkasında uçan ve benim hepsini görebildiğim ejderhalara kayıyor. "Birkaç yüzyıl önce, evimin ilk kraliçesinin krakene bağlı olduğu söylenirdi. Bu onun tanıdığıydı."

Saskia gözlerini kısıyor. "Bunun bir çocuk masalı olduğunu duymuştum."

Zarius konuşurken ona bakmıyor. "Masalarda çoğu zaman doğruluk payı vardır, çocuklar için olanlarda bile."

Alay ediyor. "Ben gerçek metinleri tercih ederim, peri masallarını değil." "Kütüphaneniz ne kadar sıkıcı olmalı leydim."

Saskia bana hitap etmeden önce merhamet dilenir gibi bir ifadeyle gökyüzüne bakıyor. "Ben üst güvertede olacağım."

Siyah elbisesi arkasından sürüklenerek kapıdan çıkıyor ve Zarius'la beni yine sessizlik içinde bırakıyor. Onun bu hızlı çıkışından rahatsız olduysa bile bunu belli etmiyor ama aramızdaki sessizlik hâlâ can sıkıcı.

Dudaklarımı yalıyorum. "Bir tanıdığın var mı?"

Zorlukla fark edilse de irkiliyor. "Bir tanıdığım vardı. Uzun yıllar önce."

Göz ucuyla ona bir kez daha bakıyorum, sonra onun pozisyonunu taklit ederek, ejderhaların şerbet rengi bulutları yararak ilerleyişini izliyorum. Sürgünde bulabildiğim tek teselli ejderhaların hayatta olduğunu bilmektir. Hayatta kalmak için kendimi zorladım çünkü bana ihtiyaçları olduğunu biliyordum. Onun kaybıyla empati kurabiliyorum ve şu anda ona acıyorum. "Üzgünüm, Zarius."

Bağımın koptuğunu hayal bile edemiyorum. Yaşamak zorunda kalacağım boşluk... Buna dayanabilir miydim, onu bile bilmiyorum. Bu, göğsümden sürekli kanayan ve asla iyileşmeyen beş bıçakla hayatımı sürdürmek gibi bir şey olurdu.

"Teşekkür ederim," diyor, boğazını temizlemeden önce samimi bir sesle. "O hâlâ benimle. Bize bağlı olanlar bizi asla gerçekten terk etmezler."

"Başka bir hayvanla bağ kurabilecek misin?" "Hayır ve bunu istemem," diye kararlılıkla belirtiyor.

"Anlıyorum." Kalın bir şekilde yutkunuyorum. "Ejderhalarımın ayrı kaldığımda onlardan hiç bahsetmedim çünkü çok acı vericiydi. Tam olarak arkadaş olmadığımı biliyorum ama hayvan bağlarından anlayan biriyle onun hakkında konuşmak istersen benimle konuşabilirsin."

Yanlış anlaşılacak son derece yalnız bir duygudur. Aklınızdan geçenleri tam olarak söyleyebilirsiniz ama yanlış kişiye söylediğinizde sanki bir duvara konuşuyormuşsunuz gibi hissedersiniz. Zarius'un Sör Rhys dışında eviyle hiçbir bağı yok ve Imirath'ta kimsesi olmadığı için ben de onunla empati kurabiliyorum.

Ejderhalarıma arkasını dönüyor ve yüzündeki vurdumduymazlık değişirse de başını eğdiğinde gözlerinden süzülen saygıyı fark ediyorum. "Babanı tekrar gördüğünde ne söyleyeceğini düşündün mü?"

Bu rahatsız edici soruyu düşünürken dişlerimi sıkıyorum. Bunca yıldan sonra, onun aramızda başlattığı savaşa bir son veriyorum. "Bize verdikleri tek şey kan iken kelimeleri hak etmiyorlar. Bırak intikamın ve kılıcın senin adına konuşsun. Bildikleri tek dil bu, o yüzden ne söyleyeceğini düşünme, elinden aldığı tacı alma zamanı geldiğinde ne yapacağını düşün."

Bana bakarken beyaz dalgaları yüzüne vuruyor ama onları uzaklaştırmak için hareket etmiyor. "Demek dedikleri kadar kana susamışsın."

"Ben bir kadınam. Kan zevkim, erkekler benim bir insan olmadığımı, bir mal olduğuma karar verdiğinde vücudumdan çekilenleri yenileme ihtiyacından kaynaklanıyor." Prens'e bir adım daha yaklaşarak çenemi yukarı kaldırıyorum. "Bu dünyada hayatta kalmanın tek yolu, karşınızda duranlardan daha güçlü olmaktır. Kararsızlık başarının ölümüdür. Başarısızlığın sizi bulması için tek gereken bir anlık tereddüttür. Bu yolculuğu, yapmanız gereken şeyle ve hayatınızın nasıl değişeceğiyle barışmak ve bunu görmek için kullanın."

Zarius'u sözlerimi düşünmeye bırakarak kapıya doğru dönüyorum ama adımları seslendiğinde ayaklarımın altındaki tahtalar gıcırıyor ve hareketlerimi durduruyor. "Teşekkür ederim."

Kaşlarımı kaldırarak omzumun üzerinden bakıyorum. "Seni babanı öldürmeye teşvik ettiğim için mi? Bu tamamen bencilceydi. Tahta çıktığımızda Ravaryn'in bir akraba katili olarak lanetlediği tek hükümdar olmak istemiyorum."

"Açık sözlülüğün için. Zor konulardan bahsederken süslü bir dil kullanmayı tercih ediyorum."

"Ah, eğer değer verdiğin şey dürüstlükse, o zaman gerektiğinde sana haddini bildireceğime yemin ederim prensim." Bana yarım bir gülümseme verdi - tanıştığımızdan beri bana verdiği ilk gülümseme. "Not edildi, ejderha kraliçesi."

BÖLÜM
ALTMİŞ BİR

Elowen

Gemideki üçüncü günümüzde güneş batıyor ve yolculuğun neredeyse yarısını tamamlamış oluyoruz. Kalın kazaklarımızla azalan sıcaklığı içimize çekerken Finnian omzumda horluyor. Duvara sırtımı dayayıp uzun süre oturmaktan boynum ağrıyor ama o bu kadar huzurluyken kımıldadığım için kendimi kötü hissediyorum.

Ryder bize doğru adım atıyor, Cayden ve Saskia çok uzakta değiller. Finnian'ın yanağına dokunuyor ve Finnian gözlerini yavaşça açıp Ryder'a bakarken boğazına bir horlama takılıyor.

"Uyuyordum," diye homurdanıyor.

Ryder hepimize hitap etmeden önce, "Evet, sanırım hepimiz seni duyduk," diye cevap verdi. "Thirwen ve Imirath ablukasını nasıl açacağımızı tartışmaya başlamamız gerekiyor. Ophir gelgitleri kullanarak onların koordinatlarını öğrenmeyi başardı ve sabahın erken saatlerinde onlara ulaşmamız gerekiyor."

Zale de grubumuza katılıyor ve Finnian yüzünü silmek için kurnazca saçımın arkasına saklanıyor.

"Ağzının suyu akmadı," diye fısıldıyorum.

"Dextree beni zehirlediğinde yüzümü silmediğin için artık sana güvenmiyorum." "Bu arkadaşlıkta sınırlarım var."

"Ne zamandan beri?" diye

tıslıyor. "Aslında

bilmiyorum."

Buklelerimden birini çekiştiriyor, ben de diğerlerine dönerken elini geri çekiyorum.

Zale filosundaki herhangi bir gemiyle denize açılabilirdi ama Zarius gibi o da bizimle seyahat etmeyi tercih etti. Bu, savaşları bir birim olarak planlamayı kolaylaştırıyor ama Zale ve ben aynı zamanda içimdeki güç kuyusunu bulmama yardımcı olması için her sabah gün doğumunda meditasyon yapıyoruz.

"Ya Elowen kendi bildiğini yapıp uçarak tüm gemileri yaktıysa?" Ryder soruyor.

"Sayılarını bilmediğimiz bir savaşa tek başına giremez," diye çıkışıyor Finnian. "Zarius'a bağlılık yemini eden askerler bize teknelerinin

Dünyevi ateş ve ejderha ateşi tahmin edilemez. Daha sıcak yanar ve dağılması daha uzun sürer. Hızımızı artırmak için su büyücülerinin yardımını alsak bile, rotamızı değiştirsek yolculuğumuza günler ekler ve filoyu bir ateş fırtınasının içinden geçirme riskini alamayız," diyorum.

"Bu bir kılıç savaşı olacak, ejderhaların değil," diye ekliyor Cayden. Uçmayı ne kadar sevsem de yerde savaşmayı özledim... tabii bir gemiyi yer olarak kabul ederseniz.

Zarius ellerini arkasında kavuşturarak, "Ejderhaları kullanamıyor olabilirsin ama çabalarımıza yardımcı olacak bir yolum olduğuna inanıyorum," diyor.

"Sen kılıç kullanmayı biliyor musun ki?" Ryder, ses tonundan küçümseme damlayan bir ifadeyle soruyor ama Zarius'un hakkını yememek lazım.

"Oldukça iyi," diye cevap veriyor. "Ancak ben kılıçlardan bahsetmiyorum. Büyüden bahsediyorum."

Kaşları çatıldı ve kollarımı kavuşturdum. Herhangi bir büyüye sahip olduğunu bilmiyordum.

Ama merakım yerini şaşkınlığa bırakıyor... çünkü Zarius *ortadan kayboluyor*.

Durduğu yerde boş bir alandan başka bir şey yoktu.

"Lanet olsun," diye mırıldanan Saskia, Zarius durduğu yerden birkaç adım ötede Ryder'ın boynuna bir kılıç dayamış halde yeniden ortaya çıkınca aniden çılgın atıyor.

"Dediğim gibi, çok ustayım," diyor kılıcını kınına sokarken, hem Saskia'dan hem de Ryder'dan öldürücü bir bakış alıyor, ama benim ilgimi çekiyor.

"Sen bir illüzyonistsin," diyor Cayden.

Zarius başını sallıyor. "Etrafımdakilerin algılarını manipüle edebiliyorum." "O

zaman neden tanıştığımız gece bunu yapmadın?" Saskia soruyor.

"O yaptı," diye araya giriyor Cayden. "Onu ilk gördüğümde saçları sarıydı ama kumarhaneden ayrıldıktan kısa bir süre sonra değişti."

Zarius Saskia'ya bakarak, "Zil zurna sarhoştum," dedi. "İllüzyonun inandırıcı olması için tamamen konsantre olmam gerekiyor. Yanlış bir ayrıntı her şeyi mahvedebilir. Son derece yorucu bir iş ve çalışırken kılıç kullanamayacağım."

"Demek Galakin'de bu şekilde saklandın." Parmaklarımı namluya vuruyorum. "Yüz hatlarını değiştirdin, böylece nerede olduğunu bilseler bile kimse kimi arayacağını bilemezdi."

Zarius başını sallıyor. "Galakin'i seçtim çünkü babamın suikastçı göndermesi için en zor krallık orasıydı ama babamın yanındaki konumum ne olursa olsun ben hâlâ düşman bir prenstim."

"Bu yetenekle mi doğdun?" diye sordum.

"Zamanla gelişti," diye yanıtlıyor. "Halkım İllüzyon, Zihin ve Hafıza Tanrısı'na tapar. Anne tarafımdaki atalarımın onun kanından bir damla verildiğine inanılır, bu da bize kırmızı gözlerimizi ve zaman zaman da büyülmüş yeteneklerimizi verir."

"Filonun tamamını maskeleyebileceğinize emin misiniz?"

"Hazırlanmak için uygun alan verilirse, evet."

"En kötü senaryo, başarısız olursun ve biz ölürüz." Cayden omuz silkiyor ve kalçalarının arasına yaslanıyor. "Baban canlı yakalanmanı emretmediyse bu utançla yaşamaktan kurtulursun."

"Ne güzel bir güven oyu Cayden. Bu sohbete katılmana çok sevindim." "Her zaman, aşkım." Bacağını okşadı.

"İllüzyonun maskesi düştüğünde yine de savaşmaya hazır olman gerekecek. Eğer seni tahta oturtacaksak, o zaman savaşta hayatta kalacağını kanıtla," diyor Ryder ve konuşmayı başladığımız yere geri getiriyor. "Seni ilk yakaladığımızda savaşmadın."

Zarius, "Belirttiğim gibi, zil zurna sarhoştum," diye tekrarlıyor. "Ve senin karşılaşacağım en iyi asker olduğunu kim söyleyebilir?" Gülüyorum ve bunu örtbas etmek için bir öksürükle devam ediyorum.

Ryder gömleğini başının üzerinden çekip yana fırlatıyor. "Ben asker değilim. Ben bir generalim."

Zarius, Ryder'ın hareketlerini yansıtırken duymadığım bir şeyler söylüyor nefesinin altından; gömleğini çıkarıp yağsız kaslarını ve sırtının tamamını kaplayan kükreyen bir kar leoparının dövmesini ortaya çıkarıyor. Kuyruğu beline dolanmış ve bacaklarının üzerinde dururken ön pençeleri havaya kalkmış. Bu onun tanıdığı olmalı. Kaybettiklerinin sonsuza dek tenine kazınmış bir anısı.

Zarius bir deneme kılıcı kaparken Rhys öne çıkar, hapishanede Zarius'a yemin eden altı gardiyan da öyle. Daha yüksek rütbelilerdi ve şimdi kralın muhafızları oldular, bu yüzden bizimle yelken açıyorlar. Mûrettebatın dönüşümlü olarak uyuduğu güvertenin altındaki ranzalarda yatmak zorunda kaldılar ama idare ediyorlar. Kimse kapımı çalıp kamaramda uyumak istemediği sürece nasıl uyudukları umurumda değil.

Rhys ve Zarius'a bakıyorum, yaşlı şövalye utanmaz bir gururla prene bakıyor. Sayısız babanın çocuklarına böyle baktığını görmüşümdür. Bazen hiç tanımadığınız bir duyguyu tanımlamak kolaydır. Daha çok göze çarpar, sizi şaşırtır. Ne olduğunu tanımlamak için rahatsız edici bir his vardır, böylece onu neden hiç yaşamadığınızı veya hiç yaşayıp yaşamayacağınızı çözebilirsiniz.

Zarius'un saçları beyaz, dalgalı ve çenesinin altından kırılmış, ancak her zaman üst yarısını geriye doğru çeker ve kıpkırmızı gözlerini çerçevelemek için iki parça bırakır. Rhys'in saçları kafa derisine yakın bir yerden kırılmış ama gri tutamlarının siyah alt tonundan bir zamanlar koyu renk saçları olduğu anlaşılıyor. Sanırım göz şekilleri benziyor, ikisi de derin ve köşeli ama aynı değil.

Rhys'in sadece Zarius'a bakışını değil, ona davranışını da aklımdan çıkaramıyorum.

Kollarımı Cayden'in omuzlarına doluyorum ve göğsümü sırtına bastırarak kulağına yaklaşıyorum. "Rhys ve Zarius... sence..."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Fark edeceğimi biliyordum." "Cayden Veles, bir sır biliyordun da bana söylemedin mi?"

Omzunun üzerinden gülümsüyor. "Senin anlamanı bekliyordum."

Ona ters ters baktım. "Giymemi istediğin lavanta rengi iç çamaşırını ateşe vereceğim."

Gözleri kısıldı. "Ulaşamayacağın bir rafa koyacağım."

Çelikler çarpışırken tekrar öne doğru dönüyoruz ve iki adam birbirinin etrafında dönmeye başlıyor. Ryder'ın kılıcı ileri fırlıyor ama Zarius onu engelliyor. Ryder'ın savuşlarının arkasında daha fazla güç var ama prens hızlı. Rhys'in onu eğittiği ve güçlü yönlerine hitap ettiği açık. Ryder öldürmek için saldırabilseydi, Zarius çoktan ölmüş olurdu. Zarius'un sahip olmadığı savaş deneyimine sahip, ama idman çok daha uzun sürüyor.

"Bunun olmasını bekliyordum," diye mırıldanıyor Zale, Finnian'ın namlusuna kalçasını dayayarak.

"Sanırım hepimiz bekliyorduk." Finnian kıkırdarak cevap veriyor. "Tanıştıklarından beri birbirlerini boğazlıyorlar."

"Neden?"

"Sarhoşken Saskia'ya iltifat etti."

"Benim kız kardeşlerim var." Zale irkildi. "Ryder'ı suçlayamam."

"Bunu atlattım." Finnian Cayden'in omzunu okşar ve hemen geri çekilir.

Cayden, "Elowen'a yaptığım iltifatların hepsini ayıkken yaptım," diyor. "Viskiyi su gibi içiyorsun," diye cevap veriyor Finnian.

"Keşke içsen. Belki kendinden geçer ve konuşmayı bıraktırdın."

Gözlerimi deviriyorum. "Sırf bu bitmek bilmeyen atışmalardan kurtulmak için savaşmayı iple çekmeme neden oluyorsunuz."

Zarius kılıcını Ryder'a kilitliyor ve gözlerini Saskia'ya diyor. Ryder'ın homurdanmasına ve onu geri itmesine neden olan bir şey söylerken dudaklarında nadir bir gülümseme oluşur. Bir kılıç güverteye düşer ve Ryder'ın yumruğu Zarius'un ağzına çarpar.

Zarius dudaklarındaki kanı siler. "Böylesine ağırbaşlı bir general için bu kadar çocukça bir tepki vereceğini düşünmemiştim."

"Siktir git," diye homurdanıyor

Ryder. "İşte o pırıl pırıl belagat."

Finnian iç geçiriyor ve ikisinin arasına girmek için kendini fıçından aşağı itiyor. "Bu kadar yeter. Git biraz yürü."

İkili geminin iki ucuna doğru ilerlerken birbirlerine ters ters bakmaya devam ederler. Saskia başını sallarken iç geçiriyor ve aptal erkekler hakkında mırıldanıyor. Katılmadığını söyleyemem. Bu gemi ilk yelken açtığımız zamankinden çok daha küçük geliyor.

Cayden, "Başımı ağrıtmamak için ikiniz de denize girin," diye sesleniyor.

BÖLÜM
ALTMİŞ İKİ
Elowen

ZARIUS geminin pruvasında duruyor, siyah ufka bakarken parmak uçları seğiriyor. Belimdeki kemerden daha fazla bıçak geçiriyorum ve sisin denizin yüzeyi boyunca ilerlemeye başlamasını izliyorum. O çalışırken filonun tamamı sessizce tüm fenerleri söndürüyor, Thirwen ya da Imirath'ın ufukta bizi fark etmesini istemiyorlar.

Çalışırken ter Zarius'un gömleğini ıslatıyor ve sis yoğunlaştıkça kar leoparı dövmesi kumaşın üzerinden görünür hale geliyor. Etrafımızdaki havaya yapışıyor ve bana bir zamanlar Estilian'ı çevreleyen sisi hatırlatıyor, ama bunun ötesini görebiliyorum. Zarius'un büyüyle bir ilgisi olmalı. Düşmanı göremezsek işe yaramaz, bizi de onlar kadar kör eder. Ejderhalara sessiz kalmalarını ve Zarius'un daha önce söylediği gibi pullarını kamufle etmelerini emrediyorum.

Binlerce geminin üzerine teker teker bir örtü çöküyor ve bizi yutuyor. Thirwen ve Imirath bir fırtınanın yaklaştığını görecekler ama üzerlerine yağacak olanın kan ve ateş olduğunu bilmeyecekler. Ablukanın meşaleleri uzakta titreşirken ejderhalar ilk beş geminin direklerinin hemen üzerinde uçuyor, Venatrix bizimkinin üzerinde kalıyor. Demirli gemilerin silüetleri belirirken parmaklarımı tekrar bıçaklarımın üzerinde gezdiriyorum.

Cayden küpeştenin yanında duran Ophir'e başıyla işaret ediyor, Ophir de parmak eklemelerini kırarak ve ellerini iki yana açmadan önce birbirine kenetleyerek karşılık veriyor. Ophir gelgiti manipüle ederek gemilerimizi düşmanın ablukasındaki sıralardan geçirirken gemi ayaklarımızın altında sallanıyor. Güvertede, korunan bölgenin derinliklerine indikçe çelik yavaş yavaş kınından çıkmaya başlıyor. Askerler yanından geçtiğimiz güvertelerde dinleniyor, sis onları sararken içki içip şakalaşıyorlar, varlığımızdan tamamen habersizler. Dört bir yanımız mor ve kırmızı yelkenlilerle çevrili ve ben tek bir ses çıkarma riskine bile girmiyorum.

Zarius büyüü tutmaya çalışırken elleri titriyor ama bu sonsuza kadar süremez.

"Savaş istediler, canlarına oku," diye fısıldıyor Cayden başımın tepesini öpmeden önce ve Zarius zayıflayan büyüünün ağırlığı altında bocalarken öne doğru adım atıyor. "Tüm topları ateşleyin!" Patlamalar botlarımızın altındaki güverteyi titreştirirken illüzyon göz açıp kapayıncaya kadar kayboluyor. "Onu sabit tut, Ophir."

İki yanımızdaki iki gemi hızla su almaya başlarken çanlar çalıyor, ejderhalarım alçalırken güverteleri uçuruma batıyor, pençeleriyle birkaç gemiyi parçalayıp yüzeyin altına itiyor.

Finnian yayına bir ok geçirirken kılıflarımdan iki bıçak çıkarıp sessiz bir vedayla bıçakları öpüyorum. "Düz at."

"Doğru fırlat," diye karşılık veriyor sırtarak.

Bıçaklarımı düşmanın üzerine savuruyorum, toplarına koşan iki askeri mızraklıyorum ve gemilerine bağlı halatlarla güvertemizde sallanan bir çiftte iki tane daha fırlatıyorum. Tutunacak yerlerini kaybedip aşağıdaki karanlık sulara yuvarlanıyorlar ve kılıçlarını mezarlarına götürüyorlar. Finnian birkaç tanesini daha vuruyor ve ben de yaylı tüfeğimi ayaklarımın dibinden alıp onun yanında ateş ediyorum.

Saskia güvertedeki insansız topa doğru koşuyor, yanındaki adam topu doldurduktan sonra nişan almak için arkasına çömeliyor. Demir b i r top fırlayıp geminin suyla buluştuğu yerdeki ahşabı parçaladığında patlama gök gürültüsü gibi patlıyor. İkili hızla hareketlerini tekrarlıyor ve geminin içine su fışkırtıyor.

"Sas!" Uyarlamak için bağıriyorum ama hiç okum kalmamıştı. Arbaletimi bir kenara fırlatıp başka bir bıçağı kınından çıkarıyorum ve güvertemize indiği yerden ona doğru koşan askere nişan alıyorum. Kolumu geri çekiyorum ama atmaya fırsat bulamadan bir ok boynunu delip geçiyor. Kan yanaklarına sıçrarken çığlık atıyor ve omzunun üzerinden üst güverteye bakıyor; kimse yayını havaya kaldırmış bize bakmıyor olsa da, bir tanesi Zarius'un ayaklarının dibinde duruyor ve kınından bir bıçak çıkarıyor.

Zale küpeşeye doğru koşup kollarını geniş bir kavisle savurarak alevlerden yapılmış uzun bir bıçağı ileri doğru fırlatırken dikkatimi çekiyor ve büyüler yüzünden gemiler alev a l m a s a da on beş askeri ortadan ikiye ayırıyor.

"Bunu bana öğretebilecekken beni ateş altında mı tuttun?" Bir düşmanı silahsızlandırıp ortadan ikiye böldükten sonra sesleniyorum.

"Her şeyin zamanı var," diye cevaplıyor Zale.

Karşılaştığımız sonraki iki gemi, biz bir öncekini savuştururken bizi bekliyordu ve askerler her iki taraftan da güvertemize doğru sallanıyorlardı. Cayden ve Ryder bir anda orada, Thirwen, Galakin ve Vareveth askerlerinin bir kombinasyonunu savaşa yönlendiriyorlar. Çelikler havada çarpışırken kan tahtaları kaplıyor. Kendimi kaosun içine atıyorum, ilk öldürdüğümünden beri yaptığım gibi kılıcımla bütünleşiyorum.

Bir kadın asker bana doğru koşuyor ve yüzüme fırlattığı bıçağı savuşturuyorum, yeterince yaklaştığında bıçağımyı karnına saplıyorum. Dişlerimi gıcırdatarak onu küpeşteye doğru itiyor ve kenardan aşağı tekmeliyorum. Askerlerimizin çabaları ve ejderhalarımın pençeleriyle parçaladıkları gemiler etrafımızda batıyor. İnsanları parçaladıkları, bazen de bütün olarak yuttukları için burunları kanla kaplı.

Köpekbalıkları ve canavarlar onları sürüklerken yanan, kanayan ya da suda çırpınan insanların çığlıklarıyla bir savaş senfonisi hayat buluyor.

"Prenses," diye mırıldanıyor bir Imirath askeri, iri cüssesini yansıtan bir başkasıyla birlikte yoluma çıkarken.

"Pislik." Bıçağı kınından çıkardım ve dizlerimin üzerine çöktüm, konuşan kişi ne olduğunu anlamadan önce döndüm ve bıçağı kalçasına sapladım. Ailliard'ın bana öğrettiği en değerli derslerden biri, bir insanın boyutunun önemli olmadığı, hızlı ve sert saldırırlarsa küçük bir yılanın bile dağ gibi bir adamı devirebileceğiydi. Benim ölümcüllüğüm hızlı ve isabetli vuruşlarımdan geliyor. Bir düşmanı alt etmek için uzun süreye ihtiyacım yok, sadece bir kılıca.

Bir bıçak tam boynumu keserken haykırıyor ve saçlarımı acıtacak kadar yumrukluyor. Ortağını savuşturmak için bacağımyı tekmelerken boştaki elimi bileğine doluyorum. Kılıcımyı havaya savurup havada çevirerek kabzasını kavriyorum ve arkama sıkıştırıyorum. Kan omuzlarımdan ve sırtımdan aşağı dökülüyor ve kılıcımyı çekip kurtarıırken bedeninin yere düşmesine izin veriyorum.

Başım yana savruluyor ama yanağımyı zonklarken yerimde durmayı başarıyorum. Kan yüzümden aşağı damlıyor ve dudaklarımdan yalayıp uzaklaştırıyorum. "Prensesinize böyle mi davranıyorsunuz?"

"Imirath'ın mahvoluşu benim prensesim değil," diye tükürüyor ve kılıcını ileri doğru savururken saldırı pozisyonuna geçiyor.

Kilitlenmiş silahlarımızın arasından ona sırtarak bakıyorum. "Biri sana terbiye vermeliydi."

Karnına bir diz atıyorum ve ardından çenesine bir tekme atıyorum. Kendine geldiğinde karnını yarmayı başarıyorum ama onu öldürecek kadar derin değil.

"Kana kan," diyorum gülümseyerek. "Adil olan bu."

Bana saldırıyor ve sırtımı geminin ortasındaki geniş direğe dayarken çelik çınlıyor. Tutuşunu savuştururken kollarıma kıymıklar saplanıyor ve kılıcını geri çekip yüzüme doğrulttuğunda parılıyor. Kendimi eğilecek kadar kurtarıyorum ve silahını tahtaya sapladığında sırtımda donuk bir gümbürtü titreşiyor. Zayıf kılıç ustalığından yararlanarak fırlıyorum ve kılıcımyı göğsüne saplıyorum, kılıcı çekip kurtarıyorum ve son anlarında onu eğmek için saçlarını yumrukluyorum.

"Prensesinizin önünde eğilmek uygun bir protokoldür."

Güverteye yığılmasına izin vermeden önce kolunun üst kısmındaki deriye işlenmiş Atarah mührünü okşuyorum.

Güverteye bir top mermisi düşüyor ve üzerime odun yağarken cesedin yanına yüzüstü düşüyorum. Kıyafetlerimden kan sızıyor ve yıkanabilmek için tüm bunların bitmesini sabırsızlıkla bekliyorum.

"İyi misin aşkım?" Cayden sesleniyor ve kaosun içinde onu fark etmesem de bir gözünün üzerimde olmasına şaşırmıyorum.

"Hiç bu kadar iyi olmamıştım." Yapış yapış olmuş kolumdan bir tutam saçı sıyrıp ayağa kalkarken yüzümü buruşturuyorum ve silahlarımyı tekrar elime alıyorum.

Çaresizlik içinde, Imirath ve Thirwen askerlerinin bir karışımı gemimize meşaleler fırlatıyor, öleceklerini biliyorlar ve bizi de kendileriyle birlikte aşağı çekmek istiyorlar. Zale emrindeki ateş savaşçılarına emir verir ve onlar da düşmanımıza dünyevi ateşi geri gönderirler. Gemileri alev almıyor ama yelkenleri alev alıyor ve güvertedekilerin üzerine sıcak korlar ve dalgalanan kumaş tabakaları gönderiyor. Onların hareketlerini izlerken gücümün içimde kabardığını hissediyorum, büyüünün içimden akmasına izin verirken bunu gelgitin itmesi ve çekmesi gibi hayal ediyorum.

Ensemdeki tüyler diken diken oluyor ve içgüdülerimin beni yönlendirmesine izin veriyorum, ta ki bakışlarım yolumuzun üzerindeki bir meşaleden yükselen gümüş rengi açık mavi alevlere takılana kadar. Ablukayı neredeyse aştık ve bazı gemilerimizi kaybetmiş olsak da sürpriz unsuru bize paha biçilmez bir şekilde yardımcı oldu. Savaş neredeyse bitti ama son anlarda savaşta kaybolmadığımızdan emin olmalıyım.

Lanet olası tanrılar.

Zale yıldız ateşini kullanamıyor -nasıl elde ettiklerini bile bilmiyorum- ve bu da ejderha ateşi kadar öngörülemmez. Başarısız olma riskini göze almak istemiyorum ve Zale ile Finnian adımı haykırırken geminin kenarına doğru koşuyorum, ama onları görmezden geliyorum, bıçaklayıp kaçarken büyük olasılıkla korkunç bir plana benzer bir şey yaratıyorum.

Dürüst olmak gerekirse en iyi planlar saçmalıktan doğar ve yalnızca işe yaradıkları takdirde iyi kabul edilirler.

Yumruğuma bir ip dolayıp küpeştenin üzerine çıkarken, "O gemiye aynen şimdiye kadar yaptığın gibi nişan almanı istiyorum," diye bağıriyorum.

"Elowen." Saskia adımı vahşi bir hayvanı ısırması için ikna etmeye çalışır gibi söylüyor. "Ne halt ediyorsun sen?"

"Muhtemelen bir şaşırtmaca yaratıyorum, muhtemelen ölüyorum, göreceğiz."

"Elowen!" diye bağırarak ayak bileklerimi yakalamaya çalışıyor ama ben kılıcımı çekmiş bir şekilde ileri atılıyorum. Etrafta oklar uçuşuyor ama gemiler arasındaki boşluktan atlarken beni vurmaya başaramıyorlar. Çizmelerim bir kadının yüzüne çarpıyor ve yıldız ateşi meşalesi elinden düşüp güverteye yığılırken ayaklarım iki yanında duruyor. Onu bayıltmak için botumun topuğunu şakağına vuruyorum, başka bir asker meşaleyi güverteye çarpmadan önce kurtarıken bir lanet mırıldanıyorum.

Bir anda etrafım sarılıyor, düşmanları kendimden uzak tutmak için bakmadan kılıcımı savuruyorum. Arkamdan oklar atılırken bir başkası küpeştenin üzerinden süzülerek solumdaki üç askere çarpıyor.

"Beni hep şaşırtıyorsun meleğim." Cayden sırtını bana dönüyor, böylece birlikte savaşabiliyoruz.

"Bu evliliğimizi ilginç kılıyor." Birini boğazından bıçaklıyorum ve kanlı bir kıvrımı yüzümden dışarı atıyorum. "Hizmetim ve bağlılığım için teşekkür etmene gerek yok."

Biz kirlili dövüşürken cesetler etrafımıza yığılıyor, gemimizin güvenli bir şekilde geçip gitmesini ve Finnian'ın oklarının artık bana ulaşmamasını göz ucuyla izliyorum. Uzunlarım neredeyse ciğerlerim kadar yanıyor ve bir balta başımın üstünden uçarak hücum eden bir askerin yüzünü ikiye ayırıyor.

"Onu yakaladım!" diye bağıriyorum.

"Teşekküre gerek yok," diye cevaplıyor Cayden.

Meşaleyi tutan asker parmaklıklara doğru koşarken, yanan yıldız ateşi dikkatimi tekrar çekiyor. Elllerinden alıp söndürmek için çok uzaktayız. Alevlere sesleniyorum, adam onları daha uzağa taşıırken onları kendime doğru çağırıyorum.

Sen benimsin.

Bana aitsiniz. Bana

cevap vereceksin.

Alevler titriyor, yavaşça bana doğru yaklaşıyor ama Cayden'in kolu belime dolanıp adamın boynuna bir bıçak sapladığında bağlantı kopuyor. Starfire gemiyi bir anda yutuyor ve Cayden bizi yan tarafa atıp köpekbalıklarının istilasına uğramış sulara gönderirken kolumun arkasını yakıyor.

Soğuk beni bütünüyle yutuyor ve ani sessizlikte kulaklarım çınlıyor. Bizi yüzeyin altında tutuyor, cesetler ve batık gemiler ateşlenen topraklar ve parlayan yıldız ateşiyle aydınlanıyor. Dalgaların altında bile sıcaklığı hissedebiliyorum. Tuz gözlerimi yakıyor ama kapatma riskine girmiyorum. Köpekbalıkları ayak bileklerimin altına üşüşüyor ve kendimi aldığım son nefesi yavaşça üflemeye zorluyorum, oksijenin tadını çıkarmaya ihtiyacım var.

Cayden'e yapışıyorum ve boğazımdan yükselen çığlığı dudaklarımın arkasında kilitli kalmaya zorluyorum ki bir dokunaç yukarı fırlayıp bir cesede sarılıyor, sonra iki tane daha, onları artık göremediğim bir yere sürüklüyor. Yakuta benzeyen iki göz yanıp sönererek açılıyor ve bize bakıyor. Sadece bir göz Cayden kadar uzun ve o kadar karanlık ki canavarın vücudunun tam boyutunu göremiyorum. Gerçi yuvarlak kafasının etrafında en az elli dokunaç olduğu düşünülürse belki de bu bir lütuf. Cayden beni arkasından itiyor, bir elini sırtıma bastırarak kadim yaratık yaklaştıkça beni hareketsiz bırakıyor. Ciğerlerim hava almak için yalvarıyor ama ateş hâlâ çok yoğun ve bu canavar her neyse ona sırtımızı vermenin akıllıca olduğunu sanmıyorum.

Görüşümde siyah noktalar dans ediyor ve başka bir dokunaç ileri fırlayıp Cayden'in botuna dolandığında dudaklarımdan sessiz bir çığlık uçuşuyor, ama hala elinde tuttuğu kılıcını ona saplamıyor. Bıçaklayabilmek için gömleğini çekiştiriyorum. Cayden'i yenebileceğime inanacak kadar gururlu değilim.

Bir deniz canavarı kendi alanında, ama Cayden'i savaşmadan sürüklemesini izlemeyeceğim. Başparmağı sırtıma sürtünüyor ama uzaklaşmama izin vermiyor.

Canavar jilet gibi keskin dişlerini gıcırdatıyor, ürkütücü ses titreşerek tüm alanda yankılanıyor ve köpekbalıklarının kaçışmasına neden oluyor. Gölgelerden daha uzağa sürünürken sümüksü dokunaçlarını geri çekiyor ve Cayden dokunaçlarını Thirwen ve Imirath'ın gemilerinden birkaçına doladığını görmek için beni tam zamanında yüzeye çekiyor. Bazılarını denizin altına sürüklüyor ama diğerlerini bütün olarak yutuyor, yüzeye çıkan askerlerle ziyafet çekiyor.

"Lanet olsun," diyorum sersemlemiş bir halde. "Ne yaptın sen?"

Başını sallıyor, yanar odunların ve cesetlerin arasından yüzerken hala bir kolunu bana doluyor. "Senin ejderhalarına yaptığın gibi onunla konuşmadım ya da ona komut vermedim."

"Bir şey yaptın," diye mırıldanıyorum. "Bana balıklarla konuştuğunu hiç söylememiştin." Bana ters ters bakmak için kürek çekmeyi bıraktı.

"Başlama."

"Çoktan başladım ve durmayacağım."

Tekrar yüzmeye başladığında iç çekişi suda yankılanıyor. "Tek yaptığı bana bakmaktır."

"Belki de senin güzel olduğunu düşündü." Sanki beni denizde kendi başımın çaresine bakmam için geride bırakmayı düşünüyormuş gibi inliyor, ama kendine rağmen gülümseyerek tutuşunu sıkılaştırıyor. "Bunun hangi canavar olduğunu biliyor musun?"

Gözleri Thirwen'in yelkenlerine takılıyor, birçoğu Zale'in çabalarının ardından yanıyor. "Sanırım... bu kraken."

"Tanrıların terk ettiği okyanusta bir daha asla yüzmeyeceğim."

Cayden bizi gemimize geri götürmeyi başardı ve beni merdivene itti. Ejderhalar pençelerini son sıradaki gemilere batırıyor ve biz tekrar açık okyanusa girerken onları batırıyorlar. Kendimi yukarı çekiyorum ve bir yığın halinde güverteye yuvarlanıyorum, Cayden de çok geride değil. Tahtanın kanla kaplı olmasını ya da etrafımızı saran insanlar yüzünden titremesini umursamayacak kadar bitkinim. Gözlerimi açtığımda Saskia, Finnian, Ryder, Zale ve Zarius'un bize baktığını görüyorum.

Cayden onların bakışlarından kaçmak için doğrulduğunda, "Burası benim kişisel cehennemim," diyor ama ben uzanmaya devam ediyorum.

Zale başını sallıyor ve sessizliği bozan ilk kişi oluyor. "Seni çılgın sürtük."

Sözleri şaşkınlık ve saygı karışımıyla sırlıslıklam olmasaydı gücenirdim ama onun yerine gülüyorum.

BÖLÜM
ALTMİŞ ÜÇ
Elowen

Sırt üstü uzanıp yıldızlara bakarken ceketim üst güverteden dışarı taşıyor. Bu gece o kadar parlaklar ki ejderhalarımın pulları uçarken parlıyor. Uyuyamadım ki bu alışılmadık bir durum değil ama bu gemideki son gecemiz. Savaşı bir kenara bırakırsak, okyanustayken kendi dünyamıza kaçmış gibi hissediyoruz. Savaş bittiğinde Ravaryn'i daha fazla görmek istiyorum ve zorluklar her zaman olacak olsa da, uyanıp hayatımın tadını çıkarabileceğim günü dört gözle bekliyorum.

Hiçbir zaman şan şöret için ya da bilim insanları hayatımı birkaç paragrafa indirgediğinde Ravaryn tarihinin en büyük savaşçılarından biri olarak bilinmek için savaşmadım. Sevdığım insanlar ve yaratıklar gibi ben de yaralandığım için savaşıyorum, ama onların bir sonrakine ulaşip ulaşamayacakları konusunda endişelenmek zorunda kalmayacağım günün özlemini çekiyorum. Sabahları bahçemde, öğleden sonraları göl kenarında ve akşamları ateşin başında olmak istiyorum. Sürekli olarak başka bir güne sakladığım tüm kitapları okumak ve parşömene yazdığım tarifleri denemek istiyorum.

Ben yaşamak istiyorum, sadece hayatta kalmak değil. Savaş tercih edilseydi, savaşın ortasında barışı arzulamazdık.

Denizden esen bir rüzgârla kürklü kumaşı daha sıkı sarıyorum ve kulübeden ayrılmadan önce eldivenleri hatırladığım için şükrediyorum. Cayden'in Zarius'a bir plan yapması gerekiyordu ve onunla birlikte gidebileceğimi biliyorum ama konuşacak havada değildim. Bazen sessizliği hava gibi istiyorum. Ama bunun dışında Cayden'in savaş planlarını duymak bana kenetlendiğimizde karşılaşacaklarımızı hatırlatıyor ve sanki görünmez bir el boynuma dolanıyor. Nabzım gibi nefes alışım da hızlanıyor ve duvarlar üzerime kapanıyormuş gibi hissediyorum.

Yatakta, boşucu bir sessizliğin içinde yatamazdım ve beni sakinleştirecek bir sessizlik bulmam gerekiyordu. Cayden limana yanaştığımızda bana planlarını anlatabilir ama ben sadece bir gece daha onun bir bıçakla ölmesinden korkmak zorunda olmadığım bir hayat yaşıyormuşuz gibi davranmak istiyorum. Başka bir hayatta, onunla gerçekten sıradan olmak isterdim.

Altımdaki kapı menteşelerinden gıcırdayor ve kokusu bana doğru süzülüyordu Cayden olduğunu anlıyorum. "Karıcığım," diyor selam vererek, yanımdaki yeri alıyor ve paketlenmiş bir kutu koyuyor Aramızda. Bir kolunu bükülmüş dizinin üzerine koyuyor ve diğer elini başımın yanına yerleştiriyor. "Sana çok fazla şey aldığımı söylemeden önce, umurumda değil ve bu senin kış gündönümü hediyen. O yüzden aç gitsin."

"Kelimelerle aran çok iyi," diyorum oturduğum yerden kalkarken. "Hediyen paketlenmiş ve yatağın altında."

"İç çamaşırı mı?" diye soruyor.

"Neden? Benim için güzel bir şey mi giymek istiyorsun?" Buklelerimden birini çeğiştiriyor, ben de elini tokatlayarak uzaklaştırıyorum. Gülüyor ve bu sesin beni neden şaşırttığını bilmiyorum. Belki de yüzünde bir gülümseme görmek çok nadir olduğu içindir... ama böyle tamamen yüksüz birini görmek daha da fazla. Onları zihnimde küçük hazineler gibi biriktiriyorum, asla unutmamak için dua ettiğim tüm anların bir portre galerisini tutuyorum. "Uslu durursan sana istediğini veririm. Sana asıl hediyeni verdikten sonra."

Blade'e güneydeki Seren Dağları'nın derinliklerindeki mağaralarda bulunan obsidyen çeliğinden bir kılıç dövdürdüm. Kabzasında iki ejderha kanadıyla çerçevelenmiş oval bir safir var. Ensesini kaşıyor ve gülümsemesi daha da sıkılaşıyor. Belki bir gün hediye almak onun için daha kolay olur ama bunun yakın bir zamanda olacağından şüpheliyim.

Parmaklarımın lavanta fiyonkunu çözmesini ve içinde ne olduğunu benden saklayan uyumlu kumaşı açmasını hevesle izliyorum. Yutkunuyor ve bir elini tekrar saçlarında gezdiriyor, kalçasından bir bıçak çıkarıp parmaklarının arasında döndürüyor.

Tanrım, bunun içinde ne var?

Kapağı kaldırıyorum, ortasına beş ejderha işlenmiş ve kenarlarında sarmaşıklar olan kalın deri ciltli bir kitap ortaya çıkıyor. Ağır hediyeyi kutudan çıkarıp oyukların izini sürerken merakım artıyor. Kapağı çevirip açtığımda narin bir yazıyla yazılmış tek bir kelime görüyorum: *Yavrular*.

Ona bakıyorum ama çenesini sıkarken gözlerini bıçağa çeviriyor.

Sayfayı çevirdiğimde, karnıma yumruk yemiş gibi nefesim kesiliyor. Titreyen parmağımı bana bakan küçük ejderhaların üzerinde gezdiriyorum. O kadar küçükler ki, ben bebekken değil de bugün yumurtadan çıkmış olsalardı avucuma sığabilirlerdi. Bir sayfa daha çeviriyorum ve Sorin'in ayrıntılı bir tanımı geliyor: cinsi, büyüklüğü, yumurtasının nasıl kuluçkaya yatırıldığı, güçlü ve zayıf yönleri,

ve kişilik özellikleri. Bunların hepsi Cayden ile paylaştığım, anılarımı ya da öğrendiğim şeyleri anlatırken hiçbir şey düşünmediğim detaylardı.

Sorin'in çeşitli pozisyonlarda ve farklı açılardan çizilmiş birkaç resmi parşömeni dolduruyor, ardından diğer dördüne ayrılmış daha fazla sayfa geliyor. Kitabın hem ağırlığına hem de boyutuna bakılırsa, sanırım yirmi dört yılın tamamı resmedilmiş ve doğum günümüze sadece birkaç hafta kaldığını düşünürsek yirmi beşinci yılın da orada olması beni şaşırtmaz. Bir yaş daha büyüğüm, ki onları büyük boy bebekler olarak gördüğümü düşünürsek bunu düşünmek çok garip.

Kalbim ağzına kadar dolup taşarken kitabı çevirmeye devam ediyorum, yedi yaşındaki Venatrix'e baktıktan sonra gözyaşlarımın sayfadan akmaması için kitabı göğsüme sarıyorum. Cayden gözyaşlarımı yanaklarımdan silmek için öne uzanıyor, sanki onu bıçaklamışım gibi bakıyor.

"Seni üzmem istememiştin," diye mırıldanıyor. "Eğer nefret ediyorsan, denize atabilirsin ve bir daha bu konuyu konuşmak zorunda kalmayız."

Başımı sallıyorum. "Nasıl?"

Dudaklarını yalıyor. "Önemli bir şey değildi, merak etme."

"Bu *hiçbir* şey değil," diyorum inatla. "Bu bir servete mal olmuş olmalı."

"Büyüdüklerinde neye benzediklerini bilmemenin seni ne kadar incittiğinden bahsetmiştin." Omuz silkiyor. "Sadece Garrick'in çaldığı şeyin bir parçasını sana geri vermek istedim. Biliyorum, aynı şey değil."

..

Onu bir öpücükle susturuyorum, kitap hâlâ göğsümde sıkıca dururken bacaklarının arasına tırmanıyorum. Nabızı hızla atıyor ve ellerini saçlarımın arasından geçiriyor. Beni buraya getiren tüm endişelerimi ve kaygılarımı ona akıtıyorum, sevgisinin onları yakıp yok etmesine izin veriyorum. Burada onunla olmak istiyorum, kafamın içinde kaybolmak ya da henüz gerçekleşmemiş bir gelecek için endişelenmek değil. Ama en tatlı meyveler bile olgunlaşır ve çürür; hiçbir şey sonsuza kadar sürmez, ama ona tutunmak bana bu kaçınılmaz yolu değiştirebileceğimi hissettiriyor.

"Nefret etmiyor musun?" diye soruyor, uzaklaşarak.

"Bayılıyorum." Gözyaşlarımın geri kalanını kırptırıyorum. "Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu bilemezsin." "Kahretsin," diye nefes alıyor, kollarını sıkarken geniş omuzlarındaki gerginlik tamamen eriyor

ve beni göğsüne çekti. "Tanrılara şükürler olsun. Bir an için kitapla birlikte korkuluktan atlamayı düşündüm."

Burnumu kıvırdım. "Sanırım seni bir süre daha yanımda tutacağım Veles." "Mmmm," diye mırıldandı. "Ne kadar cömertsin."

Beni tekrar öpüyor, parmaklarını saçlarımın arasından geçiriyor ve ben kitabı karıştırırken beni kendine doğru çekiyor. Çok fazla geldiği, acının bunalttığı ve bir kenara bırakmak zorunda kaldığım zamanlar oluyor, ama ufukta şafak sökerken beni tutmaya devam ediyor ve ben hepsini okudum.

BÖLÜM
ALTMİŞ DÖRT

Elowen

ÇOK GEÇMEDEN, Celestria Limanı'nda geride bıraktığım gemilerin mezarı okyanustan fırlıyor ve ejderhaları ileri gönderiyorum. Alevleri geriye kalanları yakıyor ve küllerin arasından yelken açmak için demir alıyoruz, kayıklara doluşmadan önce kıyıya mümkün olduğunca yaklaşıyoruz. Vareveth askerleri sahili dolduruyor ve kral ve kraliçelerinin arkamızda bir donanmayla kıyıya geldiğini gördüklerinde tezahürat yapmaya başlıyorlar. Alnımda duran safir ve aytaşı tacımla koyu mavi ve siyah derilerimin ve kürklerimin içine gömüldüm. Galakin güneşinde geçirdiğim onca zamandan sonra soğuk daha da güçlü hissettiriyor.

"Nasılsın prensim?" Finnian Zale'e soruyor.

"Taşaklarım donarsa sana haber veririm," diye mırıldanıyor titreyen bir nefesle.

"Gelişmeleri merakla bekliyorum."

Teknemiz ıslak kumlara gömülürken Zale kıs kıs gülüyor ve ben de kendi toprağıma, evime çıkıyorum. Diz çöküp avuç içlerimi kaba kumla kaplıyor ve parmaklarımla ovuyorum. İstedğim hayata, onu benden almaya çalışanların kanını döktükten sonra sahip olacağım.

"Koğuşlar gitti," diyorum. "Orduları da öyle."

"Garrick ve Fallon orduya Zinambra'ya çekilmelerini emretmiş olmalı. Tüm gücümüzü topladığımızı düşünürsek ordumuzla tek başlarına karşılaşma şansları daha yüksek olacaktır," diye cevap veriyor Cayden.

"Yani her şey tek bir savaşa bağlı."

Binlerce kişinin kaderini belirleyecek tek bir

savaş. İmirath tahtının kaderini.

Sevdiğim herkesin kaderini.

Finnian yanıma geldi. "Emirlerini yerine getirmeleri için askerlerini gönderirken duvarlarının arkasına sinecekler."

"Savaş bittiğinde duvarlarını koruyacak kimse kalmayacak," diyor Cayden. "Ve saklanmaya çalışırlarsa onları kemirgenler gibi duman ederim," diye ekliyorum.

"Fallon benimdir," diyor Zarius kayığından inerken, Sör Rhys ve kralın muhafızları da onu takip ediyor. Eve dönüş yolculuğunda tek damla alkole dokunmamış ve her gün güvertede antrenman yapmıştı. En yetenekli savaşçı olmayabilir ama kendi başının çaresine bakabilir. Yarattığı illüzyon sayesinde önemli kayıplar vermekten ve filoya zarar vermekten kurtulduk, bu yüzden onun gücünü ya da isteğini inkâr eden aptallık etmiş olur.

"İstedığınızı yapmak üzere sizindir."

Başını salladı ama omuzları gevşemedi.

"İlerlemeliyiz," diyor Ryder. "Eminim ormanda casuslar vardır ve bir pusu riskine girmemeliyiz. Ana yollardan ayrılmaz ve sıkı at sürersek Zinambra'ya ulaşmamız en az iki gün sürer. Şehrin dış mahallelerine ulaştığımızda askerler dinlenebilir."

Cayden başını sallayarak General Autumn'a

ilerlemesini işaret eder. O da eğilir. "Kralım."

"Ordunun bir saat içinde yürüyüşe hazır olduğundan emin olun. Savaşa gidiyoruz."

"Bunu yapacağım." Görevine başlamak için bizden uzaklaşırken yumruğunu göğsüne iki kez vuruyor. Zale gözlerini kısarak dolambaçlı yollar boyunca uzanan küçük taş evlerden oluşan kasabanın karanlığına bakıyor. Bana savaş bittikten sonra uçtuğumuz Vareveth'teki sahil kasabası Avaloria'yı hatırlatıyor. Çok farklı değiller ve yöneticilerinin kibir ve nefretinin ağırlığı altında ezilenler de bu gibi kasabalarda yaşayan insanlar. Pencerelerde titreyen mum ışığı, hayalet köye hayat hissi katıyor. Gökyüzünden süzülen kar çatıları ve devrilmiş tekneleri kaplarken, bacalardan dumanlar yükseliyor.

"Bunu görüyor musun?" Zale

soruyor. "Neyi görüyorum?"

Çenesini öne doğru uzatıyor, kum yerini taşla bırakana kadar benimle birlikte yürüyor ve dik bir tepeye doğru yürümeye başlıyoruz. Cayden, Ryder, Finnian, Saskia ve Zarius da bizi takip ediyor, gerçi onlardan geride durmalarını beklemiyorum. Sadece tehlikeli bir bölgede değiliz, aynı zamanda hepsi dayanılmaz derecede meraklı.

"Atarah renkleri mor ve altın, değil mi?" Zale soruyor.

"Evet," diye cevaplıyorum. "Mor bir sancak ve bir tacı mızraklayan altın bir üç dişli mızrak."

Adımlarımı yavaşlatıp etrafımdaki manzarayı seyrederken nefesim dudaklarımın önünde pufluyor. Koyu mavi kumaş şeritleri kapı tokmaklarının etrafına bağlanmış ve Veles armasıyla dikilmiş yatak çarşafı, kış esintisinde dalgalanarak sokaklara sarkan çamaşır ipleri boyunca asılı duruyor. Perdeler teker teker geri çekiliyor ve birkaç çift göz sokaklarında duran bana dikiliyor. Camın arkasından korkularını hissedebiliyorum ve belki de onlara zarar vermek için burada olup olmadığımızı merak ediyorlar. Eminim babam benim acımasız doğamla ilgili hikayeler yaymış, beni öfkesiyle masumlara zarar verecek bir canavara dönüştürmüştür.

Bana en yakın kapıya doğru ilerliyorum, mavi kumaş kapı tokmağından çözüyorum ve dişlerimi kullanarak avucumun etrafına bağlıyorum. Elimi kalbimin üzerine bastırıp havaya kaldırıyorum; onlara benden, ejderhalarımın ve ordumdan güvende olduklarını göstermek istiyorum. Bir pencere gıcırdayarak açılıyor ve mavinin çeşitli tonlarındaki bir avuç kurdele havada dönerek botlarımın altına iniyor.

"Bu Prenses Elowen," diye fısıldıyor küçük bir kız.

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. Evim olması gereken topraklarda hoş karşılanacağımı hiç düşünmemiştim ama tahtta kimin oturduğu o krallığın ne olduğunu tanımlamaz. Bu topraklara hayat veren insanlar ve kültürdür.

Penceredeki genç kıza içtenlikle gülümseyip el sallıyorum. Daha fazla pencere açılmaya başlıyor ve daha fazla kurdele ve kumaş parçası yoldaki diğerlerine katılıyor. *Prenses Elowen*, bir tezahürat, bir karşılama ve bir hesaplaşma haline gelene kadar fısıldanıyor.

Bir tehdit olmadığımı gördüklerinde daha da cesaretleniyorlar, uzun pelerinleri ve çizmeleriyle evlerinden çıkıyorlar. Bir zamanlar tutsağı olduğum bir krallıkta özgürce ilerlerken grubum da beni yolda takip ediyor. Geri dönersem düşmanca karşılanacağımı düşünmüştüm ama sıcak karşılandım. Garrick'in onlara benim hakkımda ne söylediğini, evlerini yakıp çocuklarını katledeceğini söyleyip söylemediğini merak ediyorum. Şüpheli şeyler yaptığının farkındayım ama sadece beni kendisinden uzaklaştırmak için elinden gelen her şeyi yapan bir dünyada hayatta kalmak için gerekli olanları yaptım. Beni öldürmeye çalışanların isimlerini ve yüzlerini hatırlamıyorum ama burada, Imirath'ta duruyorum.

Bırakın yönetmeyi, bir daha ayak basacağımı bile düşünmediğim bir krallıkta.

İnsanlar babamı değil, beni çağırıyor. Kendisine ait olanı almak için geri dönen kayıp prenses.

BÖLÜM
ALTMİŞ BEŞ

Cayden

Gece boyunca ve ertesi günün tamamında yolculuk sırasında sadece küçük molalar vererek ilerledikten sonra atları yavaşlatıyoruz. Kaleye yaklaştıkça kasabalarda yaşayanların sayısı azalıyor. Savaştan korunmak için dağlara kaçmış olmalılar. Yollar, sınırdan geri çekilen askerlerin ve atlarının çamurlu çizme ve toynak izleriyle kaplı. Bu bir alamet: bir ordu kaçıyor ve diğeri yaklaşıyor.

Üzerine armamızın işlendiği, sırlıslık olmuştur, kan lekeli mavi bir perdeyi kavramak için diz çöküyorum. Elowen yanımda yürüyor, eve dönüşünden kalma kurdeleler hâlâ kalın örgüsüne bağlı ve tuttuğum şeye bakarken kaşları çatılıyor.

"Ben babam olmayacağım," diye fısıldıyor. "Bu dünyayı bulduğumdan daha kötü bir halde bırakmayacağım."

Bu sözleri bir hatırlatma gibi söylüyor, sanki babasının tahtına geçtiğinde onun özelliklerini kendisinde görmekten korkuyormuş gibi. "Sen zaten daha iyi hale getirdin." Elowen acımasızdır ama aralarındaki fark onun hayatta kalmak için, Garrick'in ise güce duyduğu açlık yüzünden acımasız olmasıdır. Eğer iki hırsız aynı suçu işliyorsa, ahlakları genellikle güdülerinde bulunabilir. Perdenin elimden kaymasına izin verip ordunun kamp kuracağı ilerideki açıklığa doğru bakıyorum. "Umut bir uyuşturucu gibidir. Bir kez deneyimlediğinizde, her şeyde onu arar ve en savunmasız anlarınızda onu arzularsınız. Bu insanlara umut veriyorsun. Bu yüzden kaçtılar. Daha iyi bir dünyanın geleceğini biliyorlar ve onun doğacağı günü görmek için yaşamak istiyorlar."

"Umut gibi şeylere inandığını sanmıyordum."

"İnanmıyorum." Koa'nın dizginlerini kaptım ve Elowen'in yanında yürüyerek onu kasabanın ötesine götürdüm. General Gryffin onu kale ahırlarından taşıdı, böylece savaşa sürebilecektim. "Ama ben sana hep inandım."

Koa'yı çadırımızı kuracağımız direğe bağlarken ejderhalar çığlık atarak onun dikkatini gökyüzüne çekiyor. "Ateş yakmalıyız. Finnian daha önce yürüyüşe çıkmamı istedi, o yüzden biraz odun toplayacağız."

"Ryder ve Saskia'yı getireyim," diye cevap veriyorum, ellerini sallayarak Finnian'ın çadırına doğru yürümesini izliyorum, yüzündeki endişeyi silerken kolunu onunkinin arasından geçiriyor. Onun iyiliği için cesur bir yüz ifadesi takınıyor. Braxton'la göz göze geliyorum ve çenemi onlara doğru uzatıyorum. Başını sallıyor ve güvenli bir mesafeden onları izliyor. İkisi de savaşçı olabilir ama işimi şansa bırakamayacak kadar düşman bölgesinin derinliklerindedir.

Beşimiz kampın neşesinden birkaç fersah uzakta, günün son ışıkları sönerken devrilmiş ağaçların üzerinde otururken çatırdayan alevler sessizliği dolduruyor. Hepimiz başımıza geleceklere biliyoruz ve bu durum grubumuzu daha da kasvetli hale getiriyor. Ejderhaları kurtarmak için bu yolu yürüdük, bizi buraya geri getireceğini biliyorduk ama hiçbirimizin ne kadar çabuk geri döneceğimizi tahmin ettiğini sanmıyorum.

Hiçbir zaman kaybedecek bir şeyim olmadı ama şimdi kaybedecek her şeyim varmış gibi hissediyorum. Bacaklarımın arasında dinlenen Elowen'in buklelerinden birini parmağımın etrafında döndürerek, kadehimi dudaklarıma götürüyorum. Birkaç dakikada bir közün içinde duran tenceredeki yahniyi karıştırmak için hareket ediyor. İş devralmayı teklif ederdim ama biliyorum ki görevleri tamamlamak onun sinirlerini yatıştırıyor.

"Hepiniz savaşı daha başlamadan kaybetmiş gibi davranıyorsunuz," diye iç geçiriyor ve Finnian için bir tabağa biraz yemek koyup ona uzatıyor.

Ryder birazını kaşıkla ağzına atıyor. "Savaş arifesi sıkıcı bir olaysa özür dilerim, günüşiğim."

"Özrün kabul edildi." Bunu nasıl başarıyor bilmiyorum ama Ryder'ın yüzünde bir sırıtma beliriyor. "Şu anda trajik bir şey yok, o yüzden bugünün huzuru için yarının acısını ödünç alma. Eğer yarın dünyam sona erecekse, son gecemi birlikte geçirmeyi tercih edeceğim başka kimse yok." Sorin ve Calithea arkamızdaki ormana inip oplayıp pufluyorlar. "Ve siz de, canlarım."

Zümrüt ve gümüş ejderhalar küçük topluluğumuzun etrafında kıvrılırken, diğer üçü tepemizde havada daire çiziyor. Elowen geniş ve güzel bir şekilde gülümsüyor ve ben bakışlarımı kaçırmadan önce nefesimi kesiyor. Tanıdığım en büyük kalbe sahip kadın sahadaki en büyük hedef olacak. Hayatı boyunca bir hedefti ve Tanrılar şahidim olsun, kendi başının çaresine bakabileceğini biliyorum ama yaptığımız anlaşmayı yerine getirmesini izlemenin bu kadar zor olacağını hiç tahmin etmemiştim. Bir yanım başarısız olmamızı ve birlikte kanun kaçağı olarak sürgünde yaşamayı diliyor.

Ama o asla mutlu olamazdı.

Ejderhaları olmadan asla bir bütün olamazdı.

O yaratıkları çoğu annenin çocuklarını sevdiğinden daha çok seviyor.

Finnian hepimize bakıyor. "Bu ne benim ne de sizin en kötü gününüz, o yüzden surat asıp oturmayalım ve sabah pişman olmayalım."

"Zindana kapatıldığımda," diye başlıyor Elowen ve hepimiz duruyoruz. Sanki dünya durmuş gibi hissediyorum. Imirath'ta geçirdiği zamandan hiç bahsetmiyor. "Özellikle kötü dayaklardan sonra, '*Sadece bir gün daha*' diye fısıldardım. Tek yapmam gereken bir gün daha hayatta kalmaktı ve belki bir sonraki gün ejderhalarımı göreceğim, özgür kalmanın bir yolunu bulacaktım. Uğruna savaşıırken pes etseydim, sahip olduğum hayata sahip olamazdım."

Dilimi ısıtıyorum ve şu anda Imirath kalesine hücum etmemek için tırnaklarımı avuçlarıma içine kısıtıyorum. Bu sefil dünyadan çok daha fazlasını hak ediyor ve savaş kazanıldığında buna sahip olacak. "Ne olursa olsun"-Ryder başını sallıyor-"Sizinle geçireceğim bu zamandan dünya."

Finnian tankardını kaldırır. "Seçtiğimiz ailelere." "Ve onlarla bir gün daha geçirmeye," diye bitiriyor.

Tedirginliği gömüyorum ve tekrar bacaklarımın arasındaki yerini aldığından öpüyorum. Sonra ejderhaların ötesinde gizlenen biri konuşuyor. "Bir kişilik daha yeriniz var mı?"

Elowen'in gözleri altın renginde parlıyor ve Sorin kuyruğunu kaldırarak Zale'nin küçük çemberimize girmesine izin veriyor. "Her zaman, prensim." Saskia'nın kaşları kalkıyor. "Geceyi askerlerinizle geçireceğinizi sanıyordum."

"Beni bir prens olarak görüyorlar ve bu gece resmiyete çok az önem veriyorum."

"Yani savaşın eşiğinde değilken bundan zevk mi alıyorsun?" Finnian sorar.

Zale omuz silkiyor, tencereden biraz güveç alıyor ve Elowen'a teşekkür ederek başını sallıyor. "Bunu küçümsemiyorum."

Prens olsaydın sen de küçümser miydin?"

Finnian dudaklarını büzüyor. "Yetim bir komutana dönüştüğümde beri bu konuda pek düşündüğümü söyleyemem."

"Hiçbir konuda seninle aynı fikirde olacağımı düşünmezdim," diye mırıldanıyorum. "Şaşırtıcı değil mi?"

"Sinir bozmayı dene." Elowen şaşırtıcı derecede keskin tırnaklarıyla kalçamı çimdikliyor. "Tanrılar," diye mırıldanıyorum, elini tutarak. "Evet Finnian, ikimizin de savaş çıkırtkanı yetimler olmasından son derece memnunum. Şimdi mutlu musun?"

"Son derece," diye yanıtlıyor sesimle dalga geçerek ve gruptaki herkesin üzerine bir kahkaha dalgası gönderiyor.

Eğilip parmağımla dudaklarına dokunuyorum ve sesimi sadece onun duyabileceği kadar alçaltıyorum. "Çenenin çalıştırmaya devam et, aşkım. Seni susturmak için aklıma gelmedik yol bırakmıyorsun."

"Buna güveniyorum." Gözleri bir meydan okumayla parlıyor ve gruba dönüp göğsüme sokulmadan önce parmağımın ucunu ısıtıyor.

Bir dal kırıldığında Sorin homurdanıyor. "Lanet olsun!" diye bağıyor tanıdık bir ses ve Elowen ejderhayı geri çağırıyor.

"Merhaba Zarius," diyor.

"Buradayım çünkü bensiz plan yapmadığınızdan emin olmak istiyorum, yoksa herhangi birinizle vakit geçirmek istediğimden değil," diyor bir ağacın dibindeki boş bir yeri göstererek. "Neredeyse diri diri yanmayı beklemiyordum."

Elowen gözlerini devirir. "Sorin başını bile kaldırmadı."

"Yatarken de ateş püskürtebiliyorlar."

"Seni teselli edecekse, zaten keçilere doymuştu, o yüzden muhtemelen seni yemezdi."

Zarius'un bakışları kendisine bakan yeşil canavara kayıyor ve "Evet, bu oldukça rahatlatıcı" diyor.

"Sensiz komplo kurmuyoruz," diyor Saskia. "Dostlar ara sıra akşam yemeği yer, gerçi itici kişiliğine bakılırsa bunu deneyimlediğinden şüpheliyim."

"Eğer bunu başarmanın bir yolunu bulduysan, eminim ben de öğrenirim."

Elowen gülmek için yüzünü göğsüme saklıyor, ama Finnian onu görüyor ve bu onu kızdırıyor, ardından Ryder geliyor, çünkü Finnian lanet bir domuz gibi homurdanıyor. Yüzümü saçlarına saklamak için kolumu Elowen'in omuzlarına doluyorum ama Saskia hâlâ görüyor.

"Hepinizden nefret ediyorum," diye homurdanıyor.

Öfkesi gece boyunca eriyor ve birbirimize yaptığımız çeşitli şakalara ve anlattığımız hikâyelere hep birlikte gülüyor. Ama kütük yığını kayboluyor, sonra ikincisi ve üçüncüsü. Kamp sessizliğe büründüğünde, o anın ağırlığı hepimizin üzerine çöküyor.

Alevler sönüyor, geriye sadece parlayan közler kalıyor ve soğuk içeri süzülüyor. Ayın bir şeridi gökyüzünde asılı duruyor ve hepimiz biraz dinlenme vaktinin geldiğini biliyoruz, ama hiçbirimiz kıpırdamıyoruz - ne bir ağaca yaslanmış Finnian; ne de yıldızlara bakarken kolunu başının altına sıkıştırmış Ryder; birasını bitiren Zale; yanımda battaniyeye sarılmış Saskia; bir dal parçasıyla közleri karıştıran Zarius; ya da başını uyluğuma yaslamış Elowen.

"Vedalaşmak yok," diyor Ryder, ayağa kalkıp pantolonunu fırçalayarak. "Hepinizle sabah görüşürüz." Sorin ve Calithea tekrar gökyüzüne çıkarken Saskia'ya elini uzatıyor ve kız kardeşine çadırına kadar eşlik etmeden önce bize başıyla selam veriyor.

Zale, Finnian ve Zarius'a "Ben de sizinle geleceğim," diyor. "Böylece beni evli çiftten kurtarmış olursunuz."

Finnian homurdanıyor ve prenslerle birlikte karanlığın içinde kaybolurken Elowen'in alnını öpüyor. Parmaklarını Elowen'in parmaklarının arasından geçirerek onu ayağa kaldırıyorum ve kolumu omuzlarına dolayarak onu vücuduma yaslıyorum. Biz sıra sıra çadırların arasından geçip kendi çadırımıza dönerken askerler silahlarını bilemeyi ve birbirleriyle konuşmayı bırakıp başlarını bize doğru eğiyorlar. Ağır kumaşı onun için ayırıyorum ve içeri eğildikten sonra arkamdan düşmesine izin veriyorum. Burada bir palet kürk ve az yanan bir fenerden başka bir şey yok ama bir gece için ihtiyacımız olan tek şey bu.

Elowen titreyen parmaklarıyla paltosunun tokasını açıyor, kürklü koyu mavi kumaş yığınının yere kaymasına izin veriyor, ardından derileri ve tuniği geliyor. O kürklerin altından hiçbir şey giymeden kayarken ben de onun hareketlerini taklit ediyorum. Onun için bu kadar endişelenmeseydim muhtemelen bir köpek gibi nefes nefese kalırdım.

"El."

"Hmm?" diye mırıldanıyor, boş gözlerle tuval duvarına bakıyor.

"Angel." Yanına oturup onu kollarımın arasına alıyorum ve başının yan tarafına dokunuyorum. "Sen fırtınaya tek başına göğüs gererken beni ortada bırakma."

İç çekiyor, boynumdaki ve omzumdaki izleri takip ediyor. "Bir gün benim saçmalıklarımın bıkacağını."

"Saatlerce kuru politik metinler okuyabilirsin ve ben yine de ilgimi çeker çünkü seni izliyor ve sesini dinliyor olurum."

Gülümseüyor ama bu gülümseme çok fazla duygunun ağırlığını taşıyor. "Çocukken bana ve ejderhalarım yaptıkları yüzünden babama karşı savaşa gidiyorum ama Ailliard'ın benden beklediği gibi devam edemediğim için evlerine asla dönemeyecek askerleri ve sevdiklerinin çekeceği acıyı düşünmeden edemiyorum."

O hasta piçten bahsedince öfkemi bastırıyorum ve ona odaklanıyorum. Onun ihtiyacı olan şey, o adamdan ne kadar nefret ettiğimi anlatmak değil. "Imirath, biz daha doğmadan önce Vareveth'e karşı baskı yapıyordu ve ben komutan olmadan önce düzenli olarak Ladislava'ya baskın düzenliyorlardı. Şu anda bizimle birlikte savaşan askerlerin çoğu Imirath'ın ellerinde büyük kayıplar verdi."

Başını sallıyor ve derin bir nefes alıyor. Tanrılara şükürler olsun ki kelimelerimi kullanma konusunda giderek daha iyi oluyorum. "Belki başka bir hayatta savaşmak zorunda kalmayız. Belki mutlu, yüksüz ve sade oluruz."

"Seninle farklı bir hayat istemiyorum." Dudaklarımı onunkilere bastırıyorum. "Ben bunu istiyorum ve yarından sonra mutlu, yüksüz ve basit olacağız. Yemin ederim. Sana ne istersen vereceğim."

"Ne istiyorsun?" diye soruyor, hâlâ izlerimi takip ederek. "Geleceği hayal ettiğinde ne düşünüyorsun?"

Dudaklarımı yalıyorum, bir elimi başımın arkasına sıkıştırıyorum. "Sana söyledim, bu konuda çok fazla düşünmeme hiç izin vermedim. Gerçekten bir çocuğum olacağını hiç düşünmemiştim."

"Düşün," diye ısrar ediyor. "Bunun senin için kavraması zor bir kavram olduğunu biliyorum ama yeteneğine güveniyorum."

Buklelerinden birini hafifçe çekiyorum. Her zaman genç öleceğimi düşündüm, ödünç alınmış bir zamanda yaşıyordum gibi, bu yüzden intikam almanın ötesinde bir gelecek düşünmeye hiç zahmet etmedim. "Tek gördüğüm evde kitaplarla, hamur işleriyle ve ejderhalarla çevrili bir şekilde mutlu olduğun ve neredeyse hiç kıyafet giymediğin, ama ne kadar örtüneceğin konusunda pazarlığa açtığım." Başını eğiyor, sanki daha fazlasını söylememi istiyormuş gibi bana bakıyor. Dilimi dişlerimin üzerinde gezdiriyorum ve bir iç çekiyorum. "Neden bana biraz ilham vermek için şu büyük planlarından bahsetmiyorsun?"

Yine dudağını ısıyor. "Çocuklardan hiç bahsetmedik" -yutkunuyor- "çocuklardan. Herkes bize *varis* terimini atıp duruyor ama biz bunu hiç konuşmadık."

Bakışlarım ondan uzaklaşıyor ve boğazımı temizliyorum. "Onları istiyor musun?"

"Bilmiyorum," diye cevap veriyor sessizce. "Ejderhalar benden alındığında... çığlıkları... Onları hâlâ duyabiliyorum ve sesleri çocuklara çok benziyordu. Bunu tekrar yaşayamam."

"İyi bir baba olacağımı sanmıyorum, ama bunun olmasına asla izin vermem," diyorum, içimde bir korumacılık dalgası alevleniyor. Bu dünyada üremeyerek dünyayı daha iyi bir yer haline getirecek bazı insanlar var ve ben gerçekten onlardan biri olduğuma inanıyorum, ama bildiğim bir şey varsa o da çocuklarıma zarar gelmesine *asla* izin vermeyeceğim. "Ben o olmayacağım."

"O mu?" Bakışları yumuşuyor. "Baban."

Gözlerimi üstümdeki gölgeye sabitliyorum. İlk dairemın duvarları kâğıt inceliğindeydi ve doğum yapan kadınların çığlıklarını, yatakta kan kaybindan ölen kocalarının hıçkırıklarını duyuyordum. Elowen'ı o pozisyonunda düşünmek... Yapamam.

Dudaklarını kalbime bastırıyor. "Hiçbir zaman baban gibi olamayacaksın." İfadesini çürütme dürtüsü boğazımda yükseliyor. Tıpkı ona benziyorum. Onun gibi sefil ve bencilim. Bu dünyada kollarımdaki kadın dışında neredeyse hiçbir şeyi sevme yeteneğine sahip değilim. "Beni esir alanlara teslim etmek senin için daha kolay olacakken yanımda durdun. Benim için savaştın ve tanıştığımızdan beri seninle güvende olduğumu bilmediğim bir gün bile geçmedi."

"Seni iliklerime kadar seviyorum." Gözlerimi tekrar onunkilere dikiyorum, çaresizlik göğsümü tırmalıyor. "Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum."

"Şu anda dünya başıma yıkılmış olsa bile, ben yine de burada seninle kalırım, Elowen Veles." Dudaklarımı tekrar onunkilere bastırıyorum, pozisyonlarımızı değiştirmek için oturuyorum. "Eğer bu dünyadaki son gecemse, seninle tanışmanın hayatımın en harika kısmı olduğunu bilmeni istiyorum."

Gözünden bir damla yaş süzülüyor ama cevap vermeye fırsat bulamadan dudaklarımı onunkilere yapıştırıyorum. Onu hissetmem gerekiyor. Onunla ilgilenmeliyim. Kolumu beline doluyorum, kürklerin üzerinde yükselirken göğsünü kendime doğru bastırıyorum. Onu bir sır gibi saklamak istiyorum, tüm dünyadan saklı ve sadece kendime ait. Parmak eklemlerimi yanağında gezdiriyor ve sanki savaşın eşliğindeymişiz de dünyanın bütün zamanına sahipmişiz gibi parmaklarımı buklelerinin arasında kaydırıyorum.

Bir koluyla omuzlarımdaki kavrayışını sıkılaştırıyor ve diğer elini göğsümden aşağıya doğru uzatarak boyumu kavıyor. Elleri yavaşça aşağı yukarı kayıyor ve sikime kan hücum ediyor. O beni okşarken parmaklarımı içine daldırıyorum, inlemeleri ağızıma bastırırken onları pompalıyor ve kıvırıyorum.

"Lütfen," diye inliyor. "Sana

ihtiyacım var." "Biliyorum, aşkım."

Kendimi onun girişiyle aynı hizaya getirip yavaşça içeri itiyorum. Normalde onunla alay etmek için daha fazla zaman harcardım ama benim de ona ihtiyacım var, daha önce hiçbir şeye ihtiyaç duymadığım, kendime asla izin vermediğim gibi. Korkutucu ama ondan hiçbir şey için vazgeçemem. Hayatım boyunca kendimi savunmasızlığa karşı korudum, ama zırhımın her parçasını çıkarıp ona bir bıçak uzatabilirim.

Uzun, telaşsız vuruşlarla onu içime çekerken bacakları etrafımda geriliyor. Sadece bedeniyle değil, ruhuyla da sevişiyorum. Mühür yüzüğümü klitorisine bastırıyorum ve kalçaları titremeye başlarken dudaklarıma karşı inliyor. Etrafında dönerek hızımı artırıyorum, yüzlerimizi adımı haykırırken gözlerinin kafasının içinde yuvarlanışını izleyecek kadar ayırıyorum.

Elimi çenesine dolayarak bakışlarını tekrar kendime çevirmeye zorluyorum ve onu zevkin doruklarında beceriyorum, henüz bitirmeme izin vermiyorum. İşimiz bittiğinde onun gevşemesini istiyorum.

Onu yan çevirip arkasına uzanıyorum, kalçalarından birini koluma geçiriyorum ve tekrar içine kayıyorum. Sırtını kavislendiriyor ve kalçalarımı ileri atarken dudaklarını kendime getirmek için buklelerini avuçluyorum. Bu kadının ötesindeki her şeyi aklımdan çıkarıyor, kendimi onun içinde kaybediyorum. Bizi yakın tutmak için kolunu boynuma doluyor ve dudağını ısıyor. Kalçalarını tekrar benimkilere doğru iterken gözleri arzuyla doluyor.

Belki de insanlar haklıydı. Belki de o bir büyücüdür. Dudaklarımız buluştuğunda ve kalçalarının arasında tanrısal bir tat alıyorum ve her inleyişinde ve nefes alış verişinde onun esaretine daha çok kapılıyorum. Seni tenime değdiğinde ve beni bedenine aldığında, bir tanrıçaya kutsal bir ayın yapan yeniden doğmuş bir mümin gibi hissediyorum.

Buklelerini serbest bırakıyorum ve ellerimi vücudunda gezdirmek için kolumu altından geçiriyorum. "Senin için aklımı kaçırmama neden oluyorsun," diyorum bir suçlama gibi ve sivri meme ucunu parmaklarımın arasında yuvarlıyorum. "Etrafım insanlarla çevriliyken, seni sarıp sarmalamanın nasıl bir his olduğunu bilirken, seni sıkıştırmak ve tam olarak bunu yapmak istemiyordum gibi davranmanın ne kadar zor olduğunu biliyor musun?"

"Yapar mıydın?" diye nefes nefese kalıyor.

"Muhtaç kızsın, bunu seversin." Dudaklarına karşı gülümsüyorum. "Seni çıplak gören kimsenin ciğerlerinde havayla ayrılmasına asla izin vermem, ama yeraltı dünyasında onlarla birlikte tutmak için ne güzel bir manzara. Ama evet, Elowen"-sertçe itiyorum-"eğer izin verirsen, arkandan yaklaşıp sikimi içine sokacağım. Bahçede, kütüphanede, mutfakta... sırf seni masama oturtup kalçalarını ayırmak için bir toplantıyı bile durdurabilirim."

Elim bir kez daha klitorisini arıyor, parmaklarımı yukarı doğru kıvrarak zevkini doruğa çıkarıyor. Başını boynumun kıvrımına gömerek pantolonumun içinde kıvrılıyor. Ama onu dışarı çıkmaya zorluyorum ve dilimi omzundan boğazına doğru kaydırarak kulağının hemen altındaki sevdiği noktayı ısıriyorum. Ben emerken tekrar bana doğru eğiliyor, onu işaretlemek istiyor. "Bana bir tane daha ver, güzelim. Neredeyse vardın."

Çözülüyor, adımı haykırıyor ve beni de kendisiyle birlikte uçurumun kenarına çekiyor. Lanet olası tanrılar, *bu kadın*. Mahvoldum, onunla tanıştığım günden beri öyleyim ve aldığım her nefeste geri dönülmez bir şekilde lanetleniyorum. Benim yanımda olmasına bile gerek yok çünkü aklımda, beni bir baştan çıkarıcı gibi büyülüyor ve bir sirenin şarkısını duyduklarında kendilerini gelgitlere atan denizcilerin efsanelerini düşündüğümde, nedenini anlıyorum. Elowen'i her yerde takip ederim, ölüme kadar bile.

Kendimi ondan kurtarıyorum ve ellerimi dağınık buklelerinde gezdirerek onu göğsüme çekiyorum. "Uyu, mia sirantia. Uyandığında burada olacağım."

"Seni seviyorum," diye mırıldanıyor, başparmağını evlilik yüzüğünün üzerinden geçiriyor ve bacağına benimkinin üzerine atıyor. Göz kırpmaları ağırlaşıyor ve parmaklarımı onun her santimetresinde gezdiriyorum.

"Seni tahmin edebileceğinden çok daha fazla seviyorum," diye fısıldıyorum o uykuya daldıktan sonra.

Tamamen uyanığım ve Elowen'in kalbinin benimkine karşı attığı hissinin tadını çıkarmanın bir saniyesini bile kaçırmak istemediğim için gözümü bile kırpmadan uyumayı planlamıyorum.

Yarın geleceğimiz için savaşırken kendimin en kötü versiyonu olacağım.

Ama bu gece, ben sadece onunum.

BÖLÜM
ALTMİŞ ALTI

Elowen

ÖRGÜMÜ BAĞLIYORUM, omzumun üzerinden savuruyorum ve sırtımdan aşağı düşmesine izin veriyorum. Altın bir Veles Hanesi mührü, basit bir bant boyunca alnımın ortasında duruyor. Her gün bacaklarıma bağladığım aynı bıçaklar bana yaslanıyor ve ekstra koruma için mavi tuniğimin üzerine siyah zırhlı aksanlar takıyorum - çelik göğüs plakası; omuz, kol ve uyluk muhafazalarının hepsi drakonik unsurlarla tasarlanmış. At sürerken hareket edebilmem için bir piyade askerin zırhından daha ince ama yine de güçlüler.

Tacım için savaştım, geçmişteki, şimdiki ve gelecekteki krallıklarım için kan döktüm ve intikamımı alacağım. Zindanı düşünüyorum, yerde biriken bakırsız kanın kokusunu alabiliyorum, zincir şakırtılarını ve babamın muhafızlarının alaylarını duyuyorum ve etime vuran bir baston hissediyorum. Kendimi, ejderhalarımın benden sürüklenerek götürülüşünü gözümde canlandırmaya, çılgık atarken boğazımın yanışını hissetmeye zorluyorum.

Şehir benim yaptığım kızıl nehirlerle akana kadar durmayacağım. Yıkımın prensesi, kurtuluşun kraliçesi olarak küllerinden doğabilir.

Çadırın kanatları açılır ve Finnian içeri dalar. Göğsünde yayı ve belinde kılıcıyla tam bir zırh giymiş. "Gözcüler düşmanın harekete geçtiğini bildirdi. Cayden tüm yöneticilere savaş başlamadan önce son bir konsey toplantısına katılmaları için çağrı gönderdi."

Başımı sallıyorum, yaylı tüfeklerimi kontrol edip düzgünce yüklendiklerinden emin oluyorum ve ok sadağımı omzuma atıyorum. Çadırı benim için açık tutuyor ve silahlarımı bekleyen bir askere teslim ediyorum. "Bunları Venatrix'in eyerine bağlayın. Diğerlerini zaten hallettim." Bağ aracılığıyla emri verirken gözlerimin altın renginde parladığını görmesine izin veriyorum. "Ona yaklaşmana izin vermesini emrettim, bu yüzden korkacak bir şey yok, ama oyalanma."

"Emredersiniz kraliçem." Kadın eğiliyor, emirlerime uyarken siyah-mavi zırhlı güneşte parlıyor.

Kamp, müttefik kuvvetlerimizin ev renklerinde bir dizi çadırdan oluşuyor: mavi, kırmızı ve turuncu. Finnian beni tepesinde üç tepe bulunan en büyük yapıya götürüyor ve derilerim kürkle kaplı olsa da içeride yanan ateş hoşuma gidiyor. Cayden'in miğferi, kış gündönümü için ona hediye ettiğim kılıç gibi masanın üzerinde duruyor ve obsidyen zırhlı onu kolayca buradaki en büyük adam yapıyor.

Generallerimiz yanlarından geçerken başlarını eğiyor ve Zinambra haritasıyla kaplı uzun tahta levhanın ortasında Cayden'in yanındaki yerimi alıyorum. Zarius ve generallerinin giydiği gümüş zırhlar ve kırmızı pelerinler Galakin'in altın rengiyle tam bir tezat oluşturuyor.

"Filuyla birlikte olmayacak mısınız?" Zale'ye ağır zırhına dikkat çekerek soruyorum. Donanma askerleri deriyi tercih eder, denize düşerlerse kaya gibi batacaklarını düşünürler.

"Savaşta bir tabura liderlik edeceğim. Thirwen ve Imirath'ın düşmanlarının onlara karşı tüm cephelerde birleştiğini görmelerini istiyorum," diye cevap verir. "Ancak filom harekete geçti." Imirath'ın güney ucunu işaret ediyor. "Güney adalarından hiçbir gemi görünmüyor ve amacımız filonun etrafını sarmak. Eğer kıyıya kaçarlarsa-"

"Onları canlı canlı yakacağım. Sahilde oturan ördekler gibi olacaklar," diyorum Cayden'e dönmeden önce. "Orduyla birlikte kalmaları için iki ejderhaya komuta edebilirim."

"Hayır, mümkün olduğunca fazla alanı gözetlemek için onların tüm gücünü kullanmalısın. Garrick ya da Fallon'un bir tekneyle kaçıp başka yerlerde destekçi toplaması riskini göze alamayız. Bu savaş bugün sona eriyor."

Ryder, "Bir an önce harekete geçmeliyiz," diyor. "Bize ulaşmaları uzun sürmez ve tepenin zirvesine ulaşamazsak avantajlı duruma geçerler."

Cayden, "Yakında yürüyeceğiz ama üzerinde durduğumuz tepenin tabanına doğru yürüyeceğiz," diye cevap veriyor ve tecrübeli askerler birbirlerine bakarken sessiz çadırın içindeki gerilim artıyor.

"Tepenin eteklerine mi?" Sör Rhys soruyor. "Özür dilerim Majesteleri ama-" Cayden,

"Diline dikkat edersen yalvarman için bir neden kalmaz," diyerek onun sözünü keser.

Rhys kıllanır. "Tecrübeli olduğunuzun farkındayım ama bir tepenin dibinde durmak intihar etmek demektir."

"Cayden'in planını uygulayacağız," diye araya giriyor Zarius ve şaşkınlığımı yüzümden uzak tutmayı başarıyorum. "O en kötü şöhretli kılıç ustası ve hatalı planlarla Ravaryn'in iblisi haline gelmezdi."

Cayden çenesini eğiyor ve Zarius da aynısını yapıyor. Benim için bilinmeyen bir şey gözlerinden okunuyor. Gerçi hepimiz için bilinmeyen bir şey gibi görünüyor. Eğer Cayden'in kara kuvvetlerine liderlik edeceğine güvenmeseydim, onu bir kenara çeker ve ne düşündüğünü öğrenmek isterdim ama Cayden'i tanımadan önce bile onu tanıyordum. Zihni de kılıcı kadar ölümcül.

"İmirath ve Thirwen'in bizim kampımızı en az onlarınki kadar çok sayıda gözcüyle izlememesine inanmak aptallık olur ve her plan yüksek sesle konuşulamaz," diyorum. "Cayden bu savaşa dezavantajlı bir şekilde başlamayacak. Eğer bir şeye güvenebiliyorsanız, onun itibarına da güvenebilirsiniz."

Sör Rhys eğiliyor ama uzaktan savaş boruları çalınıp binlerce çizme ve toynağın toprağa çarpma sesi eşlik ederken bir şey söylemiyor.

Cayden bana, "Garrick ve Fallon ordularıyla birlikte görülmediler ve kraliçelerinin de onlarla birlikte olduğunu sanıyorum," dedi. "Onları dışarı çıkmaya zorlamak için ne gerekiyorsa yap. Nykeem'i aramak ve onu ortadan kaldırmak için bir tabura komuta edeceğim. Sizin saldırınız üzerine kaleden kaçan yöneticiler için hazır olacağım."

Zarius'a bakmadan önce başımı salladım. "Dediğim gibi, Thirwen'in yöneticilerinin kaderi size bağlı olacak."

Cayden, "Kimse benim emrimden önce yürüyemez," diyor. "İtaat etmeyenler benim emrimle vurulacak. Askerlerinizin bunun farkında olduğundan emin olun ve hazırlıklara başlayın."

Herkes bireysel görevlerini yerine getirmek için yavaşça masadan uzaklaşırken ejderhalar tepelerinde çığlık atıyor. Keskin gözleri düşmanı çoktan görmüş olmalı. Artık sadece beş kişi kaldığımız için önce Finnian'a dönüyorum. Bana bakarken boğazı düğümleniyor ve beni kollarıyla sarmak için öne doğru uzanıyor. Bir elini başımın arkasına, diğerini belime bastırıyor, ben botlarımın ucunda dururken aramızdaki boy farkına uyum sağlamak için biraz eğiliyor.

"Birlikte hayatta kalırız," diyor. "Bugün de farklı değil."

Ona daha sıkı sarılıyorum. "Dünyaya karşı, Finny. Sen ve ben."

Alnını alnıma bastırıyor, yaşlı gözlerini kırıştırırken ellerimi sıkıyor. "Başka söz yok. Vedalaşmak yok."

Avucumu yanağına bastırıyorum, ikimizin de söyleyemediği sözleri gözlerimdeki sevginin söylemesine izin veriyorum. Sevilmediğinizi hissettiğinizde sizi sevdiği, kimseniz yokken aileniz olduğu ve ne aradığınızı bilmediğinizde bir yuvaya dönüştüğü için birine teşekkür etmenin uygun bir yolu olduğunu sanmıyorum.

"Savaş bittiğinde beni gördüğün her tavernaya sürüklemene izin vereceğime söz veriyorum."

Gülerken kaşları düğümleniyor ve öylece bırakıyoruz. Finnian'ın olmadığı bir dünyayı düşünsem bile ejderhaya binemem. Neyi ve kimi sevdiğimizle var oluruz; nefretin içimizde açtığı çatlakları doldurur ve en kötü anılarımızı atlatmamız için bize bir neden verir. Kendiniz için yaşayacak gücü bulamadığınızda bile, bir başkası için yaşayabilirsiniz.

Ryder ve Cayden en az duygusal olanlar ve belki de bunun nedeni her savaşta birbirlerinin yanında savaşmaları ya da belki de deneyimleri. Ancak Saskia onlara eşit miktarda veda etmek zorunda kaldı ve duygularını dizginlemekte zorlandığı açık.

"Ben seninleyim," diyor Ryder.

"Ben solunda olacağım," diye karşılık veriyor Cayden, Ryder'la birbirlerinin kollarını kavrayabilmek için öne doğru uzanıyor. "Savaşa, kardeşim."

Ryder Finnian'a dönerek Cayden'a yaptığı veda hareketinin aynısını ona da yapıyor. "Bu uçurumun tepesindeki okçuları sen mi yöneteceksin?"

"Hatlar çok karışana kadar, sonra savaşa katılacağım."

"Güzel. İçlerinde en iyi nişan alan sensin, bu yüzden en azından serseri bir okla vurulma şansım biraz daha düşük." Gökyüzünü işaret ederken önümde durup iç geçiriyor. "O piçlere cehennemi yaşat ve bir wyvern'in güzel yüzümü parçalamasını engelle."

"Sana söz veriyorum, savaş bittiğinde de aynı güzellikte olacaksın."

"Uğruna yaşanacak bir şey." Gülümsemesi genişliyor ama buğulu gözlerle ona bakan Saskia'ya döndüğünde seçiyor. "Bunların hiçbirisi değil."

Gözlerini daha hızlı kırıştırıyor, koyu renk kirpikleri umutsuzca bastırmaya çalıştığı gözyaşlarıyla parlıyor ve kollarını onun boynuna doluyor. Ryder onun belindeki tutuşunu sıkılaştırıyor ve bırakmadan önce başının üstünü öpüyor. Sonra kollarımı Saskia'ya doluyorum, yasemin kokusunu içime çekiyorum ve benim için hayal ettiğimden çok daha fazla şey ifade eden bir grup insana son bir kez bakıyorum.

Cayden parmaklarını parmaklarımın arasından geçirip beni çadırdan çıkarırken, "Yakında görüşürüz," diyor. Askerler çoktan saflarını oluşturmaya başlamıştı ve Veles Hanesi, Ilaria Hanesi ve

Liluria Hanesi'nin ters çevrilmiş sancakları rüzgarda dalgalanıyor. Sabırla liderlerinin kendilerine savaş alanına k a d a r eşlik etmesini bekliyorlar, savaşmaya ve ölmeye hazırlar.

Konuşma yapacak biri değilim ama Cayden'in elini bırakıyorum ve bunun gökyüzüne çıkmadan önce orduya hitap etmek için son şansım olduğunu bilerek öne çıkıyorum.

"Vareveth'in askerleri," diye başlıyorum, hepsinin beni duyabileceğinden emin olmak için sesimi yeterince yükseltiyorum. "Sizler ejderha krallığındansınız ve sanki kanatlı canavarların içindeki ateş sizinle yaşıyormuş gibi savaşmalısınız. Bir ejderha çeliğin karşısında sinmez, siz de sinmeyeceksiniz." Kılıçlarını kalkanlarına iki kez saplarlar. "Ben Ravaryn'in en eski hanelerinden biri olan Atarah Hanesi'nde doğdum ama bu savaşın sonunda bu şehri Veles Hanesi'nin sancakları süsleyecek. Bizim olacak!" Askerler çeliklerini tekrar birbirine vuruyor ve ben ısrar ettikçe seslerini bir tezahüratla yükseltiyorlar. "Savaşımıza katılmak için buraya gelen müttefiklerimize, bir ejderhanın sadakati vefasız bir şey değildir. Bugün bizimle birliktesiniz ve cesaretinizi unutmayacağız. Burada bulunarak İmirath halkını -kan bağıyla bağlı olduğum halkımı- zalim Garrick Atarah'ın pençesinden kurtarmaya yardım ediyorsunuz. Bugün güneş battığında, onun kanıyla meshedilmiş yeni bir dünyanın galipleri olarak ayakta duracaksınız!"

Cayden'e dönüp baktığımda tezahüratlar kulakları sağır ediyor ve bana sıraların arasından eşlik etmek için tekrar elimi tutuyor. Askerler bize saygı ve hayranlıkla bakıyor. Taburlar intikam için, öç almak için, düşmanlarının ölümü için bağırırken kalbim savaş davullarının yeri titreten sesiyle birlikte çarpıyor.

Umarım babam kalesinde saklandığı yerden bu sesleri duyuyordur.

Umarım korkuyla gökyüzüne bakıp benim inmemi bekliyordur.

Tahtım için geldim ve İmirath tacı ondan sökülüp alınana kadar durmayacağım.

Ağaçların arasından geçiyoruz ve endişe boğazımı sıkıyor. Askerler için cesur bir yüz takınabilirim ama Cayden için değil. O aşağıda, sahada hücumla liderlik ediyor olacak ve düşmanlarımız kılıçlarını ona doğrultmuş olacak. Onun güçlü olduğunu biliyorum. Sayısız savaştan sağ çıktığını biliyorum. Ama hayatının değişmesi ve trajedinin başlaması için tek gereken bir saniye.

"Lütfen yapma," diye fısıldıyorum kalın bir sesle, Venatrix'in yanında durduğumuzda botlarına bakıyorum. "Dün gece ihtiyacımız olan her şeyi söyledik." Geleceğimizin neye benzediğini bilmemesi umurumda değil çünkü onu yaşamak istiyorum. Garrick'in sevdiğim başka birini benden almasına izin vermeyeceğim. *Bunu yapmam.*

"Bunu sadece bir kez söyleyeceğim." Bakışlarımı kendisine kilitlemek için elleriyle yüzümü çerçeveleyiyor. "Eğer o sahadan çıkmazsan bunların hiçbirinin değeri yok. Ölmek gibi bir niyetim yok ama bilmeni isterim ki bugün sonum gelirse, hiçbir mezar beni kabul etmeyecek ve ruhum seninle tekrar bir araya gelene kadar asla huzur bulamayacak. Her zaman sana geri dönmenin bir yolunu bulacağım, ölümde bile."

Kimin önce hareket ettiğini bilmiyorum ama bir saniye sonra kollarım onun boynuna, o da benim belime dolanıyor ve dudaklarımız çarpışıyor. Beni bir daha hiç görmeyecekmiş gibi öpüyor, sanki beni güvende tutmak için sevgisinin ve korumasının her zerresini içime akıtmak istiyor.

Geri çekildiğinde nefesim kesiliyor ve sanki kendine engel olamıyormuş gibi eğilip bana bir öpücük daha konduruyor. "Eğer önümüzdeki otuz saniye içinde ona binmezsen, seni tekrar bir ağaca bağlamamak için kendime güvenmiyorum."

Çok fazla duygunun ağırlaştırdığı yarım bir gülümseme dudaklarıma yayılıyor ve onu bırakmak şimdiye kadar yapmak zorunda kaldığım en zor şeylerden biri oluyor. Teması kestiğimde aramızdaki bir şey kopmuş gibi hissediyorum, hazır olduğumdan daha erken ondan uzaklaşıyorum.

"Onlara neden Ravaryn'in iblisi olarak adlandırıldığını göster," diyorum, bir botum Venatrix'in kanadındayken omzumun üzerinden bakarak. "Fısıltıların iddia ettiği kadar kana susamış ol; hayatta kalmak ve eve, bana dönmek için ne gerekiyorsa yap."

Kendimi Venatrix'in eyerine yerleştirirken "Yapacağım," diye cevap veriyor ve kayışları koşum takımına bağlarken beni izliyor. "Ve onlara kim olduğunu göstermelisin, El. Seni düşman edinmekle aptallık ettiler. Şimdi bunun için onları katlet. Sen ejderha kraliçesisin; babanın olacağından korktuğu her şeysin. Saltanatını yerle bir ederken onu izlemeye zorlayın."

BÖLÜM
ALTMİŞ YEDİ

Cayden

GÜM.

Güm.

Güm.

Güm.

Güneş, eğimli arazinin zirvesinden yağın çakıl taşlarını ve toprağı aydınlatıyor. Atlarımız oldukları yerde tepiniyor; çoğu savaş tecrübesine sahip ve dezavantajlı durumda olduğumuzu biliyorlar. Kornalar çalıyor, şimdi daha yakından, süvarilere hücumla hazırlanmalarını işaret ediyor. Atarah Hanesi ve Liluria Hanesi'nin sancakları tepenin zirvesini süslüyor ve uzun bir asker sırası onları takip ediyor.

Bir korna daha çalıyor ve hemen duruyorlar. Sıra görebildiğim kadar geriye uzanıyor. Atımı yandan dürtüyorum ve Koa'ya ordumun birkaç adım önüne geçmesini işaret ediyorum. Askerler etrafımda tedirginleşiyor ve onları suçlayamam - neler olduğunu bilmiyorlar. Zarius bundan emin oldu.

"Yerinizde kalın!" Emrediyorum. Planın gerçekleşmesine yardım eden su ve ateş kültleri dışında kimseye planı açıklama riskini göze alamazdım. Kan yeminleri Elowen ve bana ihanet etmelerini yasaklıyordu. Ryder ya da ben üzerinde çalışmış olsaydık, gözle görülür bir şekilde yok olurduk ama Zarius, kültler çalışırken etrafı örtmeyi başardı.

"Okçular!" Finnian'a emri vererek bağırdım. "Nişan

al!" Finnian hücum başlarken emir verdi. "Serbest!"

Bir ok yayını uçarak birkaç atı ve düşman askerlerini delip geçiyor. Bazılarının yaklaşan ordunun altında ezilmesini, bedenlerinin saniyeler içinde yutulmasını izliyorum. Binlerce savaş çığılığı havayı doldururken sırtımdaki kılıcı kınından çıkartıyorum ama yanımda indiriyorum. Finnian'ın emriyle bir dalga daha geliyor ve düşman mızraklarını doğrultup sivri uçlarında ölüm vaadiyle üzerimize gelirken birkaçını daha yere seriyor.

"Sakin olun!" diye sesleniyorum. Askerlerim henüz hareket edemez. Tek bir hata bile planı mahvedebilir.

Bir an için Imirath'ın kalesinin bulutları yaran obsidyen kulelerine bakıyorum. Bu savaşa annem ve kendim için başladım, o gün gerçekleşen iki ölümün intikamını almak için, sadece bir ruhun yeraltı dünyasına geçmesine rağmen. Kendimin en kötü versiyonuna dönüşmek hayatta kalmak için gerekliydi, adında hiçbir şey olmadan doğan bir çocuğun bir krala meydan okuyabileceğı bu ana gelebilmek için.

"Benim için savaşmayın, kendiniz için savaşın, aileleriniz için savaşın ve bugün düşerseniz acı çekecek olan geride bıraktıklarınız için savaşın! Zafer için savaşmayın, öldürdüğünüz her düşman bir başka tehdidi ortadan kaldırdığı için savaşın. Sizinle sadece bir kral olarak savaşmıyorum; sizinle karısının intikamını alan bir adam ve annesinin intikamını alan bir oğul olarak savaşıyorum. Bu savaşın ve Garrick Atarah'ın yozlaşmasının ağırlığı altında ezilenlerin öfkesiyle savaşın." Düşman yaklaşmaya devam ederken savaş senfonisinin üzerinde bağıriyorum. "Kılıçlarını çekerek at sürün ve size meydan okuyanlara ölüm bahşedin! Merhamet göstermeyin, lütufta bulunmayın ve kralienizle onun haklı tahtı arasında duran her piçi öldürün!"

Yüzlerce dal kırılarak tuzağı açığa çıkarırken, Imirath ve Thirwen askerlerinin karışımı arazideki çeşitli şeylerle gizlenmiş bir mağaraya düşer: dallar, kar, kayalar, yosunlar ve yapraklar. Tepeden aşığı inerken kazandıkları hız nedeniyle atlarını yavaşlatamıyorlar. Dizginlere asıldıklarında gözleri korkuyla açılıyor ama nafile. Ceset üstüne ceset, çaresiz ve hareketsiz, tuğla gibi üst üste yığılmış.

Ophir ve Asena kültlerine kazabildikleri kadar derine kazmalarını emretti, her ikisi de element kullanımlarını kendi avantajlarına kullandılar. Su büyücülerini nemli toprağın içindeki suyu çekerek kavisli bir hendek oluşturdular ve arkamızdaki tepe, boşluktan atlamayı başarsalar bile ordunun bizi kuşatmasını engelledi. Ateş büyücülerini kayaları eritti ve kazdıka parmak uçlarındaki toprağın buzunu çözdü. Zarius tüm planı maskeleyerek için illüzyon büyüsünü kullandı ve hendeğı örtmek için kullanmasına g e r e k kalmadı.

Büyücüler onu etrafındaki toprakla mükemmel bir şekilde harmanladı.

Hendek ağızına kadar dolduğunda kılıcımı havaya kaldırdım. Onların tarafında yüzlerce ölü var, bizim tarafta ise henüz tek bir kayıp yok. "ŞARJ!"

BÖLÜM
ALTMİŞ SEKİZ

Elowen

"ZAYÈRA"

Venatrix'in kızıl alevleri sahilde bir hat oluşturarak kayıklardan inen ve savaşa doğru koşmaya çalışan düşman askerlerini yutuyor. Müttefik kuvvetlerimiz akıntıya karşı ilerliyor, Imirath ve Thirwen'i geri püskürtmek için toplar ateşliyor. Kumsalda ve kalede devriye gezerken bulutların arasından dumanlar yükseliyor ve donanmalarına önemli bir darbe indirmiş olsak da kalan gemiler hâlâ çok sayıda ve yetenekli denizcilerle dolu. Arbaletimi Venatrix'in eyerine bağladığım yerden çıkarıyorum ve ona aşağı inmesini emrediyorum.

Rüzgâr kulaklarımda çığlıklar atıyor, güvertedeki bir askerin yaptığı uyarıyı neredeyse bastırıyor. "Ejderha! Ejderha yaklaşıyor!"

Elimi eyer boynuzuna sıkıştırıyorum, Galakin'in filusunun zirvesine doğrultulmuş topu yöneten kadına nişan alıyorum ve Venatrix pençeleriyle güverteyi parçalayıp, gemiyi denize doğru iterken içine su dolmasına neden o l a c a k kadar derin bir oyuk açarken tetiği çekiyorum.

Kuyruğu okyanusta sürüklenirken, gemiler arasındaki ince boşluklarda kendini yönlendirmek için kullanıyor. Baş aşağı döndüğünde eyer kayışlarım geriliyor, pozisyonumuzu tekrar düzeltmeden önce bir ok yayının daha zırlı pullarından s a p m a s ı n a izin veriyor.

Emri vermek için filomuzdan yeterince uzaklaştığımızdan emin olmak için omzumun üzerinden bakıyorum. "Zayèra." Alevleri dudaklarının arasından dökülüyor ve yedi gemiyi ve üzerlerinde konuşlanmış olanları yutuyor.

Ejderha ateşi sadece askerleri yakmakla kalmaz, etlerini kemiklerinden ayırır ve sonra da onları karartır. Ejderhalar savaşa uçtuklarında, savaşın tanrıları olurlar. Ölümölüler ve çelik onların kudretiyle alay eder.

Arkadan çanlar çalıyor ve ben Vareveth filosuna bakıyorum. Avantajlı konumdalar; yardım istememeliler. Venatrix'e bana daha iyi bir görüş açısı sağlamak için direklerin üzerinde uçmasını emrediyorum ve mor yelkenlerle dolu ufka bakarken yavaşça göz kırpyorum... ama üzerlerine dikilmiş Atarah mühürleri değil... Vellgrave Hanesi'nin hilali, fethedilmeden önce güney adalarının merhum hanesi.

Ellerim eyerin boynuzlarını sıkıyor.

Bu mührü taşımak vatana ihanet sayılır. Eğer Garrick'e sadık olsalardı, Atarah sancakları altında yelken açarlardı, ama bir tuzak olma ihtimalini de göz ardı edemem. İlk isyan dışında güney adalarıyla ilgili hiçbir şey duymadık ve bölge Garrick tarafından sahipleniliyor. Tekrar Vareveth filosuna bakıyorum ve tedirginlik avuçlarımı diken diken ediyor. Eğer bizim için savaşmaya gelmedilerse donanmamız Imirath ve güney adaları filosu arasında sıkışıp kalacak.

"Solka." Venatrix'e onlara doğru uçmasını emrediyorum ve Sorin ile Delmira'yı takip etmeleri için çağırıyorum. Donanmamızın üzerinde süzülüyoruz ve hızla yaklaşan filoya yetişiyoruz. Venatrix piramidin başında kükrüyor ama onu henüz onları yakmaması için zorluyorum ve aramızdaki bağ geriliyor. Emirlere isyan ediyor; merhamet onun doğasında yok. "Lotas, Venatrix."

Ravarian dilinde söylendiğinde emre itaat ediyor. Zihinlerinde daha fazla ağırlık taşıyor.

Daha yakından baktığımda ve her bir geminin pruva direğinin oymalarla değil, cesetlerle süslendiğini fark ettiğimde boğazımdaki safra yükseliyor. Imirath askerlerinin zırhlarından kan sızıyor ve yaklaşan her geminin pruvasından aşağı damlıyor. Bizimle gerçekten savaşmaya geldiklerini düşünüp düşünmediğime karar vermeden önce daha yakından bakma ihtiyacı d u y a r a k alçalıyorum.

Venatrix'in pençeleri filonun başındaki geminin güvertesine batıyor ve gemi onun ağırlığı altında neredeyse alabora oluyor. Kulakları tırmalayan bir kükreme çıkarıyor ve gemideki herkesi dizlerinin üzerine çökertiyor. "Tek bir yanlış hareketinizde sizi canlı canlı yakarım."

"İblis kral ve ejderha kraliçe için savaşmaya geldik," diye haykırıyor biri çaresizlik içinde ve ben bir an durup onlara bakıyorum. Gemideki herkes kan lekeli sıradan kıyafetler giymiş, bir deniz gücünden çok balıkçılara benziyorlar ama savaşçı olduklarını belli eden yapıları, yani yara izleri.

"Ve eğer yalan söyleyen olursa, onu ejderhamla beslerim," diyorum. "Venatrix kana susamış bir öfke ve tüm mürettebatınız bile onun iştahını doyuramaz."

Bir adam diz çöktüğü yerden kalkarken tahta gıcırıyor ve yayımı çekip üst güverteye nişan alıyorum. Duraklıyor ve beceriksizce çömelirken ellerini havaya kaldırıyor. "Askerimin söyledikleri doğru, Majesteleri. Garrick Atarah'a karşı çabalarınıza yardım etmek için geldik."

"Sanırım siz yüzbaşısınız?"

"Evet, kraliçem."

Dolu kurşunu kalbine nişan aldım. "Sana neden güveneyim ki? Seni yakmak istemiyorum kaptan, ama bir tehdit algılırsam filoma yaklaşmana izin veremem."

"Kralınız bir güneyli."

"Yarı," diye düzeltiyorum. "İsyanınızdan haberimiz oldu ama gerçek kralınızı çağırdığınızda Cayden'in adı geçmiyordu. Vellgrave Hanesi'yle hiçbir ilişkisi yok."

"Vellgrave Hanesi yok oldu ama Kral Cayden Veles önünde diz çökeceğim tek hükümdar. Damarlarında güney adalarının kanı var. Soylu ya da sıradan, bizim için fark etmez. Babanızın hükümdarlığı altında uzun süre acı çektik. Topraklarımızda devriye gezen askerleri savaşa hazırlık için Zinambra'ya çekti ve biz de sizin ve Kral Cayden'in geleceğini bildiğimiz için isyan ettik."

Kulağa gerçek olamayacak kadar iyi geliyor ama onları idam etmekle aptallık etmekle kalmam, aynı zamanda kurtulmak için çırpındıkları adamdan da farkım kalmaz. Benim de kurtulmaya çalıştığım adamdan. Adalarından yola çıkan gemilere bakıyorum ve bana karşı tek bir silah bile çekilmemiş, boğazıma tek bir ok bile doğrultulmamış.

Buraya özgürlük için ve Cayden için yelken açtılar. Keşke babasının topraklarından gelen insanların, kendi babasının asla yapmadığı şekilde onu seçtiğine tanık olabilseydi. Bence güney adalarını sevmeyi, kültürlerini Garrick'in asla yapmadığı gibi onurlandırmayı öğrenebilir.

"Eğer bizimle birlikteyseniz, gemilerinizi ayırın ve yarımadaı kuşatmamıza yardım edin. Garrick ve Fallon kaçamaz." Burada kalıp konuşacak zamanım yok. Calithea ve Basilius sahili izlemeye ve gerektiğinde yakmaya devam ediyor ama benim kaleyi izlemeye geri dönmem gerekiyor. "Eğer topraklarınızı filomun üzerine çevirirseniz, bu savaşın sonunu görecek kadar uzun yaşayamazsınız."

Adam iki elini dümenin üzerine koymadan önce kalbinin üzerine bir yumruk bastırır. "Krala!"

"Krala!" diye yankılanıyor mürettebat ve Venatrix kanatlarını çırparak güvertelerinden yükseliyor. Onların üzerinde uçuyor, gemilerinin yüzeyi yarmasını izliyorum. Filoları ikiye ayrılıp emrimi yerine getirdiklerinde nefesim kesiliyor. Güney adaları gerçekten isyan etti ve bunu Cayden'e diz çökmek için yaptılar. Thirwen sayımız son derece düşük olsa da, artık suda ikiye karşı dört krallık var. İçimde muazzam bir gurur kabarıyor. Tanrım, Cayden'e söylemek için sabırsızlanıyorum ama önce savaşı atlarmaya odaklanmalıyım. Babamdan ya da Kral Fallon'dan hiçbir iz yok.

Kendimi Venatrix'ten kurtarıyorum ve Sorin'in sırtına atlıyorum. Venatrix kan istiyor, bu yüzden kumsalda kalmak onun arzusunu tatmin edecek ama Garrick'i fark etme ihtimalime karşı en hızlı ejderhamın üzerinde olmalıyım. Kumu arkamızda bırakıp şehre giriyoruz. Zinambra sakinleri kanallar ve dar sokaklar boyunca koşuyor, ejderhamın kanatlarının gölgeleri altında çığlık atıyorlar. Varillerin arkasına saklanıp dükkânlara ve evlere kaçıyorlar... Sanki şehri yakmaya karar verirsem sadece taş ve tahta onları koruyabilirmiş gibi. Ama masumların külleriyle çevrili bir tahtta oturmayacağım. Bugün ayaklarımın altında sadece bir ceset istiyorum. Sorin yüksek bir binanın üzerine iner, kaleye doğru kükreken pençeleri binanın kenarına dolanır.

Her şey buraya en son geldiğimiz zamanki haline çok benziyor. Ejderha aplikleri hala yolları ve kanallar üzerinde uzanan kavisli taş köprüleri kaplıyor. Koylardaki adalar hâlâ malikânelere, restoranlara ve abartılı dükkânlara ev sahipliği yapıyor. Koyu renkli taş evler her zamanki kadar güzel, ama bu güzel şehri gölgeleyen bir şey var: *kale*. Ona baktıkça kalbim göğsümden çarpıyor ve Sorin, anılar aklıma geldikçe artan tedirginliğimi hissederek tekrar haykırıyor. Hala girişi çevreleyen ejderha heykellerine bakarken dudağım kıvrılıyor. Garrick'in benim ve Cayden'in mühürlerini duyduktan sonra onları kaldıracığını düşünmüştüm ama belki de bu yüzden kaldırmadı. Korkmuş gibi görünmek istemedi.

Yine de beni hapsettiği duvarların arkasına sinmiş, askerleri sahaya düşerken tahtına can simidi gibi yapışmış. Burada doğdum, burada kanımı akıttım, buradan kaçtım ama Garrick ölene kadar buraya hükmedemeyeceğim. Artık bir hayalet ya da zincire vurulmuş bir prenses değilim. Ben Elowen Veles'im, ejderha kraliçesi ve babam hükümdarlığına güçlerini yansıtmak umuduyla krallığının dört bir yanına taş ejderhalar saçabilir ama asla bir ejderhaya binmeyecek. Asla ateşin ete bürünmüş hali olan canavarlarla bir olmayacak.

Benimle yüzleşmesini istiyorum.

Yarattığı canavarı görmesini istiyorum.

Bir zamanlar benim ondan korktuğum gibi onun da benden korkmasını istiyorum.

Sorin çatıdan atlıyor, kanatlarını açıyor ve bizi bir zamanlar aşılmaz kale olarak adlandırılan yapıya yaklaşıyor. Canavarının bir gün kafesini kırmak için geri döneceğini bilmeliydi. Kaçmak yeterli değildi; asla yeterli olmayacak. Yaşadığım sürece burayı düşüneceğim ve güzelliğini asla göremeyeceğim. Tek gördüğüm ölüm ve herkesin de benim gibi görmesini istiyorum.

Sorin girişe doğru süzülüyor, kanatlarını yukarı kaldırarak yüksek bir obsidyen kulenin tepesine doğru uçuyor. Kalenin üzerinde yükseliyoruz ve Sorin çılgık atarken, çılgık atarken ve tekrar çılgık atarken kanatlarını tamamen açıyor. Sese karışan ıstırap kalbimi çekip büküyor. O hızla dalıp kuleden aşağı yeşil alevler püskürtüp etrafında dönerken eyerin boynuzlarını sıkıca kavıyorum. O yıkıcı takibine devam ederken kule parçalanıyor ve toprağa çarpıyor. Calithea da ona katılır, pençelerini kalenin ön tarafına geçirir ve açtığı gediklerden kükreyerek geçer. Venatrix ve Delmira sahilde kalırken, Basilius'un devasa lavanta rengi bedeni ana girişe giden köprüye iniyor ve girişin yanında neredeyse kendisi kadar uzun olan ejderha heykellerini eritirken pençeleriyle köprüyü parçalıyor.

Bağı açık tutuyorum, onlar hapishanemizi yakıp yıkarken öfke ve acılarının içime akmasına izin veriyorum. Garrick benden, bizden her şeyi almaya çalıştı ama ben pençelerimi kadere batırdım ve onu paramparça ettim. Yıllardır kaynayan öfkem şimdi içimden taşıyor ve yoluma çıkan her şeyi haşlıyor.

"Yüzleş benimle, baba!" diye bağıyorum. "Bunca yol geldim; kızına bir merhaba demeyecek misin?"

Tüm kuleler düştükten sonra Sorin çatıyı öyle bir alevle yıkıyor ki yanaklarımda zonkladığını hissediyorum. Duman gözlerimi yakıyor ve taş taş çatının yarısı kendi üzerine çökerken toz havaya karışıyor. Sorin pençelerini parçalanmış çıkıntıya geçiriyor, başını geriye atıp kükrüyor.

"LANET OLASI YÜZÜNÜ BANA DÖN!" Sorin'in sırtına çıkıyorum ama bu bana sadece yeşil, gümüş ve lavanta rengi alevlerin arasından yeni bir bakış açısı kazandırıyor. Kalenin durumuna bakılırsa, babam kaçmak zorunda kalacak. Kuleler dibindeki kanala yuvarlanıyor, yanan surlar gelişigüzel düşüyor ve saldırı devam ederken yapıdan geriye kalanlar sallanıp duruyor. Garrick'in yüzünü zihnime yansıtıyorum ve tekrar yerime otururken göğsümdeki bağı açık tutuyorum. Gözümde kaçsa bile ejderhalardan asla kaçamayacak.

Sorin'in kafası sola doğru kesiliyor ve bizi kalenin doğu tarafındaki zemine doğru fırlatırken çıkıntı onun ardından çöküyor. Neden bu kadar ani davrandığını anladığımda çılgın kahkahalar boğazımda düğümleniyor.

Garrick Atarah sonunda değerli kale duvarlarının dışına çıktı.

Calithea yıkılmakta olan bir kulenin içinden kükreyerek bize katılıyor ve ben de Basilius'a bize doğru uçan Wyvern'lere saldırmasını emrediyorum. Wyvernler doğal olarak ejderhalardan daha küçüktür ama Basilius'la kıyaslandıklarında yavru gibi görünüyorlar. Belki de babam, Cayden ve benim bir zamanlar yaptığımız gibi Seren Dağları'na kaçabileceğini düşündü ama bir ejderhanın hisleri insanlar tarafından atlatılamayacak kadar keskindir.

Küçük bir kubbe şeklindeki koğuşlar, küçük kraliyet partisinin merkezinde parlıyor ve Thirwen ve Imirath'tan sekiz muhafızı kendi başlarının çaresine bakmaları için bırakıyor. Öldürmeye geldiğim kişiler onlar değildi ama belki de yanlış zamanda yanlış yerde olmanın bir doğruluk payı vardır. Babamı ve Thirwen'in yöneticilerini kaleden çıkarken takip ettiklerinde kaderlerini seçtiler. Şereflerine kaçmadılar ama Sorin üzerlerine inip etlerini ve altlarındaki toprağı yeşil alevlerle kavururken çektikleri kılıçlar acınası haldeydi.

Temizlendiklerinde, hâlâ sağlam olan koğuşları kömürleşmiş kemiklerden başka bir şey çevrelemiyor. Sorin'e önlerine inmesini emrediyorum, Calithea da arkalarını alıyor. İkisi de kuyruklarını iki yana çarparak hükümdarları ve büyücüyü yeşil ve gümüş pullardan oluşan bir çemberin içine hapsediyor. İçlerindeki sıkıntılı büyücüye bağıyorlar ve ben babamın karanlık, korku dolu gözleriyle buluşurken gülümsüyorum.

"Zayèra."

BÖLÜM
ALTMİŞ DOKUZ

Elowen

YEŞİL VE GÜMÜŞ ALEVLER birbirine çarpıyor ve ağaçların üzerinde uzanıyor, birbirlerini itiyor, karışıyor ve kaynaşıyor, siyah-beyaz kıvılcımlar yağıyor. Ateşin içinde, ejderhalarımın gücünün ağırlığı altında umutsuzca güçlü kalmaya çalışan büyücünün çığlıklarını dinliyorum. Sorin ve Calithea üflemeğe devam ediyor ama ben Sorin'in üzerinde kalmak yerine onun kanadından aşağı kayıyorum.

Bu bizim savaşıımız, birlikte.

Gücüm derimin altında nabız gibi atıyor ve gözlerimi kapatıp yükselen bir dalgayı hayal ediyorum, yüzeydeki bir tepeden başka bir şey olmamasına izin veriyorum ve bir dağı yutacak kadar güçlü bir gelgit dalgasına dönüşmesini izliyorum.

Ben ateşten yapılmışım ve ondan korkmuyorum; ona dönüşüyorum.

Gözlerimi tekrar açıp Sorin ve Calithea'nın alevlerini kendime çağırıyorum ve onların arasında eşit bir şekilde duruyorum. Gümüş alevler sol kolumun, yeşil alevler ise sağ kolumun etrafını sarıyor ve ellerimde toplanıyor. Gelgit dalgası kıyıya çarpıp kudretinin altında toprağı paramparça ederken ejderha ateşinin içinden babamın bakışlarıyla karşılaşılıyor. Zale'in gemide yaptığı gibi ellerimi birbirine vurmadan önce ellerim iki yanımdan fırlıyor ve avuçların arasında yeşil ve gümüş alevlerden bir bıçak oluşuyor.

İleri doğru uçuyor ve koğuşlar binlerce cam parçasına dönüşerek paramparça oluyor. Ejderhalarım beni korumak için kanatlarını dışarı çıkarıyor, zarımsı doku patlamayla aydınlanıyor ve yanmayacağımdan emin olana kadar yerlerinden kıpırdamıyorlar. Onlar kanatlarını yavaşça geri kaydırırken ben öne çıkıyorum, Sorin boğazından kısık sesle hırlarken onları bana yakın tutuyorum. Karların üzerine yayılmış beş kişilik gruba bakarken gözlerim altın renginde parlıyor. Sorin onun bedenini yutarken Calithea büyücünün kafasını ısıyor. Asena bana her büyücünün geçit açma yeteneğine sahip olmadığını söylemişti ve ben de ondan şüpheliyim yoksa etrafı ateşle çevriliyken bunu yapardı ama Garrick'in kaçınması riskini göze alamam.

Thirwen Kraliçesi Aveline yere yığıldıkları yerde Kral Fallon'a sarılır ve bir kadın Garrick'in pelerini tutarken feryat edip hıçkırır. *Ah, yeni karısı.* Hamilelik belirtileri göstermiyor ama bu hamile olmadığı anlamına gelmez.

"Üzölmeyin hanımefendi," diyorum. "Size anne demeyi planlamamıştım. Zaten bir tane vardı ve şey... diyelim ki bu isim dudaklarımdan çıkarken biraz lanetli."

"Annenden bahsetme," diyor Garrick, on yıldan uzun bir süre önce İmirath'tan kaçtığımdan beri bana söylediğı ilk sözler. Sesi ensemdeki tüyleri diken diken ediyor, midemde safra çalkalanmasına neden oluyor ama rahatsız olduğumu belli etmiyorum. Bir daha asla benim üzerimde herhangi bir gücü olduğunu düşünmesine izin vermeyeceğim.

"Yoksa ne olur?" Babama bakıyor olsam da, bir yetimin gözlerinden bakıyorum. Siyah saçlarının ağarmaya başladığını hiç görmedim. Yüzündeki çizgilerin zamanla kazındığını hiç fark etmedim. Beni o doğurmuş olabilir ama benim babam değil. O kadar da etkileyici olmayan boyuyla ayağı kalktı ve karısına elini uzatmaya zahmet etmedi. "Görüyorum ki ben ayrıldığımda olduğun kadar çekicisin." Kıkırdıyorum. "Daha uzun boylu olursun sanmıştım."

Diğer yöneticiler beceriksizce ayağı kalkmayı başarır. Fallon koruyucu bir kolla karısını sarıyor. Adamın uzun sarı saçları kardan ıslanmış yüzüne yapışmış, kadının siyah saçları da aynı şekilde.

"Çocuklarıma ne yapacaksınız?" Kraliçe Aveline ejderhaların arasında gezinirken mavi gözlerini kocaman açarak soruyor.

"Onların kaderine ben karar veremem. Bu görev oğlunuza ait." Fallon'a bakıyorum. "Prens Zarius. Thirwen tahtının varisi." Fallon'un dudakları bir hırıltıyla aralanıyor, ama kin kusmaya fırsat bulamadan Calithea çığılık atarak onun sesini bastırıyor. "Biraz terbiyeli ol Fallon. Beni tehdit edersen ya da bana hakaret edersen ejderhalarım senin sonunu getirmekte gecikmez."

"Peki sen yapmayacak mısın?" diye soruyor babamın karısı, sesindeki titreme belli oluyor. "Ben avımla oynamayı tercih ederim."

Ben babama tekrar bakarken kaleden taşlar etrafımıza düşmeye devam ediyor. Hem onun hem de değerli kalesinin aynı gün aynı kaderi paylaşacak olması uygun görünüyor. Kaptanların gemileriyle birlikte battığı söylenir ve babam da sonsuza dek bu yerin yıkılmış ve parçalanmış salonlarında dolaşacak.

Calithea'ya bağıın içinden geçmesini emrediyorum ve gözlerim tekrar altın renginde parladığında herkes bir adım geri çekiliyor. Düşmanın huzurundayken beni terk etmek istemediğı için direniyor ama ben emrimden vazgeçmiyorum. Burnunu yanıma sokuyor ve ben de gözlerimi Garrick'ten ayırmadan onun pullarını okşuyorum.

Calithea bir pençesini Fallon ve Aveline'e, diğeri de babamın karısına kapatıyor ve onları kampımıza geri götürmek için gökyüzüne çıkmadan önce bana son bir kez bakıyor. Benden bulamayacakları merhamet için çığlık atıp yalvarıyorlar. Thirwen'in askerlerinin kral ve kraliçelerinin yakalandığını görmelerini ve Imirath'ın babamın karısını görmesini istiyorum. Bu onların zihnine girecek ve iltihaplanacak ve savaşın durumu ne olursa olsun, uğruna savaşacakları hiçbir şey olmayacak çünkü kaybettiklerini bilecekler. Kılıçlar ağırlaşacak, salınımlar daha az hassaslaşacak ve sonunda yeraltı dünyasına doğru yolculuğa başlarken kılıçları parmaklarından kayacak.

Garrick kaşlarını kaldırdı, onu gördüğümde beri taş gibi yüz ifadesindeki ilk değışiklikti bu. "Bir ejderhayı uzağa gönderdin."

Belimdeki bıçağı kınından çıkarıyorum. "Seni öldürmek için alevlere hiç ihtiyacım olmadı." Kıpırdamadan duruyor ve taş suratlı, sırtındaki bıçağı kavramak için hareket etmiyor. Bozulmamış zırhı beni güldürüyor. "Çok hoş bir kostüm ama bence şövalyecilik oynamak için biraz yaşlısın. Kılıcını çek."

Burun delikleri parlıyor ama itaat ediyor. Altın kılıcın kabzası mor ametistlerle kaplı ve onu hiç kullanıp kullanmadığını merak ediyorum. "Ne yaptıysam Imirath'ın iyiliğı için yaptım."

"Peki bu karar senin için nasıl sonuçlandı?"

"Kehanet gerçekleşti," diye tısladı. "Evimizin koltuğunu yok ettin ve kendini bir piçle kirllettin."

"Sizin eviniz," diye düzeltiyorum kılıcımı döndürürken. "Benim adım Elowen Veles ve kendisine teslim edilen bir tahtı elinde tutamayan bir kralın kızı olmaktansa bir piçin kraliçesi olmayı tercih ederim. Şu anda bile Cayden savaş meydanındayken siz haşarat gibi kaçmaya çalışıyorsunuz."

"Ama sen her *zaman* benim kızım *olacaksın*." Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Adın ne olursa olsun her zaman bir Atarah olacaksın. Varislerin Atarah olacak. Damarlarında akan kandan asla kaçamayacaksın."

"Belki de değil." Kabzayı sıkıca kavriyorum. "Ama seninki yakında kılıcımı kaplayacakken benim kanımla bu kadar ilgilenmemelisin."

İlerlemesini ve kılıcımı savurmasını beklemiyorum. Kılıcını öne doğru savuruyor ve çelik titreyerek kollarıma küçük şok dalgaları gönderiyor. Ölümünü uzatmak, günlerce sürmesini sağlamak, onu bir hücrede tutup yalvartmak isterdim ama ölümü savaşı sona erdirecek. Onun için uykusuz kalmaya ya da huzuru kaçırmaya değmez. O sadece kötü ayak hareketleri olan zavallı küçük bir adam. Hiç yetenekli bir kılıç ustasıyla karşılaşmadığı çok açık. Hayatta kalmak için savaşmıyor, bir eğitmeni savuşturuyormuş gibi hareket ediyor.

Birbirimizin etrafında dönerken Sorin hırlıyor, Garrick'in bana bu kadar yakın olmasından nefret ettiğine şüphe yok. Sorin'in ruhunda her zaman koruyucu bir çizgi vardı, Garrick'in serçe parmağını ısırmadan önce bile; ne zaman babam yakınlarda olsa kendini gösterirdi. Yavruyken omzuma tüner ve Garrick ne zaman yanımda olsa avazı çıktığı kadar bağıırdı. O farkına varmadan etime batan minik pençelerinin izleri hâlâ omuzlarımda duruyor.

Garrick tepki veremeden tekrar harekete geçiyorum ve yeteneklerimin tüm kapasitesini kullanarak onu uyluğundan kesiyorum. Sıkılmış dişlerinin arasından haykırıyor ama kılıcını bana doğru savururken dik durmayı başarıyor. Kolayca dönüyorum ve göğüs plakasının hemen üstünü keserken dilimi şaklatıyorum.

"Eğer savaş kıskırtıcısı bir amcık olacaksan, en azından kılıç kullanma pratiğı yapma nezaketini göster."

İçindeki gücü toplayarak bana doğru tekrar hamle yapıyor ama hâlâ benimle boy ölçüşemiyor. "Benden çok nefret ediyorsun ama yine de birbirimize çok benziyoruz."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Ben çok daha güzelim."

"Ailliard'ı öldürdüğünü duydum," dedi pantolonundan. "Ben de aynı şeyi yapardım. Eğer biri tacımı elimden almaya çalışsaydı, onlara savaş açardım."

"Ve yine de sadece bizim savaş nasıl kazanacağını biliyor." Kilitlemiş kılıçlarımızla onu geri itiyorum ve tekrar savurup kemiğini kırıyorum. Dört parmaklı eli yere çarparken çığlıkları ormanda gök gürültüsü gibi yankılanıyor, sıkılmış dişlerimin arasından dökülen kahkahalarıma karışıyor. *Bu* beni zincirleyen adam. İşkence emrimi veren adam *bu*. "Cesaretin nerede? Prangalarımın kurtulduğunda kayboluyor mu? Arkasına sığınabileceğın kimse yok Garrick. Seni benden kurtaracak kimse yok."

Diğer elini de kesip atıyorum ve kılıcımın kabzasını omuzlarının arasına sıkıştırarak onu karların üzerine yuvarlıyorum. "Acınacak haldesin."

Sorin'e pençesini Garrick'in etrafına dolmasını ve onu havaya kaldırmasını emrediyorum, boğulup tükürene ve serbest bırakılması için yalvarana kadar sıkıyor ve sıkıyor. Gözleri kafasından dışarı fırlarken çenesinden aşağı salya akıyor. Sorin onu bir parça serbest bırakıyor, sadece rahatlamasına yetecek kadar ve pençesini tekrar sıkıyor.

Havada uzanırken, botlarını kesiyorum ve ayaklarını da yere dökülen uzantılara ekliyorum. "Kaçma umudun varsa diye."

Sorin Garrick'i benimle göz hizasına gelecek şekilde indiriyor. "Onu aşağı atın."

Garrick'in kolu çarpmanın şiddetiyle kırılıyor, kalenin bir duvarına ait olabilecek bir şeyin üzerine düştüğü için daha da kötüleşiyor. Çığlık atıyor ve ben de gözyaşlarının yanaklarından süzülüşünü izliyorum. Tıpkı Robick'e yaptığım gibi, bu görüntüyü de hafızama kazıyorum. Bu beni sevmesi gereken ama bunun yerine hayatımın yıllarını bana işkence ederek ve beni avlayarak geçiren adam. Beni kırmaları için hücreme adamlar gönderdi ve sadece bana tecavüz etmek istediklerinde devreye girdi çünkü beni evlilik pazarında en yüksek teklifi verene satmak istiyordu.

"Ölmeden önce bir şeyi bilmeni istiyorum," diyorum. Kanatlarını iki yanıma açarken Sorin'in başı benimkinin üzerine uzanıyor. "Eğer sen farklı olsaydın, krallığıma karşı asla savaşmazdım ama kehanet doğrudu." Gözleri benimkileri buluyor, bakışları ben ve ejderham arasında gidip geliyor, korku ile dolup taşıyor. "Ben eski Imirath'ın, senin Imirath'ının, Atarah'ın Imirath'ının yıkımıyım ve hükümdarlığımla onun kurtuluşunu getireceğim. Barış içinde yaşayabilirdim ama sen aramızda bir savaş başlattın ve şimdi bunu sona erdirmenin zamanı geldi."

"Elowen-

"Adımı ağzına alma."

Kanını kusuyor ama bu yeterli değil. Ona daha fazla zarar vermeliyim.

Kılıcımı bırakıyorum ve Sorin'in içinde yaşayan ateşi çağırıyorum, onu pulları aracılığıyla çağırıyorum. Yeşil alevlerden oluşan bir ağ aramızda uzanıyor ve parmaklarımın etrafında örülüyor. Serbest elimin parmaklarını Garrick'in yanaklarının çukurlarına bastırıyorum ve hıçkırırken ağzını açmaya zorluyorum, diğer elimde yanan yeşil alevleri görüş alanının içinde tutuyorum.

"Umarım beni düşman edinmene değmiştir baba." O kıpırdandığında elimi sıkıyorum. "Kaybettin. Imirath benim ve Veles Hanesi'ne ait. Ölmeden birkaç dakika önce sana paha biçilmez bir ders vermekten nefret ediyorum ama idam emri vereceksen kılıcı sallayan sen ol. Aksi takdirde başarısızlık riskiyle karşı karşıya kalırsınız ve hiçbir şey zaman kadar nefreti körükleyemez."

"Kehanet-

"Bir fare yandığında ona ne olur biliyor musun baba?" Kıkırdarak sözünü kestim. "Diğer her şeye olduğu gibi."

Elimi ağzının üzerine kapatarak ateşin sarmaşıklar gibi onu sarmasını emrediyorum. Ateşin onu canlı canlı yakmaya devam etmesi için zorladığımda sarsılıyor ve çığlık atıyor. Damarlarına doluyor ve kanını kaynatıyor. Yüzünün derisi kızarıp yarılıyor, damarları patlayıp kabarıyor ve ben tanınmaz hale gelene kadar gücümü ona itmeye devam ediyorum.

Son iniltisi avucuma çarpıyor ve Garrick Atarah gözleri benimkilerde, kalesinin kalıntıları içinde ölüyor.

Başında dururken cansız bedeninin yere düşmesine izin veriyorum.

Her şey bitti, diyorum kendime. O öldü.

Şimdi ona bakmak çok garip. Çocukken onun dünyanın en büyük adamı, sarsılmaz bir güç olduğunu düşünürdüm ama onu yendim. Ondan kurtuldum. Rahatlayacağımı sanmıştım ama hissetmiyorum. Sanırım Garrick'in artık hayatta olmadığını kabullenmem biraz zaman alacak. Hayatımın çoğunu kendimi ondan koruyarak geçirdim, zırh olmadan yaşamamın ne demek olduğunu bilmiyorum.

Sorin pençelerini omzumun üzerinden geçirmeye çalışıyor ama artık benim kadar uzunlar. Ejderhalarım güvende. Dudaklarımda küçük bir gülümseme beliriyor ve bileğinin pullarını okşamak için uzanıyorum. "Artık bunun için çok büyüksün, tatlım."

Kaleden geriye kalanlar boyunca alevler yükselmeye devam ediyor ve daha fazla taş düşerken yer gümbürdüyor. Cayden bir keresinde onu tuğla tuğla parçalamama yardım edeceğine söz vermişti ama ejderha ateşi Garrick'in sevdiği her şeyi yuttu. Umarım bu dünyayı son görüşü yeraltı dünyasında ruhuna musallat olur,

Çünkü bu onun kâbuslarından fırlamış bir sahneydi. Arkasında bir ejderha ve gökyüzünde başkalarıyla tahtını geri almak için dönen bir kraliçe.

BÖLÜM
YEDİ

Elowen

GARRICK'E DÖNÜYORUM VE başını eğdiğinde alnımı Sorin'inkine bastırıyorum. Yanık et kokusu burnumu ve gözlerimi yakıyor ama bir zamanlar bizi hapseden duvarlar yıkılırken ve tüm bunların emrini veren adam ayaklarımızın dibinde paramparça yatarken Sorin'in varlığına odaklanıyorum.

"Bu işi sonsuza dek bitirmek için savaşa geri dönmeliyiz," diyorum ve Sorin burnunu öpüp kanadına tırmanmadan önce başını benimkine daha sıkı bastırıyor. Kendimi eyere bağladıktan sonra gökyüzüne yükseliyor ve Garrick'in cesedini arka pençesine alarak kanallar boyunca uzanan binaların üzerine çıkıyor. Venatrix ve Delmira sahili yakmaya devam ediyor ve ben de krallarının düştüğünü bilmelerini sağlamak için gemilerin üzerinden uçuyorum.

Basilius ve Calitheia uzaktaki savaş alanında wyvernlerle savaşıyor, onları parçalara ayırıyor ve kösele bedenlerini düşman hatlarının üzerine atıyorlar. Sorin çığlık atıyor, geri çekiliyor ama yeterince hızlı değil, çünkü bir wyvern hemen altındaki çatıdan fırlıyor ve çenesini boynuna geçiriyor. Korku bir anda içime doluyor.

"Sorin!" Koşum takımımı çözüp bıçağımı kınından çıkararak ileri atıyorum. Canavar sarsılıyor ve düşmemek için bir kolumu Sorin'in boynuna doluyorum, diğer elimi de bıçağı wyvern'in gözüne saplamak için kaldırıyorum. Yaratık tutunamayacak kadar acı çekene kadar eylemi tekrarladığımda kan kabarcıklar çıkartıyor ve derimi kaplıyor. Kendini çözerken çığlık atıyor ve dişlerini kan kaplasa da yaralar Sorin'i öldürecek kadar derin değil.

Sorin ileri atılıp dişlerini wyvern'in boynuna geçirdiğinde, tıpkı onu ısırıldığı gibi ben de onun üzerinde tünemeye devam ediyorum. Kafasını sallıyor, Sorin'in gücüyle kemikleri kırılan yarattığın başı kopuyor ve bedeni aşağıdaki kanala düşüyor.

Etrafımı başka tehditlere karşı tarıyorum ama nabzım sakinleşmiyor. Etrafımızdaki gökyüzü boş olabilir ama Sorin'in pulları soğuk ve her geçen saniye daha da soğuklaşıyor.

Ters giden bir şeyler var.

Ejderha pulları asla soğuk olmaz; onlara yakın olmak kükreyen bir ocağın önünde oturmak gibidir.

"İyisin aşkım." Eyere geri dönerken ellerimi boynunda gezdiriyorum. "Bir şeyin yok."

Çığlık atıyor ve bir şeyden kurtulmaya çalışır gibi başını iki yana sallıyor, ama burada hiçbir şey yok. İrtifa kaybettiğimizde adını haykırıyorum ve o kendine gelene kadar midem boğazıma kaçıyor. Kalbim o kadar şiddetli atıyor ki parmak uçlarımda hissedebiliyorum. Hâlâ düşman bölgesindeyiz ve çok alçaktan uçuyoruz. Sorin bir binaya çarpmamak için mümkün olan son saniyede sola kırıyor ve bizi tekrar yükseğe çıkarırken başını sallamaya devam ediyor.

Çok ama çok yanlış bir şeyler var.

Sorin'le aynı anda haykırıyorum ve göğsümü tutuyorum. Sanki biri bağımızı ikiye bölmeye çalışıyormuş gibi hissediyorum. Çekiliyor, düğümleniyor ve çekiştiriliyor ama bunu yapan her kimse büyüsünü güçlendiriyor ve acı, kırılmaz güce saplanan binlerce bıçağa dönüşüyor. Sorin tekrar bocalarken nefes nefese kalıyorum, korkamayacak kadar acımın içinde kaybolmuş durumdayım. Babam ejderhalarımla aramdaki bağı koparmak için bir büyücü tuttuğundan beri böyle bir his hissetmemiştim; büyüün geri tepmesinin ardından annemin öldüğü gün. Ondan sonra Ailliard beni zindandan kurtardı. Kraliçe öldürüldükten sonra işkencenin ne kadar kötüleşeceğini hayal bile edemiyorum.

Hapsedilmeden önceki annemi hatırlamıyorum. Onunla ilgili hatırlayabildiğim tek ayrıntı, ben tahtın önünde işkence görürken duvara bakıp sessizce babamın yanında oturmasıydı. Gecenin bir yarısı, kral uyurken bana yiyecek bir şeyler aşırarak için hücreme hiç gelmedi. Ejderhalar alevler üflemeye başladığında kaçmaya bile çalışmadı. Bazen ölmek istediğini düşünüyorum.

Bağ tekrar bükülüyor ve Sorin çığlık atıyor. Delici acıyı hafifletmek için göğsümü ovuyorum ama çok derin nefes almak bile canımı yakıyor. Kendimi öne düşmeye zorluyorum ama çok geç kalıyorum. Fark edemeyecek kadar dalgın olduğum bir ok kulağımı sıyırmayı başarıyor ama beni endişelendiren omzuma damlayan damlalar değil, Sorin'in bunu hiç görmemiş olması. Çocukluğumdan beri hiçbir şeyin beni incitmesine izin vermezdi.

Babamın bağı koparmak için tuttuğu büyücü Thirwen'dendi. Yüzünü hatırlamıyorum ama bunu hatırlıyorum.

Aman Tanrım.

Ya Cayden'i neredeyse öldüren büyücüye? Kapalı olmalarına rağmen kollarıma bakıyorum ama kollarımın etrafında dönen işaretler Nykeem'in bombasının ardından ne yaptığının kanıtı.

Ölümü kandıracaksın ve her zaman ödenecek bir bedel vardır, Sorin tekrar haykırırken Sage'in sesi zihnime giriyor.

Hayır. Hayır.

Hayır. Hayır.

Tanrım, ama mantıklı. Cayden en koruyucu insan, Sorin de en koruyucu ejderha. Sage dengeden bahsetmişti. Bir koruyucuyu kurtardım ama diğerini kaybettim.

Sorin olmaz.

Sorin benim bedelim olamaz.

Kimsenin Sorin'i benden almasına izin vermeyeceğim.

"Seninle tatlım, sadece dayan," demeyi başlıyorum acının içinden ve tüm gücümü bağa odaklayarak, onunla oynayan her kimse ondan uzaklaştırmaya çalışıyorum. Bu savaşta gördüğüm ilk biniciye sahip bir wyvern doğrudan bizi hedef alıyor. "Zayèral!"

Sorin'den ejderha ateşi fışkırıyor ama bu güç Garrick'i kaleden kaçarken koruyan aynı türden kalkanlar tarafından engelleniyor. Arbaletime uzanıp ateşliyorum ama kalkan tekrar yukarı fırlıyor. Sorin'in bağı kavramam için bana ihtiyacı olduğunu ve ikisini birden yapamayacağımı bildiğim için şu anda ejderha ateşini kendim çağırma riskini almak istemiyorum. Hızlandıkça elim eyerin boynuzunda sıkışıyor ve yeterince yaklaştığımızda şüphelerim doğrulanıyor.

Wyvern'in tepesinde Nykeem oturuyor. Yüzünü koşuların arasından gördüğümü ve yüz hatlarını eritirken kapladığı dehşeti hatırlıyorum. Bir wyvern ve bineğiyle savaştığım her seferinde, ejderhalarımın zihnine girdiğimde olduğu gibi binicinin gözleri beyazdı ama Nykeem'in bilinci tamamen yerindeydi.

Alevler burada işe yaramaz. Sorin'in saldırması gerek. Ona Garrick'in cesedini atmasını emrediyorum ve fethedilen krallığın kralı sulu, işaretlenmemiş bir mezara düşüyor. Tatar yayım pek işe yaramayacak, bu yüzden onu eyere takıyorum ve belimdeki kayışı sıkıyorum. "Vetàs."

Sorin'in ön pençeleri ileri fırlar ve daha fazla ejderha ateşi üflerken kalkanı yırtar. Alt pençeleri wyvern'inkilere kilitlenerek, sadece iki bacağı olduğu için onu hareketsiz hale getirir. Kalan tek savunmasını kullanarak Sorin'i ısırtıyor ama biz yere yuvarlanırken Sorin diğer pençelerini onun göğsüne ve karnına indiriyor. Düşerken ne büyücü ne de ben silahlarımıza uzanabiliyoruz.

Göğsümdeki acı azalıyor ve Sorin'in pulları Nykeem'in dalgın halinde ısınmaya başlıyor. Onu bizden uzaklaştırıyorum. Sorin pençelerini wyvern'den çözüyor ve tekrar gökyüzüne çıkmadan önce onu yere fırlatıyor ama aşağı baktığımda Nykeem yaratığın cesedinin yanında değil. Manipülasyonun ardından başım acıyla zonkluyor ve başka bir wyvern bineksiz bize doğru gelirken Calithea'yı çağırıyorum. Sorin'de hâlâ bir sorun var ve Nykeem'i hiçbir yerde göremiyorum. Sorin'i yere indirip hatlarımızın gerisine götürmeliyim. Savaş uzakta değil ama bu yükseklikten sevdiğim birini görmem imkânsız.

Göğsümde yine bir acı hissediyorum ve yaralanmadığımdan emin olmak için yere bakıyorum. Orada hiçbir şey yok. Sanki biri ateşten yeni çıkmış bir damgayı kaburgalarımın bastırıyormuş gibi sıcak sıcak yanıyor. Sorin benimle birlikte çığlık atıyor, uçuşu duraksıyor ve o aniden alçalırken midem yükseliyor. Başını tekrar sallıyor, sanki benden daha çok acı çekiyormuş gibi bağıyor ve pulları *donuyor*.

Calithea beklemem için çok uzakta. Bir tuzağa yakalandığımı biliyorum ama Sorin'i kaybedemem. Zihnine girersem kendimi savunamam ama bu saldırıya karşı koymasına yardım edebilmemin tek yolunun bu olduğunu biliyorum. Thirwen'in büyüsi zihin kontrolüne ve manipülasyona dayanır ve sık sık yakınlarının zihnine girerler. Ejderham Cayden'ı kurtarmanın bedelini ödemeyecek, bedeli ne olursa olsun ödeyeceğim.

Alyansına bakıyorum ve dudaklarıma bastırmadan önce başparmağımı taşın üzerinde gezdiriyorum. Sorin tekrar haykırıyor ve ben daha fazla dayanamıyorum. Sorin beni asla terk etmez, ben de onu terk etmeyeceğim. Eğer düşüp ölürse, beni de yanında götürmüş olacak.

"Yanıdayım tatlım," diyorum yatıştırıcı bir sesle ve Sorin *inliyor*. "Ben buradayım."

Hâlâ birkaç metre ötedeki savaşa son bir kez bakıyorum ve dünyanın etrafımda kaybolmasına izin veriyorum. Zihinlerimiz arasındaki köprüyü takip ediyorum; bu köprü tamamen zümrüt yeşili dallardan oluşan bir ormana benziyor.

Basilius'un zihninin sakin olduğu yerde Sorin'inki kaotik, istenmeyen varlığın çürüme gibi yayılmasıyla daha da kaotik bir hal almış. Nykeem ruhunu boğarak Sorin'in zihnini ele geçirmeye çalışırken canlı yeşili solduruyor.

Onu yutmaya çalışan karanlıkla savaşmak için bir güç ve ışık dalgası gönderiyorum. Kendimi tamamen kaptırdığım ve onu dışarı atabildiğim için Nykeem aramızdaki bağla boy ölçüşemez. İşaretlerimin renkleri alanı dolduruyor -gümüş, altın, lavanta ve mavi- ve etrafımda kıvrılan yeşil dalları koruyor. Sorin beni her zaman şiddetle korudu ve onu kendi başının çaresine bakmak zorunda bırakmayacağım. Siyah ağları yararak büyücüyü kimsenin göremediği bu savaşta geri çekilmeye zorluyorum.

Bir şey beni çekiyor ve dışarı çıkmaya zorluyor ama bu Nykeem değil. Sorin'in zihninin ötesinde bir şey. Ne olduğunu bilmiyorum. Umurumda bile değil. Davetsiz misafirin izi kalmayana kadar kalıyorum ve başka birinin tekrar girmesini engellemek için kendi kalkanımla güçlendiriyorum. Savaş bittiğinde ve bu lanet büyücüyü öldürdükten sonra bunu diğer ejderhalarla da yapmam gerekecek.

Kendi zihnime çekilirken kendimi Sorin'den kurtarıyorum, ama görüşümü yeniden kazandığımda dünya etrafımda koşuşturuyor. Sorin bana *doğru* uçarken rüzgâr saçlarımı savuruyor. Eyerimin kopan kayışları belime dolanıyor. Savaş alanına doğru düşerken yer beni karşılamak için hızla yükseliyor. Sorin'in boynundan önceki yaralardan kan akıyor ve kanatlarından oklar fırlıyor. O en hızlı ejderha ve o beni yakalayamazsa, hiçbiri yakalayamaz. Kollarımı iki yanıma açıp gözlerimi onunkilere kilitlediğimde acı ve panik içinde çığlık atıyor.

Sorun yok, bağın aşağısında söylüyorum. Seni seviyorum. Ne olursa olsun.

Pençesi beni sararken tekrar çığlık atıyor ve ben haykırıyorum. Beni bedenine sararken göğsüm ve yan tarafım acıyla zonkluyor ve birlikte gökyüzünden düşüyoruz.

BÖLÜM
YEDİ BİR

Cayden

HAYIR.

Hayır, hayır.

Elowen hiç düşmemişti ama şimdi düşüyor. Havada yuvarlanırken elini uzatıp Kanatlarından oklar çıkarken Sorin hiç görmediğim kadar hızlı uçuyor. Diğer ejderhalar ona doğru akın ediyor ama yere düşmeden önce onu yakalayamayacak kadar uzaktalar. Yırtık eyer kayışları belinde parçalara ayrılmış. Ne olduğunu bilmiyorum. Bir an Sorin'in sırtında uçarken, bir an sonra düşüyordu.

Sevdiğim kadının ölümüne düşüşünü izlerken derimin altında karanlık gürliyor. Ona ulaşmalıyım. Ona yardım etmeliyim. Sorin pençesini uzatıyor ve pençelerini ona dolamayı başarıyor ama yere çok yakınlar. Vücudunu Elowen'in etrafında kıvrıyor ve kanatlarını düzleştiriyor, ancak savaş alanının yanındaki ormanın ağaç tepelerine çarpmadan önce tek yaptığı onları biraz yavaşlatmak.

Boğazımdan bir savaş çığlığı yükseliyor ve görüşümü kırmızı bir sis kaplıyor. Bıçaklarımı savuruyorum, hassasiyet ve merhamet göstermeden savaşıyorum ve ardımda bir katliam bırakıyorum. Sıralar boyunca ilerliyor, şiddetli bir çılgınlıkla ağaçlara doğru savaşıyorum. Tüm orduyu çıplak ellerimle alt edeceğim. Onları lime lime eder ve çamurda pençeleşerek yollarına devam etmelerini sağlarım.

Çaresizlik içimdeki ateşi yakıyor ve başka hiçbir şeye benzemeyen öfke ona hayat veriyor. Birinin onu benden almasına izin vermeden önce bu dünyayı ikiye böleceğim.

Sırtımdaki kılıçlardan birini kınına sokarken kanla kaplı göğsüm kabarıyor ve ormana doğru koşarken diğerini elimde tutuyorum. Yaralandığında General Gryffin'e Koa'ya binmesini emretmiştim ve şimdi bu kararımın tüm kalbimle pişmanlık duyuyorum.

"Elowen!" Bağırıyorum. "ELOWEN!"

Sorin mırıldanıyor ve ben de sesi takip ederek kayaların üzerinden koşuyor ve devrilmiş ağaçların üzerinden atlıyorum. Ormanın zemininde Sorin'in kanından oluşan havuzlardan buhar yükseliyor ve karı eritiyor. Elowen onun yanına uzanmış, titreyen eliyle pullarını okşuyor.

"Bebeğim," diye mırıldanıyor. "İyisin, bebeğim."

Sorin ölümcül bir yara almamış, gerçi oklar kanatlarını delmiş ve yaralar boynunu delmiş... ama Elowen.

"HEALER!" Miğferimi ve eldivenlerimi çıkararak omzumun üzerinden bağırıyorum.

"Cayden," diye mırıldanıyor Elowen, yüzünü bana dönerken dudaklarının kenarından kan damlıyor.

Kalbim daha da sıkışıyor. Solgun. Çok solgun ve elleri kendi kanıyla kaplı. "Merhaba aşkım."

Yanımda dizlerimin üzerine çöküyorum, kaburgalarını delen parlayan yeşil metalden yapılmış üç oku görürken midem bulanıyor. Onları çıkarmak onu daha fazla yaralayabilirdi ama o zehir... *Tanrım.*

"Garrick öldü ama Nykeem'i öldürdüğümü sanmıyorum." Acı içinde kıvranıyor. "Onu gördüğümde gözleri beyaz değildi, bu yüzden wyvern'ünü başka bir büyücünün kontrol ettiğini düşünüyorum."

Umurumda değil. Hiçbir şey umurumda değil. "Seninle gurur duyuyorum," diyorum nazikçe, onu kollarıma alarak. Zayıfça inliyor ve başını kolumun kıvrımına yerleştiriyor. "Sana yardım getireceğim. Ben bizi kampa geri götürene kadar dayan, tamam mı? Sen iyisin."

"Cayden," diye tekrar adımı söylüyor, gözlerini kaplayan buğunun arasından gözlerini kırıştırtarak. "Ben bir şifacıyım. Bu zehirle yapılmamış olsa bile, bir yaranın ne zaman onarılamayacağını bilirim."

Onu kaldırmaya çalışıyorum ama ağlıyor ve ben yine dizlerimin üzerine çöküyorum. "Özür dilerim, tatlım. Seni incitmek istemedim." Tekrar omzumun üzerinden dönüyorum. "EĞER BİRİLERİ ÖNE ÇIKMAZSA BÜTÜN İYİLEŞTİRİCİLERİ ÖLDÜRECEĞİM!"

"Cayden-"

"İyisin," diye acele ettim. "İyi olacaksın. Benimle ölecekmişsin gibi konuşmayı kes."

O benim dünyamken onsuz bir dünya düşünemiyorum. Dönmesini sağlayan tek şey onun kalp atışları. Bir şifacı ormana varıp Elowen'in diğer tarafında diz çökerken ellerimi onun üzerinde sıkıyor, nabzını izliyor ve alnından öpüyorum.

"Sorin'i kurtarmak zorundaydım," diye fısıldıyor. "Ölmesine izin veremezdim. Onu terk edemezdim. Çok üzgünüm" -keskin bir şekilde nefes alıyor- "çok üzgünüm."

Başımı sallıyorum, boğazım düğümlenerek konuşuyorum. "Özür dileyecek bir şey yok."

Ona karşı olabildiğince nazik davranıyorum ama duygularım içimde öfkeleniyor. Çaresiz hissediyorum, ateş tarikatından bir büyücünün parlayan ellerini Elowen'e bastırmasını izliyorum, ama okları çıkarmadan solup titriyorlar.

Lütfen onu almayın, diye dua ediyorum. *Lütfen onu benden alma. Bu dünya için fazla iyi olduğunu biliyorum ama bırakın bu dünyada kalsın.*

"Büyün neden işe yaramıyor?" Homurdanıyorum.

"Okları Nykeem yaptı ve tanımlayamadığım bir zehri iyileştiremem," diye sızlanıyor kadın, yaşlı gözlerle Elowen'e bakarak. "Ve onu öldürmeden okları çıkaramam."

"O zaman bunu yapabilecek birini bul!"

Sonra bana bakıyor, gözleri o kadar dehşetle dolu ki daha o söylemeden ne olacağını biliyorum. "Kimse yapamaz."

"Beni iyileştiren büyücüye portal aç. Ben de aynı ritüeli yapacağım."

"Git," diye fısıldıyor Elowen, diğer dört ejderha etrafımızı sarıp binicilerine seslenirken başını büyücüye doğru eğiyor.

"Sakın bir adım bile atma. Karımı iyileştir." Okları hareket ettirmeden onu kendime yaklaştırıyorum. "BİR ŞEY YAP! Lütfen, her şeyimi veririm, sana sonsuza dek borçlu kalırım, sadece onu iyileştir."

"Keşke yapabilsen." Elowen'in omzunu tutarken gözyaşları yüzünden aşağı akıyor. "Çok üzgünüm."

"O hiçbir şey yapamaz." Elowen boğuluyor ve ben Elowen'le tekrar yüzleşip saçlarını kulağının arkasına iterken büyücü kaçıyor. "Ve ruh bağı sadece bir kez kullanılabilir."

"Nyrinn ve Zale'i gönderin," diye bağıriyorum büyücünün geri çekilen formunun ardından. Hayal kırıklığım ses tonuma yansıyor. "Neden benim için harcıyorsun ki?"

Bana yarım bir gülümseme veriyor, dudağının kenarından daha fazla kan akıyor. *Hayır. Hayır. Siktir.* Durması gerekiyor. "Seni kurtarmak asla bir kayıp olamaz."

"Sen beni kurtarmadın. Eğer ölürsen her şey boşa gitmiş olacak. Sensiz bu dünyada kalmayacağım."

"Zale zehri iyileştiremez," diye fısıldar. "O sadece tanımlayabildiği şeyleri iyileştirebilir."

Yaralı bir hayvan gibi sıkılmış dişlerimin arasından bağıriyorum ve onu yavaşça yere bırakıp kalçamdan bir bıçak çıkarıyorum. Onu incitmekten nefret etmeme rağmen, avuçlarını açıyorum ve çeliğin ısırtığını bile hissetmeden aynısını kendi avuçlarıma yapıyorum. Ayini gerçekleştirmeden önce onun yaptığı gibi ellerimizi birbirine kenetliyorum ama hiçbir şey olmuyor. Etlerimizi birbirine kilitleyen bir güç yok.

"İşe yaramayacak," diyor usulca.

"El, aşkım." Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzölmeye başladı. Artık ağlayabileceğimi bile düşünmüyordum. "Lütfen beni bırakma."

"Düğünümüzde ne dediğimi hatırlıyor musun? Seni her yaşamda bekleyeceğim Cayden Vele. Seni tekrar göreceğim ve seni tekrar seveceğim."

"Hayır, yapmayacaksın." Onu tekrar kollarıma alırken gözyaşlarım daha da artıyor ve yanaklarını keder nehirleriyle kaplıyor. "Bir daha bu kadar şanslı olamayacağım, bu yüzden burada benimle kalmalısın." Gülüyor, ama zayıf, gergin ve tamamen yanlış. "Tıpkı dün gece konuştuğumuz gibi geleceğimizi birlikte kuracağız. Seni elbiseler, pastalar ve kitaplarla boğacağım ve birlikte sıkıcı günler geçireceğiz."

Başını sallıyor, kaşları düğümlenirken dudaklarının kenarları kalkıyor. "Konuşmaya devam et."

"Dağlarda ve denizde sadece bizim için bir kulübemiz olabilir. İnsanlarla çevrili olduğunda ne kadar bunaldığını biliyorum, bu yüzden mahkemeden kaçmak için oraya gidebiliriz. Sadece ikimiz mutlu oluruz ve çocuk sahibi olmak istediğine karar verirsen, onlara iyi davranmak ve senin için doğru olanı yapmak için kendimi toparlarım, ancak resme başka biri katılmadan önce seninle en az on yıla ihtiyacım var. Sana ne istersen veririm meleğim, sadece benimle kalmalısın. Sen içinde olduğun sürece hayatımın nasıl görüldüğü umurumda değil. Tek ihtiyacım olan bu."

Gözlerinde yıldızlarla bana bakarken, her zaman hayat dolu olan kadının içinden hayat sızıyor. "Kendini bana layık görmediğini biliyorum ama kimseyi seni sevdiğim gibi sevmeyeceğimi bilmeni istiyorum." Nyrinn, yanında Braxton ve başka bir askerle ağaçların arasından koşuyor, general kollarımdaki yaralı kraliçeyi görünce dizlerinin üzerine çöküyor ve miğferini çıkarıp göğsüne bastırıyor.

Diğer asker de onun hareketlerini taklit ediyor ama Braxton için durum farklı. Ladislava'da saldırıya uğradıktan sonra öne çıkıp Elowen'e yemin eden ilk asker oydu. Ailliard'ın ona davranış biçimini ele almak için öne çıkan tek askerdı. Braxton'ın hiç çocuğu olmadı ve Elowen yetişkin bir kadın olmasına rağmen, onu korumanın bir parçasını yerine getirdiğini düşünüyorum.

Elowen, Nyrinn onun yanında diz çöktükten sonra bile gözlerini benimkilerden ayırmadan devam ediyor. "Seninle her şeyi istediğimden asla şüphe etme. Hayatımı senin layık olmadığını düşündüğün her şekilde sana layık olduğunu kanıtlamak için harcardım."

Yüzünü kucaklayıp alnından tekrar öpüyorum. "Şşş, aşkım. Nefeslerini sakla."

Her şeye sahip olacağız.

Her şeye sahip olacağız.

Nyrinn yüzündeki duyguyu saklamak için elinden geleni yapıyor ama titreyen elleri her şeyi ele veriyor.

"Bu sefer kendini neyin içine soktun kızım?" diye soruyor nazikçe. "En

azından senin güzel zeminlerinden uzaktayım."

Nyrinn gergin bir gülümsemeyle ellerini ilk okun etrafına sarıyor ve bana acı çeken bir ifadeyle bakıyor. "Denemek zorundayız."

Dilimi ısııyorum, bunun Elowen için acı verici olacağını biliyorum ama ölmesine izin veremem. Zale'in nerede olduğunu bilmiyorum, hayatta olup olmadığını bile bilmiyorum. Nyrinn çantasından bir yığın kumaş çıkarıyor ve Elowen'i Sorin'in yanağına yaslıyorum. Elowen tüm ejderhalarına bakıyor, dudakları titrerken gözleri altın renginde parlıyor ve titreyen bir nefes alıyor.

"Veda etmeyi kes," diye emrediyorum.

"Yapmak

zorundayım."

Kumaşı Nyrinn'den alıyorum, sıkıca sarıyorum ve çırpınmasını önlemek için kolumu Elowen'in göğsüne bastırıyorum. "Bunu olabildiğince hızlı ve temiz bir şekilde yapmalıyım," diyor Nyrinn. "Cayden kumaşı bastırarak kanamayı durdurmaya çalışacak ama bu okları senden çıkarmamız gerekiyor."

"Mhmm," diye mırıldanıyor Elowen, göz kırpmaları da nabızı gibi giderek yavaşlıyor.

Nyrinn keskin bir nefes alarak iki eliyle oklardan birinin etrafını sarıyor. Dudaklarımı Elowen'in başının yan tarafına bastırıp mırıldanıyorum: "Seni yakaladım meleğim. Seni iyileştirme sırası bende ve kısa sürede bana eziyet etmeye geri döneceksin."

"Finnian'a onu sevdiğimi söyle," diyor.

Nyrinn oku çıkarıyor ve Elowen boğazından fısırpıp çenesinden aşağı dökülen kanın içinden çığlık atıyor. Kumaş tomarını açık yaraya bastırıyorum ama çok fazla kan var. Çok fazla kan.

Derimi göremeyene kadar ellerimi kaplıyor.

Ejderhalar haykırıyor, çığlıkları onun acısına karışıyor. "Çok üzgünüm aşkım. Benim için biraz daha dayan."

"ELOWEN!" Finnian ağaçların arasından koşarak bağırıyor. Miğferini yana fırlatıyor, yayını da, en iyi arkadaşına yaklaşmak için koşarken neredeyse kendi üzerine düşüyor. Nyrinn'in yanına yığılır, gözyaşları yanaklarındaki kana karışır. "Ne oldu? Neden kimse onu iyileştirmek için büyü kullanmıyor? ZALE!" diye umutsuzca bağırır. "ZALE!"

"Fi" -boğuluyor- "nny."

"Buradayım, sevgilim." İkinci oku çıkarmaya hazırlanan Nyrinn'e bakar. "Ne yapıyorsun lan sen?"

"Onları onun içinde bırakamayız!"

"Çok fazla kan var!"

Elowen'in başı Sorin'in pullarının üzerinde sallanıyor ve ben de onu yukarı çekip bakışlarımı cam gibi olmuş gözlerine kilitliyorum. "Ben" -daha fazla kan yutuyor- "ben-seviyorum..."

Sözleri düşüyor ve gözleri bulutlanıyor. Artık bana bakmıyor. Hayır. *Hayır*. "Elowen." Elimi yanağına vuruyorum. "ELOWEN!"

Gözlerimden yaşlar dökülmeye devam ediyor ama onu tekrar kollarıma alırken onları silmek için hareket etmiyorum. Elowen gece boyunca onu bırakmamdan nefret ediyor, sadece birkaç dakikalığına bile olsa. Kendini dinlenecek kadar güvende hissettiği tek zamanın bu olduğunu söylemişti.

"Geri dön," diye yalvarıyorum, sesim çığlık atmaktan kısılmış.

Finnian ılık atıp yeri yumrukluyor ve Elowen'i bu dünyadan alan tüm tanrılara lanet okuyor. Ejderhalar çok keskin bir şekilde feryat ediyor, ormanı parçalıyor ve binicilerinin etrafında dönmek için gökyüzüne çıktıklarında onu alevlerle yıkıyorlar. Ruhu onları aıran ve bu dünyaya getiren kadın. Sanki Elowen'in her zaman yaptığı gibi acılarını dindirmek için onları tekrar bulacağı umuduyla ılık atıyorlar. Sorin onun bacağını dürterek uyanması için yalvarıyor ve elini burnunun üzerine koymaya çalışıyor ama eli düşüyor.

"Hadi El." Vücudunu ileri geri sallıyorum. "Bana o güzel gözlerini göster meleğim. Lütfen. Beni bırakma."

Hareket etmiyor, boş gözleri bir zamanlar uçtuğu gökyüzüne bakıyor. "Nefes al aşkım, lütfen nefes al." Yanağını daha fazla okşuyorum ve onu kollarımın arasında itiyorum. "ELOWEN!"

O gitmiş olamaz.

Bu gerçek olamaz.

Başımı kanla kaplı göğsüne bastırıyorum ama kalp atışı yok.

Peneler kalbimi ve ciğerlerimi tırmıklıyor. Nefes alamıyorum. Her şey acıyor. Daha önce kızgın olmanın ne demek olduğunu bildiğimi sanıyordum ama bunun yanında hiçbir şey. Bu ana kadar acıyı hiç tatmamıştım. Bu his her neyse dayanamıyorum. Hayatta kalamayacağım ve bunun ne anlamı olabilir ki?

İstediğimiz hayata çok yaklaşmıştık. Hak ettiği hayata kavuşmaya o kadar yakındı ki... ve o gitti ve içimdeki iyi olan her şey de onunla birlikte gitti.

Başımı geriye atıp ılık atıyorum. Buz gibi öfke içime işlemeye devam ederken yer altımda gümbürdüyor. Birinin düşündüğü gibi sıcak değil, ölüm gibi soğuk. Acım içimdeki bir şeyi uyandırıyor, etrafımdaki dünyada bir şeyi uyandırıyor ve ormandaki her gölge bana yapışmak için hareket ediyor. Kollarımı yılan gibi sarıyorlar ve Elowen'in bedenini benimkine bağlıyorlar, tıpkı dünyanın karanlığının ışığı terk ederken ona yapışması gibi.

Gücüm acıdan doğdu ve öfkeyle şekillendi. Elowen haklıydı ve bunu görmek için burada bile değil. Zihnimin bir köşesinde onun muzaffer kahkahalarını duyabiliyorum ama çok uzakta. Her şeyimi kaybettim ve şimdi her şeyi almak istiyorum. Hiçbir şeyim kalmadı, insanlığımdan ya da mutluluğımdan eser yok ve karanlık, yaşayan cesedimin boş kabuğunu dolduruyor.

Bunu Nykeem yaptı.

Onu benden aldı ve tek bir kalkan bile onu gazabımdan kurtaramayacak.

Bu dünyada sığınabileceği tek bir köşe bile yok çünkü ben her gölgede pusuya yatmış, saldırmaya hazır olacağım.

Elowen'in şu anda onu tutmama ihtiyaı yok; onun intikamını almam için bana ihtiyaı var.

Elowen'in alnını bir kez daha öpüyorum ve yeminimi tenine fısıldıyorum. "Senin için, aşkım, dünyayı yıkacağım."

BÖLÜM
YEDİ İKİ

Cayden

Gölgeler arkamda bir duvar oluşturup çeliğin etrafında dönerken bıçaklarımı tekrar çekiyorum ve ağaçların arasından geçerek oraya giren adamın kabuğuna dönüşüyorum. Karımla birlikte öldüm ve geriye kalan tek şey intikam ihtiyacı. Düşünümüzde olduğu gibi, ay güneşin önüne geçiyor ve dünyayı karanlığa gömüyor. Belki gökyüzü bile Elowen'in yasını tutuyor, bir daha asla ejderhalarına binip uçamayacağını biliyor. Kahkahası asla ayı okşamayacak. Gülüşü asla yıldızlar tarafından aydınlatılmayacak.

Elowen, ruhu bedenini terk ettiğinde beni insan yapan her şeyi aldı ve gücün doldurması için bir boşluk yarattı. Her şeyi hissediyorum, topraktaki suyu ve etrafımdaki askerlerin bedenlerini. İçlerindeki karanlığı görüyorum ve hepsini öldürmek istiyorum.

Sadece ölümü
arzulamıyorum. Ona
dönüştüm.

Kılıcımı havada savuruyorum ve bir taburu ikiye bölen bir gölge bıçağı gönderiyorum. İlerlemeye devam ederken botlarım kanlı bağırsaklara batıyor. Biri adımı haykırıyor ama artık benim değil. Bu güçten başka hiçbir şey değil. Ellerimi kaldırıyorum, toprağın katmanlarındaki suyu çağırıyorum ve onu sivri uçlara dönüştürüyorum. Savaşın yanlış tarafında olanların dehşet dolu çığlıklarını dinliyorum ve ellerimi ileri doğru çarpmadan önce parçaların havada birkaç saniye asılı kalmasına izin verip sesin tadını çıkarıyorum.

Buz parçaları boğazlarını, gözlerini, bacaklarını ve zırhlarını mızraklıyor. Ölüm havada ağır bir şekilde asılı duruyor, öyle tatmin edici bir koku ki.

Miğferimin deliklerinden dünyanın parçalanışını izliyorum. Dişi ejderhalar tekrar kaleye uçuyor ama erkekler büyük ihtimale Elowen'i korumak için kalıyor. Ölürken bile onu asla terk etmeyecekler. Yapının ana hatları bile kalmayana kadar taştan geriye kalanları yakıp parçalıyorlar.

Elowen'in intikamı, onun boş yere ölmesine izin vermeyecek olanlar tarafından gerçekleştirilir.

Çığlıklar gelgit gibi yükseliyor ve bir dalga gibi üzerime geliyor. Karşı ordu benden kaçmaya çalışıyor ve ben gölgeleri kullanarak bazılarını geri çekiyorum. Karanlık boyunlarını ip gibi sarıyor. Diğerlerinin biraz koşmasına izin veriyorum, onlara bir parça umut veriyorum, sonra vücutlarından geçen suyu onları diri diri kaynatmak için kullanıyorum.

Bugün bize karşı kılıç çeken hiçbir askerin canı bağışlanmayacaktır. Yapılanlar için acı çekecekler. Doğrudan sorumlu olmasalar da umurumda değil. Hepsinin ölmesini istiyorum. Her ölüm daha fazlasını arzulamama neden oluyor ve benimkiyle asla kıyaslanamayacağını bile bile onların ıstırapıyla karnımı doyuruyorum.

"Bana Nykeem'i getirin!" Kükrüyorum, sesim kendiminkine benzemiyor. O kadar karanlık ki kulağa şeytani geliyor ve kaskımdaki boynuzlarla belki de gerçek formuma girdim. Ben mutluluk için yaratılmadım. Savaş için yaratıldım.

Bir gölge dalgası daha gönderiyorum ve bir saniye içinde sayısız askeri öldürüyorum.

Gölgeler bana geri dönüyor, kollarımın etrafında dönüyor ve ben kendi yaptığım katliamda ilerlemeye devam ederken ellerimin etrafında toplanıyor. Alan tamamen kırmızı ve ceset üstüne ceset her yere yığılmış durumda. Zihnimde gölgeleri bir ordu, sonsuz bir karanlık taburu olarak hayal ediyorum ve insan formlarına bürünmelerini istiyorum. Gücüm itaat ediyor ve özleri buzdan bıçakları olan askerlere dönüşüyor, düşmanımı kesmeye ve gölgeleri emirlerimi yerine getirmeye göndermeye başladığımda arkamda yürüyorlar.

"ONU BANA GETİRİN YOKSA ETİNİZİ KEMİKLERİNİZDEN AYIRIRIM!"

Önümdeki sıralar ayrılıyor ve Nykeem'in öne çıkması için yol açılıyor. Yeni bir öfke dalgası içime hücum ediyor, beni tüketiyor ve zaten yetersiz olan ahlakımı yiyip bitiriyor.

Elowen olmadan ben bir hiçim, bir insan bile değilim ve bu büyücüyü *bir hiç* haline getirmek istiyorum.

Gölgeler beni bir ok yayından korurken miğferimi çıkarıp bir kenara fırlatıyorum. Bunun bir anını bile kaçırmak istemiyorum ve Nykeem'in ölürken yüzümü görmesini istiyorum. Onu kimse kurtaramaz ve eğer denerlerse, onları kesip biçeceğim.

Kanlı kılıçlarımı çamura saplayıp geride bırakıyorum. Onun kanını kurutmak istemiyorum; içindeki yaşamı kurutmak, ondan koparmak ve çığlıklarıyla ziyafet çekmek istiyorum.

Elowen'in parmağıma kazınmış ismine bakıyorum ve cildime bulaşan çamur ve kanı temizliyorum. Alyansımın etrafında yapışkan bir halka oluşturuyor ama onu çıkarmak hiç içimden gelmiyor. Etrafında bir gölge kıvrılıyor, sanki onun herhangi bir parçasını bulup yakınında tutmayı arzuluyor.

"Elowen için," diyorum, ileri atılarak.

Parmaklarımın ucunda karanlıktan yapılmış pençeler oluşuyor ve onun büyüyle yapılmış kalkanına doğru pençelerimle ilerliyorum. Elowen'in bir zamanlar yaptığı gibi, ıslak kil gibi parçalara ayırıyorum. Büyücü kendini benden korumak için onu yeniden şekillendirmeye çalışırken hareketlerime hiç ara vermiyorum.

Onu öldürmek için içinden geçmeme gerek yok ama parçalara ayrıldıktan sonra öne çıkıp onu boynundan tutarak sürüklüyorum. Nefes alıp veriyor ve ben de yumruğumu geri çekip yüzüne indiriyorum, Elowen'in adına bir adak gibi taze kan ekliyorum. Ona verebileceğim tek şey bu. Onu ben kurtarmadım. Onu koruyacağıma söz verdim ama başaramadım. Kollarımda kanlar içinde ve kör edici bir acıyla öldü, beni sevdiğini söylemeye çalışırken boğularak öldü.

Onu hiç bulmamış olsaydım, hâlâ hayatta olacaktı.

Bunu ben yaptım.

Kükrüyorum, kendimi şiddetin içinde kaybediyorum, içime dolan acı şimdiye kadar aldığım ya da verdiğim tüm yaralardan daha keskin. Yüzü tanınmaz hale geldiğinde yere düşüyor, burnu kırılıyor ve dişleri etrafımıza saçılıyor. Gölgelerden oluşan ordum kalan düşmanları öldürmeye devam ediyor ve ejderhalar onlarla birlikte savaşmak için savaşa geri dönüyor, ejderha ateşi üflüyor ve eti ve toprağı kavuruyor.

Boğazına tekme atıyorum ve elleri ve dizleri üzerinde yaralı bir hayvan gibi nefes alışını izliyorum. Bu yeterli değil. Asla yetmeyecek. Yeni keşfettiğim güçlerimi kullanarak içindeki suyu arıyorum ve damla damla ciğerlerine itiyorum. Çıgılık atıyor, göğsünü tırmalıyor, nefes nefese sırtüstü yatıyor. Elimi kaydırarak suyun geri çekilmesini emrediyorum ve her şeyi tekrar yapmadan önce ona hayatta kalma yanılması veriyorum. Ağzından su dökülüyor ve tekrar geri çekilmesini emrediyorum.

"Lütfen," diye yalvarıyor, hıçkırıyor ve botlarına doğru sürünüyor. "Tek yaptığım kralıma hizmet etmekti."

"Ve benim tek yaptığım da karımın intikamını almak." Bacağıma geri çekip yüzüne tekme atıyorum. "Onu benden aldın." Boğazına basıp yavaşça nefes borusunu ezıyorum. "İçimde insani olan hiçbir şey kalmadı ve bedenimde yaşayan canavar senin çektiğin acıdan zevk alıyor."

Bileğimi kaplayan deriyi pençeliyor ve ben de ciğerlerini tekrar doldurmaya başlıyorum, gökyüzü onun ölümüyle kızıla dönerken ve savaş sona ererken bu düzeni devam ettiriyorum.

Kazanılmadı.

Her şeyimi kaybettim.

BÖLÜM
YEDİ ÜÇ
Cayden

YÜRÜDÜĞÜM HER YOL HEP ELOWEN'A ÇIKTI ve bir cesedin parmaklarından söktüğüm kılıcın kabzasıyla kendimi dizlerimden yukarı iterken yine ona doğru dönüyorum. Yok edilen ordu etrafımı sarmış durumda ama yine de kederden başka bir şey hissetmiyorum. Yıkım.

Tek yaram pazumdaki bir kesik olmasına rağmen göğsüm fiziksel olarak ağrıyor. Birinin beni kestiğini hatırlamıyorum. Artık farkına bile varmıyorum. Yaradan ve kolumdan kan sızıyor ve umarım toprağa karışan parçalarım Elowen'i bulur ve hayatın bizi ayırdığı yerde bizi bir arada tutar. Onun dökülen kanından çiçekler büyüyecek, benimkiyse geride merhamet kırıntısı bulmayı uman herkesi aç bırakacak çorak bir toprak bırakacak. O yaşamla kutsanmış durumda ve ciğerlerinde hava olan ben olsam da aldığım her nefes beni ölüme daha da yaklaştırıyor ve bunun için şükrediyorum.

Cesetlerin ve ormanın arasında ilerliyorum, tekrar onunla birlikte olmak istiyorum.

Elowen'in bukleleri Finnian'ın kucağına dökülüyor ve Ryder çığlık atan Saskia'yı teselli etmek için elinden geleni yapıyor ama güç verecek durumda değil. Ortaya çıktığımda bana bakıyorlar, göz ucuyla görüyorum ama tek umursadığım ölmüş karım.

Karım.

Korumaya yemin ettiğim kadın. Bu dünyadaki tek mutluluğum olan kadını. Ryder ve

Saskia yaklaşırken dallar kırıldı.

"Dokunma bana." Kelimeler çiğ, içi boş. Zımpara kâğıdı gibi hissettiren boğazımı tırmalıyor. En son sarıldığım kişi Elowen'dı, kollarımda çığlık attığında. Dişlerimi sıkıyorum, ellerimi saçlarımdan arasında gezdirip köklerini çekiştiriyorum, acıyı memnuniyetle karşılıyorum.

"Çok üzgünüm," diye fısıldıyor Ryder.

Başımı sallıyorum, bunların hiçbirini duyamıyorum. Aşkım içimde bir alev gibi yaşarken ondan ölmüş gibi bahsedemem.

Saskia bir şey söylemek için ağzını açmaya çalışıyor ama bir inilti onu susturuyor.

Etraflarından dolaşıp Elowen'in yanına dönüyorum. Nyrinn ben gittikten sonra son okları da çıkarmış olmalı. Finnian'ın boş gözleri ileriye bakıyor, umut tamamen tükenmiş. Venatrix onun arkasına iniyor ve kükrüyor. Bir zamanlar kudretli olan şey şimdi kırılmış durumda ve canavarı her zamankinden daha iyi anlıyorum.

Onu kucağıma alıp kampa doğru yürürken Finnian kıpırdamıyor. Birer birer, sanki bir bağlılık ve yıkım dalgasını serbest bırakıyormuş gibi, askerler kayıp kraliçelerini görünce dizlerinin üzerine çöküyorlar. Gökyüzü onun için ağlayarak açılıyor ve Sorin *çığlık* atıyor. Acaba neler olduğunu ne kadar anlıyor, Elowen'in onun yaşaması için kendini feda ettiğini biliyor mu?

"Onu alabiliriz Majesteleri," bir kadın öne çıkar. "Onu temizleyebiliriz."

"Kimse onun saçının teline dokunmayacak," diyorum karanlık bir şekilde. "Ve her kim beni takip ederse görüldüğü yerde öldürülecektir."

Kamp boyunca yürüyorum, yol boyunca terk edilmiş bir kulübeye varana kadar durmuyorum. Tarçın ve odun kokan şirin bir yer ve alçak bir kırıının altından geçerek arka taraftaki odaya giriyorum. Onu yatağa yatırırken alnından öpüyorum ve en-suite küvette banyo yapmaya başlıyorum.

"Kuruduktan sonra kanın teninde bıraktığı histen nefret ettiğini biliyorum," diyerek köşedeki küçük gardıroba doğru ilerliyorum. Burada kim yaşadıysa aceleyle gitmiş olmalı; her şeye dokunulmamış gibi görünüyor. Ağır elim askıdan beyaz kürkle astarlanmış çan kollu basit bir lavanta elbiseyi çekiyor. Elowen'in her zaman giydiği türden. "Lavantanın en sevdiğim renk olduğunu sana daha önce söylediğimi sanmıyorum. Seni Vareveth'teki ilk akşam yemeğinde giydiğin elbisenin içinde gördüğüm andan beri öyle. O zamandan beri ne zaman görsem aklıma sen geliyorsun."

Sırtımı ona dönüyorum ve bir an için iri kahverengi gözlerinin bana sabitlendiğini, her heceye kilitlendiğini ve daha fazlasını beklediğini farz ediyorum. "Duygularımı yüksek sesle nasıl dile getireceğimi bilmiyordum ama sana baktığımda müzik duyuyordum. Birlikte geçirdiğimiz en basit anlardan çıkardığım melodilerden oluşan sayfalar dolusu melodim var."

Kapıyı çarparak kapattıktan sonra gözlerimi sıkıca kapatıp alnımı tahtaya yaslıyorum. O burada değil. O burada değil. Hayatta kalması ve savaştan sonra yaptığı gibi bana koşması gerekiyordu.

Galakin. Onu hâlâ yaklaşan yaz mevsiminde, yetiştirdiği çiçeklerden buketler yaparken ve ejderhalarıyla çimlere yayılırken hayal edebiliyorum.

Üzerimde sadece siyah bir gömlek ve pantolon kalana kadar zırhımı çıkarıyorum ve onun derisini ve zırhını yavaşça sıyrıyorum. Kanla kaplı gövdesini gördüğümde içime bir acı saplanıyor. Zehirden kalan siyah izler göğsüne kadar uzanıyor ama sanırım zehir görevini yerine getirdiği için solmaya başlamış. Dudaklarımı birbirine bastırıyorum, onu tekrar kollarıma alıyorum ve içine yerleştirmeden önce suyu test ediyorum.

Saçlarına sabun sürüyorum, rüzgârdan ve kandan keçeleşmiş bukleleri açıyorum. *Çok fazla kan.* "Ben seninle ilgileneneceğim. Sen hiçbir şey için endişelenme."

Kelimelerin tadı asit gibi geliyor ve bir kovaya kusmak için ondan uzaklaşıyorum. Safra boğazımı yakıyor ve başladığım işi bitirmeden önce ağzımı silip çalkalıyorum. Her dövüş ve savaştan sonra yaptığı ilk şey derilerini çıkarıp yıkanmaktır. Vücudunu kuruluyorum ve yaralarını bir rulo gazlı bezle sarmak için onu yatağa geri koyuyorum. Onu sararken ellerim titriyor. Onunla nasıl ilgilenmeyeceğimi bilemiyorum. Gitmesine nasıl izin vereceğimi bilmiyorum. Sadece uyumadığını nasıl kabul edeceğimi bilmiyorum.

Önlüğü vücudundan yukarı kaydırıp omuzlarına yerleştirdikten sonra dizlerimin üzerine çöküyorum. "Her zaman çok güzel." Parmak uçlarımı yanağında gezdiriyorum. "Elowen, aşkım, bundan sağ çıkamayacağım."

Soğuk elini elime alıyorum ve başımı eğip karnına yaslıyorum, gözyaşlarım kumaşı ıslatıyor. Bir zamanlar hiçbir şeyim olmadığını sanıyordum ama sonsuz savaş ve açlık günlerini hiç düşünmeden buna tercih ederdim. Kendimi kalp atışı olan çürümüş bir ceset gibi hissediyorum, sanki kader bana kılıcımı çekemeyeceğim tek düşmanı bahşetmiş gibi.

Pencereden dışarı bakıyorum, güneş gökyüzünü kızıla boyarken tutulmanın ve gölgelerin karanlığı devam ediyor. Ona yardım etmek, onu geri getirmek için yapabileceğim bir şey olmalı. Zihnimi, gençken büyücülükle ilgili okuduğum her şeyi çağırmaya zorluyorum. Çoğu durumda, ölümlüler sevdikleri birini ölümden kurtarmak için Ruhlar, Merhamet ve Kader Tanrıçası ile pazarlık yaparlardı.

Kırmızı bir gökyüzü.

Bunu daha önce nerede duymuştum? Galakin'de.

Mae'nin kehaneti.

Güneş kanla yıkanacak ve gölgeler günü örtecek.

İçimde bir şeyler kıvılcımlanıyor. Başka ne dedi... Kendimi Elowen'in ötesini düşünmeye zorluyorum ve zihnimi Galakin'e geri gönderiyorum. Aylar önce Elowen'i Imirath'ın mahvoluşu ya da kurtuluşu olacağı kehaneti yüzünden aramamıştım. Gerçeklere inanıyordum, bunlardan biri de beş ejderhaya bağlı olan kadının benimle aynı adamdan nefret etmesiydi ama şu anda her şeyi kabul edebilirim. Beni batıl inançlı bir aptal yapsa bile.

Dalgalar tarafından yıkanan küller.

Bu savaşta yağan yağmur olabilir mi? Kalenin surları? Elowen'i n kanını yıkayan ellerim mi? Bunun bir önemi var mı?

Eski gözler izler ve yeni gözler kapanır.

Yeni gözler... Elowen. Acı yine içime işliyor. "Eski gözler," diye mırıldanıyorum elimi Elowen'in saçlarında gezdirirken. Ravaryn'in en eski gözleri tanrılar olurdu.

Güçlerim bir şeyi mi uyandırdı? Birini mi? Çaresizlik insanı her şeye inandırabilir sanırım.

Ben çılgık attıkça yer gümbürdüyor ve tanrılar ölümlülerin acılarıyla ziyafet çekiyor. Ne yaptığımı bile bilmeden hareket ediyorum ama *bir şeyler* yapmalıyım.

Elowen'i tekrar kollarıma alıp evden dışarı taşıyorum ve feryat eden ejderhaların seslerini takip ediyorum. Bir el omzumu sıkıyor ve kılıcımı çekip yaklaşanının boynuna doğrultmak için Elowen'i tek kolumda dengeliyorum. Kendimi insandan çok hayvani hissediyorum.

"Benim." Ryder ellerini teslimiyetle havaya kaldırıyor, benim ve Elowen'in halini gördükçe gözlerinden daha fazla yaş akıyor. Hissettiğim kadar dengesiz görünüyor olmalıyım. "Nereye gidiyorsun?"

"Onu geri alacağım."

Boğazından çaresiz bir ses yükseliyor. "O gitti kardeşim. Onun ateşini seninle birlikte yakacağım."

"O yanmayacak!" Finnian ve Saskia ileri atılırken yanımda olmasına rağmen kılıcımı sıkıca tutarak kükrüyorum. En yakın arkadaşıyla, belki de acımı anlayacak tek kişiyle göz göze geliyorum. "Seni sevdiğini söylememi istedi." Gözlerinde yaşlar parlıyor ve hiçkırıklara boğulup bakışlarını Elowen'dan ayırıyor. "Onu geri getireceğim."

Saskia öne doğru adım atıyor ve ben Elowen'ı daha sıkı kavıyorum, koruyucu içgüdülerim alevleniyor, sahiplenmeyle iç içe geçiyor. Saskia'nın gözleri benimkilere kilitleniyor ve sessiz bir izinle tek bir mor çiçeği havaya kaldırıyor. Yavaşça nefes alıyorum, sadece bir kez başımı sallıyorum ve o da bir adım öne çıkıp çiçeği kulağının arkasına sıkıştırıyor ve alnından öpüyor.

"Yaşadığım her gün seni özleyeceğim," diye fısıldıyor.

"Onu geri alacağım." Bunun işe yarayacağına inanmam gerek. Denemem gerek. Eğer şimdi umudumu kaybedersem, onu Vareveth'e geri götürür ve evimizin arkasına mezarımızı kazarım, bir ateş değil. Kalbimi delip bedenimi onunkine sararken gözlerimi ondan ayırmayacağım. Bir gün, kemikten başka bir şey olmadığımızda biri bizi bulduğunda, benim nerede başlayıp onun nerede bittiğini bilemeyecek. Ayrılacak kadar iç içe geçmişiz. Çürüme ve zaman ölümlü bedenimize saldıracak ama ruhlarımız hüznün bizi bulamayacağı bir yerde ikamet edecek ve ben onu orada tutacağım, bedenlerimize hayat veren şeyin özü sönene kadar onu seveceğim.

"Lütfen," diyor Ryder. "Bizi ikinizin de kaybıyla yaşamak zorunda bırakmayın." "Ben zaten ölüyüm."

Adımı haykırırken onu duymazdan gelerek yanından geçip gidiyorum, ancak yalvarışlarının yerini boğuşma sesleri alınca arkamı dönüyorum. Finnian bizi takip etmesine izin vermeyerek onu geri itiyor ve Saskia başını ellerine gömmek için çimlere düşüyor. Bir gümüş parıltısı öne doğru koşuyor ve Zarius onun yanında dizlerinin üzerine çöküyor.

"Bakma," diyerek onu arkasını dönmeye zorluyor.

"Cayden!" Ryder, Finnian'ın onu toprağa yapıştırdığı yerden sesleniyor. "CAYDEN!"

Hiçbir şey hissetmiyorum.

Ne bir parça pişmanlık ne de
vicdan azabı. Ve arkamı
dönüyorum.

Ejderhalar Elowen'ın nerede olduğunu hissetmiş olmalılar çünkü etrafımda bir çember oluşturmuşlar, hırılıyorlar ve dişlerini gösteriyorlar. Belki de korkmalıyım ama korkmuyorum. İçimdeki işkenceden kurtulmak bir merhamet olurdu.

"Bana yardım et," diye fısıldıyorum. "Lütfen bana yardım edin."

Beni anlayamadıklarını biliyorum - anlayabildikleri tek kişi Elowen - ama duyguları ve belki de ona olan bağlılığımı hissedebildiklerine yemin etti. Daha önce Basilius'a binmişim, ama beni şaşırtan, başını eğen o değil, Venatrix. Hepsinin en vahşisi. Kızıl kraliçe.

Kanadına tırmanıp bizi eyere yerleştiriyorum, eyerin boynuzlarını kavrarken Elowen'ın bedenini kendime yaslıyorum.

"Etril Ormanı," diyorum o gökyüzüne yükselirken. Nereye gitmem gerektiğini nasıl bildiği, üzerinde düşünecek enerjimin olmadığı bir gizem. Daha sert kanat çırpıyor, bizi yanmış ve kanlı toprağın üzerinde uçuruyor, Elowen ve benim koşarak geçtiğimiz kalenin arkasındaki ormanın başlangıcına geldiğimizde düzleşiyor. Sorin'i ilk çağırdığında bir tanrıçaya baktığıma yemin etmişim. Seren Dağları'nın bulutları keskin bir şekilde kesen zirvelerinin etrafında kar dönüyor.

"Sana bir pelerin almalıydım," diye mırıldanıyorum, onu sıcak tutmaya çalışmak için vücuduma çekiyorum, ellerini benimkilerle kapatıyorum ve Venatrix artık düz olduğu için onlara nefes veriyorum. "Beni kendine çektiğini, beni çağırdığını hissedebiliyorum ve seni bulacağım meleğim. Söz veriyorum."

Venatrix diğerlerine sesleniyor ve tapınak kalıntılarının dibindeki orman zeminine inmek için alçalıyor. Gökyüzü savaş alanındaki kadar kanlı ve gölgeler hâlâ üzerime yapışmış durumda. Neler olduğunu bilmiyorum ve zerre kadar merakım da yok.

Bana verdiği son gülümsemeyi
düşünüyorum. Savaştan önceki öpücüğünü
düşünüyorum.

Bütün pişmanlıklarımı düşünüyorum ve onları zihnimde kılıçlara dönüştürüp yanımda kınına sokuyorum ve onu tapınağa taşıyorum.

Rüzgâr kırık sütunların arasından geçerek, kırıldıklarında üzerlerinden kopmuş olması gereken beyaz kaya parçalarını etrafa saçıyor. Bazıları hala ayakta, ama diğerleri ormanın içine doğru uzanıyor. Bir zamanlar yeşillikler tarafından geri kazanılmış olabilirler, ama şimdi kışa boğulmuş durumdadır. Kendimi Elowen'ı yere bırakmaya zorluyorum, koyu renkli bukelleri uyuyan bir melek gibi yağın üzerinde yayılıyor.

Onu tekrar göreceğim.

Sunağa doğru yürürken bıçağımı kınından çıkarıyorum, avucumu kesip açıyorum ve kanımın aşağı akmasına izin veriyorum. "Ben, Cayden Veles, Vareveth Kralı, Ruhlar, Merhamet ve Kader Tanrıçası'nı

pazarlık."

BÖLÜM
YEDİ DÖRT

Cayden

HARABELERE BAKTIĞIMDA, duvarlar ve zemin boyunca gümüşü bir parıltıya bürünen girdaplı izler fark ediyorum. Rüzgâr uğuldamayı kesiyor ve ufalanan yapının üzerine tünemiş hırlayan ejderhalar dışında dünya sessizleşiyor. Elowen'a doğru yürüyorum, vücudunun önünde koruyucu bir duruş alıyorum ve bıçağı kılıç lehine kınına sokuyorum.

Altımızdaki taşlar gürlerken ejderhalar gökyüzüne yükseliyor. Yıkılmış beyaz sütunlar yerden yükseliyor, çökmüş tavan da sanki görünmez bir güç tarafından çekiliyormuş gibi. Ürkütücü, tüyler ürpertici kahkahalar, sanki hiç harabe olmamış gibi yeni oluşan yapının içinde süzülüyor. Ejderhalar çevrenin etrafına tünemiş, yüksek kemerlerin arkasını hâlâ görebiliyorlar.

Cayden Veles, ses kışkırtıyor. Öfken bu sefer ne yaptı?

Havada parıldayan gümüş teller bir araya gelerek sıvı metalden bir girdabı andıran bir portal oluşturuyor. Yaratılan geçitle eşleşen kumaştan yapılmış dökümlü bir elbise giymiş bir kadın içeri adım atıyor. Kırmızı dudakları onu buraya getirmek için döktüğüm kanı yansıtıyor. Soluk saçları yüzünden uzakta toplanmış ve teni daha da solgun; sanki etrafımızdaki her şeye karışmak istiyor.

"Beni siz çağırdınız kralım," diyor sunağın etrafından dolaşıp sanki tapınağını ilk kez görüyormuş gibi etrafa bakarak.

"Sen Ruhlar Tanrıçası mısın?" Güç gösterisine rağmen hâlâ tanrıların gerçek olduğuna inanmak istemediğimden soruyorum.

Bakışlarını üzerimde sabitlerken soluk mavi gözleri gümüş gibi parlıyor. "Ve sen de çaresizlik kokan bir adamsın. Anlaşma yapmak için en sevdiğim ölümlü türü."

"Karımı geri getir," diye talep ediyorum. "Eğer gerçekten bir tanrıçaysan, seni uyandıran adam benim ve bana borçlusun. Eğer daha fazla ödeme istiyorsan, onun yerine benim canımı al."

Sivri çenesini yere eğip dilini şaklatıyor. "Ve sen onu bununla yaşamaya mı zorlayacaksın? Yeterince acı çektiğini düşünmüyor musun?" Buz gibi gözleri geri dönüyor ve Elowen'a kayıyor. "Ne kadar güzel bir ruh, ne kadar parlak ama bir o kadar da kırık."

"Onun ruhu benim," diyorum alçak bir ses tonuyla, gölgeleri acımın derinliklerinden çağırıp kollarımın etrafında kıvrılarak yerde yılan gibi dolaşmalarına ve köşelerde saldırmaya hazır engerekler gibi kıvrılmalarına izin veriyorum.

Kız gibi gülüyor, hafif ve mesafeli. Her zaman tanrıların daha tehditkâr ve korkunç olacağını düşünmüşümdür ama Ruhlar Tanrıçası gümüş gözleri dışında sıradan bir kadına benziyor. "Acılarınızın tadını alabiliyorum. Hâlâ uyuyanlar var ve onlar senin ıstırabına ilham vermek isteyeceklerdir."

Çenemi sıktım. "Eğer onu geri getirmezsen, bu dünyayı bir hiç haline getireceğim. Son yaşam kırıntısını da öldürürüm ve seni tanrıça yapan her şeyi elinden alırım. Şu anda benim olduğum kadar güçsüz olacaksın. Yakınında tuttuğun her şeyi sökülüp alacağım ve seni onların ölümünü izlemeye zorlayacağım. Çorak bir toprak üzerinde hüküm süreceksin çünkü ben kılıcım ve gölgelerimle burada, tanrılara karşı son bir savaş açmaya hazır olacağım."

Başını eğiyor, tedirginlikten ziyade merakla. "Gerçekten kazanabileceğini düşünüyor musun?"

"Mesele kazanmak değil." Zalim bir gülümseme dudaklarımı kaldırıyor. "Ölüm beni almadan önce en fazla acıyı yaratmakla ilgili."

Dudaklarını büzüyor. "Ruhunu alamam çünkü yerine getirmen gereken bir kaderin var."

Kuru kuru kıkırdıyorum. "Eğer Elowen'in ruhunun bedenine geri dönmesiyle sonuçlanacak bir pazarlık yapmayı reddedersen, bugün bir düşman edinmiş olacaksın ve inan bana sana karşı çalışmasını isteyeceğin son kişi benim. Kaderler hakkında endişelenmene gerek yok çünkü bu lanet dünyayı paramparça edeceğim. Tanrılar geri dönmüş olabilir ama bir dahaki sefere uyumayacaklar; benim ellerimde ölecekler."

"Dediğim gibi, tüm tanrılar geri dönmedi." Gölgelerim ona yaklaşırken akıllıca bir adım geri çekiliyor. Parmaklarını havada sallıyor ve göğsümde bir şeyler çekiliyor. "Onun için ne kadar ileri gitmeye hazırsın?"

"Senin anlayabileceğinden daha uzağa."

"Peki," diyor. "Benim için birini öldürmeni istiyorum ve bu iş bittikten sonra, bazı kayıp nesneleri bulmak için hizmetlerine ihtiyacım var."

"Bana bir isim ver."

Yine gülüyor. "Cayden Veles."

Sakin ol. "Onun ruhunu bedenine geri getireceğini nasıl bileceğim ve senin görevini nasıl yerine getireceğim?" "Ona çok bağılıyım," diye mırıldanıyor. "Her zaman olduğu gibi."

"Bununla ne demek istiyorsun?"

Cevap olarak gülümsüyor, keskin dişleri ve gözlerinde şüpheli bir parıltıyla. "Onu kendin bulacaksın," diyor, önceki sorumu görmezden gelerek. "Eğer yapabilirsen. Ben karışmam ve başarın tamamen sana bağlı. Yeraltı dünyası *çok geniş*. Eğer başarısız olursan, yeraltı dünyasında sonsuza kadar kayıp aşkını aramak zorunda kalırsın. Onunla asla bir araya gelemeyecek, asla dinlenemeyecek, ne kadar çabalarsan çabala asla giderilemeyecek bir şekilde açlık ve susuzluk çekeceksin."

Çocukluğumdan beri bu kadını aradım. Başarısız olmayacağım. Ona sahip olmak için bir krallığı fethettim ve ölümü de fethedeceğim. Cehennem krallığım yapacağım ve onu bu dünyada, bir sonraki dünyada ve gelecekteki her şeyde kraliçem olarak taçlandıracağım.

"Hangi nesneyi bulmamı istiyorsun?"

"Her şeyin zamanı var dostum," diyor baş döndürücü bir şekilde. "Bunu yapmadan önce, bir ruhun ölemeyeceğini bil. Peşinde koşarken yaralanabilirsin ve ölümün eşiğindeymişsin gibi hissedebilirsin, ama bu asla gerçekleşmeyecek. Hiçbir şey bir ruhtan daha fazla acı çekemez. Beden yaralandığında sarılabılır ama ruh yaralandığında sizi içten içe parçalar."

Hiçbir şey şu an hissettiklerimle kıyaslanamaz. En azından cehennemdeyken onunla aynı alemde olacağım. Uğruna savaşacak bir şeyim olacak. Onunla birlikte olmak için cehennemde sürünmeyi hayatta uçmaya tercih ederim.

"Pazarlığını kabul ediyorum," diyorum.

"Çok güzel." Parmaklarını şıklatıyor ve siyah bir pelerin omuzlarıma yerleşirken bileğimin etrafında gümüş bir bant oluşuyor. "Yeraltı dünyasında on katman var. Bu bant geçtiğin her bir katmana erişim sağlayacak."

"Bu beni ona götürecek, ama eğer onda yoksa oradan ayrılabilir mi?"

"Önce onu bulmak için endişelenmelisin. Size bando dışında hiçbir bilgi ya da yardım sunmayacağım."

Dişlerimi sıkıyorum ve Elowen'in yanına dönmek için tanrıçadan uzaklaşıyorum. Yüzüklerini parmaklarımdan kaydırıyorum ve kemerime bağlamadan önce aytaşı kolyesinin zincirine geçiriyorum. Ölmeden birkaç dakika önce yaptığım gibi onu tekrar kollarıma yerleştiriyorum, başı dirseğimin kıvrımında dengede duruyor. "Onun bedenine ne olacak? Eğer burada nöbet tutmazsam ona karşı gaddarlık yapılmasına izin vermeyeceğim."

"Bir anlaşma yaptık," diyor tanrıça. "Bedenleriniz benim korumam altında kalacak. Ölümlü kalıntılarınıza hiçbir zarar gelmeyecek, ama geri dönerseniz... kendinizi değişmiş bulacağınıza inanıyorum." Elowen'e bakarken gözlerinde bir parça hüznün var. "Ne olursa olsun, başarısız olma ihtimalinden hoşlanmıyorum."

Onu görmezden geliyorum, dikkatimi Elowen'a veriyorum, yüzünü avucumun içine alıyorum ve kalçamda kınına soktuğum ejderha hançerlerinden birini çıkarıyorum. "Her yaşamda, Elowen Veles, ve her dünyada."

Elini kabzaya sarıp kendi elimle kapatıyorum ve yüzünü tekrar tarayıp hafızama kazırken, gözlerimin onu bir daha ne zaman göreceğini bilmeden tam kalbimin üzerine doğrultuyorum.

"Bir keresinde seni yanımda tutmak için ölüme meydan okuyacağıma söz vermiştim ve seni geri almak için ölümün içinden tırnaklarımla kazıyarak geçeceğim."

Dudaklarımı onunkilere bastırıyorum ve kendimi göğsümden bıçaklıyorum.

BÖLÜM
YEDİ BEŞ
Cayden

Sisten girdap gibi dönen GÖZ KAMAŞTIRICI OBSİDİYEN kemere bakıyorum ve sırtımdaki kılıcı kınından çıkararak yeraltı dünyasının dondurucu çukurlarına ilk adımımı atıyorum.

Uzakta küçük bir ışık küreciği var ama o kadar çabuk kayboldu ki halüsinasyon görüp görmediğimden emin değilim.

Yakında görüşeceğiz meleşim.

Karanlığın içinde bir canavar homurdanıyor ve ölümün egemenliğine karşı kılıcımı kaldırırken dudaklarım kendi hırıltılarımla ayrılıyor.

TEŞEKKÜRLER

BU KİTAP GERÇEKTEN BENİM Everest Dağı'mdı. *Ejderhaların Gazabı* hayatımın en zor anlarında benimle birlikte oldu. Yazmak her zaman zor zamanları atlatmak için kullandığım bir koltuk değneği oldu, ancak kendimi o kadar boş hissettiğim günler oldu ki bir daha yazıp yazamayacağımı bilmiyordum. Ancak, geri dönüş yolunu buldum ve ritmimi yeniden bulduğumda ruhumu bu kitaba döktüm. Aşk bu hikayede çok güçlü bir unsur çünkü bu dönemde aşkın gerçek anlamını öğrendiğime inanıyorum. Beni en karanlık anlarımdan geçiren ve boşken bardağımı dolduran şey sevgiydi. Annemle yemek pişirirken, babamla yürürken, kardeşimle hasret giderirken, nişanlımla yemek yerken ve arkadaşlarımla kahve içerken günlük hayatımızın içine serpiştirilmiş durumda. İçinde iyi bir şeyler bulmak için iyi bir gün geçirmenize gerek yok ve ne kadar küçük olursa olsun biriyle geçirdiğiniz tek bir anı bile asla hafife almamalısınız.

Teşekkür etmek istediğim pek çok kişi var, işte başlıyoruz:

Nişanlım Tanner'a, anneme, babama ve kardeşim Andrew'a: Bu yazıda hepinizi bir araya getiriyorum çünkü gerçekten daha destekleyici bir temel üzerinde durmak isteyemezdim. Hepinize çok minnettarım. Ne olursa olsun, her zaman elimizden gelenin en iyisini yaptık ve her zaman birbirimize sahip olduk. Beni desteklediğiniz ve kendi yöntemlerinizle ayağa kaldırdığınız için teşekkür ederim. Sevginiz olmasaydı kim olurdu bilmiyorum ve bunu asla bilmek zorunda kalmayacağım için çok minnettarım. Her biriniz hayatıma çok fazla mutluluk katıyor ve her günü iple çekmemi sağlıyorsunuz.

Eleştirmen ortağım Imani Erriu'ya: Imani, Tanrıya şükür köpeğimin sevimli olduğunu söylemek için DM'lerime girdin çünkü sensiz nerede olurdu bilmiyorum. Bu yolculukta bana çok yardımcı oldun ve birlikte yürüdüğümüz için çok minnettarım. Başarınızı izlemek çok güzeldi ve en iyisinin henüz gelmediğini biliyorum. Ne kaçırdığımı bilmediğim bir anda hayatıma girdiğin için teşekkür ederim.

Editörüm Shauna Summers'a: Sadece rehberliğin ve tavsiyelerin için değil, aynı zamanda bu hikayeyi ne kadar sevdiğini bana söylemeyi asla ihmal etmediğin için de çok teşekkür ederim. Sadece kitabıma değil, bana ve kariyerime de inanan bir editörüm olduğun için çok minnettarım. Sizinle çalışmak her zaman harika.

Menajerim Jessica Watterson'a: Öncelikle *Ejderhaların Gazabı'nı* okurken yaptığınız her "lol" ve "seksi" yorum için teşekkür etmek istiyorum. Bir okuyucunun notlarına göz atmak gibiydi ve bunu çok sevdim. Indie-to-trad yolculuğum boyunca bana çok destek oldunuz ve her zaman yanımda olup beni desteklediniz, size minnettarım.

Nicole Platania'ya: Bunu avokadolu tost yaparken yazıyor olmalıydım çünkü bu bizim günlük ritüelimiz. Senin başarıyı izlemek de inanılmazdı ve kariyerinde başaracağın her şeyi görmek için sabırsızlanıyorum. *Ejderhaların Gazabı'nı* ilk okuyanlardan biri olduğun ve en çok ihtiyacım olduğun anda benimle birlikte çılgılık attığın için teşekkür ederim.

Ashley Cotto'ya: asistanım, makyaj sanatçım, ruh kardeşim, menajerim - ve liste gerçekten uzayıp gidiyor. On dört yaşımızdan beri her zaman yanımda olduğun için teşekkür ederim. Hayallerinin peşinden koştuğun için seninle gurur duyuyorum ve her zaman senin en yüksek sesli amigon olacağım. Tanıştığımızdan beri bu kadar uzun süre ayrı kalmadığımız için seni tekrar görmek ve sarılmak için sabırsızlanıyorum.

Andrés Aguirre Jurado'ya: kitabın başındaki çarpıcı haritayı ve iç kısımdaki House Veles mührünü tasarlayan adam. Beni senin sayfana yönlendirdiğin için Instagram algoritmasını kutla. Çok şaşırtıcı ve yetenekli bir sanatçısın ve görsellerinle hikayeye çok fazla hayat katıyorsun.

Lucy Walls'a: Elowen, Cayden ve kitabın son sayfasında gördüğünüz beş ejderhanın düğün sahnesini çizen son derece yetenekli sanatçı. Lucy, sahnedeki tüm küçük ayrıntıları yakaladığın ve hayata geçirdiğin için sana ne kadar teşekkür etsem azdır. Seninle çalışmak harikaydı! Böylesine çarpıcı bir eser, nezaketiniz ve adanmışlığınız için çok çok teşekkür ederim.

Brianna Kusilek, Taylor Noel, Megan Whalen, Mae Martinez ve Emily Siegmund'a: Delacorte Press'teki muhteşem ekibime! Yaptığınız tüm işler için hepinize çok teşekkür ederim, gerçekten çok minnettarım.

Hozier'e: Senin müziğin olmasaydı bu kitabı yazmayı başaramazdım. Teşekkürler, kral.

<3

Son olarak, bu kitap üzerinde çalışan tüm tasarımcılara ve editörlere teşekkür etmek istiyorum. okuyucuları için. Söz veriyorum, sizi o uçurumda bıraktıktan sonra gece gündüz bir sonraki kitap üzerinde çalışıyor olacağım, ha ha. Oopsies. Üzgünüm, üzgün değilim, xoxo.

Tüm sevgimle,
Olivia Rose Darling

YAZAR HAKKINDA

OLIVIA ROSE DARLING, *Fear the Flames'in USA Today* çoksatan yazarıdır. Darling çok küçük yaşlardan itibaren yazma tutkusu geliştirdi, her zaman peçetelere şiirler ve okul defterlerine kısa öyküler karaladı. Pace Üniversitesi'nden mezun oldu ve yaratıcı yazarlık üzerine yoğunlaşarak İngilizce diploması aldı. Her zaman kaçmak için yeni bir fantezi dünyası, büyük bir fincan çay ve sevdikleriyle zaman geçirme arayışındadır.

oliviariosedarling.com @itslivedarling

***Okuma listenizde
sırada ne var?***

**Bir sonraki
keşfedin harika
kitabınızı !**

Kişiselleştirilmiş kitap seçimleri ve bu yazar hakkında güncel haberler alın.

Şimdi kaydolun.

152421534

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

